TASAVVUF BÜYÜKLERİNİN KENDİ ESERLERİNDEN KÜFÜR AKİDELERİ !

Yunus Emre ve Mevlana Celaleddin şeriati aşağılama tavırları (S.71-72)

Şeriat alimleri (fakihleri)eskiler olarak niteleyip, eskinin modasının geçtiğini ve rağbet'in yeniye (kendilerine) olduğunu söyleyen Celâleddin Rûmî şeriatı ve onun yanı sıra tek hakikat kabul ettiği bâtını ifade eden sözleriyle konuyu ortaya koyar: Şeriat muma benzer, yol gösterir. Fakat mumu ele almakla yol aşılmış olmaz. Yola düzeldin mi o gidişin tarikattır, maksadına ulaştın mı o da hakikat. Bunun için "Hakikatlar meydana çıksaydı şeriatlar, yollar bâtıl olurdu" denmiştir. Nitekim bakır, altın olur, yahut da aslında altındır; artık onun için kimya bilgisine ne hacet var, kendisini kimyaya sürüştürmeye ne ihtiyaç var? Kimya bilgisi şeriattır, kimyaya sürtünmek de tarikat. Nitekim "Ulaşılacak şeye ulaştıktan sonra delil aramak da kötüdür, ulaşmadan delil bırakmak da kötü" demişlerdir. Hasılı şeriat hocadan yahut kitaptan kimya bilgisini öğrenmeye benzer. Tarikat, kimya eczasını kullanmak, bakırı kimyaya sürtmek, onunla karmaktır. Hakikatsa bakırın altın olmasıdır. Kimya bilenler, biz bu bilgiye sahibiz diye sevinirler. Hakikati bulanlar biz altın olduk, bilgiden de kurtulduk, işlemeden de, biz Tanrı hürleriyiz diye sevinirler."(Mesnevi, 5/1)
Yunus Emre ise yazmış olduğu bir çok güzel şiirlerinin ya nı sıra, sayılan azda olsa şeriatı aşağılayan bir tavır ve düşünceyle de bazı şiirler yazmış (Mutasavvıflar, 312-313) batınî yönünü bu şiirlerinde açığa vurmuştur. Örneğin:
Hakiykat bir denizdir, şeriattır gemisi Çoklar gemiden çıkıp denize dalmadılar. Aşk imandır bize, gönül cemaat Kıblemiz dost yüzü, daimdir salât Dost yüzün göricek şirk yağmalandı Anınçin kapı kaldı Şeriat.(Yunus Emre, 222, 224)

Celaleddin Rumî ve **Yunus Emre** gibi Bâtın Ehli kişilerde açığa çıkan Şeriata karşı menfî olan tavrın, şeriatın mensuplarına karşı da olmasını beklemek normal olacaktır. Bunlar Yunus Emre'nin yukarıdaki şiirinde de olduğu gibi İslâm'ın kavramlarının muhtevalarını değiştirip değişik bir inanç sergilemişlerdir. Ayrıntılarını Tasavvuf bölümüne bıraktığımız bu konuya, ismi geçen sûfîlerin şeriat temsilcilerini aşağılayan sözleriyle devam edecek olursak:
Aşk ile gelen erenler içer ağuyu nûş ider Topuğa çıkmayan sular, deniz ile savaş eder.(Yunus Emre, 376)
Şiiriyle ve benzeriyle, fakihleri topuğa çıkmayan sulara kendilerini de denizlere benzetip konuyu kendi bakış açısıyla değerlendiren Yunus Emre'nin bu düşüncelerini daha değişik biçimlerde Celaleddin Rumî'de de bulabilmekteyiz. Fakihlere karşı tavır onda hakaret niteliği kazanır:
Eblehan ta'zim-i mescid mîkünend Der cefâ-i ehl-i dil cidd mikunend An mecazest, in hakikat, ey haran! Niş mescid cüz derjun-i serverân.
(*Camiye hürmet eden aptallar, durmadan gönül ehlini incitiyorlar! Ey Eşekler, o mecaz, bu*

hakikattir! Büyüklerin ve gönül ehlinin derunundan başka mescid mi var?)
Mâ zi Kur'an bergüzidem magzrâ Post ra piş-i seghan endahtim
(*Biz Kur'an'ın özünü, ruhunu, içini ve cevherini aldık. Postunu köpeklerin önüne attık.*)(Uludağ, 141, 204)
Vahiyden Kültüre - Celaleddin Vatandaş, Pınar yayınları, İst-1991 - Yunus Emre ve Celaleddin şeriati aşağılama tavırları (S.71-72)

Hallacı Mansur'un küfür ve şirk sözleri (S.160-161)

"Senin ruhum benim ruhuma şarabın saf su ile katışması gibi karışmıştır.
Sana herhangi birşey dokunduğunda bana da dokunur,
Ey Allah'ım, her durumda sen, benimsin.
Ben sevdiğim O'yum ve sevdiğim O benim,
Biz bir vücudda sakin iki ruhuz
Eğer sen beni görürsen O'nu görmüş olursun,,
Ve eğer sen O'nu görürsen ikimizi birliktegörmüş olursun.
O yücelikte "Ben, "Biz", veya "Sen" yoktur, " Ben", "Biz", "Sen" ve "O" hep biziz. "

Vahiyden Kültüre - Celaleddin Vatandaş, Pınar yayınları, İst-1991 - Hallacı Mansur'un küfür ve şirk sözleri (S.160-161)

Muhyiddin Arabi'nin küfür ve şirk sözleri (S.181-183)

"**Varlıkta ancak Allah vardır**", veya "**Varlıkta ancak bir vardır: Suyun rengi kabının rengidir.**"diyen İbn Arabî, bu sözleriyle inancını ifade ederken Kur'an ayetlerini de hiç bir kural tanımaz tavırla yorumlamaktan çekinmez. O, Alî İmran suresinin 191. ayeti olan "Rabbimiz sen bunu boşuna yaratmadın, sen münezzehsin" gibi bir ayeti bile şöyle yorumlar:
"***Kendisinden başka birşey yaratmamıştır, eğer Hakkın gayrı birşey yaratmışsa o bâtıldır. Belki onları senin isimlerin ve sıfatların ile ortaya koymuştur. Senden gayrı olanları tenzih ederiz.***'

İbn Arabî Vahdet-i Vücud inancını ma'nzum ve nesir türü yazılarında ayrıntılı bir şekilde anlatıp, bu inancı sistemli bir inanç haline getirmeye çalışır. Konuya örnek olması açısından bir şiirinde şöyle der:
Ey varlığı yaratan nefsinde!
Sen bütün yaratıklarını cemediyorsun,
Yaratıyorsun, oluşu sona erenleri sende
Dar da sensin, geniş de.

İbn Arabi'nin öğretisinin ikinci özelliği dinlerin birliği inancı ile ilgilidir. Ona göre farklı dinlerin oluşu sadece isimlerin ve şekillerin farklılığındandır. Bundan, bütün dinlerin temelinin vahiy olduğu ancak sonradan ayrılıp değiştikleri gibi islâm'ın bir esası anlaşılmamalıdır. Çünkü O'nun dinlerin birliği ile kasdettiği Vahdet-i Vücud inancı ile ilgilidir: O'na göre **Tanrı ve Kainat bir olduğuna göre**(!) **Firavun bile Allah'a ibadet etmiştir. Bu nedenle de o bile kamil bir mü'mindir. Zira taptığı şey de varlığın bir parçası (Bir'in bir unsuru) değil midir?! Bu nedenle puta tapan bir kişi bile aslında (haşa)Allah'a ibadet etmektedir. Zira o putta Bir'in bir parçasıdır**.O bu düşüncelerini manzum ifadelerle de dile getirir:

Her biçimi kuşatır kalbim: Ceylanlar için otlak ve Hıristiyan rahipler için bir manastırdır o, Ve, putlara tapınak, hacıların kâbesi, Tevrat'ın levhaları ve Kur'an'ın sayfalarıdır aynı zamanda,
Ben aşk dinine uyarım hangi yolu tutarsa Aşk'ın develeri, işte budur benim dinim ve inancım .
Vahiyden Kültüre - Celaleddin Vatandaş, Pınar yayınları, İst-1991 - Muhyiddin Arabi'nin küfür ve şirk sözleri (S.181-183)

Yunus Emre ve Şebusteri'nin küfür ve şirk sözleri (S.188-189)

Bir örnek olarak Yunus Emre'nin şiirini hatırlayabiliriz:
Cümle yaradılmışa bir gözle bakmayan
Şer'in evliyasıysa, hakikatta asidir

O bu ve benzeri şiirleriyle inanç ayrımının, İman-küfür ayrımının anlamsızlığını ilan eder. **Şebûsterî** ise, aynı inanç ve düşünceyi daha açık ifadelerle değişik bir şekilde dile getirir:
Ey akıllı kişi! iyi düşün... Put, varlık bakımından bâtıl değildir ki,
Bil ki putu yaratan da Ulu Tanrı... İyinin yaptığı her şey iyidir.

Vahiyden Kültüre - Celaleddin Vatandaş, Pınar yayınları, İst-1991 - Yunus Emre ve Şebusteri'nin küfür ve şirk sözleri (S.188-189)

Mevlana'nın ve diğer mutasavvıfların küfür ve şirk sözleri (S.192-198)

Kendi kitabını vahiy ürünü gibi olduğu iddiasıyla Kur'an'la özdeştirip, Kur'an'ın özellik ve sıfatlarını kitabı içinde kullanan *Celâleddin Rûmî* şunları yazar:

"***Bu kitap, Mesnevi kitabıdır. Mesnevi, hakikata ulaşma ve yakîn sırlarını açma***

hususunda din asıllarının asıllarının asıllarıdır. Tanrı'nın en büyük fıkhı, Tanrı'nın en aydın yolu, Tanrı'nın en açık burhanıdır. Mesnevi, içinde kandil bulunan kandilliğe benzer, sabahlardan daha aydın bir surette parlar... Kalblere cennettir; pınarları var. dalları var, budakları var. O pınarlardan bir tanesine bu yol oğulları Selsebil derler. Makam ve keramet sahiplerince en hayırlı duraktır, en güzel dinlenme yeridir. Hayırlı ve iyi kişiler orada yerler, içerler... Hür kişiler ferahlanır, çalıp çağırırlar. Mesnevi Mısır'daki Nil'e benzer; Sabırlılara içilecek sudur, Firavun'un soyuna sopuna ve kafirlere hasret. Nitekim Tanrı 'da "Hak onunla çoğunun yolunu azıtır, çoğunun da yolunu doğrultur" demiştir.
Şüphe yok ki, Mesnevi gönüllere şifadır, hüzünleri giderir, Kur'an'ı apaçık bir hale koyar, rızıkların bolluğuna sebep olur, huyları güzelleştirir. Şanları yüce, özleri hayırlı katiplerin elleriyle yazılmıştır, temiz kişiden başkasının dokunmasına müsade etmezler. Mesnevi Alemlerin Rabb'inden inmedir; Bâtıl ne önünden gelebilir, ne ardından. Tanrı onu korur gözetir; Tanrı en iyi koruyandır, merhametlilerin en merhametlisidir. Mesnevî'nin bunlardan başka lakabları da var, o lâkablan verende Tanrı'dır.

Celâleddin Rûmî'den konuyla ilgili şu örnekleri verebiliriz:
Biz cenge dönmüşüz mızrabı vuran sensin; inleyiş bizden değil; Sen inliyorsun,
Biz ney gibiyiz, bizdeki ses sendendir; biz dağ gibiyiz, bizdeki ses sendendir'.
Bir başka şiirinde ise daha açık ve net olarak düşüncesini dile getirir:
Varlık yokluk hep O'dur.
Sevinç ve kederi hasıl eden hep O'dur.
Alemde ne varsa O'nun dışında değildir.
Altı cihette de, altı cihetin dışında da tapılacak olan hep O'dur

Vahiyden Kültüre - Celaleddin Vatandaş, Pınar yayınları, İst-1991 - Mevlana'nın ve diğer mutasavvıfların küfür ve şirk sözleri (S.192-198)

Sultan Veled, Mevlana, Şems ve Kimya Hatun şirki (S.56-57)

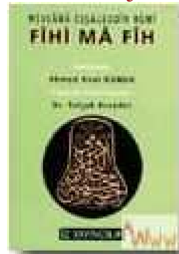
Yine Sultan Veled'den nakledilmiş tir ki: Bir gün ileri gelen sofiler babam Hudavendigâr'dan: "Abu Yezid (Tanrı rahmet etsin), **Ben Tanrı'mı daha sakalı bitmemiş bir genç şeklinde gördüm**, buyuruyor. **Bu nasıl olur?**" diye sordular. Babam:
"***Bunda iki hüküm vardır: ya Bayezit Tanrı'yı sakalı bitmemiş genç şeklinde görmüş, yahut Bayezid'in meylinden ötürü Tanrı onun gözüne bir genç çocuk suretinde gözükmüştür*** "dedi.

Yine buyurdular ki: **Mevlânâ Şems-i Tebrizî**'nin **Kimya** adında bir karısı vardı. Bir gün **Şems** hazretlerine kızıp Meram bağları tarafına gitti. Mevlânâ hazretleri

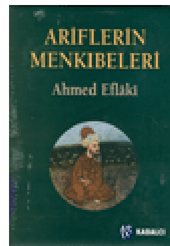
medresenin kadınlarına işaretle: "**Haydi gidin Kimya Hatuna buraya getirin; Mevlana, Şemseddin'in gönlü ona çok bağlıdır**" buyurdu.
Bunun üzerine kadınlardan bir grup onu aramaya hazırlandıkları sırada Mevlânâ, Şems'in yanına girdi. **Şems, şahane bir çadırda oturmuş, Kimya Hatunla konuşup oynaşıyor ve Kimya Hatun da giydiği elbiselerle orada oturuyordu.**
Mevlânâ bunu görünce hayrette kaldı. Onu aramağa hazırlanan dostların karılan da henüz gitmemişlerdi. Mevlânâ dışarı çıktı. Bu karı kocanın oynaşmalarına mâni olmamak için medresede aşağı yukarı dolaştı. Sonra Şems "içeri gel" diye bağırdı. Mevlânâ içeri girdiği vakit, Şems'ten başkasını görmedi. Bunun sırrını sordu ve: "Kimya nereye gitti" dedi Mevlânâ.
Şems: "**Yüce Tanrı beni o kadar sever ki istediğim şekilde yanıma gelir. Şu anda da Kimya şeklinde geldi**" buyurdu, **işte Bayezid'in hali de böyle idi. Tanrı ona daha sakalı bitmemiş bir genç şeklinde göründü.**

Vahiyden Kültüre - Celaleddin Vatandaş, Pınar yayınları, İst-1991 - s.236,237 (Eflaki'den/2/67,70))

MENAKIB'ÜL ARİFİN II (Arifler'in Menkıbeleri)Ahmed Eflaki - *Sultan Veled, Mevlana, Şems ve Kimya Hatun şirki (S.56-57)*

Fi hi ma fih

Mevlana *M.E.B çev meliha İlker ambarcı oğlu İstanbul 1990*
Mesnevi Mevlana M.E.B çev. Veled İzbudak , gözden geçiren Abdulbaki Gölpınarlı , İstanbul 1990

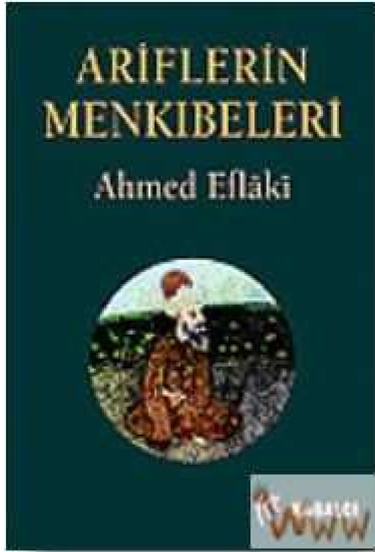

Yine dostların olgunlarından nakledilmiştir ki: bir gün kıskanç fakihler inkar ve inatları sebebiyle Mevlana'dan: " şarap helal mıdır veya haram mı?" diye sordular. Onların maksadı Şemseddin'in şerefine dokunmaktı. Mevlana kinaye yolu ile "**İçse ne çıkar: Çünkü bir tulum şarabı denize dökseler deniz değişmez ve denizi bulandırmaz. Bu denizin suyu ile abdest almak ve onu içmek caizdir. fakat küçücük havuzu şüphesiz bir damla şarap pisletir. böylece tuzlu denize düşen herşey tuz hükmüne girer. Açık cevap şudur ki, eğer Mevlana Şemseddin şarap içiyorsa, herşey ona mübahtır. Çünkü o deniz gibidir. eğer bunu senin gibi bir**

kızkardeşi fahişe yaparsa, ona arpa ekmeği bile haramdır.” buyurdu.
MENAKIB’ÜL ARİFİN II (Arifler’in Menkıbeleri)Ahmed Eflaki - (cilt 2, sf. 72)

Mevlana Şemsi Tebriz’in ve şeyh Hasisi’nin edepsizlikleri (S.59-60)

Yine Sultan Veled hazretlerinden nakledilmiştir ki: Bir gün Mevlânâ Şemseddin iyi ve namuslu kadınları övüyor ve onların iffet ve ismeti hakkında: "*Bununla beraber bir kadına, Arşın üstünde bir yer verseler, onun nazarı birdenbire dünya üzerine düşse ve yeryüzünde intiaza gelmiş bir tenasül âleti görse deli gibi kendini ordan aşağı atar ve âletin üstüne düğer; çünkü kadınların mezhebinde ondan daha yüksek bir mertebe yoktur*" buyurdu ve sonra şu hikâyeyi anlattı:
"Şam'da bulunan Şeyh Ali Hariri kademli, parlak kalbli, metanet sahibi bir kişiydi. Semâ esnasında, kime baksa derhal o, ona mürit olurdu. Giydiği hırka parça parça idi. (Bu yüzden) Semâ esnasında vücudunun her tarafı görünürdü. Halifenin oğlu da bunun menkıbelerini işittiği için, semâ'ım görmek istedi. Sema edenleri seyretmek için makam kapısından içeri girdiği vakit şeyhih nazarı ona ilişti. O derhal mürit oldu ve elbise giydi. Oğlunun şeyhe mürit olduğu haberi Mısır'da halifenin kulağına ulaştı. Son derecede canı sıkıldı. Şeyhi öldürmek istedi. Fakat şeyhin yüzünü görür görmez o da tam bir samimiyetle şeyhe teveccüh gösterdi. Halifenin karısı da onu görmek istedi. Şeyhi eve davet ettiler. Hatun ilerleyip şeyhin ayaklarına kapandı ve elini öpmek istedi. Şeyh tenasül âletini kaldırarak kadının eline verdi ve: "Senin istediğin o değil; budur" dedi ve semâ'a başladı. Bunun üzerine halifenin itikadı bir iken bin oldu.
MENAKIB’ÜL ARİFİN II (Arifler’in Menkıbeleri)Ahmed Eflaki - Mevlana Şemsi Tebriz’in ve şeyh Hasisi’nin edepsizlikleri (S.59-60)

Orjinali konyadaki mevlana müzesinde ; mevlananın kendi el yazması iledir :

Mevlâna ve Şems arasında geçtiği söylenen hadisede de görüldüğü gibi, Vahdet-i

vücud, kadın kılığına giren Tanrı ile seviştiğini iddia etmektir. Ne gariptir ki; Allah'a söverek nara atan sarhoş bir sokak serserisini, öldürmeye-dövmeye kalkan sofî, Şems ile Mevlana arasında geçtiği söylenen şu hadiseyi kutsar veya sessiz kalır:

"Mevlana Şemsin yanına girdi. Şems şahane bir çadırda oturmuş Kimya Hatun ile oynaşıyordu. Mevlana dışarı çıktı. Bu karı koca oynaşmalarına mani olmamak için medresede aşağı yukarı dolaştı.
Sonra Şems (Mevlâna'ya) içeri gel diye seslendi. Mevlana içeri girdiğinde Şems'ten başkasını görmedi. Kimya nereye gitti? dedi.
Şems 'Yüce Tanrı beni o kadar severki, istediğim şekilde yanıma gelir. Şu anda da Kimya Hatun şeklinde geldi' buyurdu.

MENAKIB'ÜL ARİFİN I (Arifler'in Menkıbeleri)Ahmed Eflaki

Yine sultan veled buyurdu ki: bir gün babam medresede bilgiler saçıyordu. (bu arada) "halis mürid kendi şeyhinin herkesten üstün olduğuna inanan kimsedir. Mesela: bir adam beyazid (bistami)'nin müridlerinden birine "**senin şeyhin mi büyük, yoksa ebu hanife mi?**" diye sordu.
Mürid "benim şeyhim" diye cevap verdi. (Nihayet) o birer birer bütün sahabeyi saydı, fakat mürid yine şeyhinin hepsinden büyük olduğunu söyledi.
Sonra "**Muhammed mi büyük, senin şeyhin mi?**" dedi.
En sonunda "**Allah mı büyük, yoksa senin şeyhin mi diye sordu**?
Mürid "**ben Allah'ı şeyhimle gördüm, şeyhimden başka bir şey tanımam, hep onu tanırım**." dedi.
Başka bir müridden de "**Allah mı büyük yoksa senin şeyhin mi?**" diye sordu. Bu mürid de "**bu iki büyük arasında hiçbir fark yoktur**" dedi.

Ariflerden biri de "***bu iki büyükten daha büyük biri lazımdır ki o farkı ortaya koysun***" demiştir. Nitekim buyurmuştur ki :
" Allah görünmediği için peygamberler onun naibi olmuşlardır.
Hayır böyle de değil.
Bu naible, naibin naibliğinde bulunduğu kimseyi ayırmak çirkin şeydir.
burada ikilik yoktur."
(*MENAKIB'ÜL ARİFİN I (Arifler'in Menkıbeleri)Ahmed Eflaki cilt 1, sf. 324-325*)

Kendilerini islâm'a nisbet eden kitlelerin nezdinde Allah dostu,veli(!) diye tanımlandıkları halde bu insanlar müslüman oluşlarının, gerçekte bir din tercihi olmadığını, çünkü aynı zamanda yahudi, hıristiyan, mecusi v.s dinlerin de müntesibi olduklarını çok açık bir şekilde ifade ederler:

"...Celâleddin er-Rumî "Divan"ında şöyle diyor:

"*Canım, ey nur, kaçma benden!*
Kaçma benden ey parlayan görünüm,
Kaçma benden kaçma benden!
Şu sarığa bak, onu nasıl başıma koydum,
Hatta bileğime taktığım Zerdüşt'ün zünnarına bak!
Zünnarı taşırım, yemliği taşırım.
Belki nuru taşırım, kaçma benden!
Müslümanım ben, ama Hıristiyanım, Brahmanistim, Zerdüştiyim.
Ey yüce Hakk, sana tevekkül ettim, kaçma benden.
Bir tek tapınağım; mescid, kilise veya puthanem yok benim.
Sonsuz nimetim yüce yüzündedir, kaçma benden kaçma benden!"
(Teorik ve Pratik Açıdan Tasavvuf ve İslâm.S.160 (Dr. Mustafa Galveş, et-Tasavvuf fi'l-Mizan, 100-101'den))

"Ne lazım gelir ey müslümanlar ki ben kendimi bilmiyorum?
Ne Hıristiyan, ne Yahudi, ne Ermeni, ne de Müslümanım"
(Ahmet Kisravi. Edebiyat Üzerine. s.78. Perçem Yay. 4.baskı. (Farsça))

"**Dostsuzun göricek şirk yağmalandı**"diyen **Yunus Emre** ise diğer bir çok şiirinde benzer konuyu ifade etmekten geri kalmaz. Şüphesiz konunun örneklerini daha değişik kişilere yaygınlaştırmak mümkündür. Çünkü, Kültür İslâmı gereği duygusal bir tavırla yüceltilen bir çok ünlü sûfîde sözkonusu inancın değişik ifadelerle açığa çıktığı görülmektedir. Örneğin **Hacı Bayram**, benzerlerinin Yunus Emre'de bolca bulunduğu bir şiirinde, Vahdet-i Vücud inancını dile getirir:

Bayram özünü bildi, Bileni anda buldu, Bulan ol kendi oldı, Sen seni bil sen seni

Sûfîlerin çoğunda anlamını bulan Hak ifadesi, bazıları tarafından Allah'ı ifade eden bir isim olarak algılanır. Gerçekte sûfîlerin kullanımıyla bu, Vahiy İslamı'nın ifadelerinde anlamını bulan Hak değildir. Çünkü onlar her ne kadar Hak ile Allah'ı kasdetmiş olsalar bile, inanıp anlattıkları Allah, Vahdet-i Vucud inancında anlamını bulan, tabiatla aynı olan bir Tanrı inancının ürünüdür. Bunun ise Alemlerin Rabbi mutlak ve Kadir olan Allah'la ilgisi yoktur.
Vahdet-i Vücud inancında anlamını bulan Tanrı inancının zirveye ulaştığı bir çok tanınmış sûfi vardır. İbn Arabî ve Celâleddin Rûmî bunlardan sadece ikisidir. Celâleddin Rûmî bu inanca yeni unsurlar ve anlamlar getirilmez. Onun yaptığı, seleflerinin ifade ve inançlarını toplayıp, sistemleştirip, bir bütünlük içerisinde ifade etmek olmuştu.
Sonraki sûfîlerin bir çoğu ise artık normal kabul edilen bir inanç unsuru haline gelmiş Vahdet-i Vücud inancını değişik bakış ve yorumlarla tekrarlamaktan öteye geçmezler. Bunların içerisinde Sûfî Efendi gibi çok ilginç anlayışlara da ulaşanlar olur. Belki de bunu anlayıştan ziyade, Vahdet-i Vücud inancının hiç bir yoruma açık

kapı bırakmayacak kadar net bir ifede tarzı olarak düzeltmek gerekir. Örnek olması açısından **Nazmı Efendi**'nin Vahdet-i Vücud inancına değinecek olursak ,O ilk vahdet-i Vücudçulardan olarak nitelenebilecek Hallâc-ı Mansûr'u eleştirir ve onun sözünün yanlış, inancının sakat olduğunu belirtir.
Buraya kadar olan sözleri doğru görülmektedir, ilginçlik bunun sonrasındadır. Ona göre Hallâc-ı Mansûr yanlış yapmıştır, sakat inançlıdır çünkü, bütün kainat "**Enel Hak**" deyip dururken, o bunu sadece kendisini ifade edecek şe kilde anlayarak hata etmiştir Nazmî Efendi'nin bu yorumu ve inancı daha önceleri **Şebusterî** tarafından ifade edilir. Ancak Şebusterî, Hallâc-ı Mansûr'u, Nazmi Efendi gibi eleştirmez. Şunları söyler:
Enel hak, mutlak olarak sırları açığa vurmaktır, Hak'tan başka kim Enel Hak diyebilir? Alemin bütün zerreleri, Mansur gibi Enelhak demektedir, Sen ister onları sarhoş say, ister Mansur!
Kendini sen de hallaç yapar, varlık pamuğunu atarsan, Hallaç gibi bu sözü söylemeye başlarsın.
Haktan başka varlık yok... İster o haktır de, ister ben Hakk'ım de

Emir Abdralîaaîr isimli bir sûfî ise konuya daha değişik bir açıdan bakar, O Ebu Mansur el-Hallac'ın "Ene'l Hak" deyişini şöyle yorumlar:
"***Allah beni hayal olan benden söküp aldı ve beni gerçek-benliğine yaklaştırdı... Sonra bana Hallac'ın sözü söylendi; aramızdaki fark şu idi; Hallac onu kendisi söyledi, oysa o benim için söylendi***."(227)

2- Sûfiler arasında Vahdet-i Vücud inancının yanı sıra **Hulul** veya dinlerin birliğine inananlar da sıklıkla görülür. Özellikle dinlerin birligi konusunda ısrarla dururlar. Bununla ilgili olarak **sûfi Ebû Said b. Ebu'l Hayr îsalenderiler** ve gezgin dervişler adına şu şiiri ile dinlerin Bîrliği inancını ifade eder:

Yeryüzündeki her cami harab oluncaya kadar, Kutsal görevimiz yerine getirilmiş olmaz; Ve imanla küfür bir oluncaya kadar da, Gerçek Müslüman olunmaz

İbn Arabî'nin konuyla ilgili şiirini daha önce nakletmiştik. Aynı inancın Sebusteri'de açığa çıkış biçimi ise şöyledir:

Bil ki putu yaratan da ulu Tanrı... iyinin yaptığı her şey iyidir.
Müslüman, puta tapmak nedir, bilseydi dinin puta tapmaktan ibaret olduğunu anlardı.
Müşrik de putun hakikatini bilseydi hiç dininde yol azıtır, sapık olurmuydu?
O, putu ancak görünen bir suretten ibaret gördü de, o sebeple şeriatte kafir oldu.

3- Hint mistisizminden kaynaklanan tenasüh inancının tasavvufta oldukça yaygın bir ortam bulduğu görülmektedir.

Özellikle kerâmetleriyle tanınan sûfilerin sürekli şekil değiş tirişleri (çoğunlukla güvercin, yılan, ejderha vs oldukları inancı) tenasüh inancının biraz farklı yorumlanışı durumundadır. Bu inancın çoğunlukla mevzu hadisle İslamî bir temele oturtulmaya çalışıldığı görülür.
Önceki sûfîlerden **Niyazı Mısri**'de ifadesini bulan bu düşünce şöyledir:
O bir sûfînin bulut, yağmur, bitki, hayvan olmasının normal olduğunu belirtir ve bununla ilgili olarak şunu söyler:
"***Ey kardeş! Peygamberimiz Sallallahu aleyhi vesellem Efendimiz buyurmadımı ki; "Benim ümmetim ahirette on bölük olarak haşrolur.Kimi maymun, kimi domuz, kimi de başka surette***."

4- ***Bilginin kaynağı ve niteliği konusunda belirtildiği gibi, tasavvufta bilginin doğrudan Allah'tan alınabileceği inancı vardır.***
Sufiler sistemlerini bu düşünce üzerine oturturlar. Keşf veya Marifet olarak isimlendirilen veya Beka olarak tanımlanan bilgiyi Allah'tan alma inancı veya durumu hemen hemen birçok sûfîde açıkça görülür. Mesela **İbn Arabi** ve **Celâleddin Rumî** bu mertebeye eriştiklerini ve Allah'tan doğrudan bilgi alabildiklerini ifade ederler. *Hatta bundan dolayıdır ki, söyledikleri ve yazdıkları kendilerinden veya kendi iradelerinden değil, Allah'ın irade ve arzusundandır*. Yani söz ve yazılan birer vahiy ürünü(gibi)dür.
Yunus Emre ise bu kadar iddialı değildir. O tevazu gösterir ve henüz marifeti elde edemediğini ancak o yolun yolcusu olduğunu ifade eder. Bunu ise hemen hemen bütün şiirlerinde açığa vurur. O, her ne kadar bir çok şiirinde başta namaz olmak üzere onların gerekliliğinden bahsederse de, bazı şiirlerinde ise hakikata ulaşmanın yolunun ibadetlerden geçmediğini, bu nedenle ibadetlerin Allah'ın rahmetine vesile olmasıyla elde edilen cennet'in önemsiz olduğunu vurgular. Halk arasında oldukça yaygın olan bu şiirinin bir bölümü şudur:

Cennet cennet dedikleri
birkaç köşkle birkaç hurî
İsteyene ver sen anı
bana seni gerek seni

Bu şiir **Şeyhülislâm Ebu Suud Efendi**'ye okunup ,şeriat açısından durumu sorulduğunda, ***Şeyhülislâm bunu küfr-i Sarih (açık küfür) olarak niteleyip, bunu inanarak söyleyip okuyanın katlinin vacip olduğu yolunda fetva vermekte tereddüt etme miştir***,(234)'

Konuyu uzman derecesinde araştıranların ifadesine göre **Yunus Emre**'de şeriatı aşağılayan tavırları bulmak zor değildir. Ancak o bunu açıkça değil, bâtınî yorumlarla, ve şekil, muhteva itibarıyla güzel olan şiirlerinin arasına serpiştirdiği bazi şiirleriyle açığa vurur :
Dost yüzün görücek şirk yağmalandı

Anın çin kapıda kaldı şeriat
Hakikat bir denizdir, şeriattır kapısı
Çoklar gemiden çıkıp denize dalmadılar.

Vahiyden Kültüre - Celaleddin Vatandaş, Pınar yayınları, İst-1991 - Mevlana'nın ve diğer mutasavvıfların küfür ve şirk sözleri (S.192-198)

[size=12pt]**Celaleddin Rumi, tasavvufi görüşlerini "Tanrısal Aşkı" kendisinde bulduğunu söylediği Şemsi Tebrizi'den almış.**

"*Celaleddin Rumi, aşkla, müzikle, raksla ve şiirle beslenip gelişen ve dinler üstü yolda kadına da büyük bir önem vermiş onu da hayata almaya çalışmış ve insanlığın, kadınla bir bütün olduğunu duymuştu. O herşeyden önce kadının kapanmasının, örtünmesinin aleyhindeydi. Mesnesvisin'de kadını yaratılmış değil, yaratan (!) bir kudret olarak öven, sert ve kaba ruhlu erkeklerin kadına zulmedebildiklerini söyleyen, asil insanların ince ruhlu olgun kişilerinse kadına bağlı olacaklarını, hatta onun reyine uyacaklarını ona hürmet edeceklerini bildiren Celaleddin Rumi "Fihi ma fih"inde, bir fasılda, kadını ekmeğe benzetmektedir. Herkesin, hatta yoksulun bile bulduğu, yiyip geçindiği ekmeğe ve kadını örten, kimseye göstermeyen, kapatan adamı da, koltuğuna bir somun alıp onu göstermemekte ısrar eden kişiye... Somunu göstermeyen kişi, karşıdakilerin görme duygusunu kamçılar, çünkü insanlar menedildikleri şeye haris olurlar. Halbuki kadın eğer iyiyse kötülükte bulunamaz zaten. Onu örtmek, iki taraftan da rağbeti, hırsı artırmaktır ve bu, bir düzen meydana getirmez, kötülüğü artırır ancak.*
Celaleddin Rumi bu fikri, hayatında tatbik etmişti de. Onun kadınlardan da birçok müridleri vardı. Celaleddin Rumi'yi davet ederlerdi. O da gider ve kadınlar meclisinde şiir söyler, onlarla sema ederdi ve Celaleddin Rumi'yi seven kadınlar, onun başına güller serperlerdi."
(Fihi Ma Fih, Çeviren: M. Ülker Anbarcıoğlu MEB Devlet Kitabları s: 138)

Aslında Celaleddin Rumi'yi en iyi anlatan kendi eseri, Mesnevi'dir. Pek çok kimse "Ermiş ve Evliya" zatın elinden çıktığına inandığı Mesnevi'yi incelediğinde, **Hint Kamasutrasına** benzeyen yönleriyle tasavvufun her zaman ki eğilimlerine sahip kitablardan biri olarak göirecektir.
Mevlevi ekolde, Kur'an gibi görülüp, okunan ve hatta hafızlığı yapılan Mesnevi'nin menkibe ve hikayeleri ilginç içeriklere sahiptir. İçinde Doğu ve Hint masallarından örnekler olduğu gibi, felsefe, erotizm ve pornografi de yer alır. Öyle ki, Celaleddin Rubi bu şeylerin kendisine gelen Vahiy olduğunu iddia ederek resmen Mesnevi'yi Kur'an'la yarıştırmaktadır.
Dilerseniz Mesnevi'nin girişi ile yavaş yavaş konuyu detaylantıralım:
"*Bu kitap Mesnevi kitabıdır. Mesnevi hakikate ulaşma ve yakin sırlarını açma hususunda din asıllarının asıllarıdır. Tanrı'nın en büyük fıkhı (!) Tanrı'nın en aydın yolu! Tanrı'nın en açık burhanıdır... Kur'an'ı apaçık bir hale koyar, rızıkların bolluğuna sebeb olur, huyları güzelleştirir. Şanları yüce özleri hayırlı katiblerin elleriyle yazılmıştır. Temiz kişilerden*

başkalarının dokunmasına müsade etmezler. Mesnevi, Alemlerin Rabbinden inmedir! Batıl ne önünden gelebilir, ne ardından. Tanrı onu korur, gözetir!...."
(Mesnevi-Celaleddin Rumi MEB Yayınları c: 1 s: 11)

Bu paragrafta görüldüğü gibi Celaleddin Rumi, yazdığı kitabın Vahiy olduğunu iddia etmektedir! Tasavvufta bu çok görülmez. Zira tasavvuf ehli, velilerin tasavvufta vahiy aldıklarına inanırlar....

Kitabının bir başka yerinde Celaleddin Rumi şöyle diyor:

"*Bu, ne yıldız bilgisidir, ne remil, ne de rüya. Tanrı, doğrusunu daha iyi bilir ya, Tanrı vahyidir! Sofiler, bunu halktan gizlemek için Gönül Vahyi demişlerdir!"....*"
(Mesnevi-Celaleddin Rubi MEB Yayınları, c: 4 s: 151)

Görüldüğü gibi, Celaleddin Rumi'ye göre şeyhin, Pir'in, ermişin her ne isim verilirse verilsin tasavvufun ulu zatlarının söyledikleri ve yazdıkları şeyler aynıyla Vahiy'dir. Tıpkı kendisinin de itiraf ettiği Mesnevi kitabında olduğu gibi!...
Maalesef Celaleddin Rumi, kitabına Hindistan'dan sadece Kelile ve Dimne masallarını almamış, Erotik Hint kültürünün ürünü olan Kamasutra'dan da alıntılar yaparak bunları "**Alemlerin Rabbin'den inmedir**" diyerek sunmuştur.
Celaleddin Rumi, Kur'an'ın Lokman Suresinin 27. ayetini kendi kitabı için nasıl alet ediyor:

"....*Ormanlar kalem olsa, denizler mürekkep olsa yine Mesnevi'nin biteceğini umma*..."
(Mesnevi-Celaleddin Rumi c: 6 s: 178)

Oysa Allah (c.c) Lokman suresinde kendi kitabı Kur'an için şu açıklamayı yapmaktadır:
"Eğer yeryüzündeki ağaçlar kalem olsa, denizler de, arkasından yedi deniz daha kendisine yardım ederek (mürekkep) olsa yine Allah'ın kelimeleri tükenmez."
(Lokman: 31/27)

Celaleddin Rumi, Mesnevi'ye niçin bu özellikleri veriyor acaba? Bunu Vahdeti Vücud'dan dolayı yapıyor.... Tasavvuftaki bu temeya göre ilahlaşan insan haliyle yazdıklarına da Vahiy ve Sentetik Kur'an gözüyle bakıp, öyle değerlendirecektir...
Mesnevi'nin özellikleri nasıl Kur'an'dan alınarak ona adapta edilmiştir, aşağıda görünüz:

"*Lafzı az, manası çok olan bu mazum Mesnevi*..." (Mesnevi-Celaleddin Rumi c: 1 s: 12) diyerek girişi yapılan kitap, aynen Kur'an'ı Kerim için geçerli olan az lafızla çok mana verme özelliğini kendine hasretmektedir.
Mesnevi'nin Kur'an olduğuna Mevlevi takipçileri de inanmaktadırlar.
Mesnevi'nin Kur'an olduğu yolundaki anlayışa aşağıdaki menkıbe çok güzel

örneklik teşkil etmektedir:

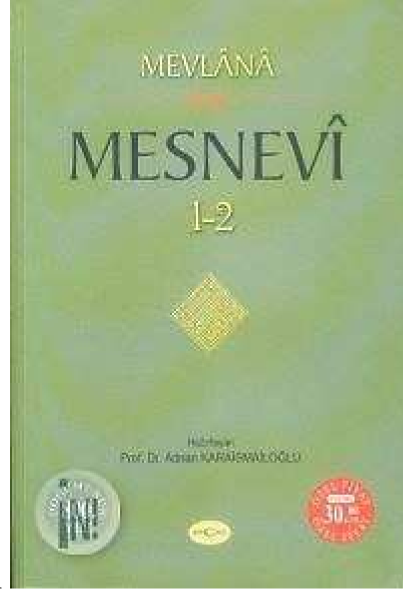
"*....Bir gün Sultan Veled buyurdu ki:*
"Dostlardan biri babama şikayette bulunduğu ve alimler Mesnevi'ye neden Kur'an diyorlar diye benimle bahse girişti. Ben de Kur'an'ın tefsiridir, dedim, deyince babam bir lahza susup sonra:
"A sersem, dedi niçin olmasın? A eşek, niçin olmasın? A orospu kardeşi niçin olmasın? Peygamberlerle velilerin harfi zarflarda Tanrı sırlarının nurlarından başka birşey yoktur ki. Tanrı sözü, onların temiz gönüllerinden biter, ırmağa benzeyen dillerinden akar. İster Süryani dilince olsun, ister Seb'al Mesani dilince, ister İbrani dilince olsun, ister Arapça!..."
Bu kitabta buna benzer birçok hikayeler vardır ki Mesnevi'nin yazıldığı tarihten itibaren Tanri Vahyi (!) olarak tanındığını gösterir." (Mesnevi-Celaleddin Rumi c: 4 s: 326)

Müslümanlara yıllardır örnek müslüman şahsiyetler olarak sunulan ve Allah dostu, ermiş olduklarına inanılan şahıslar işte bunlardır. Cinselliğe tandanslı kitapların sahipleri açıkca ilahlaşabildiklerini ve Vahiy alabildiklerini itiraf etmektedirler. Şimdi "**Alemleri Rabbinin vahiyleridir**" diye insanlara empoze edilen Mesnevi'den bazı pasajlar aktarmak istiyoruz... Tasavvuf hayranlarına ithaf olunur...

"*Bir kadın, oynaşıyla aptal kocasının gözü önünde sevişip buluşmak istiyordu. Kocasına: "A iyi talihli kişi, ağaca çıkıp meyva toplamak istiyorum" dedi. Ağaca çıkınca yukarıdan kocasına baktı, ağlamaya başladı. Dedi ki:*
"A merdut ahlaksız. Üstündeki Luti kim? Karı gibi onun altına yatmışsın... Meğere sen bir ibneymişsin!" Kocası: "Senin başın döndü galiba... Çünkü burda benden başka kimse yok" dedi. Kadın: "O üstüne binen kalpaklı herif kim, söyle hele" diye birkaç kere daha sordu, söylendi.
Adam: "A kadın, ağaçtan in, başın döndü, adam akıllı bunadın sen..." dedi. Kadın ağaçtan indi, kocası ağaca çıktı. Kadın da oynaşını göğsüne çekti. Kocası bağırdı: "A orospu, maymun gibi üstüne çıkan o adam kim?" Kadın: "Burada benden başka kimse yok ki" dedi. "Kendine gel, senin başın döndü galiba, saçmalama." Adam, bu sözü birkaç kere söylediyse de kadın, "Bu, armut ağacından olacak! Ben de armut ağacının üstündeyken öyle şeyler gördüm ve be hey kalbatan! Aşağıya in de bak... Benden başka kimse yok. Bütün bu hayaller, armut ağacından!..." (Mesnevi-Celaleddin Rumi c: 4 s: 283)
İşte Celaleddin Rumi, kocasını aşığı ile adatma fantezisi içinde yanıp tutuşan, şehvet düşkünü bir kadının hikayesini aynıyla Mesnevi'sine alıyor ve bu menkıbelerle insanlara "tasavvufi hikmetler" saçmaya çalışıyor! İnsanlara iman esasları ve dini bilgiler vereceğiz diye pornografiye sarılan tasavvufçular, bu argümanlara da "hikmet pırıltıları" ve "ahlak düsturları" diye yapta vurup müslümanları avlamaya çalışıyorlar.
Celaleddin Rumi cinsel pedagoji seanslarına şöyle devam ediyor:

"*Güzelim, emin ol... Sen benim üstüme bineceksin. Ben korkunç görünsem de aldırış etme, bil ki ben bir ibneyim. Deveye biner gibi bin üstüme sür*." (Mesnevi-Celaleddin Rumi c: 2 s:

242)
Celaleddin rumi oğlancılık ve Lutilik örnekleriyle verdiği tasavvufi hakikatler ve batıni hikmetler serisine, eşekle ilişkiye giren bir kadının "Zoo-Animal" seks deneyimini de sufiyane bir tarzla vererek Mesnevi'nin ne kadar Kur'an (!) olduğunu ispatlamaya çalışıyor! Şöyle ki:

MESNEVİ 5.Cilt **ŞEHVETİN SONU** Başlığı

internette övünerek yayınladıkları mesnevinin linki : 1330 nolu paragraf:
http://www.halveti.com/masnawi.asp?cat=5&sub=26

"..Bir halayık (hizmetçi), şehvetinin çokluğundan, hırsının fazlalığından bir eşeği kendisine alıştırmıştı. O eşek kendisine yakınlaşmayı adet edinmiş, insana yakın olmayı öğrenmişti. O hilebaz halayığın bir kabağı vardı. Eşek kendisine ölçülü yaklaşsın diye kabağı eşeğin aletine takardı. Yakınlaşma zamanında aletin yarısı girsin diye bu işi yapmaktaydı. Çünkü eşeğin aleti tamamiyle girse, rahmi de parçalanırdı, damarları da... Eşek, boyuna zayıflayıp durmaktaydı. Eşeğin sahibiolan kadın da neden bu eşek böyle zayıflıyor, neden böyle kıl gibi inceliyor deyip dururdu.
Fakat işin ne olduğunu anlamakta acizdi. Nalbantlara, illeti nedir, neden zayıflamakta diye gösterdiyse de, onda hiçbir illet görünmedi, kimse bunun iç yüzünü haber veremedi. Kadın, bu işin aslını adamakıllı araştırmaya başladı. Her an eşeğin haline, dikkat etmekte, neden böyle zayıfladığını bulmaya çalışmaktaydı. İnsanın, adamakıllı çalışmaya kul olması gerektir. Çünkü birşeyi iyice arayan, nihayet bulur. Eşeğin haline dikkat edip dururken bir de ne görsün? O nergisceğiz, eşeğin altına yatmıyor mu? Bunu kayıpın yarığından gördü, bu hale pek şaştı. Eşek, erkekler, kadınlar nasıl yakınlaşırsa aynen onun gibi halayığa yakınlaşmış, işini becermekteydi. Kadın hasede düştü. Dedi ki:
"Bu eşek, benim eşeğim, nasıl olur bu iş? Bu işin bana olması lazım, ben bu işte daha ehilim. Eşek işi öğrenmiş, alışmış. Adeta sofra yayılmış, mum da yanmış. Görmemezlikten gelip ahırın kapısını vurdu. "A kız, ne vakte dek ahırı süpürüp duracaksın?" dedi. Bu sözü, işi gizlemekiçin söylüyor, ben geldim kapıyı aç diyordu. Sustu, halayığa hiçbir şey söylemedi. Bu

işe tamah ettiği için işi gizledi. Halayık, bütün fesat aletlerini gizleyip kapıyı açtı. Yüzünü ekşitip gözlerini yaşatarak dudaklarını oynatmaya başladı, güya oruçluyum demek istiyordu. Eline sapı yıpranmış bir süpürge aldı, develerin yatması için ahırı süpürüyor göründü. Elinde süpürge kapıyı açınca kadın, dudak altından, seni usta seni, dedi. Yüzünü ekşittin, eline süpürgeyi aldın, iyi fakat yemeden, içmeden kesilmiş eşeğin hali ne? İşi yarıda kalmış, öfkeli, aleti oynayıp durmada, gözleri kapıda, seni beklemede. Bunu dudağı altından söyledi, halayıktan gizledi. Onu suçsuz gibi ululayıp dedi ki, tez çarşafını başına al. Filan eve git benden selam söyle. Şunu söyle, böyle yap, şöyle et. O işi görmezlikten gelen kadın, onu yola vurunca, zaten şehvetten sarhoş olmuştu, hemen kapıyı kapadı, oh dedi. Yalnız kaldım, ağıra bağıra şükredeyim. Artık erkeklerin kah tam, kah yarım yamalak yakınlaşmasından kurtuldum. Kadının keçileri, sanki bini bulmuştu, öyle neşelendi. Eşeğin şehvet ateşiyle kararsız bir hale drüştü.... Kadın, kapıyı kapadı, sevine sevine eşeği kendisine çekti, cezasını da tattı ya! Eşeği çeke çeke ahnırın ortasına getirdi.
O erkek eşeğin altına ayttı. O kahpe de muradına ermek üzere halayığın yattığını gördüğü sekiye yatmıştı. Eşek ayağını kaldırıp aletini daldırdı. Eşeğin aletinden kadının içine bir ateştir düştü. Alışmış eşek, kadına abandı, aletini ta hayalarına kadar sokar sokmaz kadın da geberdi. Eşeğin aletinin hazından ciğeri parçalandı, damarları koptu, birbirinden ayrıldı. Soluk bile alamadan derhal cen verdi. Seki bir yana düştü, o bir yana. Ahırın içi kanla doldu, kadın baş aşağı yıkıldı, öldü. Kötü bir ölüm, kadının canını aldı. Kötü ölüm, yüzlerce rezillikle gelip çattı babacığım. Sen hiç eşeğin aletinden şehit olmuş insan gördün mü?...." (Mesnevi-Celaleddin Rumi c: 5 s: 112-116)

Mesnevi erotizmi şu ibarelerle devam etmektedir:

"*Bir oğlancı, evine bir oğlan götürdü. Onu başaşağı edip düzmeye koyuldu. Bu sırada o mel'un çocuğun belinde bir hançer gördü. Dedi ki: "Belindeki ne?" Oğlan: "Kötü düşünceli biri, hakkımda kötü bir düşünceye kapılırsa bununla karnını deşeceğim diye cevab verdi. Oğlancı, Tanrı'ya homdolsun dedi, iyi ki ben sana bir hile yapıp kötü bir düşünceye kapılmadım*." (Mesnevi-Celaleddin Rumi c: 5 s: 205)
Mesnevi'de, cinsel tacizden de bahsedilerek, neredeyse sapıklık literatüründeki tüm örnekler tet tek kitaba aktarılmaya çalışılmıştır. Şöyle ki:

"*...Sözü kuvvetli, cerbezesi yerinde bir vaz'eden vardı. Minbere çıkmış va'z ediyordu. Kadın, erkek, herkes minberin dibine toplanmıştı. Cuha'da bir çarşap giyip yüzünü örttü, kadınlar arasına karıştı. Kimse onu tanımıyordu. Bir kadın, va'z edene gizlice sordu: "Kasıktaki kıllar, namazın bozulmasına sebeb olur mu?" Vaiz dedi ki: "Uzun olursa namaz mekruh olur. Ya hamam otuyla, ya ustura ile tıraş etmen lazım ki, namazın tamam olsun, kabul edilsin." Kadın: "Ne kadar uzun olursa namazım kabul olmaz" dedi. Va'z eden dedi ki: "Bir arpa boyu uzun olursa traş etmek farzdır. Cuha hemen kızkardeş dedi, bak bakalım, benim kasığımın kılı o kadar olmuş mu? Tanrı rızası için elini uzat da bir yokla. Bakalım, mekruh olacak kadar uzamış mı? Yanındaki kadın, Cuha'nın şalvarına el atar atmaz eline aleti geldi. Derhal şiddetli bir nara attı. Hoca: "Sözüm gönlüne tesir etti" dedi. Cuha dedi ki:*
"Hayır, gönlüne tesir etmedi, eline tesir etti. A akıllı adam, gönlüne tesir etseydi vah

yahine..." (Mesnevi-Celaleddin Rumi c: 5 s: 272)

Celaleddin Rumi, Mesnevi'de erkeğin seks gücünü de şu hikayeyle dile getirir:

"*O yiğitler de Musul'dan döndü, yola düştü. Yolda bir ormana, bir yeşilliğe geldi. Aşk ateşi, öyle bir parlamıştı ki, yerle göğü fark etmiyordu. Çadır içinde oay parçasına kasdetti. Akıl nerede, halifeden korkma nerede? Şehvet, bu ovada davul dövdü mü akıl dediğin ne oluyor ki a turp olu turp. Yüzlerce halife, o anda o erin ateşli gözüne bir sinekten aşağı görünür. O kadına tapan er, şalvarını çıkarıp cariyenin ayak ucuna oturdu. Aleti, dosdoğru gideceği yere giderken orduda bir gürültü, bir kızılca kıyamettir koptu. Er sıçradı, çırılçıplak, açık saçık, bir halde ateş gibi Zülfikar elinde dışarı çıktı. Bir de ne görsün, ormandan kara bir erkek aslan kendisini ordunun içine kapmış koyvermiş. Atlar ürküp köpürmüşler, her çadır ve ahır yeri yıkılmış, herkes birbirine girmiş. Erkek aslan, ormanın gizli bir yerinden fırlamış, havaya deniz dalgası gibi tam yirmi arşın sıçramıştı. Er, pek yiğitti, aldırış bile etmeden sarhoş bir erkek aslan gibi aslanın önünü kesti. Kılıcıyla bir vurdu, başını ikiye böldü. Derhal o ay yüzlü dilberin bulunduğu çadıra koştu. O hurinin yanına gelince aleti hala dimdikti. Öyle bir aslanla savaştı da erliği, yine sönmedi, hala ayaktaydı. O tatlı ve ay yüzlü güzel onun erliğine şaşıp kaldı. İstekle ona kendisini teslim etti. O anda o iki can birleştiler... Bir kaç gün murat alıp murat verdiler. Fakat sonra o büyük suçtan pişman oldu. Ey güneş yüzlü, bu işe dair halifeye birşey söyleme diye cariyeye yemin verdi. Halife cariyeyi görünce sarhoş oldu, onun tası da damdan düştü. Onu, övdüklerinin yüz misli güzel buldu. Hiç görme, işitmeye benzer mi? Halife buluşmayı diledi, bu maksatla cariyenin yanına gitti. Onu andı, aletini kaldırdı. O cana canlar katan, o sevgisini gittikçe artıran güzelle buluşmaya niyetlendi. Kadının ayakları arasına oturdu. Oturdu ama takdir, zevkinin yolunu bağladır. Farenin çatırtısı kulağına değdi. Aleti indi, uyudu, şehveti tamamıyle kaçtı... Cariye halifenin gevşekliğini görünce kahkahalarla gülmeye başladı... O erin, aslanı öldürüp geldiği halde hala aletinin inmediğini hatırladı. Kahkahası arttıkça arttı... Bir türlü gülmesi dinmiyordu. Nihayet halife alındı, huysuzlandı. Hemencecik kılıcını kınından sıyırdı. Habis dedi, neden gülüyorsun? Söyle... Cariye aciz kalınca ahvalini anlattı. O yüz Zal'a bedel olan Rüstem'in erliğini söyledi. Yoldaki gerdeği, o sırada vukua gelen halleri bir bir nakletti. Erin kılıcını çekip gidişini, aslanı öldürdükten sonra gelişini, aletinin hala gergedan boynuzu gibi ayakta olduğunu söyledi. Ondan sonra namuslu halifenin gevşekliğini ve farenin bir çıtıştısından aletinin söndüğünü görünce dayanamayıp güldüğünü bildirdi..."* (Mesnevi-Celaleddin Rumi c: 5 s: 315)

Bu sapık kimseler, seks konusunda o derece ileri gitmişler ki Celaleddin Rumi'nin şeyhi olan Şemsi Tebrizi ile alakalı olarak şöyle bir kıssayı da anlatır dururlar:

"*Günlerden bir gün Şemsi Tebrizi'nin cariyesi kaybolmuş. Bulunması için bütün müridlerine haber salınmış. Her ne kadar arandıysa da cariye bulunamamış. İşte bu hal üzereyken Celaleddin Rumi, şeyhinin yanına gelmiş. Bir de ne görsün... Şeyh cariyeyle alt üst olmuş bir vaziyette... Oradan hemen uzaklaşmak istemiş... Şemsi Tebrizi onun geldiğini anladığı için onu içeri girmesi için çağırmış. İçeri girdiğinde ise cariye ortada yok imiş... Bunun üzerine Şemsi Tebrizi, Celaleddin Rumi'ye şöyle demiş:*

"Tanrı, sevdiği kullarına istedikleri gibi gelir. Bazen ben ona giderim, bazen ise o bana gelir..." (Menakibul Arifin-Ariflerin Menkibeleri)

Dünya tasavvuf büyüğü olarak adlandırılan Celaleddin Rumi'nin Mesnevi'si ve onlarla ilgili hikaye ve kıssaların yazıldığı kitablarda onları düşünceleri, görüldüğü gibi açıkca meydandadır.
Sapık tasavvuf ehli, hiçbir kural tanımaksızın Mesnevi gibi kitablarda yazılan zırvaları yazanları bir ilah, yazılanları da bir vahiy ve Kur'an diye nitelemekte, böylece küfrünü olanca hızıyla ortaya koymaktadır.
Celaleddin Rumi'ye tapılır derecesinde saygı duyulduğunu aşağıdaki hikayede vurgulamaktadır:
"*Yine nakledilir ki, Celaleddin Rumi, çok vakitler hamama gider, tıraş olurdu. Dökülen kılları, dostlar uğur sayarak alırlardı. Meğer ki, büyük kimse hamamın hücresinde oturmuştu. Bu adam:*
"Eğer o kıllardan bir miktar elime düşerse, Celaleddin Rumi'nin müridi olurum" diye içinden geçirdi. Celaleddin Rumi, o kıllardan bir miktar o azize verilmesini derhal emretti. Bu aziz, hemen o anda baş koyup mürid oldu, hizmetler yaptı ve Sema'lar tertip etti." (Menakibul Arifin (Ariflerin Menkibeleri)-A. Eflaki-MEB Yay c: 1 s: 552)

Bir adamın kasık kıllarına bu ihtimam gösterilirse, kendisine gösterilecek saygıyı hiç düşündünüz mü?
Celaleddin Rumi, öleceği günü Düğün Günü, gecesine de Allah'ına (!) kavuştuğu için Gerdek Gecesi demesine rağmen böyle bir kimse acaba neden tapılırcasına ululanmaktadır ?
Bunun tek sebebi vardır... O da; tasavvufun felsefesi bunu gerektirdiği için...[b]MESNEVİ

(çoluk çocuktan uzak tutun)

TASAVVUF BÜYÜKLERİNİN KENDİ ESERLERİNDEN KÜFÜR AKİDELERİ !

Yunus Emre ve Mevlana Celaleddin şeriati aşağılama tavırları (S.71-72)

Şeriat alimleri (fakihleri)eskiler olarak niteleyip, eskinin modasının geçtiğini ve rağbet'in yeniye (kendilerine) olduğunu söyleyen Celâleddin Rûmî şeriatı ve onun yanı sıra tek hakikat kabul ettiği bâtını ifade eden sözleriyle konuyu ortaya koyar: Şeriat muma benzer, yol gösterir. Fakat mumu ele almakla yol aşılmış olmaz. Yola düzeldin mi o gidişin tarikattır, maksadına ulaştın mı o da hakikat. Bunun için "Hakikatlar meydana çıksaydı şeriatlar, yollar bâtıl olurdu" denmiştir. Nitekim bakır, altın olur, yahut da aslında altındır; artık onun için kimya bilgisine ne hacet var, kendisini kimyaya sürüştürmeye ne ihtiyaç var? Kimya bilgisi şeriattır, kimyaya sürtünmek de tarikat. Nitekim "Ulaşılacak şeye ulaştıktan sonra delil aramak da kötüdür, ulaşmadan delil bırakmak da kötü" demişlerdir. Hasılı şeriat hocadan yahut kitaptan kimya bilgisini öğrenmeye benzer. Tarikat, kimya eczasını kullanmak, bakırı kimyaya sürtmek, onunla karmaktır. Hakikatsa bakırın altın olmasıdır. Kimya bilenler, biz bu bilgiye sahibiz diye sevinirler. Hakikati bulanlar biz altın olduk, bilgiden de kurtulduk, işlemeden de, biz Tanrı hürleriyiz diye sevinirler."(Mesnevi, 5/1)
Yunus Emre ise yazmış olduğu bir çok güzel şiirlerinin ya nı sıra, sayılan azda olsa şeriatı aşağılayan bir tavır ve düşünceyle de bazı şiirler yazmış (Mutasavvıflar, 312-313) batınî yönünü bu şiirlerinde açığa vurmuştur. Örneğin:
Hakiykat bir denizdir, şeriattır gemisi Çoklar gemiden çıkıp denize dalmadılar. Aşk imandır bize, gönül cemaat Kıblemiz dost yüzü, daimdir salât Dost yüzün göricek şirk yağmalandı Anınçin kapı kaldı Şeriat.(Yunus Emre, 222, 224)

Celaleddin Rumî ve **Yunus Emre** gibi Bâtın Ehli kişilerde açığa çıkan Şeriata karşı menfî olan tavrın, şeriatın mensuplarına karşı da olmasını beklemek normal olacaktır. Bunlar Yunus Emre'nin yukarıdaki şiirinde de olduğu gibi İslâm'ın kavramlarının muhtevalarını değiştirip değişik bir inanç sergilemişlerdir. Ayrıntılarını Tasavvuf bölümüne bıraktığımız bu konuya, ismi geçen sûfîlerin şeriat temsilcilerini aşağılayan sözleriyle devam edecek olursak:
Aşk ile gelen erenler içer ağuyu nûş ider Topuğa çıkmayan sular, deniz ile savaş eder.(Yunus Emre, 376)
Şiiriyle ve benzeriyle, fakihleri topuğa çıkmayan sulara kendilerini de denizlere benzetip konuyu kendi bakış açısıyla değerlendiren Yunus Emre'nin bu düşüncelerini daha değişik biçimlerde Celaleddin Rumî'de de bulabilmekteyiz. Fakihlere karşı tavır onda hakaret niteliği kazanır:
Eblehan ta'zim-i mescid mîkünend Der cefâ-i ehl-i dil cidd mikunend An mecazest, in hakikat, ey haran! Niş mescid cüz derjun-i serverân.
(*Camiye hürmet eden aptallar, durmadan gönül ehlini incitiyorlar! Ey Eşekler, o mecaz, bu*

hakikattir! Büyüklerin ve gönül ehlinin derunundan başka mescid mi var?)
Mâ zi Kur'an bergüzidem magzrâ Post ra piş-i seghan endahtim
(*Biz Kur'an'ın özünü, ruhunu, içini ve cevherini aldık. Postunu köpeklerin önüne attık.*)(Uludağ, 141, 204)
Vahiyden Kültüre - Celaleddin Vatandaş, Pınar yayınları, İst-1991 - Yunus Emre ve Celaleddin şeriati aşağılama tavırları (S.71-72)

Hallacı Mansur'un küfür ve şirk sözleri (S.160-161)

**"Senin ruhum benim ruhuma şarabın saf su ile katışması gibi karışmıştır.
Sana herhangi birşey dokunduğunda bana da dokunur,
Ey Allah'ım, her durumda sen, benimsin.
Ben sevdiğim O'yum ve sevdiğim O benim,
Biz bir vücudda sakin iki ruhuz
Eğer sen beni görürsen O'nu görmüş olursun,,
Ve eğer sen O'nu görürsen ikimizi birliktegörmüş olursun.
O yücelikte "Ben, "Biz", veya "Sen" yoktur, " Ben", "Biz", "Sen" ve "O" hep biziz. "**

Vahiyden Kültüre - Celaleddin Vatandaş, Pınar yayınları, İst-1991 - Hallacı Mansur'un küfür ve şirk sözleri (S.160-161)

Muhyiddin Arabi'nin küfür ve şirk sözleri (S.181-183)

"**Varlıkta ancak Allah vardır**", veya "**Varlıkta ancak bir vardır: Suyun rengi kabının rengidir.**"diyen İbn Arabî, bu sözleriyle inancını ifade ederken Kur'an ayetlerini de hiç bir kural tanımaz tavırla yorumlamaktan çekinmez. O, Alî İmran suresinin 191. ayeti olan "Rabbimiz sen bunu boşuna yaratmadın, sen münezzehsin" gibi bir ayeti bile şöyle yorumlar:
"***Kendisinden başka birşey yaratmamıştır, eğer Hakkın gayrı birşey yaratmışsa o bâtıldır. Belki onları senin isimlerin ve sıfatların ile ortaya koymuştur. Senden gayrı olanları tenzih ederiz.***'

İbn Arabî Vahdet-i Vücud inancını ma'nzum ve nesir türü yazılarında ayrıntılı bir şekilde anlatıp, bu inancı sistemli bir inanç haline getirmeye çalışır. Konuya örnek olması açısından bir şiirinde şöyle der:
**Ey varlığı yaratan nefsinde!
Sen bütün yaratıklarını cemediyorsun,
Yaratıyorsun, oluşu sona erenleri sende
Dar da sensin, geniş de.**

İbn Arabi'nin öğretisinin ikinci özelliği dinlerin birliği inancı ile ilgilidir. Ona göre farklı dinlerin oluşu sadece isimlerin ve şekillerin farklılığındandır. Bundan, bütün dinlerin temelinin vahiy olduğu ancak sonradan ayrılıp değiştikleri gibi islâm'ın bir esası anlaşılmamılıdır. Çünkü O'nun dinlerin birliği ile kasdettiği Vahdet-i Vücud inancı ile ilgilidir: O'na göre **Tanrı ve Kainat bir olduğuna göre**(!) **Firavun bile Allah'a ibadet etmiştir. Bu nedenle de o bile kamil bir mü'mindir. Zira taptığı şey de varlığın bir parçası (Bir'in bir unsuru) değil midir?! Bu nedenle puta tapan bir kişi bile aslında (haşa)Allah'a ibadet etmektedir. Zira o putta Bir'in bir parçasıdır**.O bu düşüncelerini manzum ifadelerle de dile getirir:

Her biçimi kuşatır kalbim: Ceylanlar için otlak ve Hıristiyan rahipler için bir manastırdır o, Ve, putlara tapınak, hacıların kâbesi, Tevrat'ın levhaları ve Kur'an'ın sayfalarıdır aynı zamanda,
Ben aşk dinine uyarım hangi yolu tutarsa Aşk'ın develeri, işte budur benim dinim ve inancım .
Vahiyden Kültüre - Celaleddin Vatandaş, Pınar yayınları, İst-1991 - Muhyiddin Arabi'nin küfür ve şirk sözleri (S.181-183)

Yunus Emre ve Şebusteri'nin küfür ve şirk sözleri (S.188-189)

Bir örnek olarak Yunus Emre'nin şiirini hatırlayabiliriz:
Cümle yaradılmışa bir gözle bakmayan
Şer'in evliyasıysa, hakikatta asidir

O bu ve benzeri şiirleriyle inanç ayrımının, İman-küfür ayrımının anlamsızlığını ilan eder. **Şebûsterî** ise, aynı inanç ve düşünceyi daha açık ifadelerle değişik bir şekilde dile getirir:
Ey akıllı kişi! iyi düşün... Put, varlık bakımından bâtıl değildir ki,
Bil ki putu yaratan da Ulu Tanrı... İyinin yaptığı her şey iyidir.

Vahiyden Kültüre - Celaleddin Vatandaş, Pınar yayınları, İst-1991 - Yunus Emre ve Şebusteri'nin küfür ve şirk sözleri (S.188-189)

Mevlana'nın ve diğer mutasavvıfların küfür ve şirk sözleri (S.192-198)

Kendi kitabını vahiy ürünü gibi olduğu iddiasıyla Kur'an'la özdeştirip, Kur'an'ın özellik ve sıfatlarını kitabı içinde kullanan *Celâleddin Rûmî* şunları yazar:

"***Bu kitap, Mesnevi kitabıdır. Mesnevi, hakikata ulaşma ve yakîn sırlarını açma***

hususunda din asıllarının asıllarının asıllarıdır. Tanrı'nın en büyük fıkhı, Tanrı'nın en aydın yolu, Tanrı'nın en açık burhanıdır. Mesnevi, içinde kandil bulunan kandilliğe benzer, sabahlardan daha aydın bir surette parlar... Kalblere cennettir; pınarları var. dalları var, budakları var. O pınarlardan bir tanesine bu yol oğulları Selsebil derler. Makam ve keramet sahiplerince en hayırlı duraktır, en güzel dinlenme yeridir. Hayırlı ve iyi kişiler orada yerler, içerler... Hür kişiler ferahlanır, çalıp çağırırlar. Mesnevi Mısır'daki Nil'e benzer; Sabırlılara içilecek sudur, Firavun'un soyuna sopuna ve kafirlere hasret. Nitekim Tanrı 'da "Hak onunla çoğunun yolunu azıtır, çoğunun da yolunu doğrultur" demiştir.
Şüphe yok ki, Mesnevi gönüllere şifadır, hüzünleri giderir, Kur'an'ı apaçık bir hale koyar, rızıkların bolluğuna sebep olur, huyları güzelleştirir. Şanları yüce, özleri hayırlı katiplerin elleriyle yazılmıştır, temiz kişiden başkasının dokunmasına müsade etmezler. Mesnevi Alemlerin Rabb'inden inmedir; Bâtıl ne önünden gelebilir, ne ardından. Tanrı onu korur gözetir; Tanrı en iyi koruyandır, merhametlilerin en merhametlisidir. Mesnevî'nin bunlardan başka lakabları da var, o lâkablan verende Tanrı'dır.

Celâleddin Rûmî'den konuyla ilgili şu örnekleri verebiliriz:
Biz cenge dönmüşüz mızrabı vuran sensin; inleyiş bizden değil; Sen inliyorsun,
Biz ney gibiyiz, bizdeki ses sendendir; biz dağ gibiyiz, bizdeki ses sendendir'.
Bir başka şiirinde ise daha açık ve net olarak düşüncesini dile getirir:
Varlık yokluk hep O'dur.
Sevinç ve kederi hasıl eden hep O'dur.
Alemde ne varsa O'nun dışında değildir.
Altı cihette de, altı cihetin dışında da tapılacak olan hep O'dur

Vahiyden Kültüre - Celaleddin Vatandaş, Pınar yayınları, İst-1991 - Mevlana'nın ve diğer mutasavvıfların küfür ve şirk sözleri (S.192-198)

Sultan Veled, Mevlana, Şems ve Kimya Hatun şirki (S.56-57)

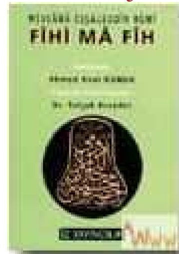
Yine Sultan Veled'den nakledilmiş tir ki: Bir gün ileri gelen sofiler babam Hudavendigâr'dan: "Abu Yezid (Tanrı rahmet etsin), **Ben Tanrı'mı daha sakalı bitmemiş bir genç şeklinde gördüm**, buyuruyor. **Bu nasıl olur?**" diye sordular. Babam:
"***Bunda iki hüküm vardır: ya Bayezit Tanrı'yı sakalı bitmemiş genç şeklinde görmüş, yahut Bayezid'in meylinden ötürü Tanrı onun gözüne bir genç çocuk suretinde gözükmüştür*** "dedi.

Yine buyurdular ki: **Mevlânâ Şems-i Tebrizî**'nin **Kimya** adında bir karısı vardı. Bir gün **Şems** hazretlerine kızıp Meram bağları tarafına gitti. Mevlânâ hazretleri

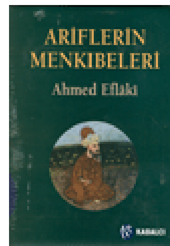
medresenin kadınlarına işaretle: "**Haydi gidin Kimya Hatuna buraya getirin; Mevlana, Şemseddin'in gönlü ona çok bağlıdır**" buyurdu.
Bunun üzerine kadınlardan bir grup onu aramaya hazırlandıkları sırada Mevlânâ, Şems'in yanına girdi. **Şems, şahane bir çadırda oturmuş, Kimya Hatunla konuşup oynaşıyor ve Kimya Hatun da giydiği elbiselerle orada oturuyordu.**
Mevlânâ bunu görünce hayrette kaldı. Onu aramağa hazırlanan dostların karılan da henüz gitmemişlerdi. Mevlânâ dışarı çıktı. Bu karı kocanın oynaşmalarına mâni olmamak için medresede aşağı yukarı dolaştı. Sonra Şems "içeri gel" diye bağırdı. Mevlânâ içeri girdiği vakit, Şems'ten başkasını görmedi. Bunun sırrını sordu ve: "Kimya nereye gitti" dedi Mevlânâ.
Şems: "**Yüce Tanrı beni o kadar sever ki istediğim şekilde yanıma gelir. Şu anda da Kimya şeklinde geldi**" buyurdu, **işte Bayezid'in hali de böyle idi. Tanrı ona daha sakalı bitmemiş bir genç şeklinde göründü.**

Vahiyden Kültüre - Celaleddin Vatandaş, Pınar yayınları, İst-1991 - s.236,237 (Eflaki'den/2/67,70))

MENAKIB'ÜL ARİFİN II (Arifler'in Menkıbeleri)Ahmed Eflaki - *Sultan Veled, Mevlana, Şems ve Kimya Hatun şirki (S.56-57)*

Fi hi ma fih

Mevlana *M.E.B çev meliha İlker ambarcı oğlu İstanbul 1990*
Mesnevi Mevlana M.E.B çev. Veled İzbudak , gözden geçiren Abdulbaki Gölpınarlı , İstanbul 1990

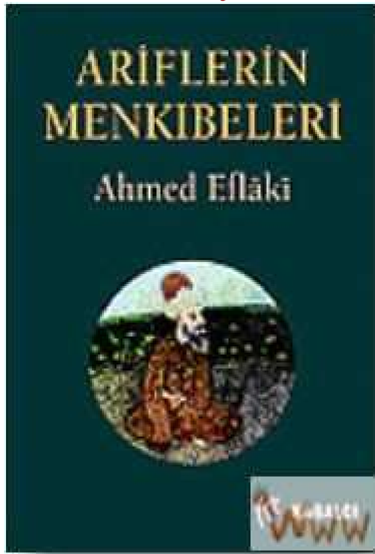

Yine dostların olgunlarından nakledilmiştir ki: bir gün kıskanç fakihler inkar ve inatları sebebiyle Mevlana'dan: " şarap helal mıdır veya haram mı?" diye sordular. Onların maksadı Şemseddin'in şerefine dokunmaktı. Mevlana kinaye yolu ile "**İçse ne çıkar: Çünkü bir tulum şarabı denize dökseler deniz değişmez ve denizi bulandırmaz. Bu denizin suyu ile abdest almak ve onu içmek caizdir. fakat küçücük havuzu şüphesiz bir damla şarap pisletir. böylece tuzlu denize düşen herşey tuz hükmüne girer. Açık cevap şudur ki, eğer Mevlana Şemseddin şarap içiyorsa, herşey ona mübahtır. Çünkü o deniz gibidir. eğer bunu senin gibi bir**

kızkardeşi fahişe yaparsa, ona arpa ekmeği bile haramdır." buyurdu.
MENAKIB'ÜL ARİFİN II (Arifler'in Menkıbeleri)Ahmed Eflaki - (cilt 2, sf. 72)

Mevlana Şemsi Tebriz'in ve şeyh Hasisi'nin edepsizlikleri (S.59-60)

Yine Sultan Veled hazretlerinden nakledilmiştir ki: Bir gün Mevlânâ Şemseddin iyi ve namuslu kadınları övüyor ve onların iffet ve ismeti hakkında: "*Bununla beraber bir kadına, Arşın üstünde bir yer verseler, onun nazarı birdenbire dünya üzerine düşse ve yeryüzünde intiaza gelmiş bir tenasül âleti görse deli gibi kendini ordan aşağı atar ve âletin üstüne düğer; çünkü kadınların mezhebinde ondan daha yüksek bir mertebe yoktur*" buyurdu ve sonra şu hikâyeyi anlattı:
"Şam'da bulunan Şeyh Ali Hariri kademli, parlak kalbli, metanet sahibi bir kişiydi. Semâ esnasında, kime baksa derhal o, ona mürit olurdu. Giydiği hırka parça parça idi. (Bu yüzden) Semâ esnasında vücudunun her tarafı görünürdü. Halifenin oğlu da bunun menkıbelerini işittiği için, semâ'ım görmek istedi. Sema edenleri seyretmek için makam kapısından içeri girdiği vakit şeyhih nazarı ona ilişti. O derhal mürit oldu ve elbise giydi. Oğlunun şeyhe mürit olduğu haberi Mısır'da halifenin kulağına ulaştı. Son derecede canı sıkıldı. Şeyhi öldürmek istedi. Fakat şeyhin yüzünü görür görmez o da tam bir samimiyetle şeyhe teveccüh gösterdi. Halifenin karısı da onu görmek istedi. Şeyhi eve davet ettiler. Hatun ilerleyip şeyhin ayaklarına kapandı ve elini öpmek istedi. Şeyh tenasül âletini kaldırarak kadının eline verdi ve: "Senin istediğin o değil; budur" dedi ve semâ'a başladı. Bunun üzerine halifenin itikadı bir iken bin oldu.
MENAKIB'ÜL ARİFİN II (Arifler'in Menkıbeleri)Ahmed Eflaki - Mevlana Şemsi Tebriz'in ve şeyh Hasisi'nin edepsizlikleri (S.59-60)

Orjinali konyadaki mevlana müzesinde ; mevlananın kendi el yazması iledir :

Mevlâna ve Şems arasında geçtiği söylenen hadisede de görüldüğü gibi, Vahdet-i

vücud, kadın kılığına giren Tanrı ile seviştiğini iddia etmektir. Ne gariptir ki; Allah'a söverek nara atan sarhoş bir sokak serserisini, öldürmeye-dövmeye kalkan sofî, Şems ile Mevlana arasında geçtiği söylenen şu hadiseyi kutsar veya sessiz kalır:

"Mevlana Şemsin yanına girdi. Şems şahane bir çadırda oturmuş Kimya Hatun ile oynaşıyordu. Mevlana dışarı çıktı. Bu karı koca oynaşmalarına mani olmamak için medresede aşağı yukarı dolaştı.
Sonra Şems (Mevlâna'ya) içeri gel diye seslendi. Mevlana içeri girdiğinde Şems'ten başkasını görmedi. Kimya nereye gitti? dedi.
Şems 'Yüce Tanrı beni o kadar severki, istediğim şekilde yanıma gelir. Şu anda da Kimya Hatun şeklinde geldi' buyurdu.

MENAKIB'ÜL ARİFİN I (Arifler'in Menkıbeleri)Ahmed Eflaki

Yine sultan veled buyurdu ki: bir gün babam medresede bilgiler saçıyordu. (bu arada) "halis mürid kendi şeyhinin herkesten üstün olduğuna inanan kimsedir. Mesela: bir adam beyazid (bistami)'nin müridlerinden birine "**senin şeyhin mi büyük, yoksa ebu hanife mi?**" diye sordu.
Mürid "benim şeyhim" diye cevap verdi. (Nihayet) o birer birer bütün sahabeyi saydı, fakat mürid yine şeyhinin hepsinden büyük olduğunu söyledi.
Sonra "**Muhammed mi büyük, senin şeyhin mi?**" dedi.
En sonunda "**Allah mı büyük, yoksa senin şeyhin mi diye sordu**?
Mürid "**ben Allah'ı şeyhimle gördüm, şeyhimden başka bir şey tanımam, hep onu tanırım**." dedi.
Başka bir müridden de "**Allah mı büyük yoksa senin şeyhin mi?**" diye sordu. Bu mürid de "**bu iki büyük arasında hiçbir fark yoktur**" dedi.

Ariflerden biri de "***bu iki büyükten daha büyük biri lazımdır ki o farkı ortaya koysun***" demiştir. Nitekim buyurmuştur ki :
" Allah görünmediği için peygamberler onun naibi olmuşlardır.
Hayır böyle de değil.
Bu naible, naibin naibliğinde bulunduğu kimseyi ayırmak çirkin şeydir.
burada ikilik yoktur."
(*MENAKIB'ÜL ARİFİN I (Arifler'in Menkıbeleri)Ahmed Eflaki cilt 1, sf. 324-325*)

Kendilerini islâm'a nisbet eden kitlelerin nezdinde Allah dostu,veli(!) diye tanımlandıkları halde bu insanlar müslüman oluşlarının, gerçekte bir din tercihi olmadığını, çünkü aynı zamanda yahudi, hıristiyan, mecusi v.s dinlerin de müntesibi olduklarını çok açık bir şekilde ifade ederler:

"...Celâleddin er-Rumî "Divan"ında şöyle diyor:

"*Canım, ey nur, kaçma benden!*
Kaçma benden ey parlayan görünüm,
Kaçma benden kaçma benden!
Şu sarığa bak, onu nasıl başıma koydum,
Hatta bileğime taktığım Zerdüşt'ün zünnarına bak!
Zünnarı taşırım, yemliği taşırım.
Belki nuru taşırım, kaçma benden!
Müslümanım ben, ama Hıristiyanım, Brahmanistim, Zerdüştiyim.
Ey yüce Hakk, sana tevekkül ettim, kaçma benden.
Bir tek tapınağım; mescid, kilise veya puthanem yok benim.
Sonsuz nimetim yüce yüzündedir, kaçma benden kaçma benden!"
(Teorik ve Pratik Açıdan Tasavvuf ve İslâm.S.160 (Dr. Mustafa Galveş, et-Tasavvuf fi'l-Mizan, 100-101'den))

"Ne lazım gelir ey müslümanlar ki ben kendimi bilmiyorum?
Ne Hıristiyan, ne Yahudi, ne Ermeni, ne de Müslümanım"
(Ahmet Kisravi. Edebiyat Üzerine. s.78. Perçem Yay. 4.baskı. (Farsça))

"**Dostsuzun göricek şirk yağmalandı**"diyen **Yunus Emre** ise diğer bir çok şiirinde benzer konuyu ifade etmekten geri kalmaz. Şüphesiz konunun örneklerini daha değişik kişilere yaygınlaştırmak mümkündür. Çünkü, Kültür İslâmı gereği duygusal bir tavırla yüceltilen bir çok ünlü sûfîde sözkonusu inancın değişik ifadelerle açığa çıktığı görülmektedir. Örneğin **Hacı Bayram**, benzerlerinin Yunus Emre'de bolca bulunduğu bir şiirinde, Vahdet-i Vücud inancını dile getirir:

Bayram özünü bildi, Bileni anda buldu, Bulan ol kendi oldı, Sen seni bil sen seni

Sûfîlerin çoğunda anlamını bulan Hak ifadesi, bazıları tarafından Allah'ı ifade eden bir isim olarak algılanır. Gerçekte sûfîlerin kullanımıyla bu, Vahiy İslamı'nın ifadelerinde anlamını bulan Hak değildir. Çünkü onlar her ne kadar Hak ile Allah'ı kasdetmiş olsalar bile, inanıp anlattıkları Allah, Vahdet-i Vucud inancında anlamını bulan, tabiatla aynı olan bir Tanrı inancının ürünüdür. Bunun ise Alemlerin Rabbi mutlak ve Kadir olan Allah'la ilgisi yoktur.
Vahdet-i Vücud inancında anlamını bulan Tanrı inancının zirveye ulaştığı bir çok tanınmış sûfi vardır. İbn Arabî ve Celâleddin Rûmî bunlardan sadece ikisidir. Celâleddin Rûmî bu inanca yeni unsurlar ve anlamlar getirilmez. Onun yaptığı, seleflerinin ifade ve inançlarını toplayıp, sistemleştirip, bir bütünlük içerisinde ifade etmek olmuştu.
Sonraki sûfîlerin bir çoğu ise artık normal kabul edilen bir inanç unsuru haline gelmiş Vahdet-i Vücud inancını değişik bakış ve yorumlarla tekrarlamaktan öteye geçmezler. Bunların içerisinde Sûfî Efendi gibi çok ilginç anlayışlara da ulaşanlar olur. Belki de bunu anlayıştan ziyade, Vahdet-i Vücud inancının hiç bir yoruma açık

kapı bırakmayacak kadar net bir ifede tarzı olarak düzeltmek gerekir. Örnek olması açısından **Nazmı Efendi**'nin Vahdet-i Vücud inancına değinecek olursak ,O ilk vahdet-i Vücudçulardan olarak nitelenebilecek Hallâc-ı Mansûr'u eleştirir ve onun sözünün yanlış, inancının sakat olduğunu belirtir.
Buraya kadar olan sözleri doğru görülmektedir, ilginçlik bunun sonrasındadır. Ona göre Hallâc-ı Mansûr yanlış yapmıştır, sakat inançlıdır çünkü, bütün kainat "**Enel Hak**" deyip dururken, o bunu sadece kendisini ifade edecek şe kilde anlayarak hata etmiştir Nazmî Efendi'nin bu yorumu ve inancı daha önceleri **Şebusterî** tarafından ifade edilir. Ancak Şebusterî, Hallâc-ı Mansûr'u, Nazmi Efendi gibi eleştirmez. Şunları söyler:
Enel hak, mutlak olarak sırları açığa vurmaktır, Hak'tan başka kim Enel Hak diyebilir? Alemin bütün zerreleri, Mansur gibi Enelhak demektedir, Sen ister onları sarhoş say, ister Mansur!
Kendini sen de hallaç yapar, varlık pamuğunu atarsan, Hallaç gibi bu sözü söylemeye başlarsın.
Haktan başka varlık yok... İster o haktır de, ister ben Hakk'ım de

Emir Abdralîaaîr isimli bir sûfî ise konuya daha değişik bir açıdan bakar, O Ebu Mansur el-Hallac'ın "Ene'l Hak" deyişini şöyle yorumlar:
"***Allah beni hayal olan benden söküp aldı ve beni gerçek-benliğine yaklaştırdı... Sonra bana Hallac'ın sözü söylendi; aramızdaki fark şu idi; Hallac onu kendisi söyledi, oysa o benim için söylendi***."(227)

2- Sûfiler arasında Vahdet-i Vücud inancının yanı sıra **Hulul** veya dinlerin birliğine inananlar da sıklıkla görülür. Özellikle dinlerin birligi konusunda ısrarla dururlar. Bununla ilgili olarak **sûfi Ebû Said b. Ebu'l Hayr îsalenderiler** ve gezgin dervişler adına şu şiiri ile dinlerin Bîrliği inancını ifade eder:

Yeryüzündeki her cami harab oluncaya kadar, Kutsal görevimiz yerine getirilmiş olmaz; Ve imanla küfür bir oluncaya kadar da, Gerçek Müslüman olunmaz

İbn Arabî'nin konuyla ilgili şiirini daha önce nakletmiştik. Aynı inancın Sebusteri'de açığa çıkış biçimi ise şöyledir:

Bil ki putu yaratan da ulu Tanrı... iyinin yaptığı her şey iyidir.
Müslüman, puta tapmak nedir, bilseydi dinin puta tapmaktan ibaret olduğunu anlardı.
Müşrik de putun hakikatini bilseydi hiç dininde yol azıtır, sapık olurmuydu?
O, putu ancak görünen bir suretten ibaret gördü de, o sebeple şeriatte kafir oldu.

3- Hint mistisizminden kaynaklanan tenasüh inancının tasavvufta oldukça yaygın bir ortam bulduğu görülmektedir.

Özellikle kerâmetleriyle tanınan sûfilerin sürekli şekil değiş tirişleri (çoğunlukla güvercin, yılan, ejderha vs oldukları inancı) tenasüh inancının biraz farklı yorumlanışı durumundadır. Bu inancın çoğunlukla mevzu hadisle İslamî bir temele oturtulmaya çalışıldığı görülür.
Önceki sûfîlerden **Niyazı Mısri**'de ifadesini bulan bu düşünce şöyledir:
O bir sûfînin bulut, yağmur, bitki, hayvan olmasının normal olduğunu belirtir ve bununla ilgili olarak şunu söyler:
"***Ey kardeş! Peygamberimiz Sallallahu aleyhi vesellem Efendimiz buyurmadımı ki; "Benim ümmetim ahirette on bölük olarak haşrolur.Kimi maymun, kimi domuz, kimi de başka surette*."**

4- ***Bilginin kaynağı ve niteliği konusunda belirtildiği gibi, tasavvufta bilginin doğrudan Allah'tan alınabileceği inancı vardır.***
Sufiler sistemlerini bu düşünce üzerine oturturlar. Keşf veya Marifet olarak isimlendirilen veya Beka olarak tanımlanan bilgiyi Allah'tan alma inancı veya durumu hemen hemen birçok sûfîde açıkça görülür. Mesela **İbn Arabi** ve **Celâleddin Rumî** bu mertebeye eriştiklerini ve Allah'tan doğrudan bilgi alabildiklerini ifade ederler. *Hatta bundan dolayıdır ki, söyledikleri ve yazdıkları kendilerinden veya kendi iradelerinden değil, Allah'ın irade ve arzusundandır*. Yani söz ve yazılan birer vahiy ürünü(gibi)dür.
Yunus Emre ise bu kadar iddialı değildir. O tevazu gösterir ve henüz marifeti elde edemediğini ancak o yolun yolcusu olduğunu ifade eder. Bunu ise hemen hemen bütün şiirlerinde açığa vurur. O, her ne kadar bir çok şiirinde başta namaz olmak üzere onların gerekliliğinden bahsederse de, bazı şiirlerinde ise hakikata ulaşmanın yolunun ibadetlerden geçmediğini, bu nedenle ibadetlerin Allah'ın rahmetine vesile olmasıyla elde edilen cennet'in önemsiz olduğunu vurgular. Halk arasında oldukça yaygın olan bu şiirinin bir bölümü şudur:

Cennet cennet dedikleri
birkaç köşkle birkaç hurî
İsteyene ver sen anı
bana seni gerek seni

Bu şiir **Şeyhülislâm Ebu Suud Efendi**'ye okunup ,şeriat açısından durumu sorulduğunda, ***Şeyhülislâm bunu küfr-i Sarih (açık küfür) olarak niteleyip, bunu inanarak söyleyip okuyanın katlinin vacip olduğu yolunda fetva vermekte tereddüt etme miştir***,(234)'

Konuyu uzman derecesinde araştıranların ifadesine göre **Yunus Emre**'de şeriatı aşağılayan tavırları bulmak zor değildir. Ancak o bunu açıkça değil, bâtınî yorumlarla, ve şekil, muhteva itibarıyla güzel olan şiirlerinin arasına serpiştirdiği bazi şiirleriyle açığa vurur :
Dost yüzün görücek şirk yağmalandı

Anın çin kapıda kaldı şeriat
Hakikat bir denizdir, şeriattır kapısı
Çoklar gemiden çıkıp denize dalmadılar.

Vahiyden Kültüre - Celaleddin Vatandaş, Pınar yayınları, İst-1991 - Mevlana'nın ve diğer mutasavvıfların küfür ve şirk sözleri (S.192-198)

[size=12pt]**Celaleddin Rumi, tasavvufi görüşlerini "Tanrısal Aşkı" kendisinde bulduğunu söylediği Şemsi Tebrizi'den almış.**

"*Celaleddin Rumi, aşkla, müzikle, raksla ve şiirle beslenip gelişen ve dinler üstü yolda kadına da büyük bir önem vermiş onu da hayata almaya çalışmış ve insanlığın, kadınla bir bütün olduğunu duymuştu. O herşeyden önce kadının kapanmasının, örtünmesinin aleyhindeydi. Mesnesvisin'de kadını yaratılmış değil, yaratan (!) bir kudret olarak öven, sert ve kaba ruhlu erkeklerin kadına zulmedebildiklerini söyleyen, asil insanların ince ruhlu olgun kişilerinse kadına bağlı olacaklarını, hatta onun reyine uyacaklarını ona hürmet edeceklerini bildiren Celaleddin Rumi "Fihi ma fih"inde, bir fasılda, kadını ekmeğe benzetmektedir. Herkesin, hatta yoksulun bile bulduğu, yiyip geçindiği ekmeğe ve kadını örten, kimseye göstermeyen, kapatan adamı da, koltuğuna bir somun alıp onu göstermemekte ısrar eden kişiye... Somunu göstermeyen kişi, karşıdakilerin görme duygusunu kamçılar, çünkü insanlar menedildikleri şeye haris olurlar. Halbuki kadın eğer iyiyse kötülükte bulunamaz zaten. Onu örtmek, iki taraftan da rağbeti, hırsı artırmaktır ve bu, bir düzen meydana getirmez, kötülüğü artırır ancak.*
Celaleddin Rumi bu fikri, hayatında tatbik etmişti de. Onun kadınlardan da birçok müridleri vardı. Celaleddin Rumi'yi davet ederlerdi. O da gider ve kadınlar meclisinde şiir söyler, onlarla sema ederdi ve Celaleddin Rumi'yi seven kadınlar, onun başına güller serperlerdi."
(Fihi Ma Fih, Çeviren: M. Ülker Anbarcıoğlu MEB Devlet Kitabları s: 138)

Aslında Celaleddin Rumi'yi en iyi anlatan kendi eseri, Mesnevi'dir. Pek çok kimse "Ermiş ve Evliya" zatın elinden çıktığına inandığı Mesnevi'yi incelediğinde, **Hint Kamasutrasına** benzeyen yönleriyle tasavvufun her zaman ki eğilimlerine sahip kitablardan biri olarak göirecektir.
Mevlevi ekolde, Kur'an gibi görülüp, okunan ve hatta hafızlığı yapılan Mesnevi'nin menkibe ve hikayeleri ilginç içeriklere sahiptir. İçinde Doğu ve Hint masallarından örnekler olduğu gibi, felsefe, erotizm ve pornografi de yer alır. Öyle ki, Celaleddin Rubi bu şeylerin kendisine gelen Vahiy olduğunu iddia ederek resmen Mesnevi'yi Kur'an'la yarıştırmaktadır.
Dilerseniz Mesnevi'nin girişi ile yavaş yavaş konuyu detaylantıralım:
"*Bu kitap Mesnevi kitabıdır. Mesnevi hakikate ulaşma ve yakin sırlarını açma hususunda din asıllarının asıllarıdır. Tanrı'nın en büyük fıkhı (!) Tanrı'nın en aydın yolu! Tanrı'nın en açık burhanıdır... Kur'an'ı apaçık bir hale koyar, rızıkların bolluğuna sebeb olur, huyları güzelleştirir. Şanları yüce özleri hayırlı katiblerin elleriyle yazılmıştır. Temiz kişilerden*

başkalarının dokunmasına müsade etmezler. Mesnevi, Alemlerin Rabbinden inmedir! Batıl ne önünden gelebilir, ne ardından. Tanrı onu korur, gözetir!...."
(Mesnevi-Celaleddin Rumi MEB Yayınları c: 1 s: 11)

Bu paragrafta görüldüğü gibi Celaleddin Rumi, yazdığı kitabın Vahiy olduğunu iddia etmektedir! Tasavvufta bu çok görülmez. Zira tasavvuf ehli, velilerin tasavvufta vahiy aldıklarına inanırlar....

Kitabının bir başka yerinde Celaleddin Rumi şöyle diyor:

"*Bu, ne yıldız bilgisidir, ne remil, ne de rüya. Tanrı, doğrusunu daha iyi bilir ya, Tanrı vahyidir! Sofiler, bunu halktan gizlemek için Gönül Vahyi demişlerdir!"....*"
(Mesnevi-Celaleddin Rubi MEB Yayınları, c: 4 s: 151)

Görüldüğü gibi, Celaleddin Rumi'ye göre şeyhin, Pir'in, ermişin her ne isim verilirse verilsin tasavvufun ulu zatlarının söyledikleri ve yazdıkları şeyler aynıyla Vahiy'dir. Tıpkı kendisinin de itiraf ettiği Mesnevi kitabında olduğu gibi!...
Maalesef Celaleddin Rumi, kitabına Hindistan'dan sadece Kelile ve Dimne masallarını almamış, Erotik Hint kültürünün ürünü olan Kamasutra'dan da alıntılar yaparak bunları "**Alemlerin Rabbin'den inmedir**" diyerek sunmuştur.
Celaleddin Rumi, Kur'an'ın Lokman Suresinin 27. ayetini kendi kitabı için nasıl alet ediyor:

"....*Ormanlar kalem olsa, denizler mürekkep olsa yine Mesnevi'nin biteceğini umma*..."
(Mesnevi-Celaleddin Rumi c: 6 s: 178)

Oysa Allah (c.c) Lokman suresinde kendi kitabı Kur'an için şu açıklamayı yapmaktadır:
"Eğer yeryüzündeki ağaçlar kalem olsa, denizler de, arkasından yedi deniz daha kendisine yardım ederek (mürekkep) olsa yine Allah'ın kelimeleri tükenmez."
(Lokman: 31/27)

Celaleddin Rumi, Mesnevi'ye niçin bu özellikleri veriyor acaba? Bunu Vahdeti Vücud'dan dolayı yapıyor.... Tasavvuftaki bu temeya göre ilahlaşan insan haliyle yazdıklarına da Vahiy ve Sentetik Kur'an gözüyle bakıp, öyle değerlendirecektir... Mesnevi'nin özellikleri nasıl Kur'an'dan alınarak ona adapta edilmiştir, aşağıda görünüz:

"*Lafzı az, manası çok olan bu mazum Mesnevi*..." (Mesnevi-Celaleddin Rumi c: 1 s: 12) diyerek girişi yapılan kitap, aynen Kur'an'ı Kerim için geçerli olan az lafızla çok mana verme özelliğini kendine hasretmektedir.
Mesnevi'nin Kur'an olduğuna Mevlevi takipçileri de inanmaktadırlar.
Mesnevi'nin Kur'an olduğu yolundaki anlayışa aşağıdaki menkıbe çok güzel

örneklik teşkil etmektedir:

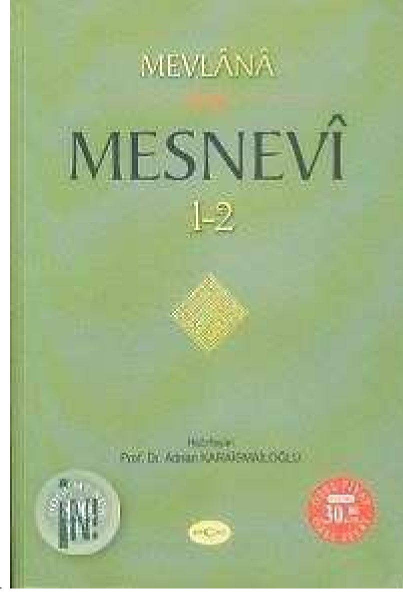
“*....Bir gün Sultan Veled buyurdu ki:*
“Dostlardan biri babama şikayette bulunduğu ve alimler Mesnevi’ye neden Kur’an diyorlar diye benimle bahse girişti. Ben de Kur’an’ın tefsiridir, dedim, deyince babam bir lahza susup sonra:
“A sersem, dedi niçin olmasın? A eşek, niçin olmasın? A orospu kardeşi niçin olmasın? Peygamberlerle velilerin harfi zarflarda Tanrı sırlarının nurlarından başka birşey yoktur ki. Tanrı sözü, onların temiz gönüllerinden biter, ırmağa benzeyen dillerinden akar. İster Süryani dilince olsun, ister Seb’al Mesani dilince, ister İbrani dilince olsun, ister Arapça!...”
Bu kitabta buna benzer birçok hikayeler vardır ki Mesnevi’nin yazıldığı tarihten itibaren Tanri Vahyi (!) olarak tanındığını gösterir.” (Mesnevi-Celaleddin Rumi c: 4 s: 326)

Müslümanlara yıllardır örnek müslüman şahsiyetler olarak sunulan ve Allah dostu, ermiş olduklarına inanılan şahıslar işte bunlardır. Cinselliğe tandanslı kitapların sahipleri açıkca ilahlaşabildiklerini ve Vahiy alabildiklerini itiraf etmektedirler. Şimdi “**Alemleri Rabbinin vahiyleridir**” diye insanlara empoze edilen Mesnevi’den bazı pasajlar aktarmak istiyoruz... Tasavvuf hayranlarına ithaf olunur...

“*Bir kadın, oynaşıyla aptal kocasının gözü önünde sevişip buluşmak istiyordu. Kocasına: “A iyi talihli kişi, ağaca çıkıp meyva toplamak istiyorum” dedi. Ağaca çıkınca yukarıdan kocasına baktı, ağlamaya başladı. Dedi ki:*
“A merdut ahlaksız. Üstündeki Luti kim? Karı gibi onun altına yatmışsın... Meğere sen bir ibneymişsin!” Kocası: “Senin başın döndü galiba... Çünkü burda benden başka kimse yok” dedi. Kadın: “O üstüne binen kalpaklı herif kim, söyle hele” diye birkaç kere daha sordu, söylendi.
Adam: “A kadın, ağaçtan in, başın döndü, adam akıllı bunadın sen...” dedi. Kadın ağaçtan indi, kocası ağaca çıktı. Kadın da oynaşını göğsüne çekti. Kocası bağırdı: “A orospu, maymun gibi üstüne çıkan o adam kim?” Kadın: “Burada benden başka kimse yok ki” dedi. “Kendine gel, senin başın döndü galiba, saçmalama.” Adam, bu sözü birkaç kere söylediyse de kadın, “Bu, armut ağacından olacak! Ben de armut ağacının üstündeyken öyle şeyler gördüm ve be hey kalbatan! Aşağıya in de bak... Benden başka kimse yok. Bütün bu hayaller, armut ağacından!...” (Mesnevi-Celaleddin Rumi c: 4 s: 283)
İşte Celaleddin Rumi, kocasını aşığı ile adatma fantezisi içinde yanıp tutuşan, şehvet düşkünü bir kadının hikayesini aynıyla Mesnevi’sine alıyor ve bu menkıbelerle insanlara “tasavvufi hikmetler” saçmaya çalışıyor! İnsanlara iman esasları ve dini bilgiler vereceğiz diye pornografiye sarılan tasavvufçular, bu argümanlara da “hikmet pırıltıları” ve “ahlak düsturları” diye yapta vurup müslümanları avlamaya çalışıyorlar.
Celaleddin Rumi cinsel pedagoji seanslarına şöyle devam ediyor:

“*Güzelim, emin ol... Sen benim üstüme bineceksin. Ben korkunç görünsem de aldırış etme, bil ki ben bir ibneyim. Deveye biner gibi bin üstüme sür*.” (Mesnevi-Celaleddin Rumi c: 2 s:

242)
Celaleddin rumi oğlancılık ve Lutilik örnekleriyle verdiği tasavvufi hakikatler ve batıni hikmetler serisine, eşekle ilişkiye giren bir kadının "Zoo-Animal" seks deneyimini de sufiyane bir tarzla vererek Mesnevi'nin ne kadar Kur'an (!) olduğunu ispatlamaya çalışıyor! Şöyle ki:

MESNEVİ 5.Cilt **ŞEHVETİN SONU** Başlığı
internette övünerek yayınladıkları mesnevinin linki : 1330 nolu paragraf:
http://www.halveti.com/masnawi.asp?cat=5&sub=26

"..Bir halayık (hizmetçi), şehvetinin çokluğundan, hırsının fazlalığından bir eşeği kendisine alıştırmıştı. O eşek kendisine yakınlaşmayı adet edinmiş, insana yakın olmayı öğrenmişti. O hilebaz halayığın bir kabağı vardı. Eşek kendisine ölçülü yaklaşsın diye kabağı eşeğin aletine takardı. Yakınlaşma zamanında aletin yarısı girsin diye bu işi yapmaktaydı. Çünkü eşeğin aleti tamamiyle girse, rahmi de parçalanırdı, damarları da... Eşek, boyuna zayıflayıp durmaktaydı. Eşeğin sahibiolan kadın da neden bu eşek böyle zayıflıyor, neden böyle kıl gibi inceliyor deyip dururdu.
Fakat işin ne olduğunu anlamakta acizdi. Nalbantlara, illeti nedir, neden zayıflamakta diye gösterdiyse de, onda hiçbir illet görünmedi, kimse bunun iç yüzünü haber veremedi. Kadın, bu işin aslını adamakıllı araştırmaya başladı. Her an eşeğin haline, dikkat etmekte, neden böyle zayıfladığını bulmaya çalışmaktaydı. İnsanın, adamakıllı çalışmaya kul olması gerektir. Çünkü birşeyi iyice arayan, nihayet bulur. Eşeğin haline dikkat edip dururken bir de ne görsün? O nergisceğiz, eşeğin altına yatmıyor mu? Bunu kayıpın yarığından gördü, bu hale pek şaştı. Eşek, erkekler, kadınlar nasıl yakınlaşırsa aynen onun gibi halayığa yakınlaşmış, işini becermekteydi. Kadın hasede düştü. Dedi ki:
"Bu eşek, benim eşeğim, nasıl olur bu iş? Bu işin bana olması lazım, ben bu işte daha ehilim. Eşek işi öğrenmiş, alışmış. Adeta sofra yayılmış, mum da yanmış. Görmemezlikten gelip ahırın kapısını vurdu. "A kız, ne vakte dek ahırı süpürüp duracaksın?" dedi. Bu sözü, işi gizlemekiçin söylüyor, ben geldim kapıyı aç diyordu. Sustu, halayığa hiçbir şey söylemedi. Bu

işe tamah ettiği için işi gizledi. Halayık, bütün fesat aletlerini gizleyip kapıyı açtı. Yüzünü ekşitip gözlerini yaşatarak dudaklarını oynatmaya başladı, güya oruçluyum demek istiyordu. Eline sapı yıpranmış bir süpürge aldı, develerin yatması için ahırı süpürüyor göründü. Elinde süpürge kapıyı açınca kadın, dudak altından, seni usta seni, dedi. Yüzünü ekşittin, eline süpürgeyi aldın, iyi fakat yemeden, içmeden kesilmiş eşeğin hali ne? İşi yarıda kalmış, öfkeli, aleti oynayıp durmada, gözleri kapıda, seni beklemede. Bunu dudağı altından söyledi, halayıktan gizledi. Onu suçsuz gibi ululayıp dedi ki, tez çarşafını başına al. Filan eve git benden selam söyle. Şunu söyle, böyle yap, şöyle et. O işi görmezlikten gelen kadın, onu yola vurunca, zaten şehvetten sarhoş olmuştu, hemen kapıyı kapadı, oh dedi. Yalnız kaldım, ağıra bağıra şükredeyim. Artık erkeklerin kah tam, kah yarım yamalak yakınlaşmasından kurtuldum. Kadının keçileri, sanki bini bulmuştu, öyle neşelendi. Eşeğin şehvet ateşiyle kararsız bir hale drüştü.... Kadın, kapıyı kapadı, sevine sevine eşeği kendisine çekti, cezasını da tattı ya! Eşeği çeke çeke ahnırın ortasına getirdi.
O erkek eşeğin altına ayttı. O kahpe de muradına ermek üzere halayığın yattığını gördüğü sekiye yatmıştı. Eşek ayağını kaldırıp aletini daldırdı. Eşeğin aletinden kadının içine bir ateştir düştü. Alışmış eşek, kadına abandı, aletini ta hayalarına kadar sokar sokmaz kadın da geberdi. Eşeğin aletinin hazından ciğeri parçalandı, damarları koptu, birbirinden ayrıldı. Soluk bile alamadan derhal cen verdi. Seki bir yana düştü, o bir yana. Ahırın içi kanla doldu, kadın baş aşağı yıkıldı, öldü. Kötü bir ölüm, kadının canını aldı. Kötü ölüm, yüzlerce rezillikle gelip çattı babacığım. Sen hiç eşeğin aletinden şehit olmuş insan gördün mü?...." (Mesnevi-Celaleddin Rumi c: 5 s: 112-116)

Mesnevi erotizmi şu ibarelerle devam etmektedir:

"*Bir oğlancı, evine bir oğlan götürdü. Onu başaşağı edip düzmeye koyuldu. Bu sırada o mel'un çocuğun belinde bir hançer gördü. Dedi ki: "Belindeki ne?" Oğlan: "Kötü düşünceli biri, hakkımda kötü bir düşünceye kapılırsa bununla karnını deşeceğim diye cevab verdi. Oğlancı, Tanrı'ya homdolsun dedi, iyi ki ben sana bir hile yapıp kötü bir düşünceye kapılmadım*." (Mesnevi-Celaleddin Rumi c: 5 s: 205)
Mesnevi'de, cinsel tacizden de bahsedilerek, neredeyse sapıklık literatüründeki tüm örnekler tet tek kitaba aktarılmaya çalışılmıştır. Şöyle ki:

"*...Sözü kuvvetli, cerbezesi yerinde bir vaz'eden vardı. Minbere çıkmış va'z ediyordu. Kadın, erkek, herkes minberin dibine toplanmıştı. Cuha'da bir çarşap giyip yüzünü örttü, kadınlar arasına karıştı. Kimse onu tanımıyordu. Bir kadın, va'z edene gizlice sordu: "Kasıktaki kıllar, namazın bozulmasına sebeb olur mu?" Vaiz dedi ki: "Uzun olursa namaz mekruh olur. Ya hamam otuyla, ya ustura ile tıraş etmen lazım ki, namazın tamam olsun, kabul edilsin." Kadın: "Ne kadar uzun olursa namazım kabul olmaz" dedi. Va'z eden dedi ki: "Bir arpa boyu uzun olursa traş etmek farzdır. Cuha hemen kızkardeş dedi, bak bakalım, benim kasığımın kılı o kadar olmuş mu? Tanrı rızası için elini uzat da bir yokla. Bakalım, mekruh olacak kadar uzamış mı? Yanındaki kadın, Cuha'nın şalvarına el atar atmaz eline aleti geldi. Derhal şiddetli bir nara attı. Hoca: "Sözüm gönlüne tesir etti" dedi. Cuha dedi ki:*
"Hayır, gönlüne tesir etmedi, eline tesir etti. A akıllı adam, gönlüne tesir etseydi vah

yahine..." (Mesnevi-Celaleddin Rumi c: 5 s: 272)

Celaleddin Rumi, Mesnevi'de erkeğin seks gücünü de şu hikayeyle dile getirir:

"*O yiğitler de Musul'dan döndü, yola düştü. Yolda bir ormana, bir yeşilliğe geldi. Aşk ateşi, öyle bir parlamıştı ki, yerle göğü fark etmiyordu. Çadır içinde oay parçasına kasdetti. Akıl nerede, halifeden korkma nerede? Şehvet, bu ovada davul dövdü mü akıl dediğin ne oluyor ki a turp olu turp. Yüzlerce halife, o anda o erin ateşli gözüne bir sinekten aşağı görünür. O kadına tapan er, şalvarını çıkarıp cariyenin ayak ucuna oturdu. Aleti, dosdoğru gideceği yere giderken orduda bir gürültü, bir kızılca kıyamettir koptu. Er sıçradı, çırılçıplak, açık saçık, bir halde ateş gibi Zülfikar elinde dışarı çıktı. Bir de ne görsün, ormandan kara bir erkek aslan kendisini ordunun içine kapmış koyvermiş. Atlar ürküp köpürmüşler, her çadır ve ahır yeri yıkılmış, herkes birbirine girmiş. Erkek aslan, ormanın gizli bir yerinden fırlamış, havaya deniz dalgası gibi tam yirmi arşın sıçramıştı. Er, pek yiğitti, aldırış bile etmeden sarhoş bir erkek aslan gibi aslanın önünü kesti. Kılıcıyla bir vurdu, başını ikiye böldü. Derhal o ay yüzlü dilberin bulunduğu çadıra koştu. O hurinin yanına gelince aleti hala dimdikti. Öyle bir aslanla savaştı da erliği, yine sönmedi, hala ayaktaydı. O tatlı ve ay yüzlü güzel onun erliğine şaşıp kaldı. İstekle ona kendisini teslim etti. O anda o iki can birleştiler... Bir kaç gün murat alıp murat verdiler. Fakat sonra o büyük suçtan pişman oldu. Ey güneş yüzlü, bu işe dair halifeye birşey söyleme diye cariyeye yemin verdi. Halife cariyeyi görünce sarhoş oldu, onun tası da damdan düştü. Onu, övdüklerinin yüz misli güzel buldu. Hiç görme, işitmeye benzer mi? Halife buluşmayı diledi, bu maksatla cariyenin yanına gitti. Onu andı, aletini kaldırdı. O cana canlar katan, o sevgisini gittikçe artıran güzelle buluşmaya niyetlendi. Kadının ayakları arasına oturdu. Oturdu ama takdir, zevkinin yolunu bağladır. Farenin çatırtısı kulağına değdi. Aleti indi, uyudu, şehveti tamamıyle kaçtı... Cariye halifenin gevşekliğini görünce kahkahalarla gülmeye başladı... O erin, aslanı öldürüp geldiği halde hala aletinin inmediğini hatırladı. Kahkahası arttıkça arttı... Bir türlü gülmesi dinmiyordu. Nihayet halife alındı, huysuzlandı. Hemencecik kılıcını kınından sıyırdı. Habis dedi, neden gülüyorsun? Söyle... Cariye aciz kalınca ahvalini anlattı. O yüz Zal'a bedel olan Rüstem'in erliğini söyledi. Yoldaki gerdeği, o sırada vukua gelen halleri bir bir nakletti. Erin kılıcını çekip gidişini, aslanı öldürdükten sonra gelişini, aletinin hala gergedan boynuzu gibi ayakta olduğunu söyledi. Ondan sonra namuslu halifenin gevşekliğini ve farenin bir çıtıştısından aletinin söndüğünü görünce dayanamayıp güldüğünü bildirdi..."* (Mesnevi-Celaleddin Rumi c: 5 s: 315)

Bu sapık kimseler, seks konusunda o derece ileri gitmişler ki Celaleddin Rumi'nin şeyhi olan Şemsi Tebrizi ile alakalı olarak şöyle bir kıssayı da anlatır dururlar:

"*Günlerden bir gün Şemsi Tebrizi'nin cariyesi kaybolmuş. Bulunması için bütün müridlerine haber salınmış. Her ne kadar arandıysa da cariye bulunamamış. İşte bu hal üzereyken Celaleddin Rumi, şeyhinin yanına gelmiş. Bir de ne görsün... Şeyh cariyeyle alt üst olmuş bir vaziyette... Oradan hemen uzaklaşmak istemiş... Şemsi Tebrizi onun geldiğini anladığı için onu içeri girmesi için çağırmış. İçeri girdiğinde ise cariye ortada yok imiş... Bunun üzerine Şemsi Tebrizi, Celaleddin Rumi'ye şöyle demiş:*

"Tanrı, sevdiği kullarına istedikleri gibi gelir. Bazen ben ona giderim, bazen ise o bana gelir..." (Menakibul Arifin-Ariflerin Menkibeleri)

Dünya tasavvuf büyüğü olarak adlandırılan Celaleddin Rumi'nin Mesnevi'si ve onlarla ilgili hikaye ve kıssaların yazıldığı kitablarda onları düşünceleri, görüldüğü gibi açıkca meydandadır.
Sapık tasavvuf ehli, hiçbir kural tanımaksızın Mesnevi gibi kitablarda yazılan zırvaları yazanları bir ilah, yazılanları da bir vahiy ve Kur'an diye nitelemekte, böylece küfrünü olanca hızıyla ortaya koymaktadır.
Celaleddin Rumi'ye tapılır derecesinde saygı duyulduğunu aşağıdaki hikayede vurgulamaktadır:
"*Yine nakledilir ki, Celaleddin Rumi, çok vakitler hamama gider, tıraş olurdu. Dökülen kılları, dostlar uğur sayarak alırlardı. Meğer ki, büyük kimse hamamın hücresinde oturmuştu. Bu adam:*
"Eğer o kıllardan bir miktar elime düşerse, Celaleddin Rumi'nin müridi olurum" diye içinden geçirdi. Celaleddin Rumi, o kıllardan bir miktar o azize verilmesini derhal emretti. Bu aziz, hemen o anda baş koyup mürid oldu, hizmetler yaptı ve Sema'lar tertip etti." (Menakibul Arifin (Ariflerin Menkibeleri)-A. Eflaki-MEB Yay c: 1 s: 552)

Bir adamın kasık kıllarına bu ihtimam gösterilirse, kendisine gösterilecek saygıyı hiç düşündünüz mü?
Celaleddin Rumi, öleceği günü Düğün Günü, gecesine de Allah'ına (!) kavuştuğu için Gerdek Gecesi demesine rağmen böyle bir kimse acaba neden tapılırcasına ululanmaktadır ?
Bunun tek sebebi vardır... O da; tasavvufun felsefesi bunu gerektirdiği için...[b]MESNEVİ İNDİR İNCELE[/b] : (çoluk çocuktan uzak tutun)

>

http://www.mevlana.ws/modules.php?na...op=getit&lid=1

CELALETTİN RUMİ VE MOĞOLLARLA İLİŞKİSİ

- **MİKAİL BAYRAM İle bir söyleşi**

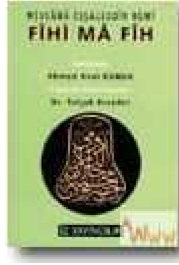
1. **Geçtiğimiz ay Hulki Cevizoğlu'nun düzenlediği Ceviz Kabuğu programından Mevlana ve çevresi ile ilgili konuşmanızla Türkiye medyasında yer aldınız. Ve birtakım tepkilere maruz kaldınız. Bu röportajımızda olayın mahiyetini ele almak istiyoruz. Burada temel konu, Mevlana ve çevresinin Moğol yönetimiyle ilişkisidir. Bu konuyu açar mısınız?**

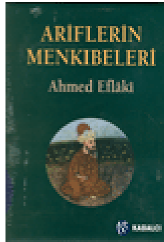
Bu konuyu ele almadan önce Moğolların Anadolu'yu işgal etmelerinin seyrini çok özet olarak gözden geçirmek gerekmektedir. Böylece olayı tarihi bağlamıyla ele almak mümkün olabilecektir. Moğollar Erzurum ve Erzincan üzerinden Anadolu'ya girdiler. Bir Moğol öncü birliği Anadolu'ya girerek önlerine gelen şehirleri yağmalama hareketine giriştiler. Bu dönemde Babailer isyanından (Türkmenlerin Selçuklu yönetimine başkaldırısı) dolayı Anadolu'da bir huzursuzluk vardı. Bir iç savaş hali yaşanıyordu.
Moğollar bu iç savaştan yararlanarak Anadolu'ya girme cesaretini göstermişlerdi. Moğol orduları Sivas önlerine gelince Anadolu Selçuklu devleti 80 bin kişilik bir orduyla bu öncü Moğol birliklerini durdurmak ve Anadolu'dan çıkartmak üzere harekete geçti. Bu ordu Kösedağ mevkiinde 30 bin kişilik Moğol öncü birliklerine karşı ağır bir yenilgi aldı. Selçuklu ordusunun belkemiğini teşkil eden Türkmen askerler devlete karşı kırgın olduklarından savaş alanını terk etmişler bir ok dahi atmadan geri çekilmişlerdi.
Moğol ordularının komutanı Baycu Noyan Kösedağ'da kazandığı bu zaferi müteakiben Sivas ve Tokat şehirlerine girip yağmaladılar. Buradan Kayseri'ye gelip orayı da muhasara altına aldılar.
Bu konuyla ilgili olarak O devrin tarihçisi İbni Bibi "el-Evamiru'l-Alaiyye" adlı eserinde Cevlaki dervişlerin de Moğol askerleriyle birlikte Kayseri şehir surlarından gedik açmaya ve şehre girmeye çalıştıklarını zikreder. Moğollar 15 gün Kayseri surlarını dövdüler fakat şehre giremediler.
Kayseri'deki Ahiler ve Bacı örgütü mensubu olan genç kızlar şehri savunmaktaydılar. Ancak şehir subaşısı olan Hacok oğlu Hüsameddin (Ermeni dönemisi bir zat idi) şehrin pis suları için inşa edilmiş kanallardan sur dışına çıkarak Moğol komutanı Baycu Noyan ile görüşmeler yaptı ve bu atık su kanallarından Moğol askerlerini şehre soktu. Böylece Moğollar Kayseri'ye girmeyi başardılar. Moğollar şehri savaş ile aldıklarından büyük bir katliam yaptılar. Şehri ateşe verdiler. Çok sayıda Ahi ve Bacı üyesi öldürüldü. Devrin tarihçilerinden İbni Bibi ve Süryani tarihçi Ebu'l-Ferec 10 binlerce Ahi ve Bacının katledildiğini ve esir edilerek götürüldüklerini yazıyor. Bu sırada Ahi Evren Hace Nasreddin'in (Nasreddin Hoca) eşi olan Fatma Hatunun da Moğollara esir düştüğünü tespit etmekteyiz.
"Menakib-i Evhaduddini Kirmani'nin" yazarı, Fatma Hatun'un bu savaşta

Moğollara esir düştüğünü yazıyor. Moğollar Kayseri'ye girip bu katliamı gerçekleştirdikleri sırada Cevlaki (Kalenderi) dervişler maalesef Moğollarla birlikte hareket ediyorlardı. Bu Cevlaki dervişlerin bu olaya seyirci olmadıklarını, fiilen Moğollarla birlikte bu katliama iştirak ettiklerini düşünmek gereklidir. Nitekim Moğollar burada onbinlerce insan katlederken o sırada Kayseri'de bulunan Mevlana'nın hocası Seyyid Burhaneddin'in eteğine paralar saçtıklarını Menakibu'l-Arifin sahibi Eflaki bildirmektedir (Eflaki Mevlana'nın oğlu Sultan Veled'in ve torunu Ulu Arif Çelebi'nin mürididir.)
O dönemde bir Kalenderi şeyhi olan Şems-i Tebrizi'nin de Kayseri de olduğunu biliyoruz. Bu olaydan iki ay kadar sonra Şems-i Tebrizi'nin Konya'ya gelip Mevlana ile görüşmeler yaptığını da yine Mevlevi kaynaklar belirtiyorlar. Şems-i Tebrizi'nin Konya'ya gelişi 12 Eylül 1244'tür. Bu tarih Moğolların Kayseri'yi zaptedişlerinden 2-2,5 ay sonradır.
Şems-i Tebrizi'nin bu tarihten önce Moğollarla irtibata geçtiğini gösteren belgeler de mevcuttur. Mesela Moğollar Erzurum'dayken Şems-i Tebrizi'nin de o yıllarda Erzurum'da olduğunu görüyoruz. Moğollar Kayseri'ye geldiğinde o yine oradadır. Şems-i Tebrizi'nin müritleri olan Kalenderi dervişlerin de Moğollarla birlikte hem Kösedağ'da hem de Kayseri'de savaşa katıldıklarını İbni Bibi naklediyor.

2. **O zaman Şems-i Tebrizi ve diğer bir Cevlaki şahıs Seyyid Burhaneddin'in Moğollarla işbirliği yaptığını söyleyebiliriz**.

Tabii ki. Burada görüldüğü gibi, Mevlana'nın iki hocası Şems-i Tebrizi ve Seyyid Burhaneddin-i Tirmizi'nin Moğollarla işbirliği halinde oldukları açıkça fark edilmektedir. Nitekim bu olaydan 1 yıl sonra Seyyid Burhaneddin ölünce onun türbesini de Moğollar inşa ettiler. Burada bir hususa da değinmek gerekir.
Şems-i Tebrizi'nin Konya'ya gelip Mevlana ile görüşmelerinden sonra Mevlana ile Moğollar arasında bir diyalogun başladığını görüyoruz. Bunun pek çok belgesi bulunmaktadır. Kayseri'de onbinlerce Ahi ve Türkmen'i öldüren, Baycu Noyan, ikinci defa Anadolu'yu istila ettiğinde Konya'ya da gelmişti. Bu gelişinde Mevlana ile görüşmeler yapmış ve Mevlana Baycu Noyan ile görüştükten sonra, şehre gelerek Baycu Noyan'ın evliyaullahtan olduğunu Konyalılara telkin etmeye çalışmıştır. Ahmet Eflaki Dede Menakibu'l-Arifin adlı eserinde bunu yazmaktadır.
Mevlana'nın buna benzer bir iddiayı Cengiz Han için de dile getirdiğini görüyoruz. Dünya tarihinde Fir'avn ve Nemrut'tan sonra en gaddar ve kan dökücü devlet adamı Cengiz Han'dır. Mevlana Cengiz Han'ın bir mağaraya çekildiğini orada 10 günlük itikaftan sonra Allah'tan mesaj aldığını ve bu mesajı aldıktan sonra Harezmşahlar (Maveraunnehir ile Horosan arası) ülkesine yürüdüğünü ve başarılarının buradan kaynaklandığını iddia etmektedir.

Bu iddiasını Fihi Ma fih adlı eserinde

(M.E.B. baskısı, s. 101-103) dile getirmektedir.
Hülagu Han için de buna benzer bir iddiada bulunmaktadır. Mevlana Moğollar'ın putperest olduklarını fakat oruca büyük bir önem verdiklerini ifade ettikten sonra Hülagu Han'ın Bağdat'ı kuşattığını bir türlü şehre giremediğini sonra bütün ordularına emir vererek atlarına üç gün süreyle yem ve su vermemelerini askerlerin de oruç tutmalarını emrettiğini söyler. Atların tuttuğu bu orucun yüzü suyu hürmetine Cenab-ı Allah'ın Bağdat'ın fethini Hülagu Han'ı müyesser kıldığını bildirir

(Menakibu'l-Arifin).
Hülagu Han Bağdad'ı zaptettikten sonra daha batıya ilerleyebildi mi?Evet bundan sonra Suriye'yi işgale kalkıştı ancak orada Ayn-i Calut denilen yerde Memlüklü Hükümdarı Sultan Baybars'a ağır bir şekilde yenilip geri çekildi. Bu Sultan Baybars, Hülagu Han'ın öldürttüğü son Abbasi Halifesi'nin oğlu ez-Zahir Billah'ı Mısır'da halife ilan etti ve kendisi de halifenin emiri olarak onun hizmetinde olduğunu bildirdi.
Mevlana "Mısır Halifesi ve Onun Hikayesi" başlığı altında müstehcen bir hikaye anlatarak bu Mısır Halifesini ve Sultan Baybars'ı rezil etmeye çalışmaktadır. Burada Mevlana'nın Hülagu Han'a arka çıktığını görmekteyiz. Bu hikayeyi yazmış olmasından dolayı olmalı ki, bir defasında Moğol vezirinin Mevlana'ya büyük miktarda para gönderdiğini Eflaki haber vermektedir.

3. **Mevlana'nın Moğol yönetiminden ve onlara destek verenlerden para alması bir defaya mahsus mudur yoksa başka zamanlarda da tekerrür etmiş midir?**

Moğolların bu şekilde birçok defa Mevlana'ya para ve değerli hediyeler gönderdiğini de yine Eflaki Dede bildirmektedir. Nitekim Mevlana da Moğol veziri Taceddin Mu'tez'e yazdığı mektupta kendisine gönderdiği paraları aldığını yazmaktadır. Üstelik Taceddin Mu'tez Aksaray'da Türkmenlerin mallarına el koymuş ve bu mallarına el koymuş ve bu mallardan Mevlana'ya da göndermişti. Bunun cizyeden (Gayr-i Müslimlerden alınan bu vergi) gelen paralar olduğunu Mevlana'ya bildirmektedir. O da bu paraları aldıktan sonra bu paraların kendisine helal olup olmadığı yönünde tereddüde düşmüş sonra helal olduğuna kanaat getirerek afiyetle yemiştir.

Bir defasında da Moğol hazinedarı (Maliye Bakanı) olan Emir Şerefüddin, Mevlana'yı özel olarak ziyarete gelmiş, ona 1000 dinar para vermiştir. O dönem için bu çok külliyetli bir paradır (1 deve 10 dinardı).
Bunun gibi daha pek çok örnekler bulunmaktadır. Bütün bu örnekler, Mevlana ile Moğollar ve Moğol yanlısı yöneticilerin ne kadar sıkı bir ilişki içinde olduğunu göstermektedir.

4. **Ceviz Kabuğu programında yaptığınız konuşmada Mevlana'nın oğlu Alaaddin Çelebi'nin Moğollara isyan sırasında öldürüldüğünü ve Mevlana'nın oğlunun cenaze namazını kılmadığını söylediniz. Bu konuyu açar mısınız?**

Olayı kısaca anlatayım.
Şems-i Tebrizi Konya'ya gelince Mevlana çok güzel olduğu söylenen Kimya Hatun adındaki cariyesini Şems-i Tebrizi'ye nikahladı. Bu sırada Kimya Hatun 15, Şems 65 yaşlarındaydı. Kimya Hatun, Mevlana'nın oğlu Alaaddin Çelebi ile evlenmek istiyordu.
Alaaddin Çelebi de onu seviyordu. Bu kızcağız Şems-i Tebrizi'nin yanında kalmak istemiyor, ara sıra onu terk edip bir yerlerde saklanıyordu. Mevlana ve Şems, Kimya Hatun'u arattırıyorlar, onu bulup tekrar Şems ile birlikte kaldıkları hücreye getiriyorlardı.
Mevlana'nın oğlu Alaaddin Çelebi zaman zaman babasının yanına gelme bahanesiyle, Şems'in kaldığı hücrenin kapısının önünden geçiyor ve kendisini Kimya Hatun'a gösteriyordu. Bir defasında Şems-i Tebrizi, Alaaddin'in önünü keserek: "Hey delikanlı! Bir daha buradan geçersen ayaklarını kırarım" diyerek Alaaddin Çelebi'yi tehdit etmişti. Eflaki bu olayı Şems-i Tebrizi'nin öldürülmesiyle ilgili görmekte ve Alaaddin Çelebi'nin bazı çevrelerle işbirliği yaparak Şems-i Tebrizi'nin öldürülmesi olayında aktif bir görev almasının sebebi olarak göstermektedir.

5. **Tarihin ışığında Nasreddin Hoca ve Ahi Evren adlı eserinizde Nasreddin Hoca'nın, aslında Ahi Evren Hace Nasreddin olduğunu ve Şems-i Tebrizi'ye suikast düzenleyenin bu zat olduğunu yazıyorsunuz. Bu suikast girişiminde Nasreddin Hoca ile Alaaddin Çelebi arasında bir işbirliği söz konusu mudur?**

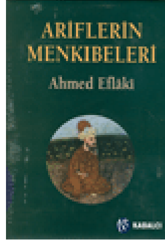
Alaaddin Çelebi ile Şems-i Tebrizi arasındaki bu muhalefet üzerine Alaaddin Çelebi Şems-i Terbrizi'nin muhalifleri olan Ahiler arasında yer aldığı anlaşılmaktadır.
Ahi Evren Hace Nasreddin'in talebesi olmuştur. Bu Hace Nasreddin yani Ahi Evren Sultan II. İzzeddin Keykavus'a vezir olduğu günlerde Şems-i Tebrizi'ye suikast düzenletmiştir (1247). Bu olayda Alaaddin Çelebi önemli bir rol üstlenmiştir. Şems-i Tebrizi'nin öldürülmesi olayından kısa bir süre sonra, Ahi Evren Hace Nasreddin ve Alaaddin Çelebi Kırşehir'e göçtüler. 1261 yılında Anadolu'nun birçok vilayetinde Moğollara karşı ayaklanmalar baş gösterdi. Kırşehir'de de Ahi Evren ve arkadaşları ayaklanma başlattılar.

6. **Ayaklanma başarılı oldu mu?**

Bu ayaklanmayı bastırmak üzere Mevlana'nın müridi ve Moğol asıllı Cacaoğlu Nureddin Kırşehir'e gönderildi. Nureddin Caca, Kırşehir'e gitmeden önce Mevlana ile bir görüşme yaptı. Tam bu sırada Mevlana'nın da oğlu Alaaddin Çelebi'ye iki mektup yazdığını ve onu aile ocağına dönmeye ikna etmeye çalıştığını görüyoruz. Cacaoğlu Nureddin buradaki ayaklanmayı bastırarak isyancıların tamamını kılıçtan geçirdi. Burada Ahi Evren Hace Nasreddin ve Mevlana'nın oğlu Alaaddin Çelebi'nin de öldürüldükleri anlaşılmaktadır. Cacaoğlu Nureddin bundan sonra Konya'ya gelmiş ve Alaaddin Çelebi'nin cenazesini de Konya'ya getirmiş olmalı ki, Alaaddin Çelebi'nin cenaze namazının kılınması söz konusu olmuştur.
Mevlana ısrarlara rağmen oğlunun cenaze namazını kılmamıştır. Bu haberi hem Ahmet Feridun Spesalar hem de Eflaki vermektedir.
Abdülbaki Gölpınarlı ve Feridun Nafiz Uzluk (Mevlana'nın hayatını yazan iki Mevlevi) Mevlana'nın oğlunun cenaze namazını kılmayışını, Şems-i Tebrizi'nin öldürülmesi olayına katılmasıyla izah etmektedirler.
Alaaddin Çelebi Şems-i Tebrizi'nin öldürülmesi olayına katılmış olmakla katil olmuş olur. Hukuken katilin cenaze namazı kılınır. Mevlana bunu bilmeyecek kadar cahil olmamalıdır. O halde oğlunun cenaze namazını kılmamasının nedeni, oğlunun Moğol yanlısı iktidara karşı isyan durumunda öldürülmesinden dolayıdır. Yani oğlunu "baği" (Meşru otoriteye başkaldıran)addetmektedir. İslam Hukukunda bağinin cenaze namazı kılınmaz. O halde Mevlana'nın oğlunun cenaze namazını kılmaması Şemsi öldürülmesi olayına katılmasından dolayı değildir.
Görülüyor ki, Mevlana bu iktidara karşı olanları baği kabul etmektedir. Bütün bu bilgi ve belgeler Mevlana'nın ve çevresindekilerin Moğol yöneticilerle ve Anadolu'da kurulan Moğol yanlısı yönetimlerle iyi ilişkiler içinde bulunduğunu göstermektedir.

7.**O zaman size yönelen tepkileri nasıl değerlendiriyorsunuz?**

Bu tepkileri anlamak mümkün değildir. Görülüyor ki bu tepki gösterenlerin, ne Mevlana'yı tanıyorlar ne de eserleri hakkında bilgileri vardır. Kaldı ki Şems-i Tebrizi'nin sohbetleri olan "Makalat" adlı eseri incelendiğinde bu zatın Anadolu insanını Moğollara itaat etmeye ve Moğol yönetiminden razı olmaya çağırdığı rahatlıkla görülebilmektedir. Aslında bu fikri Mevlana'nın torunu Ulu Arif Çelebi de dile getirmektedir. Eflaki şöyle bir anektod nakletmektedir.
Ulu Arif Çelebi Moğolları destekliyordu. Moğollarla mücadele halinde olan Karamanoğulları Ulu Arif Çelebi'ye niçin kendileriyle olmayıp Moğollardan yana olduğunu sorduklarında o şöyle cevap vermiştir: "Biz dervişleriz. Bizim nazarımız Allah'ın iradesine bağlıdır. O iktidarı kime verirse biz de onun tarafını tutarız"

demiştir .

(Menakibu'l-Arifin, II, 925- 926).

Bütün bu belgeler ve bilgiler bize açık olarak göstermektedir ki, Mevlana Celaleddin-i Rumi ve hocası Şems-i Tebrizi Moğol yanlısı bir politika izlemişlerdir. Ve bunun mücadelesini yürütmüşlerdir. Bu siyasi düşüncelerinin mücadelesini vermişlerdir. Bundan dolayı o dönemde Moğol iktidarına muhalif olan çevrelerle de mücadele etmişlerdir.

Mevlana ile Hace Nasreddin arasındaki mücadele de buradan kaynaklanmaktadır. Hacı Bektaş'a ve Sadreddin Konevi'ye karşı muhalif tutumu da bundandır. Bu konuyu daha fazla detaylandırmaya gerek de görmüyorum. Mevlana'nın bu tutumunu tarihi verilere göre inkar etmek mümkün değildir. Bundan dolayı da tepki göstermek gereksiz ve yersizdir. Bu tepkiyi gösterenler bunun yerine "***Mevlana da bir insandır. Onun da kendine göre bir dünya görüşü ve olaylara bakış biçimi ve değerlendirmelerinin bulunması tabiidir. Eserlerinde bu dünya görüşünü, hayata ve olaylara bakışını anlatmış ve yorumlamıştır***" diyebilirlerdi. Nitekim ben de mesleğimin gereği olarak çalışmalarımda onun bu yönlerini tespite ve düşünce biçimini teşhise çalışıyorum. Birilerinin çıkıp Mevlana'yı ve eserlerini dinle, İslam ile özdeşleştirmeleri halinde içinden çıkılmaz bir kaos ortaya çıkar.

Mesnevi'nin en başındaki "Bu Mesnevi alemlerin Rabbinden indirilmiş bir Kitap'tır" sözünü izah etmekmümkün değildir. "Ondan sonra Mevlana öyle demişse doğrudur" veya "Mevlana'nın sözünü yorumlama yetkisini kim bize vermiş" diyerek acz ve cehaletlerini örtbas etmeye çalışıyorlar.

8. **Tepkilerin ticari bir yönü var mı?**

Doğrusu akla gelmiyor değil. Bana karşı tepki gösterenlerin çoğu, Mevlana sayesinde Konya'ya turistlerin geldiğini ve çok sayıda Konyalının Mevlana sayesinde ekmek parası kazandıklarını bu davranışımın turistlerin Konya'ya gelişini engellemeye yönelik olduğunu iddia etmektedirler. Halbuki bu olayın turizmle uzaktan yakından ilişkisi yoktur. Bu konu turistleri hiç ilgilendirmez. Hatta turistlerin dikkatini çekici bir hava da yaratabilir. Çok enteresandır bu tepki gösterenlerden birisi Mevlana sayesinde Konya'da deprem olmadığını söylemektedir.

Bu ve benzeri iddialar, bu tepkicilerin ne kadar tutarsız ve mesnetsiz olduklarını ortaya koymaktadır. Turizmi engelleme şeklindeki karşı çıkışlardan birine şöyle cevap verdim: "**Keseniz zarar görecek diye endişe buyurmayınız. Tevhidi bir iman üzere olursanız, Allah başka rızık kapıları açar, ummadığınız yerden size nimet verir.**"

9. **Bu konuyu ele almanın gereksiz ve zamansız olduğu yönünde eleştiriler**

aldınız, bu konuda ne diyeceksiniz?

Bir tarihçi olarak bu olayı şu maksatla ele alıyoruz.
Moğollar Anadolu'yu işgal etmiş birçok vilayette katliamlar olmuş. Müslümanların malları yağma edilmiş, böyle bir ortamda Mevlana gibi şair ve mütefekkir bir zatın bu olaylar karşısındaki tutumu nedir ve olayları nasıl değerlendirmektedir?
Anadolu insanına ve çevresindekilere neler tavsiye etmektedir?
Toplumdaki problemlere yaklaşımı nasıldır vb. sorular akla gelebilir. Bu sadece Mevlana için geçerli değil. O devrin diğer ilim adamları, şair ve mütefekkirleri için de aynı amacı gözetmek durumundayız. Böyle bir ortamda kim ne yapmaktadır?
İşte bu çalışmalar içine girdiğimizde Mevlana'yı da bu yönde bir değerlendirmeye tabi tutmak zorundayız. Bir tarihçi olarak bunu yapmak mesleğimizin gereğidir. Her tarihçi hangi dönem ile ilgili çalışıyorsa kendi dönemindeki ileri gelenleri tespit etmek ve onların yolunu yordamını ve faaliyetlerini mercek altına almak durumundadır.
Ben de bir Selçuklu dönemi mütehassısı olarak bu işi yapmaktayım. Bundan dolayı ilim ve fikir adamlarının elini kolunu bağlamaya kalkmak bilimselliğe hatta insanlığa yakışır şey değildir.
Hiçbir konuda ilim ve fikir adamlarına kısıtlama getirilemez. Her devirde ilim adamaları araştırmalarının verilerini toplumla paylaşmak durumundadır. Bunun engellenmesi halinde toplum statik bir yapı içinde hapsedilmiş olur. Devlet ve yöneticiler de ilim adamlarına bu verilerini toplumla paylaşma imkanı vermek durumundadırlar. Oysa görüyoruz ki, yöneticiler de en az bağnazlar kadar ileri gitmekte ve hatta birtakım yakışıksız ve terbiyesiz ifadeler kullanabilmektedirler.
Burada bir hususa daha değineyim. Bu fikirleri 30 seneden beri söylüyor ve yazıyorum. Sanki ilk defa söylüyormuşum gibi bana karşı hücuma geçtiler.

Medyanın ve halkın bunu bilmemesi mazur görülebilir. Fakat Mevlana savunuculuğunu yaptığını zannedenlerin bunu bilmeleri gerekirdi. Anlaşılıyor ki bu Mevlana savunucuları Mevlana ve eserlerini bilmedikleri gibi Mevlana hakkındaki görüş ve beyanlardan da habersizdirler. Çünkü Mevlana hakkındaki bu iddialar 80 seneden beri birçok tarihçi ve ilim adamı tarafından yazılmıştır.
Rahmetli Fuat Köprülü, Şehabeddin Tekindağ Mustafa Akdağ bu yönde fikirler beyan eden tarihçilerdenbirkaçıdır. Bunlardan biri de benim.
13.06.2002

mam Rabbani'den Misaller

1. **Şeyhülislam Ahmed Namık-i Cami Allah adına yalan söylüyor. (S.331)**

Mevlânâ Abdürrahmân Câmî (k.s.) Nefehât kitabında diyor ki:
Şeyhülislâm Ahmed Nâmık-i Câmî buyurdu ki: "Evliyanın çektiği riyazetlerin, sıkıntıların hepsini yalnız başıma çektim ve daha çok da çektim. Allahü teâlâ, evliyaya verdiği hâllerin,

ihsânların hepsini bana verdi. Her dörtyüz senede, Ahmed isminde bir kuluna böyle büyük ihsanlar yapar ve bunu herkes görür." Ahmed Câmî'den, Imâm-ı Rab bânî (k.s.) zamanına kadar dörtyüzotuzbes sene olup, bu zaman içinde evliya arasında bu büyüklükte, Ahmed isminde biri bulunmadı. Ahmed Câmî'nin haberi, büyük bir zan ile Imâm-ı Rabbânî'ye (k.s.) âid olmaktadır. Şeyhülislâm Ahmed Câmî'nin; "Benden sonra benim ismimde onyedi kişi gelir. Bunların sonuncusu bin târihinden sonra olup, en büyüğü ve en yükseği odur" sözü de, bu hususu kuvvetlendirmektedir.

2. **İmam-ı Rabbani Allah adına yalan söylüyor. (S.336)**

Birgün Imâm-ı Rabbani hazretleri murakabe halkasında bir kırıklık' ve amellerindeki kusurlan görme hâlinde iken: "Seni ye kıyamete kadar vâsitalı veya vasıtasız seni tevessül, vesîle edenleri, senin yolunda gidenleri ve sana muhabbet edenleri magfiret eyledim" nidâsını duydu. Ve "Bunu herkese söyle" diye kendilerine emrettiler. Nitekim Mebde' ve Me'ad risalelerinde bunu bildirmiştir.
İmam-ı Râbbânî hazretlerine; "Elbette o, müttekîlerdendir" ilhamı geldi. Bunun sebebi şu idi: Birgün vefat eden oğullarından birinin ruhuna sadaka olarak bir yemek verdi. Bu arada inkisarlarının (kırıklıklarının) kendisini istilâ etmesinden dolayı buyurdu ki: "Bu sadakamızı nasıl kabul ederler. Allahü teâlâ sadakayı kabul hakkında; "Allah ancak müt-tekîlerinkini kabul eder" buyuru-yor. Bunu derken, şöyle bir nidâ geldi: "Elbette o müttekilerdendir."
İmâm-ı Rabbânî hazretlerine: "*Cenaze namazında bulunduğun herkes mağfiret olunmuştur*" müjdesi ilham olundu.
Magfiret olunması için hangi mezarın başına gitse, kendisine o mezarda bulunanlardan azabın kaldırıldığı ilham edilirdi.
İmâm-ı Rabbânî hazretlerine ilham olundu ve müjde verildi ki: "Senin söylediğin ve yazdığın ilimlerin hepsi bizdendir." Kendisine mahsûs olup, tereddüt ve şüphe ettiği ilimlerin doğrularını ve hakikatlerini de kendisine bildirdiler.

3. **“Allah şöyle bildirdi.” diyerek Allah’a iftira ediyor. (S.336)**
İmâm-ı Rabbani hazretleri buyurdu ki: "Ramazân-ı şerifin son on gününde idi. Teravih namazını kıldıktan sonra, kendimde bir gevşeklik hissedip yatağıma yatmak istedim. Yatarken, bu gevşekliğin çokluğundan evvelâ sağ tarafa döneceğimi unuttum. Hâlbuki bu sünnet idi. Sol tarafa dönüp yattım. Bir müddet sonra sünneti terk ettiğim hatırıma geldi. Bunu ilk defa terk ettiğimi düşündüm. O anda unutarak ve sehven olduğu bildirildi. Fakat, sünneti terketmek korkusu benden gitmedi. Hemen kalktım; sağ tarafa dönüp yattım. Bunu yaptık tan sonra Allahü teâlânın nihâyetsiz nur ve feyzleri zâhir oldu ve şöyle bildirildi: "*Sen bu kadar sünnete riayet edince, ahirette hiçbir şekilde sana azâp etmem*!"

4. **“Allah Rasulu icazet yazmak için gelip yatağının üzerine oturuyor.” Yalanı (S.236-237)**

Yine Ramazan-ı şerifin son on gününde buyurdu ki: "Bu gün son derece güzel bir hâl zahir oldu. Yatağımda uzanmış yatıyordum. Gözlerimi kapamıştım. Yatağımın üzerine bir başkasının gelip oturduğunu hissettim bir de ne göreyim evvelkilerin ve sonrakilerin seyyidi, efendisi Peygamberimizdir(s.a.v.).Buyurdu ki: " Senin için icazet yazmağa geldim.Hiç kimseye böyle bir icazet yazmadım." Gördüm ki , o icazetnamenin metninde bu dünyâya ait büyük lütuflar yazılı idi. Arkasında da öbür dünyaya ait, çok inayetler yazmışlardı." İmam-ı Rabbani hazretleri bu hususu "Mektubat" ının 3. cilt 106. mektubunda uzun bildirmektedir.

5. **“Şeytanı İmam-ı Rabbani’nin sinesinden dışarı çıkardılar.” Yalanı (S.337)**

Vesveler veren Hannası (Şeytan) İmam Rabbani'nin sînesinden dışarı çıkardılar. Kendisi bunu söyle anlatmıştır: "Duhâ (kuşluk) namazında idim. Aniden sinemden büyük bir belanın çıktığını gördüm. Ondan sonra, onun yuvasının da sinemden çıkarıldığını gösterdiler. Etrafında bulunan büyük zulmetten de bir eser kalmadı. Kalbimde büyük bir inşîrâh (ferahlık) buldum.Göğsümden çıkanın, Resûlullahın (s.a.v.) ondan Allahü teâlâya sığınmakla emir olunduğu Hannâs olduğunu bildirdiler. Ve yine bildirdiler ki, usûl-i dinde zahir olan düşünce ve tehlikelerin menşei bu Hannâsdır ki, göğüste yuvası vardır. Kalbi her zaman oradan iğneler.

[***İslam Alimleri Ansiklopedisi c. 15, Türkiye Gazetesi, İhlas Gazetecilik, İstanbul***]

İmam Rabbani Allah c.c. zahir ismiyle nasil alay ediyor:

Kamil ve herkesi kemale kavuşturan, vilayet derecelerine ulaşmış, nihayeti başlangıca yerleştirmiş olan yolda gidenlerin önderi, Allah-u Teala'nın beğendiği dinin kuvvetlendiricisi.. Şeyhimiz ve imamımız Şeyh Muhammed Baki Nakşibendi ve ahrari (K.S.) hazretlerine kölelerinin en aşağısı olan Ahmet'den en yüksek makama dilekçedir. Kıymetli emirlerinize uyarak bu mektubu yüzümün karasıyla yazıyorum. Dağınık , bozuk olan hallerimi titreyerek arzediyorum. Bu yolda ilerlerken, Allahü Teala'nın ism-i zahirleri o kadar çok tecelli etti ki, her şeyde ayrı ayrı göründü. Hatta nisa şeklinde, onların organları halinde ayrı ayrı zahir oldu. Bu taifeye o kadar bağlandım ki, nasıl bildireyim, kendimi tutamıyorum. Onların şeklindeki zuhur başka hiçbir şeyde yoktu. Alem-i emrdeki latifelerin halleri ve acaip güzellikler bu şekilde göründüğü kadar başka hiçbir şeyde görülmüyordu. Onların yanında eriyordum. Yanıp kül oluyordum. Bunun gibi her yiyecekte, her içecekte ve her cisimde ayrı ayrı tecelliler oldu.

[Mektubat, Ahmed Faruki Serhendi, Ter.H.Hilmi Işık]

Tam İlmihal, Saadet-i Ebediye

1-**Sen olmasaydın gökleri yaratmazdım, iftirası.(S: 33)**

Seyyid Abdülhakîm efendi buyurdu ki: (Her Peygamber, kendi zamanında, kendi mekânında, kendi kavminin hepsinden, her bakımdan üstündür. Muhammed "aleyhisselâm" ise, her zemânda, her memleketde, ya'nî dünyâ yaratıldığı günden, kıyamet kopuncaya kadar, gelmiş ve gelecek, bütün varlıkların, her bakımdan en üstünüdür. Hiç kimse, hiçbir bakımdan Onun üstünde değildir. Bu güç birşey değildir. Dilediğini yapan, her istediğini yaratan, Onu böyle yaratmışdır. Hiçbir insanın Onu medh edecek gücü yokdur. Hiçbir insanın, Onu tenkîd edecek iktidarı yokdur). Allahü teâlânın, (Sen olmasaydın, gökleri yaratmazdım!) buyurduğu, (Ma'rifetnâme) önsözünde ve (Mevâhib-i ledünniyye)nin 6. cı ve 13. cü ve (Envâr-ı Muhammediyye)nin 13. cü ve 15. sahîfelerinde yazılıdır. İmâm-ı Rabbaninin (Mektubat)'ının üçüncü cildindeki 122.ve 124. mektublarında da yazılıdır.

2-**İbn Arabi'nin kabirde ademden önceki ademlerle görüştüğü yalanı. (s:79)**

Soruyorsunuz ki, şeyh Muhyiddîn-i Arabî "kuddise sirruh", (Fütûhât-ı mekkiyye) kitabında, bir hadîs-i şerîf bildiriyor. Bu hadîs-i şerîfde, Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem",

(Allahü teâlâ, yüzbin Âdem yaratmışdır) buyurmakdadır. Muhyiddîn-i Arabî "rahmetullahi aleyh" sonra âlem-i misâlden gördüğü birkaç şeyi yazıyor ve diyor ki, (Kâ'be-i mu'azzamayı tavaf ederken, yanımda birkaç kişi vardı. Bunları hiç tanımıyordum. Tavaf yaparken, arabî iki beyt okudular. Bir beytin ma'nası şöyle idi:
Yıllarca, biz de sizin gibi,
Hepimiz, tavaf etdik bu evi.
Bu beyti duyunca, bu kimselerin âlem-i misâlden olması hatırıma geldi. Böyle düşünürken, içlerinden biri, bana bakarak, ben, senin dedelerinden birisiyim dedi. Sen öleli kaç sene oldu? dedim. Kırkbin seneden çok dedi. Bu sözüne şaşdın ve tarihçiler, insanların ilk babası olan Âdemden "aleyhıisselâm", bugüne kadar yedibin sene geçmediğini söylüyor dedim. Senj hangi Âdemi diyorsun? Ben, yedibin seneden çok önceki zemânlarda yaşıyan Âdemin evlâdındanım, dedi. Bunu işitince yukarıdaki hadîs-i şerifi hatırladım).

3-**Evliyaların bir çoğu bir anda çeşitli yerlerde görülmüş , birbirine uymayan işler yapmışlardır. Yalanı . (s: 85)**

Evliyadan bir çoğu, bir ânda çeşidli yerlerde görülmüş birbirine uymıyan işler yapmışlar. Burada da latifeleri, insan şekline girmekde, başka başka bedenler hâlini almakdadır. Bunun gibi, meselâ Hindistânda oturan ve şehrinden hiç çıkmamış olan bir Velîyi, hacılar Kâ'bede görüp konuşduklarını, başkaları da, meselâ aynı günde İstanbulda, bir kısm kimseler de, bu Velî ile, yine o gün, Bağdâdda görüşdüklerini söylemişlerdir. Bu da, o Velînin latifelerinin muhtelif sekiler almasıdır. Ba'zan o Velînin bunlardan haberi olmaz. Seni gördük diyenlere, yanılıyorsunuz, o zamân, evimde idim. O memleketlere gitmemişdim, o şehrleri bilmiyorum ve sizleri de tanımıyorum der.
Yine bunlar gibi, güç hâlde bulunan kimseler, korku ve tehlükelerden kurtulmak için, ölü veya diri olan ba'zı Evliyadan yardım istemişdir. O büyüklerin, kendi sekilerinde olarak, hemen orada bulunduklarını ve imdâdlarına yetiştiklerini görmüşlerdir. Bu Evliyanın "kadde-sallahü teâlâ esrârehümül'azîz, yapdıkları yardımdan ba'zan haberi olmakda, ba'zan da olmamakdadır. [Bu hâl, bilhassa muharebelerde görülmüşdür.] Böyle yardımları yapanlar, o din büyüklerinin ruhları ve latifeleridir. Latifeleri ba'zan, bu âlem-i şehâdetde, ba'zan da âlem-i misâlde şekl almakdadır. Nitekim Peygamberimizi "sallallahü aleyhi ve sellem" bir gecede, binlerce kimse, rü'yâda görüp istifâde etmekdedir. Bu gördükleri, hep Onun "sallallahü aleyhi ve sellem" latifelerinin ve sıfatlarının âlem-i misâldeki şekileridir. Yine bunlar gibi, sâlikler, mürşidlerinin âlem-i misâldeki suretlerinden istifâde ederler ve bu yolla müşkillerini çözerler.

4-**Rasuullahın beşeri vasfını kutsallaştırma, iftirası. (s:379-380)**

Server-i âlemin "sallallahü aleyhi ve sellem" mübarek gözleri uyur, kalb-i şerîf-i uyumazdı. Aç yatıp tok kalkardı. Asla esnemezdi. Mübarek vücûdu nûrânî olup, gölgesi yere düşmezdi. Elbisesine sinek konmaz, sivrisinek ve diğer böcekler mübarek kanını içmezdi. Allahü teâlâ tarafından Resûlullah olduğu bildirildikden sonra, şeytânlar göklere çıkarak haber alamaz ve kâhinler söyleyemez oldu.
Bir kimse, Rahmeten-lil-âlemin "sallaîîahü teâlâ aleyhi ve sellem" rü'yâda görse, muhakkak Onu görmüşdür. Çünki, şeytân Onun şekline giremez.
Server-i âlem "sallallahü aleyhi ve sellem", bizim bilmediğimiz bir hayât ile, şimdi hayâtdadır. Cesed-i şerifi asla çürümez. Kabrinde bir melek durup, ümmetinin söyledikleri salevâti kendisine haber verir. Minberi ile kabr-i şerîfi arasına (Ravda-i mutahhera) denir. Burası cennet bahçelerindendir.

5-**Hilmi Işık Ebu Hanife'nin şahsında Allah'a ve Resülune iftira ediyor. (s:441-442)**

Hadîs-i şerîfde, (Ümmetimden, Ebû Hanîfe adında biri gelecektir. Bu, Kıyamet günü, ümmetimin ışığı olacakdır) buyuruldu. Bir hadîs-i şerîfde, (Nu'mân bin Sabit adında ve Ebû Hanîfe denilen biri gelecek, Allahü teâlânın dînini ve benim sünnetimi canlandıracakdır) buyuruldu. (Ebû Hanîfe adında biri gelir. O, bu ümmetin en hayrlısıdır), (Ümmetimden biri, sünnetimi canlandırır. Bid'atleri öldürür. Adı, Nu'mân bin Sâbitdir), (Her asırda, ümmetimden, yükselenler olacakdır. Ebû Hanîfe, zemânının en yükseğidir), (Ümmetimden, Ebû Hanîfe adında biri gelecekdir. İki küreği arasında ben vardır. Allahü teâlâ, dînini, onun eli ile canlandırır) hadîs-i şerifleri meşhurdur.
Âlimlerden biri, rü'yâda, Resûlullaha "sallalla-hü aleyhi ve sellem", (Ebû Hanîfenin ilmi için ne buyurursunuz?) dedi. Cevâbında, Onun ilmi herkese lâzımdır) buyurdu. Başka bir alim, rü'yasında (Ya Resulallah! Küfe şehrindeki Nu'mân bin Sabitin bilgileri için ne buyurursunuz?) dedi. (Ondan öğren ve onun öğretdiği ile amel et. O, çok iyi kimsedir) buyurdu! İmâm-ı Alî "radıyallahü anh" (Size, bu Küfe şehrinde bulunan, Ebû Hanîfe adında birini haber vereyim. Onun kalbi, ilm ile, hikmet ile dolu olacakdır. Âhır zemânda, birçok kimse, onun kıymetini bilmiyerek helak olacakdır. Nitekim, şî'îler de, Ebû Bekr ve Ömer için helak olacaklardır) dedi. İmâm-ı Muhammed Bakır "rahmetullahi aleyh", Ebû Hanîfeye "rahmetullahi teâlâ aleyh" bakıp (Ceddimin dînini bozanlar çoğaldığı zemân, sen onu canlandıracaksın. Sen korkanların kurtarıcısı, şaşıranların sığınağı olacaksın! Sapıkları doğru yola çevireceksin! Allahü teala yardımcın olacak!) buyurdu.

6-**Hilmi Işık'ın 'veliler gaybı bilir', iddiası (s: 448)**

Evliya gaybı bilemez diyorlar. Bunlara cevâb olarak deriz ki, bu âyet-i kerîme, gaybın vasıtasız olarak ve yalnız vahy getiren meleğe bildirilmesini haber veriyor. Peygamberler ve Evliyâya diğer melekler vâsıtası ile veya başka vâsıta ile bildirilmekdedir.

7-**Hilmi Işık Abdulkadir Geylani ve Maruf Kehriye ilahlık vasfı veriyor. (s:455-6)**

Abdülhak-ı Dehlevî hazretleri de(Mişkat) tercemesinde buyuruyor ki, (Peygamberler ve Evliya öldükden sonra, bunlardan yardım istemeğe, meşâyıh-ı izam ve fıkh âlimlerinin çoğu caizdir dedi.
Keşf ve kemâl sâhibleri, bunun doğru olduğunu bildirdi. Bunlardan çoğu ruhlardan feyz alarak yükseldiler. Böyle yükselenlere (Üveysî) dediler.
İmâm-ı Şâfi'î buyuruyor ki, imâm-ı Musa Kâzımın kabri, duamın kabul olması için bana tiryak gibidir. Bunu çok tecribe etdim. İmâm-ı Gazâlî buyurdu ki, diri iken tevessül olunan, feyz alınan kimseye, öldükden sonra da tevessül olunarak feyz alınır. Meşâyıh-ı kiramın büyüklerinden biri diyor ki, diri iken tesarruf yapdıkları gibi, öldükden sonra da tesarruf, yardım yapan dört büyük Veli gördüm. Bunlardan ikisi, Ma'ruf-i Kerhi ve Abdülkâdir-i Geylânî hazretleridir.

8-**Hilmi Işık insanları kabirlere tapmaya çağıroyor.(s.459)**

Abdüllah-ı Dehlevî hazretleri sekizinci mektubunda, (Bu fakîrin rûhâniyyetine teveccüh ediniz! Yâhud, mirza Mazher-i Cân-ı Cananın mezarına gidip, onun rûhâniyyetine teveccüh ediniz! Ona teveccüh edince, Allahü teâlânın feyzlerine kavuşulur. O, zemânımızdaki binlerce diriden daha fâidelidir) buyurmakdadır. (Makâmat-i Mazheriyye) 58. sahîfesinde buyuruyor ki, (Evliya mezarlarını ziyaret ederek, feyz vermeleri için yalvar! Fatiha ve Salevât okuyup, sevâblanın mübarek ruhlarına göndererek, onları Allahü teâlânın rızâsına kavuşmak için vesîle yap ki, zahir ve bâtın se'âdetlerine bu vesîle ile kavuşulur. Fekat, kalbi tasfiye etmeden, Evliya kalblerinden feyz almak güçdür. Bunun için, hâce Behâüddîn "kaddesallahü teâlâ sirrehül'azîz" evvelâ, Evliyanın kalblerinden feyz almağı nasîb etmesini Allahü teâlâdan istemek, daha iyidir, demişdir).

9-**Hilmi Işık'ın 'Kur'an'ı anlamak için değil, bereketlenmek için okunmalıdır', iddiası (s:469)**

Kur'ân-ı kerîmi, anlamak ve anladığımıza göre amel etmek için değil, kelâm-ı ila-hîden bereketlenmek, fâidelenmek için okuyoruz. Biz mukallidler, tefsir ilmini bilmediğimiz için, ahkâm-ı islâmiyyeyi, din imamlarımızın kitâblarından öğreniyoruz.

10-**Hilmi Işık Kutb dediği hayali kişilere ilahi sıfatlar vererek Allah'a iftira ediyor. (s:909)**

Bugün memleketimizde ve bütün dünyada bir Mürşid-i Kamil, bir Arif-i mükemmil bulunduğunu bilmiyoruz. Evet (Kutb u medar) her zaman bulunur. Şimdi de vardır. Resulullah(sav) zemanın da vardı. Bunlara (Kutbul Aktab) da denir. Fekat, bunlara inziva lazımdır. Bunları kimse tanımaz. Hatta bazen, kendileri bile kendilerini bilmez. (Kutb u İrşad) ise kayyum-ı alemdir. Herkese rüşd ve iman, bunun vasıtası ile gelir…

Tam İlmihal, Saadet-i Ebediye, Hakikat Kitabevi, 80.Baskı, İst.2000

Vehhabiye Nasihat, H.Hilmi Işık Kitabından Sapıklıklar

1. **Cafer-i Sadık'ın şahsında Ebu Hanife'ye iftira. (S.24)**

İmam-ı Azam Ebu Hanife Hazretleri, ömrünün son yıllarında, ictihâdı bırakdı. İiki sene, Ca'fer Sâdık hazretlerinin sohbetinde bulundu Sebebini sorduklarında, (Bu iki sene olmasaydı, Nu'mân helak olurdu buyurdu. Her iki imâm, ilmde ve ibâdetde son derece ileri oldukları! hâlde, tesavvuf büyüklerinin yanına giderek, ma'rifet ve bunun meyvesi] olan (hakîkî îmân) edindiler. İctihâddan daha kıymetli ibâdet olur mu? Ders vermekden, islâmiyyeti yaymakdan daha üstün amel olur mu? Buniarı bırakıp, tesavvuf büyüklerinin hizmetlerine sarıldılar Böylece marifete kavuşdular.

2. **Peygamberin aç olanlara kabrinden ekmek dağıtması yalanı. (S.34)**

İbn-i Celâh, Medînede fakîr düşmüşdü. Hücreni se'âdete gelip (Yâ Resûlallah! Bugün sana müsâfir geldim. Karnım çok açdır) dedi. Bir kenara çekilip uyudu. Resûlullah, rü'yâsında görünüp, büyük bir ekmek verdi. Diyor ki, çok aç olduğum için, hemen yemeğe başladım. Yarısı bitince, uyandım. Kalan yansını elimde buldum.
Ebül-Hayr Akta' Medînede beş gün aç kalmışdı. Hucre-i se'âdetin yanına gelip, Resûlullaha selâm verdi. Aç olduğunu bildirdi. Bir yana çekilip uyudu. Rü'yâda, Resûlullahın geldiğini gördü. Sağında Ebû Bekr Sıddîk, solunda Ömer Faruk ve önünde Aliyyül Mürtezâ vardı. Hazret-i Alî gelip, yâ Ebel-Hayr! Kalk, ne yatıyorsun? Resûlullah geliyor dedi. Hemen kalkdı. Resûlullah gelip, büyük bir ekmek verdi. Ebül-Hayr diyor ki, çok aç olduğum için hemen yimeğe başladım. Yansı bitince uyandım. Kalan yansını elimde buldum.

3. **Raulullah'ın kabrinden para isteyenlere para ve altın dağıtması yalanı. (S.34)**

Ebû Abdullah Muhammed bin Ber'a hazretleri diyor ki, babam ile Mekkede parasız kaldık. Ebû Abdullah bin Hafîf de yanımızda idi. Güç hâl ile Medîneye geldik. Ben çocukdum. Acıkdım diyerek ağlardım. Babamı çok üzdüm. Babam dayanamadı. Hucre-i se'âdete gelip (Yâ Resûlallah! Bu gece sana müsâfiriz) dedi. Bir yana oturdu. Gözlerini kapadı. Biraz sonra, başını kaldırıp güldü. Sonra çok ağladı. Gözünü açıp, Resûlullah elime para verdi dedi. Avucunu açdı. Paralan gördüm. Bunlan hem kullandık, hem de sadaka verdik. Rahatca Şirazda evimize geldik.
Ahmed bir Muhammed Sofî diyor ki, Hicaz çöllerinde üç ay kadar dolaşdım. Hiçbir varlığım kalmadı. Güçlükle Medîneye geldim. Hucre-i se'âdet yanında Resûlullaha selâm verdim. Bir yana oturup uyudum. Resûlullah «sallallahü aleyhi ve sellem» görünüp, (Ahmed geldin mi? Avu-cunu aç !) buyurdu. Avucumu altınla doldurdu. Uyandım. Ellerim altın dolu idi

4. **Rasulullah'ın bir kase süt ikram etmesi yalanı . (S.35)**

Şerîf Mühessir Kasımı, Hucre-i se'âdetin Şam tarafındaki, teheccüd mihrabı önünde uyumuşdu. Ansızın kalkıp, Hucre-i se'âdetin önüne geldi. Gülerek geri gitdi. Mescid-i Nebî hizmetçilerinin müdîri olan Şemseddîn Savâb, mihrâb yanında idi. Niçin güldüğünü sordu. (Birkaç gündenberi evimde yiyecek yokdu. Hazret-i Fâtımanın makamında, Yâ Resûlallah! Aç kaldım demiş, buraya gelip uyumuşdum Rü'yâda, Yüce Ceddim bir kâse süt verdi, fçdim. Uyandım. Kâse elimde idi. Teşekkür için, Hucre-i tâhire önüne geldim. Oradaki zevkden, lezzetden güldüm, işte kâse!) dedi. (Misbâh-uz-zulam) kitabı bunu uzun yazmakdadır

5. **Yitirdiği anahtarını Rasulullah'dan istemesi. (S.35)**

İmâm-ı Semhûdî hazretleri, kapısının anahtarını düşürdü. Bulamadı. Hucre-i se'âdet önüne gelip, Yâ Resûlallah! Anahtarımı düşürdüm. Evime gidemiyorum dedi. Bir çocuk elinde anahtarı getirdi. Bönü buldum. Acaba sizin mi dediğini, (Medine târihi) adındaki kendi-kitabında yazmakdadır.

6. **Rasulullah'dan elma, armut, hurma isteyenlere kabrinin iç tarafından uzatılması yalanı. (S.35)**

Seyyid Ahmed Medenî efendi, (Deîâil-ül-hayrât) kitabının sahibi olan Süleyman Cezûlî efendinin soyundandır. (Mir'ât-i Medine) kitabının yazıldığı binüçyüzbir (1301) -senesinde sağ idi. Babası fakîr imiş. Çocuk elma, armut, hurma gibi şeyler isteyince, satın alamazmış. Oyalamak için, git Resûlullahdan iste dermiş. Seyyid Ahmed efendi, Hucre-i se'âdet kapısına gidip, dilediğini istermiş, Şebeke-i se'âdetin iç tarafından bunlar uzatılır, alır yermiş

7. **İmam Suyuti yüksek veliler peygamberi ölmemiş gibi görürler yalanı. (S.48)**

İmâm-ı Süyûtî hazretleri, kitabında, (Yüksek derecedeki Velîler, Peygamberleri ölmemiş gibi görürler. Peygamber efendimizin «sallallahü aleyhi ve sellem» Musa aleyhisselâmı mezarında diri olarak görmesi, bir [Mu'cize] idi. Evliyanın da böyle görmeleri [Keramet] dir. Keramete inanmamak, câhillikden ileri gelir) buyurmakdadır.
İbn-i Habbân ve İbn-i Mâce ve Ebû-Davud'un bildirdikleri hadîs-i şerîfde (Cum'a günleri bana çok salevât okuyunuz! Bunlar, bana bildirilir) buyuruldu. Öldükden sonra da bildirilir mi denildikde, (Toprak, Pey-gamberlerin vücûdunu çürütmez. Bir mü'min bana salevât okuyunca, bir melek bana haber vererek, minnetinden falan oğlu filân, sana selâm söy ledi ve duâ etdi der) buyurdu. Bu hadîs-i şerifler, Peygamberimizin «sal-lallahü aleyhi ve sellem» mezarında, dünyâdakilerin bilemediği bir hayâtla diri olduğunu göstermekdedir. Zeyd bin Seni «radıyallahü anh» hazretleri buyurdu ki, bir gün Resûlullah'ın «sallallahü aleyhi ve sellem» huzurunda oturuyordum. Mübarek yüzü gülüyordu. Bu kadar neş'eli hiç görmemişdim. Niçin tebessüm buyurduklarını sordum. (Nasıl sevinini-yeyim? Biraz önce Cebrail aleyhisselâm müjde getirdi: Allahü teâiâ buyurdu ki, ümmetinden biri sana bir salevât söyleyince, Allahü teâlâ, ona karşılık olarak, on salevât eder dedi) buyurdu.

8. **Günahların af edildi diye kabr-i saadetten ses işitildi yalanı. (S.51)**
İmâm-ı Alî «radıyallahû anh» buyurdu ki, Muhammed bin Harb Hilâlîden işitdim. Dedi ki, Resûlullah «sallallahü aleyhi ve sellem» defn olundukdan üç gün sonra Hucre-i se'âdeti ziyaret edip, bir köşeye -oturmuşdum. Bir köylü gelip, kendini Kabr-i se'âdet üzerine atdı. Kabr-i şerif üstünden toprak alıp, yüzüne gözüne sacdı. Yâ Resûlallah! Hak teâlâ senin için buyuruyor, diyerek yukarıdaki âyet-i kerîmeyi okudu. Ben, nefsime zulm etdim. istiğfar için seni vesile ediyorum, dedi. Kabr-i se'âdetden bir ses gelerek, sana müjde olsun! Günâhların afv edildi dediği işitildi.

9. **İmam-ı Rabbani Medine'de bid'atları yayan din adamını mehdinin emri ile öldürülmesi yalanı. (S.58)**İmâm-ı Rabbani hazretleri ikiyüzellibeşinci mektûbda buyuruyor ki, (Hazret-i Mehdi, islâmiyyeti yayacak. Besûlullahın sünnetlerini ortaya çıkaracak. Bid'at işlemeğe ve bid'atlan müslümânlık olarak yaymağa alış/-mış olan Medînedeki din adamı, Mehdinin sözlerine şaşıp, bu adam bizim dînimizi yok etmek istiyor diyecek. Hazret-i Mehdî, bu din adamının öldürülmesini emr edecekdir). Bu haberden, vehhâbîliğin yalnız Medîneds uzun zeman kalacağı ve hazret-i Mehdî tarafından büsbütün yok edileceği anlaşılmalıdadır.

10. **Yer yüzünde her zaman 40 kişi ve ümmet arasında 30 kişi bulunur uydurması. (S.67)**

Büyük islâm âlimi imâm-ı Kastalânî hazretlerinin (Mevâhib-i ledün-niyye) kitabının

tercemesi, beşyüzonbirinci sahîfesinde diyor ki: Allahü teâlânm bu ümmete ikram etdiği kerametlerden birisi, bu ümmet arasında, kutblar, evtâd ve nücebâ ve ebdâl vardır. Enes bin Mâlik «radıyallahü anh» buyurdu ki, (Ebdâl) kırk kişidir, îmâm-ı Taberânînin, (Evsat) kitabında bildirdiği hadîs-i şerif de buyuruyor ki, (Yeryüzünde, her zeman, kırk kişi bulunur. Herbiri, İbrahim aleyhisselâm gibi bereketlidir. Bunların bereketi i!e yağmur yağar. Biri ölünce, Allahü teâlâ, onun yerine başkasını getirir). İbni Adî buyuruyor ki, (Ebdâl kırk kişidir). Imâm-ı Ahmedin bildirdiği hadîs-i şerîfde buyuruldu ki, (Bu ümmetde her zaman otuz kimse bulunur. Herbiri, ibrahim aleyhisselâm gibi bereketlidir). Ebû Nu'aymın (Hilye) kitabında bildirdiği hadîs-i şerîfde (Ümmetim içinde, her yüz senede iyiler bulunur. Bunlar beşyüz kişidir. Kırkı eh daldır. Bunlar, her memleketde bulunurlar) buyuruldu. Bunları bildiren, daha nice hadîs-i şerifler vardır. Yine (Hilye) kitabında, Ebû Nu'aymın merfû' olarak bildirdiği hadîs-i şerîfde (Ümmetim arasında her zaman kırk kişi bulunur. Bunların kalbleri, ibrahim aleyhisselâmın kalbi gibidir. Allahü teâlâ onların sebebi ile kullarından belaları giderir. Bunlara ebdâl denir. Bunlar, bu dereceye nemâz ile, oruç ile ve zekât ile yetişmediler) buyuruldu. İbni Mes'ûd hazretleri sordu ki, yâ Resûlallah ne ile bu dereceye vardılar? (Cömerdlikle ve müslimânlara nasihat etmekle yetişdiler) buyurdu. Bir hadîs-i şerif de .(Ümmetim içinde ebdâl olanlar hiçbirşeye la'-net etmezler) buyuruldu. Hatîb-i Bağdadî (Târîh-i Bağdad) kitabında, (Nükabâ) üç yüz kişidir. (Nücebâ) yetmiş kişidir. (Büdelâ) kırk kişidir. (Ahyâr) yedi kişidir. (Amed) dörtdür. (Gavs) birdir, insanlara bir-şey lâzım olsa, önce Nükabâ düâ eder. Kabul olmazsa Nücebâ düâ eder. Yine kabul olmazsa Ebdâl, daha sonra Ahyâr, sonra Amed düâ ederler. Kabul olmazsa Gavs düâ eder. Bunun duası elbet kabul olur dedi.

11. **Ebu Hanife'nin şahsında Allah Resulune büyük iftira. (S.84)**

Ebû Hüreyrenin «radıyallahü anh» bildirdiği bu hadîs-i şerîfde, (Ümmetim arasında Ebû Hanîfe denilen biri gelecekdir. O, kıyamet günü ümmetimin ışığı olacakdır) buyuruldu. Yine bu yoldan gelen bir hadîs-i şerîfde, (Ümmetim arasında biri gelecekdir. ismi Nu'mân, künyesi Ebû Hanîfedir. O, ümmetimin ışığıdır) buyuruldu. Yine bu yoldan gelen, Enes bin Mâlikin bildirdiği hadıs-i şerîfde, (Benden sonra bir kimse gelir, tsmi Nu'mân bin Sâbitdir. Künyesi Efeû Hanîfedir. Allahü teâîâ, dînini ve benim sünnetimi O'nun elinde kuvvetlendirecekdir) buyuruldu. Yine bu yoldan gelen haberde, Alî «radıyallahü anh», (Size, Küfe şehrinde gelecek birini bildiriyorum. Künyesi Ebû Hanîfedir. Kalbi ilm ve hikmet ile doludur. Âhır zemanda, (Benâniyye) denilen kimseler, O'nun yüzünden helak alacaklardır) buyurdu. Mezhebsizler bu hadîs-i ssrîflere karşı gelir. Bunlan haber verenler arasında, nasıl oldukları''iyi bilinmiyen kimseler var derler. Onlara deriz ki, sonra gelenlerin bilmemeleri, önce gelmiş olanlara kusur olmaz. Bu hadîs-i şerifler (Kütüb-i sitte) de yokdur derlerse, hadîs-i şeriflerin sayısı, Kütüb-i sittede bildirilmiş olanlar kadar değildir. Başka hadîs kitâblarında da sahîh hadîslerin çok bulunduğu sözbirliği ile bildirilmişdir. Tirmizîde yazılı, Ebû Hüreyrenin bildirdiği hadîs-i şerîfde, (imân Süreyya yıldızına gitse, Fâris ehlinden biri, onu geri getirir) buyuruldu. Bunun Imâm-ı a'zamı bildirdiği muhakkakdır. (Üsûl-i erbe'a) dan terceme burada temam oldu.

12. **Keramet velinin ölüsünde de dirisinde de hasıl olur. (S.88)**

. Keramet, velînin ölüsünde de. dirisinde de hâsıl olur. Peygamberler ölünce, peygam'berlikden ayrılmadıkları gibi, velîler de ölünce, evliyalık derecesinden düşmezler.

13. **Cafer Tayyar gibi Lokman Serahsi'nin ve benzerlerinin havada uçtuğu yalanı. (S.89)**

Evliyanın az zemanda uzak yerlere gitdikleri çok görülmüşdür. Bunun üzerine şâfi'î ve hanefî mezheblerinde, fıkh mes'eleleri bile yapılmışdır. îbn-i Hacer-i Hiytemî hazretlerinin fetvalarında diyor ki, bir velî, bulunduğu yerde akşam nemâzmı küdıkdan sonra, garba doğru, keramet olarak, az zemanda çok uzağa gitse, gitdiği yerde güneş batmamış olsa, burada güneş batınca, akşam nemâzım tekrar kılması lâzım olmadığını söyliyenler çokdur. Şemseddîn Remli ise lâzım olur buyurdu. İhtiyâç olduğu zeman, yiyecek içecek ve giyecek, hemen hâsıl olması da çok g"o-rülmüşdür. Resûlullahın «sallallahü aleyhi ve sellem» amcası oğlu Ca'-fer Tayyarın hevâda uçduğu târîh kitâblanna geçmişdir. Lokmân-ı Serahsînin ve benzerlerinin uçdukları da meşhurdur. Su üstünde yürümek, ağaç, taş ve hayvanlarla konuşmak da çok görülmüşdür

14. **Ölen arkadaşı dirilip , düşmanın elinden arkadaşını kurtarması yalanı. (S.108)**
Bunlardan birini, îmâm-ı Celâleddîn Süyûtî şöyle bildiriyor: Ibni Ebiddünyâ diyor ki, Ebû Abdullah Şâmî, rumlarla gazaya gitmişdi. Düşmanı kovalıyorlardı. İki kişi askerden uzak-laşdılar. Birisi şöyle anlatıyor: Düşman kumandanına rastladık. Üzerine hücum etdik. Çok savaşdık. Arkadaşım şehîd oldu. Geri döndüm. Askerlerimizi aradım. Sonra kendi kendime dedim ki, sana yazıklar olsun! Ne için kaçıyorsun. Geri döndüm. Düşman kumandanına saldırdım. Kılıncım boşa gitdi. O, bana saldırdı. Beni devirdi. Göğsümün üstüne oturdu. Beni öldürmek için eline bir şey aldı. Tam o sırada, şehîd olmuş olan arkadaşım yerinden fırladı. Ensesinden saçlarım yakaladı. Üstümden çekdi. Birlikde kâfiri öldürdük. Uzakdaki bir ağaca kadar birlikde konuşarak yürüdük. Orada ölü olarak yatdı. Arkadaşlarıma gelip olanları haber verdim. Hanefî mezhebi âlimlerinden (Ravda-tül-Ahyâr) kitabının sahibi Zendûsî ve (Zübde-tül-Fükahâ) kitabının sahibi de, bu vak'ayı bildirmişlerdir.

15. **Önceden şehid olmuş oğullarını Şamda karşılarında görmesi yalanı. (S.108)**

Hadîs âlimlerinden Mehâmilî (Emâliyyül-îsfehâniyye) kitabında bildiriyor ki, Abdül'azîz Bin Abdullah dedi ki, bir arkadaşla Samda idik. Yanında zevcesi de vardı. Bunların oğlunun şehîd olduğunu daha önceden biliyordum. Yanımıza bir süvari geldi. Arkadaşım, bunu karşıladı. Zevcesine dönerek, bu bizim oğlumuz dedi. Zevcesi, şeytân senden uzak olsun. Sen aldanıyor-sun. Oğlunun çokdan şehîd olduğunu unutdun mu dedi. Adam, söylediğine pişman oldu. Fekat, süvariye yaklaşdı. Dikkatle bakarak, vallahi bu bizim oğlumuz dedi. Kadın da, bakmak zorunda kaldı. Vallahi o diye bağırmağa başladı. Babası, oğlum sen şehîd olmuşdun değilmi? dedi. Evet babacığım. Fekat, Ömer bin Abdül'azîz şimdi vefat etdi. Şehîdler, onu ziyaret etmek için Rabbimizden izn istedik. Ben ayrıca size selâm vermek için de izn istedim, dedi. Veda' edip yanlarından ayrıldı. Az zeman sonra, Ömer bin Abdül'azîzin vefat etdiği işitildi, îmâm-ı Süyûtî buyuruyor ki, bu haberler, sağlamdır, doğrudur. Hadîs âlimleri, vesîkalan ile birlikde bunları yazmışlardır. Bunu, îmâm-ı Yâfi'î yazmışdır. Onun yazısını kuvvetlendirmek için, ben de bildirdim. Böyle vak'alar, İmâm-ı Süyûtînin kitabında çok yazılıdır. Anlamak istiyenler oradan okuyabilirler.

16. **Ravda kitabında mezar kazarken bir ihtiyar mezarda Kur'an okuyordu yalanı. (S.110)**

Ebül-Hasen bin Berâ' (Havda) kitabında bildiriyor ki, mezarcı ibrahim, (bir mezar kazmışdım. Mezardan ve kerBu bölüm uygun görülmemiştir parçalarından misk kokusu duydum. Kabre bakdım. Bir ihtiyar oturmuş Kur'ân-ı kerîm okuyordu) dedi. Muhammed bin Ishâk Ibni Mende, Âsım-ı Sekâtîden haber veriyor ki, Belh şehrinde bir kabr kazdık. Yanındaki kabrin içi göründü, içeride yeşil kefenli bir ihtiyar, elinde Kur'ân-ı kerim okuyordu. Bu kitâbda, bunun gibi çok şeyler yazılıdır.

17. **Allah Rasulu'ne ve sahabilerine büyük iftira. (S.114)**

Urvetebni Mes'ûd-issekafînin (Buhâri) de ve başka kitâblarda bildirilen sözle'ri meşhurdur. Urve diyor ki, (Hudeybiye) sulhu için, müşriklerin elçisi olarak, Resûlullahm yanına gelmişdim. işim bitdikden sonra Mekkeye, Kureyş büyüklerinin yanına döndüm. Onlara dedim ki, biliyorsunuz. Acem şahı olan Kisrâlara ve Bizans kiralı olan Kayserlere ve Habeş pâdişâhı olan Necâşîlere çok gitdim, geldim. Bunlara yapılan hürmetin, Muhammed aleyhisselâmın Esbabının, Muhammed aleyhisselâma yandıkları hürmet kadar çok olduğunu görmedim. Muhammed aleyhisselâmın tükrüğünün yere düşdüğünü görmedim. Eshâbı avuçları ile kapışıp yüzlerine, gözlerine sürüyorlardı. Abdest almış olduğu suyu da kapışıp, bereket için saklıyorlardı. Traş olunca, bir kılı yere düşmeden önce, Eshâbı kapışıyorlardı. En kıymetli cevher gibi saklıyorlardı. Saygılarından, edeblerinden, yüzüne bakamıyorlardı dedi. Eshâb-ı kiramın, Resûlullahın «sallallahü aleyhi ve sellem» zâtından ayrılan en ufak zerrelere, hattâ başkaları için pis, çirkin sayılan şeylerine bile nasıl kıymet verdikleri bu haberden anlaşılmakdadır. Bu saygı ve edebler mübarek tükrüğünün ve mübarek uzvlarına değmiş olan abdest sularının, onlara düâ etmeleri veya şefâ'at etmeleri, yâhud rütbe ve kıymetleri olduğu içindir denilebilirimi? Bunlar, maddedir. Fekat, en şerefli bir zatdan, addeden ayrıldıkları için, kıymetli olmuşlardır.

18. **Rasulullahın sakalı, gömleği, teri hakkında iftiralar. (S.115)**

Hâmîdînin iki sahîh kitâbdan toplıyarak hazırladığı kitabında, Abdüllah bin Mevhib diyor ki, zevcem beni, Ümm-i Seleme validemize gönderdi. Elime içinde su bulunan bir kadeh verdi. Ümm-i Seleme hazretleri, gümüşden bir kutu getirdi, içinde Resûlullahın «sallallahü aleyhi ve sellem» sakal-ı şerifi vardı. Sakal-ı şerifi, . elimdeki suya sokup kaşık gibi çalkaladı ve çıkardı. Nazar değmiş olanlar ve başka derdi olanlar, su getirip, hep böyle yaparlar, bu suyu içerek şifâ bulurlardı. Görmüş kutuya bakdım, birkaç dane kırmızı kıl gördüm dedi.

19. **Hanifi alimlerinin Kur'an'a aykırı fetvaları. (S.122)**

Hanefi mezhebindeki birkaç dîn adamının ve vehhabilerin, Evliyâ-nın az zemanda uzak yerlere gitmelerine inanmamaları şaşılacak şeydir. da, çeşidli kerametlerden biridir. Hanefî âlimleri, fıkh ve akâid kitâbla-rında bunlara güzel cevab vermişlerdir. Meselâ, garbda bulunan bir kimse şarkda bulunan bir kadınla evlense, zevcesinden uzun zeman uzak kalsa, birkaç sene sonra, zevcesi hâmile kalsa, doğacak çocuk, bu adamın olur dediler. Çünki, (tayy-ı mekân) ile zevcesinin yanma gelmesi, mum- kindir. Böyle keramet sahibi olması caizdir dediler. Fıkh alimleri, bunu sözbirligi ile bildirmekdedir. Akâid kitâblarında da yazılıdır. (Vehbâniyye)

kitabında, tayy-ı mesafe, ya'nî bir ânda uzak yere" gitmek, Evliyaya ihsan olunan kerametlerdendir. Buna inanmak vâcibdir demekdedir. (Nesefî) de, (Fıkh-ı ekfeer) de ve (Sivâd-ı a'zam) ve (Vasıyyet-i Ebû Yûsuf) de ve bunların şerhlerinde ve (Mevâkıf) ve (Mekâsıd) kitâblarında ve bunların şerhlerinde de yazılıdır.

20. **Abdulhakim-i Arvasi veliyi Allah'ın sıfatlarıyla sıfatlandırıp rabıta etmesi . (S.125-126)**

Osmanlı devleti "zemânında, mekteblerin, medreselerîn 7 üniversite üstünlüğünde olan (Medrese-tül-mütehassısîn) adındaki yüksek kısmında, tesavvuf müderrisi ya'nî profesörü bulunan, büyük islâm âlimi ve olgun velî, seyyid Abdülhakîm-i Arvâsî hazretleri, 1342 hicrî ve 1924 milâdî yılında Istanbolda basılan (Râbıta-i şerife) kitabında buyuruyor ki:
Allahü teâlânın sıfatları ile sıfatlanmış ve müşahede makamına varmış olgun bir velîye, kalbini bağlıyarak, yanında iken ve yanında olmadığı zemanlarda. o zâtin yüzünü hayâlinde bulundurmağa (Rabıta) denir.

Vehhabiye Nasihat, H.Hilmi Işık, İhlas Vakfı, 11.Baskı, İst. 1979

Mektubat-ı Rabbani , Cilt 1-2 İMAM RABBANİ

1. **İmam-ı Rabbani'nin kısaca hayatı (S. 8)**

2. **Rasulullah'ın geleceğini haber verdiği yalanı (S.12)**

3. **Büyük velilerin onun geleceğini müjdelemişlerdir yalanı (S.15**)

4. **Cezbe ve süluk menzillerinde Allah'ı eşyanın aynı gördüm itirafı (S.15)**

5. **Beka makamında batıl tasavvuf inançlarını benimsemesi sapıklığı (S.16)**

6. **Kur'an İslamı yerine Tasavvuf İslamını sunması ve sapıtması (S.17-18)**

7. **Bu günlerde bana Arş-ı Mecidin fevkine (üstüne) çıkma vaki olmaktadır yalanı (S.19-20)**

8. **Birinci mertebede bir yükselme oldu . Arştan öte makamlara ulaştım yalanı. (S.40)**

Allah-ü Taâlâ, teveccühünüzün bereketi ile bizleri kulluk makamının hakikatine ulaştırdı. Yine bu teveccühünüzün bereketi ile arştan öteye yükselmeler çokça olmaktadır.
***
Sonra..
Birinci mertebede bir yükselme oldu. Arştan öte makamlara ulaştım. Hali ile bu yükselme, mesafelerin dürülmesi sonucu meydana geldi. Huld cenneti ve altındakiler müşahede edilir oldu. Tam bu anda hatıra geldi:
— Bazı Hak erenlerin makamını göreyim..
Dedim.. O yana teveccüh edince, onların makamlarına göz ilişti. Görmek arzu ettiğim şahısları o yerde gördüm. Hem de: Mekân, mekânet, (yer, yerleşme) zevk ve şevk cihetinden

değişik derecelerine göre.
** *
Sonra..
İkinci derecede bir yükselme oldu. Böylece: Büyük meşayıhın keremli ehl-i beytin, insanların mürşidi Hulefa-i Raşidin'in makamlarından başka Resulüllah S.A. efendimizin has makamı; sair nebilerin, şanlı resullerin değişik makamları, mele-i âlâ arşın fevkinde görüldü..
Bu arada, bir başka yükselme oldu. Ama arşın üstünde bir yükselme idi. Yer merkezinden arşa varan mesafe mikdarı veya az kısa. Hazret-i Hace Bahaeddin Nakşibend'in makamında nihayet buldu. Allah sırrını takdis eylesin.
Bu son gördüğüm makamın ötesinde veya az ilerisinde sayılı bazı meşayih vardı. Meselâ: Şeyh Maruf-u Kerhî, Şeyh Ebu Said Harraz.. Kalan meşayihten bazılarının makamı onun altında; bazılarının makamı da onunla birdi.
Makamları altta olanlardan, şunlar vardı: Şeyh Alâüddevle Simnanî ve Şeyh Necmedin-i Kübra..
Üst makamda olanlar ise şunlardı: Ehl-i Beyt imamları..
Daha yukarıda Hulefa-i Raşidin'in makamları vardı. Allah onlardan razı olsun..
Sair peygamberlerin makamları, Resulüllah S.A. efendimize has makamın bir yanında; ulvî meleklere ait makam ise., diğer yanında idi..
Resulüllah S.A. efendimize has makamın, bütün makamlara nisbetle bir üstünlüğü ve asaleti vardı. Allah-ü Taâlâ ona salât ve selâm eylesin.

9. **Arştan öte bir makam var ya, işte ruhumu orada buldum (yani melekut aleminde) yalanı (S.51)**

Kulların en küçüğü AHMED'den bir arzuhaldir.
Arştan öte bir makam var ya, işte ruhumu orada buldum. (Yani: Melekût âleminde..) Ama, manevî bir yükselme yolu ile.. Bu makamda, Hace Nakşibend Hz. nin özel bir yeri vardır. Allah-ü Taâlâ, onun kudsiyetini artırsın.
Aradan bir süre geçti; bu maddî bedenimi de orada buldum.
Bu sıralarda bana şöyle geldi: Felekiyattan, unsuriyattan alta inen bu âlemden ne bir isim, ne de bir resim var. Hem de tam manası ile..
Bu çıktığım makamda, ancak büyük velîlerden bazıları vardı..
Şu anda, bu âlemin tamamını, mahal ve makam olarak, kendime ortak buluyorum; bunun için de hayret hâsıl oluyor. Şundan ki: Kendimi tam manada yabancıların varlığı ile beraber görüyorum.
Hasılı: Bazan öyle halet zuhura geliyor ki, onda ne ben kalıyorum; ne de bu âlem.. Sonra, daha başka bir şey de zuhura gelmiyor; ne nazarda, ne de ilimde..
Anlattığım hal, şu ana kadar devam edip geldi. Bu âlemin varlığı ı nazardan ve ilimden yana kapalı durmaktadır.
Sonra..
Bu makamda, büyük bir köşk peydah oldu. Ona merdivenler kurulmuştu: çıktım.
Anlatılan makam, âlern misali tedricî bir surette indi; an ben kendimi onda yükselir buldum.
Tam olarak, iki rikât şükür namazı kıldım.
Bunu takiben, gerçekten üstün bir makam zahir oldu. **Orada DÖRT NAKŞİBENDÎ BÜYÜĞÜNÜ GÖRDÜM. (DÖRT NAKŞİBENDİ BÜYÜĞÜ GÖRDÜM:**

10. **Allah Rasulu ve halifelerin makamlarını görmesi ve onlara ulaşması yalanı (S.64-65)**

Bu makamı, ikinci kere mülahaza esnasında, bir başka makamlar peydah oldu; onlar birbiri üstündeydi.
inkisarla, iftikar izharı ile teveccühten sonra; bir evvelki makamın üstüne ulaştığım zaman bana ayan beyân belli oldu ki orası: Hazret-i Osman Zinnureyn'in makamıdır. Allah ondan razı olsun. Kalan Hülefa-i Raşidin bu makamdan geçip gitmiş.. Allah onlardan razı olsun.
İşbu makam, kemale erdirmek ve irşad makamıdır. Bu mertebede böyle olduğu gibi, bundan sonra anlatılacak iki mertebede dahi durum aynıdır. Yani: Onlar da irşad ve tekmil makamıdır.
Daha sonra, bunun üstündeki makama göz ilişti; oraya ulaştığım zaman bana belli oldu ki; Orası Hazret-i Ömer'ül-Faruk'un makamıdır. Allah ondan razı olsun.
Kalan iki halife dahi buradan öteye aşmıştır.
Sonra, Hazret i Sıddık-ı Ekber'in makamı zuhur etti. Allah ondan razı olsun. Oraya da vâsıl oldum. Hace Bahaeddin Nakşibend Hz. ni, meşayih arasında, bütün makamlarda bana arkadaş buldum. Kalan üç halife dahi buradan geçmiş.. Arada; ancak ağmak, makam, mürur ve sebattan başka fark yoktur.
Bu son ulaştığım makamın üstünde hiç bir makam görülmüyordu; ancak, Hatem'ün-Nebiyyin vel-Mürselin Resulüllah S.A. efendimizin makamı müstesna.. Salatların eksiksizi ona, saygıların en tamamı ona..
Hazret-i Ebu Bekir Sıddık'ın tam makamı hizasında bir başka makam zuhur etti. Allah ondan razı olsun. Hem nuranî, hem de cidden yüksek bir makamdı. Onun benzerini hiç görmedim. Bu makama nazaran, onun biraz yüksekliği vardı. Sofanın, yerden biraz yüksekliği gibi.. Bu arada bana belli oldu ki: Burası mahbubiyet makamıdır.
İşbu makam, pek süslü ve nakışlı bir makamdı. Onun bana yansımasından dolayı, kendimi dahi süslü ve nakışlı buldum.
Sonra, bu keyfiyet içinde kendimi lâtif bir şekilde buldum. Kendimi, hava misali, bir parça bulut misali ufuklara yayılmış buldum. O kadar ki: Yerin bazı yanlarını da kapladım.
Hazret-i Hace Nakşibend, Sıddık makamında idi; ben dahi kendimi, aynı hizada, keyfiyeti arz edilen makamda buldum.

11. **Bu defa tecelliler, yüzü kara, kötü bir kadın suretinde, uzun boylu bir erkek suretinde göründü iftirası(S.72)**

Kulların en küçüğü Ahmed'den bir arzuhaldir.
Bu kevnî (yaratılmış) mertebelerde zuhur eden tecellilerden bazılarını; bundan önceki mektuplarımda bildirmiştim. Onlardan sonraki tecelliler, külli sıfatları özünde toplayan vücub mertebesinde zuhur etti. Hem de; yüzü kara, kötü bir kadın suretinde göründü. Daha sonra da, ehadiyet mertebesinde tecelli etti. Uzun boylu bir erkek suretinde göründü. Yüksek olmayan, ince bir duvar üzerinde idi.
Anlattığım tecellilerin her ikisi de, şu unvanla zuhur etti: Hakkaniyet.
Ne var ki bu, bundan önceki tecellilerin hilâfına idi; onlar, bu unvanla olmamışlardı.
Bu esnada bana, ölüm temennisi arız oldu. Hayalime şöyle geldi: Kendim Bahr-i Muhit sahilindeyim; ayaktayım. Kendimi oraya atmaya çalışıyorum; ama arkadan bir iple bağlanmışım. Bunun için, denize atlamam mümkün olmuyor.
Bundan bana şu malum oldu: Bu ip, bu bedenle olan bağlantıdan ibaret.. Dolayısı ile, bu bağlantının kesilmesini temenni ettim.
Bundan sonra bana has bir keyfiyet arız oldu. işte o vakit, zevk yollu şu hali buldum: Kalbde, Sübhan Hak'tan gayrı şey kalmamış..

12. **İmam-ı Rabbani, velileri sarhoş ve ayık veliler diye ikiye ayırması iddiası (S.95)**

Rûhdan gelen feyzler, bu bağlılıklar vâsıtası ile nefse gelir. Sonra nefsden organlara ve kuvvetlere yayılır. Bunlar nefsde hulâsa olarak mevcûddur. Bu anlaşılınca, Evliyânın iki kısmının başka oldukları anlaşılmış olur. Birincileri, sekr sâhibleridir, ya'nî şü'ûrsuzdurlar. İkincileri sahv sâhibleridir. Ya'nî şü'ûrludurlar. Birincileri dahâ şerefli, ikincileri ise, dahâ üstündür. Birincilerin hâli Evliyâlığa uygundur. İkincilerin hâli Peygamberliğe uygundur.

13. **Bir şairin kafir sözünü kendisine isim yapmasına kızan İmam-ı Rabbani aynı sözleri söyleyen şeyleri koruması tenakuzu (S.98)**

14. **Bütün mutasavvıflar küfür sözlerini Müslümanlara bu sarhoşluk halinde söylenen bir sözdür diyerek yutturabilmeyi başarabilmişlerdir. (S.118)**
Allahü teâlâ, sonsuz ihsânı ile, büyük rehber, hakîkatlerin, ma'rifetlerin kaynağı, islâm dîninin hâmisi, hocam, önderim, kurtuluş yoluna kavuşdurucu, Muhammed Bâkî "kuddise sirruh" hazretlerine kavuşdurdu. Bu fakîre tarîkat-i aliyye-i Nakşibendiyyeyi ta'lîm buyurdu. Hiçbirşeye yaramıyan bu miskîni, mubârek kalblerinin ışıkları altında bulundurmakla şereflendirdi. Bu üstün yolda ilerlemeğe alışdırınca, az zemânda, vahdet-i vücûd bilgileri önüme çıkdı. Bu makâmın çeşidli ilmleri, ma'rifetleri kapladı. Bu mertebenin inceliklerinden, göstermedikleri hemen birşey kalmadı. Muhyiddîn-i Arabînin "kuddise sirruh" bildirdiği ince bilgiler, olduğu gibi meydâna çıkdı. (Füsûs) kitâbında yazdığı ve urûcun, bu yolun sonu olduğunu sanıp, bundan ötesi ademdir, yoklukdur dediği, tecellî-i zâtî ile de, şereflendirdiler. Kendisine Evliyânın sonuncusu diyerek yalnız Evliyânın sonuncusuna mahsûs olduğunu yazdığı, bu tecellînin çeşidli bilgilerini, ma'rifetlerini uzun uzadıya, bu fakîre bildirdiler. **Bu ma'rifetlere, o kadar daldım, o kadar kapıldım ki, vahdet-i vücûd hâli, herşeyi unutturdu. Bu bilgilerin serhoşu oldum. O anlarda, hocamın yüksek huzûruna arz etdiğim mektûblarımda, bu serhoşluğumun derecesini gösteren çılgınca yazılarım vardır.**

15. **İmam-ı Rabbani'nin küfür sözleri tevil edişi ve iki yüzlülüğü (S.251)**

Tesavvuf büyüklerinden birkaçının "rahmetullahi aleyhim ecma'în" sekr hâlinde iken söyledikleri başka sözler de böyledir. (Cem'i Muhammedî, cem'i ilâhîden dahâ genişdir) sözleri gibi. Muhammed aleyhisselâmda, imkânın ya'nî mahlûkların kendileri ile vücûbün ya'nî Allahü teâlânın ve sıfatlarının sûretlerini, örneklerini bir arada görüyorlar. Böylece, Muhammed aleyhisselâmda, Allahü teâlâda bulunandan dahâ çok şey bulunuyor sanıyorlar. **Burada da, birşeyin örneğini kendisi sanarak, yanılıyorlar. Muhammed aleyhisselâmda bulunan şey, vücûb mertebesinin kendisi değildir, örneğidir. Allahü teâlâ, hakîkî vâcib ül-vücûddur. Vücûb mertebesinin kendisi ile örneğini birbiri ile karışdırmasalardı böyle şey söylemezlerdi. İşin doğrusu, onların sekr, şü'ûrsuzluk hâlinde iken söyledikleri gibi değildir. Muhammed "aleyhissalâtü vesselâm" sınırlı, küçük bir kuldur. Allahü teâlâ ise, sınırsızdır, sonsuzdur.**
Sekr hâlinde olan şeyler, Vilâyet makâmlarında bulunmakdadır. Sahv hâlinde olan şeyler ise, Nübüvvet, Peygamberlik makâmındadır. Peygamberlerin "aleyhimüssalevatü vetteslîmât" yolunda gidenlerin büyükleri, onlara tâm uydukları için, o makâmın, onların makâmının sahvından pay alırlar. Bistâmiyye denilen büyükler, sekrin sahvdan dahâ üstün olduğunu söylemişlerdir. Bunun için, şeyh Bâyezîd-i Bistâmî "kuddise sirruh", (Benim bayrağım, Muhammed aleyhisselâmın bayrağından dahâ yüksekdir) dedi. Kendi bayrağı vilâyet

bayrağıdır. Muhammed aleyhisselâmın bayrağı nübüvvet bayrağıdır. Vilâyet bayrağında sekr olduğu için ve Peygamberlik bayrağında sahv olduğu için, onu bundan üstün tutmuşdur. Birçokları da, (Vilâyet, nübüvvetden dahâ üstündür) dedi. Velîlerin "rahime-hümullah" Allahü teâlâdan yana olduğunu, Peygamberlerin "aleyhimüssalevât" ise, insanlardan yana olduğunu gördüler. Hakka karşı olanın, insanlara karşı olanlardan dahâ üstün olacağı meydândadır. Birkaçı da, bu sözü çevirerek, (Bir Peygamberin vilâyeti, kendi nübüvvetinden dahâ üstündür) dedi. Bu fakîre göre, bu sözlerin hepsi, doğru olmakdan çok uzakdır. Çünki Peygamberler yalnız insanlardan yana değildir. Hem insanlardan, hem de, Hakdan yanadırlar. Bâtınları ya'nî kalbleri, rûhları Hak iledir. Zâhirleri, halk iledir. Hep ve yalnız halk ile olanlar, Allahü teâlâdan yüz çevirmiş olan gâfillerdir. Peygamberler "aleyhimüssalevatü vetteslîmât", bütün varlıkların en üstünleridir.

16. **Hz.Ebubekir insanların cennete girmelerine izin verecek ve Hz.Ömer de ellerinden tutup cennete götürecektir yalanı (S.551)**

Hazret-i Emîrin "radıyallahü anh" ismi Cennet kapısının üzerinde yazılı olduğunu öğrenince, Şeyhayn hazretlerinin [ya'nî Ebû Bekr ile Ömerin] "radıyallahü anhüma" Cennet kapısındaki husûsiyyet ve i'tibârlarının nasıl olduğunu merâk etdim. Anlamak için çok uğraşdım. Nihâyet anladım ki, bu ümmetin [ya'nî müslimânların] Cennete girmeleri bu iki büyük zâtın emri ve izni ile olacakdır. Sanki Ebû Bekr "radıyallahü anh" Cennet kapısında durup, içeri girmeğe, izn verecek ve Ömer "radıyallahü anh" ellerinden tutarak içeri götürecekdir. Bütün Cennetin, sanki Ebû Bekrin "radıyallahü anh" nûru ile dolu olduğunu his ediyorum. Bu fakîre göre, Şeyhayn hazretlerinin bütün Sahâbe-i kirâm "aleyhimürrıdvân" arasında ayrı bir şân ve üstünlükleri vardır. Başka hiçbirisi, bunlara ortak değildir. Sıddîk "radıyallahü anh", Peygamber efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" ile sanki aynı bir evin sâhibidir. Farkları, bir evin iki katı arasındaki fark gibidir. Fârûk "radıyallahü anh" da, Ebû Bekre "radıyallahü anh" tufeyl olarak, bu devlethânede bulunmakdadır. Diğer Sahâbe-i kirâmın, Server-i âleme "sallallahü aleyhi ve sellem" yakınlıkları, sünnet-i seniyyesine [ya'nî islâmiyyetine] uydukları kadar, mahalle komşusu veyâ hemşehri gibidirler. Bunlar, böyle olunca, sonra gelenlerin Evliyâsı, nerede kalır, artık düşünmeli!

17. **İster kafir olsun, isterse mü'min olsun her şehrin bir kutbu vardır yalanı (S.566-567)**

Bu mektûb, meyân şeyh Bedî'uddîne yazılmışdır. Kutb ve Kutb-ül-aktâb ve Gavs ne demek olduğu bildirilmekdedir:
Allahü teâlâya hamd olsun. Onun seçdiği, sevdiği insanlara selâm olsun. Bir dervîşle gönderdiğiniz kıymetli mektûb geldi. Bizleri çok sevindirdi.
Süâl: Kutb, kutb-ül-aktâb, Gavs ve Halîfe ne demekdir? Herbirinin vazîfesi nedir? Vazîfelerinin neler olduğunu bilirler mi, bilmezler mi? Bir kimsenin Kutb-ül-aktâb olduğu gaybdan müjdelenirmiş. Bu doğru mudur, yoksa hayâl midir?
Cevâb: Resûlullahın "aleyhissalâtü vesselâm" izinde ilerliyenlerin büyükleri, Ona uyarak Nübüvvet makâmının derecelerini geçdikden sonra, içlerinden bir kaçına (İmâmet) makâmını verirler. Başkalarını, o dereceleri geçirmekle bırakıp, bu makâmı vermezler. Bu büyükler de, onlar gibi bu dereceleri geçmişlerdir. İmâmet makâmını almadıkları için, onlardan ayrılırlar. Bu makâma bağlı olan şeylerden mahrûmdurlar. Resûlullaha "sallallahü aleyhi ve sellem" tâbi' olanların büyükleri, peygamberliğin vilâyet derecelerini temâmlayınca, bunlardan

birkaçına (Hilâfet) makâmını verirler. Geri kalanlara bu makâmı vermeyip, yalnız o dereceleri geçirirler. İmâmet ve hilâfet makâmları, o derecelerin kendilerini geçerek elde edilir. Bu derecelerin zıllerinde, görüntülerinde, imâmet makâmının karşılığı (Kutb-i irşâd) makâmıdır. Hilâfet makâmının karşılığı ise (Kutb-i medâr) makâmıdır. Aşağıda bulunan bu iki makâm, yukardaki o iki makâmın sanki zılli, gölgesi gibidir. Muhyiddîn-i Arabî hazretlerine göre, (Gavs), Kutb-i medâr demekdir. Kutb-i medârdan başka bir Gavslik makâmı olmadığını söylemekdedir. Bu fakîre göre, Gavs başkadır. Kutb-i medâr başkadır. Gavs [dahâ üstün olup] Kutb-i medârın yardımcısıdır. Kutb-i medâr, birçok işlerinde, ondan yardım bekler. (Ebdâl) denilen makâmlara getirilecek Evliyâyı seçmekde bunun rolü vardır. Kutbun yardımcıları, hizmet edenleri çok olduğundan kutba, (Kutb-ül-aktâb) da denir. Çünki, Kutb-ül-aktâbın yardımcıları, hizmet edenleri, Onun vekîlleri demekdir. Bunun içindir ki, Muhyiddîn-i Arabî "rahmetullahi aleyh" buyuruyor ki, (Müslimânların olsun, kâfirlerin olsun, her şehrde bir kutb bulunur).

18. **Nakşi Tarikatında terakki etmenin prensipleri (S.571-573)**

Bu mektûb, mîr Muhammed Nu'mân "rahmetullahi aleyh" hazretlerine yazılmışdır.
Tesavvufu kısaca bildirmekdedir:
Allahü teâlâya hamd olsun ve Onun sevgili Peygamberi, insanların her bakımdan en üstünü olan Muhammed aleyhisselâma düâ ve selâm olsun! Kıymetli mektûbunuz geldi. Okuyunca, çok sevindirdi. Tesavvuf yolunun bildirilmesini istiyorsunuz. Bu konuda birşeyler yazmışdım. Nasîb olursa temize çeker, gönderirim. Şimdilik, bu yolu kısaca yazıyorum. Dikkatli okuyunuz! Kıymetli seyyid kardeşim! Bizim seçdiğimiz yolda ilerlemeğe kalbden başlanır. (Kalb) madde değildir. Maddesiz, ölçüsüz olan Âlem-i emrdendir. Bu yolda kalbi geçdikden sonra, kalbin üstünde olan (Rûh) mertebelerinde ilerlenir. Rûh mertebeleri bitince (Sır) denilen mertebelerde ilerlenir. Sır denilen yerler, Rûh mertebelerinin üstüdür. Bundan sonra (Hafî) denilen makâmlarda, ondan sonra (Ahfâ) mertebelerinde ilerlenir. Bu beş latîfe geçildikden sonra ve herbirine mahsûs olan ilmlere ve ma'rifetlere kavuşuldukdan sonra ve herbirinde başka başka hâller, vecdler hâsıl oldukdan sonra, bu beş cevherin asllarında, kaynaklarında ilerlemeğe başlanır. Bu beş asl, Âlem-i kebîrdedir. Âlem-i sagîrde bulunan herşeyin aslı, Âlem-i kebîrdedir. Âlem-i sagîr demek, insanda bulunan şeyler demekdir. Âlem-i kebîr demek, insanın dışında bulunan herşey demekdir. Bu beş aslda ilerlemeğe (Arş)dan başlanır. Arş, insan kalbinin aslıdır. Arşdan sonra, rûhun aslı olan mertebelerde ilerlenir. Bu mertebeler Arşdan üstündür. Bu ikinci aslın üstü, Sırrın aslı olan makâmlardır. İnsan Sırrının aslı olan mertebelerin üstü, Hafî denilen latîfenin aslıdır. Bunun üstü de, Ahfâ denilen cevherin aslı olan makâmlardır. Âlem-i kebîrdeki bu beş aslı her bakımdan geçdikden, son noktasına erdikden sonra, imkân dâiresi temâm olmuş, bütün mahlûklar geçilmiş olur. Böylece (Fenâ) denilen konaklardan birincisine ayak basılmış olur. Bundan sonra, ilerlemek nasîb olursa, Allahü teâlânın ismlerinin, sıfatlarının zılleri, gölgeleri, görüntülerinde ilerlenir. Bu görüntüler, vücûb ile imkân arasında ya'nî Allahü teâlânın sıfatları ile mahlûklar arasında köprü, ortak gibidirler ve Âlem-i kebîrde bulunan beş aslın da aslı, temeli, kökü gibidirler. Bu temellerde ilerlemek de, bunlardan hâsıl olan beş aslda ve bunların görüntüsü gibi olan beş cevherde ilerlemek sırası ile olur. Allahü teâlâ, lutf ederek, ihsân ederek, bu beş zıllin her mertebesi temâmen geçilip, sonuna varılırsa, Allahü teâlânın ismlerinde ve sıfatlarında ilerlemek nasîb olur. İsmler, sıfatlar tecellî etmeğe başlar. Allahü teâlânın şü'ûnâtı ve i'tibârâtı zuhûr eder. Burada, Âlem-i emrin de hepsi geçilmiş, hepsinin hakkı verilmiş olur. Eğer Allahü teâlâ ihsân ederek, bu makâmdan da ilerlemek nasîb olursa, nefs itmînâna kavuşur ve ilerliyerek kavuşulan makâmların sonu olan (Rızâ) makâmı hâsıl olur. Bundan sonra (Şerh-i

sadr) hâsıl olur ve (İslâm-ı hakîkî) ile şereflenir. Bu kemâlâtın, üstünlüklerinin yanında, Âlem-i emrde olan beş latîfenin üstünlükleri, çok aşağı kalmakdadır. Okyânus yanında bir damla su gibi bile değildir. Bütün bu kemâller, üstünlükler, (İsm-i zâhir) kemâlleridir. (İsm-i bâtın) kemâlleri başkadır. Bunlar, yazılamaz, anlatılamaz. Bu iki ismin bütün kemâlleri, üstünlükleri hâsıl olursa, sâlik, iki kanada kavuşmuş olur. Bu iki kanadla, (Âlem-i kuds)de, ilâhî âlemde, sonsuz uçabilir. Bunları, birkaç mektûbda dahâ yazmışdım. Kıymetli oğlum, hepsini biraraya toplamakdadır. Kolayını bulursanız, buraya geliniz. Fekat, orayı boş bırakmayınız. Oranın düzeni bozulmasın. Seçdiğiniz birisini yerinize bırakıp, yalnız geliniz! Bir dahâ buluşabilir miyiz, ancak Allahü teâlâ bilir. Vesselâm.

19. **Muhiddin-i Arabi ve İmam-ı Rabbani'nin Allah'a ve Kur'an'a iftiralar (S.575-576)**

Süâl: Dağda yetişip, hiçbir din duymayıp puta tapan müşrikler, Cehennemde sonsuz kalmazsa, Cennete girmesi lâzım gelir. Bu da olamaz. Çünki müşriklere, Cennet harâmdır, ya'nî yasakdır. Bunların yeri Cehennemdir. Nitekim, Allahü teâlâ, Mâide sûresi yetmişbeşinci âyetinde, Îsâ aleyhisselâmın meâlen, (Allahü teâlâdan başkasına tapanlar, başkalarının sözlerini Onun emrlerinden üstün tutanlar, Cennete giremez. Onların konacağı yer Cehennemdir) dediğini beyân buyurdu. Âhıretde Cennet ile Cehennemden başka yer de yokdur. (A'râf)da kalanlar, bir müddet sonra Cennete gideceklerdir. Sonsuz kalınacak yer, yâ Cennetdir, yâ Cehennem! Bunlar hangisinde kalacakdır?
Cevâb: Buna cevâb vermek çok güç! Kıymetli yavrum! Biliyorsun ki, çok zemân bunu, bana sormuşdun. Kalbe râhat verecek bir cevâb bulunmamışdı. Bu süâli, hal etmek için, (Fütûhât-i mekkiyye) sâhibinin [Muhyiddîn-i Arabî]: (Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem", kıyâmet günü, bunları dîne da'vet eder. Kabûl eden Cennete, etmiyen Cehenneme sokulur) sözü, bu fakîre iyi gelmiyor. Çünki âhıret, mükâfat yeridir, hesâb yeridir. Emr yeri, iş yeri değildir ki, oraya Peygamber gönderilsin! Çok zemân sonra, Allahü teâlâ, merhamet ederek, bu mes'elenin hâllini ihsân eyledi. Şöyle bildirdi ki, bu müşrikler, ne Cennetde, ne Cehennemde kalmıyacak, âhıretde dirildikden sonra, hesâba çekilip, kabâhatleri kadar mahşer yerinde azab çekecekdir. Herkesin hakkı verildikden sonra, bütün hayvanlar gibi, bunlar da, yok edileceklerdir. Bir yerde sonsuz kalmıyacaklardır. Bu cevâbımız Peygamberlerin "aleyhimüssalevâtü vetteslîmât" huzûrunda söylenseydi, hepsi beğenir, kabûl buyururdu. Herşeyin doğrusunu Allahü teâlâ bilir. Herkesin aklı, birçok dünyâ işlerinde bile, şaşırıp yanılırken, iyiliklerine, merhametine son bulunmıyan sâhibimizin, Peygamberleri ile haber vermeden, yalnız akllları ile bulamadıkları için, kullarını sonsuz olarak ateşde yakacağını söylemek, bu fakîre ağır geliyor. Böyle kimselerin sonsuz olarak Cennetde kalacaklarını söylemek, nasıl çok yersiz ise, sonsuz azâb çekeceklerini söylemek de, öyle yersiz oluyor. Nitekim, i'tikâdda ikinci imâmımız Ebül-Hasen-i Alî Eş'arî, bunların Cehenneme girmiyeceklerini söyliyorsa da, bu sözünden, Cennetde kalacakları anlaşılıyor. Çünki, ikisinden başka yer yokdur. O hâlde, cevâbın doğrusu bize bildirilendir. Ya'nî mahşer günü, hesâbları görüldükden sonra, yok edileceklerdir. Bu fakîre göre, kâfirlerin çocukları da böyle olacakdır. Çünki Cennete girmek, îmân iledir. Yâ kendisi îmân etmiş olacak veyâ îmânlının çocuğu olduğu için, yâhud ana-babası birlikde mürted olunca, kendisi Dâr-ül-islâmda kaldığı için îmânlı sayılmış olacakdır. Dâr-ül-islâmda bulunan müşriklerin çocukları ve zimmîlerin çocukları da Dâr-ül-harbdeki kâfirlerin çocukları gibidir. Çünki bu çocuklarda îmân yokdur. Bunlar Cennete giremez. Cehennemde sonsuz kalmak da, teklîfden sonra, inanmamanın cezâsıdır. Çocuk ise, mükellef değildir. Bunlar hayvanlar gibi, diriltilip, hesâbları görüldükden sonra, yok edileceklerdir. Eskiden, bir Peygamberin vefâtından sonra, çok vakt geçip, zâlimler tarafından din bozulup, unutulduğu zemânlarda yaşayıp, Peygamberlerden haberi olmıyan insanlar da kıyâmetde böyle sonradan, tekrâr yok edileceklerdir.

20. **Tasavvuf dininin 5 şartının izahı (S.580-581)**

İnsana (Âlem-i sagîr) ya'nî küçük âlem denir. Bu Âlem-i sagîr, on parçadan meydâna gelmişdir. Bu on parçanın beşi (Âlem-i emr)dendir. [Bu âlemde madde ve ölçmek yokdur.] Bu beş latîfe, (Kalb), (Rûh), (Sır), (Hafî) ve (Ahfâ)dır. Bu beş latîfenin aslları, kökleri (Âlem-i kebîr)dedir. [(Âlem-i kebîr), büyük âlem demekdir. İnsandan başka herşey demekdir.] İnsanı meydâna getirmiş olan on parçadan dördü katı, sıvı, gaz maddeleri ve enerjidir. Bunların aslları da Âlem-i kebîrdedir. Beş latîfenin aslları, Arşın dışında görülür. Arşın dışı, Âlem-i emrdir. Ya'nî maddesiz, hacmsizdir. Bunun için, Âlem-i emre (Lâ-mekânî) denir. İmkân dâiresi, ya'nî mahlûklar, bu beş aslın sonunda biter. [Arşın içindeki mahlûklar maddeden yapılmışdır. Zemânlı ve hacmlidirler. Bunlara (Âlem-i halk) ya'nî ölçü âlemi denir. Halk, ölçü de demekdir.] Mahlûklar, ademle vücûdün birleşmesinden meydâna gelmişdir. Ademle vücûdün birleşmesi, beş aslın sonuna kadardır.
Akllı, uyanık bir sâlik [ya'nî tesavvuf yolcusu], yaradılışında Muhammedî ise, Âlem-i emrin beş latîfesini, sıraları ile geçdikden sonra, bunların Âlem-i kebîrdeki asllarında seyr eder. Ya'nî ilerler. Allahü teâlânın lutfü ile, bu beş aslın herbirini inceden inceye geçerek sonuna gelir. Böylece, imkân dâiresini (Seyr-i ilallah) ile bitirmiş olur. (Fenâ) hâsıl oldu denir. Şimdi (Vilâyet-i sugrâ)ya başlamış olur. Bu vilâyete (Vilâyet-i evliyâ) da denir. Bundan sonra, bu beş aslın da aslı olan, Allahü teâlânın ismlerinin zıllerinde seyre başlar. Bu zıllerde adem bulunmaz. Allahü teâlânın ihsânı ile bu zılleri birer birer (Seyr-i fillah) ile geçerek sonuna varır. Böylece, ismlerin zılleri biterek, Allahü teâlânın ismleri ve sıfatları mertebesine erişir. Vilâyet-i sugrâda yükselmek, buraya kadardır. Burada tâm Fenâ hâsıl olmağa başlar. (Vilâyet-i kübrâ)ya ayak basılmış olur. Bu vilâyete, (Vilâyet-i enbiyâ) da denir.
Peygamberlerden ve meleklerden başka, bütün mahlûkların (Mebde-i te'ayyün)leri, bu zıl dâiresinde bulunur. Her ismin zılli, bir insanın mebde-i te'ayyünüdür. Peygamberlerden sonra, insanların en üstünü olan hazret-i Ebû Bekrin mebde-i te'ayyünü, bu dâirenin en üstündeki noktadır. Sâlik, kendinin mebde-i te'ayyünü olan isme varınca (Seyr-i ilallah)ı bitirir demişlerdir. Buradaki ism, Allahü teâlânın isminin kendi değildir. Bu ismin zılline varınca demekdir ki, o ismin, zıllerinden bir zıldir. Bu zıller, ismlerin ve sıfatların tafsîlidirler. Meselâ ilm sıfatının parçaları vardır. Bu parçalar, birer birer bu sıfatın zıllidirler. Bu sıfat, o zıllerin icmâli, topluluğudur. Bu parçalardan herbiri, Peygamberlerden başka, bir insanın mebde-i te'ayyünüdür. Peygamberlerin ve meleklerin mebde-i te'ayyünleri, bu parçaların aslları, bütünleri olan ismlerdir. Meselâ, ilm, kudret ve irâde gibi sıfatlardır. Birçok kimsenin mebde-i te'ayyünleri, tek bir sıfatdır. Fekat çeşidli bakımlardan ayrılırlar. Meselâ, Muhammed aleyhisselâmın mebde-i te'ayyünü ilm şânıdır. Yine bu ilm sıfatı, başka bir bakımdan, İbrahîm aleyhisselâmın da mebde-i te'ayyünüdür "alâ nebiyyinâ ve aleyhissalâtü vetteslîmât". Yine bu sıfat, başka bir bakımdan da, Nûh aleyhisselâmın mebde-i te'ayyünüdür. Bu çeşidli bakımlar, hâcı Muhammed Eşrefe yazılan mektûbda açıklanmışdır.

21. **Tasavvuf dininde dereceler ve yükselişler, beşinci dereceye gelenin rabbı Rabbul-Erbab'dır iftirası (S.583,591-592)**

Ey oğlum! İsm-i bâtındaki seyrden ne yazayım ki, o seyri örtmek, gizlemek lâzımdır. O makâmdan şu kadar açıklanabilir ki, ism-i zâhirde seyr, sıfatlarda seyr olup, Zât-i teâlâ ile hiç ilgisi yokdur. İsm-i bâtında seyr de, her ne kadar ismlerde seyrdir. Fekat bu seyr, Zât-i teâlâ ile ilgilidir. Bu ismler, Zât-i teâlâyı örten perdeler gibidir. Meselâ, ilm sıfatında Zât-i teâlâ hiç akla gelmez. Alîm ismi ise, sıfat perdesi gerisinde, Zât-i teâlâyı bildirmekdedir. Çünki âlim,

ilm sâhibi olan zâtdır. O hâlde ilmde seyr, ism-i zâhirde seyrdir. Alîmde seyr, ism-i bâtında seyrdir. Öteki sıfatlar ve isimler de böyledir. İsm-i bâtınla ilgili olan isimler, meleklerin mebde-i te'ayyünleridir. Bu isimlerde seyre başlamak (Vilâyet-i ulyâ)ya ayak basmak olur. Bu vilâyete, (Vilâyet-i mele-i a'lâ) da denir. [(Mele') cemâ'at, galabalık demekdir.] İsm-i zâhir ile ism-i bâtını anlatırken bildirdiğimiz, ilm ile alîm arasındaki farkı az sanmayınız! İlmden alîme az yol vardır dememelidir. Yer küresi ile Arş arasındaki uzaklık, o iki ism arasındaki uzaklık yanında, okyânus yanında bir damla su gibidir. Söylemeleri yakın, kendileri çok uzakdır. Kısaca söylediğimiz her makâm da böyledir. Meselâ, Âlem-i emrin beş latîfelerini geçip, bunların asllarında seyr olunur. Böylece, imkân [ya'nî mahlûklar] dâiresi biter sözü ile, Seyr-i ilallah, başından sonuna kadar anlatılmışdır. (Bu seyrin yapılması için, ellibin senelik yol geçilir) demişlerdir. Me'âric sûresinin dördüncü [4] âyetinde meâlen, (Melekler ve Rûh oraya ellibin senelik bir günde çıkarlar) buyurulmakdadır ki, bu sözümüze işâret etmekdedir. Böyle olmakla berâber, Allahü teâlânın ihsânının çekmesi ile, bu uzun zemânlık iş, göz açıp kapayıncaya kadar yapılabilir.

Bu noksânlık, aslların asllarında da kendini gösterir. Aranılana kavuşmağı engeller. Yukarıda yazılanlar, Muhammedî yaradılışlı olanlar içindir demişdik. Çünki, yaradılışda Muhammedî olmıyanlardan birinin çıkacağı en yüksek derece, vilâyet derecelerinin birincisi olur. Birinci derece demek, kalb mertebesi demekdir. Bir başkası, ikinci dereceye kadar yükselebilir. İkinci derece, rûh makâmıdır. Üçüncü bir kimse, üçüncü dereceye kadar çıkabilir. Üçüncü derece, sır makâmıdır. Bir dördüncü kimse dördüncü dereceye kadar yükselebilir. Dördüncü derece, hafî makâmıdır. Birinci derecede, Allahü teâlânın (Sıfât-ı ef'âliyye)si tecellî eder. İkinci derecede (Sıfât-ı sübûtiyye)si tecellî eder. Üçüncü derecede, (Şü'ûn ve i'tibârât-i zâtiyye) tecellî eder. Dördüncü derece, selbî olan sıfatlara uygundur. Tenzîh ve takdîs makâmına uygundur. Vilâyetin her derecesi, ülül'azm bir Peygamberin altındadır. Vilâyetin birinci derecesi, Âdem aleyhisselâmın "alâ nebiyyinâ ve aleyhisselâm" altındadır. Onun terbiye edicisi, tekvîn sıfatıdır. İnsanların her işini, her hareketini bu sıfat yapar. İkinci derece, İbrâhîm aleyhisselâmın altındadır. Nûh "aleyhisselâm" da, bu makâmda ortakdır "alâ nebiyyinâ ve aleyhimessalevâtü vetteslîmât". Bunların rabbi, ilm sıfatıdır. Bu sıfat, (Sıfât-i zâtiyye)nin en genişidir. Üçüncü derece, Mûsâ aleyhisselâmın ayağı altındadır. Onun rabbi, şü'ûnların makâmından, kelâm şânıdır. Dördüncü derece, Îsâ aleyhisselâmın ayağı altındadır "alâ nebiyyinâ ve aleyhissalâtü vesselâm". Onun rabbi, selb sıfatlarındandır, sübût sıfatlarından değildir. Bu derece, takdîs ve tenzîh makâmıdır. Meleklerin çoğu, bu makâmda, Îsâ aleyhisselâmla ortakdırlar. Bu makâmda büyük şân vardır. Beşinci derece, Peygamberlerin sonuncusunun ayağı altındadır "aleyhi ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât". Onun rabbi, rablerin rabbidir ve sıfatları, şü'ûnları, takdîsleri ve tenzîhleri kendinde toplamakdadır. Bütün yüksek derecelerin merkezidir. Hepsinin üstünde olan bu rabbe, sıfatların ve şü'ûnların mertebesinde (Şân-ül-ilm) adını vermek uygun olur. Çünki bu şân, bütün derecelerin üstündedir. Bu bağlılık içindir ki, onun milleti, İbrâhîm aleyhisselâmın milleti oldu. Onun kıblesi, bu ümmete de kıble oldu.

22. **Enbiyanın ilmi Kur'an'dır, Hadistir; Evliyanın ilmi ise Fusustur, Futuhat melekiyesidir iddiası (S.603)**

Peygamberlik makâmına uygun olan ve Peygamberliğin vilâyetine uygun olan ilmler ve ma'rifetler, Peygamberlerin "aleyhimüssalevâtü vetteslîmât" bildirdikleri dinlerdir. Peygamberlerin dereceleri ayrı ayrı olduğu için, dinler de, birbirlerinden ayrı olmuşdur. Evliyânın, Vilâyet makâmına uygun olan ma'rifetler ve tevhîdi, ittihâdı bildiren ilmler ve

ihâta, sereyân haberleri ve yakînlik, berâberlik ve aynalık ve görüntülük ve şühûd ve müşâhede sözleri ise tesavvufcuların Şathıyâtı, hikâyeleridir. Kısacası, Peygamberlerin ilmleri, ma'rifetleri, Kitâb ile sünnetdir. Evliyânın ma'rifetleri ise, (Füsûs) ile (Fütûhat-i Mekkiyye)dir. Fârisî mısra' tercemesi:
Gülbağçemi gör de, behârımı anla!
Evliyânın vilâyeti, Allahü teâlâya yaklaşdırır. Peygamberlerin vilâyeti, Allahü teâlânın çok yakîn olduğunu gösterir. Evliyânın vilâyeti, şühûd hâsıl eder. Peygamberlerin vilâyeti, anlaşılamıyan şeylere kavuşdurur. Evliyânın vilâyeti, Allahü teâlânın pek yakın olduğunu anlıyamaz. Buradaki câhilliğin ne demek olduğunu bilemez. Peygamberlerin vilâyeti, çok yakın olduğu hâlde, yakınlığı uzaklık bilir. Şühûdü, görememek sayar.

23. **Vaktin imamı zamanın halifesidir; onun feyzi,nuru, güneş gibi bütün insanları sarar yalanı (S.604)**

Bu yüksek yola sülûk etmek, girip ilerlemek, yol gösteren Rehberi "kaddesallahü teâlâ sirrehül'azîz" sevmeğe bağlıdır. O, (Seyr-i murâdî) ile, ya'nî çekilerek, bu yoldan geçirilmişdir. Kuvvetle çekilerek, bu kemâlâta kavuşdurulmuşdur. Onun bakışları, kalb hastalıklarına şifâdır. Onun teveccühü, ya'nî sevgisine kavuşmak, ma'nevî hastalıkları giderir. Böyle kemâl sâhibi bir zât, zemânının imâmıdır. Asrının halîfesidir. Kutblar ve büdelâ onun bulunduğu makâmın zıllerine kavuşmak için cân verirler. Evtâd ve nücebâ, onun kemâlâtı denizinden bir damlası ile doyarlar. Onun hidâyetinin ve irşâdının nûru, güneş ışıkları gibi, o istese de, istemese de, herkese gelmekdedir. Fekat, istediklerine dahâ çok gönderir. Fekat, onun istemesi de, kendi elinde değildir. Çok olur ki, birşeyi yapmak isteğinde bulunur. Fekat, içinden o istek gelmez. Onun nûru ile aydınlanarak, doğru yolu bulanların ve onun istemesi ile yükselenlerin, bu kazançlarını bilmeleri lâzım gelmez. Çok olur ki, uydukları şeyhin kemâlâtına kavuşdukları ve herkese yol gösterdikleri zemân bile, kendi hidâyet ve rüşdlerini de, olduğu gibi anlıyamazlar.

24. **Mutasavvıflarda iki din iki ilah inancı (S.607-608)**

Ey oğlum! Kutb-i irşâdın feyz vermesi ve ondan feyz almakla ilgili ma'rifetler, (Mebde' ve Me'âd) risâlesinde, (İfâde ve istifâde) bâbında yazılmışdı. Sırası gelmiş iken, fâideli olan bu ma'rifeti de, buraya yazıyorum. Orada yazılı olan ile karşılaşdırınız! Kutb-i irşâd, kemâlât-ı ferdiyyeye de mâlikdir. Çokaz bulunur. Asrlardan, çok uzun zemân sonra, böyle bir cevher dünyâya gelir. Kararmış olan âlem, onun gelmesi ile aydınlanır. Onun irşâdının ve hidâyetinin nûrları, bütün dünyâya yayılır. Yer küresinin ortasından tâ Arşa kadar, herkese rüşd, hidâyet, îmân ve ma'rifet Onun yolu ile gelir. Herkes, ondan feyz alır. Arada o olmadan, kimse bu ni'mete kavuşamaz. Onun hidâyetinin nûrları, bir okyânûs gibi, [çok kuvvetli radyo dalgaları gibi] bütün dünyâyı sarmışdır. O deryâ, sanki buz tutmuşdur. Hiç dalgalanmaz. O büyük zâtı tanıyan ve seven bir kimse, onu düşünürse, yâhud o, bir kimseyi sever, onun yükselmesini isterse, o kimsenin kalbinde, sanki bir pencere açılır. Bu yoldan, sevgisi ve ihlâsına göre, o deryâdan kalbi feyz alır. Bunun gibi bir kimse, Allahü teâlâyı zikr ederse ve bu zâtı hiç düşünmezse, meselâ onu tanımazsa, yine ondan feyz alır. Fekat, birinci feyz dahâ fazla olur. Bir kimse, o büyük zâtı inkâr eder, beğenmezse, yâhud o büyük zât, bu kimseye incinmiş ise, bu kimse, Allahü teâlâyı zikr etse bile, rüşd ve hidâyete kavuşamaz. Ona inanmaması veyâ onu incitmiş olması, feyz yolunu kapatır. Ozât "kaddesallahü teâlâ sirrehül'azîz" bu kimsenin

zararını istemese bile, hidâyete kavuşamaz. Rüşd ve hidâyet, var görünür ise de yokdur. Fâidesi çok azdır. O zâta inanan ve sevenler, onu düşünmeseler de ve Allahü teâlâyı zikr etmeseler de, yalnız sevdikleri için, rüşd ve hidâyet nûruna kavuşurlar. Mektûb burada temâm oldu.

25. **Hızır (A.S.) İmam-ı Rabbaniye biz şeriatlerle mükellef değiliz dediği yalanı ; Bu ümmete yeniden peygamber gönderilse Hanefi mezhebinden olurdu ,, Hz. İsa iyeniden geldiğinde hanefi olacak şakası !!(S.718)**

Çok zemândan beri, sevdiklerimiz Hızır "alâ nebiyyinâ ve aleyhissalâtü vesselâm" için soruyorlar. Onun için bu fakîre lâzım olan bilgi verilmediğinden cevâb yazmıyordum. Bugün sabâh vakti toplanmışdık. İlyâs "aleyhisselâm" ile Hızır "alâ nebiyyinâ ve aleyhimessalevâtü vetteslîmât" rûhânî şekllerde geldiler. Hızır "aleyhisselâm" rûhânî olarak dedi ki, (Biz rûhlar âlemindeniz. Allahü teâlâ, bizim rûhlarımıza öyle kuvvet vermişdir ki, insan şeklini alırız. İnsanların yapdığı işleri, bizim rûhlarımız da yapar. İnsanların yapdığı gibi yürürüz, dururuz, ibâdet ederiz). (Nemâzları şâfi'î mezhebine göre mi kılarsınız?) dedim. (**Biz islâmiyyete uymakla emr olunmadık. Kutb-i medârın işlerine yardım ederiz. Kutb-i medâr şâfi'î mezhebinde olduğu için, biz de onun arkasında şâfi'î mezhebine göre kılıyoruz) dedi. Bu sözünden anlaşıldı ki, bunların ibâdetine sevâb yokdur. Yanında bulundukları kimseler gibi ibâdet ederler. İbâdetin yalnız şeklini yaparlar. Bu konuşmadan da anladım ki, vilâyetin kemâlâtı şâfi'î mezhebine uygundur. Peygamberlik kemâlâtının hanefî mezhebine bağlılığı vardır. Kıyâmete kadar hiç Peygamber gelmiyecekdir. Bu ümmete bir Peygamber gönderilse idi, hanefî mezhebine göre ibâdet ederdi. Hâce Muhammed Pârisâ "kuddise sirruh" hazretlerinin, (Füsûl-i sitte) kitâbındaki, (Hazret-i Îsâ "alâ nebiyyinâ ve aleyhissalâtü vesselâm" gökden indikden sonra, imâm-ı a'zam Ebû Hanîfe "radıyallahü teâlâ anh" mezhebine göre iş yapar) sözünün ne demek olduğu şimdi anlaşıldı.** Bu iki büyükden yardım ve düâ istemeği düşündüm. (Allahü teâlânın lutfüne, ihsanına, ni'metlerine kavuşan bir kimseye biz ne yapabiliriz?) dedi. Sanki kendilerini aradan çekdiler. Hazret-i İlyâs "alâ nebiyyinâ ve aleyhissalâtü vesselâm" bu konuşmaya hiç katılmadı. Birşey söylemedi.

26. **İmam-ı Rabbani müritlerini kula kul olmaya yönlendiriyor (S.807-808)**

Tâlib, gönülden, herşeyi çıkarıp, bütün varlığı ile pîrine bağlanmalıdır. Onun yanında, ondan izn almadan, nâfile ibâdet ve zikr yapmamalıdır. Onun yanında iken, ondan başka hiçbirşeye bakmamalıdır. Bütün gücü ile, ona bağlanıp oturmalıdır. O emr etmedikce, zikr bile yapmamalıdır. Onun yanında farz ve sünnet nemâzlardan başka nemâz kılmamalıdır. Bir sultânın vezîri, sultânın yanında iken, kendi elbisesine bakar. Eli ile kuşağını düzeltir. O anda, sultân ona bakıyordu. Kendinden başkası ile olduğunu görünce, onu azarlıyarak, benim vezîrim olasın da, benim karşımda, elbisenin kuşağı ile oynıyasın. Buna dayanamam diyerek onu azarlar. Düşünmelidir ki, bu alçak dünyânın işleri için, ince edeblere dikkat edilince, Allaha kavuşduran işlerde edebleri tâm ve olgun olarak gözetmek ne kadar çok lâzım olacağı anlaşılır. Kendi gölgesi, onun elbisesine veyâ gölgesine düşmiyecek bir yerde durmağa veyâ oturmağa dikkat etmelidir. Onun nemâz kıldığı yere hiçbir zemân basmamalıdır. Onun abdest aldığı yerde abdest almamalıdır. Onun kullandığı kabları kullanmamalıdır. Onun yanında, birşey yimemeli, içmemeli ve kimse ile konuşmamalıdır. Hiç kimseye, hiçbir yere bakmamalıdır. O yok iken, onun bulunduğu yere doğru ayak uzatmamalıdır. O yere doğru tükürmemelidir. Onun her yapdığını, her söylediğini, yanlış görünse bile, doğru ve iyi

bilmelidir. O herşeyi ilhâm ile ve izn ile yapar. Bunun için, hiçbir işine, birşey söylenemez. İlhâmında hatâ olsa bile, ilhâmda yanılmak, ictihâdda yanılmak gibidir. Ayblamak ve karşı gelmek câiz olmaz. Bu yolda vâsıta olanı seven bir kimseye, Onun her yapdığı ve her sözü sevgili gelir. Ona karşılık vermenin yeri olmaz. Her işde, yimekde, içmekde, elbise giymekde, yatmakda ve ibâdetlerde, hep ona uymalıdır. Nemâzı onun gibi kılmalıdır. Fıkhı, onun ibâdetlerini görerek öğrenmelidir

27. **Levh-i Mahfuzda tasarruf eden iki velinin Allah adına yalan söylemesi (S.464-465)**

Kazâ, ya'nî Allahü teâlânın yaratacağı şeyler, iki kısmdır: (Kazâ-i mu'allak), (Kazâ-i mübrem). Birincisi, şarta bağlı olarak, yaratılacak şeyler demekdir ki, bunların yaratılma şekli değişebilir veyâ hiç yaratılmaz. İkincisi, şartsız, muhakkak yaratılacak demek olup, hiçbir sûretle değişmez, muhakkak yaratılır. Kaf sûresinin yirmidokuzuncu âyetinde meâlen, (Sözümüz değişdirilmez) buyuruldu. Bu âyet-i kerîme, kazâ-i mübremi bildirmekdedir. Kazâ-i mu'allak için de, Ra'd sûresinde, (Allahü teâlâ, dilediğini siler, dilediğini yazar) meâlindeki, yirmidokuzuncu âyet-i kerîme vardır. Hocam, Muhammed Bâkî-billah "kuddise sirruh" buyurdu ki, seyyid Abdülkâdir-i Geylânî "kuddise sirruh", ba'zı kitâblarında buyurmuş ki, (Kazâ-i mübremi kimse değişdiremez. Fekat ben, istersem, onu da değişdirebilirim). Bu söze şaşar ve olacak şey değildir derdi. Hocamın bu sözü, uzun zemândan beri, zihnimi kurcalamışdı. Nihâyet, Allahü teâlâ, bu fakîri de, bu ni'meti ihsân etmekle şereflendirdi. Bir gün, sevdiklerimden birine, bir belâ geleceği, ilhâm olundu. Bu belânın geri döndürülmesi için, cenâb-ı Hakka çok yalvardım. Bütün varlığım ile, Ona sığındım. Korkarak, sızlıyarak, çok uğraşdım. Bu belânın, Levh-i mahfûzda kazâ-i mu'allak olmadığını, bir şarta bağlı olmadığını gösterdiler. Çok üzüldüm, ümmîdim kırıldı. Abdülkâdir-i Geylânînin "kuddise sirruh" sözü hâtırıma geldi. İkinci def'a olarak, tekrâr sığındım, çok yalvardım. Aczimi, zevallılığımı göstererek niyâz etdim. Lutf ve ihsân ederek kazâ-i mu'allakın iki dürlü olduğunu bildirdiler: Birisinin şarta bağlı olduğu, levh-i mahfûzda gösterilmiş, meleklere bildirilmişdir. İkincisinin şarta bağlı olduğunu, yalnız Allahü teâlâ bilir. Levh-i mahfûzda, kazâ-i mübrem gibi görülmekdedir ki, bu kazâ-i mu'allak da, birincisi gibi değişdirilebilir. Bunu anlayınca, Abdülkâdir-i Geylânînin "kuddise sirruh" sözündeki, kazâ-i mübremin, bu ikinci kısm kazâ-i mu'allak olduğunu ve kazâ-i mübrem şeklinde görüldüğünü, yoksa, hakîkî kazâ-i mübremi değişdiririm demediğini anladım. Böyle kazâ-i mu'allakı, pekaz kimseye tanıtmışlardır. Yâ, bunu değişdirebilecek kim bulunabilir? O sevdiğim kimseye, gelmekde olan belânın, bu son kısm kazâdan olduğunu anladım ve Hak "sübhânehu ve teâlâ"nın bu belâyı geri çevirdiği ma'lûm oldu. [/size]

Mektubat-ı Rabbani, Cilt 1-2, Çile Yay.Türdav Ofset, İst.1980, 3. Baskı, Çev.Abdülkadir Akçiçek

Mektubat-ı Rabbani , Cilt 3-4 İMAM RABBANİ

1. **Tasavvuf dinine bağlı iki batıl mezhep, biri diğerine karışmasın tavsiyesi (S.924)**

Sofiyenin pek çoğu, oilhassa son gelenler itikad ederler ki: Mümkin Vacib Taâlâ'nın aynıdır. Mümkinin sıfatını ve fiillerini dahi Yüce Zat'ın fiillerinin ve sıfatının ayni sanırlar. Onların bu gö-rüşü, bir şiirle şöyle dile gelir:

Komşu, arkadaş, yolcular hepten o;
Fakir kisvesinde sultan tamam o..
Celvet farkında, halvet ceminde o;
Vallah hepsi o, billah hepsi de o..
Bu büyükler, vücudda her nekadar şirkten çekinip halâs yolunu bulmuşlar; .ikilikten dahi kaçmışlar ise de, lâkin vücud olmayanı vücud olarak bulmuşlardır. Noksanları dahi, kemalât olarak itikat etmişlerdir. Bunun için de şöyle demişlerdir:^
— Zatî olarak, ne noksan vardır ne de şer olan bir şey.. Eğer var ise., o da nisbî ve izafîdir. Meselâ: öldürücü zehir insana nisbetle serdir ve kötüdür; zira onu hayattan eder. Ama bu, içinde zehir bulunan hayvana göre hayat suyu ve faydalı tiryaktır.
Bu işte, onların uyduğu şey, dayandıkları yol keşif ve müşahe-/ dedir. Kaldı ki bunlar, gayb âleminden kendilerine ne zahir olduysa../ onu buldular..
—Allahım, eşyanın hakikatlarını bize olduğu gibi göster.
Biz, burada önce Şeyh Muhyiddin b. Arabi'nin tuttuğu yolu öncelikle beyan edeceğiz. Allah sırrının kudsiyetini artırsın.
O, sofiyenin mütaahhirin sınıfına dahil olanların (son gelenlerin) imamı olup bu meselede onların iktida ettikleridir.
Bundan sonra, bize zahir olup inkişaf eden bu babdaki hususları yazacağız. Ta ki, iki mezhep arasındaki fark, tam bir şekilde hasıl olsun, İnceliğinden ötürü biri diğerine karışmasın..
Şeyh Muhyiddin b. Arabî ve ona tabi olanlar şöyle dediler:
— Vacib Taâlâ'nın isimleri ve sıfatı, o Vacib Sübhan'ın aynen zatıdır. Bu isimlerin ve sıfatların dahi bazısı bazısının aynıdır. Mese-la: İlim ve kudreti ele alalım. Bunların her ikisi de, Yüce Hakkın aynen zatı olduğu gibi, her biri dahi diğerinin aynıdır. Bu makamda taaddüd ve tekessürün ismi ve resmi asla olmayacağı gibi, araların da bir ayırd etme ve açıklık dâhi (temayüz ve tebayün) kesin olarak olmaz.

2. **Muhyiddin-i Arabi’nin batıl inancı (S.926-927)**

İşte.. anlatılan durumlar dolayısı ile, zaruri olarak ittihat hükmü verip:
Hemen hepsi o.
Dediler..
— Yine tasavvur etmişlerdir ki, ayan-ı sabite suretleri dahi,
o ayanın aynı olarak vücudun zahir aynasında aksetmektedir ki; bu -dahi onun benzeri gibi değildir.
İşte.. anlatılan durumlar dolayısı ile zarurî olarak ittihad hükmü verip: —Hemen hepsi o..
Dediler..
İşte.. vahdet-i vücud mertebesinde; icmal yollu Muhyiddin b. Arabi'nin yolu budur.
Bu ilim ve benzerlerini Muhyiddin b. Arabî sanır ki: Hatem-i velayete mahsustur. Bunun için der ki:
— Hatem'ün-nübüvvet, bu ilimleri hatem'ül-velâyetten alır.
Füsus'un sarihleri dahi, bu cümlenin tevilini (yorumunu) yapar-ken, birçok zorlamalara girmişlerdir. —
Hülâsa.. Şeyh Muhyiddin b. Arabi'den evvel, bu gibi ilim ve sırları, bu taifeden hiç kimse dile getirmemiştir. Bu sözü, bu şekilde hiç
biri beyan etmemiştir
Her nekadar onlardan, sekrin galebesi halinde, tevhidi ve ittihadı anlatan kelimeler zuhur edip:
--Enel Hak..(Hak ben)
- Sübhanî ma a'zame şanî.. (Sübhanım şanım nekadar yüce..) Demişler ise de, lâkin ittihad yüzünü açıp tevhid menşeini bulamamışlardır. Böylece Şeyh Muhyiddin b. Arabî bu taifenin

müta-kaddimlerinin burhanı, müteahhirlerinin ise hücceti oldu.

3. **İmam-ı Rabbani'nin müceddid anlayışı ve sapıklığı (S.942)**

Bir mısra:
Gül bahçeme bak, kıyasla baharımı..

Aynel-yakin ve Hakkal-yakin babında ne diyebilirim ki?. Onu söylesem bile, kim anlar ve kim idrâk eder?. Zira bu türlü marifetler, velayet kapsamı dışındadır. Zira velayet erbabı, bunları idrâkten aciz durumdadırlar; tıpkı zahir uleması gibi.. Onu kavramaktan yana kusurludurlar.
Bu ilimler, nübüvvet nurlarının kandilinden alınmıştır. Onun sahibine saiât, selâm ve tahiyyet.. îkinci binin yenilenmesi ile buna tazelik ve canlılık hâsıl olmuştur; bütün güzelliği ile, zuhura gelmiştir. Bu ilimlerin ve maarifin sahibi, bu binin müceddididir. Ki bu, ona bakanlara gizli bir mana değildir. Bilhassa, zata, sıfata ve ef'ale dair ilim ve maarifinde..
O ilim ve maarif; haller, vecidler, tecelliyat ve zuhurat libasına girmiştir. Bu dikkat sonunda, elbette bileceklerdir ki: Bu maarif ve ilimler; ulemanın ilimleri, evliyanın da maarifi ötesindedir. Hatta, onların ilimleri, bu ilimlere nisbetle kabuk kalır. Bu maarif dahi, o kabuğun özüdür.
Hidayet eden Sübhan Allah'tır.
Bilesin ki,
Her yüz başında bir müceddid gelip geçti. Ne var ki, yüz senele rin başında gelen müceddid ile, bin senenin başında gelen müceddk değildir. Bunların arasındaki fark, bin ile yüz arasındaki fark gibi dir. Hatta daha da fazla..
Müceddid o zattır ki: O müddet içinde ümmete her ne gibi feyz varidatı gelirse onun vasıtası ile gelir, İsterse o vaktin kutuplan, ev tadı, ebdali ve nücebası bulunsun.

4. **Beyazıd-ı Bestami'ni 'Sübhan Hak, Adem'in çamurunu ezelde yoğurduğu zaman, o çamura su kattım yalanı (S.1002)**

Ayrıca Reşahat'ta anlatılan, Bayezid-i Bistami'nin şu cümlesin-den soruyorsun:
— Sübhan Hak, Âdem'in çamurunu ezelde yoğurduğu zaman, o çamura su kattım.
Ve., bunun tevilini soruyorsun..
Bilesinki,
Melâike-i kiramın, Âdem a.s. peygâmberin çamuru hizmetinde dahli vardır. Aynı şekilde, caiz olur ki, anlatılan ruhun dahi bu hiz-mette dahli ola ve su atılma hizmeti ona bırakıla.. Bu manaya dahi bu unsura bağlı hayatından veya kemale erdikten sonra da, ken-disi muttali kılınmış ola.. (Yani: Bavezid...)

5. **Peygamberimizden, Hz. Hatice'ye gelen hitap iddiası (S.1003)**

Reşehat'ta anlatılan şu cümleyi de sormuşsun:
- Hace Alaâeddin Attar'm (Ks.) Mevlâna Nizameddin Hamuştan (Ks.) tarafa gönlü incinmiş. Bunun üzerine istemiş ki: Ondaki bağlılığı ala.. Böyle olunca, o vakitte, Mevlâna, Resulüllah S.A. efen-\
Resulüllah S.A. efendimizden, Hazret-i Hace'ye şu hitap gelmiş:
— Nizameddin bizdendir; hiç kimsenin onda tasarrufa gücü yetmez.
Bu Bitabın bir başka yerinde ise, şöyle anlatılmaktadır:
— Mevlâna yaşlandıktan sonra; Hace Ahrar, ondaki intisabı almıştır. Bunun üzerine Mevlâna demiş ki:

— Hace, bizi yaşlı bulunca, her neki toplayıp cem ettim, nail oldum; onların hepsini aldı. işin sonulda beni müflis bıraktı.
Durum anlatıldığı gibi olunca, Resulüllah S.A. efendimizin:
- O bizdendir; hiç kimsenin onda tasarrufa gücü yetmez. Buyurduğu bir kimse üzerinde Hace Ahrar nasıl tasarruf edebiliyor?. dinimizin ruhaniyetine iltica etmiş.

6. **Muhyiddin-i Arabi Kabe'yi tavafı sırasında ruhları cisimlenmiş bir topluluk gördüm ve konuştum yalanı (S.1127)**

O mektupta yazdığına göre, Muhyiddin b. Arabî Fütuhat-ı Mek-kiyesinde, Resulüllah S.A. efendimizden rivayet edilen şöyle bir ha---'
dis-i şerif yazmıştır:
— «Allah-ü Taalâ, yüz bin Adem yaratmıştır.»
Bundan sonra, misal âleminden bazı müşahedelerinden şöyle an-
latmaktadır:
— Kâbe-i Muazzama'nın tavafı sırasında bir topluluk zuhur etti. Onlar da Beyti tavaf ediyorlardı; ama ben onları tanıyamadım. Tavaf esnasında iki beyt söylediler ki, onların biri şudur:
Tavaf ettik tavafınız gibi yıllarca;
Bu mukaddes Beyti ki, hep birden topluca..
Bu beyti dinledikten sonra, hatırıma şöyle geldi: Bunlar misal âlemîndendir. Bunun üzerine, onlardan biri benim tarafıma yaklaşıp baktı ve şöyle dedi:
— Ben, senine ecdadın cümlesindenim.. Bunun üzerine şöyle sordum:
-~ Vefatın üzerinden kaç sene geçti?. Şu cevabı verdi:
— Kırk bin seneden daha fazla..
Onun bu cevabına hayret ederek şöyle dedim:
— Eb'ül-beşer Âdem'in yaratılmasından bu yana, henüz yedi bin sene bile tamam olmadı; nasıl olur?.
Muhyiddin b. Arabî Hz. bundan sonra şöyle devam ediyor:
— O vakit, hatıra geldi ki; anlatılan hadis-i şerif bu kavli teyid etmektedir..

7. **Ebu Hanife adına uydurulan ve şeytanca bir fetva (S.1159)**

İmam-ı Azam, ulemadan bir topluluk ile oturuyordu. Bir şahıs geldi ve şöyle dedi:
— Haksız yere babasını öldürüp başını koparan, onun kafa tasında şarab içtikten sonra anası ile de zina eden fasık bir mümin için ne dersiniz?. Bu kimse, mümin midir? yoksa kâfir mi?.
Ulemadan her biri tek tek konuştu. Amma doğru olmayan bir şekilde.. Hepsi de yanıldılar..
Bu arada İmam-ı Azam şöyle dedi:
- O kimse mümindir. Bu büyük günahları işlemek, onu imandan çıkarmaz.
İmam-ı Azam'ın bu sözü, ulemâya ağır geldi. Kendisine dil uzatıp sataştılar. Ne var ki, İmam-ı Azam'ın sözü doğru olduğundan sonunda hepsi de kabul edip o sözün gerçek olduğunu itiraf ettiler.

8. **Abdulkadir Geylani mirac ile ilgili Allah'a , Rasulune , kitabına, dört halifeye iftirası (S.1160-1161)**

.Şeyh Abdülkadir Geylânî Allah sırrının kudsiyetini artırsın., da-hi GUNYE adlı kitabında, Resulüllah S.A. efendimizden naklederek şöyle dedi:
— «Semaya çıkarıldığım zaman, Sübhan Allah'tan diledim ki: Benden sonra, Ali b. Ebi Talib'i halife kıla.. Bunun üzerine, melekler şöyle dedi:

— Allah'ın dilediği olur; senden sonra halife Ebu Bekir'dir..»
Hazret-i Ali'nin r.a. dahi şöyle dediğini Hazret-i Şeyh anlattı:
— Resulüllah S.A. efendimiz, dünyadan ayrılmadan evvel, , benden şu yolda söz aldı
— «Benden sonra Ebu Bekir halife olur; sonra Ömer, sonra Osman, ondan sonra da sen olacaksın..» .
[/size]

Mektubat-ı Rabbani, Cilt 3-4, Çile Yay.Türdav Ofset, İst.1980, 3. Baskı, Çev.Abdülkadir Akçiçek

Aziz Mahmud Hüdayi ve Celvetiyye Tarikati

1. **Hüdayi hakkında çalışmaları (S.35-36)**

Aziz Mahmûd Hüdâ-yî'nin hayatı ile ilgili ilk müstakil çalışma Daru'l-fünûn ilahiyat Fakültesi talebelerinden Saruhanlı Sa'dî tarafından me'zûniyet tezi olarak yapılmıştır. 1. Ü. Edebiyat Fakültesi islâm Araştırmaları kütüphanesinde bulunan (Tez Nü : 5) bu tez, Hüdâyî hakkında muhtasar bilgi veren küçük; fakat ilk eserdir.
Hüdâyî hakkında ikinci çalışma M. E. Bakanlığı emekli müfettişi Ziver Tezeren tarafından Edebiyat Fakültesi öğrencisiyken başlatılmış ve daha sonra tekemmül ettirilmiştir. Bugün gayr-ı matbu olan bu eserin daktilo nüshasını müellifin lütufkâr müsâadeleriyle görme imkânı bulduk. Bu çalışmanın ve beraberindeki Hüdâyî Divan'ı edisyon kritiği'nin uzun bir emek mahsûlü olduğu söylenebilir.
Fevziye Abdullah Tansel'in A. Ü. ilahiyat Fakültesi Mecmuası (1967/XV)'ndaki makalesi Hüdâyi hakkında yapılan çalışmalardan neşredilenlerin ilk'dir. Hüdâyî'nin daha çok edebi yönünü konu alan bu çalışma ile diğerleri araştırmalarımıza, ışık tutmuştur.

Celvetiyye Tarikatı ile İlgili kaynaklar
l — Celvetiyyenin tarihçesi ile ilgili kaynaklar :
Celvetiyye tarikatının tarihçesi hakkında daha çok umûmi kay-. naklardan yararlandık. Meselâ Lemezât ve Tibyân bunlar arasında-dır. Hüdâyî'den önceki ve sonraki silsile için Bursevî ismail Hakkı'nın Silsile-i Celveti'si anakaynağımız oldu. Tâli derecede de o devirlere aid ve silsiledeki şahısların hayatından bahseden kaynaklardan istifade ettik. Meselâ, M. Ali Aynî'nin Hacı Bayram Veli, Bursalı Mahmud Tahir'in yine Hacı Bayram Velî ve Osmanlı Müellifleri adlı eserleri gibi.
Günümüze kadar olan Celvetî silsilesini de Hüseyin Vassaf Bey'in Sefîne-i Evliyâ'sı ile Ayvansarâyî'nin Hadikatü'l-cevami'inden. istifade ile tesbite çalıştık. Celvetî tekkelerinin ve şeyhlerinin tesbitinde de son eser ân önemli kaynağımız oldu.
2 — Celveti tarikatı âdabıma dair kaynaklar :
Celveti tarikatına dair âdabı tesbitte birinci derecede Aziz Mahmûd Hüdâyi'nin Tarîkatnâme, Camiu'l-Fazâil, Ecvibe-i Mutasavvifi -ne, Vakıât, Hayatü'l-ervâh ve necâtü'l-esbâh ve Hulûsatü'l-ahbâr adlı eserinden; ikinci derecede Bursevi İsmail Hakkı'nın Kitaba'1-hıtab, Temâmn'1-feyz adlı eserlerinden ve üçüncü derecede de celveti meşayıhından şahısların tarikat âdabına dair yazdıkları; Yakub Afvî (1149/1736) nin Hediyyetü's-sallkîn, Şihabuddin Efendi (1234/1819) nin Tuhfetu's-salikîn adlı eseri gibi kaynaklardan yararlandık. Tarîkat âdâbının tesbitinde ayrıca Tibyân yine önemli kaynaklarımızdan biri oldu.

2. **Hüdayi Şeyh'e intisap edişi (S.75-76)**

1. Hüdâyi, Bursa.'da müderris ve nâib olarak hizmet görmekte iken şöyle bir rü'yâ görür : «Kıyamet kopmuş, sırat ve mîzan kurulmuş; ashâb-ı hayr ve salâhdan olduklarını zannettiği pek çok kimse bâ-husûs hocası Nâzırzâde (984/1576) de cehennemlikler arasında'dır.»,Bu_rü'yâ-dan son derece müteessir olan Hüdâyî, uyandığında dünyevî meşgalelerini terkederek Hz. Üftâde (988/1589)'ye varmış ve ona intisab etmiştir.

3. **Hüdayi intisabına ikinci sebep uydurulmuş bir tasavvuf masalı (S.76-77)**

Hüdâyî, Bursa'da nâib iken boşanma da'vâsıyla huzuruna gelen bir kadın kocasının her sene hacca niyyet ettiği halde gitmediğini ve o sene yine hacca niyyet edip eğer gidemezse kendisini talâk-ı selâse ile boşyacağını söylediğini, fakat arefe gününe kadar gitmediği halde kurban bayramı günlerinde bir kaç gün ortadan kaybolduktan sonra meydana çıkarak hacca gittiğini söylemek suretiyle yalan irtikâb ettiğini, bu itibarla talâkın vukuunu» taleb eder. Yanında bulunan kocası ise «arefe gününe kadar memleketinden ayrılmadığını», kabul etmekle beraber «hacca gidip geldiğini hattâ orada görüştüğü arkadaşlarından dönüşlerinde şâhidlik taleb edilebilece-ğini» söyleyerek talâkın adem-i vukuunu taleb eder.
Dava, Kadı Mahmud Efendi tarafından hacıların dönüşüne kadar te'hîr edilir.

Hacılar döndükten sonra ise zevcin iddiasının doğru olduğu «hacıların şehâdetiyle» anlaşılır. Bunun üzerine Hz. Hüdâyî, «talâkın vâki' olamıyacağına» dâir şer'î hükmü i'lân eder.

Hüdâyî kararını açıklamakla beraber bu işin nasıl olduğunu ve gidiş gelişin ne şekilde gerçekleştiğini da'vali zattan gizlice öğrenmek ister. O da :
«- Eskici Mehmed Dede 185 diye ma'rûf bir zatın ma'nevî delaletiyle tayy-ı zaman ve mekâna nâiliyetini» söyleyince Hz. Hüdâyî de derhal Mehmed Dedc'ye koşarak inâbe talebinde bulunur ise de O :
«— Nasibiniz bizden değil, Hz. Üftâde'dendir, varın ona müracaat edin» deyince Hüdâyî de Hz. Üftâde'ye varıp intisâb eder

4. **Hüdayi'nin şeyhinin emriyle hakimliği terk edip sokakları dolaşarak sırtında ciğer satması (S.77)**

Uftâde hazretlerine intisâb eden Hüdâyî, onun yanında sıkı bir ri-yazat ve nefs terbiyesine başladı. Hz. Uftâde bir gün müridine :
— Haydi evlâdım, bir sırık ciğeri omuzuna alarak Bursa sokaklarında dolaşıp satmalısın, diye emretmiş; Hz. Hüdâyî de tereddüdsüz sırığı samur kürkü üzerine almış ve çarşı çarşı, mahalle mahalle dolaşmaya başlamıştı. Bu hâli gören ahâlî, «hâkini çıldırmış» diyerek alej-hinde bir sürü dedikodular uydurdular. Fakat Hz. Hüdâyî bunların hiç birine aldırmadı. Ve vazifesini kemâl-i ihtimamla yerine getirerek dergâha döndü.

Hüdâyî ciğer satma işini kemâliyle başardıktan sonra şeyhi onu dergâhın helalarını temizlemeğe me'mûr etti. Bir gün abdesthâneleri yıkarken kulağına davul-zurna ve dümbelek sesleri geldi. Meğer Hüdâ-yî'nin yerine yeni ta'yin olunan hâkim geliyormuş ve halk onu istikbâl etmekle meşgul imiş. Hüdâyî, beldenin bu âdetini bildiği için sese muttali olunca kendi kendine :

5. **Tuvaletleri sakalı ile süpürmesi sapıklığı (S.77-78)**

«— Yeni hâkim geliyor ha!.. Bîçâre Mahmûd, sen böyle bir mesleği bıraktın... Şimdi abdesthânelere hizmetkâr oldun.» diyerek nefsinin iğfal ve iğvâsına kapılmıştı. Hatırından bir an bunlar geçince derhâl toparlanmış ve :
«— Mahmûd! **Sen şeyhine nefsini ayaklar altına alacağına dair söz vermedin miydi?» diyerek kalbinden geçen bu hâle tevbekâr olmuş ve nefsini tahkir için elindeki süpürgeyi atarak taşları sakalıyla süpürmeye başlayacağı bir anda** şeyhi Üftâde Hızar gibi yetişmiş ve :
«— Evlâdım, sakal mübarek şeydir, onunla böyle bir şey yapılmaz.» diyerek omuzundan yakalanmış ve :
«— Maksad bu mertebeyi atlatmaktı.» buyurarak Hüdâyî'yi alıp dergâha götürmüştü.

6. **"Hüdayi kısa bir zamanda bitkilerin sesini duyar hale gelmişti." Yalanı (S.78)**

Hz. Hüdâyî, Üftâde'nin neshinde her geçen gün ma'nevî tecellîlere nail oluyor, ruhu olgunlaşıyor ve yüceliyordu. Nefsini tezkiye ve kalbini tasfiyeye muvaffak olan Hüdâyî, artık nebatatın bile teşbihini duyar hâle gelmişti.

Üftâde hazretleri bir gün mürîdân ile tenezzühe çıkmışlardı. Dervişler, efendilerine takdim etmek üzere her biri birer demet çiçek topladılar. Hüdâyî Efendi de eline bir adet sapı kırılmış bir çiçek alarak geri döndü. Herkes hediyelerini şeyhleri Uftâde'ye takdim etmiş, Üftâde de kabul ile memnuniyetini izhâr etmişti.
Hz. Hüdâyî hediyesini verince Hz. Üftâde :
«— Oğlum arkadaşlarınız demet demet çiçek getirdiler, siz bize bir tek çiçeği mi lâyık gördünüz?» buyurdu. Hz. Hüdâyî de:
«— Efendimize ne takdim etsek azdır; fakat hangi bir çiçeği koparmak için el uzattımsa teşbihini işiterek elimi çektim. Ancak sapının kırılmasından dolayı bu çiçeği teşbihinden kalmış gördüm. Bunu bir takdime olmak üzere huzûr-ı âlîlerinize getirdiğim ma'lûm-i mürşidâ-neleridir.» zarif ve lâtîf cevabını vererek şeyhinin bir kat daha muhabbet ve teveccühünü kazandı.

7. **Aç bırakılan Hüdayi'nin halüsülasyon görmesi (S.78-79)**

Hüdâyî, «üç günde bir elmayı koklayıp onunla iftar edecek» derecede sıkı bir riyâzat devresinin sonunda nefsini iyice Hakk'a ram etmiş, ruhunu kuvvetlendirmişti. Bu yüzden de yolda dirilerden çok ölülere mülâki olmaya başlamıştı. Hattâ bir gün şeyhinin halyethânesine giderken daha önce vefat etmiş bir müezzine tesadüf etmiş ve ona selâm vermişti.
Halvethaneye girip durumu şeyhine anlatınca Hz. Üftâde :
— Oğul, riyazatla ruhunu takviye etmişsin onun eseridir. Fakir dahi riyazatımız zamında bazan çarşıya yıktıkça ölüleri dirilerden çok müşahede ederdim.» buyurdu.

8. **Hüdayi'nin hokkabazlık oyunlarına başlaması (S.79-80)**

Hüdâyî'nin mânevi mertebeleri kısa zamanda kat' ederek yükselmesi ba'zı dervişlerin kıskançlığını mûcib olmuştu. Hüdâyî'nin üç sene gibi kısa bir zamanda bu derece yükselmesini için için çekemeyenler vardı. Durumu sezen Hz. Üftâde, Hüdâyî'nin büyüklüğünü göstermek için şöyle bir plân hazırladı.
Mevsim kıştı. Dışarıda kar yağıyor. fırtınalar esiyordu. Hz. Üftâde mürîdânı ile beraber yemek yiyorlardı Sofraya pilâv konulduğu zaman Hz. Üftâde :
Şimdi bağdan taze kopmuş üzüm olsa bu yemekle ne güzel olurdu.» deyince dervişler

birbirlerinin yüzlerine bakmağa başladılar. Çün-kü söylenen sözde bir gayr-ı tabiîlik vardı zîrâ her taraf karla kap-lı idi ve üzüm mevsimi çoktan geçmişti. Fakat Hüdâyî. şeyhinin teklî-findeki işareti keşfederek :
«— Müsâade buyrulursa maksadınızı yerine getireyim.» dedi ve Hz. Üftâde :
— Memnun olurum.» cevabını verdi. Mürîdan hayretler içindai ir-birlerine bakışarak neticeyi beklemeye koyuldular.
Hüdâyî gitti, bat karlarla örtülmüştü. Fakat ma'neviyâtın şiddet-li ateşi önünde bunun ne önemi vardı. Kütükler derhâl yeşillendi, yeşil yapraklar arasında olgunlaşmış üzümler görünüyordu. Hüdâyî. bu üzümlerden bir iki sepet doldurdu. Sevincinden yolda vecde geldi. Rûhu taştı, meczûb dervişler gibi yolda sallana sallana ilâhî, evrâd,. kasî-de okuyarak dönüyordu. Fakat kazara ayağı kaydı ve yanındaki batak-lığa düştü. Kurtulayım diye uğraşıyor bir türlü muvaffak olamıyordu. Bu. hâlin kendisini son derece mahzun ettiği esnada ansızın bir derviş zuhur ederek yanına geldi ve ona :
«— Evlâdım elini uzat seni kurtarayım.» dedi. Hüdâyî ona kim olduğunu sordu; fakat cevab alamadı. Yalnız :
— Efendi bu el senden başkasına uzatılmaz!» deyince Hüdâyî eli-ni uzattı ve oradan kurtuldu. Meğer bu derviş, Hızır (a.s.) imiş.
Hüdâyî nihayet üzümü huzür-ı şeyhe götürmeğe muvaffak oldu. Bu zâten onun için bir imtihandı.
Hüdâyî, olanları şeyhine anlattı. Bütün mürîdân hayretten dona-kalmıştı. O'nun hakkındaki sû-i kanâatlarından dolayı da ayrıca pişman oldular. Şeyh Üftâde onlara :
«— Gördünüz ya Hüdâyînin kemâlini, o bu hilâfete çoktan hak kazandı» buyurdu.

9. **Hüdayi yatır ile konuşması hurafesi (S.80)**

Hüdayi, şeyhinin nezdinde seyr-u sülûkünü ikmâl edince Sivrihisar'a halîfe olarak gönderilmişti. Burada daha önce «tarik-ı esma» tah-sîl ettiği Baba Yûsuf Efendi'yi ziyaret etmek istemiş; fakat okluğunu öğrenince bu sefer kabrini ziyarete gitmişti. Hüdâyî onun türbesinde murakabeye varınca-Baba Yûsuf zahit olmuş ve :
«— Hoş geldiniz, bu makam bizim değil, sizindir.» demişti. 192
Bilâhare Hüdâyî, ma'nevî işaretle Bursa'ya dönmüş ve şeyhine bir müddet daha hizmet etmişti.

10. **Hüdayi'nin Üsküdar'a tayini ve hokkabazlıkla anlaşmaları (S.80)**

Hz. Hüdâyî, şeyhine abdest suyunu ısıtarak hazırlardı. Bir gün ab-dest suyunu ısıtmakta gecikmiş, şeyhi kalkıp su isteyince ibriği alıp odadan dışarıya çıkmış ve kalbinin üstüne koyarak «zikrullah» ile ısıtmıştı. Bilâhare şeyhinin eline suyu dökünce Hz. Üftâde :
«— Oğlum bu su ateş ile ısınmış değil, haydi iki aslan bir post üzerinde oturamaz. Sana Üsküdar tarafı zahir oldu.» buyurmuştu

11. **Karısı Hüdayi'ye itiraz edince padişahtan gelen hediyeler uydurması (S.81)**

Bu esnada Hüdâyî'nin hanımı hâmile olup doğumu da yaklaşmış bulunduğundan Hüdâyi'ye :
c— Bursa'da kadılık ve müderrisliği terkettin, malını mülkünü şuna buna vererek elde avuçta bir şey bırakmadın. Dünyâ'ya gelecek yavruyu sarıp sarmalayacak bir hırka parçası bile yok.» diyerek serzenişlerde bulunuyormuş. Tam bu sırada pâdişâhın hediyye ve atıyye-sini getiren mc'mûr kapıyı çaüverince Hz. Hüdâyî :
— Hâtûn, istediğin dünyalık geldi, haydi al!» emriyle zevcesinin hatırını da tatyîb etmişti.

12. **Sultan Ahmed'in Hüdayi'ye karşı dalkavukluğu (S.81-82)**

Sultan Ahmed, Üsküdar'a gittiği bir günde çarşıda Hz. Hüdâyî'ye tesadüf eder. Derhal atından inerek yerine şeyhini oturtup kendisi de atın arkasından yaya olarak yürümeye koyulur. Hüdâyî'nin gönlü koca pâdişâhın yaya olarak yürümesine razı olmaz ve :
«—Sırf şeyhimin duası ve emri yerini bulsun diye bindim.» der ve böylece de şeyhi Üftâde'nin :
"Oğlum, pâdişâhlar rikâbında yürüsün." seklindeki duası yerine gelmiş olur.

Sultan Ahmed'in bu hâdise üzerine aşağıdaki beyitleri inşâd ettiği söylenir :
Vârımı ben Hakk"a verdim gayrı varım kalmadı
Cümlesinden el çeküb pes dû cihanım kalmadı
Çünki hubbu'ttah erisdi çekdi beni kendüye
Açdı gönlüm gözünü gayrı gümânim kalmadı
Evliyû'nın himmeti yakdı beni kal' eyledi
Safîyim buldum safâyı dû-cihânım kalmadı
Ahmed îder yâ ilâhî sana şükrüm çok-durur
Hamdu li'llâh aşk-ı Hak'dan ğayrı vârım kalmadı.

13. **Kasırgaya ve yıldırıma tasarruf etme yalanı (S.82)**

Hüdâyî'nin en yaygın menkabelerinden biri de şiddetli bir kasırga esnasında, kayıkçıların bile denize çıkmağa cesaret edemediği bir günde Sultan Ahmed Camii'nde cum'a vaazına yetişmek üzere bindiği kayığın dört yanında denizin süt-liman olmasıdır.
Bu esnada Topkapı Sarayı'nda Yalıköşkü yakınındaki fevkani sultan kasrından dalgaları seyreden Sultan Ahmed'in yıldırım isabet eden kasrının bir süre yıkılmayışı ve canının kurtulması da Hüdâyî'nin kerameti sayılmaktadır.
Bu menkabenin yaygınlığı yüzünden kayıkçılar arasında Üsküdar'dan Sarayburnu'na kadar giden bir yolun bulunduğuna inanılır ve bu yola «Hüdâyi Yolu» denilirdi.

14. **Sultan Ahmed'in zehirli yemeği yememesi için yardımına ulaşması yalanı (S.83)**

Sultan Ahmed, tenezzühe çıktığı bir gün et kızartmak için bir çukur açtırıp ateş yaktırmıştı. Et, ateşte güzelce kızartılıp yenilmek üzere hazırlandığında Hz. Hüdâyi teşrif etti. Ve pâdişâhı «zehirlidir» diye eti yemekten men'etti, et orada bulunan bir köpeğe verildiğinde köpek bir müddet sonra öldü. Daha sonra ateş yakılan yer kazıldığında Hüdâyî'-nin haber verdiği gibi zehirli bir yılanın parçalarına rastlandı.

15. **Hüdayi'nin kimya ilminde hokkabazlığı (S.83)**

Hüdâyî'nin kimya ilmine vukufunu duyan bir meraklı, kendisinden kimya öğrenmek üzere müracaat eder ve ondan bu ilmi bilin bilmediğini» sorar. Hüdâyî de bu ilmi bildiğini altında oturduğu asma ağacından üç defa yaprak koparıp üfleyerek «altına tahvîl etmek süretiyle gösterir.

16. **Kendisine ziyarete gelen seyyahla bir anda Kudüs mescidine gidip (ışınlanma) gelmesi yalanı (S.84)**

Şöhreti her yana yayılmış olan Hüdâyî'nin durumunu bir fakir seyyah da duyup dergâhına

gelerek huzurunda kalben ve ruhen feyz bulmakister
Huzura geldiğinde hiç ummadığı bir tarzda şeyhi çok kıymetli bir kürkün içinde görünce şaşırır ve bunu tarîkatlâ ma'neviyâtla bağdaştıramaz. Vakit ikindi namazı vaktidir ve cemaat henüz sünnet kılmak üzere ayağa kalkarken farz için kamet getirilip ayağa kalkılır. Bu sırada dervişin gönlünden «sünnet kılınmadan farza duruluyor» şeklinde bir mülâhaza geçer ve bu esnada Hüdâyî'nin kolundan tuttuğu derviş, arkasındaki postu yere bırakır. Hüdâyî de sırtındaki kürkü çıkararak ta,m farza duracakları anda seyyah ile beraber kendilerini huzûr-ı Bey-t-i Mukaddes'de bulurlar. Seyyah hayretler içinde namazı ikmâl ettikten" sonra :
«—Efendim postum dergâhta kaldı» deyince Hz. Hüdâyî de :
«__ Bizim kürkde orada kalmadı mı,» diye itab eder ve her ikisi de tekrar bir anda hankâha dönerler. Bilâhare Hz. Hüdâyî bu bîçâreye i'zâz ve ikramda bulunur.

17. **Padişah'ın Su'i zan ettiği gencin İlyas olduğunu anlaması yalanı (S.84-85)**

Bir gün padişahın vekil olarak gönderdiği nedimlerinden biri, Hüdâyî'yi dergâhında bulamayınca Bulgurlu'daki Çilehâne'sine gider. Ora-da Hz. Hudâyi'yi karşısına aldığı bir gençle sohbet eder bir halde bulur. Padişahın nedimi hemen selâm verip baş kestikten sonra geri döner, ve mal bulmuş mağribî gibi koşarak bu durumu padişaha yetiştirir. Bunu işiten padişah ertesi gün Üsküdar'a gelir ve aynı hali o da görür. Bir müddet sonra müstade talebiyle kalkmak isteyince Hüdâyî :
«— Biz de karşıya geçmek istiyoruz, kayığa kabul olunursak biz de gelelim.» der.
Teklif kabul edilip beraberce karşıya geçerlerken bir ara pâdişa-akhın eli küpeştede iken parmağındaki yüzüğü denize düşer. Yanlarındi genç hemen atlar ve yüzüğü padişaha uzatarak ortadan kaybolur. Padişah :
«— Aman çocuk boğuldu» diye bağırınca Hüdâyî :
«— Senin sû-i zanla gördüğün bu mahcûb civan Hızır'ın kardeşi İlyâs'tır.» der.

18. **Mezarlıkta padişah'a kendini ilah olarak göstermesi sapıklığı (S.85)**

Sultan Ahmed bir gün Hz. Hüdâyî'yi ziyarete gelir. Hüdâyî'nin arzusu üzerine birlikte tenezzühe çıkarlar. Karacaahmed mezarlığına vardıklarında Hz. Hüdâyî Sultan'a :
«— Bugün sana kendimi göstereyim mi?» diyerek kabristan 'cânibi-ne bakarak Kûmu hitabında bulununca kâmilen ehl-i kubur ekin gibi kabristan içinde zuhur etmeğe başlar. Pâdişah'ın durumu görme- sinden sonra Hüdayi, Üdu diyerek ehl-i kuburu eski hâllerine döndürür.

19. **Hüdayi, Allah adına yalan söyleyen bir zalim (S.96-97)**

Hüdayî'nin asıl şöhretini sağlayan ve ismini ölümsüzleştiren «tasavvufi şahsiyetidir.O vicdanı murakabe ve muhasebelerle dolu olan kadılığı terkettikten sonra büyük mürşidi. Üftâde'nin yanında ruhi ve fikrî olgunluğa erişmiş; zihni durulmuş, kalbi itmi'nâna ermişti. Ve bu yolda insanlara rehberlik edecek bir mürşid seviyesine ulaşmıştı.
O'nun vaaz, irşad ve zikir meclisleri, tefsir ve hadis dersleri hep tasavvufî bir neşve ile lezzetleniyor; eserleri de bu duygu île işleniyordu.
Tecellivât (bk. Eserleri Blm.) adlı eserinde kendisinin verdiği bilgiye göre muhtelif zamanlarda çeşitli tecellîlere mâzhar olan Hüdayi, tasavvuftaki kutupluk» ve «kutbu'l-aktâblık» mertebelerine de ulaştığını bizzat ifâde etmektedir :
1 — «1011 Şa'ban-ı Muazzam'ın yirminci gecesi temcîd vaktinde bir hâl zahir olup cemi-i halk'ı Hakk'a da'vet eylemişim, nazar eyledim âleme sanki «kutub» olmuşum.
2 — “1012 Ramazan 29. Pazartesi günü büyük bir tecellî oldu. Ondan sonra bir bisât ihsan

olundu. Genişliği âlemler kadarınca. Bundan sonra bir bisât ihsan olundu. Genişliği âlemler kadarınca. Bunlar lâkin zikrolunmaz.”

3 — «... târîh-i mezbûrda Muharrem 9. Pazartesi günü fakire işaret edip bu zamanın kutbu'1-afakı bunlardır, denildi.»
4 — «1012 Zilka'de 8. Cum'a gecesi benî âdeme kutb oldun diye kutbiyyet ihsan olunduğudur.»
5 — «1003 Ramazan 29, Pazartesi büyük bir tecellî vâki' oldu. Ondan evvel böylesi olmamıştı. Büyük bir döşek döşediler ki, cemî' alemi tuttu. Ra'dehu «kutub kimdir» dive sual eyledim, cevâp geldi ki, söylenmeze
«Kutbu'1-aktâb» olduğunu gösteren tecellîler de şanlardır :
1 «1013 Cemaziyelahır 18, Cum'a günü namazdan sonra fukara tevhidde iken Canib-i Hak'dan mü'minlerin kalblerini tathîr etmeği Rabb'ım ihsan edip «Kutbu'l-aktab» olduk.
2 — «1013 Muharrem 9. Pazartesi bir veçhile müşahede olundu ki ba'zı mahlûkat Mihalıc tarafına teveccüh ettiklerinde bu fakir cânibine sevkolundular. Hem bu halkın ba'zısı ba'zısına bu fakiri gösterip «kutbu'1-aktâb-ı âfâk bunlardır» diyorlardı.»

3 — «1018 Cemâziyelâhır 18. Cum'a günü cum'adan sonra mihrâbda iken ve fukara tevhidde olduğu halde «tathîr-i kulûb-i mü'minîn»ihsan olundu Guya ki kutb-i aktab idi.
4 — «1013 Zilka'de 18. Cum'a günü «sen kutbu'l-âmsın» diye kelâm olundu.»

Kutub lüğatte değirmen deliğine sokulan uzun demir, değirmen iği, kıble ve yol ta'yînine yardım eden kutub yıldızı, bir kavmin me-dar-ı umuru seyyid ve reis manalarına gelir.

20. **Tasavvuf’un pislikleri içerisinde kaybolan bir Profesör (S.97)**

Tasavvuf ıstılahında ise Cenâb-ı Hakk'ın mazhar-ı tecellîsinin mevzii olan» ve «insanlar tarafından ma'lûm olmayan en azîz şahsiyeti demek olduğuna göre Hz. Hüdayî de bu tecellîlere mazhar olmuş ve «âlemin kalbi» demek olan kutbu-l aktablık makamına yükselmişti. O'nun kutbiyetini devrini idrâk etmiş bulunan Evliyâ Çelebi. «Üsküdari Mahmud Efendi ki, kutbuna kadem basıp Sultan Ahmed Han rikâbında piyade yürümüştür.» diyerek, "Tarihçi Peçeyi ibrahim Efendi (1)61/1641) de, Asrında kutb-i zaman idü-günde istibah olunmaz idi.» şeklindeki ifadelerle belirtmişlerdir.

Aziz Mahmud Hüdayi ve Celvetiyye Tarikati, Doç.Dr. Kamil Yılmaz, Erkam Yayınları, İst-1990

Bayezid-i Bistami

1. **“Allah insanların sırlarını boş ve benimkini dolu olrak gördü.” Yalanı (S.141)**

Beyazid diyor ki: "Allah bütün insanların sırlarına ve ruhlarına baktı, baktığı her sırn boş gördü. Bâyezıd'ın sırrını işe kendisinden dolu olarak gördü. "(Attâr, 201)

2. **Beyazıd Allah’a iftira ediyor. (S.144)**

Bâyezîd der ki: Yüce Allah'ın bir şarabı var, gece olunca evliyanın kalbine bu şarap'tan sunar.

Ondan içenler ilâhî sevgi ve özlem sebebîyle Melekût'a uçarlar. (Refi', 210)

3. **"… Gördüm ki Ben O …" iftirası (S.155)**

Yılan gömleğinden çıkar gibi benliğimden çıktım, sonra benliğime baktım gördüm ki: "Ben O"
Sehlegî, 141)
Aynu'1-Cem adı verilen bir makam vardır, bu makamda bulunan velî, tam anlamıyla Hak'ta fâni olduğundan O'nun diliyle konuşan Hak olur. Serrâc: "Bâyezîd'den nakl edilen sözler onun Aynu'1-Cem
mertebesine ulaştığını gösterir. Aynu'1-Cem tevhidin isimlerinden olup onun ancak ehlince bilinen bir~ özelliği ve bir niteliği vardır" diyor. (Serrâc, 450, 459)

4. **Beyazıd Mirac diyerek Allah'la alay ediyor. (S.155-157)**

Bâyezîd'in Miracı

Miraç olayı Hz. Peygamber'in en önemli mucizelerinden kabul edilir. İsrâ ve Necm surelerinin başında bu olaya işaret edilir. Hz. Peyyamber'le, Peygamber gönderme hususu sona erdiğinden miraç ve benzeri hususIar da son bulmuştur .İlk sûfîler Allah'ı tasavvufun ana hedefi haline getirmeye başladıkları zaman O'na doğru yürümekten ve yolculuk yapmaktan bahs etmeye başladılar. Bu düşüncelerini sefer, seyr, suluk (seyru-sulûk) gibi terimlerle ifade edip O'na ermeyi ve kavuşmayı (vuslat) gaye edindiler. Hakk'â doğru yapılan bu manevi yolculuk (seyr ilallâh) sûfilikte bir miraç meselesinin ortaya çıkmasına yol açtı. Tasavvuf tarihinde ilk defa miraç edip semalara çıktığını, Allah'ı görüp onunla konuştuğunu söyleyen Bâyezîd Bistamî olmuştur. O, daha evvel var olan Hakk'a doğru yapılan manevî yolculuğu bir miraç olayı gibi tasvir etmiş, bunu yaparken
de Hz. Peygamberin miracını örnek almıştır.
Bâyezîd'le başlayan tasavvufî anlamdaki miraç ondan sonra da devam etmiş ve büyük sûfilerin gerçekleştirmeyi başardıktan en yüksek seviyede ruhun Hakk'a yücelmesi şeklinde anlaşılmıştır.
Bâyezîd'in yaptığı miraç birden çoktur. Bunların bir çoğu başta Sehlegî olmak üzere bir çok mutasavvıf tarafından kaydedilmiştir. Bu miraçlar arasında bir tanesi diğerlerine göre çok daha geniş olup Allah'la olan konuşmalar burada oldukça ayrıntılı bir şekilde verilmiştir. Diğer miraçlar ise 5-10 satırlık tasvirler şeklindedir. Şimdi burada önce kısalarını aktardıktan sonra en ayrıntılı olanını, Sehlegî'nin anlattığı şekliyle aynen vereceğiz:

l- **Ruhumla miraç yaptım**, melekûtu delip geç-tim. Cenneti ve cehennemi gösterdiler ama bunlarla hiç ilgilenmedim. Hz. Peygamber (a.s.) müstesna, uğradığım (ve semada gördüğüm) her Peygambere selâm verdim. Hz. Peygamberin ruhuna ulaşamayışımın sebebi ruhunun çevresinde nurdan bin perdenin bulunması, bundan gelen ışıltının bile neredeyse ilk bakışta her şeyi yakması idi. (Sehlegî, 111, Attar206)
Bâyezîd bu ifadesinde ruhu ile miraç yaptığını açıkça ifade etmiştir:
2- Ceberût'da gâib oldum.melekût deryalarına dâldım, Lâhut'un perdelerini aştım, Arş'a ulaştım.. "Burasını bomboş görünce kendimi onun üzerine attım ve:
"Ey benim Efendim! Seni nerede arayayım?
Bunun üzerine perde açıldı ve gördüm ki: Ben benim, ben yine benim, aradığım hususa yöneltiliyo-

rum, yürüyen de başkası değil, ben oluyorum. (Sehlegî, 164)

5. **Beyazıd Allah'a iftira ederek şirk içinde bocalıyor. (S.158)**

Başka bir rivayette şöyle: "Bana kendimi tamamiyle unutturdu.Halkı ve melekûtlan da unutturdu. Bende kaygılar kalmadı. Kaygısız kaldım, sürekli olarak memleket memleket aştım ve halka ulaşıp onlara: Kalkın ki size destur vereyim, dedirn Kaldır dım ve destur verdim, nihayet onlara erdim. Bu yüz-den beni kendisine yaklaştırdı, bana kendisine giden yolu açtı. Ruhun bedene olan yakınlığından daha çok O'na yakın oldum o vakit bana hitâb ettî: "Bâyezîd! Sen müstesna onlann tümü benim halkı mdır. Ben de evet Senim,sen de ben (Sehlegî, 153)
Bir kere yükseklere çıkarıldım, nihayet huzuruna varıp durdum. Bana şöyle hitab etti: "Ey Bâyezîd! Halkım seni görmek istiyor".
"Ama Azizim! Ben onları görmek istemiyorum eğer sen onların beni görmelerini arzu ediyorsan ben sana muhalefet etme gücüne sahip değilim, Bu
takdirde beni birliğinle o kadar süsle ki halkın beni gördüklerinde seni gördük desinler ve bu durumda o sen olasın ve ben orada olmayayım "(Sehlegî, 1397" Serrâc,4bb)
Bâyezîd diyor ki: Allah bu dileğimi kabul etti ve öyle yaptı. Beni huzurunda-durdurdu, süsledi ve yü-
.celtti. Sonra da halkına çıkardı.Huzurunda bir adım atıp halka vardım, ikinci adımı atınca kendim-
den geçtim. Bunun üzerine
"Dostumu bana iade edin. Zira o bensiz olmaya sabr edemez" buyurdu. (Sehlegî, 149)

6. **Beyazıd'ın Allah'ın sıfatları ile sıfatlanması küfrü (S.161-162)**

Hakk'a erip Hak'la Hak ikamet edince bana izzet ve azamet kanadı verdi. Kanatlarımla uçtum, ama O'nun izzet ve azametinin (şeref ve ululuğunun) sonuna eremedim.İmdad diye O'ndan O'nunla meded istedim, zira O'nunla olmak için O'nunla olmak için O'nunla olmaktan başka gücüm yok. Bunun üzerine bana lutuf gözüyle nazar etti,gücünden güç verdi, beni süsledi, kereminin tacı ile başımı taçlandırdı. Beni tekliğiyle tek, birliğiyle bjr kılıp sıfatlarıyla vasıflandırdı, hiç bir kimsenin ortak olmadığı olmadığı sıfatlarla. Sonra dedi ki Birliğimde bir, tekliğimde tek (vâhid. ferd) ol.
Kerem tacımı koyduğurn başını kaldır ve şerefimle şereflendir, zorumla zorlu ol. Sıfatlarımla Halka çık ki benliğimi benliğinde göreyim Artık. seni gören
"beni görmüş, seni murad edinen beni murâd edinmiş olur, Ey yeryüzündeki nurum gökyüzümdeki
'süsüm!

7. **Beyazıd'ın kafasında şirk ve küfürden başkası yoktur. (S.162-164)**

Böylece Allah'ın bana karşı kendisiyle ileri sürdüğü delillerin arkası geldi. Artık bundan sonra O beni
kendi isimlerinden hangisiyle bana hitab ettiyse ben de' ona o isimle hitap ettim, O kendi sıfatlarından hangisiyle beni vasıflandırdıysa ben de O'nu o sıfatla nitelendim .Böylece O'nunla iken benden olan her şeyin sonu geldi. Bir süre ölü gibi kaldım, ne ruh var, ne beden! Sonra öldürmüş iken canımla beni canlandırdı ve:

Mülk-kimin?" buyurdu.Beni ihya etmiş olunca "Bir ve kahhar olan Allah in dedim.
"İsim kimin?" buyurdu. "Bir ve kahhâr olan Allah'ın" dedim "Hakimiyet kimin buyurdu "Bir ve kahhâr olan Allah'ın" dedim.
"irade kimin?" buyurdu.
"Zorla olan Rabbın" dedim. Buyurdu ki:
"Sana hayatımdan hayat verdim, seni ülkeme sultan yaptım, adımla da adlandırdım, hakimiyetimle seni hâkim kıldım? irademi sana anlattım. Rablık -isimlerini ve ezeliyet sıfatlarını (alman ve kullanman için) bana muvafakat ettim.
"Ne istediğini biliyorum: Kendime ait oldum razı olmadın,senin için san ait oldum. buna da razı olmadın" dedim,buyurdu ki-
"Ne kendine ait ol, ne de bana, kuşkusuz sen yokken ben senindim? Sen de sen yok iken (benklik sız) benim ol. Olduğun gibi kendin ol, olduğum gibi benim ol."
"Bu, benim için nasıl mümkün olur meğer ki Seninle ola" dedim. Bunun üzerine kudret gözüyle bana"şöyle bir taktı ve kendi varlığıyla beni yok etti ve benden zatıyla tecelli etti. Böylece ben O'nunla var oldum ve fısıldaşmalar sona erdi. Söz bir oldu, her şey her şeyle bir oldu."
"Ben benim, O'nun benliğini dile getirişim vahdet halinde hüviyetini dile getirişim gibi.Böylece de sıfatlarım Râblık sıfatlarına dönüştü. Dilim de tevhid dili oldu. "O dur, ondan başka Tanrı yoktur" sıfatlarım oldu. Ne olduysa O'nun varlığıyla ve olan dan oldu. O'nun varlığıyla olan da "olan olur. Artık sıfatlarım Rablık sıfatları, işaretlerim ezeliyet işaretleri, dilim tevhid dilidir." (Sehlegî, 175-178)

Bayezid-i Bistami - Prof.Dr. Süleyman Uludağ, Diyanet Vakfı Yay., Ankara-1994

1. **Beyazıd-ı Bestami ve Muhyidini Arabi'de Vahdet-i Vücut inanana kapı açılması küfrü (S.17-18)**

Biz tasavvuf tarihine küçük bir kapı açarken kronolojik sıralamayı burada bırakıp elinizdeki eserin yazılmasına konu teşkil eden Büyük Velî Ebû Yezîd Bestâmî Hazretleri'nin İslâm tasavvufuna açtığı değişik bir kapıdan söz etmek istiyoruz. Bilindiği gibi Ebû Yezîd Hazretleri VAHDET-İ VÜCUD felsefesine kapı açan ve bunun ana fikrini ortaya koyan ilk mutasavvıftır. Bu kapıyı genişleten ve konuyu daha çekici ve işlek hale sokan ise Şeyh-i EKBER Muhyiddin Arabî (K.S.) Hazretleri'dir. Fü-tuhat-ı Mekkiyye ve Füsûsu'l-Hikem adlı kıymetli eserlerinde bu konuyu izah etmiş ve yer yer dikkatleri çekip şübheleri büyütmemek ya da kaldırmak için bazı tekrar ve açıklamalara yer vermiştir.
Ebû Yezid Bestâmî (K.S.) Hazretleri: «SÜBHÂNÎ MÂ A'ZAME ŞANÎ» «FEİZÂ ENE HÜVE VE HÜVE ENE» diyerek vücud-i hakikînin Allah'a mahsus olduğunu anlatmak istemiş ve bir vecd ve istiğrak içinde ilâhî nur ve tecellilerden başka bir şey göremeyince bu sözü sar-fetmiştir. İbn-i Arabî (K.S.) Hazretleri bunu biraz genişleterek şöyle demiştir: «SÜBHÂNE MEN AZHARA'L-EŞ-YÂE VE HÜVE AYNÜHÂ... İNNE VÜCÛDE'L-HÂDİSÂTİ'L-MAHLÛKATİ HÜVE AYNÜ VÜCÛDİ'L-HÂLİKI... EL-ABDÜ RABBÜN VE'R-RABBÜ ABDÜN YÂ LEYTE ŞİİRİ MENİ'L-MÜKELLEF» demiştir. Bunların Türkçe anlamı şöyledir: «Kendimi tenzîh ederim, sânım ne de yücedir!» «Eşyanın ta kendisi olduğu halde eşyayı izhâr eden Allah'ı tenzih ve teşbih ederim.» «Doğrusu sonradan meydana geleni mahlûkatın vücudu, Yaradanın vücudunun aynıdır.» «Küf Rab'dir; Rab de kuldur. Keşke bilseydim mükellef olan kimdir?»

2. **“Kendimi tenzih ederim.”şirki (S.62)**

«Kendimi tenzih ederim, kendimi tenzih ederim; ben en yüce olan Rabbimin kendisiyim!.»

3. **“Kabe’de Allah’a ulaştığında kabe etrafında dönüyordu.” yalanı (S.91)**

“Kabe’yi tavaf ederken , hep rabbimi istiyor,O’nun huzuruna ermeyi arzu ediyorum.Tavaf esnasında Rabbime kavuşunca , O’nun yakınlığına erişince , bir de baktım ki Kabe de benim etrafında dönüyor.”

4. **“Diğerleri ölüden biz ise diriden aldık.” Yalanı (S.92)**

«A miskinler!. Bahsettiğiniz zatlar ilmi ölüden almışlar. Yâni ölüyü ölüden almışlar.. Biz ise ilmimizi hiç ölmeyenden aldık!.

5. **“Seher vakti olunca gayb aleminde ses geldi.” Yalanı (S.97)**

Gecelerden bir gece kalbimi arayıp yokladım...Seher vakti olunca , gayb aleminden bir ses geldi, şöyle diyordu: Ya Eba Yezid! İşte o budur, Sen bizden başkasını arıyordun?!..

6. **Hz. Peygamber hak sözü ile Beyazıd’ın küfür sözü karşılaştırılması iftirası (S.99-100)**

«Rabbim, seni tenzih ederim; seni hakkıyla bilemedim!.» derken, Bâyezid-i Bestâmî:
«Kendimi tenzih ederim, kendimi tenzih ederim, sânım ne büyüktür!.»
demiştir. Buna nefersiniz?
100.sayfa mevcut değil

7. **“Benim bayrağım Muhammed’in bayrağından büyüktür.”yalanı (S.262-263)**

Dervişlerden biri Bâyezid-i Bestâmî Hazret-leri'ne geldi. Biraz sohbetten sonra derviş dedi ki: «Halkın hepsi Muhammed (S.A.V.)'in bayrağı altındadır!» Bu bayrak dünyada Hz. Muhamme-d'in getirdiği şeriat, ilim ve fazilettir. Âhirette ise mü'minleri altına alacak nurdan bir sancaktır. Bâyezid-i Bestâmî Hazretleri dervişin az-çok arif bir kişi olduğunu bildiği için ona şöyle dedi:

«Allah'a andolsun ki benim bayrağım Mu-hammed (S.Â.V.)'in bayrağından daha büyüktür! Benim Bayrağım nurdur. Altında bütün insanlar ve cinler ve peygamberlerden olanlar bulunuyor.»

8. **Beyazıd’ın mütekebbirlik şirki (S.265)**

«Benim bir benzerim ne gökte bulunur; ne de benim sıfatımın bir benzeri yeryüzünde bilinir!»

9. **Sapık Beyazıd’ın Rabbimizle alay etmesi, (S.284)**

Bâyezid-i Bestâmî (K.S.) Hazretleri bu hakikati dile getirirken diyor ki:
«Bir defasında mânâ âlemine yükseltildim. Manevî alanda bir yolculuk yaptım. Rabbimin huzurunda durdum. Bana buyurdu ki:
— Bâyezid! Halk seni görmek istiyor..
— Ama ben onları görmek istemiyorum, dedim. Sen Rabbim, mutlaka benden görünmemi istiyorsan, elbette ki sana muhalefete gücüm yoktur. Beni kendi VAHDANÎYYETÎNLE süsle, tâ ki o vaziyette beni görsünler. Ve görünce de o görülen sen olasın!. Ben orada olmayayım..
Nitekim öyle oldu: Cenâb-ı Hak beni tutup süsledi ve yükseltti. Sonra da: «Halkın önüne çık» buyurdu. O'nun huzurundan ayrılıp bir adım attım, ikinci adımı atmaya hazırlanırken baygınlık geçirdim. Bunun üzerine Rabbim seslendi: «Benim dostumu bana çevirin. Çünkü o bensiz sabredemez.»

Beyazıd Bestami ve İslam tasavvufunun özü - Celal Yıldırım, Demir Kitabevi, İstanbul-1978

Beyazıd-ı Bestami'nin küfür ve şirk sözleri (S.156)

Beyazıdı Bestami'den örnek verecek olursak, o şunları söyler :
"Öyle bir deniz geçtim ki, Peygamberler onun kıyısında durdu.", "**Cehennem dediğin nedir ki? Onu görsem hırkamın ucuyla söndürüveririm**.", "**Kendimi noksan sıfatlardan tenzih ederim**." **Ne de büyük zuhurum var**.(144)
Allah beni bir defa yükseltti, önüne oturttu ve bana şöyle dedi: Ey Ebû Yezid, yaratıklarım seni görmeyi arzuluyorlar." Bunun üzerine ben dedim ki; "**Beni vahdaniyetinle donat ve Sen'in benlik elbiseni bana giydir ve beni ehadiyetine yükselt, ta ki, yaratıkların beni gördüklerinde diyebilsinler**: "**Seni (yani Allah'ı) gördük ve Sen O'sun**" Fakat Ben (Ebû Yezid) orada olmam", **Hak'kı Hak'la gördüm, ve bir zaman Hak'da Hakla birlikte oldum. Ne nefes, ne dil, ne kulak, ne başka birşey vardı. Vakta ki, Tanrı kendi nurundan bana göz verdi, o zaman O'na O'nun nuruyla baktım ve O'nu kendi bilgisiyle gördüm, O'nun lûtfunun diliyle, kendisiyle görüştüm: "Seninle benim hâlim nasıldır?**" dedim. Bana , Ben seninle senim. Senden başka Allah vok" **dedi**...

Vahiyden Kültüre - Celaleddin Vatandaş, Pınar yayınları, İst-1991 - Beyazıd-ı Bestami'nin küfür ve şirk sözleri (S.156)

EMİR SULTAN

1. **Emir Buhari (Emir Sultan) Hayatı, Menkıbleri (S.6)**

(1368-1429) Yüce Sultan ve bugün Emir Buhari (R.A.) diye bilinen, bu kudsal isimle anılan velî'nin adı Mehmed Şemsüddin'dir. Bursa'ya gelinceye kadar kendileri hep bu ad ile bilinmiştir. Aslında mübarek isimleri şemsüddin olup, Mehmed, dedelerinin adıdır. Pederleri evliyâullah'ın eâzımından bulunan (Emir Gülâl) (K.S.)'dtr. Elbette.işaret etmeye bile lüzum yoktur ki, ilm-i bâtın deryasına yeni bir veçhe veren ve müceddid lâkabına bihakkın liyâkat

kesbeden böyle bir zâtın hem tercüme-i hâli, hem de özellikle menkıbeleri, çeşitli kaynaklarda muhtelif suretlerle anlatılmıştır ki, bundan da tabiî bir şey olamaz. Okurlarımız, aşağıdaki mâruzâtlarımızı incelerken bu noktaya önemle dikkat buyurmalıdır. Emir Buharı ve Emir Sultan lâkablanyla tarihe şeref veren yüce velînin gençlik hayatını oradan da irsâd postuna oturduğu zamana kadar kendilerine rehberlik eden iki zât vardır ki, başlangıçta bunları tanımadan yüce Sultân'ın seçkin kişiliğini anlatmaya imkân yoktur. Bunlardan birisi peder-i muhteremleri olan Emir Gülâl Hazretleri, diğeri de sevr-i iiâilahda bir dereceye kadar kendisine irşad vazifesi gören ve ondan hilâfeti devraldığı Seyyid İsa (K.S)'dır.

2. **Abdulhalık-ı Gücdüvani'nin ruhaniyetinin görünmesi yalanı (S.14-16)**

İstitraten sunu arzedelim ki: Emir Gülâl Hazretleri cehri zikrin temsilcisiydi. Bir gün müridlerinden Nakşibendi Tarikatının kurucusu olan Şah Muhammedi Nakşibend Hazretleri zikre devam ettiği sıralarda güzeştegândan Abdülhâlik-ı Gücdüvâni Hazretlerinin Ru-hâniyyeti hem Emir Gülâl'e, hem de Şah Muhammed Nakşibend'e tecessüm ederek. Şah Nakşibend'in halka-i zikirden ayrılmasını ve kendisinin zikr-i hafî'yi te'sis buyuracak bir tarikata pir olacağını beyan buyurarak derhal zikr-i cehrî'den ayırarak halkadan çıkarmıştır. Emir Gülâl Hazretleri dahi şu beyitteki esrarın tecellisine boyun eğerek ilâhi emri derhal yerine getirmişi. . Nitekim oğullan da bilâhare aynı tariki tâkib buyurmuştur.
«Mir'ât-ı mukabildeki suret gibi Manâs,
Dilden dile menkul olur esrâr-ı Muhammedi».
Yalnız şu kadarına, işaret edelim ki, bütün bunlardan nümâyân olan, eserini yayınladığımız Koca Sultân'ın, nüfûs-ı sâfiyye ve kâmile erbabından, yâni A'raf mertebesindeki en büyük velilerden birisi olduğudur. Bu bakımdandır ki, bâzı tasavvuf! asarında Emir Sultan Hazretlerinin, Hazret-i Mevlânâ'dan daha büyük veya aynı mertebede olduğu yazılmaktadır. Bizce buna hiç gerek yoktur. Sebebi şudur ki: Aynı mertebede bulunan ehlullah, birbirinin aynasıdır. Biri olmadan diğeri kendi ilâhi kemâlâtının tecellilerini göremez.
Emir Sultan Hazretleri, kendilerine hem babalık, hem de mâder-lik vazifesi gören Emir Gülâl Hazretlerinin, vefatından sonra hem de yerini alacak kemâlde bulunduğu hâlde postu emsalsiz oğluna terketmemiş, Seyyid İsa'ya bırakmıştır. Bundaki hikmet şudur kir Emir Gülâl (K.S.) kutbiyyetin her zaman babadan oğula intikal eden bir nur olmadığını (Gah eznesti alist, gâhi velist) sırrının tatbiki gerektiğini anlatmak arzu buyurmuştur. Ancak Emir Sultan Hazretlerinin Medine-i Münevvere'ye gitmek arzusunu izhar buyurması üzerine Seyyid İsa (K.S.) seyr-i sülük âdabına riâyetle şöyle, demiştir: «Yâ Şemseddin! Mademki Medine'ye gidiyorsun, .gittiğin mahal iki cihan servetinin bulunduğu yerdir, ben de sana el veriyorum»-diyerek kendisine icazetle halife seçmiştir.
Mehaz olarak istifâde ettiğimiz eserlerin bâzılarında İslâm dininin yalnız akla müstenid bir din olduğu, akıl dışı davranışlara hiç yer verilmediği beyân edilmiş ise de, bu fikre iştirak etmemize imkân yoktur.

3. **Emir Sultan seyyidliğini peygambere tasdik ettirmesi yalanı (S.18)**

Seyyid olduğtına bir şahidin var mı?» derler. Yüce Pir'in cevâ-bı kesindir:
«Evet vardır. O şâhid Resul Aleyhisselâmdır» buyurur. Bu ce-ap karşısında herkes birbirine bakar, böyle bir şey olur mu olmaz mı? diye düşünürken, geçirdikleri ilk şaşkınlık ânından sonra:
«Peki kabul ettik» derler. Bu cevap üzerine Emir Sultan:
«Öyle ise kabr-i saadete gidelim, orada Resul Aleyhisselâma seldim verelim. Hangimizin selâmına cevap verirse onun soyu belli olur» buyurur.
(Bâzı kaynaklara göre kabr-i şerife gidildiği, bâzılarına göre ise O radan kabr-i şerife

yönelinip selâm verildiği yazılıdır.)
Bu teklifin kabulünden sonra hâzır bulunan ve kendilerinin şeyyidliklerini iddia edenler,türbe-i saadete vdönüp “ esselamı aleyküm ya ceddi” dediklerinde vhiçbir cevap alınmaz.Sıra Emir Sultan’a geldikte kendileri “esselamı aleyküm ya ceddi” buyurduğunda açık ve seçik bir şekilde “ Aleykümüssellam ya veledi, ya seyyid Muhammed Buhari “ sada-yı bülendi duyulur.

4. **Emir Sultanın Allah’a ait sıfatları veliye verme küfrü (S.29)**

Yukarıda arzettiğimiz gibi her şeye kaadir olan Allahü Zülcelâlin velisi hem kâmil, hem hamîd'dir. Ölüleri diriltti̇ği gibi her şeye kaadirdir de. O Hak suretinde tecellî eden halk'dır. Veya ilâhi me-âni ile tahakkuk etmiş halkdır ki bu âlemde noksan ve kemâîlyle parlayan güneş de odur. Sema ve arz, uzunluk ve genişlik onda mü-tecellîdir. Hayy olan varlıklara Mümît - öldürücü - esmâsıyla kendisinde tecelli ederek öldüren de o velîdir. Bu sırra mebnidir ki Emir Sultan Hazretleri kendisini-ve .Hundi Sultanı öldürmeye me'mur olan kırk sipahiyi mânevi oklarla öldürmüş, tsaavvuf ıstılâhıyla soy- . leyelim. Yukarıda ayrıntılarıyla açıkladığımız Hû kayığına bindir-miştir. Dikkat buyurulacak olursa Hû kayığı ıstılahı ile, yâni nüve kayığındaki, hüve lafzıyla (Lemuhyü mevtü ve hüve âlâ külli şeyin kadir) âyet-i celilesindeki (Hüve) arasında sıkı bir irtibat - bağlantı vardır.

5. **Cibali Babanın fethe mani oluşu ve ruhun dua ile kabz edilmesi yalanı (S.44)**

İstanbul'un muhasarası sırasında bir türlü topların kat'î te'sîri gösterememesi üzerine Fatih murakabeye daldığında «.Cibâli'de-» Cibâli Baba namı ile Anılan mânevi teşkilâta mensub bir velî'nin İstanbul'un fethine engel olup «Dokunmayın gâvurcuklarıma* dediğine muttali olmuştur. Bunun üzerine sec-de-i Rahmân'a kapanıp yüce Mevlâ'ya şöyle niyazda bulunmuştur: «Yâ Rab-bi, Habîb-i Ekremin'in hadîs-t şeriflerinde bahis buyurulan emir ben isem şu meczub Cibâli Baba'nın lûhunu kabz et de bana fetih müyesser olsun, eğer o emîr, ben değilsem benim ruhumu kabz et ki âlem-l İslâmın şu perişanlığım görmeyeyim».
Bu niyaz üzerine sırr-ı kader levh-1 mahfuzdaki gibi tecellî ederek Cibâli Baba'nın ruhu kabz edilmiş ve ondan sonra Fatih'in kumanda ettiği asakir-i İslâm İstanbul'a muzafferine dâhil olmuştur.

6. **Emir Sultan’ın Yasin suresini hurafeye alet etmesi (S.53)**

Seyyid Muhammedü'l-Buhârî (K.S.)'nin Yasin Sûresinin Şerhi bitabının birinci hâssası şudur ki, bir -kimse bir iş için evinden çıkıp bir yere gitmek istese veya büyük, küçük kimselerin bulunduğu bir topluluktan bir istekte bulunsa veyahut da bunun gibi yerlere varmak istese şöyle yapmalıdır. Yasin sûresini bir şişe içine, eğer şişe yoksa bir çanak suya okuyup üfürse veya o su ile abdest alsa veya yüzünü yıkasa her kiminle görüşürse görüşsün karşısındaki ondan ayrılmayacak kadar dostu olur, yetmiş iki melek kendisinin koruyucusu ve nazırı olarak tüm islerinde yardımcısı olurlar. Ayrıca bütün âfetler ve zahirî elemlerden veya batini rahatsızlıklardan Yasin sûresinin berekâtı ile korunmuş olur.

7. **Kabağı başından kestiği anda kalabalık içinde bulunan Harb’in başının gövdesinden kesilip ayrılması yalanı (S.164)**

Seyyidler Seyyidi Cemâleddin Buhari'den şöyle rivayet olunur: Çok sevdiği müridlerinden Derviş Salih isminde birisi gelip kendilerine Harb isminde birisi seni öldürmek niyyet ve kastindedir, gece gündüz sizi kolluyor. Sebebi ise bizim kızı, cariyenizi kendisine vermediğimiz için imiş.
Hazret gülerek derviş Salih'e şöyle buyurdular-.
— Şu bütün duran baş kabağı getir, der. Salih de baş kabağı koparıp getirmek isterken Şeyh Efendi arkasından yetişip kabağı başından kesip yere bırakır. Ve şöyle buyurur:
— Ya tbn-i Harbî Baş kesmek, adam öldürmek, masum kanı akıtmak nasıl olurmuş...
Derviş Salih kıssanın sonunu şöyle anlatır:
— Ben bu hâdiseden sonra dışarıya çıkıp Hazretin huzurundan ayrıldım, Baktım bir grup insanlar tabut içinde bir cenaze götürüyorlar. Bu ölen adam kim? diye sorduğumda, tabutu taşıyanlardan birisi :
— Bu Mukatil İbn-i Harb'dir. Bugün sabahleyin bizimle oturmuş sohbet ediyorduk. O arada elinde kara saplı bir bıçak tutan el uzandı, Harb'in başını gövdesinden ayırdı- ve önümüze koydu, dedi. Teçhiz tekfin için evine götürüyoruz. Ondan sonra defnedeceğiz.

8. **Arabi'ye göre manevi hükümet ve ruhani teşkilat uydurması (S. 407-408)**

«Gülsitân-ı taze taze güllerim açmaktadır, Arzûy-u nevbahar etmem, hazan olmaz bana».
İstitraten bu konuya temas ettikten sonra vefk sahibine görünen nükabâ, nücebâ ve emsali zevat-ı âli kadirler hakkında okurlarımıza malûmat vermeden geçemedik. Bu konuda baş vurulacak en sahih kaynak elbette ve elbette Muhiddin-i Arabi Hazretleri'nin Fütuhati'l-Mekkîye'sidir. Şimdi oradan manevî ve ruhanî teşkilâtı alalım.
Kutub: Ahval ve makamâtın cümlesini câmi'dir. Ya asalet, yahut niyabet tarikiyle olur. Asalet tarikiyle olan kutubluk Muhammed Aleyhisselâm'a hastır. Niyabet tarikiyle olursa Gavs denilir. Gavsiyyet dahi ikiye münkasem yani bölünmüştür. Bir zât hem zahirî, hem bâtınî Gavsiyyete erişebilir. Buna örnek olarak Şeyhayn denilen dört Halife-i Resûlüllah ile Hasan ve Hüseyin Efendilerimiz böyledir. Diğerleri bâtına mahsus gavsdırlar ki Bayezid-i Bista-mî (R.A.) buna misaldir. Zaman bunlarsız olmaz.
(Yalnız biz şahsî kanaat olarak arzedelim ki bazen kutbiyyet, nadir hallerde bâtında da olur).
İkincisi: Eimme bunlardan birisi Abdürrab'dır ki daima kutbun sağında oturur. Diğeri Abdülmelik'tir ki kutbun solunda yer alır. Bunlardan birinin nazarı mülk ve nâsut âlemine, diğerinin nazarı melekût âlemine dönüktür.
Üçüncüsü: Evhad'tır. Bunlar dört zâttır. Meşrıktakine Abdülhay, mağrıpta-kine Abdülalîm, kuzeydekine Abdülmürîd, güneydekine Abdülkâdir denir.
Dördüncüsü: Ebdaldır. Bunlar yedi zâttır. Birinci iklimde mutasarrıf olan zât ibrahim (A.S.)'in kadem ve meşrebi üzeredir. İkincisi Musa (A.S.), üçüncüsü Hânın (A.S.), dördüncüsü İdris (A.S.), beşincisi Yûsuf (A.S.), altıncısı İsa (AJS.), yedincisi Havariyyûundur. Bu âli zâtlar yedi yıldızdaki sırlara-muttali olnp her birinin emrinde bir yıldız vardır. Bâtınları her velî gibi Hak (C.C.)'ye yöneliktir. Vaaz ve- nasihatta bulunurlar ve mü'minleri ıslâh ile meşguldürler.
Beşincisi: On iki zâttır.
Altıncısı: Nücebâ olup sekiz zâttır.
Yedincisi: Havariyyûndur ki ,Avâmül havvarî mertebesindedir.
Sekizincisi: Ricaliyyûn olup kırk zâttır. Bunlar yüce Mevlâ'nın ilâhî aza-metinden müstağraktır.
Dokuzuncusu: Hâtemdir ki, bu bir zâttır.
Onuncusu: Ricâl-i kuvvet, yani kahır ricalidir ki sekiz kutsal zâttır.
On birincisi: Cinân ricalidir.

On ikincisi: Heybet ricali olup dört zâttır.
On üçüncüsü: Fetih ricali olup bu rical-i fetih yirmi dört zâttır.
On dördüncüsü: Ricâlullah olup yedi kişidir.
On beşincisi: Ricâl-i tahtel esfeldir ki yedi zâttır.
On altıncısı: İlâhiyyûndur. Üç zâttan ibarettir.
On yedincisi: Büdelâdır ki on iki kişidir.
On sekizincisi: Ricâlül iştiyaktır ki beş zâttır.
On dokuzuncusu: Ricâl-i eyyamdır ki altı zâttır.

9. **Cifir ve Gaybi bilme hususunda Hz.Ali (r.a.) iftira (S.416)**

İmam-ı Ali (K.V.)'nin Cifr-i Câmi'nin de haber verdiği şeyler aynı aynına zuhur eylemiştir. Resûl-i Ekrem (S.A.VJ'in zaman-ı saadetlerinden kıyamet gününe kadar geçecek şeylerin hepsinden haber vermiştir (*).
(*) Dikkat buyurulacak olur ise burada gayıptan haber verme gayba itti-lâ k'esbetme esrarına temas buyurulmaktadır. Bu konu Hüccetülislâm İmam Gazalî (K.S.)'nin hem Mişkâtü'l-Envâr'ında, hem de Esmâü'l-Hüsnâ'sinda de-rinlemesln» incelenmiştir.
Mişkâtü'l-Envâr'mda (La ya'rifullâhe künhü ma'rifetehû ittâhû). «Yani:
Allâhü Zülcelâl'in ilminin künhunü yine kendi Zât-ı ecellü âlâsı büir, gayri kimse bümcz» denilmektedir.
Buna rağmen pek çok evllyâullah hazerâtı tabiatı ile evleviyyetle enbiyâ-i izam hem marifetullâlun künhunü, hem de gaybe ait hususları bilmektedirler. Zahirde çelişkili gibi görünen bu konuyu yine tmam-ı Gazali şöyle izah buyurmaktadır:
«Bu kümmelinin esrarı Hak (C.C.)'ye vukuflarının sebebi, kendilerinin müstağrak-ı bilferdantyye oluşları ve kendi varlıklarını Hak'ta fâni kılışların-dandır>.
Bir de esrâr-ı gayba ittilâ, âlem-i misal tecelllyatı ile .husul bulmaktadır. Nitekim bir gün ŞeyhÜ'l-Ekber (R.AJ'e şöyle bir hitab-ı Sübhânî vakî olmuştur (Bir kulun hayali gösterilerek):
«— 7a Şeyh! Buna ilim ta'lim et* buyurulmuştur.
Hz. Şeyh'in: «Ya Rabbl, bu kimdir?> diye sorması üzerine, «Beşaret köyünden Hasanü'l-CiyH'dlr> cevabı verilince, Hazret-1 Şeyh:
«— Ya Rabbi! Ben neredeyim, O nerede? Nasıl ilim ta'lim ederim?deyince,
«— Sana onu güsterdiğimiz gibi, seni de. ona gösteririz» buyurulmuş ve Şeyh Hazretleri ona ilim ta'lim eylemiştir.

10. **Muhyiddin-i Arabi’nin Allah’a ve Rasulune iftirası (S.418)**

Bu ezel sırrı dolayısiyledir ki Şeyhü'l-Ekber (R.A.) bir safahatında Allah'ın Resulu Allah'dır" buyurmuşlardır, Bu nükteyi anlamak evliyâullah hazerâtının kabul buyurduğu şekilde vahdet-i vücud hakîkatına arif ve vâkıf olmakla mümkündür. Nitekim aşağıdaki beyit bu sırrı tüm ledünniyyatını bütün haşmetiyle dile getirmektedir.
"Cümle bu cihan ol sanemin vechidir elhak, Ger mescid ü yâ deyr ü yâ put haneye baksan".

11. **“Bir kimse Allah’ın ismini anarak bir şey istese Allah cevap vermez ve sevgisine mahzar olan kul cevap verir.” Küfrü (S.484)**

Herhangi bir dilek ve hacet sahibi ne vakit Hak Teâlâ'dan muayyen esmasını zikrederek bir şey dileyecek olsa ona Hak cevap vermez. Mahbubiyyet sırrına mazhar olan kul cevap verir. Burada anlaşılması çok güç bir noktaya gelinmiştir. Avam u nâsın bilmeyerek, meselâ: Yâ pir veya yâ Şah Nakşibend veya yâ Aziz Mahmud Hüdâi imdadıma yetiş diye Allahü Zülcelâl dururken onlardan mef det ummaları bilmiyerok de olsa bu sırdan dolayıdır. Çünkü bil pîrânın

her birinde Hak Teâlâ'nın yâ Rahman, yâ Rab, yâ Kadir esmalarından biri tecelli edip bu yüce zâtlarda şahsi benlik bırakmamıştır.

12. **Seyyid Ahmed Buni'nin şahsında İslam'a hiyanetleri (S.471)**

Sahih rivayetlerdendir ki, Seyyid Ahmed Bunl Hazretleri, kırk yıl mübîn ism-i şerifiyle meşgul olmuştur. Mübîn esmasının dört harfi olup her harfin bir de müvekkel meleği mevcuttur. Ahmedü'l-Buni meşgul olduğu mezkûr kırk yıl'içinde dört meleği kendi hük-jmü altına almış, yani zâtına musahhar kılmıştır. Bu tılsım sayesin--de yeryüzünde ne kadar hazine ve define mevcut ise yerlerini avucunun içi gibi bilirdi. Feth-i Taiâsim adlı bir kitap te'lif ederek meraklı talip ve azizlere ilmi bir miras olarak bırakmıştır. Bu kitap halen (Bun) sedirinde kabirleri üzerinde durmaktadır., Halen Şeyh Ahmed-i Buni'nin yolunda yürüyen, onun ilmî hüviyetini meslek odinmiş nice azizler mevcuttur. Garp âleminden bile bu gibi tılsım. meraklıları Şeyh Buni'nin evlâdından olan azizlere baş vurup Feth-i Telâsim. kitabından aradıkları kısımlarnı kendilerine öğretilmesini isterler. Gerekirse bu uğurda" hiç bir maddî fedakârlıktan kaçınmazlar, içlerinde define yerlerini arayanların ancak binde birini arzularına erişmek nasip olur. Bunun hikmeti şudur ki, fetih kapılarının açılması ancak ism-i mübînle mümkün olabildiği gibi, her şeyden evvel bu garplıların islâmla müşerref olmaları lâzımdır. (Nitekim Yûnus Emre (K.S.) bu hikmeti şu beyitle dile getirmiştir:
«Yolun uğramazsa Muhammed'e,
Kalktı kervan kaldın dağlar başında».)

Yasin-i Şerif'in Meal Tefsir ve Hassaları - Emir Sultan, Meral yayınevi, İstanbul, Yayına Hazırlayan: Kadir Meral

Marifetname - Erzurumlu İbrahim hakkı

1. **İnsanlara gösterilen sırlar, velilere uyanık halde gösterilir yalanı. (S.580)**

Ama insanlara rüyada gösterilen sırlar, peygamber ve velîlere uyanık hâlde gösterilir.

2. **Veliler Hakk tarafından ilham ile bilirler. Buna ilm-i ledünni (üstadsız öğrenme) denir iddiası. (S.580)**

İlimler: Bütün insanlara öğretme ve öğrenme ile hâsıl olur. Ama nebiler, velîler ve zekîler, Hakk tarafından ilham ile bilirler. Nitekim çok ilim ve san'atlan, üstad ve birisinden öğrenmeden bulurlar. Buna ilm-i ledünni ve ilhâmı Rabbani derler.

3. **Enbiya ve evliya diğer bedenlerde tasarruf ederler iddiası. (S.580)**

Kendi bedeninde tasarruf eder. Bu da umumîdir. Ama enbiyâ ve evliya, diğer bedenlerde de mutasarrıf olurlar. Lâkin kullukları ile kemâle erenler ve hakikat zirvesine varanlar ve bütün işleri uygun görenler ve gönül âlemi içine girenler,
Mevlânın huzurunda edeb ile duranlar, tevekkül makamında teslim ve razı olurlar. Dua ve

himmete bir yer bulmayıp, tedbir ve tasarrufdan kalırlar. Zira her şeyi, Hakk'ın muradına uygun bulurLar. O hâlde hangi kâmilde, bu üç hususiyet, yâni uyanık hâlde rüya, ilm-i ledünnî ve diğer cisimlerde tasarruf bulunursa, o evliyanın seçkinlerindendir.

4. **Melekler ve ruhlar alemini arif müşahede eder yalanı. (S.585)**

İşte melekut alemi ona (Ârif'e) keşf olup, başkalarının uyku halinde rüya ile gördüğü şekiller ve haller ve acaiplikleri arif uyanıkken müşahede eder; melaike-i kiram, nebilerin ruhları ve veliler ona zahir olup, onlardan, belki Ruh-i Muhammedi'den istifade eder. Öyle büyük şeyler görür ki, anlatılamaz. Görünmedikçe hakikatleri bilinmez.

5. **Alem-i misal mutlak hayal olup, berzah da denir. Keşf sahipleri bütün ruhları onda görürler yalanı. (S.591)**

Ona âlem-i gayb da derler. O âlemde bulunanlar melekler, keribiyyûn, ukûl, nüfûs ve ervah [ruhlar] dır. Oradan mülk âlemi-ile gelmiştir. Bu, şehâdet âlemidir. Buna, âlem-i eflâk, âlem-i encüm, âlem-i anâsır ve âlem-i mevâlid de derler. Âlem-i melekût ile, âlem-i mülk arasında iki âlem daha vardır. Biri âlem-i misâl, biri de, âlem-i hayâldir. Âlem-i misâl, mutlak hayâl olup, Berzah da denir. Bu öyle bir âlemdir ki, keşf sahibleri bütün rûhları onda görürler. Doğru ve salih rüya ve vak'alarm tümü, bu âlem-i misâlde görülür. Âlem-i hayâle gelince, insanın mütehayyile kuvvetine denir. Bu âlemin aslı da âlem-i misâldir.

6. **İnsan-ı Kamil, zaman ve mekandan sıyrılmıştır iddiası. (S.595)**

Belki zaman ve mekândan sıynlmış, insan-ı kâmildir. O kendi makamından yukanlara kavuşmuştur. Bu kimyâ-yı saadete istidadına göre, bir yılda, veya bir ayda, yahut bir gün veya bir saatte kavuşur. Allahü Teâlâ Kur'ân-ı Kerîm'de, «Ona kendi ruhumdan üfledim», buyurup, kendi zât-ı pâkine muzaf eylediği rûh-i izafiye kavuşmuş ve her muradı ele geçmiştir, izafi ruhun, çok isimleri olup, Akl-ı kül, Akl-ı evvel, Cevher-i evvel, Kalem-i a'lâ, Levh-i a'zâm, Arş-ı a'zam, kelime-i ehemm, melek-i mukarreb, rûh-i ekmel, rûh-i efdâl, fâni olmayan ruh, rûh-i nâtık, rûh-i kuds, rûh-i Muhammedi, nûr-i Muhammedi, âdem-i mânâ, şems-i bâtın, hakikat güneşi, nokta-i vahdet, nokta-i kül, nokta-i kübrâ, sırr-ı a'zâm, lâtife-i Rabbâniyye. emr-i Rabbani, cevher-i Rabbani, haki-kat-ı Rabbâniyye, aşk-ı İlâhi, mebde-i evvel, menşe-i ervah, sultan-ı hakikat ve sırr-ı ilâhidir.

7. **İnzivada zikreden bitkilerin ve madenlerin özelliklerini Allah ona söyler iddiası. (S.662)**

O keşiften yüz çevirip, zikr ve fikrine devam ederse, Allahü Teâlâ bitkilere ait sırları ona keşf eder. Her bitki çiçek ve ot, kendi özelliğini ona söyler. Madenleri keşf ettiği zamanki gıdası, hararet ve rutubeti çok olan şeylerden olmalıdır. Bitkileri keşf zamanında ise, hararet ve rutubeti mutedil olan şeyler yemelidir. Bu keşflere de bağlanıp kalmazsa, Hakk Teâlâ hayvanlara ait sırlan ona keşf eder. Her hayvan ona selâm verip kendi zarar ve faydasını haber verir. Her âlem kendi teşbih ve tahmîdini çeşitli zikirlerle ona beyan eder. Onunla da kalmazsa, Hakk Teâlâ ona, dirilerdeki hayatın sır ve sebepleri âlemini keşf eder, yâni açar. Onunla da kalmazsa, Levh'e ait levhalar keşf olunup korkuyla hitab olunup, onun için bir

dolab kurulur.

8. **Her keşf olana cennet ve cehennem görünür yalanı. (S.663)**

Her keşf oldukta mevcudatın tertibini, vücûdun cümreye sereyanını ve kâinatın daha çok sırlarını bilir. Her keşf olan makam, ona tevkir ve ta'zîm ile yüz döner. Onunla da kalmadıysa, ona hayret alemi keşf olur. Bundan acizlik ve kusurluluğunu anlar. Bu âlem-i illiyyûndur. Onunla da kalmadıysa, ona Cennetin mertebe ve dereceleri keşf olur. Birbirine tedahülün ve çeşitli ni'metlerin üstünlüklerini anlar. Ve o dar yol üzerinde sakin olur. Orada Cehennemin dereke ve katlarını ve birbirine tedahülünü ve azapları geniş olarak görür. O keşf ile de kalmadıysa, ona ervâh-ı müstehlike münkeşif olur. Onları meşhedlerinde sarhoş ve hayretler içinde bulur. Vecd sultanı onlara galib olmuş olur. Onlann hâli, onu çağırmış olur. O çağırmayı kabul etmediyse, ona bir nur keşf olur ki, onda kendinden başka kimseyi görmez olur. Orada ruhanî lezzetten onu büyük bir vecd alır ki, ondan önce onu bilmezdi. O zaman, gördüğü her şey, nazarında küçük görünür. Kendi o nur içinde kandil gibi hareketli bulunur. Onunla da kalmadıysa, ona insan şeklinde suretler görünür. Yüzlerinde perdeler, örtüler olur. Onların başka teşbihleri vardır, işitince anlaşılır. Kendi suretini onların arasında görür. Onunla makamını, bulduğu vakti ve hâli bilir. Onunla da kalmadıysa, ona Rahman'ın sırları keşf olur. Onda her şeyin suretini görür. Keşf olunan her şeyi orada bulur. Her ayn ve alem [işaret] onda ıyân olur. O zaman kendi hakikatini ve rütbesinin sonunu anlar. Marifet ve velayetten neye kavuştuğunu tanır.

9. **Aşk pâk hüdanın sıfatıdır yalanı. (S.835)**

Ey aziz! Ehlullah demişlerdir ki, Mevlâ'nın aşkı. insanın aklından şerefli ve evlâdır. Yâni küll olan akl-ı meâd, cüz olan akl-ı me'aşdan aziz ve a'lâdır. Zira aşk-ı pak. Hûda'nın sıfatıdır. Sâdık olan âşık ayıplardan ve lekelerden ayrıdır. O pak sıfatı bulanın, beşeri sıfatlan helak olur. Aşk şarabına devamla, elbisesini yırtan, hayvan sıfatlarından temizlenir. Aşk, her ayıbın kirlerini siler. Perdeleri ve gayb örtülerini yırtar.

10. **Mürid mürşide ölü yıkayıcının elinde ölü gibi teslim olmalıdır iddiası. (S.862-63)**

Beşinci asıl, Uzlet'tir: Uzlet, ihsanlardan kesilmek ve inziva etmekle, insanlara karışmaktan kurtulmaktır. Ölüm de böyledir. Ancak, nefsini terbiye eden mürşidin hizmetinde bulunmalıdır. Ölü yıkayıcısının elindeki ölü gibi, ona teslim olmalıdır. Böylece kendini velayet suyuyla, isyan günahından yıkayıp, pislik gelmesinden kurtulmalı, temiz olmalıdır. Uzletin efdâli duygulan kendi işlerinden men etmektir.

11. **Zahir ve batın ilminin dışında bir ilim vardır ve Allah ile kulu arasında örtülü ve saklıdır yalanı. (S.875)**

Nitekim Ebû Tâlib-i Mekkî (rahmetullahi aleyh) demiştir ki: Allah'ı bilen âlimin üç ameli vardır: Biri zahirî ilim olup, zahir eh-line verilir. Biri bâtın ilmi olup, ancak ehline bildirilir. Üçüncüsü zahir ve bâtın ilmi değildir. O gizli bir sırdır. Kendisi ile Allahü Te-âlâ arasında örtülü ve saklıdır.

12. **Başkalarına gayb olanlar velilere bildirilmiştir. Ruhlarıyla miraca giderler ve Allah'ı müşahede ederler iddiası. (S.886)**

Başkalarına gayb olânlar , onlara bildirilmiştir. Bedenleri bir yerde iken, gönülleri doğu ve batıyı gezip, Arş ve Kürsi'yi dolaşmıştır. Bedenleri ile yükselmezlerse de, ruhları mi'râca gider. Hak Teâlyı göz ile görmeseler de, esrar ile müşahede ederler.

13. **Evliyalar geline benzer iddiası. (S.888)**

Velî, dâima hâlini gizleyip, bütün kâinat onun velayetinden konuşur. Velî, yeryüzünde, Hak Teâlâ'nın gülü, fesleğenidir. Onu sıddiklar koklar. Onun kokusu, onların kalblerine varınca, Mevlâ'ya müştak olurlar. Evliyâullah geline benzerler. Gelini nâmahrem görmediği gibi, Allahü Teâlâ'nın bu gelinleri de onun muhteşem ünsünde duvaklı olup, onları kimse göremez. Suretlerini görseler de, hakikatlarına herkes eremez.

14. **Evliyalar o firaset nurları ile kalp casusları olmuşlardır iddiası. (S.890)**

Veli yalnız cemâl-i kadimi istemektedir. Veli, vecd hâlinde mahlûkatın güzelliğinden geçmiş olur. Onun ruhu, ancak vech-i kadim ile mesrur ve meşgul olur. Nitekim Şeyh Şibli bir gün vecd hâlinDe, Şeyhi Cüneyd-i Bağdadi hazretlerinin ziyaretine öyle bir zamanda varmış idi ki, Cüneyd ehli ile yemek yiyordu. O hatun, onu görünce, yemekten el çekip kalkmak isteyince, Cüneyd ona mâni' olup, elini tutmuştur ve: «Yerinde rahat otur. Şibli ne seni görür, ne de burada olduğunu bilir.» buyurmuştur. Sonra Şeyh, o hayran müridi ile bir saat sohbet eylemiştir. Tâ ki, Şibli akıl dâiresine girip ağlamıştır. O zaman Cüneyd, ehline, Şibli'ye görünme demiştir. Çünkü Şibli, şimdi sarhoşluktan ayılıp, cisim âlemine gelmiştir. Şimdi insanları tanıyacak durumdadır. Zira onun bu hallerine, kendi sözleri ve gözleri delâlet eylemiştir, özellikle evliyâyı kiram, o firâset nurları ile kalb casusları olmuşlardır.

15. **İslama ters bir anlayış örneği. (S.895)**

Bir arif der ki: Halvette zikrullah ile meşgul idim. Bîr gûn nefsim, nar yemek istedi. Nar almak için pazara giderken, bir duvarın dibinde çok hasla bir Kimse gürdüm. Yatıyordu. Sinekler ve arılar üzerine konup, etinden beslenirlerdi. Beni görünce Allahü Teâlâ'ya hamd etti. Selâm verdim. Şükr etmesinin sebebini sordum. Cevabında: «Seni gördüm. Bir nar isteğiyle, Rahmân'dan yüz çevirmişsin. Ben, kalbim O'nunla bulunduğu için şükr ediyorum» dedi. Madem Allahü Teâlâ ile huzurdasın, bu hastalıktan seni kurtarması için O'na niçin dua etmezsin? dedim. Sen. Allahü Teâlâ'ya dua et de, seni bu arzudan kurtarsın. Çünkü arıların yalaması, sineklerin ısırması ancak nefse oluyor, ama şehvet ve arzunun sokması kalbi incitir dedi. Demek ki, evliyanın ezâsı, mâsivâyı istemektir.

16. **Taş ve kiremit onlar için altın ve gümüştür. Cin ve insanlar velilerin elindedir yalanı. (S.901)**

Kim bu tarikata sülük edip, o hakikata kavuşursa, izafetleri düşürerek Zât-ı Hakk'ı tevhid etmiş olur. Böylece Hak Teâlâ ona mülk ve tasarruf ikram eder. Zira mülk, aslında meşiyyetin

lüfü-zudur. Bu mülk ise, dünyada kazaya razı olan evliyâ-yı kirama mahsûstur. Yeryüzünün kara ve denizleri onların gönüllerine bir adımdır. Taş ve kiremit onlar için altın ve gümüştür. Cin ve insanlar, canavarlar ve kuşlar onların emrindedir. Onların istedikleri şey, arzularına uygun olur. Zira onlar, yalnız Allahü Teâlâ'nın mu-rad ettiğini irâde ederler. Dilemediği şey meydana gelmez. Onlara kimse heybetli gelmez. Onlar herkese heybetli görünür. Mevlâ'dan başka kimseye hizmet etmezler. Bütün mahlûkât onlara hizmette olur. Böylece ancak, Hak aşkına hizmet edebilirler.

17. **Kul , kendi sıfatlarından fani olunca Mevla'nın sıfatları ile beka bulur yalanı. (S.908)**

Ey aziz! Ehlullah demişlerdir ki, kul, kendi insanlık sıfatların-dan fâni olunca, Mevlâ'nın sıfatları ile beka bulur. İşte «Allahü Tealâ'nın ahlâkı ile ahlâklanınız» emrine uyup, Esmâ-ı Hüsnâ'sı ile sıfatlanmış olur. Fena fillah, süfli, aşağı nefse uymamaktır. Ulvî ruha uymaktır. Nefsinden fena olmak, Hak ile beka bulmaktır. Halkın fenası, Hakk'ın bekasıdır. Fena fillah, Hak'dan, gay-rısını fâni etmektir. Beka bili ah, Hakk'ın bekasıdır, devamıdır. Fena fillah, beka billahtır. Beka hakikatlerinin başlangıcı, bütün mâsivadan fâni olmaktır. O halde, halkı bilmez, ancak Hakk'ı biliri O'nu müşahede eder. O'na kavuşur.

18. **Evliyanın makamlarının sonu fena bekadır iddiası. (S.908-909)**

Fena üç çeşittir. Beka da üç çeşittir. Fena çeşitlerinden birisi; kul öyle fâni olur ki, kendi nefsinde bir hazzı kalmaz. Diğeri şudur ki Hakk'ı, nefsi için istemekten haya eder. Üçüncüsü de, Hak'dan, Hak'dan başkasını istemekten haya eder. İşte bu kul Mevlâ'nın ün-sünde hayran olur. Beka çeşitlerinin birincisi, marifet bekasiyle bekadır. Sonra muhabbet bekasiyle bekadır. Sonra üns bekasiyle bekadır.
Demek ki fena, kulun sıfatlarının zeval bulmasıdır. Beka, kulun sıfatlarına karşılık Hakk'ın sıfatlarının badi olmasıdır. Bir kâmil der: «Kendini Mevlâ için öyle ifna eyle ki, sende, senin için bir şey kalmasın». O halde evliyanın makamlarının sonu fena ve bekadır. Marifet yolunun sonu muhabbetle fenadır. Fenanın sonu, mahbûb ile bekadır. Bekanın semeresi lika ünsüdür ve dâima yükselmedir.

19. **Tarikatta şeyhe ibadetin adı rabıtadır. (S.921-922)**

Nihayet bir kendinden geçme ve hayret hâli gelir. Bu râbıta işini tekrar ile, o hâl onda meleke hâline gelir. Fakr ü fena devletini bulur. Bundan yakın yol olmaz. Bazan mürid, kabiliyetli olur. Pir onda tasarruf edip, daha ilk sohbette onu müşahede mertebesine kavuşturabilir. Demek ki, kabiliyetli bir mürid, bir kâmil piri, marifete kavuşmak için vâsıta etse, gece gündüz söz ve hareketlerinden onun izinden gitse, o pirin zahir suretinin iki kaşı arasına bakmak bir an hatırından gitmese, dururken, otururken, yerken, konuşurken, ondan hiç gafil olmasa, her gün bu işi tekellüfle yapsa, pirinin şekli kalbinde rüsûh bulur. Her zaman zahmetsiz tahayyül edebilir. O halde, gayb âle- minden pirin kalbine gelen her feyz ve marifet, onun kalbinden, müridin kalbine de gelir. Ama edebe uyulmazsa, feyz kesilir. Onun için rabıta yolu incedir, dikkat ister.

20. **Allah'ın fiillerinin müride tecellisi iftirası . (S.1014)**

Fiillerin tecellîsi: Allahü Teâlâ'nın fiillerinden bir fiil, kulunun kalbine münkeşif olur. Allahü Teâlâ fiillerinden biri ile kuluna tecellî edince onun bütün eşyadaki cereyan kudreti, o kula münkeşif olur. O kul, yalnız Allahü Teâlâ'yı hareket ettirici ve durdurucu bulur. Bu hâl ona müşahede ile olur. Bu hâli, ancak ehli bilir. Bu fiilerin tecellisi, ayakların kayma yeri olur. Başlangıçta olanlara bundan korku ve ürperti gelir. Zira onlar fiili kendilerinden tamamen nefy ederler. Lâkin Hak Teâlâ'nın korudukları, istikamet üzere giderler. Bu makamda olan kâmil, bu fiillerin tevhidinde olan tecellide sabit olur, hareket Ve durdurmayı Hak Teâlâ'dan bularak, şeriatın hükümlerini kendi nefsinde icra ederse, o korunan kimse, bu tehlikeli tecellileri geçip isim ve sıfatların tecellilerine yükselebilir. Sabit olmadıysa, Hak yolundan dönüp, zındık olur. Esfel-i sâfiline gidip tabiat zindanında kalır.

21. **Tasavvuf kuyusuna düşen Gavs-ı Azam Şeyh İsmail Fakirullah'ın başına gelenler. (S.1042-43)**

Gavs-i a'zam Şeyh İsmail Fakîrullah hazretleri'nin kuyu hikâyesini ve velâyet-i keşfiyyesini, uzletini ve kudsî kuvvetini bildirir:
Ey azîz! Gavs-i ulvi Fakirullah Tillovi (rahmetullahi aleyh) hazretlerinin yaşı kırksekize gelince hicri bin yüzondört (M. 1702) yIlında, kazara onun komşularından bir müslüman Receb ayının sonunda âhirete gitti. O mürüvvet menbaı, Şa'ban ayının başı olan Cum'a günü akşamı gidip ölünün evindekilere ta'ziye verdi. Orada her evde bir kuyu vardı. Bu kuyulardan yüz sene kadar su çıkar sonra kururdu. O komşunun duvarının yanında da böyle bir kuru, yâni susuz kuyu var idi. Derinliği onbeş metre ve duvarı taştan yapılmış idi. Yazın su soğutmaya ve eşyaları korumaya yarardı, öyle susuz kuyulara meyve ve yiyecek asarlardı. Hazret-i Şeyh ta'ziyeden sonra, akşam üstü yemek yeyip, cemaate: «Siz burada durunuz, ben camiye gideyim. Yatsı namazına hazırlanayım» deyip, onları bıraktı. Yalnız olarak avluya çıktı. Dış kapıdan çıkarken, kapının sağ tarafındaki duvar içinde gizli olan derin kuyuya girmiş, haberi olmamıştır. Dibine inmiş, kuyu olduğunu bile anlayamamıştır. O susuz kuyu içinde dolanıp, dış kapıyı bulamadığından üzülmüş ve şaşakalmıştır. İşte o zaman o şaşırmışların delili, onun içinden kapı açıp, bir cezbe ile onu almıştır. O mânâ meclisinde evliyanın ruhlarını bulmuştur. O zaman her muradı olmuştur. Olan o hâlde olmuştur. Muhabbet kâsesiyle dâim sarhoş olmuştur: Tecelli nuruna hayran olup kalmıştır. Ruhun yeşil nuru, o kuyuya aksettiğinden, kuyunun içi yemyeşil olmuştur. Bundan sonra bâzı kasidelerinde buna işaret eyledi. Bu saadette aşk denizine daldı. Velayet mertebesini bulup, müşahede lezzetini aldı. Onun bu hâlini bilmeyen cemaat, onu camide ve evinde arayıp, birbirine sorup, bulamama üzüntüsünde kaldı. Ancak dokumacı bir müslüman o avluda bulunan dükkânında bez dokurken, o geceden dört saat geçince, o kapının içinden, bu âşıkın tatlı sesini duymuştur. Hemen insanlara haber verip, bütün mahalle halkı, ellerinde mumlarla, lâmbalarla kuyunun başına toplandı. Fakat o öyle dalmıştı ki, kimseden haberi yoktu. Kuyunun içerisine adam salıp, onu çıkardılar. Sarığı başında, na'lini ayağında ve bütün vücûdu selâmette idi. Ancak mübarek alnında sol kaşı üstünde bir tırnak yarası kadar sıyrılma vardı. Onu saâdethânesine götürüp, bir zarar gelmediğine hepsi sevindiler. Bu hikâyeyi o aziz kendi diliyle anlattığında der ki: Ben o kuyuya ne düştüğümü, ne de beni çıkardıklarım bilmiyorum. Beni çıkarmak isteyenlere, Allah'ı severseniz beni bırakınız. Sizinle işim kalmadı, benden uzağa gidiniz demişim. Bunu da hatırlamıyorum. Bildiğim sadece iki kişinin beni tutup, mahalle başında eve getirmeleridir. Mahalle halkı, kadınları ve çocukları etrafımda toplanmışlar. Herkesin elinde bir lâmba, kimi bana yakın gelip yüzüme bakar, sağlam olduğuma şükr edip, dönüp giderdi.
O ikinci Yûsuf, bu karanlık kuyuda Hakk'ın nurunu ıyân olarak görünce, o gönül Mısr'ında aziz ve muhterem ve zamanın evliyâsının sultanı oldu. Gizli kadr ü kıymeti ve mevkii dillere destan olup, cihâna yayıldı. Kuyuda içtiği muhabbet şarabından sekiz yıl istiğrak ile, devamlı

mest oldu kaldı. İnsanlardan tamamen uzlet edip, ehil ve evlâdından bile tecerrüd ve teferrüd eyledi. Zira halktan uzak olanın Hakk'a yakın olduğunu bildi. Bunun için insanlardan ayrıldı. Ünsiyyet ve huzur lezzetini, bütün ni'metlerden lezîz ve aziz buldu. Ancak büyük oğlu Abdülkâdir Efendi'yi hizmeti için kabul edip içeri aldı. O sekiz yıl zarfında, ehli ve evlâdı hizmet ve huzûruna gelince, imtina edip, benim iki hizmetçim vardır ki, her biri bir yerden gelecektir, her hizmeti ancak onlar görecektir derdi. Dokuzuncu sene uzletle ülfet, kalabalıkla halvet ona aynı oldu. Sekr ve istiğraktan ayıklığa geldi. Bunun üzerine bir hücre yaptırıp, orada oturdu. Ahbabına ziyaret kapısını açtı. Aziz babam Osman Efendi bir haftadan sonra Sıhranlı Muhammed Efendi onun ziyaretine geldi. Hazret-i Şeyh onlara çok iltifat ve rağbet etti. İkisini de müjdeleyip, Allah katından ita olunduğum iki hizmetçi Molla Osman ile Molla Muhammed imiş dedikte, ikisi de şükr secdesine varıp, her biri bin sürür ile doldu. İkisi de iki kardeş gibi, o şefkatli peder hizmetinde on yıl kadar kaldı. İkisi bir haftada vefat edip, cenâze namazlarını kendi kıldırdı.

***Marifetname - Erzurumlu İbrahim hakkı, Bedir yay., İst-1993**]*

MARİFET YAYINLARI

TEL : 0 212-526 22 70 / 513 92 25 FAX : 0 212 -513 92 25
EVLİYA MENKIBELERİ (NEFAHATU'L ÜNS)
LÜX BEZ CİLTLİ
FİYATI : 34,000,000 TL

DEMİR KİTABEVİ

TEL : 0 212 -528 50 06
El -İBRİZ (2 CİLT)
Eşşeyh Abdülaziz Debbağ
FİYATI 30,000,000 TL [/color]

KIRMIZI RENKLİ YAZILAR KİTAPTAN ALINTILARDIR

VİAGRA YERİNE ŞEYHTEN İSTİMDAT
Tasavvuf felsefesine göre , ilahi aşkla buluşana kadar müridler dünyayla alakalarını keserek "Tanrı"yla randevuya kilitlenmelidirler.Tarikat ortamında şeyh , olağanüstü ve mitsel otoritesiyle dervişleri etkileme gücüne sahiptir.Tasavvufun hiyerarşik yapısında en can alıcı noktalarından biridir şeyh-mürid ilişkisi. Bir derviş şeyhinden izinsiz hiç bir iş yapamaz. Bu mantık öyle ileriye gö türülür ki , günün 24 saatini dahi mürid şeyhine adamaktadır neredeyse.Mürid , anatomik olarak şeyh yanında olmasa bile islama sızdırılmış " Export Rabıta " bidatı sayesinde maneviyatta da onunla birlikte olduğuna inanır.Bu sakat mantığa göre mürid neredeyse şeyhinden izinsiz rüya bile göremez.
Akılları sterelize edilen dervişler , fikir yönünden öyle hijyenleştirilirler ki , adeta şeyhin

karşısında robotlaşırlar.Dezenfetkte beyinli sufiler boş kafalarla şeyhin her dediğini tasdikleyerek kabullenirler. Bu inanç evlenmiş olan sufilerin bile şeyhin izni ve yardımı olmadan hanımlarıyla ilişkiye giremeyecekleri kuralına kadar gider.
Molla Cami'nin " Nefahatü'l-Üns " kitabından aynıyla aktarıyorum[/b] [/i] :

"……. Herat şehrinde Şeyh Abdullah adında bir zahid vardı. Otuz senden beri aralıksız oruç tutardı.Bilinen ve tanınan bir kişi idi. İtibarlı idi, kendisine bağlı olan ağalardan biri , kızını onunla evlendirmişti. Bu kız on iki sene zahidin evinde kaldığı halde henüz bakire ! idi.
Şeyhulislam Ahmed , Herad 'a (şehre) gelince , zahid , biçare kadına :
" Elbisemi getir , Şeyh Ahmed'e gideceğim , onun ulu kişi olduğunu söylüyorlar , bakayım onun hali ne? " Biçare dedi ki :
" Eğer onu imtihan için gidiyorsan sakın gitme ha !.. Zira o senin tasavvur ettiğin adamlardan değil , yok eğer gönlünde onun her dediğini tıutma arzusu var da , bu niyetle gidiyorsan o zaman onu ziyarete git . Eğer onun (iradesi) dairesinde yürümezsen zarar edersin!..." Zahid :
" Sen bilmezsin , hadi yürü elbisemi getir !" dedi.
Kaftanını giydi . Şeyh Ahmed'in huzuruna vardı. Selam verdi. Hazreti şeyh selamını aldı ve şöyle buyurdu:
" Bize selam vermek (hal-hatır sormak) için geldin. Fakat hatunun sana söylediğini bilmiyor musun.. Buyruk tutmak ister misin ? " Zahid :
" Doğru söyledikten sonra niçin tutmayayım ? " … dedi.
Şeyh :
" Öyleyse geri dön , Senkin mahallesine var , Muhammed kasap Mervezi'nin dükkanından kuyruk sokumu denilen yer var . Çengele asılı koyun eti var . Onu s atın al , bakkaldan bir miktar pekmez ile yağ al ve elinle getirip evine ilet. Zira " Bir kimse kendi evinin eşyasını taşırsa kibirden uzak olur " denilmiştir. Evdekilere de ki , o etten kalye , yağ ve pekmezden tatlı yapsınlar . Daha sonra o hatunla iftar eyle ve on iki yıldır yapılması üzerine vacib olan şeyi de yerine getir. Sonra hahama git gusleyle. O saatten sonra bunca yıldan beri olmasını arzu ettiğin ve fakat olmayan şeyler hasıl olmazsa gel Ahmed'in eteğine yapış ki o işin üstesinden gelir ."
Bu sözler üzerine zahidin gönlünden şöyle geçti :
" Hiç yapamayacağım bir işi bana buyuruyor! Kendimde otuz senedir böyle bir kuvvet görmedim , bakire bir hatunla nasıl münasebette bulunabilirim. " Hazreti şeyh , Zahid'e :
" Ne düşünüyorsun , hadi yürü , korkma , iş kolaydır . Eğer gerek duyarsan Ahmed'den medet (yardım) iste! " dedi.
Zahid yerinden kalkıp gitti. Şeyhin buyurduklarını yerine getirdi. Kalye ve helva pişirdiler.Bir araya gelip iftar ettiler yemek yerken zahidde bir hareket görüldü , cinsi münasebet arzu etti . Hatun :
" Biraz dur " dedi . " Yemekten sonra " . Yemek yedikten sonra Zahid tekrar münasebet arzu etti , fakat kendisinde kuvvet bulamadı . Şeyhten istimdat (yardım) etti. Şeyh cemaatle konuşurken tebessüm etti ve :
" Ey Zahid , işe giriş , korkma , doğru yapıyorsun " dedi. Zahid de o anda maksuda ulaştı. Hamama gidip gusletti. Daha sonra şeyhin yanına gelince : O anda şehrin dört duvarı arasında olan her şey eksiksiz olarak ona keşfolundu. Şeyhülislam ona :
" Senin himmetin şehrin dört duvarıyla sınırlı olunca benim ne kabahatim var , şehrin dört duvarına bedel dünyanın dört köşesini içine alacak şekilde himmetini geniş tutsaydın buralarda var olan her şey sana keşfolunurdu …"

(Nefahatü’l –Üns. Molla Cami. Marifet yay. S. 509)

Şeyhin tabiatüstü konumu , iktidarsız müridine bile derman olacak seviyede işe yaramaktadır. On iki yıl helali olan kadına dokunmayan bir insanın normal kabul edilemeyeceği aşikardır.Eğer bu ahmak adam , Allah sevgisinden başka hiçbir şeyi gözü görmeyerek helali olan bir kadına yaklaşamıyorsa bunun ne din ne de sünnette ölçüsü vardır . Rasulullah (s.a.v.) evliliği teşvik ederek toplumun fuhuş ve zina ile dejenere olmasını önlemeye çalışmıştır.
Görüyorsunuz ki , bu saçma menkıbelerle seks müptelası şeyhler nasıl cahil dervişlerin karılarını kendilerine mal edebiliyorlar. Bunun sebebi “ Evliya “ adı verilen şahısların hayat hikayeleri kabul edilen menkıbelerle itikad ölçüsü ve iman esası belirlenmesinden dolayıdır.
Buna benzer , başka tasavvuf kitaplarında da ilginç menkıbeler vardır …

KERAMETLE MÜRİDİNİ SEYREDEN RÖNTGENCİ ŞEYH

Dervişlerin cinsel iktidarsızlıklarına panzehir olabilen şeyhler , sanal bir kimlikle onlara görünebilme yeteneği ile adeta bizleri şaşırtmaktadırlar.
Dudakları uçuklatacak saçma bilim-kurgu menkıbeleriyle yerli erotik kültürümüzün bir payını oluşturuyorlar kendi çaplarınca. Röntgenciliklerine ,buldukları kılfsa en geçerli yöntem olan “Keramet” şovudur. Fikir vejeteryanı derviş , evine gelen şeyhin kerametle geldiğine inanmak için yırtınmaktadır neredeyse. Mürid ziyaretine gelen şeyhi her görüşünde , onun sık sık “mistik sortiler “ sebebiyle geldiğine şartlandığı için , röntgenci ve çapkın şeyhler bu olguyu çok iyi kullanarak lehlerine çevirmektedirler.
El-İbriz kitabı da , bu açıdan “sapık” emellere alet edilen kaynaklardan biridir.
Bakın, mürid şeyhine nasıl saf ve samimi duygularla iltimas geçerek “çapkınlığına“ zemin hazırlamaktdadır :

“ …..Şeyhim (Allah kendisinden razı olsun) , göğsündeki bir rahatsızlığından dolayı sık sık karanfil yer ve koklardı. Bu sebeble kendisinden karanfilin o güzel kokusu eksik olmazdı. Ben de çoğu zaman gündüzleri şeyhimle beraber bulunduğumda bu kokudan yararlanırdım. Nefes alıp verdiğimde onun güzel nefesiyle birlikte bu koku da çıkar, etrafa yayılırdı.Geceleri evimde bulunduğumda, kapılar kapalı bulunduğu halde Şeyhim nefes alıp verdikçe o kokuyu rahatlıkla hissederdim. Halbuki aramızda hayli mesafe vardı.
O Resul Cihan’da , ben Nakirikaf’ta oturuyordum. Koku ardı ardına evimize doğru yayılır dururdu.Durumu karıma anlattığımda farkına vardı. Zaten o da şeyhimi çok sever ve sayardı. Şeyh hazretleri de karımı (din kardeşliği yönünden ve saliha sayılmasından dolayı) çok severdi. Sonra böylece bu güzel koku uzun müddet evimizden ve burnumuzdan eksik olmadı. Bir gün şeyhime dedim ki :
“ Efendim ! Senin o güzel kokun geceleyin evimizde yayılıyor ve onu rahatlıkla kokluyoruz. Acaba sen geceleyin yanımızda mı bulunuyorsun ?” Cevap verdi ki .
“Evet öyledir.”
Bunun üzerine ben latife yollu güldüm ve :
“ O takdirde senin konunu alıp yüzüme sürerek elinizi yakalamış olurum …” dedim O da tebessüm ederek buyurdu ki :
“ O zaman ben de evin başka bir bölümüne geçerim …”

(El-İbriz . Abdulaziz Debbağ . demir Kitabevi . S. :62)

Ahlak zabıtalığı görevine devam eden şeyh , müridini gece-gündüz yokladığını iddia ederek "ışınlanma " şovlarına devam ediyor !

"….. Yine bir gün kendisine bu güzel kokudan söz ettiğimde şöyle buyurdu :
" Bu koku , ya şevk ve heyecan nerede? …"
Başka bir defa da şöyle dedi :
" Ben gece ve gündüz senden ayrılmam…"
Bir defa da şöyle buyurdu:
" Bir günde beş yüz defa senin hakkında uyanık bulunmazsam , Cenabı Hakk'ın huzurunda bundan dolayı hesaba çekilirim."
Kendisine bir gün dedim ki:
" Efendim rüyamda senin zatınla kendi zatımı bir elbise içinde gördüm… (ne buyurursunuz)"
" Bu hak bir rüyadır"
dedi ve gece gündüz benden ayrılmadığına işaret etti.
Başka bir defa da şöyle buyurdu:
" Bu gece sana geleceğim . Kalbini bana çevir! "
Gecenin son altıda biri olunca uykuyla uyanıklık arasında bulunuyordum . Allah kendisinden razı olsun! Geldi , bana yaklaşınca mübarek elini tuttum ve öpmek için bırakmadım. Ben onun elini öptüğümde , mübarek başını da öptüm , o da ayrılp gitti ….."

(El-İbriz . Abdulaziz Debbağ . demir Kitabevi . S. :63)

Hazretini görünce nevrozlara giren sufi , onun teleportasyon (ışınlanma) nümayişini de tarikatın reytingi için abartarak anlatmaktadır. Günün her dakikası dünyayı turlayan ulu zatlar , göklerde uçup arş katmanlarını gezen bu kişiler , bizim burada yaptığımız gibi bazı eleştiriler karşısında aslan kesilip hemen uçup kaçtıkları mevkilerden inerek anti-tasavvufçu safarisine çıkmaktadırlar. Hümanist sufiler gayri İslami her unsura kucak açarken , anti-tasavuffçu söylem sahiplerine bu kadar sıcak değildirler ne yazık ki !
" Yaratılanı hoş gör yaratandan ötürü " felsefesi bir çırpıda silinerek eleştirilere karşı ucuz mistik gladyatörlüğe soyunuvermektedirler!...
El-İbriz şeyhinin , maneviyattaki mistik partnerliği devam ederek müridinin fantezilerini de ifşaya yönelmektedir.

" ….Bir gece hanımlarımdan biriyle baş başa kaldım. Onunla oynaşırken utanç yerine baktım .. Aradan bir kaç gün geçtikten sonra şeyh Hazretlerini ziyarete gittiğimde ,huzurunda bir çok ilim adamları bulunuyordu. Onlara dönerek sordu:
" Ey din alimleri ! Kadının utanç yerine bakmak hakkında ne dersiniz ? "
Ben hemen cevap verdim:
" Efendim , dedim . Bu konuda alimlerin dediğini ben de aynen söylerim .halbuki şeyh hazretleriyle aramızda iki merhale gibi uzun bir mesafe bulunuyordu.."
Bunun üzerine sordu : " Peki sen hiç bakar mısın?"
Ben : " Hayır " dedim . Meğer ki unutmuş olayım.…
" Evet , falan geceye kadar öyle …. Ama o gece ? "
buyurunca , utandım , yaptığımı hatırladım . Sonra şöyle uyarıda bulundu:
" Kabe'ye yönelip bakan yüzünü (o gibi şeylere) çevirip bakma ! ….İnşallah…"
(El-İbriz . Abdulaziz Debbağ . demir Kitabevi . S. :78)

“ ….Bir gece iki hanımım ayrı odada bulunuyordu. Bu bir mazeretten dolayı olmuştu. Onlardan her biri ayrı bir yatağa uzanıp yattı. Ben de başka bir yatağa uzandım. Odamızda bir dördüncü yatak daha bulunuyordu , o boş kaldı. Sonra hanımlardan biriyle yatmak istedim. Diğerinin uyuduğunu zannediyordum. Bir müddet sonra diğer hanımımla yatmayı uygun buldum ve yanında yattığım diğer hanımın artık uyuduğunu sanıyordum. Geceyi böylece geçirdikten sonra şeyhimin ziyaretine gittim. Aramızdaki mesafe uzakta olsa sık sık bu ziyaretlerimi yerine getiriyordum. Beni görünce hafif tebessüm ederek şöyle buyurdu :
“ İki karıyı bir odada bir araya getirip ikisi ile cinsi yakınlıkta bulunan kimse hakkında ne dersin ? “
Beni kasttediğini anladım ve cevap verdim:
“ Efendim bunu nasıl bildiniz? “
“ Ya dördüncü boş yatakta kim yattı ?
diye sordu. Bunun üzerine dedim ki :
“ Efendim ben onların uyuduğunu zannederek öyle yaptım. “
“ Hayır hiç biri uyumadı . Böyle yapman doğru değildir. Kaldı ki , uyanık oldukları zaman ….”
“ O halde bundan böyle buyurduğunuz gibi hareket edeceğim ve bu yaptığım düzensizlikten dolayı Allah’a tevbe ederim. “ diyerek duasını taleb ettim”
(El-İbriz . Abdulaziz Debbağ . Demir Kitabevi . S. :79)

Mürid , şeyhinin duasını talep ettikten sonra şeyh , şehvetten salyaları akan abazanlar gibi müridine karısı hakkında “keramet” kontçuluğuyla elde ettiği bilgi sayesinde bazı yorumlarda bulunarak onu faziletlendiriyor. Şeriatı delen tavırlarıyla , başkalarının cinsel hayatını deşifre eden bu mübarek muhterem zat “şeyhlik “ kurumunun verdiği tüm avantajlarla , hala tarikatta post üzerinde rahatlıkla oturabiliyor !
Şeriat üstü makamdaki maskülenit (erkeksi) şeyh , Rasulullah’ın (s.a.v) direktiflerinin hilafına hareketiyle de tasavvuf ahlakını geliştirmeye devam ediyor !

“….Bir gün şeyhimiz (Allah kendisinden razı olsun) , benim hanımım söz konusu olunca , onu tepeden tırnağa , gizli ve aşikar her şeyini ve bütün hususiyetleriyle anlattı. O kadar ki , ne fazlalık yaptı , ne de noksanlık . Cidden benim hanımım onun anlattığı gibi idi. Eğer ben kendimi zorlasam , hiçbir zaman karımı onun nitelediği ölçüde anlatamam.
Halbuki aramızda dört günlük bir mesafe bulunuyordu ve hanımımı görmüş değildi. (Şeyh hazretleri bu keşfi yapmakla Seyyid Ali Hazretlerine , karısına karşı takınacağı tavırda bir ölçü vermeyi dilemiş ve ayrıca kadının dine karşı ilgisini kamçılamak istemişti)…”

(El-İbriz . Abdulaziz Debbağ . Demir Kitabevi . S. :91)

El-İbriz kitabında ortaya dökülen bu kirli çamaşırlar “Hazretler Konsülünün” çevirdikleri dolaplardan başka bir şey değildir. Mübarek performanslarını seksapellerini artırmak için sarfetmektedirler. Seks , obsesyonel vaka olarak ruhlarına kazınmıştır ! Egzotik hurafelerle

muhabbet telalığına soyunan büyük zatlar daha ne sapıklıklar sergilemektedirler , inanamazsınız !

CİMA ANINDA ŞEYHİNİ HAYAL , RABITAYA AKLİ DELİL

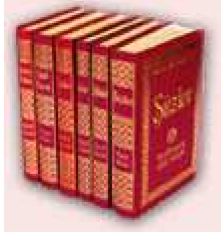
TARİKAT-I ALİYYE'DE RABITA-I CELİYYE CÜBBELİ AHMED MAHMUD ÜNLÜ

Tasavvuf camiasının sevilen simalarından ! Cübbeli Ahmed Mahmud Ünlü ise "**TARİKAT-I ALİYYE'DE RABITA-I CELİYYE" adlı kitabında Rabıtaya deliller bulmaya çalıştıktan sonra, "Rabıta Hakkında Akli Deliller " bölümünde 261. sayfasında şu maddeyi delil olarak bizlere sunmuştur** !

"Herhangi bir işi , severek ve kalbi istila edecek şekilde düşünmek o işi yapmak gibi insana tesir eder. İyilikleri düşünmek iyi , kötüleri hayal etmekse kötüdür.**Bazı ulema , doğacak çocuğa bereketi sirayet eder ümidiyle kişinin, cima halinde Salih kimseleri düşünmesini güzel görmüşlerdir.** O halde düşünceyi haram ve mübahlardan çevirip , iyilere yönlendirmek , hiçbir akıllının inkara kalkışmaması gereken şeylerdendir ki rabıta da bu hayali sohbetten ibarettir." (Muhammed Salih , Beğiyyetü'l- Vacid , Sh . II)
TARİKAT-I ALİYYE'DE RABITA-I CELİYYE - sayfa 261 - Ahmed Mahmud Ünlü (Cübbeli Ahmed)

Cima anında neler yapılması , nasıl hareket edilmesi ehli sünnet kaynaklarıyla bellidir. Rabıtayı savunabilmek için akil yoluyla delil bulmaya çalışan ve bu uğurda mahremlerine 3. bir kişiyi sokanların ehli sünnete göre delilleri nedir merak ediyoruz ? halbuki tam tersine deliller var iken ...

RİSALE-İ NUR - SAİD NURSİ

İbn Arabî ve Celâleddin er-Rumî'de olduğu gibi ahlaksızlıkların kendisinde olmadığı, üstelik ömrünün büyük bir bölümü tâğût'un hapishanelerinde geçen, ancak Kur'ân ve Sünnet'e muhalif belli (sufizm) görüş ve düşünceleriyle İbn Arabî ve Celâleddin-i Rumî'den geri kalmayanlardan birisi de Said Nursi (1873-1960)'dır.

Said Nursi, kitaplarının birçok yerinde, İbn Arabî ve Celâleddin er-Rumî sapıklarına ve onların görüşlerine övgüler yağdırır. "**Risale-i Nur" diye isimlendirdiği kitaplarının, kendisinin eserleri olmadığını** **söyler**. **Risalelerin kendisine iradesi dışında yazdırıldıklarını uzun uzun anlatır.** (*Sikke-i Tasdik-i Gaybi. s 30,93,192;Şualar/234; Asâyı Musa s.7;… Bu konu hemen tüm eserlerinde sıkça vurgulanır*)

Aslının vahiy olduğunu söylediği, "**Celcelûtiye" adlı kitapta; "Risale-i Nur'ların, "Nur talebeleri" diye adlandırdığı öğrencilerinin ve "Bediüzzaman" lakabıyla kendisinin zikredildiklerini anlatır**.(*Sikke-i Tasdik-i Gaybi. s.103,108,109; Şualar. S.587,590,591,592;..)* **Kitaplarına, Kur'an'ın kuvvetli işaretle iltifat ettiğini, İmam Ali (r.a.) v.b. tarafından ehemmiyet verildiğini, kitaplarının hatta içindeki birçok konunun bile isminin iradesi dışında bildirildiğini şu ifadelerle izah eder**:

"**Çok defa kalbime geliyordu; Neden İmam Ali (r.a.), "Risaletü'n-Nur'a" ve bilhassa "Âyetü'l-Kübrâ Risalesi"ne ehemmiyet vermiş, diye sırrını beklerdim. Lillahilhamd, o sır ihtar edildi... "Âyetü'l-Kübrâ Risalesi"ni İmam Ali (r.a.) keşfen görmüş, ehemmiyetle göstermiş**." (*Sikke-i Tasdik-i Gaybi. s.30; Risale-i Nûr'un Kudsi Kaynakları.s.787*)

"**Ben Celcelûtiye'yi okuduğum vakit, sair münacaatlara muhalif olarak kendim bizzat hissiyatımla münacaat ediyorum diye hissederdim. Ve başkasının lisanıyle taktirkarane olmuyordu. Benim için gayet fıtrî ve dertlerime alakadar ve tefekkürât-ı ruhiyeme hoş bir zemin oluyordu. Birkaç sene sonra kerametini ve "Risale-i Nur" ile münasebetini gördüm ve anladım ki; o halet bu münasebetten ileri gelmiş.**

Hz. İmam Ali (r.a.), Tugadusiracunnuri fırkasiyle "Risale-i Nur"u tarihiyle ve ismiyle ve mahiyetiyle ve esaslariyle ve vazifesiyle gösterdikten sonra, Süryanice isimleri tâdâd (birer birer söyleyip sıralayarak (*Yeni Lügat. "Tâdât" mad*) **ederek münacaat eder**." (*Şualar. s.592; Asâyı Musa s.7; Sikkei Tasdiki Gaybi. Sekizinci şua.; Risale-i Nûr'un Kudsi Kaynakları s.790,792).*
Yine Hz. Ali (r.a.) ahir zamanda "**Risale-i Nur"u dua ile Allah'tan niyaz ediyor, "Risale-i Nur'u medhü sena ediyormuş**.(*Sikke-i Tasdik-i Gaybi. sekizinci şua*)

Oysa İslâm inancında "**Allah'tan bilgi almanın yolu vahiydir. Gayb, hakkında bilgi sahibi olmanın yolu da budur**." (*İslâm İnancında Gayb Problemi. s.103*)

Şimdi bir an için düşünelim: Aişe (r.a.) annemizin, Peygamberin bile, yarın ne olacağını bildiğini söyleyenin Allah'a iftira ettiğini söylediğini hatırlatması karşısında, acaba Hz. Ali'nin, "Risale-i Nur'u, tarihiyle, ismiyle, mahiyetiyle, esasları ve vazifesiyle birer birer sıralayarak bildirdiğini, ahir zamanda "Risale-i Nur"u Allah'tan niyaz ettiğini ve onları övdüğünü söyleyen kişi, Allah ile birlikte İmam Ali (r.a.)'a da iftira etmiş olmaz mı?

Şia'nın sapmasının en önemli sebebi; Kur'an ve Sünnet'te bildirilmediği halde Rasûlullah (s.a.v.)'in, İmam Ali (r.a.)'a bir takım özel sırlar verdiği inancıdır. (*Teorik ve Pratik Açıdan Tasavvuf ve İslâm.s.95*)

Said Nursi, Şia'nın yanlış görüşünün burasında da kalmaz. Bu sırların vahiy olduğu hezeyanına kadar gider. Risalelerinin hemen her paragrafında batınî manalar yüklenilmiş ütopik çıkartımlara rastlanılır. Aslının vahiy olduğunu söylediği meçhul kitabın*, vahiy nazil olduğu vakit, Rasûlullah (s.a.v.) tarafından İmam Ali (r.a.)'a yazdırıldığını söylüyor. (*Şualar. s.588,590; Sikke-i Tasdik-i Gaybi. s.101 (sekizinci şua); Bkz: Risale-i Nûr'un Kudsi Kaynakları. Abdulkadir Badıllı. s.749*)

• *"Celcelûtiye" veya "Cevşenü'l Kebir" diye bilinen kitap ve duanın ilmi kaynağı hakkında şimdiye kadar hiçbir sağlam (!) bilgi yoktur. Konuşmuş olduğum, "Ağabeyler"in (!) söyledikleri en ciddi söz; "Valla üstad demişse doğrudur." İfadeleri olmuştur.*
Vahyin Allah (c.c)'ye nisbet olduğu bilindiğine göre, Allah'a rağmen bir zümre üstadın sözünü esas alıyorsa, hesap gününü hatırlatırız. Üstad'a toz kondurmamak için Allah'a iftiraya mı razı olacağız?
Önceleri bir zikir olarak kullanılan Cevşen, şimdilerde ise mabet bekçilerinin çıkar kaynağı olarak muska şeklinde de yapılıp satılmaktadır. Nur şakirtlerinin yaşantılarında Üstad'ın öğretileri o denli "din" halini almış ki, "Üstadın sünneti" yanında "Rasûlullah (s.a.v)'in sünnet ve hadisleri" ne akla gelir ne de yaşantıda gözetilir olmuştur. Somut bir örnek olması açısından "Vakıf adamlar" olan Said Nursi'nin öz talebeleri ve sonrakilerden bir kısmı (Hoca efendiler v.s.) Üstad'ları evlenmemişler diye Muhammedî sünneti göz ardı ederek onlar da evlenmemişlerdir. Kuşkusuz evlenmemek fiili, insanı kafir, hatta günahkar dahi etmez. Ancak evlenmemelerinin gerekçesi üstadlarının evlenmemiş olması ise, bunun adı, Rasûlün sünnetine değil de Üstad'ın sünnetine ittiba etmektir.
*Bu konuda Peygamber (s.a.v)'in şu hadisi oldukça ibret vericidir. Ebu Zerr (r.a.) anlatıyor: Rasûlullah (s.a.v)'in huzuruna **Akkaf bin Bişr et-Temimi** adında bir zat girmişti. Rasûlullah (s.a.v)'le Akkaf arasında şu konuşma geçti:*

-Evli misin ya Akkaf?
-Hayır Ya Rasûlullah; cariyem bile yoktur.
-Cariyen bile mi yok? Halin vaktin yerinde değil midir?
-Halim vaktim iyidir zenginim ya Rasûlullah!
-O halde sen şeytanların kardeşisin. Eğer Hıristiyanlar arasında bulunsaydın onlara rahip olurdun. Nikah bizim sünnetimizdir. Sizin en şerlileriniz bekar olanlarınızdır…
(*Ahmed b. Hanbel, Ebu Ya'la, İbnu Mende-Taberani'den nakille; Modern Çağda İslâmi Meseleler. Mevdudi.s.158, 159*)

Bununla da yetinmeyen Said Nursi, kullanmış olduğu "Bediüzzaman" lakabının da vahiy ile nazil olan "Celcelûtiye"nin Süryanice karşılığı olmasından ötürü iradesinin dışında kendisine verildiğini şu ifadeler ile söyler;

"**Hem madem Celcelûtiye'nin aslı vahiy'dir. Ve esrarlıdır. Ve gelecek zamana bakıyor; ve gaybî umûr-u istikbâliyeden haber veriyor. Ve madem Kur'an itibariyle bu asır dehşetlidir ve Kur'an hesabiyle "Risale-i Nur" bu karanlık asırda ehemmiyetli hâdisedir. Ve sarahat (açıklıkla, şüpheye sebebiyet vermeyecek tarzda) derecesinde çok karine ve emarelerle "Risale-i Nur" "Celcelûtiye"nin içine girmiş, en mühim yerinde yerleşmiş...**

"Celcelûtiye," Süryanîce bedî demektir. Ve bedî manasındadır. İbareleri bedî olan "Risale-i Nur" "Celcelûtiye"de mühim bir mevki tutup ekser yerlerinde tereşşuhatı görüldüğünden, kasidenin ismi ona bakıyor gibi verilmiş. Hem şimdi anlıyorum ki; eskiden beri benim liyakatım olmadığı halde, bana verilen "Bediüzzaman" lakabı benim değildi. Belki "Risale-i Nur"un manevi bir ismi idi. Zahir bir tercümanına ariyeten ve emaneten takılmış. Şimdi o emanet isim hakiki sahibine iade edilmiş..." (*Şualar. s.588,590; Sikke-i Tasdik-i Gaybi. S.108,109; Risale-i Nûr'un Kudsi Kaynakları s.788;…)*

İbn Arabî ve Celâleddin er-Rumî'deki "Vahdetü'l-Vücûd" inancı, birtakım övgü ve yergiler ile tevil edilerek, Said Nursi tarafından da savunulur (*Mektubat. S.424,425; Lem'alar. S.38-45,299,300(9. ve 28. Lem'alar) Bkz. Teorik ve Pratik Açıdan Tasavvuf ve İslâm s.259,261*) **ve "Fenafillah" hakkında şunları söyler**;

" **Ehl-i tarikat ve hakikatca müttefikûn aleyh bir esas var ki: Tarik-i hakda sülûk eden bir insan, nefs-i emmâresinin enaniyetini ve serkeşliğini kırmak için lazım gelir ki: Nazarını nefsinden kaldırıp şeyhine hasr-ı nazar ede ede tâ fenafişşeyh hükmüne gelir. "Ben" dediği vakit, şeyhinin hissiyatıyla konuşur ve hâkeza... tâ fenafirresul, fenafillaha kadar gider**.." (*Sikke-i Tasdik-i Gaybi. s.122*)
"Said Nursi, "Vahdet-i Vücûd"un çok yüce bir meşreb olduğunu söylemekte, ancak halka anlatılmasının birtakım fitnelere sebep olacağını belirtmektedir.

Said Nursi bazı tezahürleriyle "Vahdet-i Vücûd"u tasvip etmez görünürken temelde islâm'ın ve Allah sevgisinin en üst zirvesi olduğunu ve İbn Arabi'nin, velilerüstü (Hatemu'l-Evliyâ) bir velayete sahip, islâm ilimlerinin mucizesi olduğunu söylemektedir... Biraz dikkatle bakılırsa, Vahdet-i Vücûd ile Vahdet-i Şuhûd'un netice itibariyle aynı şey olduğu görülür."(*Teorik ve Pratik Açıdan Tasavvuf ve İslâm s.260,261,155 (Lem'alar.s.38-45,299,300-9.ve 28. Lem'a; Mektubat.s. 424,…))*
Said Nursi ise yüksek ve kuvvetli iman sahibi Muhyiddin-i Arabî gibi zatlara zevkli, nurani, makbul bir mertebe olduğunu ancak dikkatli olunması gerektiğini söyler. Vahdet-i Şuhûd'un ise zararsız ve yüksek bir meşreb olduğuna inanır. (*Lem'alar.s.45*)

Said Nursi, Kur'an-ı Kerim'in bir çok âyetinin kendi Risalelerin'e işaret ettiğinden bahseder:

"**Sözler adedince otuz üç âyet, hem manasıyla, hem cifirle, "Risale-i Nur"a işaretleri, uzaktan uzağa icmalen görüldü. Ayrı ayrı tarzlarda otuz üç âyet müttefİkan "Risale-i Nur"u remizleriyle gösterdiği, hayal meyal görüldü...**" (*Sikke-i Tasdik-i Gaybi s.61; Risale-i Nûr'un Kudsi Kaynakları. s.790; Hakkın Müdafaası Sabahaddin Aksakal Yeni Asya yay.s.214 – 227; Bkz. Diyanet vakfı.ısl. Ans.C:7 Cefr Mad. S.215;C:10 Ebced Mad. S.68; Risale-i Nûr'un Kudsi Kaynakları. s. 790-792…)*

Kendisine alenen bir kitap inmeyince, bu kez inmiş olan Kitab-ı Kerim'de kendisini

görmeye çalışır, bunun yollarını arar durur.
Bu insanlar eserlerinin aslının vahiy olduğunu niçin söylüyorlar? Böyle bir şeyle neyi hedefliyorlar? Niçin ifsada kalkışır, tahrife yeltenirler?
Kuşkusuz hiçbir müfsid muharrif; "ben ifsad ediciyim, ben tahrif ediciyim" demez! Oysa söyledikleri ayan beyan ortadadır.

Geçmiş kavimlerdeki din tahrifcilerine baktığımız zaman şunu görürüz: insanlara kabul ettirmek istedikleri görüş ve düşüncelerini kendi yanlarından ve indî kanaatleri olduğunu söyledikleri takdirde, bunun kabul görmeyeceğini düşünmüşler. Onlar da kabul ettirmek istedikleri söz ve fiillerinin sahibinin gerçekte Allah olduğu yalanına başvurmuşlar ve görüşlerini Allah'a nisbet etmişlerdir. Artık insanlar o görüş ve düşünceleri reddedemez ve kendilerini kabule mecbur hissederlerdi. Neticesi(!)... Evet neticesi de geçmiş kavimlerin helak sebeplerinden olan tahrif...

Ancak böylelerinin bu suçu işlemelerine rağmen artık başarıya ulaşmaları mümkün değildir. Çünkü Allah (c.c.);
"***Doğrusu Kitabı Biz indirdik, onun koruyucusu elbette Bizi***z." (Hicr/9) **buyuruyor.**

Peki bu halleri ile, onların Allah (c.c.) yanındaki konumları nedir? Bütün bunların cevaplarını Cenab-ı Hakk (c.c.) âyetlerinde bildiriyor;

"***Daha doğrusu onlardan herbiri, kendisine (önünde) açılmış sahifeler (ilahi vahiy) verilmesini istiyor.*** "(Müddessir/52)

"***Allah'a karşı yalan uydurandan yahut kendisine hiçbir şey vahyedilmemişken "Bana da vahyolundu" diyenden ve "Ben de Allah'ın indirdiği âyetlerin benzerini indireceğim" diyenden daha zalim kim vardır? O zalimler, ölümün boğucu dalgaları içinde, melekler de pençelerini uzatmış, onlara: "Haydi canlarınızı kurtarın! Allah'a karşı gerçek olmayanı söylemenizden ve O'nun âyetlerine karşı kibirlilik taslamış olmanızdan ötürü, bugün alçaklık azabı ile cezalandırılacaksınız." derken onların halini bir görsen***!"(En'âm/93)

"...***Bilgisizce insanları saptırmak için Allah'a karşı yalan uydurandan daha zalim kimdir? Şüphesiz Allah o zalimler topluluğunu doğru yola iletmez.*** "(En'âm/144)

"***Kim Allah'a ("Allah böyle buyurdu" diye) karşı yalan uydurandan daha zalim olabilir? Onlar (kıyamet gününde) Rab'lerine arz edilecekler, şahitler de; "işte bunlar Rab'lerine karşı yalan söyleyenlerdir," diyecekler. Bilin ki, Allah'ın lâneti zalimlerin üzerinedir***!"(Hûd/18)

"...***Okuduklarını kitaptan sunasınız diye kitabı okurken dillerini eğip bükerler. Halbuki okudukları, Kitaptan değildir. Söyledikleri Allah katından olmadığı halde: "Bu Allah katındandır" derler. Onlar bile bile Allah'a iftira ediyorlar***."(Âl-i İmrân/78) "

...***Allah'a karşı bilmediğiniz şeyleri mi söylüyorsunuz***?" (A'râf/28)

"...***Yoksa Allah'a iftira mı ediyorsunuz***” (Yûnus/59)

"...***Bu hususta yanınızda herhangi bir delil yoktur. Allah hakkında bilmediğiniz bir şeyi mi söylüyorsunuz? De ki: "Allah hakkında yalan uyduranlar asla kurtuluşa eremezler***.
"(Yûnus/68,69)

"...***Yanınızda bize açıklayacağınız bir bilgi var mı? Siz zandan başka bir şeye uymuyorsunuz ve siz sadece yalan söylüyorsunuz***."(En'âm/148)

"...Allah'a ***andolsun ki, iftira etmekte olduğunuz şeylerden mutlaka sorguya çekileceksiniz!"***'(Nisâ/50, En'âm/11, Yûnus/17, Nahl/56, Ankebut/68)

Said Nursi "Şeriat"ın neden ibaret olduğu hakkında da şunları söylüyor;

"**Şeriat ta; yüzde doksan dokuzu ahlak, ibadet ve fazilete aiddir. Yüzde bir nisbetinde siyasete müteallıktır, onu da Ulü'l-Emirlerimiz düşünsünler!**.." (*Tarihçe-i Hayat, Said Nursi, s.65; İthamları Reddediyorum. S.206 Av. Bekir Berk. Yeni Asya yay. Türkiye'de Nurculuk Davası Bekir Berk. S.263; İlmi ve Hukuki Açıdan Nurculuk Davası. Av. Bekir Berk s.263. (1911/İst. Divan-ı Harbi Örfi'den nak.)*) **"Şeriat-ı garrânın bin kısmından bir kısmıdır ki siyasete taalluk eder. O kısmın ihmaliyle şeriat ihmal olunmaz..."** (*İthamları Reddediyorum. s.206 (1913/İst.Münazarat'tan nak.)*)

"**Otuz üç âyât-ı Kur'aniye'nin işaretiyle ve İmam Ali (r.a.)'ın üç keramet-i gaybiyesiyle ve Gavs-ı Azam'ın kat'i itibariyle tahakkuk etmiş olan "Risale-i Nur"un, siyasetle alakası yoktur. "Risale-i Nur"a, daha vatana, idareye zararı dokunmak bahanesiyle tecavüz edilemez. Daha kimseyi o bahane ile inandıramazlar... Hem, Kur'an bizi siyasetten şiddetle menetmiştir**."(*Tarihçe-i Hayat,.467,530*)

Şeriatın neden ibaret olduğunu bile kavrayamamış böylece, Allah'ın; "Kendi hükümleriyle hükmetmeyenleri, kafirlerin ta kendileri..."(Mâide/44) diye bildirdiği despotlara bir manada meşruiyet kazandırmıştır.

Onun bu inanışının, başka zaman şeriatı savunur olduğu görüşleri tarafından düzeltildiğini söyleyenler, acaba Said Nursi'nin, Fenafillah, cifr, gayb v.s konulardaki inançlarının da islâm'a aykırı olmadığını söyleyebilecekler mi? Kaldı ki biz, O'nun bu ifadeleriyle şeriata karşı olduğunu değil, şeriatı neden ibaret sandığı yanlışını anlatıyoruz. Ve yine Said Nursi'ye yönelik "Siyasetle uğraşıyor" suçlamalarına(!) yönelik taraftarlarının bu ithamları red bağlamında konuyu ele aldıkları ve Said Nursi'nin siyasetle uğraşmadığı ve siyaseti böyle anladığı şeklindeki kanaatlerinin ısrarlı savunucuları olduklarını da görüyoruz. *(İthamları Reddediyorum. s.205-207; Türkiye'de Nurculuk Davası. S.263; İlmi ve Hukuki Açıdan Nurculuk Davası. s.263.)*

"**Bu öylesine tehlikeli bir görüştür ki düzeltilmediği takdirde iler de,tıpkı Aziz Paul'ün** (*Tarih Boyunca Tevhid Müc. ve Hz.Peyg. Hayatı, Mevdudi, Pınar Yay. C.2 s.86*) **geliştirip Hz. İsa'nın ümmetini yozlaştırdığı şeriatsiz din kavramı gibi din ile şeriatın birbirinden ayrılmasına kadar varabilir. Çünkü Allah'ın emrinin sadece "din"i kurmak, ama şeriatı reddetmekle ilgili olduğu düşünüldüğü takdirde müslümanlar da hıristiyanlar gibi şeriatı önemsiz, kurulmasını gereksiz bulabilirler. Ellerinde kalacak olanlar sadece bir takım akide ve inanç ile bazı ahlak kuralları olabilir.”** (*Bkz. Tarih Boyunca Tevhid Müc. ve Hz.Peyg. Hayatı, Mevdudi, Pınar Yay. C.1 s.306*)

Bugün, Allah'ın dini İslâm, Kendi korumasındadır. Kendilerini ciddi manada İslâm'a nisbet ettiklerini iddia edenlerin(!) bir çoğu, İslâm'ı ahlak kurallarından ibaret bir din kabul etme zulmünü göstermişler böylece Allah'ın dinini tahrife yeltenmişlerdir.

Kur'an'ı az çok okumuş, tevhid mücadelesi tarihine şöyle bir bakan insan bile, şeriatın yüzde doksan dokuzunun ahlak, ibadet, fazilet ve yüzde birinin ise, siyaset (*Bkz: Tarihçe-i Hayat, s.65; İthamları Reddediyorum. s.206*) **olduğunu söylemenin, mutlak manada şeriatın yüzde doksan dokuzunu inkar olduğunu anlar. Böyle bir ihaneti, Allah adına reddetmekten geri duramaz. Bu ihanete göz yumarak, karşı çıkmamak, Allah'ı yalanlamaktır. Evet! Bu eleştiriler sert ve katı görülebilir. Hatta insafsız diyenler de çıkabilir. Ama Allah (c.c.)'ye karşı insafsız ve iftiracı olmaktansa varsın insanlar, kendilerinin yüceleştirdiklerini, kutsallaştırdıklarını eleştirenlere; "saygısız, iftiracı" desinler.**

Şâtıbî, şeriatı tanımlarken şunları söylüyor: " **Şeriat, kulun, dünya ve âhiret işlerini en üst düzeyde gerçekleştirebilmesi için gerekli olan her şeyi getirmiş ve açıklamıştır. Hiçbir yeni olay yoktur ki, şeriatte ona dair bir hüküm mahalli bulunmasın; bu mümkün değildir. Dolayısıyla da "meskutun anh" yani hakkında sükut geçilmiş bir şey yoktur.**" (*El – Muvâfakât C:1 s.42, 165)*

Allah (c.c.) nihaî olarak şöyle buyuruyor ;
"***Biz sana her hususa cevap veren bir şeriat gösterdik, ona uy! Bilmeyenlerin keyfi arzularına uyma***!"(Câsiye/18)

Divân-ı Harbi Örfi'de; askere, ulülemre; yani subaylara itaatin farz olduğunu hatırlatan, amirlerine itaatsizlikle şeriate muhalefet edildiğini söyleyen (*Tarihçe-i Hayat s.67-68; İthamları Reddediyorum. s.291-293; Türkiye'de Nurculuk Davası. s.249,257,273; İlmi ve Hukuki Açıdan Nurculuk Davası. s.249,257,273*) **Said Nursi, Şeyhülislamlık tarafından Kuva-yı Milliye aleyhine verilen fetvaya karşi çıkanlardan biri olur(1920). Mustafa Kemal tarafından Ankara'ya davet edilen, bu daveti kabul ederek Ankara'ya giden, mecliste kendisine "hoş geldin" (Hoşamedi) merasimi yapılan, Mustafa Kemal hareketini tebrik ile zaferi için dua eden (1922) Said Nursi; yönetim, laik, demokratik ilke ve inkılâplardan ibaret olduğu halde T.B.M.M'de 19 Ocak 1923 tarihinde milletvekillerine hitaben şu beyannameyi neşreder:** (*Türkiye'de İslâmcılık Düşüncesi. C:2.s.314*)

"**Ey mücahidin-i İslâm! Ey ehl-i hail ü akd!..**
Şu muzafferiyetteki harikulâde ni'met-i ilâhiye bir şükür ister ki devam etsin ve ziyade olsun. Yoksa nimet şükrü görmezse gider. Madem ki Kur'an'ı, Allah'ın tevfikiyle düşmanın hücumundan kurtardınız; Kur'an'ın en sarih ve en kat'i emri olan "Salat" gibi feraizi imtisal etmeniz lazımdır. Ta ki onun feyzi böyle harika suretinde üstünüzde tevali ve devam etsin. Alem-i İslâmı mesrûr ettiniz, muhabbet ve teveccühünü kazandınız... Bu alemde evliyaullah hükmünde olan gazi ve şühedâya kumandanlık ettiniz.... Sizin bu muzafferiyetinizi ve hizmetinizi takdir eden ve sizi seven cumhûr-u mü'minindir. Ve bilhassa tabaka-i avamdır ki, sağlam müslümandırlar. Ve sizi cidden sever ve sizi tutar ve size minnettardır ve fedakarlığınızı takdir ederler...
Şu inkılâb-ı azimin temel taşları sağlam gerek... (*Tarihçe-i Hayat s.138-140; Türkiye'de İslâmcılık Düşüncesi. İsmail Kara. Risale yay. 2.cilt s.397-399; Bilinmeyen Taraflarıyla Bediüzzaman Said Nursi. Necmettin Şahiner. s.392,393*)

1950'de Demokrat Parti'nin iktidara gelişi sebebiyle, Reisicumhur Celal Bayar'a tebrik telgrafı çeker. Ve Celâl Bayar'dan cevabi teşekkür telgrafı alır. (*Bilinmeyen Taraflarıyla Bediüzzaman Said Nursi. s.363 (Emirdağ Lahikası C:2 s.16'dan)*)

"1950 seçimlerini Demokrat Parti'nin kazanmasıyla Said Nursi'nin hayatında yeni bir dönem başlar. 1957 seçimlerinde açıkça, önceki iki seçimde de zımnen Demokrat Parti'yi destekler... Latin harfleriyle kitaplarının yaygın baskısı Menderes'in özel yardımlarıyla 1957-59 yılları arasında gerçekleşmiştir."(*Türkiye'de İslâmcılık Düşüncesi.C:2 s.314,315; Bilinmeyen Taraflarıyla Bediüzzaman Said Nursi. s.392,393*) **Menderes'e yazmış olduğu mektup ile görüş ve kanaatlerini bildirir. Menderes'i ve ekibini "Hakiki dindar" olarak tanımlar, kendisi ve umum nur talebeleri olarak onlara dua edeceklerini açıklayarak sisteme meşruluk(!) kazandırır. Ancak, diğer taraftan da "Küfre rıza küfür olduğu gibi, dalâlete, fıska, zulme rıza da, fısktır, zulümdür, dalâlettir." diyerek** (*Tarihçe-i Hayat s.590-593 (Said Nursi'nin Menderes'e yazdığı mektup)*) **kendisinin de dikkat etmesi gerektiği doğru bir prensibi söylemekten de geri durmamıştır.**

Kendisi ve en halis talebeleri tarafından bile, Allah'ın hükümlerinin dışında hükmeden mahkemeler, "Adaletli ve mübarek" olarak vasıflandırılır. (*Tarihçe-i Hayat.s.221; İşarâtü'l İcaz. s.331,332*) "**Hükümete isyan etmeyiniz. fitneden sakınınız**!"(*Risale-i Nûr Müellifi Said Nursi. Eşref Edip.s.47*) **diye telkinde bulunulur. Hatta bazen "Hükümet-i İslâmiye" diye hitap eden, Hükümetin hakemliğine razı olduğunu açıklayan**,(*Tarihçe-i Hayat s.230,231*) **hükümetten şikayette bulunmayan, bilakis hükümete şikayet edilmesi gerektiğine kanaat ederek**,(*Tarihçe-i Hayat s.249*) **böylece sisteme meşruiyet kazandıran, hayatının son anlarına kadar da bu inançta olan Said Nursi, yazdığı kitaplarını her fırsatta Kur'an gibi vasfediyor; Kur'an-ı Kerim'e, ilahî hükümlere özgü sıfat ve tanımlamaları da (Bakara/256, Lokman/22, Âl-i Imrân/103), kendi eserlerine yakıştırarak şöyle diyor:** "**Risaletü'n Nur" bu asırda, bu tarihte bir "Urvetül-Vüska"dır. Yani çok muhkem, kopmaz bir zincir ve bir "Hablullah"dır. "Ona elini atan, yapışan necat bulur**.(*Asa-yı Mûsa.s.82*)

Nur talebelerine göre şakirtlerin yaptığı işler, ilâhi koruma ve telkin(!)lerle yapılmaktadır."Asr-ı Saadet'ten beri böyle harika bir surette mu'cizeli olarak yazılmasına hiç kimse kadir olmadığı halde "Risale-i Nur'un kahraman bir katibi olan Hüsrev'e "Yaz!" emir buyurulmasıyla, Levh-i Mahfuz'daki yazılan Kur'an gibi" yazıldığına inanırlar. (*Asa-yı Mûsa.s.85*) **Risale-i Nur'un ise bu asırda en yüksek ve en kutsî bir tefsir olduğuna, Hakikatlarının semavî, Kur'an'î olduğuna ve Kur'an okundukça O'nun da okunacağına, O'nu muhakeme etmenin Kur'an'ı muhakeme etmek olduğuna inanırlar**. (*İşarâtü'l İcaz.s.333; İlmi ve Hukiki Açıdan Nurculuk Davası. s.369, Türkiye'de Nurculuk Davası s.369*)

Allah (c.c.) hesap günü Kur'an'dan sorumlu olunacağını bildirdiği halde bakın onlar neden sorgulanacaklarına inanıyor ve ümit ediyorlar: **"Melaikeleri ehli hak ve hakikat yolunda gidenler için birer munis arkadaş yapan ve Risale-i Nur'un Şakirtlerini talebe-i ulûm sınıfına dahil edip Münker-Nekir suallerine Risale-i Nur ile cevap verdiklerini merhum kahraman şehid Hafız Ali'nin vefatıyla keşfeden ve hayatta bulunanlarımızın da yine Risale-i Nur'la cevap vermemizi rahmet-i ilahiyyeden dua ve niyaz eden..."** (*Asa-yı Mûsa.s.85*)

"...Hint dinlerinin hemen tümünde, Antik Mısır mistisizminde, ve Yahudi toplumunun ruhaniyatçı anlayışında nefsin tezkiyesi, çile, ruhun kurtuluşu, aşk ve irfan motiflerinin egemen olduğunu görüyoruz. "Allah'ı O'ndan korkmaksızın ve O'ndan hiçbir fayda dilemeksizin sevmek." bunlardandır. Tasavvufçu Rabiatu'l-Adeviyye de (h. 195), cennet arzusu ve cehennem korkusu ile değil, sadece kendisine kavuşmak için Allah'a ibadet

ettiğini söyler. Rabia; "*Ateşinden korktuğum yahut cennetini umduğum için sana ibadet etmedim. Sana sadece zatın için ibadet ettim.*" **demek suretiyle Allah'ın iradesinin gereği olan düzenlemeyi hiçe sayarak Allah'a iftira eder. Yine Rabia; "Kur'an'ı indirirken, kendisine korkarak ve umarak dua etmemizi emrettiği için Yüce Allah'ın yanlışlık yaptığı, cennete bizi teşvik etmek ve cehennemden sakındırmakla haksızlık ettiği"ni ileri sürer... "Bunları bizden isteyen Allah'ın bizi yanlış yollara sevk ederek bizi aldattığı"nı belirterek Allah'a iftirasını sürdürür... Çünkü bütün bunlar yerine sadece zatını isteyecekmişiz..! Cennetini istemeyecek ve cehenneminden korkmayacakmışız..! Cennet ümidi ve cehennem korkusu ile insanların kendisine yönelip ibadet ettiği ve madde boyutundan soyutlanmadıkları gerekçesiyle müslümanların yöneldikleri Kabe'yi, Rabia, "put" diye nitelemekte ve "yeryüzünde ibadet edilen şu put" demektedir. Çünkü kendisini cenneti istemeyecek ve cehennemden korkmayacak kadar madde boyutundan soyutlanmış kabul etmektedir. Tasavvuf şairi Yunus Emre de; "Cennet cennet dedikleri / Birkaç köşkle birkaç huri / İsteyene ver onları /Bana Seni gerek Seni."** (diyor)

Allah (c.c.) Kur'an'da cehennemi vasfederken; "***İşte o gün kişi kardeşinden, annesinden, babasından, eşinden ve çocuklarından kaçar. O gün herkesin kendine yetip artacak bir derdi vardır***."(Meâric/11-14, Abese/34-37) **diye buyuruyor. Said Nursi ise, güya takvanın alâmeti olarak böylesi bir cehennemi kabul edeceğini söylüyor. "Bu hizmete, yani ehl-i imanı dalâlet-i mutlakadan kurtarmağa, lüzum olsa, dünyevi hayat gibi, uhrevî hayatımı da feda etmeyi bir saadet bilirim; binlerce dostlarım ve kardeşlerimin cennete girmeleri için, cehennemi kabul ederim.** (*Sikke-i Tasdiki Gaybi gir. Böl.; Tarihçe-i Hayat s.600; İthamları Reddediyorum. s.52,220; İlmi ve Hukiki Açıdan Nurculuk Davası. s.288; Türkiye'de Nurculuk Davası s.288*)

Yine âyet-i kerime'de;
"***Korkuyla ve umutla Rablerine yalvarmak üzere (ibadet ettikleri için), vücutları yataklardan uzak kalır...*** "(Secde/16) buyurulduğu halde, Said Nursi ise; "**Gözümde ne cennet sevdası var, ne cehennem korkusu. Kur'an'ımız yeryüzünde cemaatsız kalırsa Cennet'i de istemem; orası da zindan olur. Milletimizin imanını selamette görürsem, Cehennem'in alevleri içinde yanmağa razıyım. Çünkü vücudum yanarken, gönlüm gül-gülistan olur.”** (*Tarihçe-i Hayat. s.600*) **diyor.**

Rasûlullah (s.a.v.), Hudeybiye'de geceleyin yağan yağmurdan sonra, sabahleyin sahabîlerine yöneldi; "Aziz ve celil olan Rabb'ınızın ne buyurduğunu bilir misiniz?" buyurdu. Sahabiler: "Allah ve Rasûlü en iyi bilendir" dediler. Rasûlullah buyurdu ki; "Allah; "Kullarımdan kimi bana mü'min, kimi kafir (olarak) sabaha erişti. Her kim "Allah'ın fadl ve rahmetiyle üzerimize yağmur yağdı" dedi ise işte o bana iman etmiş, yıldıza iman etmemiştir. Her kim de fulan ve fulan yıldızın nev'i (yani batıp doğması) ile üzerimize yağmur yağdı" dediyse işte o, Bana iman etmemiş, yıldıza iman etmiştir,”
(*Buhari.C.2 s.831,988*)

Yine ***Peygamber (s.a.v.)'in oğlu İbrahim'in öldüğü gün güneş tutulunca, insanların güneşin İbrahim'in ölümünden ötürü tutulduğunu söylemeleri üzerine Rasûlullah (s.a.v.);***

"Şüphesiz güneş ile ay Allah'ın âyetlerinden iki âyettir. Bunlar hiçbir kimsenin ölümü ve de hayatı için tutulmazlar... buyurur. (*Buhari.C:3 s.1014, 1015,1031,1021,1022,1034; C:7 s.3018)*

Said Nursi'nin talebeleri ise Isparta'da kuraklığın olduğu bir dönemde Üstadlarının

Isparta'ya teşrifleriyle nebatâtı yeniden hayata kavuşturacak şekilde yağmurun yağdığını, böyle bir yağmurun bir de doksan üç tarihinde yağmış olduğunu bu tarihin ise Üstadlarının doğum tarihi olduğunu söylüyor, o zaman da yağmış olmasının gerekçesini o sebebe bağlıyorlar. (*Sikke-i Tasdiki Gaybi gir. Böl. (Mustafa, Rüştü, Lütfi, Hüsrev, Bekir ve Refetin tesbitleri*.)) **Allah'ın kudreti ve dilemesiyle olabilen bir takım tabiat hâdiselerinin vukuunu, bu tür sebeplere bağlıyor, bunlara inanmayı da adeta imanlarının artması olarak değerlendiriyorlar. Oysa tabiat hâdiselerinin vukuunu, önemli kişilerin doğum ve ölümüne bağlayan inancın, İslâm öncesi cahiliyye insanının imanı olduğunu biliyoruz**. (*İslâm İnancında Gayb Problemi. s.55*)

Hakikaten kimilerinde, mücadele tablolarındaki samimi grafiği bile sorgulatacak hezayanlar görmek mümkündür. Nitekim bir insanın davasında gösterdiği samimiyeti, o insanın doğruluğuna delil değildir. Hayatı kafirlerin hapishanelerinde geçen, o mahkemeden bu mahkemeye süründürülen samimi bir mücadele adamından sadır olan gayr-i İslâmî ifadeleri anlamak ve bir yerlere oturtmak oldukça zordur.

Said Nursi'nin Kürt kavmiyetçisi olmadığını vurgulamak için kitaplarından alıntılar yapılarak müntesipleri tarafından hararetle savunulan görüşlerinde bakın ne ilginç ilmi(!) tesbitleri var:

"**Allahü Zülcelâl Hazretleri, Kur'an-ı Kerim'de**; "***öyle bir kavim getireceğim ki, onlar Allah'ı severler, Allah da onları sever***. "(Mâide/54) diye buyurmuştur. "**Ben de bu beyan-ı ilahi karşısında düşündüm, bu kavmin bin yıldan beri alem-i İslâm'ın bayraktarlığını yapan Türk milleti olduğunu anladım...** (*İthamları Reddediyorum. s.216 (Mülakat, Nurculuk Hakkında, Erzurum, 1964, Hürsöz Yay. s.34'ten alıntı ile) s.292 (İlmi ve Hukiki Açıdan Nurculuk Davası, s.268'den alıntıyla))*
Türk milleti anâsır-ı İslâmiye içinde en kesretli olduğu halde, dünyanın her tarafından olan Türkler ise, müslümandır. Sair unsurlar gibi müslim ve gayr-ı müslim olarak iki kısma inkısam etmemiştir. Nerede Türk taifesi varsa, müslümandır. Müslümanlıktan çıkan veya müslüman olmayan Türkler Türklükten dahi çıkmışlardır...

"**Nerede Türk varsa müslümandır**."(*Tarihçe-i Hayat.s.223*) **ifadesi ve "Müslümanlıktan çıkan veya müslüman olmayan Türkler Türklükten dahi çıkmışlardır...** (*İthamları Reddediyorum. s.217-218 (Mektubat'tan alıntılanmış.); İlmi ve Hukiki Açıdan Nurculuk Davası. s.268,273); Tarihçe-i Hayat.s.223*) **ifadelerinin Allah aşkına İslâmî ve ilmi bir delili var mıdır? Bu ne demektir? Bu "Müslümanlıktan çıkan bir erkek, erkeklikten de çıkmıştır." demek gibi tutarsız bir ameldir. "Tutarsızdır" diyorum çünkü insanın ırkı, cinsiyeti, rengi, dünyaya geldiği coğrafya gibi unsurları kendi isteğiyle tercih etmediği gibi "Sahip olduğum bu özellikleri beğenmiyorum" diyerek de iradesiyle o özelliklerini değiştiremez.**

Diğer taraftan tağuta karşı isabetli ve cesurca çıkışları ise bu kez taraftarlarınca sulandırılıp kılıfına uydurulmak istenmiş, "asıl amacının tağuta karşı olmak filan olmadığı" yönünde izahlara kalkışılarak onurlu ifadeler de aslî anlamından saptırılmıştır. (*Bkz: İlmi ve Hukiki Açıdan Nurculuk Davası. 220… (Türkiye'de Nurculuk Davası. s.220…) Bu konuda ithamları red bağlamında yazılmış kitaplara, savunmalara, mahkemelerdeki savunmalara bakılabilir*.)

Rabb'ımız (c.c.) gaybın bilgisini ancak Kendisine has kılmıştır. Peygamberlerinden de seçtiklerine, dilediği kadar bildirmiştir.(Âl-i İmrân/179)

Kitaplarını vahiy, kendilerini de Peygamber gibi gören bu insanlar, "gayb" konusunda da insanı hayrete düşürecek kadar ileri geri konuşmuşlardır. Said Nursi, cefr hesaplarıyla kitaplarının ana temasını oluşturan konulan tesbite çalışmıştır. Çıkarmış olduğu sonuçları da "Üç aşağı beş yukarı isabet eder" diyerek şüpheye mahal yokmuş gibi, "Doğrudur, doğrudur, tastik ederim" vs. ifadeleriyle İslâmî olmayan böyle bir yönteme ve sonuçlarına hem kendisi inanmış hem de yoluna tabi olanlar kanmıştır.

Allah (c.c.)'nün, gayb ile ilgili apaçık âyetleri (Bakara/255, Âl-i İmrân/179, Maide/109, En'âm/50, Tevbe/78,94, Yûnus/20, Hûd/23, Mü'minun/92, Haşr/22, Cuma/8 karşımızda duruyor. "**Göklerde ve yerde gaybı Allah'tan başka bilenin olmadığı**"nı (Neml/65) bilip inanıyoruz.

İbn Arabî'nin "Olayların tarihi vukuundan sonra yazılır, bense vukuundan çok önce yazıyorum" (*İslâm İnancında Gayb Problemi. s.173*) söylemesi gibi, Said Nursi de istikbale yönelik birçok hadiseyi gayr-i İslâmî bir yöntem olan ebced hesaplamalarıyla sayıp dökmüştür. (*Asayı Musa.s.76…; Sikke-i Tastik-i Gaybi. “Karadağın bir meyvesi” ismiyle yazılan böl…; İthamları Reddediyorum. s.46..; Risale-i Nûr’un Kudsi Kaynakları s.783*) **Bu inanışlarını da kendisiyle sınırlamamış İmam Ali (r.a.)'ı vs. bu bilgilendirmelerin ortağı olarak zikretmiştir. Böylece yaptığı işe meşruiyet kazandırmak arzusu ile İmam Ali'yi de kaynak göstermiştir, kullanmıştır.**

Örneğin, Said Nursi'nin, şu soruya verdiği cevap, Allah'tan korkan herkesin tüylerini ürpertecek cesarettedir. Allah'a karşı cesaret(!) ise, gerçekte cehaletin ta kendisidir: "Sual; Gavs-ı Azam gibi büyük veliler bazı vakitte geçmiş ve geleceği hazır gibi müşahede ederler. Neden maziye ait cihette açıklık sûretinde haber veriyorlar da, gelecekten gizli işaretlerle bahsederler?

el-Cevap: "La ye'lemul ğaybe illallâhu" (Gaybı ancak Allah bilir) (Cin/26-27) âyetiyle" ifade ettikleri kutsî yasağa karşı kulluk bilinci ile bir edepli tavır takınmak için açıkça anlatmaktan işaret mesleğine gitmişlerdir ..." (*Sikke-i Tastik-i Gaybi, Saidi Nursi, s.132*)

Zaten soruyu soran açıkça, geçmişin bilindiği gibi geleceğin de bilindiğini söylüyor. Ve öyle inanıyor. Ancak diyor ki, neden gelecekten açıkça bahsedilmiyor da, işaretlerle bahsediliyor? Said Nursi de aynı inanışla karşılık veriyor. Üstelik ilgili âyetleri de zikrederek, bilmediği gibi bir ihtimali de ortadan kaldırıyor. Yani gaybı ancak Allah'ın bilebileceği ile ilgili âyeti de söylüyor. Bu da yetmiyormuş gibi âyetlerin kutsî bir yasak içerdiğini de zikrediyor. Ya daha sonra; işte bunlara rağmen geleceği bilen bu şahıslar "madem Allah böyle demiş(!) o halde edepli tavır takınmak ve kulluk sorumluluğunu gözetmek için gelecekten açıklıkla bahsetmiyorlar da(!) işaretle bahsediyorlar" diyor. Subhanallah..!

Güya, Allah'ı yalanlamamak için böyle yapmışlar! Gerçekte ise Allah'ı yalanlamışlar! Allah, (c.c.) âyet-i kerimelerin de şöyle buyuruyor;
"***De ki: "Ben size, Allah'ın hazineleri benim yanımdadır, demiyorum. Ben gaybı da bilmem... Gaybın anahtarları Allah'ın yanındadır; onları O'ndan başkası bilmez..."(***En’âm/50,59)

"***Ona (Muhammed'e) Rabbinden bir mucize indirilse ya! De ki: "Gayb ancak Allah'ındır***...
"(Yûnus/20)

"***De ki: "Ben, Allah'ın dilediğinden başka kendime herhangi bir fayda veya zarar verecek güce sahip değilim. Eğer ben gaybı bilseydim elbette daha çok hayır yapmak isterdim ve bana hiçbir fenalık dokunmazdı. Ben sadece inanan bir kavim için bir uyarıcı ve müjdeleyiciyim***."(A'râf/188)

"***De ki: "Göklerde ve yerde, Allah'tan başka kimse gaybı bilmez. Ve onlar ne zaman diriltileceklerini de bilmezler***."(Neml/65)

"O ***bütün görülmeyenleri bilir. Sırlarına kimseyi muttali kılmaz; Ancak, (bildirmeyi) dilediği peygamber bunun dışındadır. Çünkü O, bunun önünden ve ardından gözcüler salar***. "(Cin/26-27)

Peygamber (s.a.v.)'den gaybe ve istikbale âid şeyleri bilmenin yalnız Allah'a mahsus olduğuna dair bir çok hadis rivayet edilmiştir! (**Buhari/ 2/990, 8/3748, 9/4352,4353, 10/4657, 16/7254**)

Hz. Aişe (r.a.) rivayetinde şöyle demiştir; "Kim O'nun (Hz.Peygamber'in) yarın ne olacağını bildiğini sanıyorsa, şüphesiz Allah'a en büyük iftirayı atmış olur. Zira Allah Teala: "**De ki: "Göklerde ve yerde gaybı Allah'tan başka kimse bilmez**..." (Neml/65) **buyurmaktadır**. (*İbn Kesir. C:11 s.6171; Buhari/C:16 s.7254;Müslim/İman*)

"**Kur'an-ı Kerim'de gayb bilgisinin ulûhiyyet vasıflarından olduğu ve insanların bilgi edinme vasıtalarının dışında kaldığı, ancak Allah'ın bazı peygamberlerini dilediği bilgilere muttali kıldığı açıkça belirtilmiştir. Kur'an'a göre gaybe ait haberlerin yegâne kaynağı vahiydir . Şîa mensuplarının, Hz. Peygamber'in kendisine gelen vahiylerin bir kısmını yalnız Hz. Ali'ye bildirdiğini, bu sebeple Ali'nin bilgilerinin de vahye dayandığım iddia etmeleri, Resûlullâh'ın nazil olan vahiylerin tamamını bütün ümmete tebliğ ettiğini ifade eden Kur'an âyetleriyle çelişir** (*Mâide/67, Hûd/12, Kehf/27*). **Ayrıca bu iddialar, Hz. Aişe, Hz. Ali ve İbn Abbas gibi sahâbîlerden nakledilen rivayetlere de aykırıdır.** (*Buhari, "İlim",39, "Cihad";71; Müslim; "Edahi", 8; Müsned,1,108*)

Aişe (r.a.) dedi; "***Her kim Rasûlullah Allah'ın Kitabı'ndan bir şey ketmetti diye zulmederse, Allah'a karşı büyük iftira etmiş olur. işitmedin mi? Allah:*** "***Ey Rasûl! Sana Rabbinden her indirileni tebliğ et, etmezsen onun risaletini eda etmiş olmazsın!***" (Mâide/67) ***buyuruyor***." (*Müslim/İman*)

"**Kur'an'daki hurûf-u mukatta'a ile diğer bazı âyetlerin bâtınî manalarına dayanan cifir, özellikle İsmâiliyye ve İhvân-ı Safa mensuplarınca bâtınî yorumların temel kaynağı haline getirilmiştir**." (*İslâm Ansiklopedisi C:7 cefr mad…s.217*)

"**Kaynağı itibariyle şeriat-hakikat ikilemi şeriatın zahirî ve bâtınî ikilemine râcidir. İslâm'ın başında müslümanlar bu ayrımı yapmamışlardır. Bu ayrım her şeyin zahirî ve bâtınî olduğu gibi Kur'an'ın, hatta Kur'an'dan her âyetin ve her kelimenin bir zahiri, bir de bâtını olduğunu söyleyen Şia ile başlamıştır**." (*Teorik ve Pratik Açıdan Tasavvuf ve İslâm.s.95*)

Said Nursi'nin taraftarları, statükonun selameti için Şiilik'te kıyâmî boyutun ön plana çıkmasından ötürü, Şiilere ve Şîîliğe öfke saçarken, Üstadlarının dinamiklerini Şia'dan aldığını ve birçok konuda onları da geride bıraktığını bilmez veya bilmemezlikten

gelirler.
Said Nursi, Kur'ân'ın batınî manası olduğunun da ötesinde, vakit bulabilseymiş Kur'an'ı bütün harfleriyle hesap ederek ilahî şifrelerini çıkaracakmış..! "Rumûzât-ı Semâniye" **adlı risalesinde şöyle diyor**: **"...Her bir harf çok işârât meyvelerini veriyor, çok meanileri de ifade ediyor. Adeta Kur'an harfleri muazzam bir mütenevvi İlahî şifrelerdir... "Rumûzât-ı Semâniye"yi yazdığım zaman hem çok acele te'lif edilmiş, hem de benim eski mahfuzatıma itimad ederek takribi iki mikyas yaptım. Onun ile hem eski ulemânın hesaplarına binaen Kur'an harflerinin i'caz cihetinde sırlarını yazdım.... Daha tam tamına tahkiki bir tarzda bütün Kur'an'ı bütün harfleriyle ve kelam ve kelimâtıyla hesap etmeye ve letâif-i i'câziyeyi onunla tam takviye etmeye vakit bulamadım...**" (*Zülfikar Mecmuası. Fihriste-i Rumûzat-ı Semâniye. 29.Mek. 8.Kıs. 8.Remz. (Risale-i Nûr Külliyatı. Bediüzzaman Said Nursi. C:2. s.2321 Yeni Asya yay. ist. 1996); Bkz: Risale-i Nûr'un Kudsi Kaynakları s.773-783*)

"**Said Nursi'nin de bu metotla Kur'ân'ın otuz yerinde "Nûr Risaleleri"ne işaret edilmiş olduğunu açıklamaya çalıştığı görülür**." (*İslâm Ansiklopedisi C:10 ebced mad.s.70 Bkz; Said Nursi'nin Şualar. s.234-236,572-594; Sikke-i Tasdiki Gaybi. Birinci şua; Hakkın Müdaafası. 214-227 ve diğer eserleri…)* **Böyle bir yaklaşımın Allah'a iftira olduğu söylenilmesi gerekirken, bakın Nur talebeleri'nin kanaati nedir?**

"***Risale-i Nur'a Kur'ân'ın işari mana tabakasında Cifr ve ebcede bakan ve işaret eden "İşârât-ı Kur'an Risalesi"in de otuz üç âyet kadar kaydedilmiştir. Rumûzât-ı Semâniye, Kastamonu lahikaları, ve onüçüncü ve ondördüncü Şualar'da ve nihayet Emirdağ Lahika mektuplarında belki on beş âyet daha vardır. Bütün bunların tamamı belki elli âyeti bulmaktadır... Kur'an ve hadisi şeriflerle beraber, evliyaların "Risale-i Nur"a işaretlerinin tamamı, Üstad umum o işaretler için "Bin" demiş. Fakat bence bütün o işaretlerin yekûn teferruatlarıyla beraber mecmu'u, binden çok fazladır.***

Lakin Hazreti Üstadca bin olarak ifade edilmiştir. Elbetteki manidardır. Yani nasıl ki Resûl-i Ekrem (s.a.v.)'in mu'cizâtının mecmu'u için, islâm muhakkikleri "bin" demişler, küsuratı nazara almamışlardır, öyle de, Hazret-i Üstad'a ve "Risale-i Nur"a gaybî işaretlerin mecmu'u dahi, küsurlar nazara alınmazsa, bin olması, yani öyle kabul ve kaydedilmesi şayan-ı tefekkürdür." (*Risale-i Nûr'un Kudsi Kaynakları s.790,792)*

"İlm-i esrar-ı hurûfla en çok alakadar ve meşgul olan Hz. Muhyiddin-i Arabî (!)in neden herkesten evvel ve daha çok "Risale-i Nûr" ve Üstad Bediüzzaman hakkında gaybî işaretler bırakmamış? diye varid olan bir suale Hazreti Üstad:

"**Hazreti Muhyiddin, benim ileride onun mesleğini bir derece tenkid edeceğimi hissettiği için, ben ve "Risale-i Nûr" hakkında işaretleri perdeleyerek bırakmış. Yoksa aslında onun çok işaretleri vardır**." (*Risale-i Nûr'un Kudsi Kaynakları s.791*) **diyebiliyor ve kendisi gibi cefri olan Muhyittin-i Arabî'nin de gaybı, hem de Said Nursi'nin onun mesleğini bir derece tenkid edeceğine varıncaya kadar bildiğini (nazik bir ifadeyle "hissettiği") söyleyecek kadar İslâm inancına taban tabana muhalif inancın sahibi Said Nursi**:

Ne yazık, hayret için de görüyoruz ki, hem bu metodu (Cifr) alabildiğine kullanıyor hem de bu işin İslâm dışı bir usûl olduğunu söylüyor. Tıpkı gayb ile ilgili konuda olduğu gibi, doğruyu bildiği halde böyle bir şeye başvurduğunu da maalesef bütün açıklığıyla izah ediyor. ***Muhyiddin-i Arabî'yi, bir hakikat harikası, aldansa bile aldatmayan, mühim bir meşrep***

sahibi, yüksek ve kuvvetli bir iman sahibi, hâdî (hidayete ermiş, mürşid, rehber, hidayete erdiren) v.s. iltifatlarıyla tanımladıktan sonra (*Lem'alar.s.39,45*) **kendisine sorulan cifr ile ilgili bir soruya da şu cevabı veri**yor:

"**Biz kendi arzu ve tedbirimizle bu hizmette bulunmuyoruz. İhtiyarımızın fevkinde bize daha hayırlı bir ihtiyar işimize hakimdir. İlm-i cifr meraklı ve zevkli bir meşgale olduğundan hakiki vazifeden alıkoyup meşgul ediyor. Hatta kaç defadır esrar-ı Kur'aniye'ye o anahtar ile bazı sırlar açılıyordu. Kemâl-ı iştiyâk ve zevk ile mütecevvih olduğum vakit kapanıyordu. "La ya'lemul ğaybe illallahu" (Gaybı ancak Allah bilir) yasağına karşı edep dışı davranmak ihtimali var. İman ve Kur'an'ın esas hakikatlerini kat'i delillerle ümmete anlatmak ilm-i cifr gibi gizli bilgiler yoluna başvurmaktan yüz derece daha fevkinde ve bir meziyet ve kıymeti vardır. Bu kudsî vazifede kat'i hüccetler ve muhkem deliller su-i isti'male meydan vermiyorlar. Fakat cifr gibi muhkem kaidelere dayanmayan gizli ilimlerin kötü emeller için kullanılma ihtimali vardır…**" *(Lem'alar.s.41 (Dokuzuncu Lem'a); Risale-i Nûr'un Kudsi Kaynakları s.760)*

Bu tür vasıtalara başvurarak bir takım hâdiselerin beyan edilmesiyle ortaya çıkan gayr-i İslamiliğin o denli alenî olması karşısında şu izahatları da yapmaktan kendisini alamıyor,

"**İman hizmetin de bu zamanda binler tahribatçılara mukabil yüzbinler tamiratçı lazım gelirken… halkları ürküttürmek ile manevi kuvveti kırmak cihetiyle ve sebepleriyle… ve bütün o manilere karşı "Risale-i Nûr" şakirtlerinin manevi kuvvetlerinin takviyesine medar ikramat-ı ilahiyeyi beyan ederek "Risale-i Nûr" etrafında manevi bir tahşidat yaptırmak… hikmetiyle bu tür şeyler yazdırılmış… Yoksa haşa kendimizi satmak ve beğendirmek ve temeddüh etmek ve hodfuruşluk etmek ise, "Risale-i Nûr"un ehemmiyetli bir esası olan ihlas sırrını bozmaktır. Bu benim değil "Risale-i Nûr"un kerametidir. "Risale-i Nûr" ise Kur'an'ın malıdır ve tefsiridir*… Gerçi bu çeşit ikramlar yazılmasa idi daha münasip olurdu. Fakat bu kadar hadsiz karşı gelenler ve çok kuvvetli ve kesretli düşmanlar karşısında bizlere manevi kuvvet ve cesaret ve sebat ve metanet vermek için kat'i mecburiyet oldu bende yazdım…"** *(İlmi ve Hukiki Açıdan Nurculuk Davası s.287; (Türkiye'de Nurculuk Davası s.287.))*

***Yalan hadis uydurup bunu da Rasûlullah (s.a.v.)'e nisbet edenlerin de gerekçeleri arasında bu tür savunmalar vardır.**
Zaten cefrî (ceffâr) olan bir insandan bundan başka bir şey beklenilmez.**

**** Daha çok Şiiler tarafından geleceğe ilişkin haberlerin bildirilmesinde kullanılan cifr (cefr)le uğraşanlara denir** (*Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi.C:7 s.215)*

"…**Hatta bazen halk arasında dolaşan ve Kur'an-ı Kerim'in şifa ile ilgili âyetlerinin ebced hesabına göre rakamların yazılıp bunlarla yapılan muskalar bulunmaktadır ki, bu rakamların şifa vereceğine inanmak küfürdür. Bu gibi hususlar Hz.Peygamber'in sünnetinde olmadığı gibi ashab, tâbiin ve büyük imamların böyle bir şeye başvurmadıkları ilmen ve tarihen bilinen bir husustur. Ebced hesabına dayanarak ortaya çıkan Hurûfilik, bu işi Kur'an ile fal bakmaya kadar götürmüştür. Bir devlet kuruluşu olarak Diyanet İşleri Başkanlığı'nın, devletin dini anlayışını yansıtmak üzere 19602larda yayımlanan "Allah Bizimle" adlı bir kitapçıkta ebced hesabı ile Hz. Peygamber (s.a.v.) ile ilgili olan bir âyet, 27 Mayıs 1960 askeri darbesine tarih**

düşürmeye çalışmıştır. Oysa bu hesaplar, bir israiliyat uydurması olup İslâm ile hiçbir ilgisi bulunmamaktır… İslâm tarihinde ilk kez Yahudiler yapmışlardır.” (*Şamil İslâm Ansiklopedisi. Ebced mad*.) “Allah hiç kimseye gaybdan haber verme hususunda bir ilim ve yetenek vermemiştir. Yalnız bazı peygamberlere âhiret, melekler ve cinlerle ilgili bilgiler bahşetmiştir ki “Cümmel hesabı” diye isimlendirilen cifr hesabına şiddetle karşı çıkmışlardır. İbn Hacer el Askalânî, buna itimat etmenin caiz olmadığını söyler. İbn Abbas’ın da bu hesabı sihir cümlesinden saydığı nakledilmektedir.” (*A.g.e; cifr hesabı.s.307) Bkz: İslâm’da Birlik ve Fıkıh Mezhepleri. M.Reşit Rıza. El-Hüseyni s.51.)*

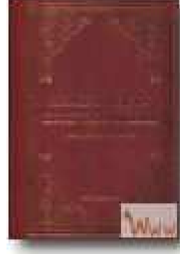
Bu konuda İbn Kesir ise tefsirinde ebced hesabı ile Hurûf-u Mukatta!aya çeşitli manalar vermek isteyenler hakkında gemişçe izahat verdikten sonra şunları söyler: “**Bu harlerle vakitlerin bilindiği, olayların, fitne ve savaşların zamanlarının çıkarılacağını öne sürenler ise Kur’an’da olmayan şeyler iddiâ etmekte ve uçulması gerekmeyen yerde uçmaya çalışmaktadırlar**.” (*İbn Kesir C:2s.146*) “**Ebcedle ilgili bazı hadislere de rastlanmakta, ancak İbn Teymiyye bunların başlıcalarını verip ravilerini tenkit ederek güvenilir olmadıklarını açıkça ortaya koymuş bulunmaktadır.**” (*İslâm Ansiklopedisi. Ebced mad.s.68. Bkz; İbn Kesir.C:2s.146; İslâm’da Birlik ve Fıkıh Mezhepleri. M.Reşit Rıza Çev. Ahmet Hamdi Akseki. D. İ. B. Yay. S.39-80)*

-Hurûfilik; ***Harflerden dinsel anlamlar çıkaran bir Alevi tarikatıdır. İran’lı Şihâbeddin Fazlullah Esterâbâdî (1339-1394) tarafından kurulmuştur. Bu inanca göre; “yaratıcı olan harftir.” Yunan Pitagorasçılığına ve Yahudi Kabalasına dayanan fikirlerden etkilenerek gelişmiştir. Hurûfilik konuşan insanı Tanrılaştırır… İnsan konuşan Tanrı, (Kelâmullah-ı Nâtık)dır… Bâtınîlerin Hurûfilik etkisi altındaki görüşleri de şöyledir; Kelime-i Tevhid (La ilâhe illallah) sözü Arap harfleriyle üç harfle yazılır, bunlar da Lam, Elif ve He harfleridir. Bu üç harf aklı, nefsi ve feleki gösterir. Yedi hecedir. Bu heceler insan başının iki gözü, iki kulağı, iki burun deliği ve bir ağzı olmak üzere yedi delikli organlarına işarettir. On iki harfle yazılışı da, insanın on iki organını belirtir. Demek ki, Kelime-i Tevhid, aslında insanı dile getirir ve Allah’ın insanda belirdiğini kanıtlar. Özet olarak denilebilir ki, Hurûfilik anlayışında varlık, harflerle açıklanır. Bu tutum, antikçağ Pitagorasçılığının varlığı sayılarla açıklamasının başka bir biçimidir. Bâtınîliğin temel düşüncesini sürdüren Hurûfilik’te amaç, insandır. İnsanın açıklanması Allah’ı da açıklar.*** (*Tarih Boyunca Alevilik. Tarık Mümtaz Sözengil.Çözüm yay. S.49)*

Said Nursi’nin inanışları söz konusu olduğunda ise, maalesef olayı güya ilmi açıdan ele alarak eleştirileri cevaplayan Nurcular’ın verdikleri izahlar daha bir hayret vericidir. Cifr ilminin gayb haberleri(!) konusunda kullanabilirliğine Muhyiddin-i Arabî, Bîstamî ve Konevî’den (Sadreddin el-Konevi’nin vefatından önce tasavvuf ve İbn Arabî’nin felsefesinden ve Vahdet-i Vücût’tan uzaklaştığı, reddettiği, ömrünün son yıllarını Kitap ve Sünnetle geçirdiğine dair rivayetler için bak: Teorik ve Pratik Açıdan Tasavvuf ve İslâm. S.129,130) örnekler getirildikten sonra İslâm inancına ve naslara taban tabana zıt, ilmi dayanaktan yoksun şu alıntı da ayrıca delil olarak verilir:“…**Hz. Ali kıyametin kopacağı ana kadar olacak bütün mühim hâdiseleri ilm-i cifr yoluyla açıklamıştır. Hz. Ali’nin evlatlarının da cifr ve camiayı bildikleri**…” (*İlmi ve Hukiki Açıdan Nurculuk Davası. s.378…; Türkiye’de Nurculuk Davası. s.378*…) **anlatılır. Yine** “**İmam Cafer-i Sadık’ın yazdığı “Cifr” kitabında, ta kıyamete kadar muhtaç olunan her şey o kitapta mevcuttur**.” (*Bkz: Risale-i Nûr’un Kudsi Kaynakları. Abdulkadir Badıllı. Envar Neşriyat. s. 764*) **deniliyor**.

Cifr’in, Kur’an’ın açık prensiplerine, sahih hadislerin kesin hükümlerine ve sahabi ve

onların izleyicilerinin (r.a) yoluna ters düştüğünden bahsedilmezken bizzat bu gayr-i İslâmi işin failleri delil gösterilerek doğruluğu isbata çalışılıyor. Buna da "***İslâm Alimlerinin cumhuru ne demişler, onu bilmek lazımdır. Evet cumhur ulemânın fikrinin, Cifr ilmi hakkında müsbet olduğu ileride ispatlanacaktır***…" (Bkz: Risale-i Nûr'un Kudsi

Kaynakları. Abdulkadir Badıllı. Envar Neşriyat. s. 764) **denilerek, hiçbir ciddi dayanağı olmayan çoğu Şia kaynaklarına dayalı ve de sahih olmayan(!) rivayetlerle İmam Ali ve İmam Cafer'e nisbet edildikten sonra, İbn Arabî ve Said Nursi v.s gibilerin cifri kullanmış olması ise, işin meşruluğuna delil getirilmiştir. Oysa söz konusu olan, şayet cifrin İslâm dinindeki yeri ise, esas alınması gereken ölçü Kur'an ve Sünnet olmalıydı. Nurculuğu, Nurculuk tarikatının tasavvuf ölçüleriyle değerlendirilip bu değerlendirmeyle de sonuca; "İslâmidir." Derseniz bu ne İslâmi olur ne de ilmi bir tarafı olur. Farklı bir açıdan; mahkum hakim yapılarak karar verilir ve buna da ilmi izah denilir(!**).*****

*** Hem** "**Zahiren ve sarih olarak Cifr ve Ebced'in esasları Kur'an'dan ve hadislerden gelmiş olduğu hakkında kesin bir malumat yoktur**." **Diyecek, hem de**; "**Amma lisan-ı haliyle(!) âyetlerinin ifadelerindeki ima ve işaretlerin remzleriyle; "Evet vardır!" denilebilir**…" **diyeceksiniz**. (*Bkz. Risale-i Nûr'un Kudsi Kaynakları s.751*…)
Yine, "**Ebced ve cifr ilmiyle elbetteki muhaddisler taifesi, Usûl-i Şeriat uleması sınıfı, fukaha ve müçtehidler grubu veya Kur'an hafızları ve tecvidçiler zümresi ve akide ve ilm-i kelam alimleri herhalde uğraşmış değillerdir. Çünkü; bunların başka işleri ve başka vazifeleri vardır**." **Diyeceksiniz. Ve dönüp bu kez de, "O halde bu ilimle uğraşan ehl-i velayet ve tasavvuf denilen gönül ehli taifesidir ki, pek çok rivayetler yazılmış kitaplar bunun delilleridir."** *(Risale-, Nûr'un Kudsi Kaynakları s.756.)* **diye İslâmiliğini ispat etmiş olacaksınız..! Sonra da bizzat Said Nursi'den cifrle yapılmış alıntılar vererek "bakın oluyormuş"a getireceksiniz...!**

Cefr ile ilgili sözlerin İmam Cafer-i Sadık'a nisbet edilmesi ve cefrin sıhhatiyle ilgili olarak Muhammed Ebu Zehra şunları söylüyor:
"Biz Cefr ile ilgili sözlerin İmam Cafer Sadık'a nisbetini kabul etmiyoruz. Çünkü Cefr, gayb ilmi ile alakalı bir şeydir. Gayb ilmini ise, Allah kendi zatına hasretmiştir… İmam Cafer'e nisbet edilen Cefr ile ilgili rivayetlerin çoğu el-Kuleynî yoluyla gelmektedir. Bu el-Kuleynî, aynı zamanda İmam Cafer'in Kur'an'da eksiklik bulunduğunu söylediğini de rivayet etmiştir. El-Kuleynî'nin Kur'an ile ilgili bu rivayetinin yalan olduğunu, İmam el-Mardi ve öğrencisi et-Tusi gibi İsnâ-ı Aşeriyye'nin büyük imamları ortaya koymuş ve İmam Cafer'den bu rivayetin tam aksini nakletmişlerdir. Asılsız bir şeyi böyle bir imama nisbet eden kimsenin bütün rivayetleri, hakikat araştırıcıları nazarında kabul edilmeye layıktır… Bana göre Cefr fikrini, İsn'a-ı Aşeriyye mezhebine sokanlar Hattâbîlerdir." (*İslâm'da Fıkhî Mezhepler Tarihi. Muhammed Ebu Zehra. Hisar yay.s. 178,179)*

Cefr hakkında M. Reşit Rıza el-Hüseynî ise şunları anlatıyor:

"***Bu hesap Araplara Süryaniler ve İbranilerden geçmiştir…*** (*Bkz: Risale-i Nûr'un Kudsi Kaynakları. s.749*)

Hafız İbn Hacer diyor ki; ***Bu batıldır, güvenilecek ve dayanılacak bir söz değildir; çünkü İbn Abbâs (r.a) kesin olarak ebced hesabını menetmiş ve bu hesabın bir nevi sihir olduğuna işaret etmiştir ki doğrudur. Çünkü dinde bunun aslı ve esası yoktur… Halbuki biz, ilim adı verilen bu gibi şeyleri eskiden beri, insanların elindekileri haksız yoldan yemeyi kendilerine meslek seçmiş belli kişilerin inhisarı altında görüyoruz. Öyle ki Avrupa ve Kuzey Amerika'nın birçok yerlerinde bu gibi batıl inançların izleri bile kalmamıştır. Şu halde bunlar büyü ve tılsım çeşitleri arasındadır… Cenâb-ı Hakk hiçbir kimseye gaybı bilmek, ondan haber vermek gibi bir ilim bahşetmemiştir. Yalnız bazı peygamberlerin ahrete, meleklere, cinlere dair verdikleri haberler vardır ki bunlar vahye dayandıkları için sadece bunlara inanır, doğru olduklarını kabul ederiz… Zayiçe, hesap ve kesir yoluyla harfleri değerlendirmek suretiyle gaybtan haber vermeyi gaye edinmiş bir yoldur. Bunu İbn Haldun simya'nın bir kolu saymaktadır. Remilde Zayiçe kabilindendir. Yine İbn Haldun'a göre remli, müneccimlerden bir grup icadedip bunu kum üzerinde yaptıkları için adına "reml yazısı" demişlerdir."… Din bunları toptan takbih (çirkin görüp beğenmemiş, reddetmiştir) kınamıştır. Ayrıca gayb alemi ile insanlar arasında perde vardır; gaybı ancak Allah bilir.***" *(İslâm'da Birlik ve Fıkıh Mezhepleri M: Reşit Rıza el-Hüseyni. S.49,51,61,74,79,80. Bkz. İbn Haldun. Mukaddime C:3 s.20)*

Tıpkı "***Sufiler delil ikame etmekten münezzehtir***…" (*El-Futûhat El-Mekkiyye. S.25*) **saçmalığı gibi Nurcular da dokunulmazlık zırhı giyiyor ve Üstadlarını tartışmasız kılıyorlar. Ve şöyle diyorlar:** "**Bediüzzaman Hazretleri daha çok yüce ve âli makamdan konuşuyor. O makamı bilmeyen ve varlığını hissetmeyen zahirperestler, Hazreti Üstad'ın ne dediğini anlamaz, idrak edemezler… Hem ilmen ve dinen ona karşı gelinmez, onunla başa çıkılmaz diye anlaşıldı.**" *[size=1pt](Risale-i Nûr'un Kudsi Kaynakları s.774,775*)
(Risale-i Nûr'un Kudsi Kaynakları s.774,775)

Risale-i Nur'un Kudsi Kaynakları / Tespitleri, Delilleri, Mealleri
Abdülkadir Badıllı - ENVAR NEŞRİYAT

Sikke-i Tasdîk-ı Gaybî - Said Nursî

Nurcular şu şiiri, Abdülkadir Geylânî'nin, sekiz asır önce Said Nursi için yazdığını iddia ederler:
"Bizi aracı yap, her korku ve darlıkda.
Her şeyde her zaman, candan koşarım imdada
Ben korurum müridimi korktuğu her şeyde.
Koruyuculuk ederim ona, her şer ve fitnede.
Müridim ister doğuda olsun ister batıda
Hangi yerde olursa olsun yetişirim imdada "
(Said Nursi, Sikke-i Tasdik-i Gaybî, Sekizinci Lema, c. II, s. 2083.)

Bu iddiayı Said Nursî'nin 23 şakirdi yapar . (İsimleri şöyledir: Süleyman, Sabri, Zekâi, Âsım, Re'fet, Ali, Ahmed Husrev, Mustafa Efendi, Rüştü, Lütfü, Şamlı Tevfik, Ahmed Galib, Zühtü, Bekir Bey, Lütfi, Mustafa, Mustafa, Mes'ud, Mustafa Çavuş, Hâfız Ahmed, Hacı Hâfız, Mehmed Efendi, Ali Rıza.)
İspat için, cifr denen hayali şeylere dayanır ve şiirde, Abdulkadir Geylânî'nin şu anlamı sakladığını söylerler:
"**[size=14pt]Müridim Said Kürdî, Rusya'da esirken kuzeydoğu Asya'dan bidatçıların eliyle Asya'nın batısına sürgün edildiği ve Sibirya taraflarından kaçıp çok fazla yeri dolaşmak zorunda kaldığı sırada Allah'ın izni ile ona yardım ederim ve imdadına yetişirim[/size]**."

Yardımın nasıl gerçekleştiği de şöyle anlatılıyor:
"Evet Hazret-i Gavs'ın "müridim" dediği Said, esir olarak üç sene Asya'nın kuzeydoğusunda, yok edici zorluklar içinde hep korundu. Üç-dört aylık yolu, kaçarak aşmış, çok şehirleri gezmiş ama Gavs'ın dediği gibi hep koruma altında olmuştur.

Üstadımız diyor ki: "**Ben sekiz-dokuz yaşında iken, nahiyemizde ve etrafında bütün ahali Nakşî Tarikatında ve orada Gavs-ı Hîzan adıyla meşhur bir zattan yardım isterken, ben akrabama ve bütün ahaliye aykırı olarak "Yâ Gavs-ı Geylanî" derdim. Çocukluk itibariyle ceviz gibi ehemmiyetsiz bir şeyim kaybolsa, "Yâ Şeyh! Sana bir fatiha, sen benim bu şeyimi buldur" derdim. Şaşırtıcıdır ama yemin ederim ki, böyle bin defa Hazret-i Şeyh, himmet ve duasıyla imdadıma yetişmiştir** ."

(Said Nursi, Sikke-i Tasdik-i Gaybî, Sekizinci Lema, c. II, s. 2084.)

http://www.risaleinurenstitusu.org/i...Gaybi&Page=128

Bu inancın Kur'ân'a aykırılığını gösteren âyetler daha önce okunmuştu. Bir âyet de şöyledir:
"**Darda kalmış kişi dua ettiği zaman onun yardımına kim yetişiyor da sıkıntıyı gideriyor ve sizi yeryüzünün hakimleri yapıyor? Allah ile beraber başka bir Allah mı var? Ne kadar az düşünüyorsunuz**.." (Neml 62)

Güç yetirilemeyen konularda başkasından yardım alınabilirse artık kim Allah'a sığınır? Allah Teâlâ şöyle buyuruyor:
"**De ki, Allah'ın dışında kuruntusunu ettiklerinizi çağırın bakalım; onlar, sıkıntınızı ne gidermeye, ne de bir başka tarafa çevirmeye güç yetirebilirler.**

Çağırıp durdukları bu şeyler de Rablerine hangisi daha yakın diye vesile ararlar, rahmetini umar, azabından korkarlar. Çünkü Rabbinin azabı cidden korkunçtur.” (isrâ 56-57)

“**Allah neyi gizlediğinizi, neyi açığa vurduğunuzu bilir.**
Allah’ın yakınından çağırdıkları ise bir şey yaratamazlar; esasen kendileri yaratılmıştır. Onlar ölüdürler, diri değil. Ne zaman dirileceklerini de bilemezler.” (Nahl 19-21)

“**Onlara sorsan; “Gökleri ve yeri, kim yarattı?” diye, kesinkes “Allah” diyeceklerdir. De ki: “Allah’ın yakınından neyi çağırdığınıza baktınız mı? Allah bana bir sıkıntı vermeyi istemiş olsa, onlar bu sıkıntıyı fark edebilirler mi? Ya da Allah bana iyilik etmeyi istemiş olsa, onlar onun bu iyiliğini önleyebilirler mi?” De ki: “Allah bana yeter. Dayanacak olanlar ona dayansınlar**.” (Zümer 3 8)

Asa-yı Musa

Said Nursi herkesin kendi kitaplarına muhtaç olduğunu iddia ediyor.(S:9)

Bu acip asırda ehl-i îman, Risale-i Nur'a ve ehl-i fen ve mektep muallimleri Asâ-yı Mûsa'ya şiddetle muhtaç oldukları gibi; hâfızlar ve hocalar dahi Zülfikar'a şiddetle muhtaçtırlar.

Hz.Ali'nin Risale-i Nurları haber verdiği yalanı.(S:10)

İmam-ı Ali Radıyallahü Anh, Celcelutiye'sinde pek kuvvetli ve sarahate yakın bir tarzda Risale-i Nur'dan ve ehemmiyetli risalelerinden aynı numara ile haber verdiğini…

Said Nursi ayetleri kullanarak kendi risalelerini reklam ediyor.(S:55)

Ramazan-ı Şerifte Kur'ân-ı Mucizü'l-Beyânı okurken, Risale-i Nur'a işaretleri Birinci Şuada beyan olunan otuz üç âyetten hangisi gelse bakıyorum ki, o âyetin sayfası ve yaprağı ve kıssası dahi Risale-i Nur'a ve şakirtlerine, kıssadan hisse almak noktasında bir derece bakıyor. Hususan Sûre-i Nur'dan âyâtü'n-nur, on parmakla Risale-i Nur'a baktığı gibi, arkasındaki âyât-ı zulümat dahi muarızlarına tam bakıyor ve ziyade hisse veriyor. Adeta o makam, cüz'iyetten çıkıp külliyet kesb eder. Ve bu asırda o külliyetin tam bir ferdi Risale-i Nur ve şakirtleridir diye hissettim.

Bir nurcunun kabir sualine gramerle cevap verip rahmeti ilahiyeyi güldürdüğü yalanı.(S:70)

İlm-i sarf ve nahvi okuyan bir medrese talebesinin vefat edip kabirde Münker ve Nekir'in " Men Rabbûke? Senin Rabbin kimdir?" diye suallerine karşı, kendini medresede zannedip Men mübtedâdır, Rabbûke onun haberidir. Müşkil bir meseleyi benden sorunuz, bu kolaydır diyerek, hem o melaikeleri, hem hazır ruhları, hem o vakıayı müşahede eden orada bulunan bir keşful kubur velisini güldürdü ve rahmeti ilahiyeyi tebessüme getirdi.

Hafız Ali'nin meleklerin sualine Risale-i Nur ile cevap verdiği uydurması.(S:70)

Risale-i Nur'un bir şehid kahramanı olan merhum Hafız Ali, hapiste meyve risalesini kemal-i

aşla yazarken ve okurken vefat edip, kabirde melaike-i suale mahkemedeki gibi meyve hakikatleri ile cevap verdiği misüllü; ben de ve Risale-i Nur şakirtleri de o suallere karşı risale-i Nur'un parlak ve kuvvetli hüccetleriyle, istikbalde hakikaten ve şimdi manen cevap verip, onları tasdike ve tahsine ve tebriğe sevk edecekler, inşallah.

Said Nursi Felaq suresinin ayetlerini şeytanın telkini yönünde yorumlayarak dostuna sadakatini gösteriyor.(S: 75)

Gayet ehemmiyetli bir nükte-i i'câziyeye dair, birden ihtiyarsız, mağripten sonra kalbe ihtar edilen ve Sûre- “Qul Eûzü bi rabbil felaq” ın zâhir bir mu'cize-i gaybiyesini gösteren uzun bir hakikate kısa bir işarettir.

Ayetin Eskişehir hapsinden kurtulmalarından haber verdiği yalanı.(S: 76)

Meselâ, başta “ Qul eûzü biRabbil felaq” cümlesi, bin üç yüz elli iki veya dört (1352-1354) tarihine hesab-ı ebcedî ve cifrî ile tevafuk edip nev-i beşerde en geniş hırs ve hasetle ve Birinci Harbin sebebiyle vukua gelmeye hazırlanan İkinci Harb-i Umumye işaret eder ve ümmet-i Muhammediyeye (a.s.m.) mânen der: "Bu harbe girmeyiniz ve Rabbinize iltica ediniz." Ve bir mânayı remziyle, Kur'ân'nın hizmetkârlarından olan Risale-i Nur şakirtlerine hususi bir iltifatla, onların Eskişehir hapsinden, dehşetli bir şerden aynı tarihiyle kurtulmalarına ve haklarındaki imha plânının akîm bırakılmasına remzen haber verir, mânen "İstiâze ediniz" emreder gibi bir remiz verir.

Said Nursi ayeti cemaatini reklam için suistimal ediyor.(S: 76)

Hem meselâ min şerri mâ halaq cümlesi (şedde sayılmaz) bin üç yüz altmış bir (1361) ederek bu emsalsiz harbin merhametsiz ve zâlimâne tahribatını Rûmî ve Hicrî tarihiyle parmak bastığı gibi, aynı zamanda bütün kuvvetleriyle Kur'ân'ın hizmetine çalışan Nur şakirtlerinin geniş bir imha plânından ve elîm ve dehşetli bir belâdan ve Denizli hapsinden kurtulmalarına tevafukla, bir mânâyı remzî ile onlara da bakar, "Halkın şerrinden kendinizi koruyunuz" gizli bir îmâ ile der.

Ayetin dünya savaşlarını haber verdiği düzmecesi.(S: 76)

Hem meselâ en-neffâsâti fil uqad cümlesi (şeddeler sayılmaz) bin üç yüz yirmi sekiz (1328), eğer şeddedeki lâm sayılsa, bin üç yüz elli sekiz (1358) adediyle bu umumî harpleri yapan ecnebî gaddarların, hırs ve hasetle bizdeki Hürriyet inkılâbının Kur'ân lehindeki neticelerini bozmak fikriyle tebeddül-ü saltanat ve Balkan ve İtalyan harpleri ve Birinci Harb-i Umumînin patlamasıyla maddî ve mânevî şerlerini, siyasî diplomatların, radyo diliyle herkesin kafalarına sihirbaz ve zehirli üflemeleriyle ve mukadderat-ı beşerin düğme ve ukdelerine gizli plânlarını telkin etmeleriyle bin senelik medeniyet terakkiyatını vahşiyâne mahveden şerlerin vücuda gelmeye hazırlanmaları tarihine tevâfuk ederek en-neffâsâti fil uqad 'in tam mânasına tetâbuk eder.

Said Nursi'nin ayetlerin anlamlarını saptırıp, siyasete alet etmesi.(S: 76)

Hem meselâ “ ve min şerri hâsidin izâ hased” cümlesi (şedde ve tenvin sayılmaz) yine bin üç yüz kırk yedi (1347) edip, aynı tarihte, ecnebî muahedelerin icbarıyla bu vatanda ehemmiyetli sarsıntılar ve felsefenin tahakkümüyle bu dindar millette ehemmiyetli tahavvüller vücuda gelmesine ve aynı tarihte, devletlerde İkinci Harb-i Umumîyi ihzar eden dehşetli hasetler ve rekabetlerin çarpışmaları tarihine bu mânâyı işârî ile tam tamına tevafuku ve mânen tetabuku, elbette bu kudsî sûrenin bir lem'a-i i'câz-ı gaybîsidir.

11.Said Nursî Diplomatları karşı politikasına ayetleri alet ediyor.(S: 77)

Bu lem'a-i i'câziyede, baştaki min şerri maâ halaq da, hem min , hem şerri kelimeleri hesaba girmesi ve âhirde ve min şerri hâsidin izâ hased yalnız şerri kelimesi girmesi ve min girmemesi ve ve min şerrin neffâsâti fil uqad , ikisi de hesap edilmemesi gayet ince ve lâtif bir münasebete ima ve remz içindir. Çünkü, halklarda şerden başka hayırlar da var. Hem bütün şer herkese gelmez. Buna remzen, bazıyeti ifade eden min ve şerri girmişler. Hâsid hased ettiği zaman bütün şerdir. Bazıyete lüzum yoktur. Ve enneffâsâti fil uqad remziyle, kendi menfaatleri için küre-i arza ateş atan üfleyicilerin ve sihirbaz o diplomatların tahribata ait bütün işleri ayn-i şerdir diye, daha şerri kelimesine lüzum kalmadı.

12.Ayetlerden cifir ile Cengiz Han ve Abbasi devletine pay çıkarıyor.(S: 77-78)

Nasıl bu sûre, beş cümlesinden dört cümlesiyle bu asrımızın dört büyük şerli inkılâplarına ve fırtınalarına mânâ-yı işârî ile bakar. Aynen öyle de, dört defa tekraren min şerri (şedde sayılmaz) kelimesiyle, âlem-i İslâmca en dehşetli olan Cengiz ve Hülâgu fitnesinin ve Abbâsî Devletinin inkıraz zamanının asrına dört defa mânâ-yı işârî ile ve makam-ı cifrî ile bakar ve parmak basar.

13.Hz.Ali ve Geylani gelecekten haber vermişlerdir yalanı.(S: 78)

Evet, şeddesiz şerri beş yüz (500) eder; min doksandır (90). İstikbale bakan çok âyetler,

Asa-yı Musa, Said Nursi, Yeni Asya Neşriyat, Kelebek Matbaası, Haziran 1994

Mesnevi-i Nuriye

-Said Nursiye göre vahdetül vücud tevhidde boğulan ve düşünceye sığmayan bir tevhid zevkidir iddiası.(S.216-217)

Sual: Vahdetü'l-vücudu nasıl görüyorsun?

Elcevap: Tevhidde istiğraktır. Ve nazara sığmayan bir tevhid-i zevkîdir. Esasen tevhid-i

rububiyet ve tevhid-i ulûhiyetten sonra tevhidde zevken şiddet-i istiğrak, vahdet-i kudret, yani Lâ müessira fil kevni illallah sonra vahdet-i idare, sonra vahdetü'ş-şühud, sonra vahdetü'l-vücud, sonra yalnız bir vücudu, sonra yalnız bir mevcudu görünceye müncer oluyor. Muhakkıkîn-i sofiyenin müteşabihat hükmünde olan şatahatıyla istidlâl edilmez. Daire-i esbabı yırtıp çıkmayan ve tesirinden kurtulmayan bir ruh, vahdetü'l-vücuddan dem vursa, haddini tecavüz eder. Dem vuranlar, Vâcibü'l-Vücuda o kadar hasr-ı nazar etmişlerdir ki, mümkinattan tecerrüd ederek, yalnız bir vücudu, belki bir mevcudu görmüşler.

Evet, delil içinde neticeyi görmek, âlemde Sânii müşahede etmek, tarik-i istiğrakkârâne cihetiyle cedâvil-i ekvanda cereyan-ı tecelliyat-ı İlâhiyeyi ve melekûtiyet-i eşyada sereyan-ı füyuzatı ve merâyâ-yı mevcudatta tecellî-i esmâ ve sıfâtı, yalnız zevken anlaşılır birer hakikat iken, dîk-ı elfaz sebebiyle ulûhiyet-i sâriye ve hayat-ı sâriye tabir ettiler. Ehl-i fikir, o hakaik-i zevkiyeyi nazarın mekayisine sıkıştırdığından, çok evham-ı bâtılaya menşe oldu. Maddeperver hükemâ ve zaîfü'l-itikad ehl-i nazarın vahdetü'l-vücudu ile evliyanın vahdetü'l-vücudu, tamamen birbirinin zıddıdır. Beş cihetten fark vardır:

Birincisi: Muhakkikîn-i sofiye, Vâcibü'l-Vücuda o kadar hasr-ı nazar etmiş ve müstağrak olmuş ve ehemmiyet vermişler ki, onun hesabına kâinatın vücudunu inkâr etmişler. Hükemâ ve zaîfü'l-itikad olanlar, maddeye o kadar hasr-ı nazar etmişler ve müstağrak olmuşlar ki, fehm-i ulûhiyetten uzaklaştılar. Ve o derece maddeye kıymet verdiler ki, herşeyi maddede görmek, hattâ ulûhiyeti onda mezcetmek, hattâ kâinat hesabına ulûhiyetten istiğnâ etmek derecede tarik-i müteassifeye girmişlerdir.

İkincisi: Muhakkikîn-i sofiyenin vahdet-i vücudu, vahdetü'ş-şuhudu tazammun eder. İkincilerin, vahdetü'l-mevcudu tazammun eder.

Üçüncüsü: Birincilerin mesleği zevkîdir. İkincilerin nazarîdir.

Dördüncüsü: Birinciler, evvelen ve bizzat Hakka, nazar-ı tebeî olarak halka bakarlar. İkinciler, evvelen ve bizzat halka bakarlar.

Tenvir

Meselâ, küre-i arz rengârenk muhtelif ve küçük küçük cam parçalarından farz olunursa, herbiri başka hasiyetle levnine ve cirmine ve şekline nispetle şemsden bir feyiz alacaktır. Şu hayalî feyiz ise, ne güneşin zatı ve ne de ayn-ı ziyasıdır. Hem de ziyanın temâsili ve elvân-ı seb'asının tesâviri ve güneşin tecellîsi olan şu gûna-gûn ve rengârenk çiçeklerin elvânı faraza lisana gelseler, herbiri "Güneş benim gibidir" veyahut "Güneş benim" diyeceklerdir.
Fakat ehl-i vahdetü'ş-şuhudun meşrebi fark ve sahvdır. Ehl-i vahdetü'l-vücudun meşrebi mahv ve sekirdir. Sâfi meşrep ise, meşreb-i ehl-i fark ve sahvdır.

Mesnevi-i Nuriye, Said Nursi, Yeni Asya Neşriyat, Almanya Baskısı, Mart 1994

Zülfikar Mecmuası

Hasan Feyzi'nin Risale-i Nur'un sahife, satır, kelime ve harfleri Allah tarafından ihsan edilmiştir, iddiası.(S: 432)

[size=12t]Ey Risale-i Nur! Senin Kur'an-ı Kerim'in nurlarından ve mucizelerinden geldiğine, Hakkın ilhamı, Hakkın dili olup, O'nun emri ve O'nun izni ile yazıldığına artık şek şüphe yok. Fakat acabe senin bir mislin daha yazılmış mıdır? Türkçe olarak telif ve tertip ve tanzim olunan müzeyyen ve mükemmel, fasih ve beliğ nüshalarının şimdiye kadar bir eşi ve bir benzeri görülmüş müdür? Yüzündeki fesehat ve özündeki belâgat ve sendeki halavet başka eserlerde görülmüyor. Ehil ve erbabına malum olduğu üzere: âyât-ı beyyinat-ı ilahiyyenin türlü kıraat ile hikmet ve hakikat ve marifet ilimlerini ve daha birçok rumuz ve esrar ve işaret ve ulûm u Arabiyeyi hamil olduğu gibi, sen dahi birçok yücelikler, sahife ve satırlarında, hatta kelime ve harflerinde talebelerini hayret ve dehşetlere düşüren birçok esrar ve ledünniyât taşıyorsun. İşte bu hal, senin bir Mu'cize-i Kur'an olduğunu isbat ediyor.

[Risale-i Nur Külliyatından, Zülfikar Mecmuası, Tenvir Neş.,1998, Said Nursi, S: 432-3]

Hasan Feyzi'ye göre Risale-i Nur Arş-ı A'zamdan inmiştir.

Çünki sendeki mukayese ve muhakemelerin , vakıa ve temsillerin bir naziri bir daha gösterilemez. Allah, Allah!.. Türk milleti seninle ne kadar iftihar etse azdır. Gözleri nurlandırıp, gönülleri sürurlandıran bu hüccetler ve tabiratın ve kelimat ve teşbihatın Arş-ı A'zam'dan indiği muhakkaktır.

[Risale-i Nur hakkında Ankara Üniversitesinde verilen konferans. Ayyıldız Matbaası, Ankara 1957, Sayfa 37,38,39 da geçen Hasan Feyzi'nin mektubuna Tenvir Neşriyat hiyanet ederek bu kısmı şu şekilde değiştirmiştir:"Arş-ı A'zam'dan inen Kur'an-ı Hakim'in delil, hüccet ve bürhanları olduğu muhakkaktır."]

Zülfikar Mecmuası, Said Nursi, Tenvir Neşriyat, Renkler Matbaası, İst. 1998

Barla Lahikası

"Mühim bir zatın Kur'an'ın icazını beyan et emri" uydurması.(S:11)

BİRİNCİ SEBEP: Eski Harb-i Umumîden evvel ve evâilinde, bir vakıa-i sadıkada görüyorum ki, Ararat Dağı denilen meşhur Ağrı Dağının altındayım. Birden o dağ müthiş infilâk etti. Dağlar gibi parçaları dünyanın her tarafına dağıttı. O dehşet içinde baktım ki, merhum validem yanımdadır. Dedim: "Ana, korkma. Cenâb-ı Hakkın emridir; O Rahîmdir ve Hakîmdir." Birden, o halette iken, baktım ki, mühim bir zat bana âmirâne diyor ki: "İ'câz-ı Kur'ân'ı beyan et." Uyandım, anladım ki, bir büyük infilâk olacak. O infilâk ve inkılâptan sonra, Kur'ân etrafındaki surlar kırılacak. Doğrudan doğruya Kur'ân kendi kendini müdafaa edecek. Ve Kur'ân'a hücum edilecek; i'câzı onun çelik bir zırhı olacak. Ve şu i'câzın bir nev'ini şu zamanda izharına, haddimin fevkinde olarak, benim gibi bir adam namzet olacak. Ve namzet olduğumu anladım.

Risale-i Nur bütün olarak kusursuz ve noksansızdır iddiası.(S:23)

...bu kardeşiniz hak ve hakikate muvafık ve mutabık bir cevap verebilmek için inayet ve kerem-i İlahi ve meded-i ruhaniyet-i Peygamberiye iltica eyledi. Şöyle ki: Mübarek Sözler şüphesiz Kitab-ı Mübinin nurlu lemeâtıdır. İçinde izaha muhtaç yerler eksik olmamakla beraber küll halinde kusursuz ve noksansızdır.(Hulûsî)

Bir nurcunun Gavsın gelecekten haber vermesine ve himayesine inanması.(S:76)

Fakire bunca iltifattan başka, hele bu defaki lütufnâmelerinin başına, birçok tavsiften sonra "Hizmet-i Kur'âniyede kuvvetli arkadaşım ve tarik-i Hakta ve ebed yolunda enîs yoldaşım" kelimat-ı lâtîfesi, bu cihan-kıymet kelâmlarınız, benim gibi fakir, hakir, muhtaç bir kardeşinize karşı ibzal ve himmet buyurulması, sizin büyüklüğünüze ve daha doğrusu Gavs-ı Âzam Şeyh Geylânî (kuddise sırruhu'l-âlî) Hazretlerinin teveccüh, dua, himaye ve muhafazası olduğuna nasıl iman etmeyeyim? Nasıl ki, bu defa Gavs-ı Âzamın ihbârât-ı gaybiyesi risale-i şerifesini gördüm, okudum, yazdım. Gavs-ı Âzam, âzam-ı aktâb olduğunu bilir ve kalben tasdik ederiz ve ziyade muhabbet etmekte iken, bu defa bu kanaat, bu muhabbet tasdikimi kat-ender-kat ziyadeleştirdi ve takviye etti. Ve Hazret-i Şeyhe iman ve muhabbetimi habl-i metin ile bağladı.(Asım)

Nurcuların ölmüş insanlardan yardım istemesi.(S:77)

Yeter ki ruhuna nüfuz edebilsin. Çok şükür, sevgili Üstadımızın sayesinde ve teveccüh ve duasıyla bu Nurlardan mütenevvir ve mütena'im oluyoruz. Hele Gavs-ı Azam Şeyh Geylânî Hazretlerinin kerâmât ve ihbârât-ı gaybiyesini hemşireniz o kadar lezzet ve muhabbetle dinliyor ki, üç sene evvelisi hastalığa tutulduğu vakit, o halinde ve kısmen aklı başında olmadığı zamanlar bahçede ağaçların dallarını tutup, "Ya Abdülkadir-i Geylânî, ya Veysel Karânî, meded!" diye bağırıp sallanıyordu. Bu defa kerâmât ve ihbârât-ı gaybiyesini mufassal surette görmeye ve dinlemeye muvaffak oldu.

Camiye gelen ruhaniler içinde Said Nursi de vardı yalanı.(S:79)

Bülbül-i Bağistan-ı Kur'ân, Üstad-ı Ekremim, Efendim Hazretleri!
Mürşid-i ekmel, şeyhim Hacı Rahmi Sultan Hazretleri, seferberliğin ikinci senesinde irtihâl-i dâr-ı beka buyurdular. Burdur'a teşrifinizden bir ay evvel, merhum Rahmi Sultan'la beraber bir cami-i şerifte birkaç cemaatle bulunmakta iken, sükût-i hâl-i murakebeye varıldı. Bazı velîler ruhânî teşrif buyurdular. Nihayette, siz Üstadım teşrif buyurdunuz. Bir cezbe-i Rahmân zuhurla uyandım, kendime geldim. Bir ay sonra Burdur'a teşrifle, bazı yevm sohbet-i irfâniyenizde bulunup ruhlarımıza gıda bahşolundu.

Risale-i Nurda öyle bir kuvvet vardır ki Avrupa filozoflarını teslime mecbur eder yalanı.(S:111)

Evet, Risale-i Nur'da öyle bir kuvvet vardır ki, Avrupa'nın en müannid filozoflarını dahi

teslime mecbur eder. Her ruhun bir ihtiyac-ı hakikîsi olan hakikî iman nurunu arayan Hıristiyan muvahhidler, elbette Risale-i Nur'u görseler, Hazret-i İsa Aleyhisselâmın vesâyâsı nev'inden kabul edip sarılacaklardır...

Üç velinin kabirde bir araya gelmesi.(S:118)

Birisi: Hazret-i Mevlânâ, zülcenâheyndir. Yani, hem Kadirî, hem Nakşî tarikat sahibi iken, Nakşîlik tarikatı onda daha galiptir. Üstadım, bilâkis, Kadirî meşrebi ve Şâzelî mesleği daha ziyade onda hükmediyor. Ben Üstadımdan işittim ki: Hazret-i Mevlânâ Hindistan'dan tarik-i Nakşîyi getirdiği vakit, Bağdat dairesi Şâh-ı Geylânî'nin ba'del-memat hayatta olduğu gibi, taht-ı tasarrufunda idi. Hazret-i Mevlânâ'nın mânen tasarrufu, bidâyeten câ-yı kabul göremedi. Şâh-ı Nakşibend ile İmam-ı Rabbânî'nin ruhaniyetleri Bağdat'a gelip Şâh-ı Geylânî'nin ziyaretine giderek rica etmişler ki, "Mevlânâ Hâlid senin evlâdındır, kabul et." Şâh-ı Geylânî, onların iltimaslarını kabul ederek Mevlânâ Hâlid'i kabul etmiş. Ondan sonra Mevlânâ Hâlid birden parlamış. Bu vakıa, ehl-i keşifçe vâki ve meşhud olmuştur. O hadise-i ruhaniyeyi, o zaman ehl-i velâyetin bir kısmı müşahede etmiş, bazı da rüyayla görmüşler. Üstadımın sözü burada hitam buldu.

Bazı evliyalar Hızır gibi hala yaşıyor yalanı.(S:180)

Bu Kur'ânî risaleler, sair risaleler gibi tefekküh nev'inden değil ki, usanç versin . Belki tagaddîdir.
Saniyen: Gavs-ı Âzam gibi, memattan sonra hayat-ı Hızırîye yakın bir nevi hayata mazhar olan evliyalar vardır. Gavs'ın hususî İsm-i Âzamı, "Yâ Hayy" olduğu sırrıyla, sair ehl-i kuburdan fazla hayata mazhar olduğu gibi, gayet meşhur, Mâruf-u Kerhî denilen bir kutb-u âzam ve Şeyh Hayâtü'l-Harrânî denilen bir kutb-u azîm, Hazret-i Gavs'tan sonra mematları hayatları gibidir. Beyne'l-evliya meşhur olmuştur.

Barla Lahikası, Said Nursi, Yeni Asya Neşriyat, Almanya Baskısı Ağustos 1994

Emirdağ Lahikası

Said Nursi yapılan eziyetten dolayı 4 defa deprem oldu iddiası.(S:16)

Mahkemede dediğim gibi, nasıl ki dört defa dehşetli zelzeleler, bize zulmen taarruzun aynı zamanında gelmesi gibi pek çok vukuat var... Hattâ tahmin ederim ki; benim hukukumu muhafaza ve beni himaye etmek için çok güvendiğim Afyon Adliyesi, Denizli Mahkemesindeki Risale-i Nur hakkında müracaatıma bilâkis ehemmiyet vermedi, beni me'yus etti, adliyenin yangınına bir vesile oldu ihtimali var.

Risale-i Nur'un başına gelenlerden sonra bulutların ağlaması yalanı.(S:19)

HAŞİYE 2 Garip ve acaip bir hadise: Bu ayda bir gün avluya indim, baktım. Gelen kar üstünde, Risale-i Nur'un eczalarında tevafukatına işaret eden boyalar, kırmızı, sarı mürekkepler misilli, o karın üstünde serpilmiş katreler ve noktalar var. Çok hayret ettim. Sair yerlere baktım, avlumdan başka yerlerde yoktu. Endişe ettim, kalben dedim: Risale-i Nur umum memleketle, belki Kur'ân hesabına küre-i arzla o derece alâkadardır ki, onun başına gelen belâdan, musibetten bulutlar dahi kan ağlıyorlar. Bir-iki adam çağırdım, onlar da hayret ettiler. Benim endişe ve telâşımı gören hane sahibinin biraderzadesi Mehmed Efendi zannetti ki, ben karın çokluğundan yolu kapamasından telâş ediyorum. Ben yukarı çıktıktan sonra, yolu açmak için o karı iki tarafa atıp o işaretli mânidar kırmızı-sarı hadise-i cevviyeyi kapatmıştı. Ona dedim: Kapatmasaydın daha iyiydi. Aynı günde, Risale-i Nur aleyhinde üç hadise zuhur eyledi:

Birincisi: Afyon adliyesiyle buradaki zabıta çavuşluğudur. Kitaplarımın iadesine dair müracaatıma mukabil, "Daha Temyizden tasdik gelmediğinden karışmayız" diye o cihetten benim ümidimi kırdı.

İkincisi: Aynı günde, benim ahvalimi tecessüs etmek için mahsus bir polisi, Afyon'a gönderdiğini öğrendik.

Üçüncüsü: Aynı günde, İstanbul'da bir münafık İhtiyar Risalesini bahane ederek aleyhimizde propaganda etmiş, adliyeye aksettirmiş.

Bu gibi hadiselerden müştaklar çekinmeye başladılar. Ben de [Bütün musibetler karşısında "Biz Allah'ın kullarıyız; sonunda yine Ona döneceğiz." Bakara Sûresi, 2:156] dedim, ["Allah bize yeter, O ne güzel vekildir." Âl-i İmrân Sûresi, 3:173] siperine girdim.

Said Nursi indî tevillerleriyle ayetlerden kendisine ve Risale-i Nurlara pay çıkarıyor.(S:34-35)

Bugünlerde on ikinci sayfayı okurken birden
âyeti gözüme ilişti. Mâkabline baktım, ilâ âhir gördüm. Arka sayfasına baktım, gördüm ki: Risale-i Nur'a işaret eden dört âyet var ve onlar Birinci Şuâda izah edilmiş. Kalbime geldi: Herhalde bu dehşetli âyet, bu dehşetli ve zulümatlı ve nifakı kuvvetli asrımıza da hususî bakar. Dikkat ettim, kanaatim geldi. Bir emâresi şudur ki: cifir ve ebced hesabıyla, tam tamına nifakın dört mertebesinin tarihlerine tevafukla parmak basıyor. Şöyle ki: Şeddeler sayılır, eğer okunmayan hemze 'ler ve deki okunmayan sayılmazsa, tam tamına 1362 ederek bu seneye parmak basar. Eğer deki şedde bir nun bir lâm -ı aslî hesap olsa, 1342 ederek Birinci Harb-i Umumînin dehşetli nifakları netice veren tarihine tam tamına tevafukla haber verir.

Eğer şedde iki nun sayılsa, okunmayan hemzeler ve de sayılsa, 1376 ederek, bu zulümatlı nifakın sukut mertebesine ve çok âyetlerde nur ile karşılaştırılan kelimesinin makam-ı cifrîsi olan 1372'ye dört farkla tevâfuk ederek haber verir.Eğer okunmayanlar sayılsa ve deki şedde lâm -ı aslî olsa, tam tamına 1306 ederek küfür ve nifakın dehşetli fırtınalarının tarihine tevafukla parmak basar gördüm.

Evet, iki Ra 400, üç Fe iki Lam 300, bir Qaf iki şeddeli Nun lar 300, bir Mim , bir Sin 100, diğer Mim , bir Ye , bir Nun , o da 100, iki Nun , o da 100, yekûnü 1300; bir Lam , bir Kef 50, şeddeli Dal 8, ve iki medde, iki hemze 4, mecmuu 1362 eder. Öteki üç adedi de kıyas edilsin.

Eski ve Said'in kalbine ilham edilen eserler.(S:41)

Kalbime ihtar edilmiş ki: Eski Said'in en mühim eseri ve Risale-i Nur'un Fatihası, Arabî ve matbu olan İşârâtü'l-İ'câz tefsiri, Otuzuncu Mektup olacak ve olmuş. Eski Said'in en son telifi ve yirmi gün Ramazan'da telif edilen, kendi kendine manzum gelen Lemeat Risalesi Otuz İkinci Lem'a olması ve Yeni Said'in en evvel hakikatten şuhud derecesinde kalbine zahir olan ve Arabî ibaresinde Katre, Habbe, Şemme, Zerre, Hubab, Zühre, Şule ve onların zeyillerinden ibaret büyükçe bir mecmua Otuz Üçüncü Lem'a olması ihtar edildi. Hem Meyve , On Birinci Şuâ olduğu gibi, Denizli Müdafaanamesi de On İkinci Şuâ ve hapiste ve sonra Küçük ektuplar Mecmuası On Üçüncü Şuâ olması ihtar edildi. Ben de aziz kardeşlerimin tensiplerine havale ediyorum. Demek birkaç mertebede kapı açıktır; bizlere daha iyi tetimmeler yazdırılabilir.

Said Nursi'nin dersini üç zattan aldığı yalanı.(S: 66-67)

Zaten Üveysî bir surette doğrudan doğruya hakikat dersimi Gavs-ı Âzamdan (k.s.) ve Zeynelâbidîn (r.a.) ve Hasan, Hüseyin (r.a.) vasıtasıyla İmam-ı Ali'den (r.a.) almışım. Onun için, hizmet ettiğimiz daire onların dairesidir.

Yangında Risale-i Nur bulunan mağaza yanmadı iddiası.(S:106)

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Size, mânidar ve acip ve Risale-i Nur'un talebeleriyle ve Risale-i Nur'a ve Âyetü'l-Kübrâ 'nın kerametiyle ve ehl-i dünyanın ilişmek niyetleriyle alâkadar karşımda eskiden belediye bulunan hükûmet dairelerinden birisi, hiçbirşey kurtulmayarak, hiç görmediğimiz acip bir parlamakla gecenin en soğuk bir vaktinde üç saat cehennem gibi yandığı halde, tam bitişiğinde, Risale-i Nur'un Çalışkanlarından bir talebesi, yine iki kardeşinin, mâsum Ceylân'ın sermayelerinin kısm-ı âzamı bulunan büyük mağazaları, o yangın yeriyle iki küçük dükkân fasıla ile o dehşetli yangın bütün şiddetiyle mağazaya doğru gelirken biçare Ceylân yanıma geldi, dedi: "Biz yanıyoruz, mahvolduk."

Ben de iki gün evvel mağazalarında bulunan Âyetü'l-Kübrâ 'nın bir kısım matbu nüshalarını yanıma getirmek için söyledim, fakat getirmedi. Demek o ateşi söndürmek için orada kalmıştı.

Ben de Risale-i Nur'u ve Âyetü'l-Kübrâ 'yı şefaatçı yapıp, "Ya Rabbi, kurtar" dedim. Üç saat o dehşetli yangın hücumunda bütün o büyük daireyi mahvetti. Altında ve bitişiğindeki dükkânları bütün yaktı, yıktırdı. Risale-i Nur'un ve Âyetü'l-Kübrâ' nın hıfzında olan mağazaya kat'iyen ilişmedi ve altındaki şakirdin dükkânı da müstesna olarak sağlam kaldı. Yalnız ahali camlarını kırdılar. Eğer ahali ilişmeseydi, eşyalarını almasaydılar, hiçbir zarar olmayacaktı.

Nurun himmeti sizleri kurtaracaktır, yalanı.(S:132)

Ey Nurcular! Sizin hakikî vazifeniz dünyaya bakmak değildir. Farz-ı muhal olarak dünyaya da bakılsa, bakınız ve görünüz ve zuhuru muhtemel dehşetli yangınlar sebebiyle ve o yüzden karşılaşmanız ihtimali bulunan tehlikeler dolayısıyla kat'iyen sarsılmayınız, fütur getirmeyiniz. Çalışınız, çalışınız, çalışınız ve kat'iyen inanınız ki, Nurun şefaati, Nurun duası, Nurun himmeti sizleri kurtaracaktır. İşte bu dâvânın şâhidi Emirdağlı Nurcuların dehşetli ateşten zararsız kurtulmalarıdır. Şimdiden umumunuza müjdeler olsun.

Said Nursi, Asa-yı Musa'nın hatalarını düzeltirken bir güvercin gelmiş onu tebrik etmiş!(S:167)

Ben, Berat Gecesinden az evvel Asâ-yı Mûsâ tashihiyle meşgulken, bir güvercin pencereye geldi, bana baktı. Ben dedim: "Müjde mi getirdin?" İçeriye girdi, güya eskiden dost idik gibi, hiç ürkmedi. Asâ-yı Mûsâ üstüne çıktı, üç saat oturdu. Ekmek, pirinç verdim, yemedi. Tâ akşama kaldı, sonra gitti, tekrar geldi. Berât gecesinde, tâ sabaha kadar yanımda kaldı. Ben yatarken başıma geldi, Allahaısmarladık nevinden başımı okşadı, sonra çıktı gitti. İkinci gün, ben teessüf ederken, yine geldi, bir gece daha kaldı. Demek bu mübarek kuş, hem Asâ-yı Mûsâ' yı, hem Berâtımızı tebrik etmek istedi.

Nurede Nur şakirtlerine saldırı olursa orada zelzele olur iddiası.(S:170)

Bu mânidar yeni zelzeleyi merak ettim. Kalben dedim: Eğer sair yerlerde bu şiddetle olmuşsa, her halde Nur şakirtlerine dahi yine bir tecavüz var. Yoksa benim yalnız mektubumla alâkadardır, diye sordum. Dediler: Yalnız Ankara hafif, Afyon ve Eskişehir ve bu Emirdağında ve en şiddetlisi bu kasabada olmuş.

Hasan Feyzi isimli bir zat 70 sene evvelinde Nursi'nin geleceğini haber verdi düzmecesi.(S:194)

Muhterem efendim! Mesmuatıma nazaran, Denizli'de, bundan yetmiş seksen sene evvel büyük bir evliyadan Hasan Feyzi isminde bir zat, birgün talebelerine, "Bugün Kürdistan'da bir evliya dünyaya geldi" diye beşarette bulunmakla zât-ı devletlerini işaret buyurmuş.

***

cilt 2

Said nursi, günümüzde Fethullah Hoca gibi papazlarla iyi geçiniyor.(S:62)
Sıra No: 59

Papalık Makam-ı Âlîsi Kalem-i Mahsusu
Başkitabet Dairesi
Numara: 232247
Vatikan, 22 Şubat 1951

Efendim,

Zülfikar nâm el yazısı olan güzel eseriniz İstanbul'daki Papalık makam-ı vekâleti vasıtasıyla Papa Hazretlerine takdim edilmiştir. Bu nazik saygınızdan dolayı gayet mütehassis olduklarını bildirirken, üzerinize Cenab-ı Hakkın lütuflarını dilediklerini tebliğe beni memur ettiklerini arza müsâraat eylerim. Bu vesile ile saygılarımı sunarım efendim.

İmza
Vatikan Bayn Başkâtibi

****

Üç dört ayda, Said Nursi ellere verebilecek bir Kur'ân tefsiri çıkaracak, idiası.(S:73)

Birinci nümune: Medrese usulünce hiç olmazsa on beş sene tahsil-i ilim lâzım geliyor ki, hakaik-i diniye ve ulûm-u İslâmiye tam elde edilsin. O zamanda Said'de, değil harika bir zekâ veya bir mânevî kuvvet, belki bütün istidat ve kabiliyetinin haricinde bir acip tarzla, bir iki sene sarf ve nahiv mebâdisini gördükten sonra, üç ayda acip bir tarzda kırk elli kitabı güya okumuş ve icâzet almış gibi bir hâlet göründü.

Bu hal altmış sene sonra doğrudan doğruya gösterdi ki, o vaziyet ulûm-u imaniyeyi üç dört ayda, kısa bir zamanda ellere verebilecek bir tefsir-i Kur'ânî çıkacak ve o biçare Said de onun hizmetinde bulunacak işaretiyle, hem bir zaman gelecek ki, değil on beş sene belki bir sene de ulûm-u imaniyeyi ders alacak medreseler ele geçmeyecek ve azalacak bir zamana bir nevi işaret-i gaybiye gibi mânâlar hatıra geliyor.

Emirdağ Lahikası, Sinan Matbaası, İstanbul 1959

Lem'alar

1-Eyyûb(as)'ın yaralarında oluşan kurtların kalbine ve diline ulaştığı yalanı.(S: 8)

Hazret-i Eyyub Aleyhisselâmın meşhur kıssasının hülâsası şudur ki:

Pek çok yara, bere içinde epey müddet kaldığı halde, o hastalığın azîm mükâfâtını düşünerek, kemâl-i sabırla tahammül edip kalmış. Sonra, yaralarından tevellüt eden kurtlar kalbine ve diline iliştiği zaman, zikir ve marifet-i İlâhiyenin mahalleri olan kalb ve lisanına iliştikleri için, o vazife-i ubudiyete halel gelir düşüncesiyle, kendi istirahati için değil, belki ubudiyet-i İlâhiye için demiş: "Yâ Rab, zarar bana dokundu. Lisanen zikrime ve kalben ubudiyetime halel veriyor" diye münâcât edip, Cenâb-ı Hak o hâlis ve sâfi, garazsız, lillâh için o münâcâtı gayet harika bir surette kabul etmiş, kemâl-i âfiyetini ihsan edip envâ-ı merhametine mazhar eylemiş.

2-Peygamber (as)'ın doğumunda annesi ümmetî ümmetî dediğini işitmiş yalan.(S: 20)

Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm "ümmetî, ümmetî" diye refet ve şefkatini göstereceği gibi, yeni dünyaya geldiği zaman, ehl-i keşfin tasdikiyle, validesi onun münâcâtından "ümmetî, ümmetî" işitmiş.

3-Resulü Ekrem Şah-ı Geylani adına Hz.Hasan'ın başını öpmesi yalanı.(S: 20)

Evet, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, Hazret-i Hasan'ı (r.a.) kemâl-i şefkatinden kucağına alarak başını öpmesiyle, Hazret-i Hasan'dan (r.a.) teselsül eden nuranî nesl-i mübarekinden, Gavs-ı Âzam olan Şah-ı Geylânî gibi pek çok mehdî-misal verese-i nübüvvet ve hamele-i şeriat-ı Ahmediye (a.s.m.) olan zatların hesabına Hazret-i Hasan'ın (r.a.) başını öpmüş. Ve o zatların istikbalde edecekleri hizmet-i kudsiyelerini nazar-ı nübüvvetle görüp takdir ve istihsan etmiş. Ve takdir ve teşvike alâmet olarak, Hazret-i Hasan'ın (r.a.) başını öpmüş.

4-Resulü Ekrem Zeynelabidin, Cafer-i Sadık hesabına Hz.Hüseyin'in boynunu öpmesi yalanı.(S: 20)

Hem Hazret-i Hüseyin'e karşı gösterdikleri fevkalâde ehemmiyet ve şefkat, Hazret-i Hüseyin'in (r.a.) silsile-i nuraniyesinden gelen Zeynelâbidin, Cafer-i Sadık gibi eimme-i âlişan ve hakikî verese-i Nebeviye gibi çok mehdîmisal zevât-ı nuraniyenin namına ve din-i İslâm ve vazife-i risalet hesabına boynunu öpmüş, kemâl-i şefkat ve ehemmiyetini göstermiştir.

5-Said Nursî Gavs-ı Azam'ın himmet ve duasına inanıyor.(S: 39)

…..âyetinin bir sırrını, hizmet-i Kur'âniyede arkadaşlarımın beşeriyet muktezası olarak sehiv ve hatalarının neticesinde yedikleri şefkat tokatlarını beyan etmekle tefsir ediyor. Hizmet-i Kur'âniyenin bir silsile-i kerameti ve o hizmet-i kudsiyenin etrafında izn-i İlâhî ile nezaret eden ve himmet ve duasıyla yardım eden Gavs-ı Âzamın bir nevi kerameti beyan edilecek. Tâ ki, bu hizmet-i kudsiyede bulunanlar, ciddiyetlerinde, hizmetlerinde sebat etsinler.

Bu hizmet-i kudsiyenin kerameti üç nevidir.

6-Son derece seyrek olarak Levh-i ezeliye kadar keşif sahipleri çıkar uydurması.(S: 98)

Demek, ehl-i keşfin muttali olduğu mukadderat mutlak olmadığını, belki bazı şerâitle mukayyet bulunduğunu ve o şerâitin vuku bulmamasıyla o hadise de vukua gelmiyor. Fakat o hadise, ecel-i muallâk gibi, Levh-i Ezelînin bir nevi defteri hükmünde olan Levh-i Mahv-İsbatta mukadder olarak yazılmıştır. Gayet nadir olarak Levh-i Ezelîye kadar keşif çıkar. Ekseri oraya çıkamıyor.

7-Said Nursi şirke sebebiyet veren sakal-ı şerif ayinlerine güzel bir bid'at diyor.(101)

Onun için, eğer bir saç hakikî olarak Lihye-i Saadetten olmazsa, madem zâhir hale göre öyle telâkki edilmiş ve o vesilelik vazifesini yapıyor ve hürmete ve teveccühe ve salâvata vesile oluyor; kat'î senetle o saçın zâtını teşhis ve tayin lâzım değildir. Yalnız, aksine kat'î delil olmasın, yeter. Çünkü telâkkiyât-ı âmme ve kabul-ü ümmet, bir nevi hüccet hükmüne geçer.

Bazı ehl-i takvâ, böyle işlerde, ya takvâ veya ihtiyat veya azîmet noktasında ilişseler de, hususî ilişirler. Bid'a da deseler, bid'a-i hasene nev'inde dahildir. Çünkü vesile-i salâvattır.

8-Zulkarneyn Hızırdan ders almıştır yalanı.(S: 104)

Ehl-i tahkikin beyanına göre, hem Zülkarneyn ünvanının işaretiyle, Yemen padişahlarından, Zülyezen gibi zü kelimesiyle başlayan isimleri bulunduğundan, bu Zülkarneyn, İskender-i Rumî değildir. Belki Yemen padişahlarından birisidir ki, Hazret-i İbrahim'in zamanında bulunmuş ve Hazret-i Hızır'dan ders almış.

11-Said Nursi'de tevafuk ve keramet hastalığı.(S: 142)

Câ-yı hayret ve medar-ı ibret bir tevafuk: İktisat Risalesini, üçü acemî olarak, beş altı ayrı ayrı müstensih, ayrı ayrı yerde, ayrı ayrı nüshadan yazıp, birbirinden uzak, hatları birbirinden ayrı, hiç elif'leri düşünmeyerek yazdıkları herbir nüshanın elif'leri, duasız 51, dua ile beraber 53'te tevafuk etmekle beraber, İktisat Risalesinin tarih-i telif ve istinsahı olan Rûmîce 51 ve Arabî 53 tarihinde tevafuku ise, şüphesiz tesadüf olamaz. iktisattaki bereketin keramet derecesine çıktığına bir işarettir. Ve bu seneye "Sene-i İktisat" tesmiyesi lâyıktır.

12-Arkasından sürgülenmiş kapının kendi kendine açılması yalanı.(S: 235)

HAŞİYE 2 Elhak, o yalnız kabule değil, belki istikbale lâyık * olduğunu gösterdi.

* Risale-i Nur'un birinci şakirdi Mustafa'nın istikbale liyakatine dair Üstadımın hükmünü tasdik eden bir hadise:

Kurban arefesinden bir gün evvel Üstadım gezmeye gidecekti. At getirmek üzere beni gönderdiği zaman, Üstadıma dedim: "Sen aşağıya inme. Ben kapıyı arkasından örtüp odunluktan çıkacağım." Üstadım "Hayır," dedi. "Sen kapıdan çık" diyerek aşağıya indi. Ben kapıdan çıktıktan sonra kapıyı arkasından sürgüledi. Ben gittim, kendisi de yukarıya çıktı. Sonra yatmış. Bir müddet sonra Kuleönlü Mustafa, Hacı Osman'la beraber gelmişler. Üstadım hiç kimseyi kabul etmiyordu ve etmeyecekti. Hususan o vakit iki adamı beraber hiç yanına almaz, geri çevirirdi. Halbuki, bu makamda bahsedilen kardeşimiz Kuleönlü Mustafa, Hacı Osman'la gelince, kapı güya lisan-ı hal ile ona demiş ki: "Üstadın seni kabul etmeyecek; fakat ben sana açılacağım" diyerek, arkasından sürgülenmiş kapı kendi kendine Mustafa'ya açılmış. Demek Üstadımın onun hakkında "Mustafa istikbale lâyıktır" diye söylediği sözü istikbal gösterdiği gibi, kapı da buna şahit olmuştur.

Hüsrev

13-Celaleddin Rûmî herkesin sözünü Allah'tan işitebiliyormuş.(S: 261)

Fikren Arşa çıkan, Celâleddin-i Rumî gibi diyebilir: "Kulağını aç! Herkesten işittiğin sözleri, fıtrî fonoğraflar gibi, Cenâb-ı Haktan işitebilirsin." Yoksa, Celâleddin gibi bu derece yükseğe çıkamayan ve ferşten Arşa kadar mevcudatı ayna şeklinde görmeyen adama "Kulak ver, herkesten kelâmullahı işitirsin" desen, mânen Arştan ferşe sukut eder gibi, hilâf-ı hakikat tasavvurât-ı bâtılaya giriftar olur.

14-Said Nursî'nin Muhyiddin sapık da olsa velidir yalanı.(S: 261)

Evet, Muhyiddin, kendisi hâdî ve makbuldür. Fakat her kitabında mühdî ve mürşid olamıyor. Hakaikte çok zaman mizansız gittiğinden, kavâid-i Ehl-i Sünnete muhalefet ediyor ve bazı kelâmları zâhirî dalâlet ifade ediyor. Fakat kendisi dalâletten müberrâdır. Bazan kelâm küfür görünür, fakat sahibi kâfir olamaz. Mustafa Sabri bu noktaları nazara almamış, kavâid-i Ehl-i Sünnete taassup cihetiyle bazı noktalarda tefrit etmiş.

15-Said Nursi'ye göre Muhyiddin'in kitapları zararlıdır.(S: 262)

Yani,"Bizden olmayan ve makamımızı bilmeyen, kitaplarımızı okumasın, zarar görür." Evet, bu zamanda Muhyiddin'in kitapları, hususan vahdetü'l-vücuda dair meselelerini okumak zararlıdır.

Said Nursî

18-Halil İbrahim'in şirk sözleri.(S: 267)

Ger methetmekse tefahurla kendinizi maksadın,
Risale-i Nur'un en sönük yıldızının peykisiniz.
Zinhar seyyare zannetme kardeşim, Risale-i Nur'un,
Arz değil, âfitab dahi peykidir onun.
Pek yakında parlayacaktır âlemde Risale-i Nur,
Sönmez, belki gizlenir, zira nûrun alâ nûr.
Bir nur ki, bahr-i hakikat ve mahz-ı hidâyettir o.
Men Ashabussıratı sseviyyi ve menih tedâ yı oku.
Haktan olmaz şikâyet, belki maksat hikâyet.
Şer'in üzere giderken Hakka malûm,
Risale-i Nur'a ki eylemişim hem de hizmet,
Risale-i Nur ki, Aliyyü'l-Murtezâ ve Gavs-ı Âzam,
Celcelûtiyede ve bazı kasâidde etmişler işaret.
Risale-i Nur ki urvetü'l-vüska, lenfisâm,
Temessük etmiştim, zira hem hidâyet ve ayn-ı hakikat,
Koydular bizleri ki orada durmuştu Yusuf Aleyhisselâm
Hem de beraberimizde idi Hazret-i Üstad.

Halil İbrahim

19-Said Nursi'nin herkese göre İsm-i Azam uydurması.(S:322)

İsm-i Âzam herkes için bir olmaz; belki ayrı ayrı oluyor. Meselâ, İmam-ı Ali Radıyallahu Anhın hakkında Ferd, Hayy, Kayyûm, Hakem, Adl, Kuddûs, altı isimdir. Ve İmam-ı Âzamın İsm-i Âzamı Hakem, Adl, iki isimdir. Ve Gavs-ı Âzamın İsm-i Âzamı yâ Hayydır. Ve İmam-ı Rabbânînin İsm-i Âzamı Kayyûm, ve hâkezâ, pek çok zatlar daha başka isimleri İsm-i Âzam görmüşlerdir.

Mektubat

1- Hızır'ın yaşadığı yalanı.(S: 11)

BİRİNCİ SUAL: Hazret-i Hızır Aleyhisselâm hayatta mıdır? Hayatta ise, niçin bazı mühim ulema hayatını kabul etmiyorlar?
Elcevap: Hayattadır. Fakat merâtib-i hayat beştir. O, ikinci mertebededir. Bu sebepten, bazı ulema hayatında şüphe etmişler.

2- Hızır ile İlyas'ın velilerle görüştüğü yalanı.(S: 11)

İkinci tabaka-i hayat: Hazret-i Hızır ve İlyas Aleyhimesselâmın hayatlarıdır ki, bir derece serbesttir. Yani, bir vakitte pek çok yerlerde bulunabilirler. Bizim gibi beşeriyet levazımatıyla daimî mukayyet değillerdir. Bazan, istedikleri vakit bizim gibi yerler, içerler; fakat bizim gibi mecbur değillerdir. Tevatür derecesinde, ehl-i şuhud ve keşif olan evliyanın Hazret-i Hızır ile maceraları, bu tabaka-i hayatı tenvir ve ispat eder. Hattâ makamat-ı velâyette bir makam vardır ki, "makam-ı Hızır" tabir edilir. O makama gelen bir velî, Hızır'dan ders alır ve Hızır ile görüşür. Fakat bazan o makam sahibi, yanlış olarak ayn-ı Hızır telâkki olunur.

3- Hz.İdris(s) ve Hz.İsa(s)'nın melek gibi bir hayata girdikleri yalanı.(S: 12)

Üçüncü tabaka-i hayat: Hazret-i İdris ve İsâ Aleyhimesselâmın tabaka-i hayatlarıdır ki, beşeriyet levazımatından tecerrüdle, melek hayatı gibi bir hayata girerek nuranî bir letâfet kesb eder. Âdetâ beden-i misalî letâfetinde ve cesed-i necmî nuraniyetinde olan cism-i dünyevîleriyle semâvatta bulunurlar. "Âhirzamanda Hazret-i İsâ Aleyhisselâm gelecek, şeriat-i Muhammediye (a.s.m.) ile amel edecek" meâlindeki hadisin sırrı şudur ki:

Âhirzamanda, felsefe-i tabiiyenin verdiği cereyan-ı küfrîye ve inkâr-ı ulûhiyete karşı, İsevîlik dini tasaffi ederek ve hurafattan tecerrüd edip İslâmiyete inkılâp edeceği bir sırada, nasıl ki İsevîlik şahs-ı mânevîsi, vahy-i semâvî kılıcıyla o müthiş dinsizliğin şahs-ı mânevîsini öldürür. Öyle de, Hazret-i İsâ Aleyhisselâm, İsevîlik şahs-ı mânevîsini temsil ederek, dinsizliğin şahs-ı mânevîsini temsil eden Deccalı öldürür; yani, inkâr-ı ulûhiyet fikrini öldürecek.

4- Hz.Hamza (ra)'ın tekrar dünyaya dönerek kendisine sığınanları koruduğu

yalanı.(S:12)

Dördüncü tabaka-i hayat: Şüheda hayatıdır. Nass-ı Kur'ân'la, şühedanın, ehl-i kuburun fevkinde bir tabaka-i hayatları vardır. Evet, şüheda, hayat-ı dünyevîlerini tarik-i hakta feda ettikleri için, Cenâb-ı Hak, kemâl-i kereminden, onlara hayat-ı dünyeviyeye benzer, fakat kedersiz, zahmetsiz bir hayatı âlem-i berzahta onlara ihsan eder. Onlar kendilerini ölmüş bilmiyorlar. Yalnız kendilerinin daha iyi bir âleme gittiklerini biliyorlar, kemâl-i saadetle mütelezziz oluyorlar, ölümdeki firak acılığını hissetmiyorlar. Ehl-i kuburun çendan ruhları bâkidir; fakat kendilerini ölmüş biliyorlar. Berzahta aldıkları lezzet ve saadet, şühedanın lezzetine yetişmez.

5- Evliyanın öldükten sonra cisimlenerek bazı kimselere göründüğü yalanı.(S: 13)

Beşinci tabaka-i hayat: Ehl-i kuburun hayat-ı ruhanîleridir. Evet, mevt, tebdil-i mekândır, ıtlak-ı ruhtur, vazifeden terhistir; idam ve adem ve fenâ değildir. Hadsiz vakıatla ervâh-ı evliyanın temessülleri ve ehl-i keşfe tezahürleri ve sair ehl-i kuburun yakazaten ve menâmen bizlerle münasebetleri ve vakıa mutabık olarak bizlere ihbaratları gibi çok delâil, o tabaka-i hayatı tenvir ve ispat eder. Zaten beka-i ruha dair Yirmi Dokuzuncu Söz, bu tabaka-i hayatı delâil-i kat'iye ile ispat etmiştir.

6-Cehennem yerin altındadır iddiası.(S: 14)

Cehennemin yeri, bazı rivâyatla, "tahte'l-arz" denilmiştir. Başka yerlerde beyan ettiğimiz gibi, küre-i arz, hareket-i seneviyesiyle, ileride mecma-ı haşir olacak bir meydanın etrafında bir daire çiziyor. Cehennem ise, arzın o medar-ı senevîsi altındadır demektir. Görünmemeleri ve hissedilmemeleri, perdeli ve nursuz ateş olduğu içindir. Küre-i arzın seyahat ettiği mesafe-i azîmede pek çok mahlûkat var ki, nursuz oldukları için görünmezler. Kamer, nuru çekildikçe vücudunu kaybettiği gibi, nursuz çok küreler, mahlûklar, gözümüzün önünde olup göremiyoruz.

7-Mecazi ve hakiki aşk uydurması.(S: 16)

DÖRDÜNCÜ SUAL: Mahbuplara olan aşk-ı mecazî aşk-ı hakikîye inkılâp ettiği gibi, acaba ekser nasta bulunan, dünyaya karşı olan aşk-ı mecazî dahi bir aşk-ı hakikîye inkılâp edebilir mi?

Elcevap: Evet. Dünyanın fâni yüzüne karşı olan aşk-ı mecazî, eğer o âşık, o yüzün üstündeki zeval ve fenâ çirkinliğini görüp ondan yüzünü çevirse, bâki bir mahbup arasa, dünyanın pek güzel ve âyine-i esmâ-i İlâhiye ve mezraa-i âhiret olan iki diğer yüzüne bakmaya muvaffak olursa, o gayr-ı meşru mecazî aşk, o vakit aşk-ı hakikîye inkılâba yüz tutar. Fakat bir şartla ki, kendinin zâil ve hayatıyla bağlı kararsız dünyasını haricî dünyaya iltibas etmemektir. Eğer ehl-i dalâlet ve gaflet gibi kendini unutup, âfâka dalıp, umumî dünyayı hususî dünyası zannedip ona âşık olsa, tabiat bataklığına düşer, boğulur. Meğer ki, harika olarak bir dest-i inâyet onu kurtarsın.

11-Said Nursî Yakub(as)'a hadis uyduruyor.(S: 56)

Hazret-i Yâkuptan sorulmuş ki, "Niçin Mısır'dan gelen gömleğinin kokusunu işittin de, yakınında bulunan Kenan kuyusundaki Yusuf'u görmedin?" Cevaben demiş ki:

"Bizim halimiz şimşekler gibidir; bazan görünür, bazan saklanır. Bazı vakit olur ki, en yüksek mevkide oturup her tarafı görüyoruz gibi oluruz. Bazı vakitte de ayağımızın üstünü göremiyoruz."

12-Meşhur evliyaların dünyanın yedi tabakasından ve Kafdağı arkasını gördüklerini onaylıyor.(S: 82)

Fütuhat-ı Mekkiye sahibi Muhyiddin-i Arabî (k.s.) ve İnsan-ı Kâmil denilen meşhur bir kitabın sahibi Seyyid Abdülkerim (k.s.) gibi evliyayı meşhure, küre-i arzın tabakat-ı seb'asından ve Kaf Dağı arkasındaki arz-ı beyzâdan ve Fütuhat' ta "meşmeşiye" dedikleri acaipten bahsediyorlar, "Gördük" diyorlar. Acaba bunların dedikleri doğru mudur? Doğru ise, halbuki bu yerlerin yerde yerleri yoktur. Hem coğrafya ve fen onların bu dediklerini kabul edemiyor. Eğer doğru olmazsa, bunlar nasıl veli olabilirler? Böyle hilâf-ı vaki ve hilâf-ı hak söyleyen nasıl ehl-i hakikat olabilir?

Elcevap: Onlar ehl-i hak ve hakikattirler, hem ehl-i velâyet ve şuhuddurlar. Gördüklerini doğru görmüşler; fakat ihatasız olan hâlet-i şuhudda ve rüya gibi rüyetlerini tabirde verdikleri hükümlerinde hakları olmadığı için, kısmen yanlıştır. Rüyadaki adam kendi rüyasını tabir edemediği gibi, o kısım ehl-i keşif ve şuhud dahi rüyetlerini o halde iken kendileri tabir edemezler. Onları tabir edecek, "asfiya" denilen veraset-i nübüvvet muhakkikleridir. Elbette o kısım ehl-i şuhud dahi, asfiya makamına çıktıkları zaman, kitap ve sünnetin irşadıyla yanlışlarını anlarlar, tashih ederler, hem etmişler.

13-Vahdet-i vücut'un kainat hesabına Allah'ı inkar etmeye çıktığının itirafı.(S: 84)

İşte şu meşrep sahibi, eğer maddiyattan ve vesaitten tecerrüd etmiş ve esbab perdesini yırtmış bir ruh ise, istiğrakkârâne bir şuhuda mazhar ise, vahdetü'l-vücuddan değil, belki vahdetü'ş-şuhuddan neş'et eden, ilmî değil, hâlî bir vahdet-i vücud onun için bir kemal, bir makam temin edebilir. Hattâ, Allah hesabına kâinatı inkâr etmek derecesine gidebilir. Yoksa, esbab içinde dalmış ise, maddiyata mütevağğıl ise, vahdetü'l-vücud demesi, kâinat hesabına Allah'ı inkâr etmeye kadar çıkar.

14-Said Nursî şeytanla karşılıklı münazara etmiş.(S: 299)

O vakit anladım ki, benimle konuşan şeytandır; beni vartaya yuvarlandırıyor. Kur'ân'dan istimdad ettim. Birden, bir nur kalbime geldi, müdafaaya kat'î bir kuvvet verdi. O vakit, şöylece Şeytana karşı münazara başladı.

17-Hz.Musa (s), Hz. Azrail(s)'ın gözüne tokat vurmuş iftirası.(S: 335)

"Hazret-i Mûsâ Aleyhisselâm, Hazret-i Azrâil Aleyhisselâmın gözüne tokat vurmuş, ilh." 1 meâlindeki hadise dair ehemmiyetli bir münakaşayı kaldırmak ve halletmek için yazılmıştır.

Eğirdir'de bir münakaşa-i ilmiye işittim. O münakaşa, hususan şu zamanda yanlıştır. Hattâ münakaşayı bilmiyordum. Benden de sual edildi. Muteber bir kitapta, hadis-i Şeyheynin ittifakına alâmet olan işaretiyle bir hadis bana gösterildi; "Hadis midir, değil midir?" sual edildi.

Ben dedim: Böyle muteber bir kitapta Şeyheyn hadisinin ittifakına hükmeden bir zâta itimad etmek lâzım. Demek hadistir. Fakat hadisin, Kur'ân gibi bazı müteşabihâtı var; ancak havass onların mânâlarını bulabilir. Şu hadisin zâhiri dahi, müşkülât-ı hadisin müteşabihat kısmından olmak ihtimali var, dedim. Eğer bilseydim medar-ı münakaşa olmuş; öyle kısa değil, belki böyle cevap verecektim:

Evvelâ: Bu çeşit mesâili münakaşa etmenin birinci şartı, insafla, hakkı bulmak niyetiyle, inatsız bir surette, ehil olanların mabeyninde, sû-i telâkkiye sebep olmadan müzakeresi caiz olabilir. O müzakere hak için olduğuna delil şudur ki:

Eğer hak, muarızın elinde zâhir olsa, müteessir olmasın, belki memnun olsun. Çünkü bilmediği şeyi öğrendi. Eğer kendi elinde zâhir olsa, fazla birşey öğrenmedi; belki gurura düşmek ihtimali var.

Saniyen: Sebeb-i münakaşa, eğer hadis ise, hadisin merâtibini ve vahy-i zımnînin derecâtını ve tekellümât-ı Nebeviyenin aksâmını bilmek lâzım. Avam içinde müşkülât-ı hadisiyeyi münakaşa etmek, izhar-ı fazl suretinde, avukat gibi kendi sözünü doğru göstermek ve enaniyetini hakka ve insafa tercih etmek suretinde deliller aramak caiz değildir.

Madem şu mesele açılmış, medar-ı münakaşa edilmiş, biçare avâm-ı nasın zihninde sû-i tesir ediyor. Çünkü şu gibi müteşabih hadisleri aklına sığıştıramadığı için, eğer inkâr etse, dehşetli bir kapı açar; yani küçücük aklına sığışmayan kat'î hadisleri dahi inkâra yol açar. Eğer zâhir-i hadisin mânâsını tutarak öyle kabul edip neşretse, ehl-i dalâletin itirâzâtına ve "Hurafattır" demelerine yol açar. Madem bu müteşabih hadîse, lüzumsuz ve zararlı bir tarzda nazar-ı dikkat celb edilmiş ve bu çeşit hadisler çok varid olmuş. Elbette şüpheleri izale edecek bir hakikati beyan etmek lâzım gelir. Şu hadis kat'î olsun veya olmasın, o hakikati zikretmek gerektir.

18-Said Nursî'nin kitaplardan fal açarak kurtulmaya çareler araması gafleti.(S: 339)

Bundan otuz sene evvel, Eski Said'in gafil kafasına müthiş tokatlar indi, el-mevtü hakkun kaziyesini düşündü. Kendini bataklık çamurunda gördü. Medet istedi, bir yol aradı, bir halâskâr taharri etti. Gördü ki, yollar muhtelif; tereddütte kaldı. Gavs-ı Âzam olan Şeyh-i Geylânî Radıyallahu Anhın Fütuhu'l-Gayb namındaki kitabıyla tefe'ül etti. Tefe'ülde şu çıktı:

“Ente fî dâril hikmeti fatlub tabîben yudâvî kalbeke”

Aciptir ki, o vakit ben Dârü'l-Hikmeti'l-İslâmiye âzâsı idim. Güya ehl-i İslâmın yaralarını tedaviye çalışan bir hekim idim. Halbuki en ziyade hasta bendim. Hasta evvelâ kendine bakmalı; sonra hastalara bakabilir.

İşte, Hazret-i Şeyh bana der ki: "Sen kendin hastasın. Kendine bir tabip ara."

Ben dedim: "Sen tabibim ol." Tuttum, kendimi ona muhatap addederek, o kitabı bana hitap ediyor gibi okudum. Fakat kitabı çok şiddetliydi. Gururumu dehşetli kırıyordu. Nefsimde şiddetli ameliyat-ı cerrahiye yaptı. Dayanamadım, yarısına kadar kendimi ona muhatap ederek okudum; bitirmeye tahammülüm kalmadı. O kitabı dolaba koydum.

Fakat sonra, ameliyat-ı şifakârâneden gelen acılar gitti, lezzet geldi. O birinci üstadımın kitabını tamam okudum ve çok istifade ettim. Ve onun virdini ve münâcâtını dinledim, çok istifaza ettim.

19-Said Nursi yanına hıyanetle gelenleri yılan suretinde görüyormuş.(S: 344-345)

İhvanlarıma, medar-ı intibah bir hadise-i cüz'iyeye dair bir suale cevaptır.

Aziz kardeşlerim,

Sual ediyorsunuz ki: "Cami-i şerifinize, Cuma gecesinde, sebepsiz olarak, mübarek bir misafirin gelmesiyle tecavüz edilmiş. Bu hadisenin mahiyeti nedir? Neden sana ilişiyorlar?"

Elcevap: Dört Noktayı, bilmecburiye, Eski Said lisanıyla beyan edeceğim. Belki ihvanlarıma medar-ı intibah olur; siz de cevabınızı alırsınız.

BİRİNCİ NOKTA

O hadisenin mahiyeti, hilâf-ı kanun ve sırf keyfî ve zındıka hesabına, Cuma gecesinde kalbimize telâş vermek ve cemaate fütur getirmek ve beni misafirlerle görüştürmemek için bir desise-i şeytaniye ve münafıkane bir taarruzdur. Garaiptendir ki, o geceden evvel olan Perşembe günü tenezzüh için bir tarafa gitmiştim. Avdetimde, güya iki yılan birbirine eklenmiş gibi uzunca siyah bir yılan sol tarafımdan geldi, benimle arkadaşımın ortasından geçti. Arkadaşıma, o yılandan dehşet alıp korktun mu, diye sordum:

"Gördün mü?"

O dedi: "Neyi?"

Dedim: "Bu dehşetli yılanı."

Dedi: "Yok, görmedim ve göremiyorum."

"Fesübhânallah," dedim. "Bu kadar büyük bir yılan ikimizin ortasından geçtiği halde nasıl görmedin?"

O vakit hatırıma birşey gelmedi. Fakat sonra kalbime geldi ki: "Bu sana işarettir, dikkat et."

Düşündüm ki, gecelerde gördüğüm yılanlar nev'indendir. Yani, gecelerde gördüğüm yılanlar ise, hıyanet niyetiyle her ne vakit bir memur yanıma gelse, onu yılan suretinde görüyordum. Hattâ bir defa müdüre söylemiştim: "Fena niyetle geldiğin vakit seni yılan suretinde görüyorum; dikkat et" demiştim. Zaten selefini çok vakit öyle görüyordum. Demek, şu zâhiren gördüğüm yılan ise, işarettir ki, hıyanetleri bu defa yalnız niyette kalmayacak, belki bilfiil bir tecavüz suretini alacak.

22-Said Nursî'nin Ebu Talib için cehennem içerisinde özel bir cennet yaratılır iddiası.(S: 375-376)

Diyorsunuz ki: "Amcası Ebu Talib'in imanı hakkında esah nedir?"

Elcevap: Ehl-i teşeyyu', imanına kail; Ehl-i Sünnetin ekserîsi imanına kail değiller. Fakat benim kalbime gelen budur:

Ebu Talib, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâmın risaletini değil, şahsını, zâtını gayet ciddî severdi. Onun o gayet ciddî, o şahsî şefkati ve muhabbeti, elbette zayie gitmeyecektir. Evet, ciddî bir surette Cenâb-ı Hakkın Habib-i Ekremini sevmiş ve himaye etmiş ve taraftarlık göstermiş olan Ebu Talib'in, inkâra ve inada değil, belki hicab ve asabiyet-i kavmiye gibi hissiyata binaen makbul bir iman getirmemesi üzerine, Cehenneme gitse de, yine Cehennem içinde bir nevi husușî cenneti, onun hasenatına mükâfaten halk edebilir. Kışta bazı yerde baharı halk ettiği ve zindanda, uyku vasıtasıyla, bazı adamlara zindanı saraya çevirdiği gibi, hususî cehennemi, hususî bir nevi cennete çevirebilir.

23-“Kur'an” kelimesinin ebcedini yaparak, Kur'an'ı asıl maksadından saptırıyor.(S: 415)

“Kur'an” kelimesi ebced hesabıyla bin üç yüz elli birdir. İçinde iki elif var; mahfî elif “elfün” okunsa, bin manasındaki elfün'dür. Demek, bin üç yüz elli bir senesine, sene-i Kur'aniye tabir edilebilir. Çünkü, lafzi “Kur'an”daki tevafukun sırr-ı acibi, Kur'an'ın tefsiri olan Risale-i Nur eczalarında o sene göründü;…..

27-Said Nursi, Hz.Ali'ye iftira ediyor.(S: 446)

Hazret-i İmam-ı Ali (r.a.) nasıl ki,

….(Arapça bir metin)

diye birinci fıkrasıyla Yedinci Şuâya işaret etmiş. Öyle de, aynı fıkra ile "âlî bir tefekkürnâme ve tevhide dair yüksek bir mârifetname" namında olan Yirmi Dokuzuncu Arabî Lem'aya dahi işaret eder….

28-Mutlaka Okuyun!(S: 448)

Hem madem Celcelûtiye'nin aslı vahiydir ve esrarlıdır ve gelecek zamana bakıyor ve gaybî umûr-u istikbaliyeden haber veriyor.

Ve madem Kur'ân itibarıyla bu asır dehşetlidir ve Kur'ân hesabıyla Risale-i Nur bu karanlık asırda ehemmiyetli bir hadisedir.

Ve madem sarahat derecesinde çok karine ve emarelerle Risale-i Nur Celcelûtiye'nin içine girmiş, en mühim yerinde yerleşmiş.

Ve madem Risale-i Nur ve eczaları bu mevkie lâyıktırlar ve Hazret-i İmam-ı Ali'nin (r.a.) nazar-ı takdirine ve tahsinine ve onlardan haber vermesine liyakatleri ve kıymetleri var.

Ve madem Hazret-i İmam-ı Ali (r.a.) Siracü'n-Nur'dan, zâhir bir surette haber verdikten sonra, ikinci derecede perdeli bir tarzda Sözlerden sonra Mektuplardan, sonra Lem'alardan, risalelerdeki gibi aynı tertip, aynı makam, aynı numara tahtında, kuvvetli karinelerin sevkiyle kelâm delâlet ve Hazret-i İmam-ı Ali'nin (r.a.) işaret ettiğini ispat eylemiş.

Ve madem başta,

Bede' tü bismillah rûhî bihihtedet…

risalelerin başı ve Birinci Söz olan Bismillâh Risalesine baktığı gibi, kasem-i câmi-i muazzamın âhirinde, risalelerin kısm-ı âhirleri olan son Lem'alara ve Şuâlara, hususan bir âyetü'l-kübra-yı tevhid olan Yirmi Dokuzuncu Lem'a-i harika-i Arabiye ve risale-i esmâ-i sitte ve risale-i işarât-ı huruf-u Kur'âniye ve bilhassa şimdilik en âhir Şuâ ve Asâ-yı Mûsâ gibi, dalâletlerin bütün mânevî sihirlerini iptal edebilen bir mahiyette bulunan ve bir mânâda Âyetü'l-Kübrâ namını alan risale-i harikaya bakıyor gibi bir tarz-ı ifade görünüyor.

Ve madem, birtek meselede bulunan emâreler ve karineler, meselenin vahdeti haysiyetiyle, emareler birbirine kuvvet verir, zayıf bir münasebetle bir tereşşuh dahi menbaına ilhak edilir.

Elbette, bu yedi adet esaslara istinaden deriz: Hazret-i İmam-ı Ali (r.a.) nasıl ki meşhur Sözlere tertipleri üzerine işaret etmiş ve Mektubat'tan bir kısmına ve Lem'alardan en mühimlerine tertiple bakmış. Öyle de, “ bi esmaikel hünsâ ecirnî mineşşeteti”

cümlesiyle Otuzuncu Lem'aya, yani müstakil Lem'alardan en son olan Esmâ-i Sitte Risalesine tahsin ederek bakıyor ve “ hurûfun lebihrâmin alet ve teşâmehat” kelâmıyla dahi Otuzuncu Lem'ayı takip eden İşarât-ı Huruf-u Kur'âniye Risalesine takdir edip işaretle tasdik ediyor.

“Bi ismu âsâ Mûsâ bihizzulme tun celet” kelimesiyle dahi şimdilik en âhir risale ve tevhid ve imanın elinde Âsâ-yı Mûsâ gibi harikalı en kuvvetli burhan olan mecmua risalesini senâkârâne remzen gösteriyor gibi bir tarz-ı ifadeden bilâperva hükmediyoruz ki, Hazret-i İmam-ı Ali (r.a.) hem Risale-i Nur'dan, hem çok ehemmiyetli risalelerinden mânâ-yı hakikî ve mecazî ile işârî ve remzî ve îmâî ve telvihî bir surette haber veriyor. Kimin şüphesi varsa, işaret olunan risalelere bir kere dikkatle baksın. İnsafı varsa şüphesi kalmaz zannediyorum.
Mektubat, Said Nursi, Yeni Asya Neşriyat, Almanya Baskısı Ocak 1994

Siracu’n-Nûr

Said Nursî'nin zehirlendiği anı ebcedle tahlil şaşkınlığı.(S: 172)

[Bu fıkra, resmi me'murlann ellerine bir casusun eliyle geçtiği için buraya girdi.]

Ramazan-ı Şeriften bir gün evvel gizli zındık düşmanlarım tarafından olduğunu kuvvetli ihtimal verdiğimiz ve doktorun tasdikiyle bir zehirlenmek hastalığıyla hararetim kırk dereceden geçmeğe başlamışken Kastamonu'da adliye müdde-i umumileri ve taharri komiserleri menzilimi taharri etmeğe geldiler. Ben o dakikadan sonra başıma gelen dehşetli taarruzu bir hiss-i kable'l vuku' ile anlayarak ve şiddetli zehirli hastalığım dahi beni ölüme götürüyor diye İsparta vilayetinde kıymettar kardeşlerimin kucaklarında teslim-i ruh edip o mübarek toprağa defnolmamı kalben niyaz ettim.

Hizbü'l Ekber-i Kur'an'ı açtım. Birden bu ayet-i kerime

karşıma çıktı. "Bana bak" dedi. Ben de baktım, üç kuvvetli emare ile bana ve bize teselli veriyor. Şimdi başımıza gelen bu musibeti hiçe indirdi. Ve İsparta'ya mevkuf ane beşinci nefyimi o kalbî duamın kabul olmasına delil eyledi.

Birinci emare: Şeddeler sayılır, hesab-ı ebced ile binüçyüzaltmışiki ederek bu sene arabi aynı tarihine tevafuk edip manasıyla der: "Sabreyle, başına gelen kaza-yı Rabbaniye teslim ol. Sen inayet gözü altındasın. Merak etme. Gecelerde tesbihat ve tahmidata devam eyle."

Tahlil: Üç ra altıyüz; dört nun ikiyüz; bir sin bir mim yüz; bir sad bir Fe bir mim ikiyüzon; dört kef bir Ayn yüzelli;-üç ha bir vav bir ye kırk; bir lam dokuz be bir

dal bir vav dört elif altımışiki eder. Yekûnu binüçyüzaltmışiki ederek bu senenin aynı tarihine ve başımıza gelen musibetin aynı dakikasına tam tamına tevafuku kuvvetli bir emaredir.

ikinci emare: Bu ayetin manasını tam tamına hakkımda me'mûlümün çok fevkinde aynen müşahede ettim.

Üçüncü emare: Beyanına şimdilik lüzum olmadığından yazdırılmadı.

S a i d N u r s i

Said Nursi'nin Hz.Ali'ye "Kaside-i Celculitiye" iftirası.(S: 174-175)

Bu hâdise te'siriyle ben kendimi masum kardeşlerime nza-yı kalb ile feda etmeye kafi azm-u cezmettiğim ve çaresini fikren aradığım vakitte, "Cel-celûtiye"y\ okudum. Birden hatıra geldi ki, îmam-ı Ali Radıyallahü Anh: "Yâ Rab! Eman ver!" diye dua etmiş; inşâallah, bu duanın sırriyle selâmete çıkarsınız.

Evet Hazret-i Ali Radıyallahü Anh, "Kaside-i CeJceJûtiye"de iki suretle Risâle-i Nur'dan haber verdiği gibi, "Âyetü'lKübrâ Risâlesi"ne işareten:

der. Ve bu işarette îmâ eder ki:

l

"ÂyetülKübrâ" yüzünden ehemmiyetli bir musibet Risâle-i Nur talebelerine gelecek ve Âyetü'l Kübrâ" hakkı için o fecet

ve "musibetten şâkirdlerine Eman ver, "diye niyaz eder, o risaleyi ve men-baını şefaatçi yapar. Ve "Âyetü'l Kübrâ Risâlesi"nin tab'ı bahanesiyle gelen musibet, aynen o remz-i gaybîyi tasdik etti.

Hem o kasidede, Risâle-i Nurun mühim eczalarına, tertibiyle işaretlerin hatimesinde, mukabil sahifede der:

Yâni: "İşte Risâle-i Nur'un sözleri, hurufları ki, onlara işaretler eyledik. Sen onların hassalarını topla ve mânalarını tahkik et. Bütün hayır ve

saadet, onlarla tamam olur" der. "Hurufların manâlarını tahkik et" kari-

nesiyle meâni ifade etmiyen hecaî harfler murad olmadığına belki kelimeler

manasındaki "Sözler" namıyle Risale-i Nur muraddır.

Hz.Ali'ye iftirada tarihte İbn-i Sebe, günümüzde Said Nursî.(S: 179)

Efendiler, Hâkimler!

Çok geniş, Risale-i Nur'a ait, İsparta müdde-i umumisinin hem mükerrer, hem intizamsız, hem muhtelif, hem çok suallerine karşı benim de Risale-i Nur'u müdafaa mecburiyetiyle böyle intizamsız ve parça parça ve bazen mükerrer ifadelerime, nazar-ı müsamaha ile bakmanızı rica ederim.

Risale-i Nur'un kıymetini gösteren bazı hususi mahrem risaleler - ki, Kerâmet-i Aleviye ve Kerâmet-i Gavsiye ve Işârât-ı Kur 'aniye risaleleridir - elinize geçmek ihtimaliyle derim:

Bu mahkemenin, Risale-i Nur'a itiraz ve tenkid değil, onu müdafaa etmek bir vazifesi olduğunu iddia ediyorum. Evet, vahdet-i mesele cihetiyle, o mezkur üç mahrem risaleler, yüzer işârâtıyla Risale-i Nur'u tasdik ve hakkaniyetine imza basıyorlar. Bir davada bu kadar emareler şehâdet ettikleri halde, o dava çürütülmez.

Risale-i Nur'un arkasında otuzüç âyât-ı Kur 'aniye işar âtı ve Hazret-i İmam-ı Ali Radıyallahu Anh 'ın üç kerâmât-ı gaybiye ile ihbârâtı ve Gavs-ı A 'zam 'ın sarahate yakın şehâdeti var Ona hücum, bunlara hücumdur.

Said Nursi ayetin cifr-ebced hesabını yaparak Ku'an'ı suistimal ediyor.(S: 179-180)

Sorgu hâkimi beni isticvab için çağırdığı gün, ben kardaşlarımı nasıl mü-afaa edeyim diye düşünürken, Imam-ı Gazâlî'nin "Hizbü'l-Masun" unu açtım. Birden bu gelen âyetler nazarıma göründü:

Baktım ki; birinci âyet, (şeddeler sayılsa ve meddeler sayılmazsa

âmenû daki "Vav" dahi meddedir) makam-ı cifrî ve ebcedisi binüçyüz

altmışiki (1362) eder ki, tam tamına bu senenin hicrî aynı tarihine ve bizim mü'min kardaşlarımızı müdafaaya azmetiğimiz aynı zamanına, hem mânâsı, hem makamı tevafuk ediyor. "Elhamdülillah, dedim. Benim müdafaama ihtiyaç bırakmıyor." Sonra hatırıma geldi ki: "Netice ne olacak?" diye merak ettim, gördüm: Allahu hafîzun Alîm..Tûbâ Lehum deki cümle(tenvin sayılmak şartıyla) makam-ı cifrisi aynen binücyüzaltmışiki(1362), eğer bir medde sayılmazsa binüçyüzaltmış üç (1363) eder. (Eğer o medde dahi sayılsa) tam tamına hıfz-ı İlâhî'ye pek çok muhtaç olduğumuz bu zamana ve bu senenin ve gelecek senenin hicrî aynı tarihine tevafuk ederek, bir seneden beri büyük bir dairede ve geniş bir sahada, aleyhimize ihzar edilen dehşetli

bir hücûmkarsısında. mahfuziyetimize te'minat ile teselli veriyor.

Bu başlık Kur'an'a ve onun ilk katiplerine bir iftiradır.(S: 203)

[Elmas kalemli, ahun başlı mu'çizdi Kur'an'm katibi Hüsrev'in mutabık bir fıkrasıdır.]

Risale-i Nur'un kerameti ve ilişenlere belalarınsel gibi geldiği yalanı.(S: 203-4)

Risâle-i Nur'un kerametlerindendir ki: Üstadımız (R.A.) çok defa Risâle-i Nur'da "Ey mülhidler ve ey zındıklar Risâle-i Nur'a ilişmeyiniz. Eğer ilişirseniz yakından sizi bekleyen belâlar sel gibi başınıza yağacaktır" diye on seneden beri kerratla söylüyorlardı. Bu hususta şahid olduğumuzfelâketlerden:Birincisi: Dört sene evvel Erzincan'da ve izmir civarında vukua gelen hareket-i arz olmuştur. O vakitler münafıklar desiselerle İsparta mıntıkasın-da Sav ve Kuleönü ve civarı köylerdeki Risâle-i Nur Talebelerine iliştiler. Otuz kırk kadar Risâle-i Nur Talebelerini camiye gitmiyorsunuz, takke giymiyorsunuz, tarikat dersi veriyorsunuz diye mahkemeye sevketmişlerdi. Cenab-ı Hak İzmir civarını ve Azerileri ve civarındaki halkı dehşetler içindebırakan zelzelelerle Risale-i Nur'un bir vesile-i def-i belâ olduğunu gösterdi.

Bu zelzeleden sonra mahkemeye sevkedilmiş olan o kardeşlerimizin hepsi beraat ettirilerek kurtulmuşlardı.

İkincisi: Yine vakit vakit Risale-i Nur Talebelerinin arkalarında koşmakta devam eden mülhidler, Hatt-ı Kur'ânla çocuk okuttuklarını bahane ederek İsparta'da müteveffa Mehmed Zühdü ile Sav karyesinden müteveffa Hafız Mehmed isminde iki Risale-i Nur Talebesine hücum etmişler. Çocuklar bu iki kardeşimizin evlerinden alman Risale-i Nur cezalarıyla birlikte mahkemeye sevkedilmiş. Merhum Mehmed Zühdü para cezasıyla mahkum edilmek istenilmiş. Merkez-i Erbaa ve Tokat'ta vukua gelen ikinci bir korkunç zelzele ile Cenab-ı Hak, Risale-i Nur bir vesile-i def-i belâ olmakla şakirdlerine yardım ederek Üstadlarının verdiği haberin sıhhatini tasdik etmek için o kardeşimizi beraat ettirmiştir.

Tasavvufa göre keşif inancı İslam'a iftiradır.(S: 215)

Bir de cifir ve ebced hesabları, değil yalnız Muhyiddin-i Arabî gibi dahi muhakkiklerin, belki ekser edibler ve ulemâların hususan ehl-i keşfin ma beyninde câri bir medar-ı istihraç ve esrardır.

Kur'an sana Said demiş iftirası.(S: 250-251)

Madem ki Kur'an sana Said ( ) demiş... Elbette sen saidsin hem ismin ve hem resmin saiddir.
Madem ki, Kur'an sana Said ()demiş... Elbette hem için temiz ve tahir, hem de

dışın.
Madem ki, Celcelutiyye sana Bedi' demiş. Bundan daha güzel medh ve bundan daha a'lâ ve ezka bir vasıf mı olur. Sen böyle nişanlar ve ihsanlarla, bu asrın bir hidayet serdarısın. Bizler senin kadrini ve bu kıymetini bilemedik. Senin büyük kadrini ve şanını gelecek olan asırlar takdir edip, asıl menkıbe ve mersiyyeni yine onlar yazacaklar.

Kur'an'da (Said), hadiste (Seyyid) yalanı.(S: 255)

Deriz hep, diye cümleten cevap verip, oradan başlarımız ve parmaklarımız üstünde, yalınayak ve baş açık, arz-ı Hicazı velveleye ve dehşete salan tekbir ve tehlil sadaları ve meleklerinde çıkardığı yas ve matem sesleriyle, Medine-i Resulullah'a

ve Ravza-i Mutahhara'ya varalım
İşte emanetin, işte Risale't-ün Nur'un kahramanı, işte Kur'an'da (Said) ve Hadiste (Seyyid) diye söylenen mübarek Üstadımız diyerek, seni Fahr-i Âleme sunalım.

Siracu'n-Nûr, Said Nursi, Tenvir Neşriyat, İstanbul 1988

Sözler

Tarihte Said Nursî gibi kendisiyle övünen bir kişi daha zor bulunur.(S: 141)

Saniyen: Madem Risale-i Nur, bu mucize-i kübrânın elinde bir elmas kılıç hükmünde hizmetini göstermiş ve muannid düşmanlarını teslime mecbur etmiş. Hem kalbi, hem ruhu, hem hissiyatı tam tenvir edecek ve ilâçlarını verecek bir tarzda hazine-i Kur'âniyenin dellâllığını yapan ve ondan başka me'hazı ve mercii olmayan ve bir mucize-i mâneviyesi bulunan Risale-i Nur o vazifeyi tam yapıyor. Ve aleyhindeki dehşetli propagandalara ve gayet muannid zındıklara tam galebe çalmış. Ve dalâletin en sert, kuvvetli kalesi olan tabiatı, Tabiat Risalesi ile parça parça etmiş. Ve gafletin en kalın ve boğucu ve geniş daire-i âfâkında ve fennin en geniş perdelerinde Asâ-yı Mûsâ' daki Meyvenin Altıncı Meselesi ve Birinci, İkinci, Üçüncü, Sekizinci Hüccetleriyle gayet parlak bir tarzda gafleti dağıtıp nur-u tevhidi göstermiş.

Onbeş senelik ilmi beş-on haftada temin ettiği iddiası.(S: 141)

Elbette bize lâzım ve millete elzemdir ki, şimdi resmen izin verilen din tedrisatı için hususî dershaneler açılmaya izin verilmesine binaen, Nur şakirtleri mümkün olduğu kadar her yerde küçücük birer dershane-i Nuriye açmak lâzımdır. Gerçi herkes kendi kendine bir derece istifade eder, fakat herkes her bir meselesini tam anlamaz. İman hakikatlerinin izahı olduğu için hem ilim, hem marifetullah, hem huzur, hem ibadettir.

Eski medreselerde beş on seneye mukabil, inşaallah Nur medreseleri beş on haftada aynı neticeyi temin edecek ve yirmi senedir ediyor.

Risale-i Nur'un neşrine çalışmanın geçmiş günahlara kefaret olacağı yalanı.(S: 141)

Hem hükümet, bu millet ve vatanın hayat-ı dünyeviyesine ve siyasiyesine ve uhreviyesine pek çok faydası bulunan bu Kur'ân lemeatlarına ve Kur'ân dellâlı olan Risâle-i Nur'a değil ilişmek, belki tamamiyle terviç ve neşrine çalışmaları elzemdir ki; geçen dehşetli günahlara kefaret ve gelecek şiddetli belâlara ve anarşiliğe karşı bir set olabilsin.

Evliyanın ve ölenlerin ruhları semaya gider uydurması.(S: 163)

Evet, nasıl herkesin akıl ve hayal ve nazarı her vakit semaya gider. Öyle de, ağırlıklarını bırakan ervâh-ı enbiya ve evliya veya cesetlerini çıkaran ervâh-ı emvat, izn-i İlâhî ile oraya giderler. Madem hiffet ve letafet bulanlar oraya giderler. Elbette cesed-i misalî giyen ve ervah gibi hafif ve lâtif bir kısım sekene-i arz ve hava, semaya gidebilirler.

Said Nursi veli ve abdal dediği kimselere olağanüstü sıfatlar vererek Allah'a iftira ediyor.(S: 178-9)

Hattâ, evliyadan, ziyade nuraniyet kesb eden ve abdal denilen bir kısmı, bir anda birçok yerlerde müşahede ediliyormuş. Aynı zat, ayrı ayrı çok işleri görüyormuş.

Evet, nasıl cismaniyata cam ve su gibi şeyler ayna olur. Öyle de, ruhaniyata dahi hava ve esir ve âlem-i misalin bazı mevcudatı ayna hükmünde ve berk ve hayal sür'atinde bir vasıta-i seyir

ve seyahat suretine geçerler. Ve o ruhanîler, hayal sür'atiyle o merâyâ-yı nazifede, o menâzil-i lâtifede gezerler. Bir anda binler yerlere girerler.Madem güneş gibi âciz ve musahhar mahlûklar ve ruhanî gibi madde ile mukayyet nimnuranî masnular, nuraniyet sırrıyla, bir yerde iken pek çok yerlerde bulunabilirler. Mukayyet bir cüz'î iken mutlak bir küllî hükmünü alırlar. Bir anda cüz'î bir ihtiyar ile pek çok işleri yapabilirler.

Said Nursi tüm yaratılmışların zikrini anlıyormuş.(S: 143)

Eğer o yüksek hakikatleri yakından temâşâ etmek istersen, git, fırtınalı bir denizden, zelzeleli bir zeminden sor. "Ne diyorsunuz?" de. Elbette "Yâ Celîl, yâ Celîl, yâ Azîz, yâ Cebbâr" dediklerini işiteceksin.

Sonra, deniz içinde ve zemin yüzünde merhamet ve şefkatle terbiye edilen küçük hayvanattan ve yavrulardan sor. "Ne diyorsunuz?" de. Elbette "Yâ Cemîl, yâ Cemîl, yâ Rahîm, yâ Rahîm" diyecekler.

HAŞİYE Hattâ birgün kedilere baktım. Yalnız yemeklerini yediler, oynadılar, yattılar. Hatırıma geldi: "Nasıl bu vazifesiz canavarcıklara mübarek denilir?" Sonra gece yatmak için uzandım. Baktım, o kedilerden birisi geldi, yastığıma dayandı, ağzını kulağıma getirdi, sarih bir surette "Yâ Rahîm, yâ Rahîm, yâ Rahîm, yâ Rahîm" diyerek, güya hatırıma gelen itirazı ve tahkiri, taifesi namına reddedip yüzüme çarptı.
Aklıma geldi: "Acaba şu zikir bu ferde mi mahsustur, yoksa taifesine mi âmmdır? Ve işitmek yalnız benim gibi haksız bir muterize mi münhasırdır, yoksa herkes dikkat etse bir derece işitebilir mi?" Sonra, sabahleyin başka kedileri dinledim. Çendan onun gibi sarih değil; fakat mütefavit derecede aynı zikri tekrar ediyorlar. Bidâyette hırhırları arkasında "Yâ Rahîm" fark edilir. Git gide hırhırları, mırmırları aynı "Yâ Rahîm" olur; mahreçsiz, fasih bir zikr-i hazîn olur. Ağzını kapar, güzel "Yâ Rahîm" çeker. Yanıma gelen ihvanlara hikâye ettim. Onlar dahi dikkat ettiler, "Bir derece işitiyoruz" dediler.
Sonra kalbime geldi: "Acaba şu ismin vech-i tahsisi nedir? Ve niçin insan şivesiyle zikrederler, hayvan lisanıyla etmiyorlar?"
Kalbime geldi: Şu hayvanlar çocuk gibi çok nazdar ve nazik ve insana karışık bir arkadaş olduğundan, çok şefkat ve merhamete muhtaçtırlar. Okşandığı vakit, hoşlarına giden taltifleri gördükleri zaman, o nimete bir hamd olarak, kelbin hilâfına olarak esbabı bırakıp, yalnız kendi Hâlık-ı Rahîminin rahmetini kendi âleminde ilân ile, nevm-i gaflette olan insanları ikaz ve "Yâ Rahîm" nidâsıyla, kimden medet gelir ve kimden rahmet beklenir, esbapperestlere ihtar ediyorlar.

Batın alimlerine göre Kur'an baştan sona gaybî ihtarlardır iddiası.(S: 369)

İKİNCİ ŞAVK : İstikbale ait ihbârât-ı gaybiyesidir. Şu kısım ihbârâtın çok envâı var. Birinci kısım hususîdir. Bir kısım, ehl-i keşif ve velâyete mahsustur. Meselâ, Muhyiddin-i Arabî

Elif lam mim ğulibetirrûm Sûresinde pek çok ihbârât-ı gaybiyeyi bulmuştur. İmam-ı Rabbânî, sûrelerin başındaki mukattaât-ı hurufla çok muamelât-ı gaybiyenin işaretlerini ve ihbârâtını görmüştür ve hâkezâ... Ulema-yı bâtın için, Kur'ân baştan başa ihbârât-ı gaybiye nev'indendir. Biz ise, umuma ait olacak bir kısmına işaret edeceğiz. Bunun da pek çok tabakatı var; yalnız bir tabakadan bahsedeceğiz.

Keşif sahibi kimselerin ölenlerin ruhları ile temasları, onları görmeleri yalanı.(S:476-477)

Ruh, katiyen bâkidir. Birinci Maksattaki melâike ve ruhanîlerin vücutlarına delâlet eden hemen bütün deliller, şu meselemiz olan beka-i ruha dahi delildirler. Bence mes'esele o kadar kat'îdir ki, fazla beyan abes olur. Evet, şu âlem-i berzahta, âlem-i ervahta bulunan ve âhirete gitmek için bekleyen hadsiz ervâh-ı bâkiye kafileleri ile bizim mabeynimizdeki mesafe o kadar ince ve kısadır ki, burhan ile göstermeye lüzum kalmaz. Had ve hesaba gelmeyen ehl-i keşfin ve şuhudun onlarla temas etmeleri, hattâ ehl-i keşfü'l-kuburun onları görmeleri, hattâ bir kısım avâmın da onlarla muhabereleri ve umumun da rüya-yı sâdıkada onlarla münasebet peydâ etmeleri, muzaaf tevatürler suretinde adeta beşerin ulûm-u müteârifesi hükmüne geçmiştir. Fakat şu zamanda maddiyyun fikri herkesi sersem ettiğinden, en bedihî birşeyde zihinlere vesvese vermiş. İşte şöyle vesveseleri izale için, hads-i kalbînin ve iz'ân-ı aklînin pek çok menbalarından bir mukaddime ile dört menbaına işaret edeceğiz.

Ruhlar aleminde ölmüş insanların ruhlarının ruhlarının bizimle ilişkileri vardır yalanı.(S:478)

…öyle de, şüphe kabul etmez ki, şimdi âlem-i melekût ve ervahta, ölmüş, vefat etmiş insanların ervâhı pek çok kesretle vardır ve bizimle münasebettardırlar. Mânevî hedâyâmız onlara gidiyor; onların nuranî feyizleri de bizlere geliyor…

Herbir veli kalbiyle şimşek cismiyle yerden arşa, arştan yere gidip gelebilir yalanı.(S: 520)

Herbir insan, aklıyla, hayal sür'atinde seyeranı; herbir velî, kalbiyle berk sür'atinde cevelânı; ve cism-i nuranî olan herbir melek, ruh sür'atinde Arştan ferşe, ferşten Arşa deveranı; ehl-i Cennetin insanları, burak sür'atinde, haşirden beş yüz sene fazla mesafeden Cennete çıkmaları olduğu gibi, nur ve nur kabiliyetinde ve evliya kalblerinden daha lâtif ve emvâtın ruhlarından ve melâike cisimlerinden daha hafif ve cesed-i necmî ve beden-i misalîden daha zarif olan ruh-u Muhammediyenin (a.s.m.) hadsiz vezâifine medar ve cihazatının mahzeni olan cism-i Muhammedî (a.s.m.), elbette onun ruh-u âlisiyle Arşa kadar beraber gidecektir

Sözler, Said Nursi, Yeni Asya Neşriyat, Almanya Baskısı Mart 1994

Şualar

1-Risale-i Nur'un bazı risalaleri ihtiyarsız yazılmız.(S: 151)

Bu Risalenin mahall-i zuhuru olan şu memleket muhitinde Risaletü'n-Nurun şâir risaleleri bulunmadığından ve ihtiyarsız olarak burada te'lif edildiğinden, Âyetü'l-Kübra gibi risalelerde, zahiri; bir tekrar suretinde başka Sözler'in ve Lem'alar'ın bir kısım mühim mes'eleleri zikredilmiş ve buralardaki şâkirdlere nisbeten herbiri birer küçük Risaletü'n-Nur

hükmüne geçmek hikmetiyle böyle yazdırılmış.

2-Said Nursi'nin yazdığı kitaplarda tevafuk (rast gelme) araması hastalığı.(S: 151)

Bu müsveddenin birinci tebyizi bir mübarek zât tarafından oldu. O zâtın tevâfukdan haberi yokken yazdığı nüshada, kayda lâyık şöyle lâtif ve manidar bir tevâfuk gördük ki: O nüshanın satırları başında "Elifler altıyüz altmışaltı olarak yazılmıştır. Bu hâl ise, Hazret-i İmam-ı Ali (Radiyallahu Anh) tarafından bu hususi risaleye verilen Âyetü'l-Kübra namının cifrî ve ebcedi makamı olan altıyüz altmışaltı adedine tam tamına muvafakati ve mutabakatı ile, bu risalenin bu nâma liyakatini gösterir. Hem âyât-ı Kur'aniyenin adedi olan altıbin altıyüz altmışaltı'mn dört mertebesinden üç mertebesine tevâfuku dahi, bu risalenin, âyâtın bir lem'ası olduğuna bir işarettir diye telâkki ettik.

3-Güvercinler Said Nursi'yi ziyarete geliyormuş.(S: 236)

Haddimden yüz derece ziyade olan bu mektup muhteviyatını tevazu ile reddetmek bir küfran-ı nimet ve umum şâkirtlerin hüsn-ü zanlarına karşı bir ihanet olması ve aynen kabul etmek bir gurur, bir enâniyet ve benlik bulunması cihetiyle, umum namına Risale-i Nur kâtibinin yazdığı bu uzun mektubu, on üç fıkraları ilâve edip, hem bir şükr-ü mânevî, hem gururdan, hem küfran-ı nimetten kurtulmak için size bir suretini gönderiyorum ki, Meyvenin On Birinci Meselesinin âhirinde "Risale-i Nurun Isparta ve civarı talebelerinin bir mektubudur" diye ilhak edilsin. Ben bu mektubu, bu tâdilât ile yazdığımız halde, iki defa bir güvercin yanımızdaki pencereye geldi. İçeriye girecekti. Ceylân'ın başını gördü girmedi. Birkaç dakika sonra başkası aynen geldi. Yine yazanı gördü, girmedi. Ben dedim: "Herhalde evvelki serçe ve kuddüs kuşu gibi müjdecileridir. Veyahut bu mektup gizli müteaddit mektupları yazdığımızdan, mübarek mektubun tâdili ile mübarekiyetini tebrik için gelmişler" kanaatimiz geldi.

Said Nursî

4-Bir şakirdin sapık inanç şekli.(249-250)

Eskişehir mahkemesinde makam-ı iddianın nasılsa bir sehiv neticesi, Risale-i Nurun iman derslerine "Halkları ifsad ediyor" gibi bir tâbir ve sonradan o tâbirden vazgeçtiği halde, Risale-i Nur şakirtlerinden Abdürrezzak nâmında bir zat mahkemeden bir sene sonra demiş:

"Hey bedbaht! Otuz üç âyât-ı Kur'âniye işârâtının takdirine mazhar ve İmam-ı Ali'nin (r.a.) üç kerametinin ihbar-ı gaybîsiyle ve Gavs-ı Âzamın (k.s.) kuvvetli bir tarzda ihbarıyla kıymet-i diniyesi tahakkuk eden ve bu yirmi sene zarfında idareye hiçbir zararı dokunmayan ve hiç kimseye hiçbir zarar vermemesiyle beraber binler vatan evlâdını tenvir ve irşad eden ve imanlarını kuvvetlendiren ve ahlâklarını düzelten Risale-i Nur'un irşadlarına 'ifsad' diyorsun. Allah'tan korkmuyorsun, dilin kurusun!" demiş.

Şimdi, bu şakirdin haklı olarak bu sözünü makam-ı iddia gördüğü halde, "Said, etrafına fesat saçmış" tabirini insafınıza ve vicdanınıza havale ediyorum.

5-Said Nursi'nin zıvanadan çıkması ve Hz.Ali'ye iftiraları.(S: 260-261)

Evet, Hazret-i Ali Radıyallahu Anh, Kaside-i Celcelûtiyede iki suretle Risale-i Nur'dan haber verdiği gibi, Âyetü'l-Kübrâ risalesine işareten: "Ve bil Âyetü'l-Kübrâ eminnî minel fecet" der. Bu işarette îma eder ki, Âyetü'l-Kübrâ yüzünden ehemmiyetli bir musibet Risale-i Nur talebelerine gelecek ve "Âyetü'l-Kübrâ hakkı için o fecet ve 'musibetten şakirtlerine aman ver" diye niyaz eder, o risaleyi ve menbaını şefaatçi yapar. Evet, Âyetü'l-Kübrâ risalesinin tab'ı bahanesiyle gelen musibet, aynen o remz-i gaybîyi tasdik etti.

Hem o kasidede, Risale-i Nur'un mühim eczalarına tertibiyle işaretlerin hâtimesinde, mukabil sayfada der:

Ve tilke hurûfunnûri fecme' havâssahâ-ve haqqıq meânîhâ bihel hayru tümmimet

Yani, "İşte, Risale-i Nur'un sözleri, hurufları ki, onlara işaretler eyledik. Sen onların hassalarını topla ve mânâlarını tahkik eyle. Bütün hayır ve saadet onlarla tamam olur" der. "Hurufların mânâlarını tahkik et" karinesiyle mânâyı ifade etmeyen hecaî harfler murad olmayıp, belki kelimeler mânâsındaki "Sözler" namıyla risaleler muraddır.

6-Kapını kendi kendine açılıp kapanması yalanı.(S: 265)

Size dün yazdığım lâtifenin üç zerafeti var:

Birincisi: İstikbalde gelecek mübarek heyetin şahs-ı mânevîsinin bir mümessili olmasından, o şahs-ı mânevînin sırrıyla ve bereketiyle sürgülü kapı kendi kendine açıldığı gibi, yine o tahakkuk edip vücuda gelmiş mübarek heyetin bir mümessilinin on sene sonra yarım dakika benimle görüşmesi sebebiyle bana hiddet edildi. Ben de hiddet ettim, "Kapıları kapansın!" tekrar eyledim. Aynı günün gecesinin sabahında-hiç vuku bulmamış-kendi kendine nöbetçilerin kapıları kapandı, iki saat açılmadı.

7-Said Nursi kitaptan fal açarak teselli buluyor.(S: 266-7)

İki gün evvel sorgu hâkimi beni çağırdığı vakit, ben kardeşlerimi nasıl müdafaa edeyim diye düşünürken, İmam-ı Gazâli'nin Hizbü'l-Masûn 'unu açtım. Birden bu âyetler nazarımda göründü:

İnnellahe yudâfiu …..

Baktım ki: Birinci âyet, şeddeler sayılsa ve meddeler sayılmazsa âmenû daki "Vav" dahi meddedir) makam-ı cifrîsi ve ebcedîsi bin üç yüz altmış iki (1362) eder ki, tam tamına bu senenin aynı tarihine ve bizim mü'min kardeşlerimizi müdafaaya azmettiğimiz zamana, hem mânâsı, hem makamı tevafuk ediyor. Elhamdülillâh dedim, benim müdafaama ihtiyaç bırakmıyor.

Sonra hatırıma geldi ki: "Acaba netice ne olacak?" diye merak ettim. Gördüm:

[Allâhu hafîzun Alîm – Tûbâ lehum]

deki iki cümle, tenvin sayılmaz şartıyla, makam-ı cifrîsi aynen bin üç yüz altmış iki. Eğer bir med sayılmazsa, iki, eğer sayılsa üç eder. Tam tamına hıfz-ı İlâhiyeye pek çok muhtaç olduğumuz bu zamanın, bu senenin ve gelecek senenin aynı tarihine tevâfuk ederek, bir seneden beri büyük bir dairede ve geniş bir sahada aleyhimize ihzar edilen dehşetli bir hücum karşısında mahfuziyetimize teminat ile teselli veriyor. Risale-i Nur bu hadisede daha parlak fütuhatı hâkim dairelerde bulunmasından, şimdiki muvakkat tevakkuf bizi meyus etmez ve etmemeli. Ve Âyetü'l-Kübrâ 'nın tab'ı sebebiyle müsaderesi onun parlak makamına nazar-ı dikkati her taraftan ona celb etmesine bir ilânname telâkki ediyorum. Rabbenâ etmin lenâ nûranâ veğfirlenâ âyetini şimdi okudum. veğfirlenâ cümlesi tam tamına bin üç yüz altmış iki eder. Bu senenin aynı tarihine tevafuk eder ve bizi çok istiğfara davet ve emreder ki, nurunuz tamam olsun ve Risale-i Nur noksan kalmasın.

8-Said Nursi ayetleri kendine reklam için kullanıyor.(S: 270)

Aziz kardeşim, ve hasira hunâlikel kâfiru Bu âyet dahi vel asri innel insane lefî husrin işaretine işaret eder ki, kâfirlerin bu kadar tahribatları ve harpleri faydasız ve hasâret içerisinde ayn-ı zarar oldu. vel asri işaretinde Risale-i Nur'a bir îma bulunması remziyle, bu âyet dahi remzen bin üç yüz altmış Rûmî tarihi olan bu senede münafıklar ve küfre düşenler Risale-i Nur'a ilişecekler, fakat hasâret ederler. Çünkü zelzele ve harp gibi belâların ref'ine bir sebep Risale-i Nur'dur. Onun tatili (durdurulması) belâları celb eder diye bir gizli îma olabilir. - Said Nursî

9-Said Nursi bir kafiri mürşid yapıyor!(S: 279-280)

Bir zaman, müslim olmayan bir zat, tarikatten hilâfet almak için bir çare bulmuş ve irşada başlamış. Terbiyesindeki müridleri terakkiye başlarken, birisi keşfen mürşidlerini gayet sukutta görmüş. O zat ise ferasetiyle bildi, o müridine dedi: "İşte beni anladın." O da dedi: "Madem senin irşadınla bu makamı buldum; seni bundan sonra daha ziyade başımda tutacağım" diye Cenâb-ı Hakka yalvarmış, o bîçare şeyhini kurtarmış; birden bire terakki edip bütün müridlerinden geçmiş, yine onlara mürşid-i hakikî kalmış. Demek bazan bir mürid, şeyhinin şeyhi oluyor.

10-Risale-i Nur için uydurulmuş faydalar.(S: 283)

Aziz kardeşlerim,

Bu fecirde, birden bir fıkra ihtar edildi. Evet, ben de Hüsrev'in zelzele hakkında tafsilen yazdığı keramet-i Nuriyeyi tasdik ederim ve kanaatim de o merkezdedir. Çünkü Risale-i Nur ve şakirtlerine dört defa şiddetli taarruzların aynı zamanında dört defa dehşetli zelzelenin hücumu tam tamına tevafukları tesadüfî olmadığı gibi, Risale-i Nur'un iki merkez-i intişarı olan Isparta ve Kastamonu'nun sair yerlere nisbeten âfâttan mahfuz kalmaları ve Sûre-i Ve'l-Asr işaretiyle, âhirzamanın en büyük bir hasâret-i insaniyesi olan bu İkinci Harb-i Umumîden, çare-i necat ise iman ve amel-i salih olmasından, Risale-i Nur'un Anadolu'nun her tarafında iman-ı tahkikîyi neşri zamanına Anadolu'nun fevkalâde olarak bu hasâret-i azîme-i harbiyeden kurtulması tam tamına tevafuku dahi tesadüfî olamaz. Hem Risale-i Nur'un hizmetine zarar veren veya hizmette kusur edenlere aynı zamanında gelen şefkat veya hiddet

tokatlarının yüzer vukuatları tam tamına tevafukları tesadüfî olmadığı gibi, Risale-i Nur'a hüsn-ü hizmet edenlerin hemen hemen bilâistisna maişetinde vüs'at ve bereket kalbinde meserret ve rahat görmelerinin binler hadiseleri dahi tesadüfî olamaz.

11-Risale-i Nura ilişenler deprem ile cezalandırılıyor iddiası.(S: 284)

İşte Bediüzzaman'ın uzun senelerden beri "Zındıklar Risale-i Nur'a dokunmasınlar ve şakirtlerine ilişmesinler. Eğer dokunurlarsa ve ilişirlerse, yakınında bekleyen felâketler, onları yüz defa pişman edecek" diye Risale-i Nur ile haber verdiği yüzler hadisat içinde, işte zelzele eliyle doğruluğunu imza ederek gelen dört hakikatli felâket daha... Cenâb-ı Hak bize ve Risale-i Nur'a taarruz edenlerin kalblerine iman, başlarına hakikati görecek akıl ihsan etsin. Bizi bu zindanlardan, onları da felâketlerden kurtarsın. Âmin. – Hüsrev

12-Hafız Ali, Said Nursi'nin yerine ölmüş!(S: 288)

Ben merhum Hâfız Ali'yi unutamıyorum. Onun acısı beni çok sarsıyor. Eski zamanlarda bazen böyle fedakâr zâtlar, kendi dostu yerine ölüyorlardı. Zannederim, o merhum benim yerimde gitti.

13-Said Nursi berzah alemini gördüğünü sanıyor.(S: 288-9)

Medar-ı hayrettir ki, ben şimdi onun mânevî, belki maddî hayatıyla âlem-i berzaha gitmesi cihetiyle, o âleme gitmek için bende bir iştiyak zuhur etti ve ruhuma başka bir perde açıldı. Nasıl ki buradan Isparta'daki kardeşlerimize selâm gönderip muarefe, muhabere ile sohbet ediyoruz. Aynen öyle de, Hâfız Ali'nin tavattun ettiği âlem-i berzah, nazarımda Isparta, Kastamonu gibi olmuş.

14-Said Nursi ölmüş kişi ile rabıta kuruyormuş.(S: 289)

Hattâ bu gece, mesmuatıma göre, buradan birisi oraya gönderilmiş (vefat etmiş) . On defadan ziyade teessüf ettim. "Niçin Hâfız Ali'ye onunla selâm göndermedim?" Sonra ihtar edildi ki, selâm göndermek için vasıtalara ihtiyaç yok; kuvvetli rabıtası telefon gibidir. Hem o gelir, alır.

15-Risale-i Nur'un haylaz şakirtleri tokatladığı iddiası.(S: 291)

Risale-i Nur'un Gençlik Rehberinde ve Meyve Risalesindeki beş meselesinin, haylaz gençlerde dokuz tokadı Risale-i Nur'un bir lâtif kerameti olduğunu o gençler dahi tasdik ediyorlar.

Birincisi: Bana hizmet eden Feyzi. Ona bidayette dedim: "Sen Meyvenin bir dersinde bulundun, haylâzlık yapma." O yaptı, birden tokat yedi, bir hafta eli bağlı kaldı.

Evet, doğrudur. Feyzî

İkincisi: Bana hizmet eden ve Meyveyi yazan Ali Rıza. Bir gün, yazdığını ona ders verecektim. O, haylâzlığından yemek pişirmek bahanesiyle gelmedi, birden tokat yedi. O vakit onun tenceresi sağlamken, dibi yemeğiyle beraber tamamen düştü.

Evet, doğrudur. Ali Rıza

Üçüncüsü: Ziya, Meyvenin gençliğe ve namaza dair meselelerini kendine yazdı, namaza başladı. Fakat haylâzlık yaptı, namazı ve yazıyı bıraktı. Birden, o vakitte tokat yedi. Hilâf-ı âdet ve sebepsiz, başı üstündeki sepeti ve elbiseleri yandı. O kadar kalabalık içinde yanıncaya kadar kimse farkında olmaması, kasdi bir şefkat tokadı olduğunu gösterdi.

Evet, doğrudur. Ziya

Dördüncüsü: Mahmud. Ona Meyveden gençlik ve namaz meselelerini okudum ve dedim: "Kumar oynama, namaz kıl." Kabul etti. Fakat haylâzlık galebe etti, namaz kılmadı ve kumar oynadı. Birden, hiddet tokadını yedi. Üç dört defada daima mağlûp olup fakir haliyle beraber kırk lira ve sakosunu ve pantolonunu kumara verdi, daha aklı başına gelmedi.

Evet, doğrudur. Mahmud

Beşincisi: On dört yaşında Süleyman namında bir çocuk, ziyade haylâzlık yapıp başkalarının da iştahlarını açıyordu. Ona dedim: "Uslu dur. Namazını kıl. Senden büyük haylâzların içinde bu halin sana tehlike getirir." O, namaza başladı, fakat yine namazı terk ve haylâzlığa girdi. Birden tokat yedi. Uyuz illetine müptelâ oldu, yirmi gündür yatağında yatmaya mecbur oldu.

Evet, doğrudur. Süleyman

Altıncısı: Bana bidayette hizmet eden Ömer, namaza başladı, şarkıları bıraktı. Fakat bir akşam, kapıya yakın bir şarkı kulağıma geldi, evrad ile meşguliyetime zarar verdi. Ben, hiddet ettim, çıktım. Gördüm ki, hilâf-ı âdet, Ömer'dir. Ben de hilâf-ı âdet bir tokat vurdum. Birden, sabahleyin hilâf-ı âdet olarak Ömer başka hapse gönderildi.

Yedincisi: Hamza namında, on altı yaşında sesi güzel olmasından şarkı söylüyor, başkalarının da iştahlarını açıyor, haylâzlık ediyordu. Ona dedim: "Böyle yapma, tokat yiyeceksin." Birden, ikinci gün bir eli yerinden çıktı, iki hafta azabını çekti.

Evet, doğrudur. Hamza

16-Nurcular Hz.Ali'yi emellerine alet ediniyorlar.(S: 316)

Hem bu memlekete maddî ve mânevî bereketi ve fevkalâde hizmeti, otuz üç âyât-ı Kur'âniyenin işârâtıyla ve İmam-ı Ali Radıyallahu Anhın üç keramet-i gaybiyesiyle ve Gavs-ı Âzamın (k.s.) kat'î ihbarıyla tahakkuk etmiş olan Risale-i Nur; bizim âdi ve şahsî kusurlarımızla mes'ul olmaz ve olamaz ve olmamalı. Yoksa bu memlekete hem maddî, hem mânevî, telâfi edilmeyecek derecede zarar olacak.

17-Bir nurcunun Risale-i Nur'a iltifatları.(S: 384)

"Ey Risale-i Nur! Senin, hakkın dili ve hakkın ilhamı olup onun izniyle yazıldığına şüphe yok... Ben kimsenin malı değilim. Ben hiçbir kitaptan alınmadım, hiçbir eserden çalınmadım. Ben Rabbânî ve Kur'ânîyim. Bir lâyemutun eserinden fışkıran kerametli bir Nurum... Sen çok feyizli ve rahmetli bir hak kitapsın.

18-Allah katran ağacının dalları arasında Nursi için ekmek yarattıyor yalanı.(S: 410)

Dağda, üç ay, bana ve misafirlerime bir kıyye tereyağı, hergün ekmekle beraber yemek şartıyla, kâfi geldi. Hattâ, Süleyman isminde mübarek bir misafirim vardı. Benim ekmeğim de ve onun ekmeği de bitiyordu. Çarşamba günüydü, dedim ona: "Git, ekmek getir." İki saat, her tarafımızda kimse yok ki oradan ekmek alınsın. "Cuma gecesi senin yanında bu dağda beraber dua etmek arzu ediyorum" dedi. Ben de dedim: "Tevekkelnâ alâllah, kal."

Sonra, hiç münasebeti olmadığı halde ve bir bahane yokken, ikimiz yürüye yürüye bir dağın tepesine çıktık. İbrikte bir parça su vardı. Bir parça şekerle çayımız vardı. Dedim: "Kardeşim, bir parça çay yap."

O ona başladı. Ben de derin bir dereye bakar bir katran ağacı altında oturdum. Müteessifâne şöyle düşündüm ki: Küflenmiş bir parça ekmeğimiz var; bu akşam ancak ikimize yeter. İki gün nasıl yapacağız ve bu sâfi-kalb adama ne diyeceğim diye düşünmedeyken, birden bire başım çevrilir gibi başımı çevirdim. Gördüm ki, koca bir ekmek, katran ağacının üstünde, dalları içinde bize bakıyor. Dedim: "Süleyman, müjde! Cenâb-ı Hak bize rızık verdi."

O ekmeği aldık; bakıyoruz ki, kuşlar ve hayvânât-ı vahşiye, hiçbiri ilişmemiş. Yirmi otuz gündür hiçbir insan o tepeye çıkmamıştı. O ekmek ikimize iki gün kâfi geldi. Biz yerken, bitmek üzereyken, dört sene sadık bir sıddîkım olan müstakim Süleyman, ekmekle aşağıdan çıkageldi.

19-Said Nursi kedilerin zikrini işitiyormuş.(S: 411)

Şu üstümdeki sakoyu, yedi sene evvel eski olarak almıştım. Beş senedir elbise, çamaşır, pabuç, çorap için dört buçuk lira ile idare ettim. Bereket, iktisat ve rahmet-i İlâhiye bana kâfi geldi.

İşte, şu nümuneler gibi çok şeyler var ve bereket-i İlâhiyenin çok cihetleri var. Bu köy halkı çoğunu bilirler. Fakat sakın bunları fahr için zikrediyorum zannetmeyiniz. Belki mecbur oldum. Hem benim için iyiliğe bir medar olduğunu düşünmeyiniz. Bu bereketler, ya yanıma gelen hâlis dostlarıma ihsandır; veya hizmet-i Kur'âniyeye bir ikramdır; veya iktisadın bereketli bir menfaatidir; veyahut: “Ya Rahim,Ya Rahim” ile zikreden ve yanımda bulunan dört kedinin rızıklarıdır ki, bereket suretinde gelir, ben de ondan istifade ederim. Evet, hazin mırmırlarını dinlesen, "Yâ Rahîm, yâ Rahîm" çektiklerini anlarsın.

20-Risale-i Nur'un ağlaması ile yer titrer, hava ağlar yalanı.(S: 424)

Pek çok tecrübelerle ve hadiselerle kat'î kanaat verecek bir tarzda, Risale-i Nur'un ağlamasıyla ya zemin titrer veya hava ağlar. Gözümüzle çok gördüğümüz ve kısmen mahkemede dahi ispat ettiğimiz gibi, tahminimce bu kış emsalsiz bir tarzda, yaz gibi bidayette gülmesi, Risale-i Nur'un perde altında teksir makinesiyle gülmesine ve intişarına tevafuku; ve her tarafta taharri ve müsadere endişesiyle tevakkufla ağlamasına, birden bire kış dehşetli hiddeti ve ağlamasıyla tetabuku kuvvetli bir emaredir ki, hakikat-i Kur'âniyenin bu asırda parlak bir mucize-i kübrâsıdır, zemin ve kâinat onun ile alâkadar...

21-Bazı evliyaların Said Nursi kılığında göründüğü yalanı.(S: 425)

Bir zaman meşhur bir allâmeyi, harbin müteaddit cephesinde cihada gidenler görmüşler, ona demişler. O da demiş: "Bana sevap kazandırmak ve derslerimden ehl-i imana istifade ettirmek için benim şeklimde bazı evliyalar benim yerimde işler görmüşler."

22-Said Nursi'nin aynı anda birkaç yerde görüldüğü yalanı.(S: 425)

Aynen bunun gibi, Denizli'de camilerde beni gördükleri, hattâ resmen ihbar edilmiş ve müdür ve gardiyana aksetmiş. Bazıları telâş ederek, "Kim ona hapishane kapısını açıyor?" demişler. Hem burada dahi aynen öyle oluyor.

Şualar, Said Nursi, Sözler Yayınevi, İstanbul 1992

Tarihçe-i Hayat

Said Nursi'ye gördüğü bir rüyada Hz.Peygamber soru sormamak şartıyla Kur'an ilmi öğretileceğini müjdelemiştir yalanı.(S: 30)

Nurşin'de bir müddet kaldıktan sonra Hizan'a döndü. Sonra medrese hayatını terk ederek, pederinin yanına geldi ve bahara kadar evde kaldı. O sırada şöyle bir rüya görür:
Kıyamet kopmuş, kainat yeniden dirilmiş. Molla Said, Peygamber Aleyhissalatü Vesselamı nasıl ziyaret edebileceğini düşünür. Nihayet Sırat Köprüsünün başına gidip durmak hatırına gelir. "Herkes oradan geçer, ben de orada beklerim" der ve Sırat Köprüsünün başına gider. Bütün peygamberan-ı izam hazeratını birer birer ziyaret eder; Peygamber Efendimizi de ziyarete mazhar olunca uyanır.
Artık bu rüyadan aldığı feyiz, tahsil-i ilim için HAŞİYE 2 büyük bir şevk uyandırır.

HAŞİYE 2
Tarihçe-i hayatında yazılmamış o rüyada mazhar olduğu bir hakîkati sonradan şöyle anladık ki:
Molla Said Hazret-i Peygamberden ilim talebinde bulunmasına karşılık, Hazret-i Resûl-i Ekrem Aleyhissalatü Vesselam, ümmetinden sual sormamak şartıyla ilm-i Kur'an'ın talim edileceğini tebşîr etmişler. Aynen bu hakîkat, hayatında tezahür etmiş; daha sabavetinde iken bir allame-i asır olarak tanınmış ve katiyen kimseye sual sormamış, fakat sorulan bütün suallere mutlaka cevap vermiştir.

Bir yenilik yapmak için ilim ve fennin özünü üç ayda öğrenmiştir yalanı.(S: 31)

Maksadı ise, esasen kendisinde fıtraten mevcud bulunan îcad ve teceddüd fikrini medrese usûllerinde göstermek ve bir teceddüd vücuda getirmek HAŞİYE ve bir sürü haşiye ve şerhlerle vakit zayi etmemekti. Bu sûretle, ale'l-usûl yirmi sene tahsili lazım gelen ulûm ve fünûnun zübde ve hülâsasını üç ayda tahsil ve ikmal etmiştir.

HAŞİYE
Yirmi üç senede telifi tamamlanan ve yüz otuz kitaptan müteşekkil Risale-i Nur adlı eserleriyle, ilm-i kelam sahasında bir teceddüd yaptığı görülmüştür.
Evet, kendisi, on beş sene tahsili lazım gelen ilmi üç ayda elde etmesi, gaybî bir işarettir ki: "Bir zaman gelecek, on beş sene değil, bir sene bile ilm-i îman dersini alacak medreseler ele geçmeyecek. İşte o zamanda müştaklara on beş senelik dersi on beş haftada ellere verebilecek Kur'anî bir tefsir çıkacak ve Said onun hizmetinde bulunacak."

Said Nursi rüyasında adam öldürme emri alıyor.(S: 36)

Tillo'da iken, bir gece Şeyh Abdülkàdir-i Geylanî Hazretlerini (k.s.) rüyasında görür. Geylanî Hazretleri (k.s.) kendisine hitaben:
"Molla Said! Mîran aşîreti reisi Mustafa Paşaya gidiniz ve kendisini tarîk-ı hidayete davet ediniz; yaptığı zulümden vazgeçerek, namaza ve emr-i marufa müdavim olmasını tavsiye ediniz. Aksi takdirde öldürünüz."

Şakirtler büyük kutbun himayesine muhtaç değildir safsatası.(S: 270)

Faşetmek hatırıma gelmeyen bir sırrı, faş etmeye mecbur oldum. Şöyle ki:
Risale-i Nur'un şahs-ı manevîsi ve o şahs-ı manevîyi temsil eden has şakirtlerinin şahs-ı manevîsi "ferîd" makamına mazhar oldukları için, değil husûsi bir memleketin kutbu, belki ekseriyetle Hicaz'da bulunan kutb-u azamın tasarrufundan hariç olduğu gibi onun hükmü altına girmeye mecbur değil. Her zamanda bulunan iki imam gibi, onu tanımaya mecbur olmuyor. Ben, eskiden Risale-i Nur'un şahs-ı manevîsini, o imamlardan birisini zannediyordum. Şimdi anlıyorum ki; Gavs-ı Azam'da, kutbiyet ve gavsiyetle beraber, "ferdiyet" dahi bulunduğundan, ahirzamanda, şakirtlerinin bağlandığı Risale-i Nur, o ferdiyet makamının mazharıdır.

Risale-i Nur kudsi bir eserdir iddiası.(S: 286)

….Cenab-ı Hak, Üstadımıza, Risale-i Nur'un telifinde öyle bir iktidar-ı bedî ihsan etmiştir ki; bu herkese nasip olacak hasletlerden değildir. O harika Nur Risaleleri, herbiri, gurbette, hastalık içinde, dağda, bağda, katipsiz, tahammülü müşkül gayet ağır şerait dahilinde, zahirî nice müşkülatlarla meydana gelmiş ve mü'minlerin imdadına yetişmiştir. Fakat, Cenab-ı Hakka şükrolsun ki, inayet-i İlahiye, harika bir tarzda Üstadımıza fevkalade muvaffakıyet ihsan etmiştir. İşte bu sırdandır ki, Cenab-ı Hak, ona kainatı bir kitab-ı semavî ve arzı bir sahife gibi keşf ve şuhudla bihakkalyakîn okuyacak bir iktidar vermiş, mahz-ı inayetle böyle

kudsî bir esere sahip kılmıştır.

Kalpten geçenleri okuyan Said Nursi!(S: 287)

Hem, Üstadımızın harika halatı ve şayan-ı hayret garaib-i ahvali başta Risale-i Nur olarak pekçoktur. Evet, biz îtiraf ediyoruz ki, Üstadımız bizim hatırat-ı kalbimizi bizden ziyade okur, çok defa haberimiz olmadığı bir meselede bizleri şiddetli telaşla ikaz ederler, bizi hayrette bırakırlar. Fakat, günler geçtikten sonra aynen Üstadımızın ikaz ettiği şeyle karşılaşır, aklımız başımıza gelirdi. Üstadımızla dağa gittiğimiz zaman, daha şehre dönme zamanı gelmeden, birden Üstadımız kalkarlar, bize de emrederlerdi. Hikmetini sormak istediğimizde, "Acele gidelim, Risale-i Nur hizmeti için bizi bekliyorlar." Hakîkaten, şehre avdetimizde, mutlaka mühim bir Risale-i Nur şakirdi bizi bekliyor bulur veya birkaç defa gelip gittiğini komşular haber verirlerdi.

Said Nursi gelecekten haber verirdi yalanı.(S: 287)

Üstadımız arasıra bizlere, husûsan Feyzi'ye latîfe tarzında buyururlardı ki:
"Cezanız var, tokat yiyeceksiniz, hapse gireceksiniz..." diye Denizli hapsimizi bize remzen haber verip, hem bizi ikaz, hem kable'i-vukù bir mühim hadiseyi keşfen beyan ediyorlardı. Hakîkaten çok geçmedi, Üstadımızın dediği çıktı.

Risale-i Nur'a ilişirlerse afetlerin hücumuna sebep olurlar uydurması.(S: 288)

Yine, Üstadımız tevkifimizden evvel mükerreren buyururlardı ki: "Ehl-i dünya, Risale-i Nur'a ilişmesinler; ilişirlerse, afetlerin hücumuna sebep olurlar." Hakîkaten herkesçe malûmdur ki, Risale-i Nur şakirtleri tevkif edilir edilmez her tarafta afetler, zelzeleler, hastalıklar başlardı; ta Risale-i Nur'un hakkaniyeti tasdik olunup vatana faideli olduğu îtiraf edilinceye kadar. Çok yerlerde, ezcümle Kastamonu'da zelzele devam etti.

Kastamonu kalesi taşlarını atarak Said Nursi'yi tasdik etmiş!(S: 288)

Hatta Kastamonu'nun tarihî yüksek kal'ası (Ki, bazı risalelerin medresesi hükmüne geçti.) Risale-i Nur'a ve müellifi olan Üstadımıza iştiyak ve hasretinden matem tutup, en sağlam köklü taşlarını aşağı atarak, Üstadımızın ihbar-ı gaybîsini maddeten tasdik etmiştir.

Ayet bize cifirle haber veriyor yalanı.(S: 288)

Üstadımız, tevkifimizden mukaddem buyururlardı ki:
"Risalé-i Nur'a müthiş bir hücum planı var; fakat, merak etmeyiniz. Müjde, inayet-i İlahiye imdadımıza yetişecek. Şöyle ki:
"Bugün, okumak için Hizb-i Azam-ı Nûrîyi açmıştım, birden karşıma, ayeti çıktı; manen, 'Bana bak!' dedi.
"Ben de baktım; gördüm ki, manasının çok tabakalarından husûsan mana-i işarîsiyle ve cifrîsiyle hem hapis musîbetine, hem necatımıza işaret ve bize beşaret ediyor" buyurdular.

Nurcuların Hz.Ali'ye ve dine korkunç bir hakareti!(S: 291)

İmam-ı Ali (r.a.) gaybaşina nazarıyla (gaybı gören bakışı ile) bu risaleyi görmüş, "Kasîde-i Celcelutiye"sinde bu risalenin ehemmiyetine ve makbuliyetine işaret edip, fıkrasıyla onu (risaleyi) şefaatçi yaparak dua etmiştir.
Bu "Ayetü'l-Kübra"nın tetkîki neticesinde Üstad ve talebelerinin beraetle hapisten kurtulmaları, İmam-ı Ali'nin (r.a.) bu duasının kabulünü ispat etmiştir.

Bir nurcunun mahkemeye beddua ederken kendi hurafelerini görememesi.(S. 362)

Risale-i Nur şakirtlerinden Abdürrezzak namında bir zat mahkemeden bir sene sonra demiş:

"Hey bedbaht! Otuz üç ayat-ı Kur'aniye işaratının takdirine mazhar ve Imam-ı Ali'nin (r.a.) üç kerametinin ihbar-ı gaybîsiyle ve Gavs-ı Azamın (k.s.) kuvvetli bir tarzda ihbarıyla kıymet-i dîniyesi tahakkuk eden ve bu yirmi sene zarfında idareye hiçbir zararı dokunmayan ve hiç kimseye hiçbir zarar vermemesi ile beraber binler vatan evladını tenvir ve irşad eden ve îmanlarını kuvvetlendiren ve ahlaklarını düzelten Risale-i Nur'un irşadlarına `ifsad' diyorsun. Allah'tan korkmuyorsun; dilin kurusun" demiş.

Zehirlenen Said Nursi cevşen okuyarak şifa bulmuş!(S: 401)

Bir siyasî memurun iğfali ve "Imhası için yukarıdan emir aldık" demesine aldanan bir bekçibaşı, Üstadın penceresine geceleyin merdivenle çıkarak yemeğine zehir atmış; ertesi gün Üstad zehirlenerek kıvranmaya başlamıştır. Zehirin tesiri çok azîm olduğu halde; kendisi, "Cevşenü'i-Kebîr gibi evrâd-ı kudsiyelerin feyziyle ölümden muhafaza olunuyorum. Fakat, hastalık, ıztırap çok şiddetlidir" derdi.

Said Nursi Tarihçe-i Hayatı, Yeni Asya Neşriyat, Almanya Baskısı Temmuz 1994

Tılsımlar Mecmuası

Risale-i Nur'un kıymetini tam hadis ve ayet ile ispat etmesine hayretle barekellah dedim, iddiası.(S: 168)

Evvelâ: Aydın havalisinin Hasan Feyzi'si ve Husrev'i ve Mehmed Feyzi'si ve Risale-i Nur'un manevî avukatı Ahmed Feyzi'nin üç seneden be*ri âlimâne, mudakkikâne yazdığı şu gelen istihrâcât-ı gaybiyeyi ve Sikke-i Tasdik-i Gaybiye'nin bir kuvvetli hücceti ve şahidi bulunan şu risaleciği dik*katle mütalaa ettim. O'nun tedkikatına ve Risale-i Nur'un kıymetini tam hadis ile ve âyet ile isbat etmesine karşı, hayret ve istihsan ile "Mâşâallah, Bârekellah" dedim. Fakat, bir derece tâbire muhtaçtır. Ayn-ı hakikattir; fakat "Said" hakkında husûsan son kısmın haşiyelerinde -şahsiyetim itibarıyla had-dimden yüz derece ziyade bir hüsn-ü zannı ile-

hakikatin sureti değişmiş...

Said Nursi Kitaplarını yere göğe sığdıramıyor.(S: 168)

Evet, hem Sikke-i Gaybiye, hem O'nun yazdığı âyetler ve hadisler müt-tefikan bu asırda bir hakikat-ı nûrâniyeye işaret ediyorlar.

Said Nursî ayetleri kendini reklam için kullanıyor.(S: 168)

Bazı âyât-ı kerîme ve ehâdis-i şerîfe âhirzamanda gelecek bir müceddid-i ekberi mânâ-yı işârî ile haber veriyorlar.

Mehdi'nin doğum tarihi Said Nursî ile aynıymış!(S: 203)

AYN-I HARİKA T BİR KERAMET-İ GAYBİYEDİR

İ'tikad-ı Ehl-i Sünnet'çe hurûc-u eşrat-ı saatten olarak mervî olan Mehdi'nin (R.A.) velâdeti dahi, zuhuru gibi âhirzamanda olacaktır. Ve Âl-i Beyt'ten olduğuna göre ismi, ism-i Nebîye (A.S.M.) ve pederinin ismi, ism-i ebî Nebîye (A.S.M.) uya*caktır. Bu bâbta ehl-i hakâik câniblerinden menkûl olan kuşûfâtın henüz birşey kiz-be çıkmayanı, Mevlâna Hasenü'l Adevî'nin Mevâkıtü'l Şa'râni'den naklettiği ke*şiftir ki, Abdülvehhab-ı Şa'rânî Hazretleri Kitabül'-Yevâkıtü'l-Cevâhir'i, Mehdi-i âhirzamanın 1255 senesi Şaban'ın 15'inci gecesi dünyaya geleceğini, Şeyh Hasan-ı Irakî'den nakl ve bu re'yde kendi şeyhleri Ali Havâsî Hazretlerinin dahi muvafaka*ti olduğunu beyan buyurmuştur.

(Meşahirü'n-Nisâ cilt l, sahife 227, dârü'l tab'atü'l âmire)

Merhum Hacı Zihni Efendi'nin Meşahirü'n- Nisa unvanlı eserinden nakl etti*ğimiz bu satırlarda beyan olunan olunan 1255 senesi ile kitabın sahifesinin kenarına haşiye olarak kaydedilen 1294 senesi ile sevgili Üstadımızın tarih-i veladetlerine; ikin*cisi, yani 1294 tarihi ise besmele-i hayatlarına başladıkları tarihtir.

Said Nursi'nin ilginç mehdi teorisi.(S: 208)

Hazret-i Mehdi (R.A.), zamanındaki mehdilerin en yükseği ve umûr-ü dinde müctehidlerin en mükemmeli olacaktır. Bu da müşarünileyhin azametinin kemâline, cemalinin şerefine, mertebesinin yüksekliğine ve derecesinin meziyetine delalet eder.

Said Nursi çocuk iken evvelin ve ahirin ilimlerine varis kılınmış!(S: 208)

Hadis-i Şerif meali: "Mehdi, evlâdımdan kırk yaşında bir şahısdır. Yüzü, necm-i ziyadar gibi; onca zulm ve haksızlık ile doldurulan yeryüzünü, hak ve adaletle dol*durur. Hilâfette; yerde, göktekiler ve hatta havadaki kuşlar bile razı olacaklardır."

Haşiye 1: Bu cihet güneş gibi aşikar bir hakikattir. Ki, O zât-ı zîhavârik daha hâl-i sahavetinde iken ve hiç tahsil yapmadan* zevahiri kurtarmak üzere, üç aylık bir tahsil müddeti ulûm-u evvelin ve afiirîn, ledün'niyat ve hakâik-ı eşyaya, esrar-ı kâinata ve hikmetri İlâhiyeye vâris kılınmıştır ki, şimdiye kadar böyle bir mazhariyet-i ulyâya kimse nail Olmamıştır. Bu hârika-i ilmiyenin işi asla mesûk değildir. Bu ci*het, Risale-i Nur'u çınlayarak okuyanlara malumdur.

Mehdi çıkmadan önce doğudan kuyruklu yıldız doğacaktır uydurması.(S: 208)

Hadis-i Şerif meali: "Mehdi (R. A) çıkmasından önce, şarktan, parlak kuyruğa sahi b bir yıldız doğacaktır." (Haşiye 1: O yıldız, birinci harb-i umumide, Risa'e-i Nur'un ilk intişarı anların*da zuhur etmiştir. Bu senede görenlere şâyân-ı dikkattir.)

Said Nursi'nin mehdi olduğunun ilginç delilleri.(S: 208)

Hadis-i Şerif meali: "Mehdi (R. A.), evlâdımdan kırk yaşında bindir. Yüzü necm-i ziyadar gibidir. Sağ yanağında siyah bir ben vardır. Üzerinde iki pamuklu hırkası bulunur. Bu halife, benî-îsrâil erkeklerine benzer. Hazineler istihraç edip, şirk me-dîne'lerini feth edecektir.(Haşiye 2: Hazret-i Üstada dikkat edenler, sağ yanağındaki siyah beneği kolay*lıkla görebilirler, iki pamuklu hırkası olup, hâl-i sahavetinden beri acîb ve başkala*ra benzemeyen bir giyime sahib olup, Hadis-i Şerifi fi'len tasdik etmektedir. Usa*nandaki sıklet ise, kendisi ile görüşenlere malumdur. Ve kırk yaşında Risale-i Nur'*un te'lifine meşgul olup, mukaddes vazifesine, imân-ı tahkikinin neşri vazifesi baş*lamıştır.

Tılsımlar Mecmuası, Said Nursi, Tenvir Neşriyat, İstanbul 1988

FETHULLAH GÜLEN'in KİTAPLARINDAKİ SAPIKLIKLAR

"Ruhanilerin görmesi, cisimlenmesi" hurafesi. (s.21)

Ruhanîlerin Görmesi

Ruhanî kendi çerçevesi dahilinde pek çok şeyi müşahede edebilir. Ruhanilerin cismaniyete ait şeyleri görmeleri, onlar için zahmetsiz sıkıntısız bir şekilde gerçekleşebilir. Bazen Allah onlara, mükâfat-ı cismaniye de verir. Ancak bu, hiçbir zaman hulûl ve ittihad şeklinde gerçekleşmez. Bu ruhun, cismaniyetle iç içe münasebeti şeklinde tecelli eder. Dolayısıyla ruh-

cesed beraber olarak kendilerine ait şeyleri müşahede ederler. Siz, bir dürbünle dağları gördüğünüz, daha hassas bir dürbünle yıldızları müşahede ettiğiniz gibi, ruhlar da, cismaniyete ait şeyleri böyle çeşitli dürbünler kullanarak, cismanîlerin görme ve duyma buudları içerisinde müşahede ederler.
[Fasıldan Fasıla 1, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 3.Baskı, Eylül 1995, Sayfa 21]

Ruhların tekrar cisimlenebileceği iddiası(s.23)

Ruh ve Cesed

Madde ile kayıtlı olmayan ruhlar, dünyadaki cesetlerine benzer misalî cesedleriyle tekrar görülebilirler. Bunun sayısız denecek kadar misalleri vardır.

[Fasıldan Fasıla 1, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 3.Baskı, Eylül 1995, Sayfa 23]

Veli dediği üç kişiyi nebi ile karşılaştırma hurafesi.(s.24)

Velinin bütün hayat boyu varacağı yere, nebi daha doğduğunda varmıştır. Mevlâna, Muhyiddin-i Arabî ve "80 küsur senelik hayatımda dünya zevki namına birşey tatmadım" diyen Bediüzzaman da buna dahil... Onlar bayraklarını nereye götürüp dikerlerse diksinler, orada Nebinin sesini-soluğunu duyarlar.

[Fasıldan Fasıla 1, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 3.Baskı, Eylül 1995, Sayfa 24]

Bişr-i Hafî ve köpekler hurafesi.(s.24)

Bişr-i Hafî'ye Saygı

Bişr-i Hafî'nin vefat ettiği gün, Bağdat'ın köpekleri sokaklara pislemeye başlamışlar. Bunu gören ehlullahtan biri, "Eyvah, Bişr-i Hafî vefat etti" diye irkilmiş. Zira, Bişr-i Hafî devamlı yalınayak gezermiş. Bundan dolayı köpekler de ona olan saygılarından orta yere pislemezlermiş. Bu bir menkıbe, aslına değil, faslına bakılmalı.!

[Fasıldan Fasıla 1, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 3.Baskı, Eylül 1995, Sayfa 24]

Veli ve keramet hurafeleri.(s.25)

Velâyet ve Keramet

Velâyetin ilk basamaklarında çok keramet görülür. Bunlar, şekerleme nevinden, veli namzedinin aşkını, şevkini artırmak içindir. Ama, evliyanın en mükemmelini temsil eden sahabe-i kiramda o kadar çok keramet yoktur. Çünkü onlar, yollarını ve istikametlerini bulmuşlardır ve şekerlemeye de ihtiyaçları yoktur.

[Fasıldan Fasıla 1, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 3.Baskı, Eylül 1995, Sayfa 25]

Velide hızır makamı yalanı.(s.25)

Hızıriyeti Temsil

Bazı veliler Makam-ı Hızıriyeti temsil ettiklerinden, uğradıkları yer yeşerir. Bediüzzaman da bu makamı temsil etmişse gezdiği yerler yeşerecektir. Bugün Türkiye'de hizmet adına birtakım yerlerdeki yeşillik bundandır. Buna Almanya, Rusya, Kosturma da dahil edilebilir. Onun geçtiği başka yerler de vakti geldiğinde mutlaka yeşerecektir.

[Fasıldan Fasıla 1, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 3.Baskı, Eylül 1995, Sayfa 25]

Allah'a ulaştıran aşk yolu yalanı.(s.26)

İnsanı Cenab-ı Hakk'a ulaştıran yollardan biri de "Aşk"tır. Aşk, beş duyunun dışında cereyan eden bir vak'adır. Aşk yolu, caziptir çekicidir. Bu yola girip de dönen olmamıştır. Bunun için, aşktan çok misal verilmiştir. Bir kere, aşk yolunda mahbûbda kusur aranmaz. Sonra aşkla ulaşılan cezbe gider ilâhî incizaba dayanır. Derken kul bir hamlede Allah'a ulaşır.

Yaşadığımız devir arızalı bir devirdir. "Allah" deyip de burnunun kemikleri sızlayan insan, ne kadar da az..!

[Fasıldan Fasıla 1, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 3.Baskı, Eylül 1995, Sayfa 26]

Peygamberimize mesnedsiz bir iftira.(s.27)

İnsan-ı kâmil mertebesi ile ecel arasında bir ilişki vardır. O mertebenin sahibi, o makama gelmeden ölmez. Efendimiz, vefatından evvel "Allahümme Refika'l-A'la" diyerek adımını atmış ve yükselişini devam etmiştir.

Zaten Rubûbiyet ile ubûdiyet birbiriyle ayrılmaz bir bütünlük arzeder. Ubûdiyyet dairesi, bütünüyle Rubûbiyet dairesi hesabına çalışır.

[Fasıldan Fasıla 1, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 3.Baskı, Eylül 1995, Sayfa 27]

Peygamberize yapılan büyük iftira.(s.27)

Soru: Muhyiddin ibn-i Arabî, "Hatemü'l-Enbiya'nın nuru Hâtemü'l-Evliya'nın nurundan istimdad eder" der. Bu, nasıl izah edilebilir?

Cevap: Çok su götürür bu soru ile alâkalı şimdilik şu kadarı yeter. Şöyle ki: Bu gibi zatlar, seyr-i sülûk ile ulaştıkları mertebelerde kendi nurlarını müşahede ediyorlar. Tabiî, kendi nurları kendilerine daha yakın, Efendimiz'in nuru da uzak bulunduğundan, kendi nurlarından gözleri kamaşıyor ve Sema-i Risâletin Kamer-i Münir'i olan Efendimiz'in nuru kendi çerçevesiyle görülemeyebiliyor. Bunu güneşten daha büyük oldukları halde, bu'dümüzün zulmetlerinden ötürü küçük gördüğümüz dev güneşlerle misallendirebiliriz. Ayrıca, bu zatlar söylediklerini bir sekir halinde de söylemiş olabilirler.

[Fasıldan Fasıla 1, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 3.Baskı, Eylül 1995, Sayfa 27]

Seyr ü sülûkun tanımı adı altında Yüce Rabbe mesnedsiz hakaretleri.(s.28)

Seyr ü sülûkun üç mertebesi vardır: Seyr ilâllah, Seyr fillah, Seyr minallah ve billah.

"Seyr ilâllah", Allah'a doğru seyretme ma'nâsındadır ve Seyr ü sülûkun ilk mertebesidir. Fakat onun da kendi içinde mertebeleri vardır: İlme'l-yakin, ayne'l-yakin, hakka'l-yakin'in mertebeleri gibi...

"Seyr fillah", Allah'da seyretme demektir. Bu, insanın her an O'nunla olması, O'nun esmâ ve sıfât dairesinde dolaşması, isim ve sıfatlarının tecellileriyle baş başa kalması demekdir ki, bir ma'nada sâlik, bu makamda tamamen Allah'ta fanî olur ve fenâfillah'ı ihraz eder.

Üçüncü mertebe ise, "Seyr minallah"dır. Sâlikin seyrini tamamladıktan sonra, varlığın özüyle alâkalı gördüğü bütün göz kamaştırıcı, baş döndürücü güzelliklere rağmen, insanlar arasına döner. Bu dönüş gördüklerini, tattıklarını bildirmek için dönüştür ve halk içinde Hakk'la beraber olma halidir.

Bu mertebelere nâil olanların hali, peygamberlerin Cenab-ı Hakk'ın muhtelif isimlerine mazhar olmaları haline benzer. En iyisi de, insanın bu mazhariyet ve bu hallerini bilmemesidir. Eğer biliyorsa, istidraç olmaması için duâ etmeli ve gizlemeye çalışmalıdır.

[Fasıldan Fasıla 1, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 3.Baskı, Eylül 1995, Sayfa 28]

F.Gülen, Allah'ın tasarruf yetkisini şeyhlere veriyor.(s.37-38)

Soru: Gavs, Kutup, Üçler-Yediler-Kırklar diye bilinen veliler, bütün İslâm ülkelerine mi dağılmıştır? Yoksa Türkiye'de ayrı, Mısır'da ayrı mıdır?

Cevap: Belki Allah (cc)'ın velileri dört bir tarafa dağılmıştır. Ancak "iki imam" dediğimiz zatlar, her zaman bulunabilir ama, Gavs her zaman olmayabilir.

Ayrıca her Kutup, Gavs değildir. Bir ölçüde kutbiyet, gavsiyetin hasse-i lazimesidir. Ve bunlar vefat edince Allah'ın izniyle vesayetleri devam eder. Yani tasarrufları, bir rahmet bulutu gibi üzerimizde tüllenir durur. İmam Rabbanî, A. Kadir-i Geylanî, Şeyhu'l-Harranî ve Bediüzzaman gibi zatları bunlardan sayabiliriz.

[Fasıldan Fasıla 1, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 3.Baskı, Eylül 1995, Sayfa 37-38]

Mantıksız bir soruya, deli saçması bir cevap.(s.38)

Soru: Evliyaullah birbirini tanırlar mı?

Cevap: Kutbiyet ve gavsiyet mertebesine gelenler tanıyabilir. Diğer evliyâ ise tanıyabilirler de tanımayabilirler de. Çünkü onlar temsil ettikleri ve zıllinde seyrettikleri makamlarla vardırlar. Böyle her zaman kendileri olamadıklarından, zaman zaman zılliyet ile aslı birbirine karıştırılabilir. Mesela, Hz. İlyas (as)'ın makamı, Hz. Mesih'in makamı, Muhammedî Makam gibi makamları (sav) tefrik edemeyenler, hatta, zıll ile aslı karıştırıp, bu Hz. Hızır'dır bu Hz. Mesih'tir... falan diyebilirler. Halbuki o bildiğimiz velidir ama, belli bir ismin gölgesinde seyrettiği için, halk onu o makamın asıl sahibi zanneder. Bu çok dakik bir mevzudur. En büyük velide bile bazen böyle durumlarda iltibaslar görülebilir. Bazen birisi, yaptığı irşad ve hizmetlerle makam-ı Mehdiyetin cüz'î bir hassasını temsil ederken, hüşyar fakat, ihatasız ruhlar da bu şahsa Mehdi derler. Halbuki bilmiyorlar ki o zat, büyük bir hakikatin sadece bir zıllini temsil ediyor. Onun içindir ki; bu türlü televvünat esnasında her zaman ifrattan sakınmalı; zira, ifrat edilirse mesul olunur. Evet, veli de olsa mesul olur.

[Fasıldan Fasıla 1, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 3.Baskı, Eylül 1995, Sayfa 38]

F.Gülen, Asfiya kullara gayb alemini seyrettiriyor.(s.40)

İşte Asfiyâ da, Hakk'a karşı böyle bir rasat kabiliyet ve imkânıyla serfirazdır. Sizin en pes dediğiniz şeylerde bile onlar Hakk'ın tecellilerini görürler. Bunlarda ilk mevhibe, cebrîdir de, ama sonra inkişafla, iradeleriyle de Halık'a açılırlar. Hakka açık olunca, mülk âlemini seyrettikleri gibi, melekut âlemini de her zaman temâşâ edebilirler. Bu müşahede ve seziş firasetten farklı bir şeydir. Zira, ferasete bazen tecrübe ile ulaşılabilir.

[Fasıldan Fasıla 1, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 3.Baskı, Eylül 1995, Sayfa 40]

Gavs-Azam adını kullanarak Sünnetullah Şeriatını hiçe sayıyor.(s.45)

Halk, yevm-i şek şüphesi içinde. Sonra "gidin, falanın bugün doğan bebeğine bakın. Eğer süt emmiyorsa Ramazandır, emiyorsa değildir" diyorlar. Tam o esnada Gavs-ı Azam'ın annesi de oğlu süt emmiyor diye ağlıyormuş. Hali görünce, "ana ağlama, bugün Ramazan; oğlun onun için süt emmiyor" diyorlar. Bunlar Cenab-ı Hakk'ın husûsî atayasına mazhar kimselerdir.

[Fasıldan Fasıla 1, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 3.Baskı, Eylül 1995, Sayfa 45]

Şerefli Rasûle, Hz. Osman'a ve Hz. Ali'ye çirkin iftiralar.(s.50-51)

Hz. Osman, âsîler tarafından muhasara altına alındığında, Asiler kendisine su bile vermediler. Sinesinden yediği hançerle kanının, okumakta olduğu Kur'ân'ın "Onlara karşı Allah sana yeter" ayetinin üzerine damlayacağı günün sabahında o hulasa olarak şöyle diyordu:

"Bu gece rüyamda Efendimiz'i (sav) gördüm. Bana, "Osman, seni susuz mu bıraktılar?", "Evet yâ Rasûlallah" dedim. Bana bir kova su getirdi; kanıncaya kadar içtim ve şu anda kanımda, hala içtiğim suyun dolaştığını hissediyor gibiyim. Sonra bana, "Osman, seni muhasara mı ettiler?" dedi. "Evet, yâ Rasûlallah" cevabını verdim. Allah Rasûlü (sav), o arada turfanda hurma istedi. Yanında Ebû Bekir ve Ömer vardı. Bana, "Yâ Osman, bizimle mi iftar etmek istersin, yoksa aile efradınla mı?" diye sordu. "Sizinle, yâ Rasûlallah" dedim."

Akşama çıkmadan şehit olacağını bilen Hz. Osman, hiç bir zaaf eseri göstermeden, tam bir teslimiyet ve tevekkül içinde başına gelecekleri inşirah içinde karşılayıvermişti.

Hz. Ali, mihrapta yiyeceği hançerle şehâdet şerbetini içeceği sabah namazına çıkarken, etrafında dolaşan tavukları kovalayan çocuklarına, "Bırakın, onlar babanızın yasını tutuyorlar" dediği nakledilir.

[Fasıldan Fasıla 1, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 3.Baskı, Eylül 1995, Sayfa 50-51]

F.Gülen, Said Nursî'yi kutsallaştırıyor.(s.60)

Mürşid bu düşünce ve amel ufkunu -Allah'ın inayetiyle- yakalayabilirse, Allah (cc) da, onun birini bin eder, gönlünü ilham kaynağı yapar. Bir avuç kor olan mahiyetini, okyanusları söndürecek derecede genişletir. İşte kendinden evvel de yüzlercesi gibi Bediüzzaman! Altı aylık tahsil hayatına deryaları sığdıran insan.

[Fasıldan Fasıla 1, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 3.Baskı, Eylül 1995, Sayfa 60]

Kur'an'a uymayan bir hikaye.(s.162)

Bir gün Hz. Muaviye'yi şeytan namaza kaldırır. Hz. Muaviye şaşkınlıkla neden kaldırıldığını sorar: Şeytan ona şu ibretâmiz cevabı verir: "Ben şeytanım. Geçen gün birisi sabah namazını kaçırdı. Kalktığında öyle bir "of" etti ki, onun nedameti yüzü suyu hürmetine Allah pek çok kimseyi bağışladı. Seninki de öyle olur diye korktum ve onun için seni namaza kaldırdım."

[Fasıldan Fasıla1, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 3.Baskı, Eylül 1995, Sayfa 162]

F.gülen'in tavsiye ettiği şirk dolu kitaplar.(s.182)

1- Halkadan Parıltılar - Necip Fazıl Kısakürek

2- Tezkiretü'l-Evliya - Feridüddin Attar

3- Nefahatü'l-Üns - Molla Cami

4- Tabakatü'l-Kübra - İmam Şa'rani

5- Mektubat - İmam Rabbani

6- Kûtul-Kulub - Ebu Talip Mekkî

7- İhyâ - İmam Gazali

[Fasıldan Fasıla 1, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 3.Baskı, Eylül 1995, Sayfa 182]

Hz.Ali'yi ebced-cifirci yapma sapıklığı.(s.186)

Soru: Kur'ân-ı Kerim'den tefe'ül edip, ebcedini hesaplamak caiz midir?

Cevap: Caiz değildir, hattâ yerine göre büyük bir vezir de sayılabilir. Taşköprülüzade'nin "Mevzûatü'l-Ulûm" adlı eserinin "Cifr" maddesinde şöyle denmektedir: "Ebced, bu ümmetin başında Hz. Ali'ye verilmiş. Sonra da Ehl-i Beyt'ten gelen bir zat bunu bilecek." Bu açıdan, mülhemûndan olmayanların ebced hesaplarına girmemeleri gerekir. Yoksa, günah işlemiş olabilirler. Ama, ölüm ve doğum tarihlerine ebced düşürmede mahzur yoktur.

Ebcedin aslı vardır ve doğrudur, tarihen de sabittir. Fakat, bazı mes'eleler vardır ki, -bazı müşabih hadîsler, ebced ve cevşen gibi- hakikat oldukları halde, nakledenlerinden dolayı zamanla zaafa uğramışlardır. Eğer kuvvetli kişiler rivayet etselerdi, diğerleri gibi onlar da iştihar edecekti. Biz öyle şeylere inanıyoruz ki, ebced onun yanında çok basit kalır. Kaldı ki, ebcede inanmamanın getirip götüreceği bir şey de yoktur.

Cevşen'e gelince: Sünnî kaynaklarda Cevşen'den bahsedilmiyor, Ama, İmam-ı Gazali, İmam-ı Şazelî ve Bediüzzaman gibi kametlerin tasdik ettikleri bir mes'elede temkinli olmamız, hiç olmazsa sükut etmemiz gerekmez mi? Hz. Ali'ye ait mes'eleleri nakledenlerin çoğunun Şii olması, bu rivayetleri toptan reddetmemizi gerektirmez. İbn-i Hadid, Nehcu'l-Belaga şerhinde çok önemli şeyler naklediyor; o söyledi diye, kötünün yanında iyi şeyleri de reddedemeyiz ya! Önemli olan, sünnet-i sahihanın kıstas kabul edilmesidir.

[Fasıldan Fasıla 1, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 3.Baskı, Eylül 1995, Sayfa 186]

Hz. Peygamber ile Hz.Meryem'in nikahlandığı iftirası.(s.197)

Hz. Mesih'i Nefheden "Ruh"

Soru: Hz. Meryem'e Mesih'i nefheden Ruh kimdir?

Cevap: Bütün tefsirler bunu Cebrail (as) olarak ifade ediyorlar. Fakat âyette "Ruh" tabiri kullanılıyor. Bu Ruhun tayininde ise ihtilaf vardır. İhtimalin sınırları ise, ihtilafın çerçevesini aşkın ve Efendimizin (sav) ruhunu da içine alacak kadar geniştir. Çünkü Hz. Meryem çok afife ve nezihe bir kadındı, bu itibarla da gözlerinin içine bir başka hayalin girmemesi gerekirdi. Ayrıca Efendimiz (sav) de, bir makamda onun kendisiyle nikahlandığına işaret etmektedir. Bu açıdan da "Ruh" Efendimizin (sav) ruhu da olabilir. Fakat, bu kat'i değildir, bir ihtimaldir. İhtimaller ise, delillerle takviye edilecekleri an'a kadar kat'iyet ifade etmezler.

[Fasıldan Fasıla 1, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 3.Baskı, Eylül 1995, Sayfa 197]

Allah'a ve Peygambere korkunç iftiralar(s.221-222)

Temsil Noktası

Hizmetin aslını enbiya-ı izam yapmıştır. Çünkü onlar, Zat-ı Ulûhiyetin zatî cilvelerinin gölgeleridir. Gelen ümmetler ise zıllîdir.

Efendimiz'den sonra peygamber olmadığı için, gelen evliya ve müceddidtler nübüvveti temsil etmişlerdir. Efendimiz'de hakim olan unsur, bu velilerde de hakimdir. Tıpkı Hz. Davud'da hakimiyet, Hz. Adem'de tevhid hakim olduğu gibi, Allah Rasûlü'nde de ferdiyet hakimdir. Her halde, ism-i A'zam sayılırken başta "Ferd" isminin zikredilmesinin sırrı da bu olsa gerek.

Ayrıca, "Allah" lafz-ı celâlinin baş harfi olan, "Elif", Ahmed'in de baş harfidir. Allah (cc), Ahmed'de mütecellidir. Hizmet-i imaniyede bulunanlar, hangi nebinin cemaatinden olurlarsa olsunlar şeffaf birer ayna hükmündedirler. Onlara bakanlar, aslî olan peygamberlerini görürler. Tahrifden evvelki Hristiyan Hz. İsa (as)'ı, Müslüman ise, Hz. Muhammed (sav)'i görür. Bugün, hizmetteki bazı hususiyetlerde evsaf-ı İseviye ne kadar ileri giderse gitsin, evsaf-ı Muhammediye daima hakimdir. Zira Hz. Mesih, bir hadîsin işaretiyle "Bazınız bazınıza imamsınız" buyurur. Bu: "Ben imam olamam" demektir. Bugün, devrin getirdiği şartlar ve hizmetin stratejisi açısından, bir yanağına vurana öbür yanağını çevir, karşılık verme, sokağa dökülme" diyorsak, bir ma'nada bu ruhu temsil gereğinden dolayıdır. İlerde İnşaallah Muhammedî zemin tam oturacak ve Muhammedî renk bütün renklere hâkim olacaktır.

Şimdilik bu cemaatte mülayemet ve müsamaha ma'nasına Mesihiyet yönü galip olabilir, o şeffaf aynada Mesih (as) görülebilir. Bu ma'nâyı anlamayanlar ve aslı tecellî ile karıştıranlar, mesihî ruhun temsilcisine mesih nazarıyla bakabilirler. Bu iltibasa Bediüzzaman Hazretleri bir yerde işaret ederek, "Evliya mertebeleri içinde bir mertebe vardır ki, o mertebede Hz. Hızır ile görüşülür ve buna "Makam-ı Hızır" denilir. Bu makamdaki bir veli bazen ayn-ı Hızır, yani Hızır'ın bizzat kendisi olarak görülebilir" demektir.

[Fasıldan Fasıla 1, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 3.Baskı, Eylül 1995, Sayfa 221-222]

Hz.Meryem, Hz.İsa ve Mehdi hakkında asılsız iddialar ve indi teviller.(s.12)

Maamâfih, diğer annelerde olduğu gibi, Hz. Meryem'de de embriyolojik safhalar söz konusudur. O da hâmile kalır, karnı büyür ve doğum sancıları gelince, bir kenar semtte su arkının bulunduğu bir hurma ağacının yanına gider ve hamlini vaz'eder. Ancak, bu hâmile kalış ve embriyolojik vetirenin başlaması nasıl olmuştur? İşte bunlar, âdetâ birer sır paketi gibidir. Hz. Meryem, karşısında Cebrâil midir, yoksa zaman üstü husûsiyetiyle Hz. Rûh-u Seyyidü'l-En'âm'ın cevher-i hayatı mıdır da ona temessül etmiş, o da bu rûhu görünce, heyecan -tabii bedene ve cismâniyete âit olmayan bir heyecan- duymuştur. İşte bütün bunlar bizi aşan ve "Kudret" dâiresinde cereyan eden şeylerdir. Evet, Hz. Meryem bir iffet âbidesidir; onun cismânî bir heyecan duyması şöyle dursun, o en derin bir iffet hissiyle şahlanıp, karşısında temessül eden rûha, "senden Allah'a sığınırım" demiştir. Öyleyse burada çok ciddî bir mücerrediyet vardır; yani, bu mes'eleyi esbâb dâiresi içinde ve "tenâsüb-ü illiyet" prensibiyle izah etmek mümkün değildir. Mes'elenin ikinci yanı, âhir zamanda Hz. Mesih Mehdi'ye iktidâ edecek ve saflaşan Hristiyanlık, saflaşması ölçüsünde (iradî ya da gayr-i iradî) Muhammedî rûhla aynı kaderi paylaşacaktır ki bu da mebde'deki bu sır ve rûhâniliğin bir uzantısı olsa gerek.

[Fasıldan Fasıla 2, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 1.Baskı, Ekim 1995, Sayfa 12]

Eserlerini sarhoş olarak yazan veli.(s.27)

Soru: Muhyiddin İbni Arabî, hayatı boyunca vecd ve istiğraklarını yazdı. Kendine geldiği ve yakazaya döndüğü zaman, bunları neden tashih etmedi? Neden iltibasa müsâit bu mülahazaları olduğu gibi bıraktı?

Cevap: Bence, evvelâ, büyüklüğünü ölçemeyeceğimiz bu kimseler hakkında, hücum ve teşni yerine daha dikkatli olmak icab eder.

Evet bunların, şeriatın rûhuna muhalif beyânları karşısında insanın, "Hazret, bunları niçin daha sonra tahkik ve tashih etmedin?" diyesi gelebilir. Ancak, onlar asıl âlemi, vücûd olarak, kendi sekir(sarhoşluk) ve istiğraklarıyla yaşadıkları âlem kabul ediyorlar ve bizim âlemimize döndükleri veya diğer bir tabirle, kendi âlemlerinden ayrıldıkları zaman da uykuya dönmek kabul ediyorlarsa, neyi ve niye tashih ve tahkik edecekler ki!..

[Fasıldan Fasıla 2, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 1.Baskı, Ekim 1995, Sayfa 27]

Gülen'in iki şirk örneği.(s.28-29)

Keşif ve Keramet Üzerine

Nebinin mucizesi nasıl haksa, velinin kerameti de öyle hak ve gerçektir. Ehl-i Sünnet'in inancı bu merkezdedir.. bu merkezdedir ve bu husus yüzlerce-binlerce vak'ayla te'yid görmüştür. Mucize ve keramet ve keşif arasındaki farklar, tasavvuf ve bir kısım kelâm kitaplarında mevcuttur. Geniş bilgi için oralara müracaat edilebilir.

Yaygın olan bir kanaate göre, ehlullaha ilk defa inkişâf eden, kabirlerdeki insanların ahvalidir. Ve bu, eşyanın perde arkasına atılan adımların ilki sayılmıştır. Tabii, avam-ı halk içinde çok ileri bir seviye sayılır. Oysaki muhtemelen âlem-i berzaha âit keyfiyetler ve keşifler anlatılırken hep, bunların çok da mühim şeyler olmadığı vurgulanmak istenmiş ve ihtimal böyle bir ölçü de işte bunun için konulmuştur.

İkinci derecede ehlullaha inkişâf eden şey onların, gönülden geçen şeyleri okumaları ve onlara muttali olmalarıdır.

[Fasıldan Fasıla 2, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 1.Baskı, Ekim 1995, Sayfa 28-29]

Gülen'in diğer bir şirki.(s.28-29)

Evliyaullah'ın İlk Keşfi

Dünyada geleceği ve geçmişi gören bazı evliyaullahın ilk keşfi, kabir âlemine muttali olmaktır. Ölünün mezara konulmasıyla berzah âlemi başlar. Bize göre bu bir kabir âlemidir. Görenlerin görüşüne arz edilmiş olması hasebiyle de o âleme biz misal âlemi diyoruz.

Esasen misal âlemi, eşyanın ilmî vücutlarının tecelli âlemidir. Bu hayat, kudret ve kaderin içine girince dünya hayatı gibi bir hayat oluyor. Yaşandıktan sonra, plân ve program sanki yine arşivde duruyormuş gibi geliyor. İşte, evliyaullahın nazarı bunlara ulaşır. Bu konuda, Şah Veliyullah Dehlevî'nin "Hüccetullahi'l-Baliğa" adlı eseri ile, Mevlânâ Şiblî'nin Asr-ı Saadet serisinin 1 ve 2. cildinin Mi'rac bölümünde geniş malûmat bulmak mümkündür.

[Fasıldan Fasıla 2, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 1.Baskı, Ekim 1995, Sayfa 28-29]

F.Gülen şirki işlemeye devam ediyor.(s.37-38)

Kabirlerin Keşfi

Velilerin menkıbelerinin anlatıldığı eserlerde, kabirlerin keşfinden bahsedilmektedir. Hatta Ehlullaha ilk inkişâf eden şeyin kabirlerin keşfi olduğu söylenmektedir. Bunu şu şekilde anlamak lazımdır. Allah dostlarına gösterilen, açılan o kadar gizli hakikatler vardır ki; onlardan bir tanesi de, -belki velayetin ilk basamağı- kabirlerin keşfidir. Dolayısıyla mezarın içini, daha doğrusu âlem-i berzahta olup biten şeyleri bir ehl-i keşfin müşahedesi, çok ileri bir seviye değil sadece işin başıdır.

Yine velilerin, insanın içinden geçen şeylere -Allah'ın izni ile- muttali olması ve söylemesi, "intak-ı bi'l-hakk" şeklinde olup, farkında olmadan, onları Allah'ın konuşturmasıdır. Bu sezme şeklinde de olabilir. Onlar muhatablarının zihinlerinden geçen düşünceleri sezer ve üstü kapalı bir şekilde ifade ederler. Ve anlatılanları ancak ilgili şahıslar anlayabilir. Aynı rûh haleti içinde olmayanlar ise konuşanı deli-divane zannederler.

[Fasıldan Fasıla 2, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 1.Baskı, Ekim 1995, Sayfa 37-38]

Gülen'in mesnedsiz uydurmaları.(s.171)

Belhum Edal

"Ülâike kel en'ami belhum edal" âyeti:

1. Dünyevî zevkleri tatma ve lezzetleri yaşama açısından onlar, hayvan gibi veya onlardan daha aşağıdırlar.

2. Bir rivayete göre Allah (cc) ahirette bütün hayvanları bir tek nev' (tür) olarak yaratacak ve onlar o şekilde Cennet'ten lezzet alacaklar. Ama, kâfirler o zevkten dahi mahrum kalacaklar, ma'nâsına gelir.

[Fasıldan Fasıla 2, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 1.Baskı, Ekim 1995, Sayfa 171]

F.Gülen , M. Arabi'nin şirklerini örtmeye çalışıyor.(s.309-310)

Firavun Hakkında Mülâhazalar

Soru: Firavun denizde boğulduktan sonra askerlerinden ve tâbilerinden geri kalanlara ne olmuş?

Cevap: Tevrat'a göre Firavun'un ölümünden sonra Hz. Asiye ve ağabeyi, Firavun'un amca çocukları, ordu kumandanları ve askerlerinin büyük bir kısmı imân etmişlerdir. Firavun topluluğunun şerirleri, iş başından kovulduktan sonra, Kıptî kavmi arasında Hz. Musa'nın tebliğ ettiği din hızla yayılmıştır. Zaten Firavun'u hezeyana sevkeden de buydu ki, sihirbazların Hz. Musa'ya imân etmesi onu çileden çıkartmıştı. Ayrıca bu hâdise, zamanlama açısından da tam bir Nebi firasetini göstermektedir.

Muhyiddin-i Arabî yorumlarında Firavun'dan farklı bahseder. Bunlar vecd ve istiğrak insanıdırlar. Gaybî ve objektif olmayan müşahedelerini, bütünüyle te'vile memur olmadıkları halde te'vil edebilirler. Oysa böyle bir te'vil işi, onların üstünde bulunan insanlara âittir. Bu yüzden de, bilmedikleri, görmedikleri ve tanımadıkları bu insanlar hakkındaki te'villeri

isabetli olmayabilir.

Buna benzer bir hata da, kendi nurunu Hatemü'l-Enbiyâ'nın nurundan daha parlak gördüğünü ifade ettiği yerde müşahede edilir. Bu bir hatadır. Hazret kendi nuruyla muhat olduğu için, nuru gözlerini kamaştırdığından ve daha uzakta ve kendi nurundan daha parlak olan nebi nurunu daha zayıf görmüştür. Bunu bir misalle daha açık bir şekilde şöyle izah edebiliriz: Gökte herhangi bir yıldız güneşten 20 kat daha büyük ve parlak olabilir. Eğer o yıldız güneşin yerinde bulunsa, Güneş Sistemi'ndeki bütün gezegenler buharlaşır ve yok olur. Ne var ki, bu yıldız bize çok uzak olduğundan ışığı da daha zayıf gelir. Şimdi bize sorsalar "Güneş mi daha parlak bu yıldız mı?" Vereceğimiz cevap elbetteki "Güneş" olacaktır. Çünkü biz onun nuruyla muhat bulunuyoruz. İşte Hazretin durumu da aynen böyle olsa gerek...

Bu hususta hatıra şu da gelebilir. Bugün nursuz pek çok insan bunu anladığı halde bu büyük zâtlar bunu nasıl anlayamamışlar? Bu bizim anladığımızdan değil, anlayanlardan naklettiğimizdendir.

Biz de kendi müşahedelerimizle baş başa kalsaydık aynı hatayı işleyebilirdik.

Ledünniyata âit mevzular ciddi bir tecrübe sahasıdır. Bizim mesleğimiz herkesi kabullenme mesleğidir. Onun için Muhyiddin-i Arabî ve İmam-ı Rabbanî gibi büyük zatları tenkid etmek ve onların kritiğini yapmak bize düşmez.

[Fasıldan Fasıla 2, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 1.Baskı, Ekim 1995, Sayfa 309-310]

F.Gülen'in Hz. Ebubekir'e iftirası.(s.312)

Vücûdumu O Kadar Büyüt ki...

Hz. Ebu Bekir'e isnat edilen böyle bir söz var: "***Ya Rabbi vücûdumu o kadar büyüt ki, cehennemi ben doldurayım. Oraya bir başkası girmesin***.." Bu sözün Hz. Ebu Bekir'e isnadı oldukça zayıftır. Bazıları da aynı ifadenin Beyazid-i Bistamî'ye âit olduğunu nakletmektedirler. Üstad Bedîüzzaman'ın Tarihçe'sinde de benzeri bir ifadeye rastlanır. Gerçi Tarihçe'deki bu ifade, ayniyle, Üstad'a âit midir, değil midir bilemeyeceğim? İhtimal ki onun söylediği bu meâldeki bir sözü, Eşref Edib o üsluba ifrağ etmişti. Her ne şekilde olursa olsun, aynı ma'nâya gelen bu ifadeyi Bedîüzzaman da kullanmıştır, diyebiliriz. Ne var ki, bütün bunlardan, bu şahısların cehennemi hafife aldıkları ma'nâsını çıkarmak da fevkalade yanlıştır. Bunlar ve benzeri ifadeler, belli şartlar altında ve belli hallerde (buna tasavvufî ma'nâda sekir hali dememiz de mümkündür) söylenmiş sözlerdir ve umûmi kanaati aksettirme gibi bir mülâhaza da söz konusu değildir.

[Fasıldan Fasıla 2, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 1.Baskı, Ekim 1995, Sayfa 312]

Tasavvuf dini'nin meczup velileri.(s.6)

Halk arasında, "her yerin bir delisi, bir de velisi vardır" şeklinde bir kanaat mevcuttur. Bunun ne denli doğru olup olmadığını bilemiyoruz ama, tarihe baktığımızda bunun pek çok misalini görebiliyoruz. Mesalâ; Hazret-i Üftâde'nin yanında meczup bir insan, Ahmed Şazelî'nin yanında başka bir meczup vardır. Bunlardan başka bir de halk tarafından kabul görüp saygı duyulan, Somuncu Baba, Derviş Ali Baba, Ayakkabıcı Baba, Nalbant Ahmed Efendi.. gibi insanlar bulunuyor. Bütün bunlar, bulundukları devirde halk üzerinde koruyucu melek olmuş ve âdeta Hızır gibi onların yardımına koşmuşlardır.

[Fasıldan Fasıla 3, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 5.Baskı, 1998, Sayfa 6]

Fethullah Gülen kahinlere inanıyor.(s.14)

Tarihî Tekevvünler

Büyük tarihî tekevvünler birden gerçekleşmez. Onların geliştiği belli bir vetire ve belli süreler vardır. Mesela; bu büyük oluşumların biriyle alâkalı bazen bir müjdenin verildiğini duyarsınız. Efendimiz (s.a.s)'in gelmeden önce, "570'de bir insan çıkacak ve nuru bütün dünyayı kaplayacak" diye müjdelerin verilmesi gibi.. oysaki 570 olur, 610 olur, hatta 630 olur, henüz beklenildiği ölçüde herhangi bir zuhur ve tecelli söz konusu değildir. Aslında bu zuhur beklenildiği zaman değil, belki daha ilerde olacaktır.

[Fasıldan Fasıla 3, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 5.Baskı, 1998, Sayfa 14]

Gülen : Bir reklam, bir şirk.(s.14)

Aynı şekilde, 1876'da Şark'ın yalçın kayalıklarından bir ateş-pâre zuhur edeceği ve Din-i Mübîn-i İslâm'ı yeniden gönüllerde ihyâ edeceği bazı ehl-i keşif tarafından müjdelenmiştir. Oysaki müjdelenen zat, o tarihte henüz dünyaya teşrif etmiştir. Misyonunun tamamlanması gelecek yıllarda gerçekleşecektir. Evet, çekirdekte ağaç, damlada derya görülür ve müjdelenir. Ağacın tam büyümesi, deryanın bütünüyle ortaya çıkması ise, zamana bağlıdır; belli bir sürenin geçmesine vabestedir. Öyleyse kuluçka sabrıyla zamanın çıldırtıcılığına karşı beklemek icap eder.

[Fasıldan Fasıla 3, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 5.Baskı, 1998, Sayfa 14]

Raşit Halifeler nurcuları ziyarete geliyormuş!(s.217-218)

Tahiri Mutlu

Hz. Bediüzzaman'ın hizmet anlayışına göre; eğer bir beldede onun bir talebesi varsa, orası, İslâm düşüncesi hesabına fethedilmiş demektir. Demek ki o kendine çıraklık yapan hemen her ferdi, "himmetim milletimdir" diyen insanlar konumunda kabul ediyor. Aslında bu anlayışta ve bu düşünce istikametinde yapılacak hizmetler, bizden hem Allah'ın hem de Peygamberin

(s.a.s) beklediği hizmetlerdir. Evet, ben de bu düşünceye gönülden katılarak diyorum ki: Arkadaşlarımızdan herhangi biri, bir beldeye gittiğinde orada tam merci olmalı ve bütün karanlıkları parçalayacak bir performans sergilemeli.. duygu ve düşünceleri ışığa garkedecek bir misyon ortaya koymalı ve çevresinde hemen yüzler, binler halelenmelidir -ve inşâallah öyle olur- Bu ise ancak, Sahabenin ilkleri gibi, dâvâyı hayatının gayesi bilmekle gerçekleşecek bir husustur.

Konuyla alâkalı bir hatıra nakledeyim size: Kitaplar ilk defa baskıya gireceği dönemde Üstad, sağa-sola hem de 50-100 lira gibi küçük bir para bulmak için adam gönderiyor. Tahiri Mutlu -makamı cennet olsun- bunu duyuyor ve koşa koşa köyüne gidiyor. Köy meydanında bütün mülkünün satılık olduğunu ilan ediyor, arazisinin bir kısmını haraç-mezad satıyor.. satıyor ve parayı sevine sevine getirip Üstadına teslim ediyor. Sadece o mu? Elbette hayır. Hulusi Efendi, Hüsrev Efendi, Mustafa Gül.. ve diğerleri hep aynı duygu ve düşünceyi paylaşırlar. Demek ki onlar, öyle samimi ve öyle bir safvet içinde idiler ki, bunu hayatlarının gayesi biliyor ve o uğurda hırz-ı can ediyorlardı. Gün geliyor bu safvet, onları ilklerle buluşturuyor. Biri, gecenin geç saatlerinde teksir makinesinin kolunu çevirirken, "Hasbî Rabbî cellallah, mâfî kalbî ğayrullah, Nur Muhammed sallâllah" diyor. Tam o esnada birden kapı açılıyor ve içeriye Raşid Halifeler giriyor, "Devam edin, bizler sizinle beraberiz" diyorlar.

[Fasıldan Fasıla 3, M.Fethullah Gülen, Nil Yayınları, 5.Baskı, 1998, Sayfa 217-218]

Bir rahibin ruhunun cesedinden ayrılarak gezdiği yalanı (s.78)

Fransızca Le Monde La Vie adlı derginin Mart 1963 sayısında, -eğer Hristiyanlık propagandası maksadı taşımıyorsa- bir rahibin başından geçen şöyle bir hâdise anlatılmaktadır: Bu rahip, bir grup çocukla gezmek için İsviçre dağlarına gittiğinde yolda uyur. Kendine geldiğinde, şuurlu bir şekilde vücudundan uzaklaştığını ve kollarını oynatamadığını farkeder. Kısa zamanda duruma alışınca dağların üzerinden uçmaya başlar. Çocuklar aklına gelince, yanlarına gitmek ister ve gider; sonra eşini hatırlar ve kendini şehirde eşinin yanında bulur. Kendisi hareketlerini bizzat izlerken, onu kimse görmez. Ardından anî bir rahatsızlık hisseder ve kendisini vücudunun içinde bulur; artık geri dönmüştür. Sonra, gördüklerini bir bir anlatınca herkes hayrete düşer. Bu olay, İngiltere'de araştırılıp, doğruluğu kabûl ve teslim edilmiştir.

[İnancın Gölgesinde 1, M.fethullah Gülen, Nil Yayınları, 8.Baskı, 1996, Sayfa 78]

"Veliler aynı anda iki yerde görülebilir" yalanı (s.79)

Ruh, kendi zâtında maddî kılıfı olan ceset gibidir. Mânevî kılıfı da, âdeta misâlî bedendir. Ehlullah temessül ettiği zaman, bu ikinci bedeniyle aynı anda beş on yerde görülebilir. Meselâ onları hapishanedeyken, sabah namazında camide ve aynı zamanda Kâbe'de tavafta görebiliriz.

[İnancın Gölgesinde 1, M.fethullah Gülen, Nil Yayınları, 8.Baskı, 1996, Sayfa 79]

“Abdülhamit hiç hacca gitmediği halde Ka’bede görüldü” yalanı (s.79)

Abdülhamid Cennetmekân Hazretleri hiç hacca gitmediği halde, onu hacda gördüklerini yeminle söyleyenler vardır. Hattâ, “Geldi ve şu evde kaldı” diyenleri dinlemiştik. Halkımız arasında, “Falan muharebede, falan velî gelip yardımda bulundu” şeklinde çok hâdiseler de anlatılmaktadır.

[İnancın Gölgesinde 1, M.fethullah Gülen, Nil Yayınları, 8.Baskı, 1996, Sayfa 79]

“Velinin pilotun yanına binip yardım etiiği“ yalanı.(s.79)

Uzağa gitmeye gerek yok; Kıbrıs çıkartmasında falan velî zâtın, pilotun yanına oturup, “Evlâdım, bombaları şuraya, şuraya bırak” diye rehberlik ettiği söylenir. Fakat, hakikî vücutları nerde ise, nerede kendinden geçip vücudu mevhibe-i Rabbanîyi kazanmış, lâtifeleşmiş ve incelmiş ise, kendileri gerçekten oradadır. Bunun dışında misâlî bedenleriyle, aynalar içinde görülen misâlî şekiller gibi değişik yerlerde görülebilirler.

[İnancın Gölgesinde 1, M.fethullah Gülen, Nil Yayınları, 8.Baskı, 1996, Sayfa 79]

“Velilerden ‘abdal’ sınıfı şu anda iki yerdedir”, yalanı.(s.79)

Ehlullahtan ‘abdal’ sınıfı içinde bulunanlar, şu anda diyelim camidedirler; ama aynı anda, Efendimiz (sav)'in huzurunda bulunurlar. Kâbe'dedirler, ya da bir yerde irşadla meşgûldürler. Farkına varılsa, el atılsa, eliniz bellerinden öbür tarafa geçiverir. Çünkü, elinizin değdiği, ne onların asıl vücududur, ne de ruhlarıdır; belki, akıcı ve ruha kılıf olmuş misâlî bedenleridir ve onlar temessül halindedirler.

[İnancın Gölgesinde 1, M.fethullah Gülen, Nil Yayınları, 8.Baskı, 1996, Sayfa 79]

“Evliyaullah, gelecekten haber verir”, yalanı.(s.81)

Evliyâullah, ilmini Allah (cc)'a havale etmek suretiyle gelecekten haber vermişlerdir. En başta Üstad-ı Küll, Kâinatın Fahri Efendimiz (sav)'in bu türden haberleri çoktur. Evet O, kıyâmete kadar zuhur edecek hâdiseleri bir televizyon ekranında seyrediyor gibi ümmetine bir bir takdim buyurmuştur. Hz. Ali-Hz. Zübeyr Vak’ası (Cemel Savaşı), Hz.Osman'ın şehadeti ve Hz. Fatıma'nın vefatı, haber verdiği hâdiselerden sadece bir kaçıdır.

[İnancın Gölgesinde 1, M.fethullah Gülen, Nil Yayınları, 8.Baskı, 1996, Sayfa 81]

Muhyiddin b. Arabi’nin şirkleri.(s.83)

Muhyiddin b. Arabî, Osmanlı Devleti'nin kuruluşundan bir asır önce yaşamış olmasına rağmen, Edirne kütüphanesinde bulunan ve Efranî tarafından tercümesi yapılmış olan “Şeceretü’n-Nu’mâniyye” adlı eserinde, Osmanlılar devrinde zuhur edecek pek çok hâdiseyi aynen haber vermiştir. Osmanlı Devleti’nin kuruluşundan ve Şam'la Mısır'ın fethinden Yavuz Selim’in Şam’a girmesiyle kendi kabrinin ortaya çıkarılacağına kadar bir düzine hadiseden rümuzlu bir şekilde bahseder. Yine aynı eserde, Hafız Paşa’nın dokuz ay muhasara etmesine rağmen Bağdat'ı alamayacağı ve fethin 40 gün içinde Dördüncü Murad'a müyesser olacağı anlatılır. Dünyâya gelmesinden asırlar önce, Sultan Abdülaziz'in katledileceğini haber verir. Muhyiddin b. Arabî, bu eserinde Rus-Japon savaşından söz ettiği gibi, müslümanların düşmanlarıyla muharebe edeceklerinden ve neticede galip geleceklerinden de bahseder. Türkler hakkında da “Türkler için muzafferiyet ve saadet var” der.

[İnancın Gölgesinde 1, M.fethullah Gülen, Nil Yayınları, 8.Baskı, 1996, Sayfa 83]

“Müştak Dede geleceği haber verdi”, yalanı.(s.83)

Bitlisli Mustafa Müştak Dede, Divan’ında Ankara’nın başşehir olacağını 70 sene evvelinden haber vermişti. Şiirinin mısra sonlarına düşürdüğü harfler, Osmanlıca olarak yanyana dizildiğinde -elif, nun, kaf, rı, he- Ankara’yı gösterdiği gibi, bu hâdisenin savaşlar neticesi gerçekleşeceğini ve Hacı Bayram'dan bahisle de, Ankara’nın başşehir olacağını gayet açık bir şekilde ifâde etmektedir.

[İnancın Gölgesinde 1, M.fethullah Gülen, Nil Yayınları, 8.Baskı, 1996, Sayfa 83]

“Said Nursi gelecekten haber vermiştir”, yalanı.(s.84)

Yine asrımızda bir tefsirci, seneler evvelinden, 1971'de bir muhtırayla ordunun Türk siyasi hayatına vaziyet edeceğini haber verir. Kendisine “Ne zaman?” diye soranlara da cevabı, “12 Mart” olur. Aynı şahsın 1980 hareketini haber verdiği de söylenmektedir.

[İnancın Gölgesinde 1, M.fethullah Gülen, Nil Yayınları, 8.Baskı, 1996, Sayfa 84]

F.Gülen’in 3000 km’den vasıtasız konuşturma saçmalığı.(s.85-86)

5.Cenâb- Hakk, kurbiyetine mazhar kıldığı kişinin gören gözü, işiten kulağı, tutan eli olur:

Rusya bile telepatilerle uğraşmaktadır. İlk defa, “ma'nâyı madde ile idam ettim” diye ilânatta bulunmuş olmasına rağmen, bugün Rusya, belki kapitalist dünyâdan da önce, telepatik

yollarla haberleşme imkânlarını değerlendirme çalışmaları yapmaktadır. 20-50 kişilik bir biyofizik doktorlar heyeti, bu mevzûda birçok deneme gerçekleştirmiş bulunuyor. Bunlar, 300 kilometre mesafede elektrik ve ışıktan tecrid edilmiş bir odada bulunan bir adamla muhabere yapma yolunu denemektedirler. Yabancı dinleme istasyonlarının tesbit sahasına girme tehlikesi bulunmaksızın, denizaltılarında da aynı usulle haberleşme ve madde ötesi, beden ötesi kuvvetlerle muhabere imkânlarını araştırmaktadırlar. Ve hedefledikleri nokta, 3000 kilometre ötedeki kimse ile konuşup 30-40 sayfalık mesajlar almak, birinin orada dikte ettiklerini buradaki medyum vasıtasıyla aynı anda tesbit etmek ve neticede yakalanma ve takip edilme tehlikesi bulunmadan, masrafsız bir casusluk şebekesi kurmaktır.

[İnancın Gölgesinde 1, M.fethullah Gülen, Nil Yayınları, 8.Baskı, 1996, Sayfa 85-86]

F.Gülen Hoca’nın medyum saçmalıkları.(s.90)

Mesaj de La' mecmuasında anlatıldığına göre, bir medyum, altı-yedi kişilik bir ilmî heyetin yanında ellerini önündeki masaya koyunca, karşıdaki masa hareket edip gezinmeğe başlıyor.

Bornova'da, çadırda biri, masanın üzerindeki buğdayları yukarıya doğru çıkarmaya başlıyor. Orada bulunanlardan bazıları okumaya geçince “dümen bozuldu.. aranızda kötü niyetliler var” diyor.

[İnancın Gölgesinde 1, M.fethullah Gülen, Nil Yayınları, 8.Baskı, 1996, Sayfa 90]

F.Gülen Hoca’nın Hz.Peygamber’e iftiraları.(s.91)

Biz müslümanlar ise, on dört asır evvelinden bu ve benzeri pek çok hâdiseye vâkıf ve âşina bulunuyoruz. Hz. Muavviz (ra)'in Bedir'de kopan kolu, eczahane hükmündeki O Nurlu El'in Sahibi (sav) tarafından yerine yapıştırılıyor ve hiç bir iz kalmıyordu. Uhud'da Ebu Katâde (ra)'nin çıkan gözü, yine aynı el tarafından yerine konup şifa buluyordu. Ve tabîi bunlar, harikalar kuşağının son sınırında cereyan eden mu’’cizelerdi...

[İnancın Gölgesinde 1, M.fethullah Gülen, Nil Yayınları, 8.Baskı, 1996, Sayfa 91]

F.Gülen’in mü’minleri ruh çağırıyor.(s.93)

Bir mü'min anlatıyor: “Ankara'da bir savcı arkadaşımla Mevlâna'nın ruhunu çağırdık. Yeşil kisvesi ve Mevlevî külâhıyla karşımıza dikilen şahsı ikimiz de gördük. Fakat, yüzünü kaçırıyordu. İhtimal ki, gelen şeytandı ve bize yüzünü göstermek istemiyordu.

[İnancın Gölgesinde 1, M.fethullah Gülen, Nil Yayınları, 8.Baskı, 1996, Sayfa 93]

“Rüyalarla olayları bilme”, yalanı.(s.100)

Rusya’da Tanrı’ya Dönüş isimli kitapta da, bu kabil hâdiseler ve rü'yâlar anlatılır. Anne Ostrovsky adlı bir yazarın annesi, Almanların Rusya'ya girmesinden beş sene evvel rü'yâsında savaşın çıktığını çoğu sahneleriyle görmüş ve bunlar o günkü gazetelerde neşredilmişti......

[İnancın Gölgesinde 1, M.fethullah Gülen, Nil Yayınları, 8.Baskı, 1996, Sayfa 100]

F.Gülen’in, Azrail(as) ile ilgili uydurduğu hurafeler.(125-126)

Vefat anında herkes Azrail (as)'le kontak olur. Bir hastalık, musîbet, kaza, kısaca herhangi bir sebep baş gösterince, hemen Azrail (as)'le irtibat kurulmuş olur. Bu yüzden, Azrail (as)'ın onu aramasına lüzum yoktur. Diyelim ki, muhtelif dalga boylarında neşriyat yapan bir cihaz geliştirilse.. ve bu cihaz, bir düğme ile bin frekansta neşriyat yapsa, aynı anda pek çok cihazı durdurur. Aynı frekanstaki belli bir nokta ile hepsi birden kontak olduğundan, yayın kolayca gerçekleşebilir. Allah (cc)'ın icraatında da bu vüs’at ve dolayısıyla da böyle bir sühulet ve kolaylık mevcuttur.. bir emirle binler askerin hareket etmesi ve güneşin aynı anda binlerce cam parçası ve su kabarcığında yedi rengi, ışığı ve hararetiyle temessül etmesi misali böyle bir teveccüh ve temasla aynı ölüm frakansında buluşan herkes, Azrail (as) dokunduğu anda ruhunu teslim eder. Tıpkı, bir elektrik şartelinin düğmesine dokunmakla, aynı anda yüzlerce âvize ve lambanın sönmesi gibi...

[İnancın Gölgesinde 1, M.fethullah Gülen, Nil Yayınları, 8.Baskı, 1996, Sayfa 125-126]

“Muhyiddin i.Arabî’nin ruhlarla görüştüğü”, yalanı.(s.133)

Âli ve yüce ruhlar içinde Berzah Âlemi’ndeki ruhlarla temas kuranlar vardır. Muhyiddin İbn Arabî (ra), ervah-ı âliye ile sık sık temas ettiğinden bahseder. İmam Süyûtî, Efendimiz'le yakazaten 70 defa görüştüğünü ve Ahmed Rufâi Hazretleri de, Aleyhissalâtü ve’s-Selâm’ın ruhuyla teşerrüf ettiğini anlatır. İmam Buhari (ra)'nin abdest alıp namaz kıldıktan sonra murakabe ile, rivayetlerinin doğru olup olmadığını Rasûlüllah (sav)'a arzettiği nakledilen haberlerdendir... Rüyâ yoluyla görüşmek ise, zaten mümkündür. Kötü ruhlara gelince; buradaki iyiler onlarla niye görüşsün ki?!

[İnancın Gölgesinde 1, M.fethullah Gülen, Nil Yayınları, 8.Baskı, 1996, Sayfa 133]

Hz.İbn-i Abbas ve Hz.Meymun ile ilgili hurafeler.(S: 47)

İbn-i Abbas vefat ettiğinde ben oradaydım. Techiz ve tekfini yapılırken, kuş gibi bir şeyin kefeniyle cesedi arasına girdiğini gördüm. Daha sonra onu kabre koyarken gaibten bir ses duyuldu. Ses:

"Ey mutmainne olmuş nefis! Râzı edici ve râzı edilmiş olarak Rabbine dön. İyi kullarının arasına gir. Cennetime gir." (Fecr/27-30) ayetini okuyordu. Herkes donup kalmış ve bu sesi dinlemişti. (Hilyetü'l-Evliya, 1/329)

Hz. Meymun'un gürdüğü ne idi? Evet o infisal etmiş bir ruhu, yani asıl bedenin dadublesini müşahade etmişti. Ve sanki Cenab-ı Hakk, bu sevgili kuluna "Hoşgeldin" diyor ve onu rûhânîlerle karşılıyordu. Hz. Meymun gördüğü hadiseye, binlerce insanı şahid tutuyor ve söylediğini öyle söylüyordu. Ve işte bu binlerce insan susmalarıyla O'nu tasdik ediyor ve hadisenin doğruluğuna şahitlik yapıyorlardı.

[Varlığın Metafizik Boyutu 1, M.F.Gülen, Feza A.Ş., Zaman Gzt., 1998, S: 47]

Bir şahıs 20 ayrı yerde görülebilir yalanı.(S:49)

Ehlullahtan "Abdal" kısmı buna her zaman mazhar olurlar. Bu meseleye o kadar çok misal vardır ki, saymakla bitmez, anlatmakla tükenmez. Bir şahıs yirmi ayrı yerde görülür. Mesela, son Nakşi şeyhlerinden Aziz Efendi, Havran'da olduğu aynı anda Edremit'te de görülür. Ve bu nice defalar tekrar eder durur. Turgutlu'daki bir başka zatı da aynı zamanda Salihli'de görenler olmuştur. Bediüzzaman Hazretleri hapishanede demir parmaklıklar arkasında tutsak bulunduğu aynı an ve zamanda, şehrin ortasındaki en büyük camide, Cuma vaktinde cemaat içinde namaz kılarken görülmüş; gardiyanlar hayret ve dehşetle hapishaneye döndüklerinde de onu hapishanede bulmuşlardır.

Abdülhamid Cennetmekan hiç hacca gitmemiştir. Halbuki o, her sene hacda görülmüştür.

İşte bütün bunlar ve bunlara benzer vak'alarda görülen o şahsın dedublesidir.

[Varlığın Metafizik Boyutu 1, M.F.Gülen, Feza A.Ş., Zaman Gzt., 1998, S: 49]

Ruh ile ilgili İngiliz Protestan rahibinin yalanı.(S:49-52)

Rahip Bertrand ve Şair Goethe

Ruh ve Madde Dergisinde şöyle bir vak'a anlatılır:

"İngiliz protestan rahibi L.J. Bertrand, İsviçre'ye, yüksek dağları ziyaret etmek isteyen bir çocuk grubunu götürmüştü. Lucerne civarında iki de rehber alarak dağa tırmanmaya başladılar. Kayalıkları tırmandıktan sonra "Buzullar" mıntıkasına vardıklarında rahip kendini yorgun hissetti. Çocukları rehberlere emanet ve onlara takip edecekleri yolu da tarif ederek başka bir yere ayrılmamalarını tembihledi. Çocuklar ayrıldıktan sonra dinlenmek üzere düzlük

bir yere oturdu. Fakat az sonra, derin bir uyku üzerine çöktü. Birden, uyandığını sandı. Yavaş yavaş şuuru avdet ediyordu. Fakat dehşetle artık kendi vücudunda olmadığını anladı. Şuuru bir balon gibi bu vücudun üzerinde dalgalanmaktaydı. Uyumuş hareketsiz vücudunu bir heykel gibi seyrediyordu. Kolunu bacağını oynatmak için gösterdiği bütün gayretler boşuna idi, yerdeki vücut kendine yabancı gibi duruyordu.

Bir kaç dakikalık telaş ve korkudan sonra bu yeni halinin hiç de fena bir durum olmadığını fark etti. Kendini çok hafif, yorgunluktan ve her türlü acıdan ve fiziki bağdan uzak hissediyordu. Birkaç tecrübe ona gayret sarfetmeksizin hareket edebileceğini gösterdi. Dik yamaçlar boyunca uçuyor ve buzlu dağ havasında bir kuş gibi yükseliyor, göz açıp kapayıncaya kadar istediği yere gidiyordu.

Bu ona bir fikir verdi:

Acaba çocuklar ne yapıyorlardı? Bunu düşünür düşünmez kendini onların arasında buldu. Ve hayretle kendi tarif ettiği yoldan gitmemiş olduklarını gördü. Boş yere onların dikkatini çekmeğe çalıştığı halde kimse kendisini görmedi. Hatta bir ara yemek molası veren gruptakilerin kendine ait yiyecekleri de afiyetle midelerine indirdiklerini seyretti. Onların etrafında uzun zaman kalarak söylediklerine, hareketlerine dikkat etti, sonra da hâla derin bir uykuda olan vücudunun yanına döndü.

O zaman Lucerne'deki otelde karısının ne yaptığını görmek aklına geldi. Otelin antresini, garsonları, kalabalığı gördü. Bir otomobil geldi ve içinden karısı indi. Yanında dört başka şahıs vardı. Onların dikkatini çekmeğe çalıştı; fakat evvelki teşebbüsü gibi bunda da muvaffak olamadı. Ancak onların otomobilden indiklerini, karısının bavulları nasıl yerleştirdiğini, sonra karısının nasıl çay içtiğini gördü.

Fakat birden bir rahatsızlık hissetti. Lucerne'deki manzara kayboldu ve kendini vücudunun yanında buldu. Yol arkadaşları gelmişler ve onu donarak öldü zannetmişlerdi. Fakat rehberler kalbini dinleyerek attığını görmüşler, şimdi onu kendine getirmeğe çalışıyorlardı. Hadiseden daha sonra haberdar olan karısı da meseleye akıl erdiremedi. Çünkü gerek çocuk grubu, gerek karısına ait geçen olayları en ufak teferruata varıncaya kadar doğruydu."

İnsanın dedublesi, cesed bir yerde dursa dahi, hayâtî bütün fonksiyonlarıyla beraber sayısız denebilecek kadar çok yerde bulunabilir. Bunun, "Zübdet'ül Hakayik" ***isimli eserde yüzlerce misali vardır. İslam tasavvufu adeta bu tür misallerin cümbüş yeridir.

[Varlığın Metafizik Boyutu 1, M.F.Gülen, Feza A.Ş., Zaman Gzt., 1998, S: 49-52]

Göthe ve dostu Frederic ile ilgili hurafeler.(S:52-54)

Goethe bir Alman şairidir. Başından şöyle bir hadise geçmiştir. "Yağmurlu bir akşam arkadaşı K.... ile Weimar'da, Belvedere'de geziniyordu. Sanki karşısında bir hayal görmüş gibi birdenbire durdu ve yüksek sesle bağırarak şunları söyledi:

"Ya Rabbi ! Eğer dostum Frederic'in bu anda Frakfurt'da bulunduğundan iyice emin olmasaydım bunun o olduğuna yemin ederdim." Bunu müteakip de dehşetli bir kahkaha salıverdi. "Ama bu ta kendisi... Dostum Frederic.. Sen burada Weimar'dasın ha?.. Fakat Allah

aşkına nasıl oldu da benim geceliklerimi, takkemi, terliklerimi giyip böyle koca bir caddenin ortasına çıktın?.." Goethe'nin gördüklerinden hiçbirisini görmeyen ve bundan hiç bir şey anlamayan K.... şairin birden bire delirdiğini zannederek ürktü. Fakat yalnız kendi gördükleriyle meşgul olan Goethe elini uzatarak bağırdı:

"Frederic... nereye gittin. Ya Rabbim?..Azizim K... şimdi rastgeldiğimiz adam nereye gitti, görmediniz mi?" Şaşıran K...hiçbir cevap veremiyordu. Şair başını iki tarafa çevirerek dalgın bir tavırla bağırıyordu: "Evet anlıyorum. Bu bir görüntüden ibarettir. Fakat bunun mânâsı ne olabilir? Acaba dostum ani olarak öldü mü? Acaba bu onun ruhu mudur?"

Goethe evine geldi ve Frederic'i evde buldu. Saçları dimdik olmuştu. Bir ölü gibi sararmış halde geri çekildi. Ve "Hayalet devam ediyor" diye bağırdı. Dostu cevap verdi. "Fakat azizim, insan sadık dostunu böyle mi karşılar?" Goethe hem ağlayıp hem gülerek: "Ah bu defaki bir ruh değil, et ve kemikten yapılmış bir varlık" diye bağırdı. Ve iki dost kucaklaştılar.

Hadise şöyle olmuştu: Frederic, Goethe'nin evine gelmiş fakat yağmurdan ıslanmış olduğundan elbiselerini çıkarıp şairin geceliklerini, takkesini ve terliklerini giymişti. Bu halde iken koltuğa uzanıp uyumuştu. O da rüyasında Goethe'yi görmüştü ve Goethe ona şunları söylemişti: "Sen Weimar'dasın ha? Benim geceliklerimle.. takkemle, terliklerimle koca caddenin ortasına nasıl çıktın?"

[Varlığın Metafizik Boyutu 1, M.F.Gülen, Feza A.Ş., Zaman Gzt., 1998, S: 52-54]

Dr.Burgess'in karısı ile ilgili uydurulmuş hurafeler.(S:54-56)

Astral Bedeni Müşahede

"Ruh ve Kâinat" da yine şöyle bir hadise nakledilir. Bu hadise Dr. Burgess tarafından dostu Dr. Hodgson'a yazılan mektupla anlatılmıştır. Mektupta şöyle denmektedir:

"Eşim 1902 senesi Mayıs ayının 23. Cuma günü saat 11.45'de ölmüştü. O gün öğleden sonra saat dörtte hasta ağırlaşmış ve bütün ümitler kesilmişti. Ben ölmekte olan hastanın yanında oturmuş elimle sağ elini tutuyordum. Saat 6.45'de odanın eşiği üzerinde ve havada paralel vaziyette duran, birbirinden ayrı üç küçük bulut gördüm. Boyları takriben dörder kadem uzunluğunda, hacimleri (oylumları) ise 6-8 parmak kadardı. Bu sırada ne odada, ne de dışarıda koridorda kimse yoktu. Bulutlar ağır ağır yatağa yaklaşıyorlardı. Biraz sonra yatağı tamamıyla sardılar. O anda hastanın yanında ve ayakta takriben üç kadem boyunda bir kadın şekli belirdi. Bu şekil saydamdı ve altın renginde parlak bir ziya neşrediyordu. Görünüşü fevkalade ihtişamlı idi. Üzerinde, eski Yunan tarzında, kolları geniş ve uzun bir elbise bulunuyordu. Başında bir çelenk taşıyordu. Ellerini eşimin başına uzatmış olduğu halde ayakta duruyordu. Bir misafiri sevinçle fakat aynı zamanda ciddiyetle karşılayan bir hali vardı. Etrafında kısmen görülebilen diğer bazı şekiller de dalgalanmakta idi.

Eşimin üzerinde de düz durumda uzanmış, çıplak beyaz bir şekil belirmişti. Bu şekil, ölmekte olan hastanın sol gözüne bir kordonla bağlanmış bulunuyordu. Bu, onun astral bedeni idi. Asılı gibi duran bu şekil bazan tamamıyla hareketsiz kalıyor, bazan da büzülerek 15 pusa kadar iniyordu. Şeklin bütün organları tam ve mükemmeldi. (Astral) bedenin her büzülüşünde şiddetli bir kurtuluş mücadelesi başlıyor ve bu sırada fizik bedende çırpınmalar görülüyordu.

Sükunete kavuşunca Astral beden de tekrar eski halini alıyordu.

Eşimin son beş saatlik hayatı sırasında beni sersemleten bu vizyonu kesintisiz olarak gördüm. Bu vizyon, ancak gözlerimi kapadığım veya başka tarafa baktığım zaman kayboluyordu; fakat gözlerimi tekrar yatağa çevirdiğim zaman aynı vizyonu yine görüyordum. Bütün bu zaman içinde başımda kol ve bacaklarımda acaip bir ağırlık duyuyordum. Ve sanki uyuklar gibi gözlerimin kapandığını hissediyordum. Nihayet meş'um an geldi. Son bir titremeden sonra hastanın nefesi kesildi. Bu sırada astral bedenin kendisini kurtarmak için gayretini arttırdığını gördüm.

Son nefes ve çabalama ile birlikte astral bedeni fizik bedene bağlayan kordon koptu ve derhal astral beden diğer ruhi varlıklar ve bulutlarla birlikte kayboldu. O andan itibaren hissettiğim ağırlık da üzerimden kalktı."

[Varlığın Metafizik Boyutu 1, M.F.Gülen, Feza A.Ş., Zaman Gzt., 1998, S: 54-56]

2. Bölüm

Ölüm anında ruhun görülebileceği yalanı.(S:56-61)

Ölüm Ânındaki Müşahedeler

Madam Florance Marryant anlatıyor: "Dostlarımın arasında medyumluk melekeleri üstün olan yüksek sosyeteye mensub genç bir bayan tanırım ki, bu kabiliyetini ancak birkaç yakını bilmektedir. Kendisi, bir sene evvel 20 yaşında, bulunan plöreziden hasta kızkardeşini kaybetmiş bulunuyordu. Edith (medyumun ismi) bu sırada bir dakika bile kızkardeşinin başı ucundan ayrılmamıştı. Duru görü (Clairvoyance) (Clairvoyance; başkalarının görmediği, gözle görülmeyen şeyleri görme kudreti) halinde ruhun bedenden yavaş yavaş ayrıldığını görmüştü.

Anlattığına göre zavallı hasta, hayatının son günü, son derece hassas, geveze ve heyecanlı bir hal almıştı. Sırt üstü yatağa uzanmış mütemadiyen anlaşılmayan sözler ve cümleler söylüyordu. Edith bu esnada, akıcı bir bulut şeklinde, hafif dumana benzeyen bir şeyin, hastanın başı ucunda toplanmakta olduğunu gördü.

Bulut yavaş yavaş yoğunlaşarak hastanın şeklini aldı. Rengi müstesna, her hususta tamamiyle kız kardeşine benziyor ve hastanın biraz üstünde, yüzü yere çevrilmiş olarak, havada dalgalanıyordu. Akşama doğru hasta sakinleşmeye başladı. Güneş battığı sıralarda hasta artık tamamiyle bitkin bir hal almış, son dakikalarını yaşıyordu.

Edith, o an titreyerek kızkardeşine baktı. Yüzü morarmış, bakışları bulanmıştı. Buna mukabil üst kısımdaki hayal, bu sırada, bedenden kendisini kurtararak tamamiyle teşekkül etmiş ve canlılık kazanmıştı. Hasta, hareketsiz ve şuursuz bir halde, yatağında serili yatarken üstünde dalgalanan hayal fluoresan ışığına benzeyen parlak kordonlarla onun kalbine, beynine ve hayati organlarına bağlı canlı bir hal almıştı.

Nihayet mühim an geldi; hayal hareket etmeğe başladı. Bu hareket hafif olmakla beraber, vücutta canlılık doğuruyordu. Edith, bu esnada, bu meraklı sahneyi seyre dalmıştı. Bu sırada, parlak iki şekil daha belirdi. Bunlar, büyük annesi ile büyük babası idi. Bu evde ölmüşlerdi.

Her ikisi de, cesetten ayrı duran hayale doğru yaklaştılar. Onu şefkatle kucakladılar. O da, başını büyükbabasının omuzu üzerine bıraktı. Hastanın nefesi kesilinceye kadar bu halde kaldılar ve sonra hayal, kendisini cesede bağlayan parlak bağları koparararak ötekilerin kucaklarında, hep birlikte pencereden uçup gittiler."

Madam Joe Suell anlatıyor: "20 sene devam eden hasta bakıcılığım sırasında, bir çok ölüm vak'alarında, ölenlerin başları ucunda bulundum. Ölümü müteakip daima insan şeklinde ruhi bir varlık, cesedin üzerinde yükseliyor ve sonra gözden kayboluyordu."

Anlattığı vak'alardan birini aşağıda aktarıyoruz: "Maggie'nin annesi, ağır hasta olan kız kardeşinin yanına gitmiş ve yokluğu sırasında kızının yanında kalmamı benden rica etmişti. Kızı üç gün sonra, birdenbire ağırlaştı ve doktor yetişmeden kollarımın arasında son nefesini verdi. Bir ölümle ilk defa karşılaşıyordum. Kalbin durmasını müteakip, su buharına benzeyen bir şeyin cesetten ayrıldığını gördüm. Vücuttan çıkan bu buhar, yavaş yavaş yükselerek kendisine benzer şekilde yoğunlaşıyordu. Hatları evvela belirgin değilken, sonra yavaş yavaş beyaz sedef elbiseli bir insan şeklini aldı. Yüzü değişmemiş, ancak parlak bir şekil almıştı ve artık ızdıraplı çırpınmanın hatlarını taşımıyordu."

Meşhur medyumlardan A.J.Davis bir kadının vefatı esnasındaki müşahadelerini şöyle naklediyor: "Kadında canın çıkışı sırasında bedenin beyin kısmında vukua gelen ve her an artmakta olan kuvvetli bir yoğunlaşma beliriyordu. Yoğunlaşan bu şey, çırpınmalar azaldıkça ve vücuttaki sarılık arttıkça parlak ve ziya saçan bir hal alıyordu. Can çekişme sırasında görülen bu çırpınışların çekilen acı ile herhangi bir alakası olmayıp, ruh tarafından hissedilmezler. Bunlar tamamiyle organik olan bir takım hareketlerdir. Ölüm anı yaklaştıkça bedenin organları, boşalan torbalar gibi birer birer yatağa seriliyor, buna karşılık hastadan ayrı olarak, ruhî bir bedenin teşekkülü tamamlanıyordu. Can çekişen hastadan ilk kurtulan, ruhî bedenin baş kısmı oldu ve yavaş yavaş diğer kısımları da ayrılarak tam ruhi bir beden olarak kadının başı ucunda ayakta durdu. Bu iki vücudu birbirine, göbeklerinden, hayat bağı dediğimiz, parlak bir kordon bağlıyordu. Bu kordon kopunca bir parçası cesette kaldı. Herhalde cesedin derhal bozulmasına mani olan budur. Kadının ruhi bedeni serbestliğe yavaş yavaş alıştı ve birdenbire ne yapacağını kestirmiş gibi harekete geçerek evden çıktı. "

Dr. F.A.Kraft anlatıyor: "Birinci Dünya savaşında hudutta çarpışan bir nefer 1920 yılında hastahanede ölmüştü. Son nefesini vermeden iki dakika kadar evvel şöyle bağırıyordu: "Hanri, Şarl, demek sizler oradasınız... Artık, etrafa hep birlikte tırpan atarız. Ben iki seneden beri hastayım... ah... evet bekleyin.."

Ölenler, hemen bütün hallerde kendilerinden evvel ölmüş olan akraba ve arkadaşlarını görürler ve onlara isimleriyle seslenirler.

Bu konuda ilgi çekici bir başka vaka ise şudur: "Amerika iç harbi kalıntılarından, uyanık ve serbest fikirli eski bir savaşçı, yatağına uzanmış son saatini bekliyordu.

Bir çarşamba günü hasta, adetinin aksine, bir acelecilik göstererek muhtelif ricacılarla beni ısrarla istetti. Saat sekize doğru koğuşa girdiğim zaman elini kaldırarak yaklaşmam için bana işaret etti. Tasalı yüzü, sevinçli bir hal almıştı. Bana dedi ki: "Bu sabah saat üçte uyanmıştım. Gözlerim açık, hareketsiz yatıyordum. Birdenbire karyolamın ayak ucunda bir varlığın mevcudiyetini hissettim. Hiç bir korkum yoktu. Bilakis istirahat edebilmem için, ölümü istiyordum. Bu görünüş, bana bunu daha iyi anlamak imkanını vermiş oldu. Yavaş yavaş kardeşim James'in yüzünü tanıdım. Canlılığı açık şekilde belli idi. Bana doğru eğildi ve tarif

edilemeyecek kadar kolay bir tesirle bana söylemek istediği şeyleri anlattı. Derhal evvelce biricik iyi dostum olan kardeşimle birlikte geçirdiğimiz hayatı bütün tafsilatı ile hatırladım. Konuşmaya başlayınca da sesini iyice tanıdım. Bana: "Maxvelle, önümüzdeki pazar günü sabah 11' de benimle birlikte geleceksin." dedi ve sonra kayboldu. İtiraf ederim ki, kendimi hakikaten bahtiyar hissediyorum. Bunun bir hayal veya aldığım ilaçların tesirinden mütevellid olmadığına katiyyen eminim.

Pazar günü hastanın başı ucunda idim. Sakin bir hali vardı. Saat 10'a doğru, hareketsiz yatıyor, hiçbir kelime söylememekle beraber, zaman zaman bana tanıdığını hissettirecek şekilde bakıyordu. Onbire çeyrek kala sağ elini kaldırdı ve sol tarafındaki köşeyi göstererek tamamiyle anlaşılan bir sesle: "Kardeşim James" dedi. Tam saat onbirde, daha evvel söylemiş olduğu gibi ruhu öteki aleme gitmek üzere cesedini terketti."

[Varlığın Metafizik Boyutu 1, M.F.Gülen, Feza A.Ş., Zaman Gzt., 1998, S: 56-61]

Ruhun fotoğraflarla görüntülenebileceği yalanı.(S:71)

Madde ötesi varlıkların, varlık delillerinden bir diğeri de "Ruh Fotoğrafçılığı"dır. Günümüzde ruh fotoğrafçılığı en ileri seviyeye ulaşmış durumdadır. Öyle ki, ruh artık aynen maddî cesed gibi görüntülenmekte ve böylece madde ötesi varlıkları inkar edenlerin ne derece büyük yanılgı içinde oldukları gözler önüne serilmektedir.

[Varlığın Metafizik Boyutu 1, M.F.Gülen, Feza A.Ş., Zaman Gzt., 1998, S: 71]

Fethullah'ın “medyumluk melekesi” yalanı.(S:72)

Ruh fotoğrafçılığı olarak bilinen konu bir medyumluk çeşididir, fotoğrafı çekende de, çektirende de bu medyumluk melekesi geliştirilebilir. 1862'de, Amerika'da, Boston'lu bir hakkak olan Mr. Mumler arkadaşlarının fotoğraflarını çekmişti; negatiflerinde, arkadaşlarının yanısıra başka kimseler de bulunuyordu. Bundan dolayı bu tipteki olaylara "Ruhî Fotoğrafçılık" ismi verildi. Mumler bu fotoğrafçılardan ilki olarak tanınır. O zamandan bu yana, buna benzer pek çok ruhî fotoğraf elde edilmiştir.

[Varlığın Metafizik Boyutu 1, M.F.Gülen, Feza A.Ş., Zaman Gzt., 1998, S: 72]

Ölenlerin evlerinden ayrılmadığı ve aile ile birlikte yaşadığı yalanı.(S:73-74)

Tom Patterson, elindeki ruhî fotoğraflarla ilgili olarak şöyle devam ediyor:

"İngiltere'de, Sheffield'den Mr. E..., 5 Haziran 1961'de bana bir fotoğraf gönderdi. Zarfın içinden bir de şu mektup çıktı:

"Bu fotoğrafı çektiğim zaman film rulosundaki rakam 8'i gösteriyordu niyetim, yeni dekore ettiğim mutfağımın resmini çekmekti. Akşam kameramı mutfağa, uygun bir yere yerleştirmiş

ve objektifi bir müddet açık bırakmıştım; önünden geçmemeye özellikle dikkat ettim. Daha sonra, filmi, banyosu ve baskısı için fotoğrafçıya gönderdim. Netice bu fotoğraf oldu. Fotoğrafın karıma ait olduğuna eminim. Onun, ölümünden beri yine burada bizimle beraber olduğuna dair daimi bir his içindeydim. Fotoğrafta karım, eskiden yaptığı gibi masaya eğilmiş, oğlumuz David'in dört yaşında iken çekilmiş bir fotoğrafına bakarken görülüyor.

[Varlığın Metafizik Boyutu 1, M.F.Gülen, Feza A.Ş., Zaman Gzt., 1998, S: 73-74]

Öldükten sonra kocasının hücumuna uğrayan kadın ve ölmüş annesinin sesini duyan rahip yalanı.(S:101-102)

Ölmüş Annenin Sesi

"İsviçreli şifacı Ernest Kapp, akıl hastalıklarını da tedavi etmekte idi. Bir doktor onu hususi bir hastaneye çağırdı. Çok tehlikeli bir kadın, hasta hakkında fikrini almak istiyordu. Kadın, bir devlet akıl hastanesine sevkedilmek üzere idi. Kapp, hastanın odasına girdiği zaman hemşire elinde bir iğne tutuyor, kadın da atılmağa hazırlanan bir kaplan gibi iki büklüm duruyordu. Hemşire, onun elini yakaladı, iğneyi koluna batırmak üzere idi ki, şifacı, enjeksiyon yapmamasını rica etti. Çünkü, eğer iğne yapılırsa kendisi hiçbir şey yapamayacaktı. Kendisini hasta ile yalnız bırakmalarını istedi. Hemşire, zilin yerini gösterdi ve çıktı.

Kapp, kadınla yüzyüze kaldı. O anda gözlerini kapayan rahip, yapması icap eden şeyin, kendisine bildirilmesi için dua etmeğe başladı. Sol kulağında ölmüş annesinin teganni eden sesini işitti; bir Alman ninnisi söylüyordu. "Ama burası Amerika, Almanya değil" diyecek oldu. Ses, teganniye devam ediyordu. Kendisi de ninniyi Almanca olarak söylemeğe başladı. Dördüncü kelimeye gelmişti ki, kadın tepeden tırnağa titremeğe başladı. Kapp, "şimdi üstüme saldıracak" diye düşündü. Fakat ninniye devam etti. İkinci mısra bittiği zaman kadın, hıçkırarak ağlamağa başlamıştı. Ve Almanca olarak, "Siz Allah'ın bana gönderdiği bir melek olmalısınız" dedi. Fevkalade bir klervayan (Clairvoyance) hassasına sahip olan Kapp, kadının üstüne çökmüş olan ağır absesyon bulutunun dağılıp gitmekte olduğunu görebiliyordu. Ayağa kalktı, ellerini hastanın üzerine koydu ve şükretti. Kadının sonradan Kapp'a anlattığına göre, kocası gırtlak kanserine yakalanmıştı. Kadın, ona gece gündüz bakıyordu. Bir gün, hastanın odasına girdiği zaman onu yerde kanlar içinde buldu, adam gırtlağını keserek intihar etmişti. O zamandan beri de kadın kocasının tasallutuna uğramıştı. Bir kaç dakika sonra Kapp, doktorla hastabakıcıya, yukarı çıkıp hastayı görmelerini söyledi. Kadın iyileşmişti. Derhal taburcu edildi."

[Varlığın Metafizik Boyutu 1, M.F.Gülen, Feza A.Ş., Zaman Gzt., 1998, S: 101-102]

Ruh çağırma seanslarına iştirak eden ve etmeyen ruhlar uydurması. (S:102-103)

Yüce ve Süflî Ruhlar

Âlî ve temiz ruhlar, insanlar için koruyuculuk vazifesi yaparken, habis ve şerir ruhlar da insanlara zarar vermek için ellerinden gelen her şeyi yaparlar. Zaten ruh çağırma seanslarına

koşarak gelenler de ekseriyet itibariyle böyle ruhlar veya cinlerdir. Yoksa yüce ruhların öyle meclislere gelmesi mümkün değildir.

Fahreddin Razi dediğinde haklıdır. O şöyle demektedir: "Habis ruhlar davete icabette seri, kuvvetli ve güçlü ruhlar ise ağırdırlar."

Efendimizin ruhu ve diğer nebilerin ervahı, katiyyen böyle davetlere icabet edip gelmezler. İmam Rabbani, Abdülkadir-i Geylani, Muhyiddin İbn-i Arabi ve Bediüzzaman Hazretleri gibi âli ruhları da bu tür metodlarla davet imkânsızdır. Habis ve alçak ruhlardır ki, her türlü süflî davete koşarak gelirler. Cinlerin ayak takımı da böyle davetlere icabette seridirler.

Ve bunlar, aynı zamanda insanlara hasım ve düşmandırlar. Bütün şerlerin ve kötü şerârelerin altında bunlar bulunurlar. Karakter, irade ve ruh bakımından zayıf insanları tesir altına alır ve kullanırlar. Bunların eline düşmüş zavallı insanlara, tıp çeşitli isimler verir; "paranoyak", "şizofreni" der, fakat ekseriyetle de bu tür hastalıklara tıp şifa bulamaz. Zira, her türlü cinnet vak'asının altında kesinlikle şerir cinler ve habis ruhlar vardır. Öyledir ki, bu tür rahatsızlıklar çoğunlukla dua ve okumakla iyi olmaktadırlar.

[Varlığın Metafizik Boyutu 1, M.F.Gülen, Feza A.Ş., Zaman Gzt., 1998, S: 102-3]

Fethullah Gülen'in teyzesi ve anlattığı hurafeler.(S: 103-105)

Teyzem âbide, zâhide bir kadındı. Alvar İmamı'na da yürekten bağlıydı. Başından iki defa delirme hadisesi geçti. Birini ben hatırlamıyorum. Söylenen şu: Teyzem gece kalkmış tesbihini çekiyor. Bir ara, spiritualistlerin "Mekandan uzaklaşma" dedikleri hal oluyor ve teyzem seccadesinin üzerinde bir metre kadar havaya yükseliyor. Kocası bu durumu görünce endişe ediyor ve ayaklarından tutup onu yere çekiyor, teyzem de deliriyor, hatta mütecaviz bir hal alıyor. Öyle ki ancak zincirle zaptedebiliyorlar. Hattâ bir keresinde, düğün evinde ne kadar ayakkabı varsa hepsini toparlayıp tandıra atıyor ve elinde sopayla tandırın kapısı önünde nöbet tutuyor. Hiç kimse cesaret edip yanaşamıyor ve bütün ayakkabılar tandırda cayır cayır yanıyor... Nasılsa dedem arkasından yakalayıp onu oradan uzaklaştırıyor.. Daha sonra teyzeme birisi bir muska yazıyor. Hadisenin bundan sonrasını dayım şöyle anlatırdı:

"Misafir odasında oturuyorduk. O yine zincirle bağlıydı. Yazılan muska yerine konulduktan kısa bir müddet sonraydı ki, ağlamalı bir sesle: "Dadaş beni niye bağladınız ki?" dedi... Hemen çözdük. İyileşmiş ve tamamen eski haline dönmüştü..

İkinci delirmesine de ben şahid oldum. Küçüktüm, hafızlık yapıyordum. Alvar İmamı'nın torunu ilk dönemlerde hocamızdı. Birisi, bir iki kelimelik, pek de öyle hakaret olmayan bir söz sarfetti. Rahmetli dedem ve teyzem oturuyorlardı. O böyle deyince birdenbire bir çığlık kopardı: "Benim efendime ha?" dedi. Yine delirdi. Zorla arabaya koydular. Dedem onu götürdü. Psikiyatriye yatırdılar. Klinik, hastahanenin 4. katındaydı. Kendini 4. kattan aşağıya attı ama hiçbir şey olmadı. Bu hadise üzerine teyzemin kocası Erzurum'dan bir hocaya gidip muska yaptırdı. Teyzem anında şifa buldu ve gayet sakin olarak eve döndü.

[Varlığın Metafizik Boyutu 1, M.F.Gülen, Feza A.Ş., Zaman Gzt., 1998, S: 103-5]

Fethullah Gülen'in dostunun anlattığı bir hurafe.(S:110)

sözüne güvenilir müşahid bir dostum bana şunları anlatıyordu: "Tarlayı sürerken saban sert bir şeye takıldı. Baktım, bu bir ceseddi. Etrafını itina ile kazıp cesedi çıkardım. Mehmetçik, üzerindeki elbisesiyle sırtüstü yatıyordu. Elindeki silahı da sımsıkı tutmuştu. Ne kadar gayret ettimse de elinden silâhı alamadım."

Aynı benzer bir hadisede veya bu hadisenin devamında şöyle ikinci bir vakıa daha cereyan ediyor. Daha sonra bu askerin yanına ona komutanlık yapmış, yaşlı bir zatı getiriyorlar. Komutan askerini tanıyor ve ona ismiyle hitap ederek silahını teslim etmesini istiyor. İşte o zaman mehmetçiğin eli gevşiyor ve silâhını teslim ediyor.

[Varlığın Metafizik Boyutu 1, M.F.Gülen, Feza A.Ş., Zaman Gzt., 1998, S: 110]

Fincan kullanarak ruh çağırma yalanı.(S: 136-139)

Sinir mütehassısı olan bir arkadaşımız bulunduğum yerde yedek subaylık yaparken, bir zamanlar şahid olduğu bir vak'ayı bana aynen şöyle anlatmıştı: "Bir yerde fincan kullanarak ruhları çağırıyorlardı. Bu fincan belli harflere uğrayarak sorularımıza cevap veriyordu. Ben elimi fincanın üzerine koydum, fincanın hareket ettiğini gördüm. Fincanın, masa üzerindeki harflerin, rakamların karşısına gittiğini dikkatle takip ettim. Derken, bir aralık ruhları çağırıyorduk ki, oraya şeytan geldi. "Kimsin?" dedik. "Şeytan" diye yazdı. Hepimiz ürperdik. Hazret-i Âdem'den beri, insanlığın bu ezelî hasmı, hem de davet edilmeden gelmişti. Sordum:

-Sana Meyve'nin Altıncı Meselesini okusam dinler misin?

-Dinlerim, dedi ve okumaya başladım:

………

Evet, ben okurken o, misallere "evet", misallerin gösterdikleri hakikatlara "hayır" çekip durdu. Ve sonra, kendisine "Cevşen okuyayım mı?" diye teklif ettim. "Oku" dedi. Ben Cevşenü'l-Kebir'i okurken, fincanın üzerine elimi koydum, o kadar sür'atli hareket ediyordu ki, parmağımla zabtedemiyordum. Bir aralık düştü. Hatta bir aralık "bırak şu gırgırı" diye de yazıvermişti.

Beyin mimarımız diyor ki: "Şu asırda bir kısım kimseler maddî vücudlarını atıverseler, şeytan olurlar. Şeytanlar da maddî vücud giyseler bu devirdeki bir kısım insanlar gibi olurlar."

İşte bu fincan deneyinde de aynı netice görülüyor. Şeytan, Cevşen okunurken, "Bırak şu gırgırı" diyor. Cevşen'den rahatsız oluyor. İnsî hemcinslerine nasıl da benziyor!..

Bazıları "ruh çağırıyoruz" diyorlar.. herhalde gelenlerin cinler olması ihtimali daha güçlü. Böylece bunlar, cinne, şeytana maskara oluyorlar. Bu iş daha ciddi, daha derin ele alındığı zaman, belki faydalı şeylere medar olabilir, zannediyorum. Şimdikilerin yaptıkları ise maskaralıktan başka bir şey değil.

[Varlığın Metafizik Boyutu 1, M.F.Gülen, Feza A.Ş., Zaman Gzt., 1998, S: 136-9]

Fethullah Gülen'in ermişliği.(S: 139-141)

Berzahî Tablolar

Edremit-Avcılar'da kamp yapıyorduk. Bir ara emniyetin bu ma'sum kampa baskın yapacağı şâyiası duyulmaya başladı. İşte o günlerden birinde, öğle yemeğinden sonra "Ashab-ı Bedir"i okudum. Sırtımı çadır direğine vermiş oturuyordum. Biraz içim geçmişti ki bu, eskilerin "Beyne'n-nevm ve'l-yakaza" (Uyku ile uyanıklık arası) dedikleri haldir. Baktım tuğlu sancaklı, ellerinde mızrakları okları, gürül gürül bir ordu. Kampta tarlaların olduğu tarafta duruyorlar. Birisi mi söyledi, öyle mi anladım, yoksa biz Ashab-ı Bedir'iz mi dediler bilemiyorum. Ashab-ı Bedr'in geldiği kanaatine vardık. Ben öyle hayran hayran onları seyrediyordum ki bulunduğum yer, sanki birden bire kale kapısı gibi bir şey oldu, ben söveleri kalınca tahtadan bu kapının verasında durmuş onlara bakıyorum. Biri güç gösterme manasına elindeki demir kalemi (Kalem, mızraktan daha küçük elle atılan bir harp aletidir) öyle bir salladı ki, o kalın tahta kapıyı deldi geçti ve ben müthiş bir heyecanla uyandım.

(Bir kaç defa) rüyamda Ashab-ı Bedir'i görmüşümdür. Kampta da öyle oldu. Hatta bir iki defa da rüyamda kendimi onların içinde harbe gidiyormuş gibi görüyor ve "Allah Allah! Ashab-ı Bedr'in içinde bulunuyorum ama, ben onlardan çok sonra geldim, nasıl olur da onlarla beraber olurum?" diye düşünüyor ve hayret ediyordum. Zannediyorum onların bazılarını seçebiliyordum da; ama kamptaki müşahedemde fertleri tam seçemiyordum. Her halde sadece Hz. Hamza'yı tanıyabilmiştim. Daha sonra meydana çıktı ki tam o dakikalarda, kampa baskın yapmak isteyen bir grup, tam yol ayrımına gelince trafik kazası olmuş ve onların arabaları cayır cayır yanmış. Daha sonra bu arabayı biz de gördük. Zaten yolumuzun üstündeydi. Demek ki, o demir kalemin atılması, misal aleminde bu neticeye işaretmiş. Kapının görünmesi ise, inayet altında olduğunun emaresiymiş. Yani bu mini rüyada sahabi, sanki oradakilere: "Siz inayet ve koruma altındasınız. Dava, düşünce, duygu bir olunca, aynı Nebi'nin arkasında da bulununca, zaman ve asırlar bizi sizden ayıramaz. Birimiz dünyada, birimiz ukbada, birimiz şarkda, birimiz garbda da olsak yanyanayız" demektedir.

Evet, böyledir; elverir ki çizgi korunsun. Aynı frekansta bulunulsun. Aksi halde sesimizi onlara duyuramayız. Onların sesini de alamayız.

[Varlığın Metafizik Boyutu 1, M.F.Gülen, Feza A.Ş., Zaman Gzt., 1998, S: 139-141]

Fethullah Gülen gaybe muttali olunabileceğini sanıyor.(S:153-154)

Bir insanın gayb alemine muttali olmasının yolu, arzettiğimiz hususlar gibi şeylere riayetten geçer. Günde üç öğün yemek yiyen, karnını tıka basa doyuran ve kendini gevezeliğe salıp, bilip bilmediği her şeyi konuşan, zikre devam etmeyen ve cemiyet hayatında, çoğunlukla kendisini ilgilendirmeyen mâlâyâniyatla meşgul olan.. çok uyuyan ve gaflette boğulan bir insanın, bana niçin gayb perdesi açılmıyor, diye itiraza hakkı yoktur. Zira o, kendini neticeye ulaştıracak yolun erkanına riayet etmemektedir. Menzile varılmaması da gayet normaldir.

[Varlığın Metafizik Boyutu 1, M.F.Gülen, Feza A.Ş., Zaman Gzt., 1998, S: 153-4]

Fethullah Gülen'e göre: Herhangi bir ruh farklı yerlerde iktidar sahibi olabiliyor. (s.179)

Allah'ın günü, gazete ve mecmua haberlerinde, her hangi bir insan dublesi ve bir perisprinin, cismin bulunduğu yerden çok uzaklarda bulunması ve bulunduğu yerlerde iktidar ve tasarruf izhâr etmesinden bahsedilmektedir ki; meselenin aslı ne olursa olsun, ruh gibi lâtif varlıkların cisme nisbetle daha seyyâl, daha aktif ve daha muktedir olduğunu göstermektedir.

[Asrın Getirdiği Tereddütler, M.F.Gülen, T.Ö.V Yayınları, 1996, 12.Baskı, Sayfa: 179]

Velilerin istediği yere elini uzatabileceği ve dilediğini yapabileceği yalanı.(s.181)

Bu hususda onun (Hak dostu) bir ferd olmasının hiçbir zararı yoktur. Bulunduğu yerden bir şua gibi aksederek, istediği yere elini uzatabilir ve istenilen tasarrufda bulunabilir. Ona, ne mesafelerin uzaklığı, ne de münâsebet kurduğu şahısların çokluğu mânî' olamaz. Güneşin bir tek şey olmasına rağmen, kendisine bağrını açan âyinelerin kabiliyetlerine göre, her yerde görülüp hissedildiği ve te'sirine şâhid olunduğu gibi, tamamen nur ve nurâni olan melekler, evveliyetle her yerde görünebilir ve icraatda bulunabilirler.. Hayat üfleyebilir ve ruhları kabzedebilirler.

[Asrın Getirdiği Tereddütler, M.F.Gülen, T.Ö.V Yayınları, 1996, 12.Baskı, Sayfa: 181]

Fethullah Gülen'in tarikat uydurmalarını tasdik etmesi ve izahı.(s129-130)

Evet zannediyorum şimdilerde kutbiyet ve ferdiyet daha çok şahs-ı manevîlerce temsil ediliyor. Bazı zamanlarda kutbiyetle gavsiyet beraber bulunduğu gibi, irşada yönelik olması itibariyle bugün, kutbu'l-irşad birkaç tane de olabilir. "Evtad" dediğimiz zevat da ihtimal, bu müşterek anlayış içinde temsil edilecek veya bu anlayışla bütünleşen ve bütün İslâmî cemaatler arasında dağılarak, geleceğin mukaddes ve muhakkak birliğinin canı ve kanı olarak misyonunu edâ edecektir.

[Prizma 1, M.F.Gülen, Nil Yayınları, 1996, 3.Baskı, Sayfa 129-130]

Fethullah Gülen'in olmayan 7'ler ve 40'lar vs hakkındaki uydurmaları.(s.130)

Dünya kadar evliyâ ve dünya kadar irşad kutbiyetine merdiven dayamış yediler, kırklar gibi haslar var. Bunlar ayrı ayrı görünseler de, bir gün mutlaka bir birleşme noktasına ulaşacaklardır; zira Efendimiz (sav) “Ruhlar cunûd-u mücennededir, tanıştıkları ölçüde biraraya gelirler” buyuruyor. Aynı ruhu, aynı mânâyı ve aynı düşünceyi paylaşan insanlar, birbirlerinden uzakta olsalar da, mutlaka bir gün birleşeceklerdir.. tıpkı ırmakların denizlere dökülmesi ve yerinde dağları delerek bazen açık, bazen kapalı engeller karşısında kendilerine yeni mecralar bularak, hedefe ulaştıkları gibi.. ve tıpkı hacca niyet edenlerin Arafat’ta, Metaf’ta, Ravza’da buluştukları gibi, gidip orada buluşacaklardır. Buluşma kasıtları olmasa da, vazife yapmak istedikleri yerler onları biraraya getirecek, buluşturacak; onlar da bu büyük hakikati, ümitbahş “cemm-i gafir”le temsil edeceklerdir.

[Prizma 1, M.F.Gülen, Nil Yayınları, 1996, 3.Baskı, Sayfa 130]

Fethullah Gülen'in Peygamber cisimlenerek görülebilir yanılgısı.(s.132)

...bir insan, temessülen (cisimlenerek) Efendimiz’le görüşebilir. Farz-ı muhal, bu görüşme esnasında Efendimiz’den ona söylenenler eğer şer’î ölçülere muhâlif ise, -bunu farz-ı muhâl çerçevesinde dahi olsa ürpererek söylüyorum- o insan kesinlikle şer’î ölçülere ters düşen o ifadeleri tatbik edemez ve Efendimiz’le görüşmesini kendisi için delil ve hüccet sayamaz....

[Prizma 1, M.F.Gülen, Nil Yayınları, 1996, 3.Baskı, Sayfa 132]

Fethullah Gülen'e göre cinler çeşitli kılıklarda görülebilirmiş!(s.133)

Cinler çeşitli şekil ve kılıkta görünebilme kabiliyetine sahiptirler. Bu sebeple de, bazı insanları kandırmaları her zaman söz konusudur. Nitekim bu yolla onlar, pek çok insanı kandırıp iğfal etmişlerdir. Hatta bazılarını o denli kandırmışlardır ki; bu zavallılar kendilerini mehdi, hatta peygamber zannetmişlerdir...

[Prizma 1, M.F.Gülen, Nil Yayınları, 1996, 3.Baskı, Sayfa 133]

Fethullah Gülen'in insanın ruhani aleme erişebileceği iddiası.(s.4)

....İmam Gazalî’nin bu konudaki ölçüsü biraz farklıdır. O, bu vâridâtların inkişafı ile ilgili hatıralarında; “Bana birinci “erbaîn”de bazı şeyler inkişaf etti. İkinci ‘erbaîn’de, birincide müşahede ettiğim şeylerin yanlış olduğunu gördüm ve daha engin şeylere muttali oldum. Üçüncü defasında ‘erbaîn’le, yakalanabilecek gerçek ufku yakalayabildim” demektedir. İstenilen kıvama gelmek için; onun tesbitiyle üç erbaîn; yani 120 gün gerekir.

Evet, lâhut(ruhani) âleminin esrarına muttali olmak için çıkılan yolculukta bilet ve vesika, en azından yapılacak olan ‘erbaîn’lerle, şer eğilimlerin kökünü kurutup, hayır meyelanlarını coşturma şeklinde bir irade takviyesidir. İşte bundan sonra belki mânâ âlemine açılacak kapı aralanabilir ve başka âlemlere intikal mesajı alınabilir.

[Prizma 2, M.F.Gülen, Nil Yayınları, 1997, Zaman Gzt. Hediyesi, Sayfa: 4]

Hz. Ebubekir'in ağzına taş koyma yalanı.(s. 8)

Meselâ, sadakat kahramanı Hz. Ebu Bekir -sahih kaynaklarda şimdiye kadar rastlamadığım ama doğru olmasa bile, hiç yadırgamadığım ve yadırgamayacağım bir menkıbeye göre- ulu orta konuşmamak için ağzına küçük bir taş koyarmış; konuşması gerektiği zaman onu çıkartır, konuşur, sonra tekrar koyarmış. Evet, onun gibi bir temkin insanı, kendini zabt u rabt altına almak için böyle bir şey yapmış olabilir. Bu menkıbeye, sahih kaynaklara dayanarak hicretten sonra, Hz. Ebu Bekir'in Nebiler Serveri Hz. Muhammed (s.a.s)'in yanında birkaç yüz kelimeyi geçmeyen konuşmaları mesned olarak gösterilebilir.

[Prizma 2, M.F.Gülen, Nil Yayınları, 1997, Zaman Gzt. Hediyesi, Sayfa: 8]

Pek çok kimsenin ölmüşleri koridorlarda gördüğü yalanı.(s.158)

Günümüzde de yalan söyleyeceklerine ihtimal vermeyeceğimiz sağlam, sika insanlar veya yalan üzerinde ittifak etmesi mümkün olmayan pek çok kimse defaatle gelip, ruhanîleri veya Kanuni'yi, Yavuz'u, Fatih'i bulundukları mekânların koridorlarında gördüklerini söylemişlerdir. Bunlar rüyalarda olduğu gibi yakazaten de görülen şeylerdir. Konuyla alâkalı dosyayı kurcalayacak olsak, yüzlerce birbirini teyid eden müşahede çıkacaktır ortaya. Demek ki, onlar mü'minlerin başarılarını alkışlamak, âyetin ifadesiyle "büşra" müjde vermek için gelip görünüyorlar.

Yalnız görme meselesi herkes için geçerli değildir. Bedir'den Çanakkale'ye ve günümüze kadar devam eden süreçte, yeryüzüne inen bu ruhanîleri herkes görmemiş veya görememiştir. Nice nezih insanlar vardır ki hiçbir şey görmemiştir; ama bazıları da her zaman görebilmektedir ve bu, bir nasib meselesidir.

[Prizma 2, M.F.Gülen, Nil Yayınları, 1997, Zaman Gzt. Hediyesi, Sayfa: 158]

Bazı kişilerin eşyanın perde arkasını görebildiği yalanı.(s.161)

Fakat bazı gözü keskin ve kendisine eşyanın perde arkasına muttali olma imkânı bahşedilmiş insanlar olabilir ki; bunlar, bin bir perde ötesinden, sebepler dünyasında yapılacak olan mualecelerin fayda vermeyeceğini müşahede ederek "tedaviye gerek yok" diyebilirler. Ne var ki, bizim gibi sıradan düz insanlar, sebepler dünyasında yaşadığı müddetçe onun kanunlarına riayet etmeğe mecbur ve mükelleftir.

[Prizma 2, M.F.Gülen, Nil Yayınları, 1997, Zaman Gzt. Hediyesi, Sayfa: 161]

Fethullah Gülen Kutbu'l irşada ilah vasfı kazandırıyor.(s.180)

Kutub makamının bir adım ötesinde "gavsiyet" makamı yer alır. Bu makamı ihraz edenlerin en büyük özelliği, tasarruflarının öldükten sonra da devam etmesidir. Her gavs bir kutuptur, fakat her kutub bir gavs değildir. Öyleleri de vardır ki, bu her iki makamı bünyesinde cemetme bahtiyarlığına ermiştir. Zannediyorum "kutbu'l-irşad" işte bu iki makamı birden ihraz etmiş ve halkı irşada me'zun insanlara verilen isim olsa gerek..

[Prizma 2, M.F.Gülen, Nil Yayınları, 1997, Zaman Gzt. Hediyesi, Sayfa: 180]

Fethullah Gülen'in , Hz.Ebu Hanife'ye iftirası.(s.184-185)

İbrahim Ethem Hazretleri'ne ait bir menkıbe anlatılır. O, Belh'de bir hükümdar iken tacını tahtını terk eden, makam ve mansıpta zirveyi yakalamışken her şeyi ayaklarının altına alan ve velilik makamına yükselen bir şahıstır. Kendisinin Ebu Hanife ile muasır olduğu söylenir. Hadis imamları, İbrahim Ethem Hazretleri geldiğinde, Ebu Hanife'nin ayağa kalktığını naklederler. Bir gün: "Ya imam, ne diye bu zata ayağa kalkıyorsunuz? Haddizatında o, sizin talebeniz bile olamaz!" dediklerinde, "biz işin zahiriyle meşgul olurken, onlar özüyle meşgul oluyorlar; bundan dolayı da ona sonsuz saygı duyuyorum" demiştir.

[Prizma 2, M.F.Gülen, Nil Yayınları, 1997, Zaman Gzt. Hediyesi, Sayfa: 184-5]

İbrahim Ethem'in gaybdan sesler duyması ve meşru bir sevgiyi şeriata muhal göstermesi.(s.185)

İşte böyle bir insan bir gün her şeyini arkada bırakıp Mekke'ye gider. Aradan yıllar geçtikten sonra da, bir hac esnasında oğlu ile metafta karşılaşır.. karşılaşır ve bir baba şefkatiyle onu bağrına basıverir. Zatında bu hal fıtrîdir ve bir baba için de önüne geçilmez bir duygudur. Bu itibarla da insan, bundan dolayı kat'iyen muaheze edilmez. Ancak kalbini tamamen Cenâb-ı Hakk'ın tecellilerine tahtgâh yapmış bir mukarrebîn için bu hâl, hem de Kâbe'nin yanında uygun düşmemektedir. İşte bu esnada İbrahim Ethem Hazretleri, "Yâ İbrâhîm! Bir kalpte iki sevgi olmaz" diye hâtiften(*) bir sesle ikaz edilir. Bunun üzerine Hazret: "Birini al yâ Rab!" der.. der ve çocuk dizlerinin dibine yığılıverir. Bu bir menkıbedir ve o makamı ihraz etmiş insanlara mahsus bir televvündür. Bu yönüyle o makamda bulunmayan insanları bağlayıcı bir yönü de olamaz.

[Prizma 2, M.F.Gülen, Nil Yayınları, 1997, Zaman Gzt. Hediyesi, Sayfa: 185]

Allah'a ve Hz.Adem'e atılan delilsiz bir iftira.(s.245)

O'nu, kendinden önce gelen her peygamber, misyonu ölçüsünde ve çerçevesinde anlatmış ve haber vermiştir. Meselâ, Endülüslü büyük alim Kadı Iyaz'ın Şifa-i Şerif'inde geçtiği üzere,

Hz. Âdem, kendisine yasaklanan meyveden yedikten sonra Cenâb-ı Allah'a O'nu şefaatçi ederek yalvarmış; "Muhammed hürmetine beni affet!" demiştir. Cenâb-ı Allah'ın, "Sen Muhammed'i nereden biliyorsun?" sorusuna karşılık da, "Ben, Cennet'in kapısında 'Lâ ilâhe illallah, Muhammedün rasûlüllah' yazısını gördüm. İsmi, Senin İsm-i Şerifi'nin yanında anılan biri, Sen'in yanında en kıymetli olmalıdır" şeklinde cevap vermiştir.

[Prizma 2, M.F.Gülen, Nil Yayınları, 1997, Zaman Gzt. Hediyesi, Sayfa: 245]

Hakikat-i Muhammediye ve hakikat-i Ahmediye yalanı.(s.245-246)

Hz. İsa, O'nu Ahmed olarak haber vermiştir. İlâhî bir tevafuktur ki, dedesi Abdülmüttalib, "Gökte ve yerdekiler O'nu övsün" diyerek, O'na Muhammed ismini koymuştur. İmam-ı Rabbanî gibi büyük zatlar, önemle Hakikat-ı Ahmediye ve Hakikat-ı Muhammediye üzerinde dururlar. O, yeryüzüne gelmeden önce "Hakikat-ı Ahmediye"nin sahibiydi. Dolayısıyla Hz. İsa, O'nu Ahmed ismiyle müjdelemiştir. Dünyadaki misyonu itibarıyla de O "Hakikat-ı Muhammediye"yi temsil etmiştir. Nebiler Serveri bu temsil sonunda Hakikat-ı Ahmediye'ye bi'l-fiil ulaşarak veya Hakikat-ı Ahmediye'yi bilfiil gerçekleştirerek, yine "Hz. Ahmed" ünvanıyla işaret buyurulan varlığın ruhu olma âlemine dönmüştür.

[Prizma 2, M.F.Gülen, Nil Yayınları, 1997, Zaman Gzt. Hediyesi, Sayfa: 245-6]

Fethullah Gülen'in , Muhyiddin Arabi geçmiş ve geleceği biliyor yalanı.(s.5)

Allah'ın lutfuyla geçmişi, geleceği de önündeki kitabın sayfaları gibi görüp okuyan, açık-kapalı te'villerde bulunan bir meşrebin kutbu ve harika bir zattır.

[Şüpheler ve Çıkış Yolları, M.A.Şahin(Fethullah Gülen), Zaman Gzt.1990, Sayfa 5]

Fethullah Gülen , Şeceretün-Numaniye kitabının gelecekten haber verdiğini sanıyor.(s.9)

Hz.Muhyiddin , Osmanlı devletinin kuruluşundan evvel yaşadığı, hatta Mevlana celaleddin Rumi Hz.'lerinden daha yaşlı yani Selçuki döneminde yaşadığı halde, Osmanlı dönemine ve daha sonralara ait bir kısım vukuatı açık-kapalı haber vermiştir.

[Şüpheler ve Çıkış Yolları, M.A.Şahin(Fethullah Gülen), Zaman Gzt.1990, Sayfa 9]

Müştak Efendi'nin geleceği bildiği yalanı.(s.10)

Manisalı Müştak Efendi, cumhuriyetten takriben yüz sene evvel, istanbul'a bedel payitahtın

Ankara’ya intikal edeceğini söylemiştir ki, gazeteler yazdı.

[Şüpheler ve Çıkış Yolları, M.A.Şahin(Fethullah Gülen), Zaman Gzt.1990, Sayfa 10]

Fethullah Gülen'in , Allah’a ve İslam’a büyük bir iftirası.(s.42)

Allah’la münasebette derinleşen bir insan, gayb alemine muttali olur, melaike-i ikramla görüşebilir, cinlerle münasebete geçer, ruhanilerle muhabereye girişebilir, Hızır (as)’ı görür, hatta onun makamına yükselir.. Hz.Mesihle hemdem (arkadaş) olur; Hz. Mehdi ile tecdid musahabesind ebulunur... Evet, insan Allah ile münasebette derinlşir, şekilden, suretten kurtulup, ruhun bütün dinamiklerini Allah’a vasıl olmada kullanabilirse olur bütün bunlar...

[Şüpheler ve Çıkış Yolları, M.A.Şahin(Fethullah Gülen), Zaman Gzt.1990, Sayfa 42]

Saf (temiz) kimseler gaybdaki herkesle görüşebilir yalanı.(s.43)

Sıdkına, sadakatına sadık ve masduk olduğuna inandığımız Efendimizden(sav), devrimize kadar pek büyük safi kimseler, ruh u safiyeye mazhar olan kişiler Hızır (as)’la da melaike-i Kiram’la da, ruhanilerle de görüştüklerini ifade ediyorlar.

[Şüpheler ve Çıkış Yolları, M.A.Şahin(Fethullah Gülen), Zaman Gzt.1990, Sayfa 43]

Fethullah Gülen yeni bir din icat ediyor.(s.55)

Birisi gözünü yumduğunda kabirlerin altında neler oluyor onu müşahede eder. Bu veliliğin en basit mertebesidir. Evet kabirlerin ve mezarda yatan kimselerin durumunun keşfedilmesi, velayetin en basit mertebelerinden biri. İnsanın içinin bir kitap gibi okunması, daha ileri derecesi, başına gelecek şeyleri, Allah’ın ona bildirmesi ile bilmesi, farkında olarak veya olamayarak onları başkalarına anlatması ayrı bir kademesidir.

[Şüpheler ve Çıkış Yolları, M.A.Şahin(Fethullah Gülen), Zaman Gzt.1990, Sayfa 55]

İlk basılan “Küçük dünyam” niçin toplatıldı?(s.10)

Küçük Dünyam, daha önce Zaman Gazetesi'nde yayımlandı. Lehinde, aleyhinde çok şeyler söylendi, yazıldı. Burası ne lehte yazanlara teşekkürün ne de aleyhte yazanlara cevabın yeri. Ancak yayın sırasında bazı yanlışlıkların olduğu da bir gerçek. Şimdi biz bu tür yanlışları

tashih, yanlış anlaşıldığından dolayı yanlış yorumlara sebep olan kısımları da çıkararak eseri yeni baştan ele almış bulunmaktayız.

[Küçük Dünyam-F.Gülen , Latif Erdoğan, Ad Yay., 1.Baskı,1995, Sayfa: 10]

Fethullah Gülen'in uçtuğu iddiası(s.20)

Enterasandır; Şamil Dedem için umre yaparken birden bire bende bir hal değişmesi oldu. Sâfâ ile Merve arasında gidip gelirken ayaklarım yerden kesiliyor ve ben, adeta havada uçuyordum. Vücudumdan raşeler dökülüyordu.

[Küçük Dünyam-F.Gülen , Latif Erdoğan, Ad Yay., 1.Baskı,1995, Sayfa: 20]

Fethullah Gülen'in şeyhinden gördüğü hokkabazlıklar.(s.40-41)

Tekke ve Medrese
Ben medreseye devam ederken de tekkeyi ihmal etmezdim. Alvar İmamı hayatta iken hep onun yanına gidip geldim. Zaten ilk gözümü açtığım, ruhumu mayaladığım yer tekkedir. Bende tekke ve medresenin izleri hep aynı ritmi dokuyarak devam etmiştir.

Alvar İmamı'nda gördüğüm açık kerametler, çocukluk ihsaslarımla beni böyle bir bütünlüğe götüren ilk basamaklar olmuştur. Alvar İmamı'nın vefatından sonra Rasim Baba adında bir Kadiri şeyhine devam ettim. Bu şeyhin Mehmed adında bir oğlu vardı. O da Osman Bektaş Hocâ dan okurdu.

Rasim Baba, yaşım çok genç olmasına rağmen beni hemen sağında otuırturdu. ilgi ve alakası son derece fazlaydı. Fakat müritler arasında bir laf dolaşmaya başladı; Şeyhin beni kendisine damat yapmak istediğinden bahsediliyordu. Bu söylenti soğumama sebep oldu. Bir daha o tekkeye gitmedim.

Çok enerjik bir insandım. Hareketliydim. Kültürfizik yapmayı ihmal etmezdim. Ancak bu potansiyeli hep müsbet yöne kanalize etmeye gayret ettim. Allah' a çok şükür gençliğin en tehlikeli anlarını salim atlattım.

Geceleri geç vakitlere kadar Erzurum'daki bütün türbeleri geziyor ve onlara Yasin okuyordum. Erzurum'dan ayrılacağım ana kadar da bu adetimi sürdürdüm.

[Küçük Dünyam-F.Gülen , Latif Erdoğan, Ad Yay., 1.Baskı,1995, S: 40-41]

Rüyaların Fethullah Gülen üzerindeki etkisi.(s.46-47)

Sabah namazından önce Sadık Efendi vaaz verdi. O da çok hissî vaaz vermişti; ekseriyetle de öyle verirdi. Efendimiz, der dudağını yalardı. Öyle bir peygamber aşığı insandı. Onun vaazı da bana çok dokundu. Vaaz süresince de hep ağladım. Yırtınırcasına yine aynı duayı yaptım. Hatim duasından sonra da camiden çıktım.

Tam caminin önünde Hatem Hoca beni arıyordu. Görünce koşarak yanıma geldi. "Bu gece rüyamda Üstad'ı gördüm. Sana "Tarihçe-i Hayat" taki mektubu yollamıştı. Bir de sana bir güveç dolusu ceviz gönderdi" dedi.

Ben o esnada nasıl ayakta durabildim hâlâ hayret ederim. Akşamki hicran dolu gözyaşlarım, şimdi beni sevincimden ağlatacaktı. Hislerime sahip olmaya çalıştım. O sırada Alvar İmamının dediklerini dedim:

"Değildir bu bana layık bu bende Bana bu lütf ile ihsan nedendir."

Rüyada ceviz, yolculuk diye tabir edilir. İki üç ay önce gelen selam, benim bu akşamki ruh halim ve Hatem'in rüyası üst üste gelince; artık kendimi bu arkadaşlarla bütünleşmiş hissettim. Onlar nasıl kabul eder bilemem, fakat ben kendimi hep onlarla beraber bildim.

[Küçük Dünyam-F.Gülen , Latif Erdoğan, Ad Yay., 1.Baskı,1995, S: 46-47]

Fethullah Gülen kendini kedi, ayı ve goril gibi hissediyor.(s.60-61)

Başka Türlü Görüyordum

Riyazat yaptığım devrede, önce nefsimi bir kedi gibi gördüm ve onu kovaladım. Riyazata devam ettim. Bu arada, onu ayı gibi gördüm. Kapıştık. Ben mi onu o mu beni yendi belli olmadan uyandım. Bir müddet daha riyazat yaptım. Bu sefer de nefsimi goril gibi gördüm. Ondan kaçarak surların üzerine çıktım. Bütün bu riyazatlara rağmen anladım ki nefsim beni sağ tarafımdan vuruyor. Çünkü o devrelerde başkalarını ve bilhassa oburca yemek yiyenleri hep başka türlü görüyordum; ve yer yer onlara kızıyordum. Ve anladım ki, nefis ile mücadelede insanlardan bir insan olarak hareket etmelidir. İlahi davaya omuz verme, ayağımız kaymadan yaşayabilmemizin en büyük teminatıdır. Mücadele ruhu varsa bu bir fa'li hayırdır..

İlk gidişimde Edirne'de üç sene kadar kaldım. Bunun iki buçuk senesi pencerede geçti. Daha sonra da askere çağrıldım..

[Küçük Dünyam-F.Gülen , Latif Erdoğan, Ad Yay., 1.Baskı,1995, S: 60-1]

Fethullah Gülen'in Rasulullah'a bir ifitrası.(s.63)

1978 yıllarındaydı. Çamaşırlarım iyice birikmişti. Akşam yıkarken bayağı canıma tak etti. Bir ara içimden "Acaba evlense miydim?" diye geçti. Katiyyen düşünme şeklinde değil, şimşek süratinde gelip geçen bir fıkir.

Ertesi gün erken vakitlerde bir arkadaş geldi ve bana şunu nakletti: Akşam rüyamda Efendimiz'i gördüm. Size selam söyledi ve "Evlendiği gün ölür ve cenazesine de gelmem" buyurdu. Bu bir rüyaydı. Rüya ile amel edilmeyeceğini de biliyordum ama şahsım adına bu işarete saygılı olmaya çalıştım.

[Küçük Dünyam-F.Gülen , Latif Erdoğan, Ad Yay., 1.Baskı,1995, S: 63]

Fethullah Gülen'in geçirdiği vesveseler.(s.65-66)

- Bazı zatlarda vesvese dönemi oluyor Ben şahsen buna billurlaşma dönemi demeyi daha uygun buluyorum. Sizin hayatınızda da böyle dönemler oldu mu?

- Evet hayatımda iki defa çok şiddetli vesvese geçirdim. Birincisi: Edirne'de ilk kaldığım yıllarda oldu. İçinde yer yer Darvinizm'den de bahseden bir Türk yazarının romanını okuyordum.

Gerçi kültür olarak Darvinizm'e yabancı değildim. Fakat romandaki düşünceler ve anlatmadaki ustalık, ruhumu Darvinizm ile ilgili vesveseleıin sarmasına sebep oldu. Acaba Darvinizm'de bir gerçeklik payı olabilir mi? diye düşünüyordum. Hamdi Yazır gibi tefsircilerin bu görüşe yumuşak bakması ve Hüseyini Cisri gibi alimlerin, "Bu bir nazariyedir. Eğer ilmi durumu isbat edilirse, ayetlerle te'lif ederiz" tarzında beyanları içimde bir rahatsızlık uyandırdı. Dolayısı ile o türlü düşüncelerle temasım olmaya başladı. Bunlar itikad ve akideme tesir etmedi. Namazımı kılıyor, dini hassasiyetimi en küçük meselelerde dahi koruyordum; ancak içimi de bir kurt durmadan kemirip duruyordu. Ciddi rahatsızlık geçirdim. Sonra Cenabı Hakk' ın inayetiyle zail oldu..

[Küçük Dünyam-F.Gülen , Latif Erdoğan, Ad Yay., 1.Baskı,1995, S: 65-66]

Gazali ve Said Nursi’nin geçirdiği ruh halleri.(s.68)

İmam Gazali de, Üstad Hazretleri de böyle ruh haletleri geçirmişler. Fakat bu hallerini hep gizlemişler. Necip Fazıl'ın hafakan dediği hallerdir bunlar. Fıtratı müteheyyiç insanlarda az çok hafakan olur. Eskiler böylelerine, eserliteperli insan, derlerdi. Böyle eserliteperli insanlar, iklim itibariyle, muhit itibariyle veya konum itibariyle bu türlü hallere maruz kalırlar. Her devrin şüphesi, vesvesesi başkadır. O şahsın hususi ruh durumu ve mazhariyeti itibariyle maruz kaldığı şeyler de başkadır. İşte vesveseye maruz kalmam en azından bunları anlamama sebep oldu. Eğer buna tesir denirse, böyle bir tesirden söz etmek mümkündür.

[Küçük Dünyam-F.Gülen, Latif Erdoğan, Ad Yay., 1.Baskı,1995, S: 68]

Birisinin rüyasında Peygamberin Fethullah'ı övmesi ?!!(s.90)

Güzel Rüya

Bir gün bu arkadaşlardan biri rüya görüyor. Hatice validemiz kapının dışında Efendimiz de içeride oturuyor. Ders yaptığımız dört-beş kişiyi kastederek Hatice Validemiz, Efendimize: "Ya Rasullallah, bunlar; 'Bizden hoşnut musun ya Rasulallah?' diye soruyorlar" diyor. Ve Efendimizden cevap geliyor: "Evet hoşnudum. Hele birisi, hele birisi!..." diyor...

Görüldüğü gibi rüyada bile Allah Rasülü'nün isim tasrih etmemesi, arkadaşların hepsinin "hele birisi" diye ifade edilen şahıs olmak için aşk, şevk ve iştiyaklarına medar oldu. Onun için bu rüya birkaç gün boyunca anlatıldı ve arkadaşlar her anlatılışında tekrar tekrar ağladılar ve ardından "Ne zamana kadar böyle dört-beş kişi devam edeceğiz" demeye başladılar. Kısa zamanda gelip-gidenlerin ve sohbete devam edenlerin sayısı 30'u buldu. Caminin içinde bir halka çeviriyor ve kitap okuyorduk.

[Küçük Dünyam-F.Gülen , Latif Erdoğan, Ad Yay., 1.Baskı,1995, S: 90]

Kale içinde Fethullah'ın narasından ödü kopanlar.(s.94)

Kendimi Buldum

O gün söylediklerinden hatırımda kalan şu sözü oldu: "Sayın hâkimler, geçmişimin nasıl olduğunu çok iyi bilirsiniz. Kale içinde içip nara attığım zaman herkesin ödü kopardı. Ben de bir devlet memuruyum. O zaman öyle idim. Şimdi de gördüğünüz gibi böyleyim. Benim bu dönüşüm bu arkadaşlar sayesinde oldu. Oraya gidip geldim ve kendimi bulup idrak ettim. Bütün kötülüklerden kurtuldum.."

Daha önce hâkimlerle savcılarla beraber yiyip içen Rıfat Bey, bizim Dar'ül Hadis camiinde yaptığımız sohbetlere devam etmiş ve Cenab-ı Hakk da onu hidayete erdirmişti. Ondaki bu ani değişiklik bütün Edirneli tarafından ilgiyle izlenmişti. Uzun boylu, görkemli bir insandı. Tabii ki onun söyledikleri o gün için çok mühimdi. Ve daha sonra da bu sözlerin tesirini görecektik.

[Küçük Dünyam-F.Gülen , Latif Erdoğan, Ad Yay., 1.Baskı,1995, S: 94]

Fethullah Gülen'in İzmir'de Nurcularla tanışması.(s.102)

Nur Talebeleri

Bana ilk sahip çıkan Mustafa Birlik Bey oldu. Yusuf Pekmezci Bey ise, dıştan bir insan, cami cemaatından biri olarak yanıma gelir giderdi. Çok samimi bir insandı. Her konuşmadan sonra, ağlayarak sanlır ve alnımdan öperdi. Mehmed Metin, Hüseyin Çağdır, Sami Bey de alaka gösterdiler. Sami Bey kısa bir müddet, Güzelyalı'daki yurtta da idarecilik yaptı. Bunlar eski Nur talebelerindendi ve iman hizmetine yürekten gönül vermiş hasbilerdi.

İzmire ilk geldiğim günlerde Sungur Ağabey de gelmişti. Bana: "Fethullah kardeş, burada hiç evimiz yok. Bir ev açalım. İzmir büyük bir yer" demişti.

[Küçük Dünyam-F.Gülen , Latif Erdoğan, Ad Yay., 1.Baskı,1995, S: 102]

Fethullah Gülen'in tasavvuf dersleri.(s.108)

Tasavvuf Dersleri

Bazen de seminer şeklinde tasavvuf dersleri olurdu. Bir keresinde Necdet Bey de bulunmuştu. Sohbetten sonra, Vahdet-i Vücud ve Hallac-ı Mansur hakkında çeşitli sorular da sorulmuştu. Necdet Bey bu sohbetten çok hoşlanmış ki, daha sonra yanıma gelip, bir hayli takdirkâr sözden sonra, ikili sohbet yapmamızı teklif etmişti. Üç-beş defa biraraya geldik. Bu sırada Gültekin Sarıgül Bey de sohbete gelmeye başladı. Halbuki Necdet Bey, bazı çevrelerle görülmekten endişe ediyordu. Bu sebeple sohbetlere ara vermek zorunda kaldık. Sohbet günü o, bir iş münasebetiyle Ankarâ ya gitti. Sohbet de yapılamadı sonra. 12 Mart Muhtırası olunca benimle de görüşmekten çekindi ve bir daha da biraraya gelmemiz mümkün olmadı.

[Küçük Dünyam-F.Gülen , Latif Erdoğan, Ad Yay., 1.Baskı,1995, S: 108]

Fethullah Gülen'in para toplamaya başlaması.(s.110)

Himmet

Varlıklı insanların, para vermeyişleri çok tuhafıma giderdi. Bir fabrikatör, çıkarıp elli lira vermişti, bunu çok garipsemiştim.

Böyle dolaşmakla bir yere varılamayacağını anladım. Para isteyeceğimiz insanları biraraya toplayalım ve birbirlerini teşvik etsinler, dedim. Bu teklifim kabul edildi ve Hacı Ahmed Bey'in mağazasının üstünde toplandık.

On kişi kadardık. Hatırladıklarım arasında, Konyalı Hacı Mustafa, Ali Rıza Güven, Hacı Ahmed Tatari ve İsmail Alkan Beyler vardı. Ben bir şeyler söyledim. Ali Rıza Güven Bey de bir şeyler anlattı. Daha sonra da para toplandı. Ahmet Tatari 100 bin lira verdi. Ali Rıza Güven Bey elli bin lira ile onu takip etti. Herkes bir miktar söyledi. İsmail Alkan ise 2500 lira verdi. Halbuki çok zengin bir insandı. Verirken de "Herkes inandığı kadar yapar" dedi. Bu sözü hiç unutmadım.

[Küçük Dünyam-F.Gülen , Latif Erdoğan, Ad Yay., 1.Baskı,1995, S: 110]

Nurcular arasında havanın gerilmesi.(s.112)

Gergin Hava

Sonra Salih Özcan Bey gazeteden ayrıldı. Her şeyde beraber olduğum için, ayrılmadan evvel beni de İstanbul'a çğırdalar. Hacı Kemal, Mustafa Birlik Bey ve ben üçümüz İstanbul'a gittik. Florya Oteli'nde görüştük. Zübeyr Ağabey'in dışındaki bütün büyükler oradaydı. O gelmemişti. Havanın gerginliğinden, hiç de hoş olmayacak bir hadisenin vukuunu sezmiştim. Ayrıca Zübeyr Ağabey'in toplantıya gelmeyişi kuşkumu daha da arttırmıştı. Bir ittifak ve ayrılık seziyordum ve bu da beni çok üzüyordu.

Bu arada Abdülvahid adındaki bir arkadaş bana "Zübeyr Ağabey sizinle görüşmek istiyor" dedi. Gittim, görüştüm. Şahsım adına vifak ve ittifakın ancak, bu işin dışında kalmakla mümkün olacağına inandım ve aktif planda bir şeye karışmamaya karar verdim.

[Küçük Dünyam-F.Gülen , Latif Erdoğan, Ad Yay., 1.Baskı,1995, S: 112]

Muhit ismindeki 40 milyon askerli cin ve Atılgan ismindeki 40 milyarlık ordusu olan cinin Ankara'ya doğru hareket ettiği, düzmecesi.(s.151)

Cin Faslı

Bunların cinlerle alakaları, hapse girmeden önceki zamana dayanıyormuş. 12 Mart Muhtırası verilmeden evvel veya o günlerde, her sabah erkenden kalkar kalkmaz radyonun başına koşuyor ve cinlerin idareye el koyup, koymadıklarını öğrenmeye çalışıyorlardı. Bu tuhaf ve ümitsizce bekleyiş haftalar ve aylar sürüyor. Birgün idareye vaziyet etme işinden ümitlerini kesince, teselli için, bizi kastederek "Cinler bu işi tahakkuk ettireceklerdi ama, içimizdeki bu insanların yüzünden ettiremediler" demiş ve radyo dinlemeden vazgeçmişler.. tutukevinde de benzeri hikayeler sürüp gitti:

Muhit ismindeki cin, kırk milyonluk ordusu ile Eskişehir'den Ankara'ya doğru hareket etti ve ediyor.. Atılgan ismindeki daha büyük bir cin, kırk milyarlık bir ecinni taifesi ile şimdi falan yerde otağını kurdu.. harekete emir bekliyor.. yakında bütün muhaliflerin işi tamam vesaire... Bir türlü bitmeyen bu hikayeleri defaatle dinledik; dinledik ve İslam adına bu hezeyanlarla kim bilir kaç kere sarsıldık, kaç kere öfkemizi yuttuk ve inledik... Dinlememek elimizden gelmezdi; çünkü aynı koğuşta kalıyor, aynı masada oturuyor ve sabah-akşam beraber oluyorduk.

Onlara doğruyu anlatmaya, yanlışlarını tashih etmeye de gücümüz yetmezdi. Zira bize inanmıyorlardı. Yüzüme "köpek" dediklerini bugünkü gibi hatırlıyorum. Ben öyle, diğer arkadaşlar da beni taklid eden maymunlar. Ve bu hakaretler, ayrı zamanda birer iddia da değil; onların müşahedesine veya cinlerin ihbarına dayanan, tevil götürmeyen muhkemât.. (!) Birinci semayı sarık deposu, ikincisini misvak atelyesi gören bu zihniyetteki insanlarla bir arada bulunmanın verdiği ızdırabı, bilmiyorum anlatmaya gerek var mı...?

[Küçük Dünyam-F.Gülen Hocaefendi, Latif Erdoğan, Ad Yay., 1.Baskı,1995, S: 151]

Cinlerin Fethullah Gülen ve arkadaşlarını hapishanede vuruşturması, uydurması.(S: 152)

Kavga

Bu arada, bizden bazı arkadaşların aşırı hassasiyeti de işi bütün bütün şirazeden çıkarıyordu. Ve bir gün bardağı taşıran bir durum oldu. Onlardan ayrılma Mehmet ismindeki birisi, solculardan İslam'a biraz sıcak bakan bir arkadaşını bizim koğuşa getirdi.. bu daha önce de olmuştu. Bizim koğuşa gelip İzzet Hocaefendi'den İman ve Kur'an'a dair bazı şeyler

öğreniyorlardı. Gel gör ki, bazı mübarek ve muhterem arkadaşlarımız bu işin içinde çaşıtlık dönüyor diye, böyle bir şeyin yapılmasını istemiyorlardı. Derken, o gün öğle yemeği sonrası, tam Kur'an öğrenme ve öğretme başlayacaktı ki, birden bire karşılıklı laf çarpmalara girildi.. hava elektriklendi ve birkaç saniye içinde, Avukat Bekir Bey, yerinden kalktı. Mehmet'e hafif vurdu. Meğer meczuplar grubu, pusuda bu pozisyonu bekliyorlarmış. Hepsi birden yataklarından fırladı ve Bekir Bey'in üzerine çullandılar. Hadiseler o kadar seri gelişmişti ki, önüne geçmek ve engellemek mümkün değildi. Önce Mustafa Birlik Bey sonra da ben, atlayıp oraya gireceğimiz ana kadar, oturakla Bekir Bey'in kafasına vurup onu yere sermişlerdi. Bir müminin diğer mümine karşı bu kadar hınçlı olacağını ve öldürme kastıyla saldıracağını tahmin edememiştik. Mustafa Birlik Bey'i de bir tarafa savurduktan sonra ben araya girmiş, onlara sağa sola atmaya çalışmıştım ama, bir sandalye de benim yemem mukadderdi.. onun için ilk fırsatta pencereye koştum ve askerleri çağırdım. Böylece, Cenab-ı Hakk'ın inayetiyle mukadder gibi görünen bir cinayet önlenmiş oldu.

Muhit ve Atılgan'ın cinlerden birer orduları olsun veya olmasın, cinler, şeytanlar, ekrem-i mahluk olan insanları hem de çok ciddi olarak bir kere daha vuruşturuyordu.

[Küçük Dünyam-F.Gülen , Latif Erdoğan, Ad Yay., 1.Baskı,1995, S: 152]

Fethullah Gülen ve nurculara tüküren gardiyan!(s.152)

Gardiyan Tükürüğü

Bu cin ve şeytan şokunu henüz üzerimizden atamamıştık ki, koğuşun kapısının önünde tın tın gardiyanın sesi duyuldu:

"Tuh size bir de Müslüman olacaksınız" dedi. Hiçbir zaman unutamayacağım bu sözlerden hem utandım, hem üzüldüm, hem de "bu kadar boş, bu kadar zayıf insanlarla ne yapılır ki?" dedim ve sarsıldım.

Hadiseden sonraki tablo şu idi: Bilerek, bilmeyerek kavgaya iştirak edenler hücreye atılmış, sebebiyet verenlere ilişilmemiş, biz de koğuşta oturup kara kara düşünmeye başlamıştık. Mikro planda dört asırlık İslam dünyasının hicranlarını, hasretlerini tedayi ettirecek şeyleri yaşıyorduk... ve tarih bir kere daha “tekerrür” deyip yutkunuyorduk....

[Küçük Dünyam-F.Gülen Hocaefendi, Latif Erdoğan, Ad Yay., 1.Baskı,1995, S: 152]

Hüsrev ismindeki çocuğun kuşla konuşması, düzmecesi.(S: 169)

Kuş Ne Demiş?

Yine bir ara tel örgüye bir kuş kondu ve birkaç kere öttü. Ali Osman oğluna kuşun ne dediğini sordu. O da "Annen seni merak ediyor, artık eve dön" diyor, dedi. Ve onu annesinin yanına gönderdiler. İşte Hüsrev böyle saçma sapan şeyler söylüyordu; ama Yazıcı denilen grııp bu çocuğa kesin olarak inanıyorlardı. Hatta bıı çocuğun anlattıklarıyla komünistlere tesir etmeye çalışıyorlardı. Hüsrev'i Türkeş ve Erbakan'la da görüştürmüşler.. Belki çocuğa cinler musallat

oluyordu, bilemiyorum. Ama onun bir çocuk olduğunu unutup meseleyi bu kadar büyütenleri anlamak mümkün değildi. 1nsan ister istemez Bekir Bey'in hafakanlarına hak veriyordu.

[Küçük Dünyam-F.Gülen , Latif Erdoğan, Ad Yay., 1.Baskı,1995, S: 169]

Küçük Dünyam 2, Zaman Gazetesi 28 Kasım 1996- Fethullah GÜLEN

Fethullah GÜLEN, Peygamberimizin amcası Hamza'nın kendine, sayılamayacak kadar çok yardım ettiğini iddia eder ve onlardan birini şöyle anlatır:

Ankara'dan İstanbul'a geliyoruz... "Kartal civarına kadar geldik. Hava hafif hafif yağıyordu. Oralarda çukurca bir yer varmış; tam biz oraya yaklaşmıştık ki, yağmur olanca hızıyla şiddetlendi. Rampanın dibine indiğimizde de bujileri su aldı ve araba stop etti. Bir-iki dakika içinde su kabardı ve bizim arabayı yüzdürmeye başladı. Her geçen dakika su daha da kabarıyor ve bir afet halini alıyordu. Öyle ki kısa bir müddet sonra kalas yüklü kamyonları bile kaldırıp, sağa sola sürüklemeye başladı. Camı biraz açayım, dedim, içeriye dolan su üçümüzü de sırılsıklam ıslattı. Hemen camı kapattım. Elden bir şey gelmiyordu. Koca otobüs ve kamyonlar dahi suyun yüzünde adeta saman çöpüne dönmüşlerdi. Hatta onlardan birkaçı, sağımızdan, solumuzdan geçerken "Geçen sene burada bir sürü taksi sürüklendi gitti." diyerek moralimizi de bozdular... Ya araba kıyıdaki bariyerlere vurur da parçalanırsa; halbuki emanet.. durmadan bunları düşünüyorum...
Bir ara baktım büyük bir kalas bize doğru geliyor. Aklımdan, şu kalas bizim ile sütre arasında dursa hiç olmazsa araba kıyıdaki sütrelere çarpmaz diye düşündüm ve tam o esnada arkadaşlara "dua edin" dedim. Kendim de "Ya Seyyidena Hamza! Ya Seyyidena Hamza!" diyerek o yüce ruhu, imdadımıza göndersin diye Cenab-ı Hakk'a dua ettim. Üzerimize doğru gelmekte olan kalas, yanımızdan geçerek gözden kayboldu... Ve hayrettir selin mecrası birden değişti, hızı da azaldı... Olayın şahitleri var. Bu değişikliği ve birden selin hızının azalmasını fiziki kanunlarla izah imkansız. Hiçbirimizin şüphesi kalmadı ki, Cenab-ı Hakk o mukaddes ve yüce ruhu istihdam buyurdu ve yardımımıza gönderdi... .
(Küçük Dünyam 2, Zaman Gazetesi 28 Kasım 1996, ayrıca

http://arsiv.zaman.com.tr/1996/11/28...ndi/index.html ; (30/11/2003))

Hem "Ya Seyyidenâ Hamza! Ya Seyyidenâ Hamza!" yani "Efendimiz Hamza, efendimiz Hamza yetiş!.." diyor, hem de "o yüce ruhu, imdadımıza göndersin diye Cenab-ı Hakk'a dua ettim " diyor.
Bunun neresi Allah'a dua? Sonra şöyle diyor:

"Ehl-i tahkik, şahıslardan istimdat etmeyi mahzurlu görürler. Kanaatimce her meselede olduğu gibi, bu meselede de ölçüyü iyi ayarlamak, ifrat ve tefritten kaçınmak gerekir. Bize göre büyük ve mukaddes ruhlardan istimdat olabilir; fakat kalbin ibresi her an Cenab-ı Hakk'ı göstermelidir. Yani bu büyüklere, vesile ve vasıtalıktan öte tasarruf adına hiçbir paye verilmemelidir. Zaten onları vesile olarak istihdam buyuracak da yine Cenab-i Hak'tır. O dilemedikten sonra, hiç kimsenin, hiçbir meselede yardımcı olması, bir şey yapması mümkün değildir. Ama, Hak tecelli eyleyince her işi âsân eder; halk eder esbabını bir lahzada ihsan eder." Bu hususu da böyle tespit ettikten sonra: Büyük ve mukaddes ruhlar ceset kafesinden kur-tulduklarında, adeta bir melek haline gelirler... Hele bunlardan, canlarını yüce, yüksek bir ideal ve davaya adamış olanlar, kendileriyle aynı düşünceyi paylaşanları Allah'ın izniyle her zaman destekler, onlara arka çıkar ve onları korurlar. Ama, arz ettiğim gibi frekans birliği şarttır".

İsa'ya Allah diyen Katolikler de benzeri ifadeleri kullanarak şöyle diyorlar:
"***İsa kendiliğinden bir şey yapamaz. Her şeyi kendisini gönderen Baba'dan alır*** . (Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 859.)
Şimdi o, Baba'nın yanında Hıristiyanların avukatlığını yapıyor. Onlar lehine aracılık etmek için hep canlıdır. Allah'ın huzurunda daima hazır bulunmaktadır"(.Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, par. 519).

Allah Teâlâ şöyle buyurur:
"İşte Rabbiniz olan Allah… Hakimiyet onundur. Onun yakınından çağırdıklarınız bir çekirdek zarına bile hükmedemezler. Onları çağırsanız, çağrınızı işitmezler; işitmiş olsalar bile size karşılık veremezler; kıyâmet günü de sizin ortak saymanızı tanımazlar. Hiç kimse sana, her şeyin iç yüzünü bilen Allah gibi, haber veremez." (Fatır 13-14)

"**De ki: "Sizi karanın ve denizin karanlıklarından kurtaran kimdir? Bundan bizi kurtarırsan şükredenlerden olacağız diye ona gizli gizli yalvarır yakarırsınız."**
De ki: "Allah sizi ondan ve her sıkıntıdan kurtarır, sonra da ona ortak koşarsınız."
(En'am 63-64)

"**Gemiye bindiklerinde, şirkten uzak bir şekilde, yalnız ona boyun eğerek Allah'a yalvarırlar. Allah onları karaya çıkardı mı, bir de bakarsın ona eş koşmaya kalkışıyorlar."** (Ankebut 65)

Hamza gibi şehidlerin ölmediğini ispat için şu ayete dayanılıyor:

"**Allah yolunda öldürülenlere ´ölüler demeyin. Hayır, onlar diridirler. Ama siz bunu fark edemezsiniz."** (Bakara 27154)

Allah, “siz bunu fark edemezsiniz” dediğine göre bize söz düşmez. Onlardaki canlılık, insanın fark edebileceği cinsten olsaydı, öncelikle Peygamberimiz fark eder, Hamza’nın ölümüne pek fazla üzülmezdi.
Abdullah b. Mes’ud diyor ki; “biz onun, Hamza’ya ağladığı kadar bir şeye ağladığını görmedik. Onu kıbleye doğru koydu, cesedinin başında durdu ve sesli olarak, hıçkıra hıçkıra ağladı” (.Safiyyu’r-Rahmân el-Mubârekfûrî, er-Rahiku’l-Mahtûm, Beyrut 1408/1988, s. 255-256.)

Konu ile ilgili diğer âyetler şöyledir:
“**Allah yolunda öldürülenleri ölü sanma. Hayır, onlar diridirler, Rableri katında rızıklanırlar.Onların içleri açılır; çünkü onlara Allah, kendi ikramından vermiştir. Arkadan gelip kendilerine henüz katılmamış olanlar adına da sevinirler. Çünkü onları korkutacak veya üzülmelerine sebep olacak bir şey yoktur.**
Allah’ın nimeti ve ikramı sebebiyle de sevinirler. Allah, müminlerin alacağı karşılığı azaltmayacaktır.” (Al-i İmran 169-171)

Bir an için “siz bunu fark edemezsiniz” hükmünün olmadığını ve iyi müminlerin onların farkına vardığını düşünelim. Bu durumda fark edilecek tek şey, içinde bulundukları nimetler olur. Bu, onların insanlara yardım edeceğine delil olmaz. Onlardan yardım isteyenlerin durumu, şu ayette açıklanandan başkası değildir:
“**Allah’ın yakınından kıyâmet gününe kadar kendisine cevap veremeyecek kimseyi çağırandan daha sapık kimdir? Oysaki bunlar onların çağrısından habersizdirler.”**
(Ahkaf 5)

Mekke müşrikleri de tanrılarında var saydıkları gücü Allah’ın verdiğine inanırlardı. Kabe’yi tavaf ederken şöyle derlerdi:
“*Lebbeyk lâ şerîke lek illâ şerîkun huve lek temlikuhu ve mâ melek*”
“Emret Allah’ım, Senin hiçbir ortağın yoktur. Yalnız bir ortağın vardır ki, onun da bütün yetkilerinin de sahibi sensin.”

Bu, delilsiz bir iddiaydı. Bunu bize nakleden İbn Abbas diyor ki, **onlar “Lebbeyk lâ şerîke lek = Emret Al-lah’ım, Senin hiçbir ortağın yoktur.” dediklerinde Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem şöyle derdi: “Yazıklar olsun; burada kesin, burada kesin**
”.(Müslim, Hacc, 22, Hadis no 1185.)

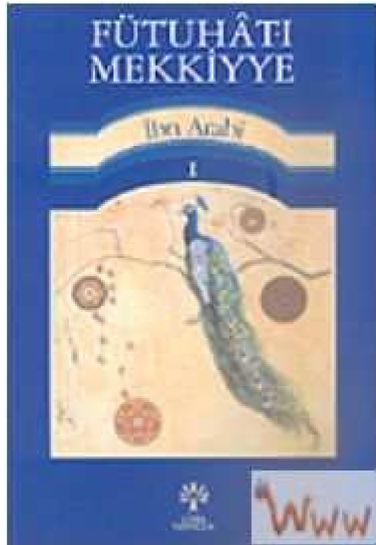
Allah Teâlâ şöyle buyuruyor:
“**Desen ki: ‘Gökten ve yerden size rızık veren kim? Ya da işitmenin ve gözlerin sahibi kim? Kimdir o diriyi ölüden çıkaran, ölüyü de diriden çıkaran? Ya her işi düzenleyen kim?’ Onlar: ‘Allah’tır!’ diyeceklerdir. Deki; ‘O halde ona karşı gelmekten sakınmaz mısınız?’**
İşte sizin gerçek Rabbiniz Allah budur. Hakkın ötesi sapıklık değildir de ya nedir? Nasıl da çevriliyorsunuz?” (Yunus 31-32)

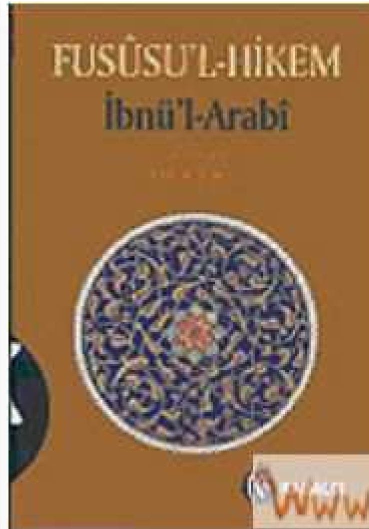
Hamza’yı, Abdulkadir Geylânî’yi veya başkasını yardıma çağıranlarla zaman zaman şöyle konuşmalar yaparız:
- Onlar sizi tanıyor mu?
- Allah tanıtamaz mı?
- Onlar sizi duyabilirler mi?
- Allah duyuramaz mı?
- Onlar sizin konuştuğunuz dili bilirler mi?

- Allah öğretemez mi?
Peki onlar ölmemişler midir?
- Onlar ölmezler, desem okuduğun ayetlere göre bunun bir faydası yoktur.
- Demek Allah Teâlâ önce onlara dirilik verecek, sonra sizi ona tanıtacak, sesinizi duyuracak, dilinizi öğretecek ve sizi anlamasını sağlayacak; sonra da sizin lehinize aracılık yapmasına, kendine karşısında sizi savunmasına müsaade edecek. Size göre aynı anda on binlerce kişi onlara baş vurmakta ve yardım istemektedir. Bunların her birini anlaması ve sıraya koyması da gerekecektir. Bu, ancak hayal aleminde olabilir!

Allah Teâlâ şöyle buyurur:
"**Allah'ın yakınından çağırdıklarınız da, sizin gibi kullardır. Eğer haklıysanız onları çağırın da size cevap versinler bakalım.**
Onların yürüyecek ayakları mı var, yoksa tutacak elleri mi var, ya da görecek gözleri mi var, veya işitecek kulakları mı var? De ki: "Ortaklarınızı çağırın sonra bana tuzak kurun, hiç göz açtırmayın."
"Çünkü benim velim Kitap'ı indiren Allah'tır. O, iyilere velilik eder."
"Onun yakınından çağırdıklarınız kendilerine yardım edemezler ki size yardım etsinler." (Araf 191-197)

El Futûhât El-Mekkiyye - Fusûsül Hikem : Muhyiddin-i Arabi

"…**Çünkü bu kitap, nefis arzularından münezzeh ve içine fesad karışmamış olan en kudsî makamdan indirilmiştir… Çünkü ben ancak bana ilham olunan şeyi söyledim ve bu yazılı kitapta ancak bana indirilmiş olan hakikatleri dile getirdim**." *(Fusûsül Hikem. Muhyiddin-i Arabî. M.E.B Çev:Nuri Gençosman s.20)*

"…**Söylediğim her şeyi, bana Tanrı haber verdi… O, bana imlâ ediyor ve ben (bunları) kendi elimle yazıyordum… Benim lisânım, Hakk'ın lisanıdır, sözüm O'nun sözüdür**…"(*El Futûhât El-Mekkiyye. Muhyiddin-i İbn Arabî. Kültür Bakanlığı/1184 Çev: Prof.Dr.Nihat Keklik divandan nakille s.455*) "**Biz, bütün söylediklerimizde ancak Allah'ın bize ilka ettiği (ulaştırdığı) şeye dayanırız**…(*El Futûhât El-Mekkiyye.S.19*) **Sufiler**

delil ikame etmekten münezzehtir…"(*El Futûhât El-Mekkiyye. S.25*)

Oysa Rabb'ımız (c.c) böyleleri hakkında ne buyuruyor;

"**Elleriyle (bir) kitap yazıp sonra onu az bir bedel karşılığında satmak için, "Bu Allah katındandır" diyenlere yazıklar olsun..! Elleriyle yazdıklarından ötürü vay haline onların! Ve kazandıklarından ötürü vay haline onların**!" (Bakara/79)

Muhyiddin-i Arabî "Fusûsü'l-Hikem'de" geçen şiirlerinde şunları söylüyor:

"**Bir vakit olur ki kul şüphesiz Rab olur.**
Başka bir vakitte de iftirasız kulluk derekesine iner.
Allah beni över, ben de O'nu. O bana kulluk eder, ben de O'na.
Ey nefsinde varlıkları yaratan! Sen halk ettiğin şeylerin hepsisin.
Küfür ve isyan ehli cehenneme girseler de, orada kendileri için bir zevk ve lezzet vardır.
O da onlar için bir cennettir.
Ancak onların cennetleri Huld cennetlerine benzemez. İkisi birdir amma aralarında tecelli farkı vardır…
(*Said Nursi benzer ifadeleri Ebu Talib için anlatıyor. Mektubat.s.366*)

İster Hakk ol, ister Halk ol, Allah ile Rahman olursun…" (*Fusûsül Hikem.s.83,93,95,104,190*)
diyen İbn Arabî;

"**Mükemmel arif, tapılan her şeyin hakkın açığa çıktığı ve kendisinde hakka ibadet edildiğini görendir. Onun için kendisinde fena bulduğu (kadın) suretine girerek tekrar kendisine dönmesi için yıkanma (gusül) ile onu temizlemiştir… (Erkeğin) Allah'ı kadında müşahede etmesi tam ve en mükemmelidir… Allah maddelerden soyut olarak hiçbir zaman müşahede edilemez…**" (*Teorik ve Pratik Açıdan Tasavvuf ve İslâm.s.118*)
der.

"**Tasavvufun Şeyh-i Ekber'i teslis inancından daha çok ileri giderek**, **Allah'ın leş ve putlarda, Samirî'nin buzağısında, Hz.Musa'nın Firavun'unda ve pislik içinde yuvarlanan vücutlarda tecessüd ettiğine inanmış, şehvetleri alevlenen, güdüleri tutuşan ve her günahkarın önünde sere serpe açılıp günah bataklığına taşıyan ahlaksız kadının vücuduna büründüğünü** (*Teorik ve Pratik Açıdan Tasavvuf ve İslâm.s.118*) **söylediği bir tanrı anlayışına sahiptir**."

İbn Arabî'nin bu görüşlerini değerlendirecek olursak;

"**İslâm'a göre yıldızlara tapanlar kafir olmuşlardır. Buzağıya tapan Yahudiler de kafir olmuşlardır. Hıristiyanlarda üç ortaklı (teslis) bir tanrıya taptıkları için kafir olmuşlardır. Cahiliye Arapları da ölenlerin putunu dikip hayatta kendilerine umut ve emellerle yöneldikleri gibi, ölümden sonra da benzer umut ve emellerle kendileriyle Allah arasında aracılıklarını sağlamak için putlara taptıklarından dolayı kafir olmuşlardır. Bütün bu gruplar ve insanlar Allah'tan başka varlıklara taptıkları için kafir oluyorken, acaba her şeye tapmaya çağıran İbn Arabî ve benzerleri için İslam'ın hükmü nedir? Her şeye ibadete devam eden bu gibileri için ne diyeceksiniz..?**" (*Teorik ve Pratik Açıdan Tasavvuf ve İslâm.s.120*)

İmam İbn Teymiyye "vahdet-i vücut" ve "Ehl-i vahdet" i değerlendirdikten sonra şu ifadelerle sözünü tamamlar: "**Bunlardaki küfür ne Yahudilikte ne Hıristiyanlıkta ve ne de müşrik Arapların putperestliğinde yoktur.**" (*Teorik ve Pratik Açıdan Tasavvuf ve İslâm.s.118*)

Peygamber (s.a.v) şöyle buyurdu;

"***Benimle peygamberler zümresinin benzeri, şu kimsenin benzeri gibidir: O kişi bir ev yaptırmış ve binayı tamamlayıp süslemiş de yalnız bir tuğlası eksik kalmış. Bu vaziyette insanlar binaya girip gezmeye başlarlar. Ve (o eksik yeri görüp) hayret ederek: "Şu bir tuğlanın yeri boş bırakılmış olmasaydı!" derler. İşte ben, o (yeri boş bırakılan) kerpicim; ben Hatemu'n-Nebiyyin'im (Peygamberlerin sonuyum)***" (*İman Üzerine. İbn Teymiyye, Pınar Yay.s.77*)

İbn Arabîi "**aslında duvardaki boşluğun bir değil iki kerBu bölüm uygun görülmemiştir lik yer olduğunu, ne ki biri altın biri gümüş olan bu iki kerBu bölüm uygun görülmemiştir ten "hatemü'l-enbiyâ" yı (nebilerin sonuncusu) temsil eden gümüş kerpici Allah Rasûlü'nün gördüğü halde "hatemü'l-evliyâ (velilerin sonuncusu)'yı temsil eden altın kerpici göremediğini bu hadisiyle belli ettiğini**" **söyler**. "**Halbuki bu ikisi birden olmayınca nübüvvet duvarı asla tamamlanmayacaktır**" **der**.

Eserinde nebilerin sonuncusu olan Rasûlü temsil eden kerpicin gümüş, velilerin sonuncusu (hatemü'l-evliyâ)'yı temsil eden kerpicin de altın olmasını nübüvvetin zahir, velayetinse batın oluşuyla açıklar. Hatemü'l evliyâ'nın İbn Arabî'nin kendisi olduğunu hatırlatmaya gerek yoktur sanırız.

Tahavi akaidi şarihi yukarıdaki satırları kastederek der ki; "Verdiği örnekte nefsini altın kerBu bölüm uygun görülmemiştir , Allah Rasûlü'nü gümüş kerBu bölüm uygun görülmemiştir olarak gösterenden daha kafir kim olabilir…?"

"***Allah'ın Rasûllerine inen bize de ininceye kadar iman etmeyeceğiz***" (En'âm/124) **diyen kimselerin küfründen daha beterdir.**

İbn Arabî bir şiirinde şöyle der: "**Nübüvvet makamının mevkii rasûlün üstünde ve velinin altında bir yerdir**." (*Şerhu Akidetü't-Tahaviye,II/743*)." (*Buhari.C:7 s.3331,3332*)

"**İbn Arabî gibi ya** "**Benden sonra peygamber yoktur**." **sözünün sahibinin (Peygamberimizin) doğru söylediğine inanarak veya başka bir endişeye dayanarak kendilerini peygamberlik sevdasına kaptırmayanlar ve bu iddia ile ortaya çıkmayanlar peygamberlikten bile daha yüksek bir derecenin cazibesine kapılarak** "**velilerin sonuncusu, peygamberlerin sonuncusundan daha büyüktür. Çünkü peygamberler ancak bir aracı vasıtası ile Allah'tan bilgi alabilirken veli bu bilgiyi aracısız olarak doğrudan doğruya alabilmektedir**" **demişlerdir**…" (*İman Risalesi. M. İslâmoğlu. S98,99; Teorik ve Pratik Açıdan Tasavvuf ve İslâm. s.154-155,193; İbn Arabî ile ilgili ayrıntılı bilgi için bkz: İmam İbn Teymiyye Külliyat C:2s. 163*) **Velinin Peygamberden üstünlüğünün bir diğer sebebi de dinin onun eliyle tamamlanmış olmasıymış.**
(*İman Üzerine, İbn Teymiyye, Pınar Yay. S.192; Teorik ve Pratik Açıdan Tasavvuf ve İslâm.s.193; Bkz: Said Nursi'nin; vahyin vasıtalı ilhamın vasıtasız oluşuna dair görüşleri.*

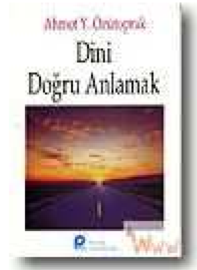
İlmi ve Hukuki Açıdan Nurculuk Davası. Said Nursi. S.291)

"Kur'ân âyetlerini tahrif ederek kafir Hûd kavminin sırat-ı mustakim üzere olduklarını, Firavun'un iman-ı kamil bir mü'min olduğu gibi, Nûh kavminin de mü'min bir kavim olduğu ve bu imanlarından dolayı Allah, onları mükafatlandırıp vahdet deryasına batırdığını, nimetini tatmaları için ilahi sevgi ateşine soktuğu, Hz.Harun'un İsrailoğullarını buzağıya tapmaktan alıkoyarak yanıldığını, çünkü buzağının gerçek mabud veya onun sûretinden bir sûret olduğunu, Nûh kavminin Ved, Yegus, Yeûk, Suva ve Nasr putlarına tapmayı bırakmamakla isabet ettikleri, çünkü bu putların ilahın birer görünümü olduklarını, tatlılık kökünden gelen azabın gerçekte rahmet ve hoş bir şey olduğunu, rahmete uğramayan ve rızaya kavuşmayan hiçbir insanın bulunmadığını, bir şey var olmadan önce Allah'ın onu bilemeyeceği, çünkü bir şeyin varlığının Allah'ın varlığının tercümesi olduğunu ve benzeri şeyleri söylemesine rağmen İbn Arabî bunların hepsini eksiltmeden ve çoğaltmadan doğrudan Rasûlullah'tan, hatta Allah'tan aldığını söylemiş ve Rasûlullah'ın, kendisine bunları insanlara tebliğ etmesini emrettiğini de iddia etmiştir.

Kur'ân ve sahih sünnete açıkça aykırı ve küfür oldukları apaçık olan bütün bu şeylere rağmen, İbn Arabî bunları söylediğinden günümüze kadar adı müslüman olan yığınlardan pek çok taraftar ve sempatizan bulmuş, fikirleri İslâm dünyasında alabildiğine yayılmıştır. Günde defalarca "La ilahe illallah Muhammedun Rasûlullah" diyen İslâm ümmeti içinde evliyânın kutbu ve efsiyanın büyüğü olarak görülmüş, adı binbir takdis ve tazimle anılmıştır; hâlâ da anılmaktadır. Bu da İslâm aleminde zamanla kavramların nasıl saptığını ve değer yargılarının özelliğini nasıl yitirdiğini açıkça ifade etmektedir." (*Teorik ve Pratik Açıdan Tasavvuf ve İslâm.s.193*)

"Şunu da belirtelim ki , eğer bu adamların ne dedikleri iyice incelenirse görüşlerinin ilahiyatçı dehrilerinkinden daha sapık olduğu ve üzerinde iyi üşünülen tabiatçı dehrilerin görüşlerine (Ateist) katıldıkları anlaşılır." (*Teorik ve Pratik Açıdan Tasavvuf ve İslâm.s.125,126*)

DİNİ DOĞRU ANLAMAK – AHMET Y. ÖZÜTOPRAK

Miftahul kulub1   Mehmed Nuri Şemsittin Nakşibendi

1-**Peygamberimizin 1259.senesi şeyhin hücresine gelerek bir kitap yazmasını tavsiye etmesi yalanı. (s:7)**

Bin, iki yüz elli dokuz senesi Rebiul'âhir ayında idi. Hücremizde müteveccih iken Sultânül Enbiyâ Sertâcil Evliya, vel As-fiyâ, vel Etkıyâ sallâllahu aleyhi ve sellem efendimiz hazretleri zuhur edip bu nâçiz kulunu ihsânen ve mürüvveten taltif etti:
«Evlâdım Nuri, buyurdu, vakitler bir acaip oldu. isterim M, âşık, sâdık ve tâlib-i dîdâr olan

ümmetim, kolaylıkla yollarını doğrultsun. Rıza yoluna, kemer tutunarak vuslat sırrına nail olsun. Bâzı sofiyyûn da vasıtasız, ittikası üzere giderek yollarını doğrultmağa kendilerinde kabiliyet bulsun.

2-**Yeni şeyh'in 3 cihet ile şeyh'ine yönelip rabıta etmesi. Yalanı (s:17)**

Mübtedi sâlik üç vech ile teveccüh eder :
1 — Şeyh huzurunda diz dize oturur gibi kıbleye yönelir. Kalbini bir kaba, veya bir tekneye. şeyhinin kalbini de bir denize benzetir. Çeyrek veya yarım saat, en çok bir saat, feyz-i ilâhiyi, mürşidin o deniz gibi kalbinden, kabına doldurmağa çalışır.
2— Şeyhini dört yanından içine ilâhî feyz akan bir çadır içinde oturur farz ederek durur.
3 — Şeyhinin ruhâniyetini büyük bir denize benzetir ve kendisi sanki bu deniz ipine batmış bir katre imiş gibi müteveccih olur.

3-**Tarikat dereceleri'nin rabıtası 3 cihet iledir. Küfrü.(s: 18)**

Bu makamların rabıtası da üç vech iledir :
1 — Sâlik, her gezip oturduğu yerde, şeyhinin eli elinde ve dâim huzurunda imiş gibi oturur.
2 — Şeyhinin ruhâniyeti, bir hırka veya cübbe imiş de sırtında imiş gibi gezip oturur.
3 —Hâli, şeyhinin hırkası veya koltuğu altında dâima berabermiş gibidir.
Yatıp uyumak istediği zaman da sanki başını şeyhinin ayağına koyup da yatmış gibi yatıp uyur.

4-**Mürit Allah'ta baki olunca kendisine hiçbir şey gizli kalmaz kara tuş üzerinde yürüyen kara karıncanın ayak sesini işitir. İftirası. (s:34)**

Sâlik, şevk, muhabbet ve mürşidinin ruhâniyetinden istimdatla murakabesine devam ederken, Cenab-ı Hakkın fazlu kereminden Beka billâh tecellisi âsârı zuhur eder. Hak ile bâki alâmeti ki, lâhut âlemine kadar çıkar.
Batıdan doğuya kadar bütün varlıklar: Melekler, ins, cinn, hayvanlar, bitkiler, hiç bir şey kendisine gizli kalmaz. Gece karanlığında kara taş üzerinde kara karıncanın yürüdüğünü görür. Ve ayağı sesini eşitir.

5-**Tasavvufta hilafet sırrına kavuşup halife olan kimse için uzak ve yakın bir olac Yalanı (s:42)**

Bu zata bir zerre bile olsa, gizli hiç bir şey yoktur. Hilâfet nûriyle, kendisi ortada bulunup da, bir müridi batıda, bir müridi doğuda olsa, ikisine birden emr-i Hak vuku bulup da, hâlet-i nezilerinde İblis, ikisine de tasallut etse, o anda iblissin şerrinden kurtarmak için yetişebilir. Yakın, uzak. gece, gündüz onun için birdir. Herkesin hâline vâkıftır. Kişinin hâlini kendisinden iyi bilir. Nereye uzansa yetişir. Yakın, uzak, nereyi dilerse ayak başar. Göz açıp yumuncaya kadar nereyi görmek isterse görür.

6-**Bütün mahluklar'ın yemesi, içimi,hareketleri,kaza ve kederleri dünyada olan her şey onun (kutbun) tasarrufu altındadır. Yalanı(S: 82)**

Nefs-i safiye ona mavaffak olan zat-ı şerifin mertebelerini
beyan eder. Ve sülûku tekmil edenlerin Fatiha makamlarını,
hilâfet makamlarını, irşad makamlarını, Gavs-ı A'zam
Ey aziz malum olsunki nefs-i safide olan" kimse., sıfat ile birlikte esmayı camidir. Tecelliy-i zâta mazhardır.
Üçüncü, derecede fena fillâh. üçüncü derecede beka billâh, tecelliy-i zatta müsrakini fî zâtillâh olmuştur.
Bunlar yukarıda da işaret ettiğimiz gibi, her asırda üçü geçmez.
Biri: Kutb-ı irşad'dır. Bütün halîfelere üstündür. Kendi-si doğuda, müridi batıda olsa da, müridini terbiye ve irşad eder, vâsıl-ı illallah kılar. Yakın ve uzak kendisince müvâvîdir.
İkincisi Gavs-ı A'zamdır. Bütün âlemin mutasarrıfıdır. Fakat Kutbul'aktaba mülazim olduğu için tasarrufa karışmaz. Dâima kendi hâlinde olur.
Üçüncüsü: Kutbül'aktabdır. Zamanın feridi, ariflerin sultanı, Allah'ın halîfesidir. Makamı hüvüyette olduğu için, bütün mahlûkların, bütün varlıkların yiyimi, içimi, hareketleri, kaza ve kaderleri, hâsılı dünyada olan her şey, onun tasarrufu altındadır. Dilemesiyle vücûda gelir.

Miftahul kulub1 -**Mehmed Nuri Şemsittin Nakşibendi** **Demir Kitabevi, İst-1968**

Miftahul Kulub 2 (Kalblerin Anahtarı) - **Mehmed Nuri Şemsüddin Nakşibendi**, Salah Bilici Kitabevi, İst-1979

1.**1259. yılında Allah resulu hücresine gelerek bir risale yazmasını tavsiye etti. İddiası (s:2-3)**

Onları, helak olmak mertebesine getiren bu uçurumdan kurtarmak ve tecellileri gereğince şeriat, tarikat, marifet, hakikat ve vuslatın ne olduğunu anlatmak için bir risale hazırla! Bu risalenin adı (MİFTÂH - ÜL - KULÛB : SIR'R -1 - ŞEMSED- DİN) olsun. Âşık, sâdık ve didâra talip olan ümmetlerim, bu-na itibar edip amel etsinler ve ne yapmaları gerektiğini öğrenerek yollarını doğrultsunlar, diye emir buyurdular.
Sultan-ül-enbiyâ, Resûl-ü-Kibriyâ, Habib-i-Hüdâ ve Şefi-i-ruz-i-cezâ sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin bu fermanını yerine getirmek, kaçınılmaz bir görev olduğundan: (MEMUR, MAZURDUR) hükmüne güvenerek bu âciz köleleri, Resûlül-lah'ın iradelerine boyun eğerek uydum ve Allahu teâlâ'nın tevfikiyle bitirebilmeyi rica ve niyaz ederek kalemi elime aldım.

2.**Müritle behabillah tecellisini zuhur edince Allah'ın sıfatlarını bürünmesi. Yalanı (s: 38)**

BEKA - BİLLAH tecellisini zuhura getirir. Bu, Hakla baki alâmetidir ki, âlem-i-lâhuta kadar çıkar. Doğudan batıya bütün mevcudat, melekler, ins ve cin, vahşi hayvanlar ve kuşlar, ağaçlar, nebatlar, meyveler ve çiçekler zerreye varıncaya kadar her şey önünde açılır ve kendisine artık gizli - örtülü bir şey kalmaz. Karanlık gecede, kara taş üzerinde kara karıncanın yürüdüğünü görür, ayağının sesini işitir. Bu öylesine bir ihsandır ki, anlatmakla anlamağa imkân ve ihtimal yoktur. En küçük zerreye kadar, bütün mevcudat sâlike itaat eder ve boyun eğer. Kendisi:.
— Evveliyn ve âhiriyn ilimlerini sana ihsan eyledim. Var, git kullarımı irşat edip bana getir, hitâbpizzetine mazhar olur.
Sâlike, Libâs-ı-Hakkani giydirilir, Şeriat-ı-Ahmediyye'ye büründürülür ve mülk âlemine döndürülür.

3.**Peygamberimiz o zatı şerife : Ümmetimi dilediğim gibi tesbiye ederek hakka ulaştı. İftirası (s: 45-46)**

O Zât-ı-vâlâ-kadir için, o büyük mecliste hazırlanmış bulunan makam Sırrı hilâfet olan irşat postudur ki, ona oturması emrolunur ve sonra, Server-i-enbiyâ ve Sertâc-ı-evliyâ, Mefhar-i-mevcudat ve Eşref'i-mahlûkat aleyhisselâm efendimiz hazretleri, el kaldırarak bir yüce dua ederler ve hazır bulunanlar (Âmin) diyerek ellerini yüzlerine sürüp (Fatiha) buyururlar. Duadan sonra, o Zât-ı-şerifin hilâfet müddetince irşat edeceği zevattan, zamanında ne kadarı geçecekse Ehlullah, inâbe alacak dervişleri, bu yüce mecliste Resûlüllah'ın huzuruna çağırılarak emir ve icazetleriyle o zatın ellerini öperler ve kenrine biat ederler. Bu da tamamlandıktan sonra, o Zât-ı-şerife :
— Var, ümmetimi dilediğin gibi terbiye ederek Hakka ulaştır, diye izin ve ruhsat verilir. Bu suretle, Resûlüllah'ın icazetiyle hücrelerine gelir ve otururlar, kendilerine ısmarlanan me-muriyetlerinin icrası ile meşgul olurlar.

4.**Kutublar istediği zaman istediği yerde tasavvur etme gücüne sahiptir. Yalanı (s:48)**

Kutupların tasarrufları, memur bulundukları, yerde bizzat bulunmaları demek değildir. Kendisi istanbul'da bulunur ve memuriyeti Hindistan'da olur ama, bir ânda icrasına muktedirlerdir. Onlara göre, uzak veya yakın müsavidir.
Bunlardan başka, YÜZLER, ÜÇ YÜZLER, YEDİ YÜZLER ve BİNLER de vardır. Tarafı ilâhiden, bunlar da Kutb-ül-Aktâbın ve diğer kutupların hizmetlerine memurdurlar.
Ayrıca, ÜÇ BİNLER, YEDİ BİNLER, ON BİNLER de vardır. Bunların, kâmil ve mükemmeli olsa bile, tasarruf işlerine karışmazlar ve bunlarla birlikte her asırda rivayete göre 124,000 VELİYULLAH mevcut bulunur. Kıyamet gününe kadar da bu mevcut hiç eksilmez.

5-**Allah bütün yetkilerini kutbu aktaba devretmesi iftirası (s:100-101)**

Ey aziz: Malûm olsun ki, Nefs-i-sâfiyyede olan Zât-ı-şerif, CAMİ İ-ESMÂ MA'A SIFAT olup, TECELLİ-İ-ZATA mazhar olmuştur. Yani:

Fâni olunuz, sonra fâni olunuz, sonra fâni olunuz,
Baki olunuz, sonra baki olunuz, sonra baki olunuz.

sırrınca, üçüncü derecede FENÂ-FlLLAH ve üçüncü derecede BEKA-BİLLAH olarak TECELL-İ-ZÂT'a MÜSTAGRAKİYN-İ-Fİ-ZÂTİLLAH olmuşlardır.
Nefs-i-sâfiyyede olan Zât-ı-şerifler de, her asırda üç olur:
Birisi, KUTB-ÜL-İRŞÂD'dır. Yani, irşada memur ne kadar Resûlüllah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz hazretlerinin halifesi varsa, Kutb-ül-irşâd olan zatlar, hepsinden üstündür. KUTB-ÜL-İRŞÂD olan zat, kendisi doğuda ve müridi batıda olsa, bulunduğu yerden o müridi terbiye ve irşâd ederek VASIL-I-İLALLAH kılar. Onlar için, yakın veya uzak müsavidir.
İkincisi, GAVS-ÜL-Â ZAM'dır ki, bu da CÂMl-İ-CİHAN ve MUTASARRIF-I-ÂLEM'dir. Fakat, Kutb-ül-aktâb'ın mülâzımı olduğu için tasarrufa karışmaz ve daima kendi hallerinde olurlar.
Üçüncüsü, Kutb - ül - aktâb'dır. Yani, CAMİ - İ - ÂLEM, FE-RİD-ÜZ ZAMAN ve SULTAN-ÜL-ÂRlFlYN HALÎFETULLAH olur. Makamı şerifleri, hüveyyette olduğundan bütün mahlû-kat ve mevcudatın yemeleri içmeleri, oturup kalkmaları, kaza ve kaderleri, sözün kısası dünvada olun bitenlerin hepsi onun tasarrufu altında ve onun dilemesiyle meydana gelir. Nefs-i-sâfivye olmak, zikr olunan üçlere mahsus olup, nefs-i-şerifleri asıl sıfatını bulmuş ve onlar NEFİSSİZ olmuşlardır, iyi anla

6.**Öldürme ve diriltme görevi de bu zatı şeriflere verildiği. Zumlu ve iftirası (s:123-124)**

Gerçeği, TECELLİ-İ-ZÂT keyfiyyetinin ilk mertebesidir.
2. Azizim: Malûm ola ki, bu Zât-ı-şerifler, TECELLİ-İ-ZAT'ta ilerleyerek MÜSTAGRAKİYN-İ- Fİ-ZÂT olurlar. Yani, keyfiyyetsiz Zât-ı-ecelli âlâda, öylesine garkolurlar ki, ken- dilerinden asla ve kat'iyyen haberleri olmaz.
Bu tecellide de, iki hal zuhur eder:
Birine CELÂLİYYE ve diğerine CEMALİYYE tâbir olu-nur.
CELÂLİYYE zuhurunda, kendisinden habersiz olarak kahır yüzünden tasarrufa dair bazı alâmetler zuhur eder, o ânda hasıl olur. Yani, o halde iken, bir kimseye: (ÖL!) demiş olsa, o saat oluverir. Bir ölüye de: (İZNİMLE KALK!) demiş olsa, o saat diriliverir. Böylece, her ne söylerlerse, derhal oluverir.
CEMALİYYE halinin zuhurunda da, kendisinden haber-siz olarak; kerem, lütuf ve ihsan yönünden tasarrufa dair her ne olursa, kendilerinden zuhur edecek söze göre derhal vücut bulur. O kadar ki, bir harfi bile kaybolmaz.
Bu keyfiyyete de, TECELLİ-İ-ZÂT'ın ikinci mertebesi olan MÜSTAGRAKİYN-İ-Fİ-ZÂTİLLAH tâbir olunur.

Miftahul Kulub 2 (Kalblerin Anahtarı) - **Mehmed Nuri Şemsüddin Nakşibendi**, Salah Bilici Kitabevi, İst-1979

Tasavvuf Sohbetleri **M. Nazım Kıbrısi** -

Peygamberden umup, yardım istiyor. (s.13 ve s.154muhtelif sayfalarda)

Ya Seyyidî, Ya Resûlullah medet, med et ya Sultanu'l Enbiya, medet ya Rasûlullah, sizin şefkat - şefaatiniz olmadan, o ezelî inayet kimseye ulaşamaz. Sizin huzurunuzda da sizden şefaat dile* nerek geldik ya Ekreme'l-Halkallallah. Ey bütün mahlukatın içerisinde lütfü kerem denizi olan şanlı Nebi! Bize şefkat, şefaat nazarınızdan lütfen bir nazar kılınız. Esselatü ve'sselamu aleyki ya Seyyidî.

Ya seyyidenâ, ya tabîbe'I - kulûb, ya hayate'l vücud, ya sâdatınâl - kiramu cemîa.(sayfa 13)

Medet ya Sultanu'l-Enbiya, medet Ya Sultanu'l –Evliya...(Sayfa.154)

Medet ya Allah, Ya Resulallah medet. Medet Ya Seyyidî Sultanu'l-Evliya! Medet Ya Seyyidî, ya Şeyh Yahya! destur.(sayfa.192)

Ya seyyidî ya Rasulallah! Medet Ya Sultanu'l- Enbiya!Bu ümmetlere, bize lüzum edeni, sizin şef* kat ve şefa- atinden dileniyor, niyaz ediyoruz. Ya seyyidî ya Rasulallah biz bir şey bilmiyoruz, bildirirsen biliriz. Bize lüzum edeni Ya seyyidî, ya Rasulal lah isteriz. Ya Ricalallah! Ya ibadallahi's-Salihin! Ya Evliyaallah! Ya Sultanu'l-Enbjya! Sizden de imdat ediyoruz. Ya seyyidi! Ya Şeyh Yahya, size olan selahiyetten, sizin maideden bize yediriniz. Ru* hani olan gıda ruhani olan kuvvet menbaından bize de aşılayıp sizin yolunuza yürümeye, yürütmeye fehm-u tefhime sizden imdat istiyoruz.(sayfa.192-193)

Bir beldenin olmayan mutaraffından izin isteme gafleti. (s.14)

İmam-ı Şarani Hazretleri, «Hiçbir zaman cem aate bir söz söylemek üzere oturmadım ki, o asır da o beldede bu vazifeyi esaleten uhdesinde tutan mutasarrıftan destur taleb etmeyeyim.>> Bu da bütün vaizlere olan edebdir. Kim bir yerde bir şey konuşacak olursa; o vazife üzerinde asaleten bulunan, oradaki ümmet-i muhammedîyi irşada, — zahir ve maneviyatında - himayeye müvekkel olan bir veliyyullah bulunur. Edeb o makamda oturan kimseye, derhâl ondan destur talep etmektir. O desturu ver* dikten sonra onun söylediği kelamı hazır olan ce maatın kalbine nakşetmesi o zatın vazifesidir.

Hz.İsa'nın sofra inmesi için Hz.Muhammed'e tevessül ettiği iftirası.(s.15)

Peki İsa Peygamber'in ümmetine Cenab-ı Allah maide indirdi. — Gökten sofra indirdi — Kimin hür metine endi, o sofra. İsa Peygamber hürmetine mi indi? Habibullah hürmetine, Habibullah ile tevessül edip de indi, İsa Peygamber'e maide. «Habibullah hürmetine indir» dediği vakit indi. Bu da sırdır.

Aracısız Allah'a dua edilmez yalanı.(s.16)

En biya kiminle tevessül ediyordu. Enbiya'nın makamı na layık mıdır? Peygamber'i atlatıp ta Allah'tan bir şey istesin. Yeni çıktı bu moda. Peygamber'i bu ta* rafa atıp da Allah'dan birşey isteyecek. Maaşallah.

Yüzyirmidörtbin peygamber kıdeminde olduğu iddia edilen veliden izin almadan başka bir veli İstanbul'a giremez yalanı.(s.17)

Hazır olan bir beldeye müvekkel olan bir tek kimse var. Burada, sancağı şerifi bekleyen zat var burada. Peygamber sancağı buradadır. Onu beklemeye müvekkel bululan vazifeli bir veliyyullah var. Yüzyirmidörtbin peygamberin kıdeminde olan zattır. Ondan destur almadan hiçbir veliyyullah içeri giremez, İstanbul hududuna. Ondan illa destur alacak. Gelirken ona göre izin verirse içeri girer. İzin vermezse edeben ta izin verilinceye kadar durur. Burası boş yer değil, burası makam.

Peygamber adına yalan söyleyerek: mü'min levh-i mahfuzu, cenneti, cehennemi, arşı ve yerin altını görür uydurması.(s.22)

Levh-u mahfuzu görmene mani yok. Peygamber böyle söyledi, bu yalan kelam değil. Hüccet ile söyl enen sözdür bu. Mü'min Allah nuruyla bakar. Allah nuruylan baktığı vakitte, yedi kat yerin altındakini de görür. Yedi kat göğün üzerindeki bütün hakikatlarıda seyredebilir. Arşıda görür, levhide görür, cen* neti de görür, cehennemide görür. Mü'min dediği*m iz vakitte, sen onu az bir şey zannetme.

Kibritü'l-Ahmer denen kişilerden nur alırsak levh-i mahfuzu bize gösterirler iddiası.(s.23-24)

Kibritü'l Ahmer dediği; İsmi duyulup kendisi gör ülmeyen, en kıymetli cevherden kinaye olarak söy*lenen cevherdir. Onlar hemen ele geçmez. Çok araş* tırdıktan sonra, çok talib olduktan sonra; Allah-u Zülcelal talib olan, sıdk ile taleb eden kulunu boşa bırakmaz. İlla buldurur, illa söyletecek, illa dinletec ektir. İşte o gibi kimselerden nur alırsak, işte z aman o Levhü'l Mahfuz'u bize gösterirler. Bizim çerağımızda yandığı zaman o nurlar, biz de bakarız biz de görürüz. Levh-u Mahfuz'daki sözümüzü bili* riz, ona kendimizi takdim ederek kulluğumuzu ifa ederiz.

Allah'ın sıfatlarını ve tasarruf yetkisini kutublara verme şirki. (s.39-40)

Vaktin kutbu odur ki, kutub demek bütün inayet üzerine inzal olup içinden, ge* rek ulvî alemlere, gerek suflî alemlere, gerek semâ vata, gerek yerlere dair ve içerisinde olan bütün mahlukata yaşatacak, gayelerine döndürecek, onları vücudda tutacak inayeti taksim eden zat demek*tir.

Tasavvuf dinine göre "Alim" kimdir? (s.41)

Biz henüz kendi sırrımıza agâh değiliz. Biz henüz kendimizi tanımış değiliz. Kendimi tanıyorum.

• Kimsiniz siz? dediğiniz vakitte;

• Ben filancayım.

• Sen kimsin ve nesin, sırrın nedir? Allah ile olan muaheden nedir. «Elestü, Birabbikum Kâlû Be* la» da Allah-u Zülcelal seni çağırdığı günde, hangi i simlerle çağırdı seni, biliyor musun? Kaç isimle ça ğırdı? Bir kimse alimim diye cevap verdi, Trablusşam' da:

• Alim misin? dedim.

• Evet, Ezher'den mezun alimim.

• Şu ağacın kaç yaprağı var söylesene bana dedim. Söylemedi.

• Bilemiyorum, dedi.

Bilemiyorsan, biliyorum diyerek o ismi nasıl taşıyorsun? Alim demek bilici demektir. Onu bırak kendinde olan sakalının tüylerinin sayısını söyle ba* na. O ağaç sana uzaksa sakalında olan tüyler kaç tanedir, kaç tel var sakalında? Onu haber ver?

— Saymadım.

• Öyle beleşten alimim deme, bana.

• Ne diyelim, Hoca Efendi, ne diyelim Şeyh Efendi, dedi.

• Talibim de. Talibim de, hiç olmazsa. Alimim diye iddia etme. Talibiz öğrenmeye, peyderpey öğreniyoruz. Bizim öğrendiğimiz bu taraftan gelirse, o taraftan fazlası çıkıyor. Yani unutuyoruz, birikmiyor içeride.

Alim kimdir? Alim; Arif-i billah olan kimsedir. Arif kimdir? Bütün masiva bütün yaratılmış olan herşeyi adedi ile, hikmeti ile ihata edebilen kimse* dir. Çünkü mahluku bilmeden halikı bilmeye yol yok ki. Nasıl arif olacaksın? Yarattığını bilmezsen, o azamet ve kudret sahibi

Allah Azze ve Celle'ye ne*reden yol bulacaksın? Bu alemleri bileceksin. İçeri* sinde olanları tanıyacaksın. Zerre be zerre, cüz'ün la yetecezza'yı da bileceksin. İsmiyle, hikmetiyle tanıyacaksın. Ondan sonra onu yaratana yol bulursun arif olursun. Alimlik kola değil.

Kur'anda bildirilen mahşerden habersiz olan şeyhin sapık anlayışı ve kutbun küstah tavrı.(s.42-43)

Mahşer gününde: «Bunlara olan suali bana, bunların cevap veremediği meselede bana sual Ya rabbi! Bana sual edin. Bunların noksanını bana y ükle. Bunlara verilecek azabı bana yükle. Bun* ların yerine beni cehenneme koy» diye habîbin üm*metlerini bu derecede kayırmayı kendilerine feda et* mese o rütbeyi onlara giydirmezler.

Beyazıd-ı Bestami'nin Allah'a karşı küstahlığı(s.47)

Ebu Yezid(Beyazıd-ı Bestami) öyle çağırırdı:

• «Ya Rabbi! Sen kadirsin, muktedirsin. Be* nim vücudumu büyült, yedi cehennemi dolduracak kadar büyült. Yedi cehennemi benimle doldur. Kul* larının hepsini dışarıya at. Ne ümmet-i Muhammedi'* den olan ne gayrilerini. Hepsini dışarıya at, benim le doldur» diyor. Bütün millet - mahşerde - tit* reyip duruyor. Allah Azze ve Celle'nin huzurunda hesap vermekten titreyip duruyor hepsi diyor. O gü* nü bekliyorum. O günde «Ya Ebâ Yezid!» dediğini iş iteyim habibimin ben. «Ya abdî! Hesaba gel» de diğini işiteyim. Onu işittikten sonra yedi cehennem bana dokunmaz.

Cehennemi söndürebilen Beyazıd-ı Bestami yalanı.(s.48)

Yedi cehennemin içerisine beni atarsa yedi cehennemi söndürecek ferah var, benim kalbimin içerisinde o zaman diyor. Neden o Rabbim Azze ve Celle'nin «Ya abdî» hitabı geldikten sonra ferah ve sürürün haddi hesabı, haddi payanı olamaz. Yedi cehennem söner diyor, O benim ferahtan. Beni içeri atsın diyor. O saati, o anı bekliyorum ben, di* yor. O an ki; Rabbim «Ya Abdî» desin bana, yetişir. Başka ferah, başka şenlik aramam diyor. O hitabı işittirsin bana Rabbim Azze ve Celle. «Ey kulum» desin. Bu kulaklarım onu işitsin. Ebedî ferahtayım ben, diyor. Yedi cehennem değil, yetmiş cehennem olursa söner benim içerimdeki aşk-ı şevkin, ferahı, sürürün şiddetinden. İşte onlarda böyledir. Böyle olmaya Allah-u Zülcelal, bize İman hakikatinden aşı lasın. Amin.

Tasavvuf meclisinde toplananlara cennet mühürü vurulur yalanı.(s.49)

Eğer o evliyaull ah'tan birisi zikrolunduğu vakit bu meclis müstaid bir kimselerin meclisi olursa, ruhaniyetiyle burda hazır olurlar. Onların bir ruhanî kuvveti onlardan ni yabeten onların yerine olaraktan bu meclisimizde hazır olur. Bu meclise Berzah'ta bulunan Evliyaul lah'tan olsun, hayattakilerden olsun, ruhanî olarak birisi geldi mi bu meclisteki kimselere aslî olan saa* det mührünü vurur ki; bu mecliste şaki otursa saîd olur. Cehennemlik kimse oturursa, cennetlik sıfata döndürecek mühürle onu mühürler.

Bir mü'min asla kafirden aşağı olamaz.(s.50)

Sultanü'l-Arif'in Beyazıd-ı Bestami Hazretleri ne diyor: «Kendi nefsini Firavun'dan, Nemrut'dan, Ebu Cehil'den ve İblis'ten daha aşağı görmeyen kimse bi*zim bu yolumuzun kokusunu alamaz.» Bu mühim bir sözdür, bize lüzum eden bir ilaç, bir dermandır. Sultanü'l Arifin Beyazıd-ı Bestamî Hazretleri söylüyor. Bizim yolumuza giren kimselerin dikkat edeceği me*seledir bu. Her kim kendi nefsini Firavun'dan, Nemrut'tan, Ebu Cehil'den ileride görür ise tarikatımızın - Bu yolumuzun - kokusunu bile alamaz.

İslam dinine göre bir miraç, tasavvuf dinine göre onikibin miraç vardır.(s.51)

Miraç gecesinin esrarını almayan veliyullah ola maz. Vilayet sırrı, miraç esrarı kalbine keşf olan kim selerde olur. Evet, Nakşibendi saâdatının(üstadlarının), meşa yih-i izâmın indinde Peygamber-i Zîşan'ın onikibin miracı vardır. Senin bildiğin bir miraçtır. Senin işitti* ğin bir miraçtır. Lâkin Sıddıkî Ekber'e varis olan sâdât-ı Nakşıbendiyyun meşayih-i izamın malumatı olan onikibin miraç vardır.

Yahudiye bakışı sempatikleştirmek için şeytani bir kıssa.(s.55-56)

Bir veliyulah bir yahudi gördüğü anında kendinden geçip düşmüş, ayılttıkları vakitte :

-«Hoca Efendi, Şeyh Efendi Hazretleri size ne oldu» demişler. O yahûdiyi gördüğün vakit niye ba*y ılıp düştün?»

-«Ey evlatlar» diyor. Sırrıma nida geldi ki: «Ey kulum! Onu hakir görme. Ona yahudilik – cıfıt lık gömleğini giydiren benim. İman libasını sana giy dirdi isem, onu senden çıkarıp ona giydirmeye, on dakini çıkarıp sana giydirmeye Kadir'im. Edeb gözet » dediği vakitte, o korkudan gittim diyor. Öy*ledir. Bu yol sağlam yoldur, edep yoludur. Kimse* ye yukardan bakma. Bize fazl-u keremiyle iman li* basını giydiren Allah-u Zülcelal'e hamdeyle, şükreyle. Ya Rabbi! Adlinden giydirdin onlara. Onu, fazlınd an da bize giydir Ya Rabbi! Fazlından onları da m ahrum evleme Ya Rabbi! de.

Tasavvuf dininin Peygamber anlayışı.(s.62-63)

Peygamber HAY'dır. Peygamber hakikî hayat la hayat sahibi, diridir. Peygamber ölürse ümmet kalmaz. Ümmetlere hayat, o peygamberin sayesin de; ondan geliyor. O Peygamber, değil yalnız üm metlerinin hayatı, bütün kainatın hayatı odur. Bü* tün kainat onun yüzü suyu hürmetine vardır. O olma* sa kâinat yok idi, olmayacaktı. Olan da onun hürme* tine, olacak da onun hürmetinedir. Zuhur edende zuhura gelecek de hepsi onun hürmetinedir. Varlığa can, peygamberdir (A.S.V.). Bunu böyle bilmeyen gafildir.

On sekiz bin alem, bu bizim bildiğimiz. On sekiz bin alemin canı kimdir? Efendimizdir (A.S.V.). Daha 18.000 alemden ötede nice avalim vardır ki; onu ehli bilmektedir. Onların canı

Efendimiz (S.A.V.) dir. Efendimiz (A.S.V.) kalpten kalbe evliyalara, evliya* lardan da — dediğimiz gibi— kalbimize gelip biz onu tebliğe memur olan kimseyiz.

Şeyh Sururî (Kıbrisî'nin hocası) müridlerine saadet mührünü basıp (cenneti garantiliyor). (s.67-68)

İşte Suhuri Hazretleri böyle bir Allah'ın has kul*larından büyük bir zat. Büyük Şeyhimiz Hazretleri dir. Hayatta değildi, Şeyh Şerafeddin Hazretlerini ruhaniyetiyle irşad edip terbiye etti. Onun adeti; - Suhurî Hazretlerinin - oldu ki her kim huzuruna gelirse kelime-i şehadet'i getirtirdi. Böyle diz be diz oturtup kelime-i şehadeti okuturdu. Böyle büyük bir zat huzurunda o kelime-i şehadeti okuyan kimse* ye, onun kalbine, kalbinden hiç çıkmayacak nakış* la nakşediyor o kelime-i şehadeti. Saadet mührünü basıyor onun kalbine, o zaman. O kelime-i şehadeti söyledikten sonra onun imanını bütün dünyada ins-ü cinnin adedinde şeytan olup üzerine gelse ondan so n nefeste o imanı almaya imkan yoktur. Bitti o mühür bastıktan sonra tamdır.

Tasavvuf dininde veli kavramı.(s.89)

Şimdi bir veliyullah kendi velayet kuvvetini kullanırsa bu alametleri durdurur. Durdurmaya kuvveti var, bir veliyullahın. Lakin onlar haya eder, Peygamber-i Zîşandan. Demek ki peygamberin haber verdiği şey* ler doğru çıkmıyor, diyecek milet. Onun için durur evliyalar. Yoksa bu alem gibi yüz tane olsa, sıra, sıra, bir teveccühte ya hepsini dünyadan azleder atar, ya hepsini velayet makamına oturtur. Böyle kuvvet sahibi evliyalarda var şimdi.

Allah'ın haramını hoş ve helal göstermeye çalışan şeytani bir yaklaşım.(s.113-114)

Onun için şimdi burada Ebul Vakt Şaranî haz* retlerinin işareti de oldu bize. Benim bir sözümü de söyle dedi. Onun çok telifatı vardır. O telifâtın içeri sinden zikretmis olduğu bir sözü var. O kahpe kadınlara bile — yolsuz kadınlara —, onlar hakkında ne söylerdi? «Cenab-ı Allah bu kimseleri mağfiret etsin. Allah bunlara rahmet etsin. Bunlar olmasaydı na* muslu kadın kalmayacaktı. Azgın, kızgın, yoldan kaçkın erkeklerin şerrinden, onların azgınlığına, dal* ga kıran - dalgayı kırıyor - gibi onların karşısında k endilerini feda eden kimseler, bunlar» dermiş, o ma* halden geçerken. Namuslu kadın kalmayacaktı diyor. Bunlara azgınlıklarını kıran dalga kıran gibidir diyor bunlar. Allah bunlara rahmet etsin dermiş. Onlar nasıl nazardan bakar. Evliyalar yolsuz bir şey görür mü? Bak o yolsuz kadınlara da yol veri*yor. Onların da vücudu böyle büyük bir hikmete bağlı dır. O kadınlar kendilerini feda etmişlerdir, diyor. Namuslu kadınlar için fedailerdir onlar. Mahşer gün ünde :

• «Ey namuslu hanımlar! Bize de bakın baka* lım. Siz namuslu kaldınız, biz sizin için fedai olduk» diye söyletecek onları. Biz sizi gözettik. Biz fedai olduk. Biz namussuz olduk, siz namuslu kaldınız. Biz o namussuzluğu yüklenmeseydik, siz namuslu kalamıyacaktınız. Bize merhamet edin. Şimdi All ah'ın huzurunda şefaat edin bakalım. Ne hikmetler var. İşte böyle böyle herkes bir v azife yüklenmiştir. Hacı efendiler, hoca efendiler, m ümin kardeşler. Herkes bir vazife yüklenmiştir, bu alemde. O vazifesini yapmaktadır. Sen ona karışma sen kendi kulluğuna karış –bak-

Hz.Peygamber'e ve Hz.Ali'ye iftira.(s.114)

Efendimize zehirlenmiş kuzu takdim ettiler. Eline aldığı anda Cibril haber verdi, o zehirli koyunu. Cibril haber verdiki ağzına koyma bu zehirlidir diye. O peygamber A. Vesselam bir lokma yese ona doku* nurdu diyor, bizim şeyh efendi hazretleri. Hz. Ali Efendimiz, hepsini yese bir şey olmazdı. Bırak o zehirli koyunu, bütün dünyadaki ne kadar zehirler var* sa hepsini yese Hz. Ali, hepsini yakar bitirirdi. Ona, kılına birşey olmazdı. Peygamber-i Zîşan ona ta*hammül edemezdi.

Peygambere uluhiyet sıfatı giydiren tasavvuf itikadı.(s.115)

Peygamber (S.A.V.) miracda rütbeyi aldıktan sonra, burdaki zuhuriyyet beşer sıfatındadır. Daha keskin İfade ile; Uluhiyyet sıfatını orda giydi.

Beyazıd-ı Bestamî'nin karşılıklı olarak Allah ile konuştuğu yalanı.(s.132-133)

Koskoca Sultanu'l-Arifin, Beyazıd-ı Bestami Hazretlerine hitap geldi. Kimden? Bir karıncadan. Bir yerden geçerken, bir karıncanın ayağını ezip geç* miş. Sonra “İki rekat sağlam bir namaz kılayım, Al*lah'ın huzuruna takdim olunacak bir namaz kılayım” diyerek niyet yapıp, iki rekat kıldıktan sonra hitap geliyor. Hîtab-ı Rabbani;

• «Ya Talip! Zulüm ile ibadet, bizim kapımıza uğramaz.»

• «Aman Yâ Rabbi, ne gibi bir zulümda bulun dum?» diye kendi ahvalini teftiş etmiş. Bir türlü bu lamamış. Aczini izhar edip :

• «Yâ Rabbi! Sen bilirsin.» O zaman,

• «Yâ Beyâzıd! Filan vadiye in, orada sen zul münün hakikatini bilirsin.» Oraya yaklaştığı vakitte,
o karıncayı böyle bir tarafını ezmiş yerde buluyor.
Onun Rabbü'l-Melaini, kulağına geliyor:

«Ya Beyâzıd! Sen daha bastığın yeri bilemeye* cek haldeyken ne yapıyorsun, ben Rabbime terte* miz ve makbul olacak bir namaz kılayım diyorsun. Sen daha ayak basacak yeri bilmiyorsun. Neyin üze* rine bastığını bilmiyorsun. Allah'ın bir zayıf mahlu* kunu çiğneyip geçiyorsun. Ona dikkatin yok. Nasıl oluyor da sen o dava ile Allah'ın huzurunda duru* yorsun. O malzeme, o zülüm boynunda iken, ya Be* yâzıd!» diye hitap geliyor. Bu vicdan sahiplerinin, vicdanını titreten meseledir. Allah'ın mahlukatına karşı, sen de onları incitecek sıfat varken, sen iman dairesine giremessin. Ancak intikam dairesin* de duran adam olursun. Her an içinde bir intikam oku, o kimseyi vurmaya hazırdır. Emniyet yok. Evet hak bu derecede gözetilecektir.

Şeyh bütün yaratıkların dilini bildiğini iddia ederek yalan söylüyor.(s.155)

Bir defasında Hazret dedi ki: "Her lisandan, yı lanın lisanını da bilirim, kurdun, kuşun lisanını da bilirim, her insanın lisanından da bilirim."

Tasavvuf dininin Mehdisi.(s.175-181)

Mehdi Aleyhi's-Selâm'ın Şam'da oluşu konusuna gelince, şimdi Şam'da değildir. Lâkin zuhuru için emir olunduğunda, şimdi bulunduğu makamda ted* bir alıp, hazır olacaktır. Halen hayattadır, lâkin Şam'da değildir.

Hicaz kıtasında Necid ile Yemen arasında, Rubu'l-Halî denilen bir yer var. Orda, hayat namına hiçbir şey yoktur, nebatta yoktur. Orası, seyyar kum denizleridir. Oradan ne kuş uçar, ne de kervan geçer. Oradan geçmek memnu. Orası bomboş bir yer. Mehdi (A.S.), o mıntıkada bir makamda duruyor.

«Kubbetü's-Süheda» denen bir makam vardır. Melâike-i Kiram'ın bina etmiş olduğu bir kubbedir. Sahibu'z-Zaman Hazretleri de orda, kırk halifeleri orda, yedi vezirleri orda, Nebi Razil orda ve büyük evliyalardan kendilerine izin verilenler orda hazır olur. Sıradan bir kimsenin oraya yaklaşmasına im* kân yoktur. Cin taifesi de orayı ihata etmiştir. Ge*le ne dokunduğu gibi işini bitirir.

Şey Efendi Hazretleri, hatta onu da söylemiş* ti : Orada, bir büyük mağara vardır. Onların maka* mı o mağaranın içerisindedir. Orası, seferberlikten sonra işgale uğradığı zaman, İngilizler de, Fransız* lar da o taraflara uğradıklarında bir devriye, orada acaip bir haller görüpte içeriye girmiş, «Ne var, içe* riye bakalım» diye. Bir kişi dışarıya çıkmamış. Cin muhafızlar dokunduğu gibi, onları cansız bırakıp vücudlarını da alıp denize atmışlar. Arkasından bü* yük projektörlerle, arama yapmak üzere bir askerî birlik girmiş, İngilizin.

«Bir bölük asker, arama yapmaya geldi» diyor. «Nerde kayboldu bunlar, bunun içerisinde» diye. Onla rdan da bir kişi çıkmadan, cinler onlara da doku nup kaybetmiş. Bir daha içeriye kimse girip, orayı teftiş etmemiş. İkinci harpten önceki vukuattır, bu.

Biz Medine-i Münevvere'de iken Şeyh Efendi Hazretlerine bir haberci geldi. Sahib'in hizmetini gö* ren postacı evliya var. O gelip Hazret'e Sahib'in kendisini davet ettiğini söyledi. Hazret'in makamı, milletin içerisinde de görünmek olduğu için cismanî kuvvetle milletin içinde idi, ruhanî kuvvetle daima orada, Sahible beraber. Lâkin cismanî vücud ile de davet ettiğinde, avcı kelbi ile çıkar, — hâşa minel huzur — o surette bizi, beraberine aldı. Tayy ile al* dı, oraya. Yürüyüşle değil. Göz açıp yumuncaya kadar, oraya vardırdı. O makama indiğimizde, Sahip orda. Mağaranın ağzı yetmiş zîra, yani yetmiş arşın gelir. Hazret geldiğinde, Sahibu'z-Zaman, ellerini açıp o, yetmiş arşın ağzı olan mağarayı böyle tuttu. İki eli, ordan oraya yetişti.

Sonra Hazret'e yürüdü. O kucaklayıp öptüğü va* kit, yukardan öper. Sahibu'z-Zaman, boylu-boslu, gayet heybetli. Onun yüz yapısına da, kimse bak* maya doyamaz.

İşte Şeyhimizle böyle kavuşup, dedi ki, «Ya Seyyidî! Sizinle görüşmek için bize emir olundu.

Sizi onun için davet ettik, bilirsin. Burdan içeriye, zahir* de girmeye izin yoktur. Siz içeriye girerseniz dışarı* ya çıkamazsınız. Sizinle burda görüşmek de cismanî kuvvetin hakkıdır» dedi. Şeyh Efendi Hazret* leri, O meclisi nazarla bana gösterdi.

Sizin yakın kuvvetiniz artması için söyletiyor, bunları. İşte, Sahip o makamdadır, Şam'da değil. Lâkin kendisinin zuhuru emrolunduğunda Allahu Ek*ber, Allahu Ekber, Allahu Ekber diyerekten Şam'ın kıyısında tekbîr alır ve Şam'a girer. Girdiğinde bü* tün millet orda, ona bey'at etmek için gelirler. O da kabul eder.

İlk bey'at, Arafat dağında oldu. Onikibin evliya* lar bey'at etti. Bitti, ordaki bey'at. Dedik ya, avcı kelbini yanında taşıdığı gibi; Hazret'in beraberinde idim, Sahib'e onikibin zatın bey'at ettiğinde.

İkincisinde, rüya yolu ile bey'at var. Rüyada çok kimseler, Hz. Mehdi Aleyhi's-Selâm'ı görüp, ona bey'at ettiler.

Üçüncüsü umumî olacaktır. Bütün Ehlü'l-İslâm, ona bey'at etmek için Şam'a yetişen gelecek. Son* ra, Halifetullah olduğuna dair bey'at alacak.

Umumî bey'at aldıktan sonra, doğru yürüyüp yedi konakta İstanbul'a inecek. İşte bu, bizim bur- daki milletin İslama yaptığı hizmetin mükâfatı ola* rak. Deccal Horasan'dan çıkar. Mehdi, millete hiz metinden dolayı, Ehl-i Sünnet ve'1-cemaat'a hizme* tinden dolayı ve Sancak-ı Şerifte sizde saklıdır, bu*raya gelip teşrif edecek, şereflendîrecektir sizi. Hiç korkma, sen. O vakit bizim ahbapları görelim. İn şâallah geleceğim, beraber. Şimdi kırılmış bit gibi duruyoruz. Kimsenin haberi yok. Ama bir geliş var buraya, inşallahu'r-Rahman. Orda «Lailahe illallah» çektiğimiz vakitte, bu İstanbul Sahip'le girerken bir baştan bir başa kaynattırılacak, inşaallah.

Teknik ne, silâh ne canım teknikleri de çöpe, 'silâhlan da çöpe atılacak, biiznillah. Allah, dinini* zi artırsın, hepinizin. Kim dinleyip kabul ederse, o günlere, o saadet gününe onları da yetiştirsin. Ka* bul etmeyenler de yetişmesin. Madem istemiyor, kabul etmiyor, etmesin.

Deccal, Horasan cihetinden gelir. İlk Filistin'e iner. Yanında yetmiş bin taylasanlı yahudla. Bu İsrail'e İnecek. İsrail onu bekliyor. Onun için kurul*muştur, orda. Geldiğinde oturacak yerini bilsin diye. Meclislerinde onların, büyük bir taht vardır. Oraya k imseyi oturtmazlar. Ahir zamanda gelecek peygamber diye bilir, onlar. Halbuki, kitaplarında yazılı olan Efendimizdir. «O değil, o değil» derken, şimdi Decc al'a kaldı işleri. Gelip oraya oturup, ondan sonra ilâm eder ki, «Bütün dünyanın hakimi benim. Tanrı* nız da benim, secde ediniz.»

Yahudiler, böyle bir film çevirip onu Londra'da televizyonda göstermişler. Ordaki talebeler söyledi. Bir acaip isimle, o filmin adını koymuşlar. Harukulâ de işler gösteren bir kimse geldi, geliyor diyerekten kendi kitaplarına göre bir film ile onu intizar edip duruyorlar. Yahudiler bilir, hazır da beklerler, onlar.

İsrail devletinin orda, muvakkat olarak kuruluş undaki hikmet odur. Allah onlara kırk gün dünya ha kimiyeti verecektir. Kırk gün buzağıya taptılar kırk gün buzağının üstüne bindirecek onları. Gezsin ler, kırk gün dünya onların elindedir. Şimdi, bütün dünyada alttan alta, onlar hakimdir. Lâkin o vakit, bü tün zahirde de vahudiler, bütün dünyanın idaresi* ni ellerine alır.

Deccal Şam'a giremez. Mekke Medine'ye gire* mez. Ordusu; bütün yahudiler ordusunda,

bütün veled-i zina olan kimseler ordusunda, bütün edepsiz, şerefsiz kadınlar da arkasında. İşte bu hippiler - mippiler onun arkasına takılıp, bir ucu mağripte bir ucu maşrıkta, ordusu ile dolaşacak. İş yok, güç yok, oyun - eğlence çok. Milletin istediği o, o zamanda. Çalgıyı çengiyi duyan, oyun - eğlenceyi duyan, iş- güç yok diye onun arkasına takılıp dolaşacak. Ta ki, Hazreti Isa inzal olsun. Hazreti İsa inzal olduğunda, gökten indiğinde Deccal'ı katleder. Bütün yahudi leri, Deccal'ın askerini de tüketip, yeryüzünde «Lâ-ilah eillallah» yazar, mağripten - maşrıka. İnşâallah. O saadet günlerine de yetişiriz. Dâbbetü'l arz ise. İsa Aleyhisselam'ın sonralarında çıkar.

Hazreti Mehdi Aleyhi's-Selâm yedi günlük olduğunda , onu tesmiye için, Yeraltı Cami'si var, Ka raköy'de; orda içtima olup evliyaların hazır olduğu bir mecliste, Efendimiz Aleyhi's-Selâtü ve's-Selâm'ın ruhaniyeti de hazır olup, Hızır Aleyhi's-Selâm o bebeği getirdi. Yedi günlük bebek geldi, yedi aylık olarak. Günde bir aylık büyümek sureti ile. Onu Peygamberimiz, «Muhammedü'l-Mehdi» diye tesmi* ye etti. Sonra kendisi mübarek elini koyup ondan bey'at üzerine durup, bütün evliyalar da bey'at et* ti orda, Vaktin Sahibi olduğuna dair. Ondan sonra tekrar yerine döndürüldü. Burada durdurulmadı. Onun buraya gelişi, Sancak-ı Şerif-i teslim almak için olacaktır. Vazifesi odur. Şimdi kırk yaşını buldu ve ilerledi. Lâkin, kırktan elliye kadar kırk diye hesap olunur. Bulutu gördüğünüzde, yağmur her* halde yağar diye tahmin ettiğimiz gibi bu Ehlullah, ortalığın haline baktığında, onun gelişini öyle ya*kın görüyor. Onun ordusu ile gelip, kuzularda kesi* lip, ziyafetler de verilir. Zikirlerde çekilip, ondan sonra göz açıp yumuncaya kadar, yerimize dönece* ğiz. Arabaya binmeye hacet yok, atların üzerinde. Atlara bindiğimizde; bizim bineceğimiz atlar, inşaAllah ufka basarak gidecek.

Altı ay, o genç halinde Mehdi'ye verilecek mane*vî ilimlerin temelini o (Şeyh Şerafettin Hazretleri) dö şedi. Ondan sonra hizmet, bizim Hazret'e oldu. Şim* di bizim Hazret'ten oraya kuvvet aşılanır. Ondan sonra o, meydana çıkacaktır.

Allahu, hû, hak, hay. Zikrettik. Zikrin dışında m ıyız? Zaten zikrin içindeyiz. Şah-ı Nakşibendi Hazretlerine müridleri, «El hamdülillah, sizi bulduk, ya Seyyidî!» demişler. O vakit, Şah-ı Nakşibendi Hazretleri, bir perde yaptı. Kendisini kaybetti. Onlar oraya-buraya koşup ara*maya başladılar, «Nerdedir?» diyerekten. Sonra za* hir oldu. Dedi ki, «Burdayım ben. Siz mi beni bul* dunuz, yoksa ben mi sizi buldum? Siz mi beni bu* luyorsunuz? Hele bulun bakalım. Beni buldunuzsa burda niye bulamadınız?» İşte onlar, bizi buluyor müritleri o mürşitler buluyor, topluyor.

Şimdi, bu hakikat menbalarını söyleyecek bir kimse, ya burdaki meşayıhlardan, ya Anadolu'da, ya Arabistan'da bu söze mezun olan şeyh yoktur. Bu, Büyük Şeyhimiz Hazretlerine açılmış, bir kapı* dır. Ona izin vardı. İzinle söyleniyor, odur söyleyen. Bizi zannetme. Bunu söyleyebilecek bir adam varsa, onun ayağının altını öperim ben. Mehdi'den haberi olmayan, Mehdi'den haber bilmeyen, haber söyle meyen adam çok uzakta daha. O haberi ona bildire* cek adam ister o. Siz Cenab-ı Allah'a şükrediniz ki, size bu haberleri işittirecek kimseyi ayağınıza yolla* dı. Ve size bu gibi hakikatleri kabul edecek, tasdik edecek bir kalpte vermiş. «Şeksiz - şüphesiz, amen* na ve saddaknâ» diyorsunuz.

Hazreti Mehdi Aleyhi's-Selam, buraya geldiğin* de, burdan Sancak-ı Şerifi emanetleri de teslim al* dığında, o zaman, Deccal'ın huruç ettiğine dair ha* ber gelecek ve kendisi burdan hareket edecektir. O zaman bütün dünyada ne kadar ehl-i iman varsa, ilân olur ki; «Deccal'ın fitnesinden sakınmak isteyen Şam'a, Mekke'ye, Medine'ye girip, orda kendini gözetsin.»

Bu İstanbul'da bir veliyyullah var. Boğazda, sen bilmezsin onu. Peygamber Aleyhi's-

Selâm'dan doğ* rudan emir alan, büyük zât var, burada. Boğazda durur o. Bir tek Peygamberden emir alabilecek büyük evliyadan bir zât burda bulunuyor, İstanbulda Emanetleri gözeten zâttır o. Yedi düvelin kuvveti gelse, onların çemberini kırıpta, içeriye adım atac ak kuvvet yoktur. Bu emanet, Hazreti Mehdi'nindir. Kim çalacak? Kim yaklaşabilir oraya? Yaklaşan bir kişi yanar, onun alevi görünür.

Bu insanlar arasındaki ihtilaflar, Vaktin Sahibi tevhit sancağını açıp, tamamıyla zulmü ortadan kal dırıncaya kadar devam edecektir. Hak sahibinin hakkını, herkesin hakkını ve hukukunu, adaletle tak sim ettiği vakit, o ihtilaf, o kavga, ikilik - üçlük bi tecektir. Şimdi herkes, kendi yanında haklıdır ve Cenab-ı Allah'ın (C. C.) onlara olan muameleleri ni yetlerine göredir. İki taraf, üç taraf dediğimiz, kaç taraf olursa olsun, onların niyetlerine göre Cenab Allah (C. C.) onları muhakeme eder. Binaenaleyh, ni yeti hayır olan, Allah yanında niyeti makbul olan kimseye, Allah'ın muameleleri, Allah'ın rahmeti olac aktır. Niyeti şer olduğu vakitte, o zamanda Allah'ın ona karşı intikamı haktır. İntikam alıcıdır, Cenab-ı Allah. Bu ahir zamanda, bu fitnelerin olacağını Aleyhi's-Selâtü ve's-Selâm Efendimiz haber vermiş, tâ Vaktin Sahibi çıkıncaya kadar da devamını bildir*miştir ki, ölen, ne için öldüğünü bilmeyecek, öldü* ren de ne için öldürdüğünü bilmeyecek. Ölen «ne için öldüm», öldüren «ne için öldürdüm» ondan ha*beri olmayacak diye bildirmiştir, Aleyhi's-Selâtü ve's-Selâm. Öyle bir karanlık devirdir şimdi. Onun için Allah, Vaktin Sahibi'ni bize tez gönderip, o nuru açsın.

M. Nazım Kıbrısi - Tasavvuf Sohbetleri, Nush yayınları, İst-1986

Makâlât – **Prof.Dr.Haydar Baş**

Fena fiş-şeyh ‘onda yok olma' uydurması (S.15)

Fenâ fi'ş-Şeyh: Mürşidin muhabbetinde yok olma, erime ve kaybolma demektir. "Onda yok olma" ile başlayan bu hâl, sonsuz teslimiyeti gerektirir. Yaptığı işlerde hikmetler aranır.

Seyrül suluk ‘manevi yolculuk' yalanı (S.17)

"Seyr-i Sülûk'a karar vermiş bir insanın, İslâm'ın zahirî düsturlarım tam bilmesi şarttır." Aşağı-yukarı, iddianın özü budur. Buna cevaben deriz ki; Seyr ü Sülûk'ta bulunan insanın, İslâm'ın zahirî düsturlarını tam bilmesi mümkün değildir. Seyr ü Sülük için esas; teslimiyet, mahviyet ve hizmettir. İslâm'ın zahirî düsturlarının öğrenilmesi bu yolculukta hâl iledir. Yani burada, kâl'in (sözün) değeri yoktur. Maksadı Allah rızası olan sâlikin hâli; zikir 7 , havfullah, muhabbetullahtır. Durum bu olunca, İslâm'ın zahirî düsturlarını bilmeyen ümmî insan için "Seyr ü Sülûk'ta bulunamaz" iddiası ilmî mesnedden mahrumdur. Seyr ü Sülük'un zahir ile ilgisi ol* makla beraber esası manevî bir yolculuktur. Nitekim Peygamberimiz, "Her insanın kalbinden Allah'a bir yol gider" hadisi ile bu yolculuğun sahasını belirlemiştir. Şu kadar var ki, Seyr ü Sülûk'ta olan sâlikin hatâya düşmesine mani olmak için mürşid-i kâmilin, İslâm'ın zahirî düsturlarını bilmesi lüzum*ludur. Hâl böyle iken, geçmiş devirlerde "Kurbiyet Makamı'na kadem basmış insan-ı kâmillerin birçoklarının dahi ümmî olduğunu görmekteyiz. Meselâ, Peygamber Efendimi* zin methiyesini kazanmış Uveysü'l-Karani, tasavvuf tarihin*de büyük velîlerden olduğu rivayet edilen (intisabından evvel eşkiya olan) Fudayl b. lyaz 9 , mezhep imamı İmamı Şafii Hazretleri'nin mürşidi çoban Şeybân-ı Rai Hazretleri, yakînen tanıdığımız Yunus Emre, onunla aynı devirde yaşayan Hz. Mevlânâ'nın talebesi olan

Kuyumcu Selahaddin gibi büyük*ler ümmî kâmillerdir. Zahir ilmi bilmemelerine rağmen hâlleri, yaşayışları İslâm'ın tâ kendisi idi. O halde esas; zahirî ilimleri bilmek değil, İslâm'ı yaşamaktır. Bu yolculukta tesli*miyet, mahviyet ve hizmet olursa vuslata ermemek için hiçbir sebep yoktur. Esasen, bu manevî mektebin gayesi budur. Aksi halde, dörtbaşı mamur bir insanın bu yola intisabına niçin gerek duyulsun? Bu hususu böylece noktaladıktan sonra esasa geçelim.

Fena fir-resul uydurması (S.19)

Resulullah muhabbetinin gönül âleminde kök almağa başladığı bu an, mânâ âleminin hazine* lerinin bulunduğu 'Nefs-i Mutmainne' 10 halidir. Bu hâl ve makamda hazineler unutulur, hep ötesi düşünülür. Bu du* rumda nefis mutmain olmuş, gönül de Huzur-u Resûlullah'a varmıştır. Her an Peygamber aşkı artar; gittikçe korlaşan bu sevda, sâliki Peygamber huzurundan ayırmaz. Bu makamda da sâlik, mürşidin direktifine göre ya 'Hak' ya da 'Hay' ismini vird edinir. Bu hale 'Fena fi'r-Resul' denir.

“Fena fil-lah tecelli-i zat zuhur eder.” Yalanı (S.19)

Nefsin bu halinden sonra Tecelli-i Zât zuhur eder. Bu, Seyr-i Sülûk'ta kemâl noktasıdır. Bu halde Fena fi'llah zuhur eder. İkilik ortadan kalkmıştır.

Beka billah, baka Ender uydurması (S.19)

Bu hallerden sonra Beka Bi'llah, Beka Ender halleri zuhur eder ki, bunlar çok yüce hallerdir.

İrşad' görevli olmayan veliler uydurması (S.41-42)

Velîlerin büyük bir kısmı:nânevî yolculuklarım tamamlamış olmalarına rağmen, irşâd'la görevli değillerdir. Onlar öyle "şerefli bir cemaattır ki, kemâl derecesine vusulden sonra mükemmelleşmişler fakat halkı davete memur olmamışlardır(17)

Gazali'nin ilm-i Ledün yanılgısı (S.43)

Gazalî de'vahy' ile 'nübüvvet ilmi' ve ledün ilmi' arasında daki ilgiyi şöyle belirtir: "İlham, Küllî Ruh'un, berraklığına ve kaabiliyetine bağlı olarak insan ruhunu uyarmasıdır. O, vahyin basit bir şeklidir. Çünkü vahy, gaybı açık olarak bildirmedir; ilham ise, gaipteki şeye bir işarettir. Vahy'den hasıl olan ilme 'Nebevi ilim'; ilhamdan hasıl olan ilme ise 'ilm-i ledün denir.”

Haydar Baş müridini insanı kamile taptırıyor. (S.52)

Birinci nükte: Rabıtada kul kendi varlığını terkedip insan-ı Kamilin varlığına bürünerek, sanki ortada olan kendi değil de O'dur diye düşünerek, onun eli ve dili ile Hakk'a yalvarmâkta ve müracaat etmektedir. Bu varlıktan soyunma hali, nefsin terbiyesinde 'ben' davasından vazgeçrnede en müessir yoldur.

İslam'da Kurb-u Nübüvet, Kurb-u Velayet ayrımı yoktur. (S.55)

Bu Konuda son söz İmam-ı Rabbânî'nin (ks) olsun:
"İnsanları Allah'a ulaştıran yol ikidir. Birinci yol, kurb-u 'nübüvvete taâlhîkeden yoldur. Asaleten bu yoldan ulaşanlar enbiyadır.Onlara salat ve selam. Bir de onların ashab-ı kiramı... ikinci yol, kurb-û velâyettir... Allahü Teâlâ'nın umum velî kulları bu yoldan ulaşırlar. Bu yolun muktezası ve reisi H z. Ali Murtazadır. Allah (cc) ondan razı olsun.Resûlullah'ın" (sav) mübarek ayağı Onun mübarek başı üzerinde gibidir. Hz. Hasan, Hz. Hüseyin ve Hz.Fatıma bu makamda onunla ortaktıriar. Onlardân sonra bu ulvi vazife Abdülkadir Geylânî'ye verilmiştir. Kutuplardan olsun, nücebâ'dan olsun, aktâb olsun hepsi onun Tavassutu ile Allah'a ulaşırlâr.."

9. Allah'a resulune ve sahabeye iftira (S.57)

Ashab-ı kiramın hayatına bakıldığında, onların tavassut müessesesine ne derece sarıldıkları çok çarpıcı bir şekilde görülmektedir. O kadar ki Sahabe-i Kiram, sadece tavassut müessesinin Resulullah'ın (sav) şahs-ı şahanelerini vesile ittihaz etmekle kalmamış; O'nun elbisesinden yırtılan parçayı vücudundan ayrılan kılı, ağzından çıkan tükrüğü, su içtiği kabı, su içtiğinde arta kalan suyu... dahi irşad, hidayet ve kemalât yolunda ilerlemeğe vasıta kabul etmişlerdir.

Ahmed bin Hanbel'e Halid bin Velid'e iftira (S.58)

Buharî'de "Resûl-ü Ekrem'in mübarek saçıyla teberrük" bahsinde sarih şöyle demektedir: "Ahmed İbn-i Hanbel'in Müsned'inde İbn-i Şîrin'den rivayetine göre, Ubeydetü's-Selmanî hazretleri; "Resûl-ü Kibriya'nın vücud-i mukaddesinden ayrılan bir tüyü, benim nazarımda, yeryüzünde mekşuf olan , ve yer altında medfun bulunan bütün altın ve gümüş hazine-lerinden daha kıymetlidir ve daha sevimlidir" demiş tir..

Birçok siyer ve tabakat ulemasının bildirdiklerine göre Halid İbn-i Velid'in serpuşunda Resulü Ekrem'in birkaç tane mübarek saçından mahfuz imiş. Bu cihetle bu seyf-i ilâhî hangi gazaya gitse kendisine feth ü zafer müyesser olurdu... Bu büyük İslâm dilaveri pek iyi bilmişti ki, Resûl-ü Kibriya'nın makdem-i nasıyesine münasip olan feth ü zaferidir, her müş*külün sühunetle iktihamıdır."

11.Sofilerin batıl inançlarını örtmek için içtihat imamların yapılan iftira (S.70-71)

İnsanların, Hak'tan kendine feyz lütfedilmiş olan bir zat ila bulunmaları, onun tutum ve

davranışlarından istifade etmeleri ve böylece de feyizyâb olmaları, hem vazifelerinden ve hem de menfaatlerindendir. Nitekim mezhep imamlarımız dahi bu seçkin zevatı aramış ve onların terbiyesini kabul etmislerdir. Meselâ mezhep imamlarımızdan İmam-ı Şafiî, Şeybân-ı Râî adında bir çobana intisab etmiş ve ondan tefeyyüz etmiştir. Kendisine; "Senin gibi bir zât böyle bir bedeviden bilgi alır mı?" diye sorulduğunda; "Bu adam, bizim bilmediklerimizi bilir" cevabını verirdi. Ve yine Ahmed b. Hanbel Hazretleri, Ma'ruf el- Kerhî'ye başvurur, ondan sorar, ahzeder ve amel ederdi.

Ahmed b. Hanbel'in Bağdatlı Ebu Hamza'dan tefeyyüz ettiği yine bilinen bir gerçektir. Hatta oğluna, "Sûfilerle sohbeti tavsiye ederim. Onlar, ilimleri ile, murakabeden edindikleri feyz ile, Allah korkusunu hakkı ile tanımaları ile ve halkın mâsivâ ve abeslerinden uzak kalmaları ile âl-i himmet olun* makla bizi geçmişlerdir" buyurmuştur.

İmam-ı Mâlik ise "Tasavvuf bilmeyen fakih fişka, tasavvufu bilip de fıkhı bilmeyen ise zındıklığa duçar olabilir buyurdu

Abdulkadir Ciyli'nin "Hem halkın, hemde Hakk'ın karşılığıdır." İftiarsı (S.72)

Bilelim ki, "kâmil insan", Abdulkerim Ciylî'nin dediği gibi "Hem Hakk'ın, hem de halkın mukabilidir."

Kâmil insan, bütün âlemleri kendinde toplayan âlemdir. İnsan, suret açısından küçük, mânâ açısından ise büyük bir âlemdir. Cenab-ı Hakk'ın sıfat ve esmasının tecellisinden iba*rettir. Bu sebeple onda harikulade hâllerin görülmesi tabiîdir, Meselâ, peygamberlerde mucizelerin, evliyada kerametlerin zuhuru bu sebeptendir. Onun için hem mucize hem de keramet Allah'tan olunca, peygamber ve velîye ulûhiyet atfetmek küfrü gerektirir.

13. "Sen olmasaydın,Alemleri yaratmazdım." Uydurması (S.76-77)

O, Cenab-ı Hakk'ın ruh olarak yarattığı ilk insan olmasına rağmen, maddesiyle bu âleme en son peygamber olarak teşrif etmiştir. Bir kudsî hadiste; "Sen olmasaydın, sen olmasaydın alemleri yaratmazdım". buyurulmuştur. Bu yüzdeın Peygam berimiz, sebeb hilkattir. Bu münasebetten ki, O'na, Fahr-i Âlemde deniyor

14. "O, sadece bir beşer değildir."İftirası (S.77)

Mübarek vücutları. Hakken nisbet kokularını taşırdı. Bazı-l arının"zân ve iddiâ-ettikleri-gibi, O, sadece-bir beşer değildir. O,bir b eşerdir ama, Tecelligâh-ı Hak olan bir beşer... Kulluk maka mında ekmel bir kul...

15. Allah ve rasulune bir iftira (S.78)

Fahr-i Âlem buyuruyor: "Bu ümmet içerisinde kırk kişi İbra him meşrebi üzerinde, yedi kişi Musa meşrebi üzerinde, üç kişi İsa meşrebi üzerinde bulunur. Bunlar. mertebelerine göre ins anların efendisidir. "Peygamberimizin belirttiğine göre: bunlar i le yağmur yağdırılır. Allah, bunlar vasıtasıyla belâyı defeder ve bunlar yüzü suyu Hürmetine insanları rızıklandırır.

Makâlât – Prof.Dr.Haydar Baş, İcmal Yay., 13.Baskı, İst-1995

D(H)iyanet İşleri Başkanlığı Yayınları - RİSALE-İ NUR DEĞERLENDİRMESİ

(S.5)

Mübarek dinimizin nurlu yolu, insanları gerçek îmana, tevhide götüren îslâm hidayeti Kur'ân-ı Kerim ve Peygamberimiz'in hadîs-i şerifleriyle tesbit ve tâyin edilmiştir. Buna rağmen bu aziz dinin, her asırda bazı aşırı cereyanlar ve Bâtınî hareketlerin tesiri altında gerçek îmana ve esaslarına uymayan alana itildiği de müşahade edilmiştir. İslâm tarihi Haricîlerin, Müşebbihenin, Batınîlerin, Hurufîlerin, imamet fikri ile ortaya çıkanla*rın ve benzerlerinin din adına îslâma yaptıkları zararlar ile doludur.

Bu aşırı ve yıkıcı ceryanların bir kısmı hakikatte siyasî guruplaşma hareketlerini daha tesirli kılabilmek için dinî bir görünüşle ortaya çıkmış, bir kısmı da Kitab'ın ve Sünnet'in savunucuları olarak görünmüşler, fakat îslâmın tevhid akidesini başka yönlere tevcihe çalışmışlardır. Bütün bu cereyanlar arasında Ehl-i Sün*net âlimleri İslâm'ın doğru yolunu müdafaa babında çalışmışlar, sayılamayacak kadar çok eserler bırakmışlardır.

(S.6)
Bu d urumda, selef. âlimlerinin yaptığı tevcih hareketine uya*rak manevi durumumuzun huzura kavuşmasında, İslâm'ın gerçek hüviyetinin gösterilmesini Diyanet İşleri Başkanlığı ön görmüştür. Bu yönden, İslâm'a ve onun tevhit görüşüne zarar veren, itidalini kaybetmiş cereyan*ların ve maddeci akımların, dinî esaslara uymayan durumlariyle dine karşı olan görüşlerinin efkârı umumiyeye arzını ve bu meselelerde Müslümanları uyarmayı vazife bilmiştir. Bu hususda Misyonerlik, Komünizm, Batınîlik, Biberîlik ele alınacak, esas hüviyetleriyle ortaya konacaktır.

(S.6-7)
Bu risalemizde ise bu günlerde Müslümanların zi hinlerini fazlasiyle işgal eden Nurculuk adı altındaki ce*reyan dinî bakımdan incelenerek mü'minlerin bu bapta tenvirine çalışılacaktır.

Said Nursî tarafından yazılan risaleleri ve hususiyle, talebelerinin kattıkları ifadeler, keramet, velayet ve Mehdî gibi îslâm âleminin mübarek kelimelerinin Said Nursî'ye isnadı, âyet-i kerimelerin tefsirinde mananın tahammül edemiyeceği tarzda batını ve indi manalar verilmeye çalışılması bunların dinî yönden tekrar ele alınmasını ve Nurculuğu gerçek Müslümanlık zannedenleri uyarmayı zaruri kılmıştır.

NUR RİSALELERİ HAKKINDA MÜŞAVERE KURULU KARARLARINDA BİLDİRİLENLER(S.7-9)

Nur Risaleleri, Said Nursî talebelerinin ilâveleri ve tekrarları ile meydana getirilmiş takriben 130 küsur eserden ibarettir. Bu risaleler hakkında daha önce Baş*kanlığımız Müşavere Kurulu üyeleri tarafından bilir kişi sıfatiyle ve yahut Kurulun mütalaası olarak bazı görüş*ler açıklanmıştır. Bu raporların hususiyle dinî yönden üzerinde durdukları meseleler şöyle hülâsa edilebilir:

1 — Ebcet hesabiyle ve tevafuklarla manalar verildiği, bunların Müslümanlık esaslarına göre dinî ve ilmî kıymeti olmadığı... (1948/323)

2 — Risâle-i .Nûr'un ve müellifinin manevî işaretle müjdelendiği ve buna binaen vazife sahasında bulunduğu, muhalefetin doğru olmadığı muhabbetin ise Cenâb-ı Hakk'ın rızasını kazandıracak bir yol olduğu iddiası (1960/156)

3 — Nur Risalelerini toplu olarak okumak bir nevi hizipçilik olduğu (1960/203 no:)

4 — Risâle-i Nur'un dini mukaddesat okumak bir nevi mukaddesat arasına katılmak istendiği; yalnız Nurcular için dua yapılarak, Müslümanlar arasında bir zümre meydana getirildiği ve tefrikaya yol açıldığı (1962/5)

5 -Nurculuk propagandası yaptığı (1962/28)

6 — Said Nursî ve eserlerinin harikuladeliğinden ve kerametlerinden bahsolunduğu. indî teviller ve mübâlâ-ğalı ifadeler kullanıldığı (1962/526)

7 — Said Nursî'nin ve eserlerinin harikuladeliği ve kerametleri hakkında indî teviller ve mübalâğalı ifadeler kullanıldığı (1962/538)

8 — Mübalâğalar, indî tevil ve mütalâalar (1962/547)

9 -- Mübalâğalı indî tevil ve mütalâalar (1962/548)

10-- Birtakım indî tevillerle hizipçiliğe müeddî oluşu (1963/506)

11 — Kur'ân-ı Kerîm'in harflerinden birtakım manalar istihracına kalkışmak gibi ulemanın ekserisince benimsenmiyen bir yol tutulduğu, Asa-yi Musa adlı ese*rinde bazı âyet ve kelâm-ı kibarı indî olarak tevil ederek bunların Risale-i Nûr'u tebşir ve teyid ettiği iddiası (1963/520)

12 - - Nur Risalelerini Kur'ân-ı Kerîm'in manevî mucizesi olarak göstermesi iddiası (1963/572)

13 — Nur Risalelerinde Said Nursî'nin tasavvufla karışık şahsî görüşleri, mübalâğalı fikirler, indî teviller ve hurufilik (1963/669)

Hülâsa, Müşavere Kurulu'nün bazı kararlarında ana hararını verdiğimiz mes'elelerde

mübalâğalı fikirler, in-dî teviller, hurûfîlik, nur risalelerini manevî mucize olarak gösterme, hizipçilik. Millet arasında tefrikaya sebep olma kerametler, selef ulemasının benimsemediği harflerden manalar çıkarma, Said Nursî'nin manevî işaretle müjdelendiği ve benzeri aşırı, sınırsız iddialar gerçektekten üzerinde durulması gerekli bir meseledir. Kararların müttefikan üzerinde durdukları noktalar ve Nur Risalelerindeki bu tutumun mahzurları Müslümanı tehlikeli sonuçlara götürür. Selefin itikât ve ilim görüşüne muhalif o lan, yukarıda işaret edilen "aşırı beyanlar Nur Risalelerinde sayısızdır. Şimdi bu hususta, tesbit ettiğimiz örnekler üzerinde duracağız.

NUR RİSALELERİNİN İLÂHÎ BİR İLHAMA DAYANDIĞI İDDİASI (S.11-12)

Nur risalelerinin baştanbaşa ilâhî bir ilhama dayandığı intibaı kısmen Said Nursî, bilhassa naşiri olan talebelerince halka telkin edilmek istenmiştir. Meselâ (îşaratu'1-icaz) kitabında (Arap harfleriyle teksir s. 281) nur talebelerinden Mehmed Kayalar :

«Risale-i Nur, Kuran'm bu asırda en yüksek ve en kudsî bir tefsiridir. Hakikatleri semavîdir, Kur'ânîdir. O halde Kur'an okundukça o da okunacaktır.» der. Halbuki İşaratu'1-icaz kitabı Kur'ân-ı Kerîm'in tamamına şamil bir tefsir olmadığı gibi bu kitabın içindekilere Kur'*ân-ı Kerîm derecesinde bir kudsiyet izafe olunması doğru değildir. Bu asırda en yüksek tefsir, denen bu kitap, Bakara sûresinin 31 âyetinin, tefsir ilmi usulüne uymayan indî bir görüşle yapılan bir açıklamasıdır. Diğer risalelerde de âyet-i kerîmelerden rastgele bazıları her hangi bir va'z risalesi halinde ele alınmıştır. Bu durumda nur risaleleri iddia edildiği gibi Kur'ân-ı Kerimin tef*siri değildir.

Meyve Risalesindeki Felâk sûresinin tefsiri, hurûfîlik usuliyle bir tevilden ibarettir. Bu da ötedenberi bilindiği gibi Fıkıh usulündeki tefsir kaide ve şartlarına ve bunca müfessirin (icma) mahiyetindeki görüş ve izahlarina uymaz. Meselâ, bu risalede (Felâk) sûresinin büyü*cülüğe temas eden 5 inci âyetinde: «Bu ayetin 1328 se*nesine tevafuk ettiği..» denilerek radyo ile yapılan siyasî telkine hamledilmesi aynı uygunsuz tevillerin bir örne*ğidir.

Zülfikar risalesinin hatimesinde, (Arap harfleriyle teksir, S. 4) «Risale-i Nur'un mescid ve mabedlerde, minber ve kürsilerde okunacağı» yazılmak suretiyle hiç bir dinî esere 14 asırdır verilmemiş olan imtiyaz bu esere kazandırılmak istenir. Bu şekilde hareket yani nur risalelerinin mescid ve mabedlerde cemaata okunmasının gerekliliği hakkındaki tavsiyeler, islâm dininin ibadet uygulamalarına ve formüllerine uymaz. Çünkü bu gibi yerlerde, okunacak ve manası anlatılacak kitap yalnız Kur'ân-ı Kerîm ve Hadîs-i şerifler olup, bunların nasıl okunacağı ve manasının açıklanacağı da sarih usûllere bağlanmış bulunmaktadır. Cenâb-ı Hakk'm emrinde Hz. Peygamber'in fiilinde olmayan bir işi ibâdet haline ge*tirmek din yolunda gitmek isteyene yakışır mı?

NUR RİSALELERİNİN İSİMLERİNİ KOYMADA GARİP İDDİALAR : (S.12 -13)

Nur risalelerine Hz. Ali'nin, İmam Rabbanî'nin, Abdülkadir Geylânî'nin ad verdikleri iddiası ileri sürülmektedir. Meselâ: Hz. Ali'ye Nisbet edilen Celcelutiye risalesinde (Asayı Musa) tabiri kullanılmış olmasından dolayı, bunu okuyan Said Nursî, bu tabiri bir kitabına advermiş ve onun mukaddimesinde Hz. Ali'nin bu kitabı o sözle haber vermiş olduğunu yazmıştır ki,

bu, ciddiyetle ve ilimle telif edilemez. Bu telâkkiler tasavvufi - batıni bir görüş tarzıdır, îlim erbabınca doğru görülemez. Çünkü, gaybı, Allah'tan başka kimse bilemez. Her mü'mine ilham vaki olması mümkündür. Yalnız ilhama mazhar olan kimsenin bunun kendisine mahsus kalması ve başkaları için hiç bir surette itikada ve ibadete delil olma*ması üzerine ötedenberi ulemanın ittifakı bulunmakta*dır. İlham ve kanaatler şahsîdir.

(Sikkeyi tasdik-i gaybî) adlı kitabında (Arap harf*leriyle teksir S. 91-92) de nur talebelerinden Ahmed Nazif, Hz. Ali'nin (Keramet-i gaybiye) sinde Risale-i Nur'a (Sıracü-n-nur) adının verildiğini iddia eder ki, aynı ga*rabettedir. Kur'ân-ı Kerîm'de (Sırâcen münîrâ) yâni: «Aydınlatıcı çerağ» deyimi, Peygamberimiz (S.A.S.) hakkında varid olmuş bir vasıftır. Bunun risale-i nura atfedilmesi yersiz ve indî bir tevcih olur. Bu eserde umumiyetle ifade edilen görüşler bâzı tasavvufî-batınî te'ville. re dayanmaktadır. Bu gibi teviller, âlimîerince hoş karşılanmamış ve âyetlerin böyle usûl dışında tevillere uğ*ratılması da hiç bir zaman doğru görülmemiştir.

Onuncu hicrî asırda gelen ve o asrın müceddidi sa*yılan İmam Rabbânî'nin (Mektubat) adlı kitabında (Bediûzzaman) deyimi bulunduğu ve bunu Said Nursî'nin benimsediği aynı lâkap dolayısiyle tefe'ül ettiğine istinaden talebeleri bunu bir tefahur vesilesi yapmışlardır ki, gülünç bir iddiadır.

NUR RİSALELERİNİN ARŞ-I A'ZAM'DAN İNDİĞİ İDDİASINDAKİ CÜR'ET VE KİTAB'A, SÜNNET'E DAYANMAYAN AKIL DIŞI TEVİLLERİ : (S.14-15)

Risale-i Nûr'un yüceliği hakkında propaganda o dereceye vardırılmış ki, (Zülfikar) risalesinde: «Bu hüccetler ve talimatın, bu kelimat ve teşbihatın Arş-ı A'zam'dan indiği muhakkak...» gibi ;son derece sınırsız iddialarla semavî kitaplar arasına sokulmak istenmiştir. Bu kitapta, kelimat ve tebligatın Arş-ı A'zam'dan indiği hakkındaki izah, ifadenin ilhama dayandığını açığa vurmak gayesini gütmektedir. Vahyin Kur'ân-ı Kerîme mahsus bulunduğu ve Hz. Peygamber'den başkasına ait ilha*mın delil olmayacağı için böylece bir tutum din ilmince doğru görülemez. Bu gibi uygunsuz ifadeler ötedenberi Batınîlerce benimsenmişti.

Böyle aşırı tevillerin bulunduğu (Sikke-i tasdik-i gaybî) eserinin baş tarafında, birinci sayfadan evvel, bizzat kendisi tarafından «Eski medreslerde 5-10 seneye mukabil, inşallah Nur medreseleri 5-10 haftada ay*nı neticeyi temin edecek ve 20 senedir ediyor.» denilmektedir. Böyle bir şeye imkân var mıdır? Bu zihniyet, Peygamberimiz'in «Beşikten mezara kadar ilim öğrenin» sözüne uymadığı gibi, İslâmî tahsile de bir suikast olmaz mı? Yine aynı eserde «Bu kitabın neşrine çalışılması, dehşetli günahlara kefaret ve gelecek müthiş belâlara ve anarşistliğe bir set olacağı...» yazılmakta, 41. sayfada:

«Kalp, istiyor ki şu defineleri, gizli olan lem'alan göstereyim. Fakat ne yapayını ki makam kaldırmıyor...» gibi megalomaniye kaçan sözlere rastlanmaktadır. Bu temsil*ler gerçekle ilgisi olmayan bir takım garip iddialardır.

SAİD NURSÎ ASR-I SAADETTEN SONRAKİ DEVRİN EN BÜYÜK ÂLİMİ İMİŞ! : (S.15-16)

(Ankara Üniversitesinde konferans) adlı risalenin 9. sayfasında: «Asrı saadet hariç, İslâm Âlemi böyle bir âlim yetiştirmemiştir.» denilmektedir/ İslâm fıkhını derlemiş ve Müslümanlara bu hususta önder olmuş dört büyük mezhep imamiyle İslâm İnancını dağınıklıktan koruyan iki âlim, yani Ehl-i Sünnet'in itikatta iki büyük imanını, Ebû Mansur Mâturîdî ve Ebu'l-Hasen el-Eş'arî'yi bile küçümsemiş olan yazı sahibi, bunlardan sonra asırlar boyunca gelen ve Hüccetü'l-İslâm, Şemsü'l-Eimme, Sadru'ş-Şerîa, Sultânü'l-Ulemâ vesaire gibi şeref*li lâkaplarla yüceltilmiş, yahut isimlerini bütün Müslü*manların, hatta Batı âlimlerinin hürmetle andığı büyük mütefikkirleri, meşhur âlimleri büsbütün unutmuş bulunmaktadır. Fahruddîn-i Râzî, Sa'deddîn-i Teftâzânî, Seyyid Şerif Cürcânî, Muhyiddin-i Arabi, Zemahşerî, Aliyyülkari, Süyûtî, İbn Kayyım, İbn Teymiye, Âlûsî gibi ölmez eserler meydana getiren bu âlimler bunu yazanın meçhulü müdür? Bunların içinde eserleri 400 ü aşanları vardır. Nur talebelerinin, bu değerli âlimleri hiçe sayması kadar abes bir şey tasavvur olunamaz.

Görülüyor ki bu eserdeki beyanlarda Said Nursi'nin, Asr-ı Saadet'ten sonra yetişen bunca âlim ve müçtehitlerden üstün görülmesi, hakikatlare aykırı bir düşünüş tarzıdır.

NUR TALEBELERİNİ İSLÂMÎ ESASLARA UYMAYAN TE'VİLLERİ : (S.16-17)

İslâmî esaslara uygun düşmeyen sınırsız, aşırı üslûp, hususiyle Nur talebelerinin seçtikleri ifade tarzıdır. Bu yolla Said Nursî'yi en büyük müceddit tanıyan Nur talebeleri (Fihrist) mecmuasının sonundaki takriz*de şöyle derler:

«Ehl-i kalbin lâtîf keşiflerinden birisi de: beklenilen zât bir kitap yazacak, geçmişte hiç kimse ona benzer bir kitap yazmıyacaktır. Elhak, Risale-i Nur, bunun güneş gibi delilidir. Evet onun şakirtleri kat'iyyen îman edi*yorlar ki, şimdiye kadar böyle eser görülmemiştir ve kıyamete kadar yazılmıyacaktır. Ehl-i keşif o nur'un tercümanı olan zatı nuranî (mescûnün-nisa) yâni müteehhil bulunmayacak, ihtiyar yaşta olacak... diye bahsediyor*lar. Bu tevafukun her halde başka şekilde izah ve tefsiri*ne ihtiyaç yoktur. Maziden, yâni bulundukları zamandan istikbale nazar eden ve bu zamanın halini tarassud eden ehl-i keşfin, keşfe müstenit daha çok beyanları vardır. Kısa keserek sizi onlara bırakıyoruz, îşte Risale-i Nûr'u yalnız ben medh etmiyorum, onu Hz. Kur'an medhediyor, Hz. Ali methediyor. Gavs-i a'zam methediyor, Hz. Murtaza Celcelutiyesinde Risale-i Nur'a (bedî) diyor.

Şu halde elbette ki o (Bedîuzzaman) dır, (Fahrü'd-devran'dır).»

Görüldüğü gibi (Nur şakirtleri kat'iyyen îman edi*yorlar ki) sözü ile Said Nursî ve onun eserlerini Kur'-ân'ın, Hz. Ali'nin ve diğer büyüklerin methine mazhar kılarak yapılan tevcihler, daha da ileri gidilerek, Kur'ân-ı Kerim'deki 100 e yakın âyetin ebcet hesabiyle Said Nur-sî'ye, lâkabına, risalelerine tarih düşürülmesi suretiyle isbat edilmeye çalışılmaktadır. Tılsımlar kitabında 189-190, Sikke-i Tasdik-i Gaybî'de 41-95. Ahmed Fevzi'nin Maidetü'l-Kur'ân'ında 173-191 inci sayfalar, böyle yersiz, sınırsız tevafuklarla doludur. Bunlar Kur'ân-ı Kerîm'in gerçeklerini Said Nursî'ye yönelten zorlamalardır. Haki*katle hiç bir ilgisi olmadığı gibi Kur'ân-ı Kerîm'e ve onun tefsir usulüne bir tecavüzdür ve daha önce de belirtildiği gibi Batınîlerin maksatlarına ulaşmak için yürüdükleri yoldur. Yukarıda gösterilen mecmuada Bedîuzzaman kelimesinin çıkışına ve Said Nursî'nin şahsına dair yazı*lar, aşırı bir sevgi sonucunda müritlerin şeyhlerine, bazı talebelerin hocalarına gösterdikleri sınırsız ifratçı

tazimleri ifade ediyorsa, da, Hurufîlik yoluyla âyetlerden mana çıkarılması da Kur'ân'ı anlamadaki kaide ve usul lere taban tabana aykırıdır. Bilinmiş olmalı ki, âyet-i kerîmeler böyle keyfî tasarruf mevzuu olmak için nazil ol*muş değildir. Mahzâ hidayet olan Kitâb-ı Mübîn'i, hakikatlerini böyle bir yolla açıklamak yüce dinin usulüne aykırıdır.

NETİCE (22-24)

Netice olarak: Nur Risaleleri Kur'ân-ı Kerîm'in tef*sirinden bazı itikat ve îman meselelerini ele almış, yalnız bunlarda tefsir usulüne uymayan indî hatta keyfî bazı tevilllere geçmekle zihinlerde teşevvüşler meydana getirmiştir. Said Nursî imam Rabbanî, Abdulkadir Gey-lânî ve diğerleriyle kıyaslanarak hepsinin üstünde sayıl*mış ve bu bazı garip ifadelerle' belirtilmiştir.

Nurcuların inanış ve telâkkileri, İslâm Dini'nin Kur-ân-ı Kerîm ve Sünnet-i Seniyyedeki kaide ve formüllerine uymayan bir akide tarzı olmuştur. Nurculuk dinî meselelerde işi çığırından çıkaran bir istismara ilâveten millî ve içtimaî konularda da birlik fikrini baltalayan bir zihniyeti temsil etmiştir. Risalelerde gösterilen sırf dinî ifadeler bile yapılan aşın teviller ve keyfî görüşlerle, yukarıda örnekleriyle gösterildiği gibi manevî, millî bütünlüğümüzü bozan, gerçek ittikayı gölgeleyen bir hal almıştır. Bu Risaleleri okuyanlar, kendilerini bütün müslümanlardan üstün görmüşler, yalnız ve yalnız Nurcu olanları cennete ehil, Nur Risalelerini günahlara keffaret saymışlar ve netice olarak da Nur Risalelerini okumayı bir ibadet haline getirmişlerdir.

Ey müslüman kardeş! Dine yararlı telif ve irşatta bulunanlar Peygamberimiz'in hizmetkârları durumunda 'oldukları için, Kur'ân-ı Kerim'de Peygamber Efendimiz'e hitap edilmiş âyetleri onların şahsına atfetmek yakışık almaz. Böyle bir telâkkimi benimsemek de Müslüman tevazuuna sığmaz.

Said Nursî'ye uyanlar Nurcu ise, diğer müslümanlar zulmetçi midir? Esasen Nur, Kur'ân'ın dır. Kur'ân ise bü*tün Müslümanlarındır. Hatta Kur'ân bütün âleme gelmiştir. Bir Batılı da, bir uzak Doğulu da ondan feyz alacaktır. Nasıl ki vaktiyle Endülüs, Kur'ân sayesinde bü*tün Avrupaya ilim menbaı olmuştu, îbn-i Rüşd'ün eser*lerini okuyan Hıristiyan din adamları Katolikliğe karşı isyan ederek Protestanlığı ihdas etmişlerdi. Bugün bütün dünyada önem verilen içtimaî munâvenetin teşkilât*landırılması hususunda vaktiyle Batı memleketlerinde yapılmış ilk teklif, Endülüs'teki zekât tatbikatını gören bir İspanyol âlimi tarafından olmuştu.

Hülâsa: Kur'âni-ı |Kerîxn bütün insanlığın hidayet rehberidir. Asırlar boyunca îslâm âlimlerinin yazdığı eserlerin toplamı dahi Kur'ân'ın hakkiyle tefsirini başarmış değildir. Her biri kendi istidat ve ihtisası olan cihette bir özellik gösterebilmiştir, diğer taraflarda basit kalmıştır. Hal böyle iken, Nur Risalelerini Kur'ân'ın en mükemmel bir tefsiri addetmek Allah kelâmının kıyame*te kadar, ondan sonra olacak şeylere ve bütün ilimlere şümulünü bilememek demektir.

Nurcuların bu gerçeği bilmemelerine imkân yoktur. Onların bizden ayrı kalmasını değil Peygamberimizin (Livâülhamd) adı verilen maneviyât sancağı altındaki birlik ve beraberlik içinde olmalarını dileriz. Livâül*hamd = Hamd sancağı, kâinatta mevcut her şeyde Allah'ın yaratıcı sıfat, kudret ve bilgisini görüp takdir edebilen olgun zihniyeti temsil eder. Kur'ân'ın dünyaya hidayet feyzini yaymak için yegâne başarı imkânı, din ve ilmin müstakilen zihinde

birbirine refakat edebilmesindedir ki, bu yol Livaülhamd'inj altına giden yoldur. Göklerde ve Arz'da her ne varsa, hepsinin insana müsahhar kılındığı Kur'an'da bize bildirilmiştir. Bu muazzam: nimeti kavrıyacak ilmî olgunluğa ancak bu suretle ulaşılabilir. O halde metodumuz bir insanın mahdut idrakini ve mah*dut görgüsünü kabullenip onunla yetinmek değil, günden güne zenginleşen ve yükselen ilmî idrak ile Allah Ke*lâmının manasını değerlendirmek ve böylece dünya münevverlerinin îmanına imkânlar hazırlamaktır. Asıl faydalı olan bu yoldaki hizmettir. Kendi birliğimizi ve dirliğimizi bozan ayırıcılık ve mahdut bir fikre saplanıp kalmak, zararlı bir zihniyettir.
D(H)iyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, Ankara 1964, Resimli Posta Matbaası

Tasavvuf ve İslam - Abdurrahman El-Vekil

İbn Arabi'nin Tanrısı (S.61-74)

Tasavvufun bu en meşhuru, tasavvufçular için tuhaf bir tanrı uydurmuştur. Birbiriyle çelişen iki zıddı zatında ve hakiki iki zıddı sıfatlarında toplayan tuhaf bir tanrı! Gerçek varlık o, gerçek yokluk da o, yaratan da yaratılan da odur. Her varlığın kendisidir. Sıfatları da var ve yok her varlığın sıfatlarıdır. Yüce hak ve çirkin batıl odur. Deha düşüncenin kendisi ve aptal hurafenin aynısıdır. Zihinde parlayan düşünce ve kaybolan kuruntu ile şaşkın hayal odur. Mümin o, kafir odur. Katıksız muvahhid o, putperest müşrik odur. Hareketsiz cansız o, keskin duyarlı canlı odur. Arşın altında secde eden melek o, Cehennemde yanan şeytan odur. Gözyaşları dökerek teşbih eden rahip o, günahlaryla genel evini ayağa kaldıran zani odur. Allah sevgisi ve korkusu ile yaşayan rahibe o, etini budunu satarak geçinen ve çıplak vücut için yaşayan fahişe odur. Aydınlığıyla alemi kuşatan ışık o, inleri korku ve dehşetle dolduran koyu karanlık odur. İbn Arabi'nin rabbinin bazı kimlikleri ve tasavvuf! tanrısının bazı hususiyetleri bunlardır.

Onun için bu tağut buzağıya tapan yahudilerin kurtuluşa erdiklerine, hatta uluhiyetin hakikatini bildiklerine inanır. Musa ile Harun tecellilerinden ne bir parıltıya ne de kapalı iken açılan ilahi sırların bir kıvılcımına bile mazhar olmamıştır. Çünkü buzağıya tapanlar Musa gibi ibadeti soyut bir düşünce ile sınırlı görmemişler, buzağı suretinde tecelli eden rabba ibadet etmişlerdir. Harun'un kavramayadığı işin gerçeğini onlar kavramışlardır. O da ilahi zata ancak yaratıkların suretinde tecel li ettiği zaman ibadet edileceği gerçeğidir.

İbn Arabi puta tapanların kutsallığına inanmakta, imanlarının doğruluğunu ve tevhidlerinin samimiyetini yüceltmektedir. Yıldızperest sabiilerin Allah'ın birliğine inanıp ona taptıklarını ve dini ona halis kıldıklarını kabul eder. Üç tanrıya ibadet edenlerin yüceliğine inanır, ama gerçeği tam olarak kavrayamamalarını onlar için bir kusur olarak sayar. Çünkü her varlıkta Allah'a (c.c.) ibadet etmeleri gerekirken ve hissedilen üç varlıkta ona tapınışlardır. Halbuki Allah (c.c.) görülen ve hissedilen ile görülmeyen ve hissedilmeyen her şeyin kendisidir. Teslisçiler ona göre yanılmışlardır, çünkü rabbin sadece bazı tezahürlerine veya bazı görünümlerine tapınışlardır. Halbuki ona her şeyde tapmaları gerekirdi. Çünkü açık ve gizli kaldığı her şey odur.
(Fususu'l-Hikem kitabından isevi ve Muhammedi faşları okuyunuz.)

Her şey Allah'tır (c.c.):

Her şeyin Allah (c.c.) olduğunu açıkça belirttiği şu sözlerine bakınız:

" **Onlar kendisi olduğu halde eşyayı açığa çıkarana münezzeh olsun." "Arif hakkı Allah'ı (c.c.) her şeyde gören, belki her şeyin kendisi olarak görendir** ." İbn Arabi'nin tağut dininde "şey" kelimesini, zatı ve hususiyetleriyle bizatihi kaim ve bağımsız olan maddi bütün varlıklar için kullanıldığı gibi, kuruntu, yok olan ve zihinsel suretler için de kullanılır. Görüldüğü gibi İbn Arabi vahdeti vücuda en açık davet eden, hatta onun mimarı sayılan kişidir.

Allah Büyük Bir İnsandır :

Şimdi de tanrısının eksiklik, acizlik, ahmaklık ve cehalet gibi yaratıkların nitelendiği bütün sıfatlarla nitelenmesi ve onların tanımlarının aynı zamanda Allah'ın (c.c.) tanımı olduğuna dair sözlerine bakalım.

" **Her şeyin tarifi (haddi) aynı zamanda Hakkın (Allah (c.c.)'m) tarifidir** .*(Arapçada had, tanımların en mükemmelidir. Mesela putu her hangi bir şekilde tanımlayacak olursak bu tanım tasavvufi rab için de geçerlidir. Çünkü rab o putun kendisidir.)*
Yaratıkların ve eserlerinin müsemmalarında sirayet etmiştir. Gören de görülen de odur. Alem de onun suretidir. Alemin ruhu ve yöneticisi de odur. O büyük insandır ."*(Fususu'l-Hikem: 111 el-Halebi baskısı)*

Allah alemin suretleridir :

Alemde görülen bütün suretlerin Allah olduğunu ifade ederek şöyle diyor:

" **Onlar hakkın zahiri (görünmesi)dir. Çünkü o zahirdir. Onların batını (gizlisi) da odur. Çünkü batın odur. Evvel de odur. Çünkü bunlar yok iken o vardı. Ahir de odur. Çünkü bunlar ortaya çıktıkları zaman Allah onların kendisiydi** ."

İbn Arabi rabbini tarif ederek şöyle diyor :

"[b] O ortaya çıkanların kendisidir. Ortaya çıktığı durumda gizli olanların da kendisidir. Ortada başkasını gördüğü bir şey yoktur. Kendisinden batın olacak bir şey de yoktur. O kendine zahir ve kendisinden gizli (batın) dir. Ebu Said el-Harraz diye adlandırılan da odur. Görünen ve isimlendirilen başka varlıklar da odur[b] ."

İbni Arabi'ye göre Allah'ı (c.c.) bilen gerçek arif, Allah'ın (c.c.) tabiattaki varlıkların suretlerinde sirayet edişini gören ve alemdeki bütün varlıkların suretlerinde Allah'ın (c.c.) bizzat suretini müşahade eden kimsedir.(*Fususu'l-Hikem: 181*)

[b] Allah'ın (c.c.) Sıfatları Yaratıkların Sıfatlarıdır[b] :

İbni Arabi tanrısını acizlik ve zilletle, noksanlık ve ah maklıkla niteliyor. Alçaklık, kötülük ve zillete tavsif edilebileceğini ifade ederek şöyle diyor:

" **Hakkın yaratıkların sıfatlarıyla ortaya çıktığını (göründüğünü) görmüyor musun? Bunu kendisi belirtmiştir. Noksanlık ve kötülük sıfatlarıyla ortaya çıktığım kendisi ifade etmiştir. Yaratıkların da başından sonuna kadar Hakkın sıfatlarıyla ortaya çıktığını**

görmüyor musun? Yaratıkların sıfatları Onun için hak olduğu gibi onun sıfatlan da yaratıklar için haktır ." (*Fususu'l-Hikem: 80)*

İbn Arabi Allah'ın (c.c.) sıfatlarını mecazi olarak yaratıklara verdiğini yahut yaratıkların sıfatlarını mecazi manada Allah'ın (c.c.) sıfatlan olduğunu söylediğini herhangi bir insanın tevehhüm etmesinden korkmuş ve birinci şıkta söylenenlerin mecazi manada değil, gerçek manada olduğunu söylemiştir. Onun için " **Yaratıkların sıfatları da Hakkın sıfatlarıdır** " diyerek mecazi manada değil, gerçek manada böyle olduğunu belirtmiştir. İnsanlara, tanrısı hakkındaki hükümlerinde yahut onu acizlik, noksanlık ve kötülük gibi sıfatlarla nitelemesinde ve diğer yaratıklarla aynı görmesinde bir mecazın bulunmadığını vurgulamak istemekte ve şöyle demektedir:

" **Allah'ın (c.c.) rablık, ilahlık, yaratma, rızık verme ve diğer bütün sıfatları yaratıklar için haktır** " Yani bu sıfatlar aynı zamanda yaratıkların da sıfatlarıdır. Onun için yaratıklar mecaz olarak değil, gerçek olarak Allah'ın (c.c.) sıfatlarını taşırlar. İşte İbni Arabi'nin dini!

Tasavvufçuların Allah'ı (c.c.) Varlık ve Yokluktur :

İbni Arabi'nin dininde tasavvufun tanrısı her türlü varlık ve yokluğu içine alır. Şöyle diyor:

" **Kendi kendine yüce olan, örf, akıl ve şeriatta ister iyi, ister kötü olan, hiçbir sıfattan yoksun kalmayacak şekilde varlık ve yokluğa ait bütün işleri kapsayan kemale sahip olandır. İşte bu sadece Allah'ın (c.c.) müsemmasma mahsustur** .*"(Fususu'l-Hikem:79)*

Varlığın diriltileceği ve yokluğun yok edeceği hangi tanrıdır bu? Örf, akıl ve şeriatta kötülenebilecek hangi ilahtır

İbn Arabi tanrısını bütün kötülüklerle nitelemiştir. Böyle olunca onu örf akıl ve şeriat neden kötülemesin ?!

Her şey Tasavvufçuların Allah'ıdır (c.c.):

Yıldızlara tapanlar kafir olmuşlardır. Buzağıya tapan yahudiler de kafir olmuşlardır. Hiristiyanlar da üç ortaklı (teslis) bir tanrıya taptıkları için kafir olmuşlardır. Cahiliyye arapları da ölenlerin putunu dikip hayatta kendilerine umut ve emellerle yaklaştıkları gibi ölümden sonra da benzer umut ve emelerle yaklaşıp kendileriyle Allah arasında aracılıklarını sağlamak için taptıklarından dolayı kafir olmuşlardır.

Bütün bu gruplar ve insanlar Allah'tan (c.c.) başka varlıklara taptıkları için kafir oluyorken, acaba her şeye tapmaya çağıran tasavvufçular için hüküm ne olur? Her şeye ibadete davet eden tasavvufçular için ne diyeceksiniz?

İşte tasavvuf kahinlerinden Abdulkerim el-Cili'nin sözleri :

" **Zatı itibariyle yüce olan Hakkın açığa çıktığı her varlığa tapmak gerekir. O alemin zerrelerinde açığa çıkmış (zahir olmuş)tur.** "S3

İbn Arabi bunu daha açık ifade ederek şöyle demektedir: " **Mükemmel arif, tapılan her şeyin hakkın açığa çıktığı ve kendisinde Hakka ibadet edildiğini görendir. Onun için tapılan bu tanrılara taş, ağaç, hayvan, insan, yıldız, melek gibi özel ismi yanında hepsi**

ilah adını vermişlerdir ."(*Fususu'l-Hikem: 1/195 İbn Arabi önceki kafirlerin taptığı tanrıları sıralamıştır. Onlar taşa, ağaca, hayvana, insana yıldıza ve meleğe tapmışlardır. Bunlar sabiiler, yahudi, hristiyan ve puta tapanlardır. Bütün bunların tapmalarını tasvip etmiştir. Çünkü onun dininde bunların bütün taptıkları, mabud suretinde tecelli eden tanrıdan başka bir şey değildir.*)

Ne dersiniz tasavvufçular her küfürden almış ve daha önce kafirlerinibadet ettiği herşeye ibadet etmiştir, derken aşırılığa mı kaçmış oluyorum! Bizzat tasavvufun kendisi putperestliğin tarihi ve kafirleri saptırmak için İblisin uydurduğu kokuşmuş şirk bataklığıdır, derken haddi mi aşıyorum?!

Cahiliyye tanrıları olan taşa, ağaca, Firavunculuğun ve Yahudiliğin tanrıları olan hayvanlara, Hristiyanlık ve Şiiliğin tanrısı olan insana, Sabiilerin tanrıları olan yıldızlar ve meleklere tapmak özlem ve sempatisiyle İbn Arabi'nin iliklerine kadar dolu olduğunu görmüyor musun?

Tasavvuf işte bu küfürlerin tümüdür. Altı, üstü, sağı, solu, önü ve arkasıyla kendi küfrü de işin cabası? İbn Arabi'nin söyledikleri bu konuda kalblerdeki bütün şüpheleri gidermeye yeterlidir.

Kadın Suretine Girme :

İbn el-Farıd kadının vücuduna taptığı gibi İbn Arabi de kadın vücuduna tapınıştır. Birincisi iffetini kendisine teslim eden kadına taparken, diğeri isteklerine ram olmaya bir türlü yanaşmayan kadına tapmıştır. İbn Arabi'nin dişiye tapma konusunda ne kadar sarih olduğunu gösteren Fususu'l-Hikem kitabından bir nakil yapıyoruz:

" **Erkek kadını sevdiği zaman onunla yatmak istemiştir. Yani sevginin sonunda meydana gelen şey. Nikah (kadın-erkek münasebeti)nden daha büyük bir kavuşma yoktur. Şehvet kişinin bütün vücudunu kaplar. Onun için kişinin yıkanması emredilmiştir. Şüphesiz Allah kulunun kendisinden başka bir şeyle lezzet bulduğuna inanmasını çok kıskanır. Onun için kendisinde fena bulduğu (kadın) suretine girerek tekrar kendisine dönmesi için yıkanma (gusl) ile onu temizlemiştir** . *(Yüce Allah'ın (c.c.) guslü (yıkanmayı) emretmesinin sebebi, vücudu ve günahıyla tasavvufi tanrıça ile beraber olduğu halde bir kadınla beraber olduğunu tevehhüm etmesidir. Böyle bir kuruntuya kapılmasaydı ona yıkanmayı emretmezdi, diyor îbni Arabi!)*

Çünkü bundan başkası olmaz. Erkek Allah'ı (c.c.) kadında müşahade ederse, buna münfailde müşahede denir. Kadını zuhuru açısından kendisinde müşahade ederse, buna da failde müşahede denir. Kendisinden oluştuğu varlığın suretini göz önünde bulundurmadan kendi nefsinde müşahade ederse, buna da vasıtasız Allah'tan (c.c.) münfail olanda müşahade denir. Allah'ı (c.c.) kadında müşahade etmesi tam ve en mükemeldir. Çünkü Allah'ı (c.c.) fail ve münfail olarak, özellikle kendisinde münfail olarak müşahede etmektedir.» Onun için Rasulullah (s.a.v.) kadınları sevmiştir. Çünkü Allah (c.c.) onlarda çok mükemmel müşahede edilmektedir . *(İbn Arabi Rasulullah'ın (s.a.v.) kadınları sevmesinin sebebi Allah'ın (c.c.) onların zatında en mükemmel şekilde ortaya çıktığı ve tecelli ettiğine inanması ve Allah (c.c.) suretine girmiş bir vücutla eğlenme arzusu olduğunu iddia etmektedir. Rasulullah (s.a.v.) bu iftiralardan münezzehtir)*
Zira Allah (c.c.) maddelerden soyut olarak hiçbir zaman müşahede edilmez. Allah'ın (c.c.) kadınlarda müşahede edilmesi en büyük ve en mükemmeldir. Kavuşmanın en büyüğü de nikah (kadın-erkek münasebeti)dir. " (*Fususu'l-Hikem:l/212, el-Halebi baskısı*

Kaşani Şerhi 437 istanbul baskısı, Bali şerhi 420 basını, 1309 h.)

***İbn Arabi'nin bütün dinini bu ibarelerden çıkarabilirsiniz.* Tasavvuf tanrısını en mükemmel ve tam şekilde tecel lisinin şehvet küpü haline gelen erkeğin musallat olduğu ve etini budunu okşadığı kadın suretinde tecellisi olduğuna inanmaktadır. Gecenin karanlıklarında birbirinin vücutlarından yararlanan aşıkların tasavvufun tanrıları olduğuna inanmaktadır. Günah sarhoşluğunun kendilerine yorgan edinen aşık ve zanilerin gece karanlığında her türlü cinayetlerini işlerken bütün günah lezzet şehvet ve karanlıklarıyla aslında birer tasavvuf tanrısı olduklarım söylemektedir. Şehvet ve lezzetlerini bir dişide değil, rezalet fırtınasına tutulmuş günah küpüne dönüşen tasavvufi tanrıda tatmin etmişlerdir.**

Ondan sonra İbn Arabi maddenin en derin çukurlarına çılgın bir hızla yuvarlanarak şunu bize vurgulamaya çalışmaktadır. Tasavvuf tanrısı maddi bir şeydir. Ancak ve ancak maddede görülür.

Ey tasavvufu savunanlar! Tasavvufun özü ve ruhu işte budur. Tasavvufun en büyük kahini bunu bütün dünyaya sarahaten ilan ederek "Allah maddelerden soyut olarak hiçbir zaman müşahede edilmez, varlık bakımından mevcudadın aynısıdır, muhdesat (sonradan olan) diye isimlendirilenler onun yüce zatıdır ve ondan başkası değildir" demektedir.

Hristiyanlardaki Tecessüd (Bir varlığın vücuduna bürünme) Ve Tasavvuftaki Tecessüd

Bu konuda İbn Arabi'den daha fazla nakil yaparak okuyucuların yaralarına tuz ekmek istemiyorum. Ancak şunu belirtmek isterim ki sofuluk hristiyanlığı baştan çıkanp hidayet ve doğruluğundan uzaklaştırınca, ruhani kutsallık ve münzevi rahiplik onun saflığını bulandmnca üç ilaha tapmağa dönüşerek katıksız tevhidden sapmış, yine de tasavvuftaki kadar her varlığı tanrı sayarak her şeye tapma derecesine inmeden yüce Allah'ın (c.c.) risaletle şereflendirdiği ve insanlar arasından seçtiği tertemiz bir zatı seçmiş, Yüce Allah'ın (c.c.) en büyük tecessüdü olduğuna inanarak ona tapınıştır. İsa'nın (a.s.) Allah'ın (c.c.) tecessüd ettiği insan olduğuna inanıp taptığı için de Allah'ın (c.c.) ebedi lanetine, gazabına, Cehennem azabına uğramıştır.

Ama tasavvufun şeyhi ekberi küfürde kahredici en alçak çukura düşmüş veya küfrü bu dereceye düşürmüştür. Bu derece alçalarak Allah'ın (c.c.) leş ve putlarda, Samiri'nin buzağısında, Musa'nın (a.s.), Firavun'unda ve pislik içinde yuvarlanan vücutlarda tecessüd ettiğine inanmış, şehvetleri alevlenen, güdüleri tutuşan ve her günahkarın önünde sere serpe açılıp günah bataklığına taşıyan ahlaksız kadının vücuduna büründüğünü söyleyerek ona tapınıştır.

İbn Arabi Niçin Kadına Tapmıştır ?

Tasavvufun şeyhi ekberi bir defasında şeyh Mekinuddin'in kızına aşık olmuştur. Nerede? Mekke de!

Çılgın aşık kadının vücuduna ulaşıp pençe ve tırnaklarını ona nasıl saplayacağının yollarını aramış onunla başbaşa kalması için yalvarmış, kendisini ona teslim etmesi için yüzsuyu dökmüş, ama iffetli bir kadın bir canavarın iffetiyle oynamasını kabul etmeyip haya zırhına bürünerek defet miştir. Kadın kendisini temiz bir kalp için sevmiş, o ise şehvetten gözü dönmüş bir ceset için istemiştir. Onu iffet ve dindarlık için istemiş, kendisi ahlaksız ve ortamalı olmasını istemiştir. Bunu gören kadıncağız canavar pençelerinden uzaklaşmış ve

isteklerini reddetmiştir. Bunun üzerine İbn Arabi kadının tenine ve iffetli cesedine ulaşma hülyasıyla "Tercümanu'l-Eşvak" divanını yazmıştır. Belki kadın insafa gelir ve kendisiyle beraber uçuruma yuvarlanır da, ona vücudundan bir parça, kanından bir avuç bağışlar diye düşünerek aşkını şiire dökmüştür. Ama iffetli kadın onu güllerle çevrili hareminden uzaklaştırmış, şeref ve namusuna toz kondurmamıştır. Duygulan nezih, iffeti temiz, şerefi parlak ve ahlakı örnek bir kadın olmanın dışında yaşamayı red etmiştir.

Ne dersiniz? Elde edememenin ümitsizliği İbn Arabi'nin aşkını söndürmüş müdür? Hayır, aksine ruhunu,vücudunu sarmış fitne, istikrarsızlık, üzüntü, sıkıntı ve ızdırapla dolmuştur. Ümizsizliği gitmediği gibi alevi de sönmemiştir. Bu sefer divanım tasavvuf dini ile şerhetmiş, vücudunu ellerine teslim etmeyen bu iffetli ve namuslu kadına çok güzel bir kadının vücuduna bürünen bir rab olduğunu, ancak ilahi hakikatin en güzel tecessüdü ve zuhuru olduğu için kendisim sevdiğini, onu arzularken aslında rabbinin kadınlığını ve güzel vücudunu arzuladığını vurgulayarak belirtmiştir. Ancak kadın günahları avuçlayan tasavvufi bir tanrı değil, sadece ve sadece iffetli ve namuslu bir kadın olarak kalacağını söylemiştir.

İbn Arabi mitoloji yolunda devam ederek onu yüceltmiş ve apaçık bir tasavvufi gerçek halini kazanıncaya kadar onun reklamını yapmıştır. Ona apaçık ve sarih bir vücut vermiş kendisiyle beraber ve kendisinden sonra onun gibi zındıklar da desteklemiştir. Bu şekilde tasavvufçular, Leyla, Büseyna ve Suda diyerek gazel okumuştur.

Bunun ne demek olduğunu sorduğunuz zaman tasavvufçular cahilliğinize dudak bükerler:

" ***Zavallı! Rabbimizin güzel bir kadın olduğunu hala bilmiyor, oynayıp sakırdayan saçılıp dökülen şarkıcının ilahi tecellilerin en yüce ufku ve haramlar girdabı cesedini yüce rabbimizin cesedi olduğunu, baştan çıkaran bir ceset ve kara bir rezalet olarak Allah'ın (c.c.) o kadın olduğunu bu miskin bilmiyor*** " diyerek birbirlerine göz işaretleri yaparlar. (*Meşhur tasavvufçulann çoğu Allah'ı (c.c.) kadın suretinde tasavvur eder ve zevklerini tatmin için seksi bir pozisyonda canlardırırlar. Bu gerçeği onlarla ilgili ınenkibe kitaplarının hemen hepsinde görmek mümkündür. Hatta bazan işi Lut kavminin o çirkin alışkanlığına kadar götürdüklerini anlatan olaylar naklederler. Mesela bu kitapların en meşhurlarından* ***Menakibu'l-Arifin*** *'den bazı misaller verelim*.

" ***Şemsi Tebrizi'nin Kimya adında bir karısı vardı. Birgün Şems hazretlerine kızıp Meram bağları tarafına gitti. Mevlana hazretleri medresenin kadınlarına işaretle:***
"Haydi gidin, Kimya hatunu buraya getirin. Şemseddinin gönlü ona çok bağlıdır" buyurdu. Bunun üzerine kadınlardan bir grup onu aramaya hazırlandıkları sırada Mevlana Şems'in yanına girdi. Şems şahane bir çadırda oturmuş Kimya hatunla konuşup oynaşıyor ve Kimya hatun da giydiği elbiselerle orada oturuyordu. Mevlana bunu görünce hayrette kaldı. Onu aramaya hazırlanan dostların karıları da henüz gitmemişlerdi. Mevlana dışarı çıktı. Bu karı kocanın oynaşmalarına mani olmamak için medresede aşağı yukarı dolaştı. Sonra Şems:
"İçeri gel" diye bağırdı. Mevlana içeri girdiği vakit Şems'ten başkasını görmedi. Bunun sırrını sordu ve :
"Kimya nereye gitti?" dedi. Şems:
"Yüce tanrı beni o kadar sevdi ki istediğim şekilde yanıma gelir. Şu anda da Kimya şeklinde geldi" buyurdu, s. 2/56-57.

Sultan veled hazretlerinden nakledilmiştir:
Birgün Mevlana Şemseddin iyi ve namuslu kadınları övüyor ve onların iffeti ve ismeti hakkında:
" ***Bununla beraber bir kadına Arş'ın üstünde bir yer verseler, onun nakazı birden bire dünya üzerine düşse ve yeryüzünde intiaza (intizan olsa gerek) gelmiş bir tenasül aleti görse, deli gibi kendini oradan aşağı atar ve aletin üstüne düşer. Çünkü kadınların mezhebinde ondan daha yüksek bir mertebe yoktur*** " *buyurdu. Sonra şu hikayeyi anlattı:*

" ***Şam'da bulunan şeyh Ali Hariri kademli, parlak kalpli, metanet sahibi bir kişiydi. Sema esnasında kime baksa derhal o, ona mürit olurdu. Giydiği hırka parça parça idi. (Bu yüzden) sema esnasında vücudun her tarafı görünürdü. Halifenin oğlu da bunun menkibelerini işittiği için semaini görmek istedi. Sema edenleri seyretmek için makam kapısından içeri girdiği vakit şeyhin nazarı ona ilişti. O derhal mürit oldu ve elbise giydi. Oğlunun şeyhe mürid olduğu haberi Mısır'da halifenin kulağına ulaştı. Son derece canı sıkıldı. Şeyhi öldürmek istedi. Fakat şeyhin yüzünü görür görmez o da tüm bir samimiyetle şeyhe teveccüh gösterdi. Halifenin karısı da onu görmek istedi. Şeyhi eve davet ettiler. Hatun ilerleyip şeyhin ayaklarına kapandı ve elini öpmek istedi. Şeyh tenasül aletini kaldırarak kadının eline verdi ve "Senin istediğin o değil budur" dedi ve sema başladı. Bunun üzerie halifenin itikadı bir iken bin oldu."s. 2/59-60.***

" ***Bir gün Şemseddin (Tebrizi) seyahati esnasında bir şeyhe rastladı. Bu Şeyh, mahbuperestlik (genç çocuklar seyretmek) illetine tutulmuştu. Nerede genç bir çocuk görse yüzünü temaşa etmekten kendini alamazdı. Şems ona:***
"Hey bu ne haldir" diye çıkıştı. Şeyh:
"Güzellerin yüzü ayna gibidir. Ben tanrıyı o aynada müşahade ediyorum" dedi..."s. 2/49-50.

"*Mevlana hazretleri, Sultan Veled'i Şemsi Tebriziye mürit yaptığı vakit:*
" ***Bahaddidinim haşhaş yemez ve asla livata yapmaz, çünkü bu iki şey, kerim olan tanrının yanında son derecede yerilmiştir*** " *buyurdu. 2. 52*

Herhalde rastgele bu iki çirkin fiile dikkat çekmiyor, çünkü bunlar tekke çevrelerinde yaygın fiillerdendir.

"Yine sultan Velet'den nakledilmiştir:
Bir gün ileri gelen sofular babam Hüdaverdigar'dan Ebu Yezid (el-Bistami):

" ***Ben tanrımı daha sakalı bitmemiş bir genç şeklinde gördüîn" buyuruyor.***
"Bu nasıl olur" diye sordular. Babam:
"Bunda iki hüküm vardır. Ya Bayazid tanrıyı sakalı bitmemiş genç şeklinde görmüş, yahut Bayezid'in meylinden ötürü tanrı onun gözüne bir genç çocuk suretinde gözükmüştür. " dedi.
(Devamında Kimya Hatuna olayı anlattılar) s. 2/56.

Bu misalleri daha da çoğaltmak mümkündür. Ancak bütün bunların arkasında yatan gerçek, tasavvuf çevrelerinin Allah hakkında taşıdıkları ve iman esaslarıyla bağdaşmayan bozukluklar ve zındıklıkların çokluğudur. Üstelik bu sapıklık ve zındıklıkların dindarlık, ermişlik, velilik ve Allah'ın (c.c.) sıfatlarına sahip olmakla kamufle edilmesine çalışılmasıdır. Küçüğünden büyüğüne kadar hemen hepsinin eserlerinde ve sözlerinde bunu bulmak mümkündür, isterseniz alimlerin ğavsi, ariflerin kutbu, evliyanın önderi, müceddi-i elf-i sani

İmam Rabbani'nin mektubatından *örnek verelim. Birinci mektupta şöyle diyor:*

" ***Kıymetli emirlerinize uyarak bu mektubu yüzümün karasıyla yazıyorum. Dağınık, bozuk olan hallerimi titreyerek arzediyorum. Bu yolda ilerlerken, Allah'u Teala'nın ismi zahirleri o kadar çok tecelli etti ki, her-şeyde ayrı ayrı göründü. Hatta nisa (kadınlar) şeklinde, onların organları halinde ayrı ayrı zahir oldu..*** ." *Mektubat tercemesi, 1/6, birinci Mektup tercüme Hüseyin Hilmi Işık, Sönmez istanbul, 1968 (Çeviren))*

Tasavvufun Tanrısı Kullara Muhtaç:

Yüce Allah: " **Ey insanlar siz Allah'a muhtaçsınız, zengin ve övülmeye layık olan Allah'tır** ."(Fatır: 35/15) buyuruyor. Ama tasavvufçular kullara muhtaç bir tanrıya inanıyorlar. Varlığında, bilgisinde, kalıcılığında, yeme içmesinde, gizlilikten sonra açığa çıkma, yokluktan sonra meydana gelme ve yok olmasını önlemede kullara muhtaç bir ilaha inanıyorlar.

İbn Arabi şöyle diyor:

" **Varlığımız onun varlığıdır. Varlığımız açısından biz ona muhtaç, nefsinde zuhuru için o bize muhtaçtır** ." Yine şöyle devam ediyor.

" **Sen ahkamla onun gıdası, o da varlıkta senin gıdandır. Senin özelliğin ne ise, onun özelliği de odur. Emir ondan sana olduğu gibi senden de onadır. Ne var ki sen mükellef diye adlandırılıyorsun. Gerçi halinde sen ona "Beni mükellef kıl" dediğin için seni mükellef kılmıştır. Ama o mükellef diye isimlendirilmez.**

O bana hamd eder, ben de ona hamd ederim, o bana ibadet eder. Ben ona ibadet ederim. "60

İbni Arabi'nin bize uydurduğu tasavvuf kitaplarının inanıp secde ettiği tasavvufun tanrısı işte budur!

İbn Arabi ilmini ve kitaplarım direkt Rasulullah'tan (s.a.v.) aldığını, levhi mahfuzdan vasıtasız yazdığını iddia etmiştir.61

Vahdeti vücud inancını sistemleştirip tevhid inancına meydan okurcasına halka sunması, Kur'an ayetlerini tahrif ederek kafir Hud kavmini sıratı müstakim üzere oldukları, Firavun'un imanı kamil bir mümin olduğu gibi Nuh kavminin de mümin bir kavim olduğu ve bu imanlarından dolayı Allah (c.c.) onları mükafatlandırıp vahdet deryasına batırdığı, nimetini tadmaları için ilahi sevgi ateşine soktuğu Hz. Harun'un İsrail oğullarını buzağıya tapmaktan alıkoyarak yanıldığı, çünkü buzağının gerçek mabud veya onun suretlerinden bir suret olduğu Nuh kavmini Ved, Yeğus, Yeuk, Suva ve Nesr putlarına tapmayı bırakmamakla isabet ettikleri çünkü bu putların ilahın birer görünümü oldukları, ateşin azap değil, tatlılık olduğu, rahmete uğramayan ve rızaya kavuşmayan hiçbir insanda bulunmadığı bir şey var olmadan önce Allah'ın (c.c.) onu bilemiyeceği çünkü bir şeyin varlığı ilmin varlığı demek olduğu hatta her şeyin varlığının Allah (c.c.)'ın varlığının tercümesi olduğunu ve benzeri birçok saçmalıkları söylemesine rağmen, İbn Arabi bunların hepsini eksiltmeden ve çoğaltmadan doğrudan Rasulullah'tan (s.a.v.) aldığını söylemiş ve Rasulullah'ın (s.a.v.) bunları insanlara tebliğ etmesini emrettiğini iddia etmiştir.

Kur'an'a ve sahih Sünnete açıkça aykırı ve küfür oldukları apaçık olan bütün bu saçmalıklara rağmen İbn Arabi bunları söylediğinden günümüze kadar adı müslüman olan yığınlardan pek çok taraftar ve sempatizan bulmuş, fikirleri İslam dünyasında alabildiğine yayılmıştır. Günde defalarca La ilahe illallah Muhammedun Rasulullah diyen İslam ümmeti içinde hala evliyanın büyüğü ve asfiyanın kutbu olarak görülmüş ve adı binbir takdis ve tazimle anılmıştır. İşte tuhaf olan budur!

Abdulkerim el-Cilli'nin Tanrısı (S.75-79)

Tasavvufun bu meşhur kahini **İbn Farid ve İbn Arabi** 'nin dinine inanmaktadır. Ancak zındıklığı Allah'ın (c.c.) ancak kamil insan ve kamil insanın Allah'la (c.c.) insanı bir kişide toplayan en büyük rabb olduğuna inanmasıdır. Bu zındıklığı daha önce İbn Arabi ortaya atmış ama el-Cili bu konuda daha ileri giderek derinleştirmiş ve felsefesini yapmıştır. El-Cili bu mertebesini kendisinden daha önce olan kimselere kaptırmak istemediği için kendisinin, insanlığın rububiyet ve uluhiyetin en yüce ufku olduğunu söylemiştir.

En Büyük Rabb Olduğunu İddia Etmesi:

El-Cili en büyük rabb olduğunu iddia ederek şöyle demektedir:

" **İki alemde de mülk benimdir. İkisinde de benden başkasını görmedim. Onun ya iyiliğini umarım yahud ondan korkarım.**
Kemalin her türlüsüne sahibim ve küllün büyüklüğünün cemaliyim. Ben ondan başkası değilim ."

El-Cili böyle diyor. Halbuki yüce Allah: " **Yerin ve göklerin'nıülkü Allah'ındır. Allah herşeye kadirdir** ." (Al-i İmran: 3/189) buyuruyor. Fakat el-Cili dünya ve ahiret mülkünün sadece kendisine ait olduğunu, alemin kendisinden başka ilahı bulunmadığını ve Ahiret gününün maliki de kendisinden başka olmadığını söylüyor. Hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını ve kendi kendine yeterli olduğunu, kimseden hiçbir nimet istemediğini, çünkü nimetleri kendisinin verdiğini, hiçbir kişiden de korkusu bulunmadığını, çünkü her şeyin sahibi ve maliki kendisi olduğunu iddia ediyor.

El-Cili bu kadarlada yetinmiyor, yaratış (halk)ın çeşitlerini ve maddi hissi, ruhi ve manevi varlık suretlerini sayarak kendisini zat ve vücut olarak bunların aynısı olduğunu, alemde el-Cilli'den farklı bir şeyin bulunduğunu kimsenin sanmaması gerektiğini de iddia ediyor ve şöyle diyor:

" **Gördüğün ne kadar maden, bitki, hayvan ve seciyeleriyle insan,**
Gördüğün ne kadar deniz, çöl, ağaç veya yüksek bina,
Gördüğün ne kadar manevi suret ve göze hoş gelen güzel manzara,
Gördüğün ne kadar melek şekli ve manası iblis olan gö rünüm,
Gördüğün ne kadar beşeri bir şehvet ve elde edilen bir hak,
Gördüğün ne kadar arşı kuşatıcısı kürsüsü yüce refref,
İşte onlar hepsi benim, hepsi benim manzaram, (görünüşüm) dür, onun hakikatinde tecelli eden benim o değildir. Halkın rabbi ve efendisi benim. Bütün alem isim, zatım ise müsemmasıdır. " *(el-Cili el-İnsanu'l-Kamiil: 1/22 vd.h. 1293 baskısı*)

el-Cili'nin nasıl bir putperestlik sergilediğini ve hangi me-cusiliğe inandığını gördünüz mü? "Onun hakikatinde tecelli eden benim, o değildir" sözünü gördünüz mü? Bu şekilde el-Cili gerçek varlığı kesin yokluk olarak sayıyor.

" **Halkın rabbi ve efendisi** " olduğu iftirasını okudunuz mu? Zındıklık şehveti kudurmuş olan el-Cili'nin şehvetlerin ilahi varlığın sütunlarından olduğunu, bütün pislik ve kötülüğüyle Allah'ın (c.c.) varlığın aynısı bulunduğunu, bütün sapıklık ve küfrü ile iblisin Allah'ın (c.c.) kendisi ve her müsemmanın aynısı olduğu için alemdeki bütün varlıkların isminin Allah'ın (c.c.) ismi olduğunu her varlık Allah'ın (c.c.) kendisi olduğu için bütün varlıkların sıfatlarının Allah'ın (c.c.) sıfatı olduğunu nasıl söylediğini gördünüz mü?
Bütün bunlar veya bunlardan sadece bir tanesi acaba neyi ifa de ediyor? Bütün bunlar el-Cili'nin putperestliğini göstermiyor mu?

Ey Tasavvuf şeyhleri!
İslam için hazırlanan bu alçak komployu görebilmeniz için yüce Allah'ın (c.c.) kalplerinizi hidayet nuru ile aydınlatmasını diliyorum. Kin ateşini tasavvufçulann alevlendirdiği ve son darbeyi indirmek için-baştan çıkaran tatlı gülücüklerle büyük bir deha ve kurnazlık içinde komplosunu zındıkların yürüttüğü bu sapıklığı mü şahede etmeniz için Allah'tan (c.c.) kalplerinize nur istiyorum.

Şaşıracaksanız, bu dileklerimize değil, tasavvufçulann el-Cili ve benzerlerini kutsallaştırması hak ve adaletin hükmün den onu temize çıkarmaya çalışmasına şaşırmalısınız. Şüphesiz bu girişimler maskesi yırtılan ve kurbanı üzerine üşüşmek için fırsat kollayarak her şeyden, hatta kendi nefsinden beri olduğunu söyleyen alçak iki yüzlülük çabalarından başka bir şey değildir.

Aynı zındıklık! Her sofu onu diğerinden miras almaktadır. Onun için yüce Allah'ın (c.c.) şu sözüne muhatap olmuşlardır:
" **Bunu birbirlerine vasiyet mi ettiler? Hayır onlar azgın bir topluluktur."** (Zariyat: 51/53)

" **Mülk benimdir, melekut benim eserim ve sanatımdır. Gayb benimdir, ceberutun'sahibi benim** ." diyen bir kimseyi tasavvufçular nasıl vahiy almak için ruhu Allah'a (c.c.) çıkan bir kutup sayarlar?!

Tasavvufun Tanrısı İki Zlttır

Tasavvufçulann zihinden geçen bütün şeylerin ve birbirine zıt bütün nesnelerin aynısı olan bir tanrıya inandıklarını görüyoruz. Bununla beraber tanrılarını zatında zıt iki şe yi ve birbirinin karşıtı iki sıfatı birleştirdiğini söylemekten geri durmazlar. el-Cilli şöyle diyor:

" **Allah Muhammed'in nefsini kendi zatından yarattığı -ki Allah'ın(c.c.) zatı iki zıddı bulunmaktadır- zaman hidayet, nur ve güzellik sıfatları bakımından melekleri Muhammed'in nefsinden yarattığı gibi zulmet ve celal sıfatları bakımından iblis ve tabilerini de Muhammed'in nefsinden yarattı."** (*el-İnsanu'l-Kamil: 2/41*)

İblis'in Muhammed'in nefsinden yaratıldığı iddiasına bakınız. Gördüğünüz gibi tasavvufçular bizleri küfürle suçlamaktadır. Çünkü İblisin ateşten yaratıldığına inanıyoruz. Allah'ın (c.c.) bildirdiği şekilde Rasulullah'a (s.a.v.) salat getirmelerini istediğimiz için bizi küfürle suçlayan tasavvufçular acaba İblisin Muhammed'in nefsinden yaratıldığını söyleyen el-Cili için ne

diyeceklerdir?!

Şöyle devam ediyor:

" **Bil ki varlık ve yokluk iki karşıttır ve uluhiyet feleği ikisini kuşatır. Çünkü uluhiyet eski-yeni halk-Hak, varlık-yokluk, gibi zıddı birlikte bulundurur. Onda vacip olarak zuhur ettikten sonra müstahil olarak zuhur eder vemüstahil olarak zuhur ettikten sonra vacip olarak zuhur eder. Yine ondan hak halk** (*Hak ve hak ilahi, zatın iki yüzü yahut iki sıfatıdır. Birincisi baını itibariyle ikincisi de zahiri itibariyledir*.) **suretinde ve halk hak suretinde zuhur eder** ." (*el-lnsanu'l-Kamil: 1/27*) " **Uluhiyet kendi içinde iki zıdda şamil olmayı ve iki zıddı birlikte bulundurmayı gerektirir** ." (*el-lnsanu'l-Kamil: 1/69*) " **Zıtlar bir ilahta birleşmiş ve onda toplanmıştır. O onlardan ortaya çıkmıştır.** " (*el-İnsanu'1-Kamil: 1/33*)

Herhalde tasavvufçulara bu inanç mecusiliğin düalist inancından geçmiştir. Bilindiği gibi mecusilikte aydınlık ve karanlık, iyilik ve kötülük tanrıları olarak Hürmüz ve Ehri men'in varlığına ve bunların tasarrufuna inanılmaktadır. Zaten tasavvuf İslam alemine mecusiliğin eski yurdu İran'dan geçmiştir.

Çok tuhaf bir tanrı! Böyle bir tanrıyı ancak tasavvufçuların çarpık mantığı ve sakat aklı icad edebilir. Var ve yok, vacip ve müstahil, eski ve yeni, diri ve ölü bir tanrı. Bir an da hem diri hem ölü, el-Cilli'nin uydurduğu ve tasavvufçuların iman edip taptığı tasavvuf tanrısı işte budur!

Ya Gazali ne alemdedir? (S.80-97)

Tâsavvufçuların müslümanların kalbinde kalmış nur parıltılarını da döndermek için tarihte en büyük lakap olarak "Hüccetu'l-İslam" lakabım verdikleri Gazali gibi bir insa nın bu gibilerle bir araya anılması belki tuhafınıza gidecektir. Ama ne yazık ki onlarla aynı akıntıda kürek çektiği realitesini de gözardı etmek mümkün değildir. Belki de Hüccetu'l-İslam yerine Hüccetu'l-Tasavvuf demek daha uygun düşen Gazali 'nin sözlerine bakalım. Tevhid ve mertebelerinden söz ederken şöyle diyor:

" **Tevhidin dört mertebesi vardır... ikincisi, lafzın manasını kalbinin tasdik etmesi, umum müslümanların tasdik ettiği gibi. Bu da avamın itikadıdır** .(*Umum müslümanların itikadda avam oldukları deyişine bakınız*) **Üçüncüsü, bunu Hakkın nuru vasıtasıyla keşf yolu ile müşahede etmesidir. Bu da mukarreb olanların makamıdır** .(*Bu mertebede failin birliğini söylüyor. Nitekim daha sonra bunu ifade edecektir. Şöyle ki, bir tek failden başkası müşahade edilmez, buna göre suçlunun fiilini de o tek faile nisbet etmek gerekir*.)
Bu da birçok şeyler görmesi ama hepsinin bir ve Kahhar olandan sadır olduğunu görmesidir ."(*Yukarıda failin birliğini söylerken başkasının varlığını nefyetmiyordu. Burada ise mevcudun, birliğini yani varlığın birliğini kararlaştırmaktadır. Çokluklarına rağmen nesneler gerçekte bir nesneden başka değildir, demektedir*.) **Bu da sıddıklarm müşahadesidir. Tasâvvufçular buna "tevhidde fena" adını verir. Çünkü bir varlıktan başkasını görmediğinden kendini görmemektir. Tevhidle kuşa tıldığı için kendini göremediğinden tevhidinde kendi (nefsi)nden de fani olur. Yani kendisi ve halkı (alemi) görme me fenalığına ulaşır (artık kendini ve alemi görmez**)"
Daha sonra Gazali her mertebede muvahhidlerin makam larını anlatarak dördüncü mertebe sahibinin tevhid durumu nu şöyle açıklamaktadır:

" **Dördücüsü muvahhiddir. Yani şuhudunda birden başka sını bulundurmaz. Çok olması açısından küllü bütünü gör mez sadece bir olması açısından görür. İşte tevhidde en yüksek nokta budur. Gök, yer müşahade edilen diğer cisim ler gibi varlıklar çok oldukları halde nasıl oluyor da sade ce biri görür? diyeceksiniz. Çok varlıklar nasıl bir olur? Bilinki bu mükaşafe ilimlerin son noktasıdır** (*Tevhidin en yüce mertebeleri bilmeyi mükaşefe ilimlerine bıra kıyor. Acaba nedir o ilimler? Şüphe yok ki Kur'an ve Sünnetten başka şey lerdir. Tasavvufçuların vecd ve zevklerinden uydurdukları ve kitapları na yazdıkları hurafelerdir. Sanki Kur'an ve Sünnette katıksız tevhide ve yüce Allah'ın (c.c.) sevgisine ulaştıracak şeyler yokmuş gibi! Bu nevi söz lerin müslümanları Allah'ın (c.c.) hidayetinden uzaklaştırıp tasavvufçuların sapıklık ve hurafelerine götüreceği acaba Gazali'nin hiç mi aklına gelmedi?!*) **ve bu ilimlerin sırlarının kitaplarda yazılması caiz değildir** .(*Yüce Allah'ın (c.c.)* " **Kitaba almadığımız hiçbir şey bırakma dık** ." *sözüne bakınız. En önemli şey de uluhiyet ve rububiyetinde Allah'ın (c.c.) tevhididir. Ama Gazali gerçek tevhid hakikatinin kitaplarda yazıl masının caiz olmadığını iddia ediyor. Bu demektir ki tevhid hakikati Al lah'ın kitabında yoktur ve onu tasavvufçulardan başkası bilmiyor*) **Nitekim arif olanlar "Rububiyetin sırlarını ifşa etmek küfürdür." demiş lerdir** ." (*Bunun anlamı şudur: Gazali ve benzeri tasavvufçular rububiyetin sırlarını bildikleri halde kitaplara aktarmada cimrilik yapıyorlar ve müslümanlar tevhidin hakikatini bilmiyorlar. Kısaca Allah'ın (c.c.) ki tabında tevhidin mevcut olmadığına inanıyorlar*)
Sonra vahdette kesretin müşahedesine dair misal vererek şöyle demektedir:

" **Ruhu, cesedi, organları, kasları, kemikleri ve iç organ ları itibarıyla insan çok (çokluk) iken, başka açıdan ve başka müşahade ile o tektir. Aynı şekilde halik ve mahluk ola rak alemde ne varsa, hepsinin çok itibarları ve farklı müşahadeleri vardır. İtibarlardan birine göre tek(bir)dir. Başka iti barlara göre ise çoktur. İnsan misalinde olduğu gibi. Gerçi ikisi tıpatıp değildir. Ancak genelde, müşahade itibariyle çokluğun nasıl tek hükmünde olacağını gösterir.**
Ulaşamadığın bir makamı inkar etmeyi bırakıp tam tas dik ile iman etmen gerektiği bu sözlerimizle anlaşılmış tır .(*Gazali bu basit mantıkla yaratan ile yaratılan arasındaki birini delillendirmekte ve kendisine inanmamızı zorunlu kılmaktadır. Bunun ye rine Allah'ın (c.c.) kitabından bir ayet yahut akli bir delil veya sahih bir düşünceyi delil getirmesini isterdik. Ne var ki çirkin hayale başvurarak Allah ile yaratıkların birliğini insan ile organların birliğine benzetmiştir*.) **el-Huseyn b. Mansur el-Hallac** (*Hallac-ı Mansur şeriatın kesin ve sarih hükümlerine muhalefetinden ve zındıklığı sabit oluşundan dolayı h. 309 yılında idam edilmiş tir*.) **buna işaret etmiştir. Havvas'ın** (*el-Havvas, İbrahim b. İsmail Ebu İshak olup h. 291 yılında öldü*.) **Tevrat'ı karıştırdığını görünce, sormuş:**
"Ne yapıyorsun?"
"Tevrat'ı karıştırıyorum, tevekkülde durumu düzeltmek istiyorum." demiş. Hallac ona şöyle demiştir:
"İçini imar etmek için ömrünü tükettin, hani tevhidde fena? Sanki Havvas üçüncü makamın tashihinde bulunuyordu da dördüncü makamda olmasını kendisinden istemiştir ." (*Yukarıdaki bütün pasajlar Gazali'nin îhya-u Ulumi'd-Din:4/212 vd.dan alınmışır. Darul'l-Kütübi'l-Arabiyye baskısı*)

Aşağıdaki beyitlerin sahibi olduğunu bile bile Gazali'nin Hal-lac'ı övmesi yahut en yüksek muvahhid olarak nitelemesi çok tuhaftır. Hallaç şöyle diyor:

" **İçkiye berrak suyun katılması gibi ruhunu ruhuma kattın.**
Sana birşey olursa, bana da olur, zira her durumda sen be nim. " (*el-Hallac; et-Tavasin:*

130-132)

Gazali'nin Allah'ın (c.c.) yiyen ve içen, hayatı ve ölümü seven, hüzünle kahrolan, yokluktan mahvolan ve şehvetler elinde bocalayan bir varlık olduğunu ve yaratıkların aynı sı bulunduğunu iddia eden bir zındıkı tebcil etmesi ne talih sizliktir!
Tevhidin en üstün mertebelerine yükselme konu sunda Gazali müminlerden örnek alacağı hiç bir mümin bulamadı?. Ebu Bekir ve Ömer'in tevhidi hiç mi ilgisini çekmedi de gitti bir zındıkı en yüksek muvahhid olarak gösterdi?

Müslümanları Allah'ın hidayetinden saptırmak için tasavvufçuların büyük lakaplarla adlandırdığı kişiyi görüyor mu sunuz? Gazali'nin vahdeti vücut veya vahdeti şuhud, ne derseniz deyin, inancına nasıl sahip olduğunu müşahede ediyor musunuz?

İslam'a aykırılıkta iki hurafe de birleşmekteydi. Vahde ti vücudun bir başlangıç ve vahdeti şuhudun bir sonuç oldu ğunu söylemeyin. İsimleri ve renkleri farklı da olsa. ikiside tasavvufı bidattir ve tevhid inancına aykırıdır. Gerçekleri gö ren bir insan elbette zehire balın adının verilmesine aldanmaz.

İkisi de yırtıcı hayvanın avına çaldığı müziktir. Birisi bil lur kadeh içinde sunulurken diğeri altın tabak içinde sunul maktadır.

Gazali, Hallac'in tevhidini örnek vererek sırrına açığa vur muştur. Hallac'in yolunu ve metodunu Gazali'nin tavsif ettiğine delil olarak bu yeter.

Gazali ve Oryantalistler

Gazali'nin bu sakat anlayışını ve tasavvuf mikrobunu canlandırmasını oryantalist Nicholson kavramış ve şöyle demiş tir:
" **Şüphesiz Gazali hür din sözünü tam anlamıyla ifade et tiği hür dinde kardeş olan İbn Arabi ve benzeri vahdeti vü cutçu tasavvuf çevrelerinin alanım genişletmiştir** ." (***Nicholson, Fi't-Tasavvufi'l-islam: 104 tere. Dr. Afifi*** .) Ga zali'yi göğe çıkaran bir takım çevrelerin bunu kavraması ve hristiyan oryantalistin anladığı kadar anlamasını isterdik.(***Nicholson'dan önce imam îbnTeymiyye bunu kavramış okudu ğum yazılarında Ihya'dan yaptığımız gibi nakiller yapmamasına rağ men Gazali'nin tasavvufunu kesin delillerle açık bir şekilde ortaya koy muştur.)***

Goldziher de şöyle dernektedir :

"Gazali'den açıkça etkilendiğine daha önce işaret ettiği miz İbn Arabi tevil metodu izlediği tefsirinde Gazali'nin ba kış açısına tamamen uymaktadır."(***İ.Goldziher, Mezahibu't-Tefsir: 259***) "Gazali tasavvufu için de bulunduğu uzletten kurtarmış, resmi diyanetten kopuk luğuna son vermiş, İslam'da ve dini hayatta onu ülfet edi len bir unsur haline getirmiş, donuk dini tezahürlere can kat mak için tasavvufla ilgili görüş ve öğretilerden yararlanma yı teşvik etmiştir."(***İ.Goldziher, el-Akide ve'ş-Şeria: 159***) "Gazali tasavvufi görüşlerin şanını yüceltmiş ve İslam'ın dini hayatında etkin amellerden yap mıştır."(***İ.Goldziher, el-Akide ve'ş-Şeria: 161***)

Bu şekilde Gazali denilebilir ki İslam'dan çok tasavvu fa hizmet etmiştir. Müslümanlar tasavvufun zahirlerine kar şı çok dikkatli ve ona tamamen sırt çevirmiş iken, büyüle yici ifadeleriyle tasavvufun hurafelerine inanmaya ve sarıl maya onlan sürüklemiştir.

Cari Bockr 'da şöyle demektedir :

"Agnostizm ruhu İslam'ın ilk dönem fırkalarına hakim olmuş, başlangıçta dinden çıkaran bir bidat sayılan tasavvu fa da sonra hakim olmuştur. Ama tasavvuf Gazali sayesin de zehirden arınmış ve ehli Sünnet tarafından kabul edilmiş bir vaziyet kazandı."(***Cari Bockr, et-Turasu'l-Yunani:10, tere. Dr. Bedevi***)

Evet Gazali'nin sebep olduğu tehlike işte budur. Müslü manlara tasavvufu zehirden arınmış Cennet şarabı olarak tasvir etmiş, onlar da içmiş ve başlarına ne geldiyse gelmiş tir.

Vahdet-i Vücud'un Tehlikesini Nicholson Anlatıyor :

Nicholson şöyle diyor: " ***Şüphe yok ki "La ilahe illallah" kelimesinin ifade ettiği tevhidin anlamı "Allah dışında ger çekte hiçbir varlık mevcut değildir." şeklinde olursa, İs lam tek kelimeyle bütün anlamını yitirir ve müsemması ol mayan bir isimden ibaret kalır. Mücerred (yorumsuz) şek liyle vahdeti vücudu kabullenmek, indirilen dinin bütün hususiyetlerini ve ayırıcı özelliklerini tümden yok etmekte dir*** ."

Bir hristiyanın itiraf ettiği, ama dinin imam ve bilginle ri olduklarını iddia eden anlı şanlı şeyhlerin bir türlü kabul lenmediği apaçık gerçek!
Acaba Gazali'nin sözünü ettiği dördüncü makam "Allah'tan (c.c.) başka varlık yoktur" di yenlerin makamından başka bir şey midir?
Onların makamı olduğu ve tasavvufçuların sabah akşam dillerine doladıkla rı apaçıktır.

Allah (c.c.) için dile getirdiğim bu gerçeklerle şöhreti ufukları dolduran şeyhleri kızdırdığımı biliyorum. Çünkü İh ya kitabı onların birinci kutsal kitabıdır. Allah'ın (c.c.) ki tabını İhya kitabına göre tevil veya tahrif ederler. İhya ki tabından hurafeler ve Mişkat kitabından evham mitolojiler le Allah'ın (c.c.) kitabına karşı çıkarlar.

Ama küplere binenlerin yüzüne hakkı haykırarak onla ra "Yavaş olun" diyorum. Allah'tan (c.c.) başka kimseyi tanrılaştırmıyoruz. O'nün kitabından başka bizleri hidayete kavuşturacak bir kitap tanımıyoruz, Rasulullah'tan (s.a.v.) başka bir lider kabul etmiyoruz, hiç bir puta secde etmiyoruz, hiç bir tağuta boyun eğmiyoruz, velev ki bu Gazali ve kitapları da olsa?!
(*es-Subki "Tabakatu'ş-Şafiiyye" kitabında Gazali'nin son gün lerinde Kur'an ve Sünnetle uğraştığını söyleyerek onu temize çıkarma ya çalışıyor. Keşke söyledikleri doğru olsa! Bununla beraber Gazali'nin kültür mirası konusunda müslümanları uyarmak gerekir. Çünkü ellerin deki Gazali'nin kitaplarının çoğu tasavvufla ilgilidir. Son zamanında Kur'an ve Sünnetle ilgilendiğine dair bize bir kitap bırakmamıştır.*

Vahdeti vücudun tevhide aykırı ve şirk bir inanç olduğunu oryantalistler kavradığı gibi tasavvuf meşhurlarından imam Rabbani de kavra mış ve mektubatında yer yer eleştirmiştir. Gerçi vahdeti vücut yerine vah deti şuhud adını verdiği ve "Salik aradığı hakiki varlığa o kadar çok bağ lanmalıdır ki herşey var olduğu halde, o hiçbirine bakmamalı, belki hiç bir şeyi görmemeli, onun kalp gözüne hiçbir şey gelmemelidir. -Nasıl mümkün oluyorsa-" şeklinde açıkladığı inancı getirmektedir kendisi. Bununla beraber bir tasavvufçu olarak vahdeti vücud inancını eleştirme si ve îbn Arabi ile onun gibi düşünenleri tavsif etmemesir gerçeği ancak bazı ağızlardan duymaya alışmış ve ancak onlardan gelirse kabul eden birtakım çevrelere gerçeği göstermesi bakımından büyük bir önem taşı maktadır. Bu açıdan vahdeti vücut ve savunucuları hakkında söyledikle rinden bir kısmını burada aktarmayı yararlı görüyoruz.

Başka yerlerde bir takım eleştiriler yöneltmektedir. Şöyle diyor:
Bu kısım İmam Rabbani'nin Mektubat tercümesinden alınmıştır.
(çeviren)
"Tenzih ile teşbihi kendinde toplayanlardan bir çoğu da diyor ki, bü tün müminler tenzih ile, görmeden iman ediyorlar. Bu iman ile birlikte teşbih imanına da kavuşan arif olur. Bu arif mahlukları Allah'u Teala'nın zuhuru olarak görür. Mahlukları, vahdetin muhtelif şekiller almış hali olarak bilir. Yaratanı yarattıklarının içinde görür. Bunlara göre, yalnız tenzih ile olan, yani yaratanı hiçbir şeye benzemeyen, anlaşılama yan bir varlık olarak inanmak noksanlıktır. Bir olan varlığı bu çokluktan ayrı olarak düşünmeyi ayıp bilirler. Hiçbir şeyle bağlı olmayan hiçbir şe ye benzemeyen bk varlığa inananları aşağı derecede sanırlar. Çokluğu dü şünmeden, yalnız bir varlığı düşünmeyi sınırlı, dar bir çerçeve içinde kal mak sanırlar.

Subhanallah! Allahu Tealaya hamd olsun! Peygamberlerin hepsi afaki yani insanın dışında olan ve enfüsi yani insanın içinde olan putla rı yok etmeye uğraştılar. Bu putların yok edilmesini herkesten istediler. Hiçbir şeye benzemeyen nasıl olduğu anlaşılamayan ve varlığı lazım olan yaratanın bir olduğunu bildirdiler. Hiçbir peygamberin mahluklara benzeyen bir yaratana iman edilmesini emrettiği ve mahluklar yaratanın görünüşleridir, dediği hiç i|itilmemiştir. Bütün peygamberler, varlığı lazım olan yaratanın bir olduğunu söz birliği ile bildirmişlerdir. Ondan başka hiçbir şeye tapılamayacağını söylemişlerdir.

Bu tasavvufçular peygamberlik derecesini anlıyamamış olacaklar. O büyükler, iki varlık (yaratan ile yaratılan) bildirmektedir. Bu iki varlık birbirinden başkadır demişlerdir. Peygamberlerin sözlerinden tevhid ve ittihad manalarını çıkarmak boş yere uğraşmaktır. Onların dediği gibi var olan, bir olsaydı ve her şey onun görünüşü olsaydı, mahluklara ibadet etmek, ona ibadet etmek olurdu. Böyle yanlış söyleyenler de yok değildir. Peygamber böyle bir şeyi çok sıkı yasak etmişlerdir. Allah'u Teala'dan başkasına tapınanlara sonsuz azap yapılacağını bildirmişlerdir. Mah luklara tapanların Allah'ın (c.c.) düşmanı olduklarını bildirmişlerdir.

Bu tasavvufçulara yanlış anladıkları bildirilmediği için ve cahillikle yaratanı yaratıklarına benzetmek felaketinden kurtarmadıkları için ve mahluklara ibadeti Allah'u Teala'ya ibadet sanmaktan vazgeçmedik leri için bir çoğu diyor ki: Peygamberler kalın kafalıların yanlış anlamamaları için ince olan tevhidi vucud (vahdeti vücud) bilgilerini sakladılar. Çok varlık bulunduğunu söylediler. Bu sözler şiilerin, alevilerin Hz. Ali'yi iki yüzlü yapmalarına benziyor ki elbette kulak verilmez. Peygam berlerin her şeyin doğrusunu bildirmesi lazımdır. Varlığın bir olması doğru olsaydı ve ondan başka hiçbir şey var olmasaydı, bunu elbette sakla-mazlardı. Doğruyu bırakıp yanlışı bildirmezlerdi. Hem de Allah'u Teala'nın zatı ve sıfatları ve işleri için olan bilgide doğruyu söylemeye titizlikle çalışacakları meydandadır. Kalın kafalılar anlayamasa da doğruyu söylemekten çekinmezlerdi. Görmüyorlar mı ki Kur'an'ı Kerim'de ve hadisi şeriflerde müteşabihat denilen ince bilgiler vardır. Müteşabihatı değil kalın kafalılar keskin görüşlüler ve ince düşünüşlü büyükler bile an layamamaktadır. (Bu anlayış eksiktir) Bununla beraber bunları bildirmek ten çekinmediler. Cahiller anlayamaz diyerek bildirmekten vazgeçmediler.

Bu tasavvufçular varlığın iki olduğunu söyleyenlere ve Allah'u Te ala'dan başkasına ibadetten kaçınanlara müşrik diyorlar. Varlık birdir, di yen bir kimseye binlerce puta tapınsa bile muvahhid diyorlar. Bunlara gö re o putlar Allah'u Teala'nın görüntüleridir. Onlara tapınmak, Allah'u Te ala'ya ibadet etmek olur, diyorlar, insaf olsun ki bu ikisinden hangisi müş riktir ve hangisi muvahhiddir?

Peygamberler vahdeti vücud bildirmediler .Varlık ikidir diyenlere, yani Allah'tan (c.c.) başka varlıklar kabul edenlere müşrik dediler. Mabudun tapınacak varlığın bir olduğunu söylediler. Ondan başkasına tapınmaya şirk dediler. Bu tasavvufçular mahlukları Allah'u Teala'dan başka bilselerdi, başka şeylere tapanlara müşrik olmaz demezlerdi. Onlar bilse de bilmese de mahluklar mahluktur. O (Allah) değildir.

Bunlardan sonra gelenlerin bir kaçı bu alem, Allah'u Teala'nın görünüşü değildir, dediler. Her şeye o demekten kaçındılar. Her şey odur diyenleri beğenmediler. Bunun için Şeyh Muhyiddin b. Arabi ve onun yolunda olanları inkar ettiler ve ayıpladılar. Fakat bunlar, bu alem Al lah'tan (c.c.) başkadır da demiyor. O değildir, iki şey elbet birbirinden başka olur. ikiliğe inanmak akla uymamak olur. Evet, ehli Sünnetten ke lam alimleri, Allah'u Teala'nın sıfatları o değildir, ondan başka da değil dir, dediler ise de, buradaki başka sözü lügat manasında değildir. Başka olan iki şeyin birbirinden ayrılması caiz olur, demektir. Çünkü Allah'ın sıfatları zatından ayrılmış değildir ve ayrılmaları caiz değildir. Bunun için Allah'ın (c.c.) sıfatlan o değildir. Ondan başka da değildir sözü doğrudur. Alem ise böyle değildir. Allah var idi. Hiçbir şey yok idi. Bunun için alem ondan başka değildir demek hem lügat bakımından hem de inanç bakımın dan doğru olmaz. Bunlar ilerleyememiş olduklarından alemi yani mah lukları Allah'ın (c.c.) sıfatları gibi sandılar. Sıfatlar için söylenmesi caiz olanı alem için de söylediler. Alem odur, demediklerine göre, ondan başkadır dememeliydiler. Böylece tevhid-i vücudi (vahdeti vücud) yolun dan kurtulmalıydılar. Varlığın çok olduğunu anlamalıydılar. Tevhid-i vücudi sahiplerine mesela Şeyh Muhyiddin ve onun yolundan gidenler, herşey odur, diyorladı. Bu sözleri alem Allah'la (c.c.) birleşmiş demek değildir. Haşa ve Kella! Bu sözleri alem yoktur ancak Allah vardır demektir. Mektuplarımda bunu uzun açıklamıştım...

Vahdeti vücudu ilk olarak açıklayan kısımlara ayıran bir gramer kitabı gibi parça parça anlatan şeyh Muhyiddin Arabi'dir. Bu bilginin bir çok derin ve ince yerlerini yalnız ben buldum demiş, hatta peygamber lerin sonuncusu, ince bilgilerin bir kısmını velilerin sonuncusundan al maktadır, demiştir. Velayeti Muhammedinin sonuncusu olarak da, ken dini bilmektedir.

Sözün kısası şudur ki, fena ve bekaya kavuşmak ve velayeti suğra ve velayeti kübranın derecelerine yükselmek için tevhidi vücudi hiç lazım değildir. Tevhidi şuhidi (vahdeti şuhud) lazımdır. Yani var olanı bir bil mek değil, bir görmek, ondan başkasını görmemek lazımdır. Böyle gör mekle fena hasıl olur. Allah'u Teala'dan başka her şey yani masiva unu tulur. Bir salik baştan sona kadar ilerler de tevhidi vücudi (vahdeti vücut bilgileri) kendisine hiç gösterilmeyebilir. Hatta o bilgilere inanmayacak gibi olur.."

*(**Mektubat Tercemesi Hüseyin Hilmi Işık, Sönmez Neşriyat İstanbul 1968, Mektup, 272**)*

Biraz dikkatli bakılırsîi vahdeti vücut ile vahdeti şuhud'un netice itibariyle aynı şey olduğu görülür. Ancak birisi temelde ikiliği reddederken, diğeri mevcut olan ikiliği (yaratan ile yaratılan ikiliğini) ortadan kaldırmaya çalışmakta ve görülmemesi gerektiğini savunmaktadır. (Çeviren))

Gazali Vahdeti Vücudu Terennüm Ediyor :

Şöyle diyor:

" **Hakikat semasına yükseldikten sonra arifler bir hak (Allah) dışında alemde bir şey görmediklerinde ittifak etmiş lerdir. Ancak bu durum bazıları için ilmi bir irfan** (*Yani ona delil ve burhan yolu ile ulaşmıştır*.) **iken, bazıları için de zevk ve hal** (*Yani ona keyf ve ilham yolu ile ulaşmıştır*) **olmuştur. Onlar için kesret tüm den yok olmuş mahza ferdiyetle kuşatılmış ve onlar için Al lah (c.c.) dışında bir şey kalmamıştır. Öyle bir sarhoş olmuş lardır ki akıllarının egemenliği ona teslim olmuştur.**

Kimi "enelhak" (Ben Allah'ım) (*Tayfur el-Bistami söylemiştir*) **kimi "Sübhani ma a'zama şe'ni" (noksan sıfatlardan kendimi tenzih ederim, şanım ne yücedir.)** (*el-Bistami söylemiştir*) kimi **de "ma fı'l-Cubbeti illallah "(cüb-bemin içinde Allah'tan başka birşey yoktur)** (*Hallac-ı Mansur söylemiştir*) **demiştir. Aşıklar sekr (sarhoşluk) halinde söylediği sözler gizlenir ve anlatılmaz.**
(*Gazali bu mecusiliği Allah'ın (c.c.) aşkıyla sarhoş olmuş ruhların yüksek sesleri olarak niteliyor. Baştan başa zındıklık demek olan bu ifadeleri Gazali -eleştiri sayılırsa- güya eleştirmek için bütün söylediği "Aşıkların sözü gizlenir, anlatılmaz." ifadesinden ibaret olmuştur. Ama bu nevi zındıklıklar için Allah'ın (c.c.) hükmünün ne olduğunu söy lemiyor. Gerçi bundan önce bunu tevhidin en üst mertebesi olduğuna ken disi hükmetmişti.)*
Sarhoşlukları azalıp akılları başlarına gel diğinde bunu hakikaten ittihad olmayıp ittihada benzediğini anladılar. Aşk derecesi yükseldiği zaman aşıkın "Sevgilim benim, ben de oyum, biz iki beden içinde iki ruhuz ."(*Bu söz Hallac-ı Mansur'undur. Bkz. et-Tevasin: 34 ondan son raki beyit de şöyledir:*
"Beni gördüğün zaman onu görmüş olursun, onu gördüğün zaman bizi görmüş olursun.")
sözü gibi bir şey .

Gazali yulcândaki sözün Hallaç'a ait olduğunu bildiği hal de bile bile adını gizliyor ve arkasına sığınıyor. Hallaç bilindiği gibi hululiyesi olup ilahi hakikatin ikiliğine inanır. Allah'ın (c.c.) iki yüzü yahut iki tabiatı olduğunu, bunların lahut ve nasut, yani ilah ve insan tabiatı yahut yüzü olduğunu söylüyor. Lahut (Allah) nasut (insan) da hulul etmiştir. Onun için insanın ruhu ilahi hakikatin lahutisi (ilahisi)dir. Onsuz olduğu zaman da nasutisi (insanisi)dir. Gazali ittihadı reddedip ittihada benzeyen bir şeyi kabul etmekle ittihaddan daha kötü olan hulule (Allah'ın insan şekline bürünmesi) inanmış olur. Bunun açık delili de Gazali'nin naklettiği Hallac'ın beyitidir. Hallac'ın hulul inancım açık ça ifade etmektedir.

Bu hal kuşattığı kişi ile beraber mecaz.dilinde ittihad hakikat dilinde tevhid diye adlandırılır. Bu gerçeklerin ar kasında öyle sırlar var ki onlara dalmak caiz değildir." (*Gazali, Mişkatu'l-Envar: 122 basım 1934 Gazali sır dediği saç malıkların deşifre edilmesini ve içyüzünü insanlara açıklanmasını da caiz görmeyerek sahiplerine bir nevi dokunulmazlık tanımaktadır*)

Kimin tevhidi? Rasulullah'ın (s.a.v.) tevhidi mi? Yoksa nezih ve temiz ashabının tevhidi mi? Ey Gazali ve benzer lerinin kurbanları, ey bu zındıkları kuts ali astıranlar veya İs lam olduğunu söyleyenler cevap veriniz?

2. Bölüm

Vahdet Saçmalıkları

Vahdet mitolojisine dair Gazali'nin söylediklerine bakalım:

" **Her şey (kul) onunnurundandır. Belki başka varlığın hüviyeti" (kimliği) onsuz ancak mecaz yolu iledir, (yani başka varlıkların varlığı gerçek değil, mecazdır) o halde onun dışında bir nur yoktur (ne nur varsa odur) diğer bütün nurlar onun yüzünün zatında değil, onun tarafındaki yüzdendir. Her şeyin yüzü ona dönük ve yönü ona yöneliktir.**

Allah (c.c.) şöyle buyuruyor :
"**Ne tarafa dönerseniz Allah'ın yüzü oradadır**."(Bakara: 2/115)

O halde ondan başka ilah yoktur. Şüphesiz ilah, ibadette yüzlerin kendisine dönük olduğu şeyin ifadesidir. İlahlaştırma, yani kalblerin yüzleri de nurlar ve ruhlardır. Belki ondan başka ilah olmadığı gibi (belkema lailahe illa nüve) ondan başka o da yoktur, (fe la huve illa huve) Şüphesiz o (huve) işaret edilen şeyden ibarettir. Nasıl olursa olsun. Ona olmayan hiçbir işaret yoktur, belki ne zaman işaret etsen, gerçekte ona işaret etmiş olursun ." (*Gazali; Mişkatu'l-Envar: 124. Bu da Gazali'nin hazırladığı felakettir.)*

Alemdeki her varlığın (hüviyetin) Allah'ın (c.c.) hüviyetini yani hakikatinin aynısı olduğunu ve hangi varlığa işaret edilirse Allah'a (c.c.) işaret edilmiş olacağını söy*lüyor. Mesela bir put veya ölüye işaret edilirse, Gazali'nin rabbine işaret edilmiş olur. Neden olmasın ki? Putun mahiyeti veya hakikati Gazali'nin anlattığı rabbin mahiyetinin kendisi değil midir?!

Gazali'nin uydurduğu ve kendisinden sonra gelen tasav*vuf kahinlerine vasiyet ettiği mitoloji işte budur. Vahdet saç*malığının yeni bir terennümünü dinlemek ister misiniz?
Şöyle diyor:

" **La ilahe illallah" avamın tevhididir. La huve illa huve havasın tevhididir** .
(*Gazali, tevhid kelimesinin gerektirdiği şeylere imanın, avamın tevhidi olduğunu iddia ediyor. Çünkü uluhiyet ve rububiyeti sadece Al*lah'a (c.c.) tahsis eder ve başkalarından nefyeder. Dolayısıyla yaratıkların ve yaratmanın varlığını ispat eder. Bu da iki mevcudun varlığını yani biri diğerinden farklı iki mevcudun varlığını ispat eder. Vahdeti yok eden bir anlayışı kabul eder. Bu ise tasavvufçulara ve onların kahinlerine göre şirktir. Onun için La ilahe İllallah'ın avamın tevhidi olduğunu söyleyerek hor*larlar. Halbuki bütün peygamberlerin tevhidi odur. Gazali'ye ve tasavvufçulara göre havasın tevhidi ise "la huve illa huve"dir. Çünkü bu söz bir tek varlığı (mevcudu) ispat eder, gayriyeti, kesreti ve taaddüdü (baş*kalığı, çokluğu ve birden fazla oluşu) nefyeder. Görünümleri değişik olan bir tek mevcudu isbat eder ki bu görünümler halk (yaratıklar) adını almıştır. Yaratılan ile yaratan arasındaki varlıklar arasındaki gayriliği ve başkalığı nefyederken birincinin varlığının ikincinin varlığının aynı (kendisi) olduğunu ispat eder. Sanki onun varlığından başka bir varlık, onun zatından başka bir zat yok, demek olur. Zatlardaki bu vehmin çok*luğuna ise, kalpleri kör olanlar inanır! tşte Gazali'nin sizlere uygun gör*düğü din!*)
Çünkü o daha genel, bu ise daha hususi, daha şamil, daha dakik, daha haklı olup sahibini mahza ferdaniyet (ferdiyet) ve sırf vahdaniyete daha fazla dahil eder. Yaratıkların mizacının zirvesi ferdaniyet memleketidir. Onun ötesinde bir yükseliş yoktur. Çünkü yükseliş çokluk olmadan tasavvur edilemez. Bu bir nevi izafettir ki yükselişin kendisinden ve kendisine yapıldığı şeyi gerektirir. Kesret (çokluk) ortadan kalkınca vahdet (birlik) gerçekleşir, izafet kalmaz ve işaret yok olur. Artık yükseklik, aşağılık", yük*selen, inen diye bir şey de kalmaz. Artık yükselmek ve terakki etme müstahil olur .(*Bu ifadenin aynısını Tezkiratu'l-Evliya: 2/2163 da tasavvufçu Feriduddin Attar kullanmıştır*.)

En yükseğin ötesine yükselme ve vahdetle beraber kesret yoktur. Kesretin yokluğu halinde yükseliş de yoktur. Ortada bir değişme varsa, o da dünya semasına inmiştir. Yani yüksekten aşağıya işrak olur. Çünkü daha yükseği olmasa da -en yükseğin aşağısı vardır. Bu da ancak Allah'ı (c.c.) bilen alimlerin bilebileceği gizli künhü olan ilimdendir. Bunlar onu ifade ettikleri zaman onu ancak Allah'ı (c.c.) bilmeyenler inkar eder ." (*Gazali, Mişkatu'l-Envar: 125. Yüce Allah arşına istiva et*tiğini meleklerin kendisine yükseldiğini (uruc ettiğini) salih ameli kendisine yükselttiğini bildirmiştir. Ama Gazali hakkın karşısına batılı dikmeden edemediğinden olacak ki yükselişin (urucun) müstahil olduğunu söylemiş ve kesinlikle reddetmiştir. Çünkü inandığı vahdeti vücutla ters düşmek istemiyordu. Herhangi bir kişinin Allah'a (c.c.) yükselişini kabullenmek kesreti, gayriyeti ve taadüdü kabullenmek demektir. Çünkü yükselen ve kendisine yükselinen kişilerin varlığını gerektirir. Bu ise Gazali'nin inandığı vahdete aykırı ve onunla çelişen bir ikiliktir. Onun için herhangi bir yükselişten söz edilirse, o sadece bir yükseliştir. Zira yük*seliş zatı ilahinin kendisinden kendisiyle ve kendisine olmaktadır. Yük*selişi yapan kendisine yükseliş yapılan bizzat kendisidir, demektedir.*

*Yükselen ve inen denildiği zaman da aynıdır. Çünkü inen de, yükselen de bir zattır. İnmek de yükselmenin kendisidir. Çünkü gerçekte bir*birinin aynısı iki vasıftır. Sadece itibari olarak farklıdırlar. Bir anda bir durumda kendileriyle bir tek zat tavsif edilir ki, o da ilah zattır*. "**Melek*ler ve ruh ona yükselir**." (Mearic: 70/4) *ayetinde sözü edilen ve yük*selen melekler, başka isimler taşıyan zatı ilahinin bizzat kendisidir. Al*lah'ın (c.c.) kendisine yükselttiği salih amel, başka bir vasıf içinde zati ilahinin bizzat kendisidir. Aksi halde kesreti ve taaddüdü sonra Allah'ın (c.c.) yarattıklardan ayrı oluşunu kabullenmek gerekecektir.*

*İşte Gazali'nin tevhid anlayışı budur. Artık siz değerlendirin. Bun*dan sonra aynı saçmalıklarla, ama yeni bir isim, büyüleyici bir kıyafet ve gözler kamaştıran aldatıcı büyük bir lakapla karşınıza İbn Arabi çıkar*.)

Gazali, Allah'la ilgili sözlerine şöyle devam ediyor: " **Dünya semasına inişi vardır. O inişi de duyuları işlet*mek, organları hareket ettirmek içindir. Rasulullah'ın (s.a.v.) "Onun kulağı olurum..." sözünde işaret edilen odur. O halde işiten, konuşan ve gören odur, başkası değil** ."(*Gazali, Mişkatu'l-Envar: 125*.)

Gazali'nin hak ile halk (yaratıklar) birliğine inancını bu son cümle ifade etmeğe yeterlidir. Gördüğünüz gibi konuşan, gören ve işiten herkesin Allah (c.c.) olduğunu ifade ediyor. Bu kuruntularda haktan bir parıltı ve bu saçmalıklarda tevhidden bir kıvılcım olduğunu bir müslümanın kabul edeceğini sanmıyorum. Olsa olsa tasavvufi vahdet Cehennem'inin karanlıklarıyla ortalıkları doldurduğunu ve ölesiye nefesleri boğduğunu müşahade eder.

Gazali bu sözlerini ne kadar mantıksız ve tevhide ne kadar aykırı olduğunu farketmiş ve hak ehlinin şimşek*lerine hedef olacağını anlamış olacak ki bu saçmalıklarına karşı çıkanları " **Allah'ı (c.c.) bilmeyenler** " olarak nitelemiştir. Allah'ı (c.c.) bilmeyenler, dediği kimler ola? Allah'ı (c.c.) bilmeyenler, dediği Kur'an-ı Kerim'in ortaya koyduğu gerçek dine iman eden, Gazali ve benzerlerinin hurafelerine karşı çıkanlardır.
Evet, tasavvufun kahinleri onları böyle niteliyor. Doğrusu bu sözlerle Gazali, kitabının birini adlan*dırdığı gibi, Faysalatu'l-Tefrika Beyne'l-Kufri ve'z-Zendeke (küfür ve zındıklık arasında ayırımın ölçüsü) değildir. Bu öl*çü sadece ve sadece Gazali gibilerini sanık sandalyesine otur*tan, bu hurafelerini ve onlara inananları mahkum edip yerin dibine geçiren Allah'ın (c.c.) kitabı Kur'an'dır.
(*Gazali'nin bazı yazılarında selefiliğe dahiyane meyletmesine şaşmamalısınız. Çünkü*

Gazali'nin yüzleri çoktur. Zamanımızda değişik insanların karşısına bu yüzlerle çıkmıştır. Bakarsınız Eşaridir. Çünkü Nizamiyye Medresesi' nin sahibi Nizamulmülk böyle olmasını istemiştir.
*Halbuki kendisi felsefenin düşmanıdır. Çünkü o zaman kitlelerde felsefe düşmanlığı vardı. Bakarsınız, kelamcıdır. Ama Hanbeillerden çekindiği için kelamcılara düşman görünür. Örnek verdiğimiz yerlerde ve "el- Maznunu Biha ala Gayri Ehliha" kitaplarında tepeden tırnağa kadar Eşari ve tasavvufçudur. Diğer kitaplarında da bazen Eşari, bazen de Eşari Selefi karışımı olarak karşımıza çıkar. Bu şekilde her kesime hoş*andıklarını bildiği yüzle görünür. Bu yüzün hak yüzü veya batıl yüzü olması önemli değil*.)

Gazali ve Tasavvufçuların Keşfi:
(*Bu kısım Abdurrahman Abdulhalik'ın el-Fikru's-Sufi fi Dav'il-Kitab ve's-Sunne adlı kitabından alınmıştır*)

Gazali evliya diye adlandırdığı tasavvuf çul ara bir çok ilhamların geldiği ve keşf yolu ile gizli şeylerin onlara açık olduğunu iddia etmiş ve şöyle demiştir:

" **Enbiya ve evliyaya keşf vaki olur, kalplerine nur dolar. Bu okuma, yazma ve talim ile değil, belki dünyaya meyletmeme, zühd, kalbi dünya işleriyle meşgul etmeme, himmet künhüyle Allah'a (c.c.) yönelme yolu ile olur. Kim Allah (c.c.) için olur*sa, Allah da onun için olur. Bunun yolunun bütün dünya ilişkilerinden kesilme, kalbe dünyayı sokmamak, mal, çoluk çocuk, memleket, dünya, makam ve mevkiden himmeti kesmekle olduğunu söylediler. Hatta kalbi o dereceye kadar sabreder ki artık ona bir şeyin varlığı ile yokluğu eşit gelir. Sonra bir köşeye çekilir, farz ve revatip (sünnet)lerle yetinir, kalbini her şeyden boşaltmış ve himmetini toplamış olarak oturur. Düşüncesini Kur'an okuyarak veya bir tefsir mütalaa ederek dağıtmaz, ne hadis ne de başka bir şey yazmaz sadece aklına Allah'tan (c.c.) başka bir şey gelmemesi için çabalar. Halvette oturduktan sonra dili ile sürekli "Allah Allah " der ve kalbini ona bağlar. Dili hareket ettirmeyi terkedinceye ve kelimenin şekli silininceye ve sadece kelimenin manası kalbinde kalıp onunla doluncaya ar*tık lazımı gayri müfank bir hal alıncaya kadar bu durumda de*vam eder. Bu dereceye gelebileceği gibi vesveseleri defe*derek bu durumu daha da devam ettirebilir. Arna Allah'ın (c.c.) rahmetini çekme konusunda bir seçim yapma yetkisi yoktur. Çünkü bu yaptıklarıyla artık Allah'ın (c.c.) rah*metinin nefhalariHa maruz kalmış olur. Artık yapacağı şey, bu yolla enbiya ve evliyaya verdiği gibi, Allah'ın (c.c.) vereceği rahmeti beklemekten ibarettir.**

İşte o zaman niyeti sadık himmeti saf ve uygulaması güzel olmuşsa, artık şehvetleri onu rahatsız etmemiş ve nefsi kendisini dünyevi şeylerle meşgul etmemişse, kalbinde hayır parıltıları parlar. Başlangıçta ani şimşek gibi olur ama tekrar gelir, gecikebilir de. Tekrar gelince devamlı olabilir veya kesik olabilir. Devamlı olursa, bu devamlılık uzayabilir, uzamayabilir de. Böyle kişiler bunun artması için çalışabilir yahut bir türle yetinebilirler.

Bu konuda Allah'ın (c.c.) velilerinin menzilleri sayıla*mayacak kadar çoktur. Tıpkı yaratılışları ve ahlakları sayılmadığı gibi. Bu yol kendi tarafından mahza temizliğe, tas*fiye ve tecellilere sonra istidat ve beklemeye bakar! " (*Gazali, İhya-u Ulumiddin: 3/19-20*)

Keşfe ulaşmak isteyen tasavvufçuya dair Gazali'nin şu sözlerine bakınız:

" **Kalbini her şeyden boşaltmış ve himmetini toplamış olarak oturur, düşüncesini Kur'an okuyarak veya bir tefsir mütala ederek dağıtmaz, ne hadis, ne de başka bir şey yaz*maz... Sadece sürekli olarak Allah, Allah der..** ."
Acaba Kur'an ve Sünnette böyle bir şey var mıdır? Yoksa bununla tasavvufçu Allah'ı (c.c.) veya Allah'ın (c.c.) nurlarını yahut melekleri veya Rasulü görmez gibi elde etmesi mümkün olmayan bidat mı işlemektedir?! Bu bidat zikir sonunda acaba tasavvufçu şeytan ateşinin kıvılcımlarım, tuzaklarının ipleri ve müminlerin yolundan ayrı bir yol izleyenlerin uğrayacağı Cehennem ateşinin alevlerinden başka ne görebilir?

Tasavufçulara bu gibi saçmalıklarda akıl hocalığı yapan, onların küfür ve zındıklıklarının yayılmasına hizmet eden Gazali bütün bunlara rağmen tasavvufçulara meleklerin nazil olduğunu söylememektedir. Herhalde peygamberden sonra kendisine vahyin indiğini iddia eden kimsenin kafir olacağını bildiği için peygamberlere indiği gibi meleklerin tasavvufçulara da ineceğini söylememiştir.
Ama bunu söylememekle Gazali tasavufçuların tağutlarını kızdırmış olacak ki meşhur tağutları İbn Arabi bundan dolayı kendisini eleştirmiş ve yanıldığını söyleyerek **meleklerin peygam*berlere indiği gibi tasavvufçulara da indiğini sadece getirdikleri şeylerden birinin vahiy diğerinin ilham olduğunu söylemiştir**[/color].
(*Abdulvahhab el-Şa'rani el-Yevakit ve'1-Cevahir: 2/24, 25*)

Şöyle diyor:

" **Aralarındaki fark, meleğin inmesinde değil, indirdiği şeydedir. Çünkü meleğin peygambere indirdiği tabi olan veliye indirdiğinden başkadır. Melek tabi olan veliye ancak peygamberine ittiba etme ve hadis gibi kesin bilemediği şeyleri kendisine öğretmek üzere iner. Mesela alimlerin zayıf olduğunu söylediği bir hadisin sahih olduğunu ilham meleğinin ona bildirmesi gibi. Allah (c.c.) ehlinin bildiği şartlarla veli kendisi için artık o hadisle amel edebilir...**

Gazali ve başkalarını veliye meleğin inmeyeceğini söy*leyerek yanılmalarının sebebi zevkin yokluğudur. Süluklanyla bütün makamlarını bildiklerini sandılar. Kendileri için bunu kabul edip meleğin kendilerine inmediğini görünce, karşı çıktılar ve bunun peygamberlere mahsus olduğunu söylediler. Zevkleri sahih, ama hükümleri batıldır... Gaza*li ve başkaları Allah ehlinden kamil biriyle bir araya gelip meleğin tasavvufçuya indiğini kendilerine söyleseydi, bunu kabul eder ve karşı çıkmazlardı. Nitekim ilham meleği sayılamayacak kadar çok ilimlerle bize nazil olmuştur. Bi*zim gibi inanmayan bir çokları da böyle olduğunu söylemiş ve yolumuza düşmüştür."
(*Abdulvahhab eş-Şa'rani: age/84. Bunun detaylı eleştirisi ve keş*fe dayandırılan saçmalıklar hakkında geniş bilgi için bakınız, Abdurrahman Abdulhalik, el-Fikru's-Sufi fi Davi'l-Kitap ve's-Sunne: 175, 199, 1986 üçüncü baskı (çeviren)*)

İbn Amir el-Basri'nin Tanrısı (S.98)
Söylediklerimizin selefinden halefine kadar bütün tasavvufçuların dini olduğundan şüphenizin olmaması için bazı küçük putlarının dininden de söz edeyim. İbn Fand'm Taiyyesi'ne vezin ve kafiyede nazire yazdığı, tıpkı onun pis*likleriyle sıvadığı İbn Amir'in şu taiyyesine bakalım. Şöy*le diyor:

" **Sevgilim bana her yönden tecelli etti. Onu her mana ve surette müşahade ettim. Sırları**

keşfederek bana benden seslendi, o sırlar letafet ve yücelikte başkasının bulunmasından münezzehtir . (*Müslüman "Allah ortaktan münezzehtir" derken, tasavvufçular "Allah yardan münezzehtir" derler. Yani ondan başkası (gayri) yoktur, çünkü o her şeyin aynı (kendisi)dir*.)

Bana, kim olduğumu biliyor musun? dedi. Dedim ki "Ey seslenen, sen benim, çünkü sen benim hakikatimsin.
Baktım, ortağı olmayan ama kesretle örtünen mahza vahdetten başkasını görmedim.
Eşya çoğalmış halbuki hepsi (el-kullu) birdir, bir hüviyet içinde dercedilmiş sıfatlar ve zat,
Sen benim hayır, ben sensin (*Rabbine "Sen benim ve ben sensin" diyor. Halbuki bütün küfür ve inkarına rağmen İblis "****Onların dirileceği güne kadar bana mühlet ver****." 'Hicr: 15/36) diyordu. Kafir ve melun, tasavvufçular kadar küfür* de ileri giden yok*.) **her türlü gayr ve ortalık*tan münezzeh bir vahdet** ."

Sadreddin Konevi'nin Tanrısı (S.99)
(*Sadrettin el-Konevi Muhammed b. îshak olup h. 673 miladi 1274 yılında ölmüştür. Nasıruddin et-Tusi ile içli dışlı olmuştur.)*

Neratibu'l-Vücut" kitabında Konevi şöyle diyor: " **İnsan hakkın kendisidir. Zat, sıfat, arş, kürsi, levh, kalem, melek, cin, gökler ve yıldızlar, yer ve içindekiler, dünyevi ve uhrevi alim, varlık ve içindekilerdir insan. Hakkın kendisi odur.** (*Tasavvufçular hak kelimesiyle Allah'ı (c.c.) yahut yaratılmış suretlerde tecelli etmeden önceki ilahi hakikati kastederler*) **Halk da odur. Kadim ve hadis odur** ."(*Sadrettin el-Konevi; Neratibu'l-Vücud Şam Zahiriyye Kütüp*hanesi 5895 de kayıtlı el yazmasından naklen el-İnsanu'l-Kamil 115 Dr. Bedevi.)* **Konevi'nin bu sözlerindeki putperest unsurları sanırım okuyucuya göstermeye gerek yoktur. Çünkü her şey ortada ve gözler önündedir.**

Abdulgani en-Nablusi'nin Tanrısı (S.99-101)

(*Abdulgani b. İsmail en-Nablusi h. 1143 miladi 1731 yılında ölmüştür. Meşhur tasavvufçulardan olup "İzahu'd-Delalat fi Cevazi Semai'l-Alat yanında başka eserleri de vardır.*)
"**Sana biat edenler, ancak Allah'a biat ediyorlar**."(Feth: 48/10) ayetini izah ederken en-Nablusi şöyle diyor: " **Yüce Allah Peygamber Muhammed'in Allah olduğunu, biatim da Allah'ın (c.c.) biati ve biat için uzatılan elinin Al*lah (c.c.)'m eli olduğunu haber vermiştir** ."

Yüce Allah'ın (c.c.) Hz. Musa'ya **''Ben seni seçtim**." (Taha: 20/13) ayetini de şöyle açıklıyor: " **Ben olman için ve ben sen olmam için, benden sana vathyedileni dinle. Bu da gafil insanın kendi nefsiyle konuşmasına benziyor o nef-siyle konuşuyor ve nefsi onunla konuşuyor** "

Yine Yüce Allah'ın (c.c.) Hz. Musa'ya: "**Benim nezaretimde yetiştirilmen için sana kendi sevgimi lütfet*tim**" (Taha: 20/39) ayetini açıklarken de şöyle diyor: " **Zatımı sana giydirdim ki onunla ben görüneyim ve sen kay*bolursun. Sen görünürsün, ben kaybolurum. İkisi iki değil, bir kişidirler.** " (*Abdulgani en-Nablusi, Hulmu Şathi'l-Veliyyi*

*Şam Zahiriyye Kütüphanesi 4008 no'da kayıtlı el yazması kitabından naklen Dr. Bede*vi Şatahatu's-Sufiyye: 153*.)

en-Nablusi kadar utanmadan yalan söyleyen ve batılı terviç etmek için iftirayı meslek edinen kimse görmedim. Vahdeti vücut inançlarında tasavvufçuların Kur'an ve Sün*nete bağlı kaldıklarını söyleyerek şöyle diyor:

" **Rabbimizi tanımada Kur'an da kendisinin kullandığını kullanmada, peygamberin onun için kullandığım kullanmada azığımız ve dayanağımız Kur'an'ı Kerim'e ve Rasulullah'ın sünnetine sarılmaktadır** ." (*Şatahatu's-Sufiyye aynı yer. Tasavvufçular bu iki yüzlülükle müslümanları dinlerinde aldatırlar. Çünkü canına okumak için batıla hak elbisesini giydirirler*.)

Edepsizce küfürle yetinmemiş ona çok adi bir iftirayı eklemiştir. Vahdeti vücuda sarılmada azık ve dayanağının Kur'an olduğunu iftira etmiştir. İnanıyorum ki en-Nablusi'nin akidesinden habersiz olarak naklettiğimiz son parag*rafı okuyan bir kimse onun kalbi hakkın nuru ile taşan ve mümin olduğuna inanır. Bütün tasavvufçular böyledir. Her duruma uygun bir kıyafet giydirir ve okuyucuyu memnun edecek bir süs verir. Ne zaman ona inanırsa onu avlar ve öl*dürür. Çünkü hepsi anlatımda batıla hak elbisesi giydirirler.

Allah'ın (c.c.) kitabına kin ve nefret savaşı açan sapık bütün fırka ve inanç mensupları bu şekildedir. Allah'ın (c.c.) vahyini açıkça yalanlamıyor öldürücü iki yüzlülüğüyle hedeflerini maskeleyip lafızlarını kutsallaştırdığını söyleyerek onlara Allah'ın (c.c.) hiç cevaz vermediği ve Kur'an'la hiçbir ilişkisi bulunmayan manalar giydiriyor. Bu kılıfla bakarsınız küfrün anlamını iman ve batılın hak*kın kendisi olduğunu söylüyor onun için bunların Allah'ın (c.c.) sözünü yalanlamada en alçak ve en korkunç olduğu görülür. Küfrünün sinsiliğinde Bahailik ve davetinin deccallığında Kadiyanilik söylediklerimin en açık delilidir. İkisi de Allah'ın Kitabına ve Rasulünün Sünnetine inandığını iddia ettiği halde bakarsınız Allah'ın (c.c.) Rasulü'nün ve Kur'an'ın en amansız düşmanları onlardır.

İbn Besiş'in Tanrısı (S.101-102)
(*Şazaliyye tarikatının ileri gelenlerinden Abdusselam b. Beşiş'tir.)*

îbn Beşiş'in uydurduğu vird büyüleyici bir emel teşkil et*miştir. Tasavvufçuların içine düştükleri ümizsizlik ve dök*tükleri gözyaşları bedbinlikten sonra okşayıcı bir seher yeli rolü oynamıştır. Çünkü tarikat farklılığına rağmen hepsi de onu kutsallık ve rabbanilik saçan bir vahiy, secde melek*lerini huşu içinde kıldığı bir namaz ve Firdevs örtüleri için*de hurilerin okuduğu bir teşbih sayarlar.

Seher gecenin alnından öptükçe put tapınaklarında tasav-vufçuların okuduğu şu virde bakalım: " **Allah'ım kendisin*den sırların yarılıp çıktığı, nurların fışkırdığı ve gerçek*lerin kendisinde yüseldiği kişiye salat eyle** ."

Tasavvufun Hakikati Muhammediye mitolojisini açıkça dile getiren hezeyanlar! Ancak bu hezeyanların sesi yavaş yavaş yükselerek feryada ve naralara dönüşmektedir. Şöy*le devam ediyor:

" **Her şey onunla vardır, çünkü denildiği gibi vasıta ol*masaydı kendisi için vasıta yapılan olmazdı. Allah'ım, o sana delalet eden kapsamlı sırrındır. Senin için ve önünde**

duran en büyük perdendir ."

Sonra çılgın bir vaziyette inancı üzerindeki maskeyi yırtarak Allah'a (c.c.) şu tasavvufi küfür kelimelerle yalvarmak*tadır: " **Beni ehadiyyet denizlerine at, tevhid bataklıkların*dan kurtar. Vahdet denizinin pınarına batır ki ancak onun*la göreyim işiteyim, hissedeyim ve bulayım** "

Her tarafı sesizlik ve sükunetin kapladığı bütün varlık*ların lisanı hal ile Allah'a (c.c.) teşbih ettiği, mümin gön*lümün yüce yaratıcı için sevgi ve imanla dolduğu seher vaktinde tasavvufçular Allah'a (c.c.) " **Bizi tevhid bataklığın*dan kurtar** " diye yalvarıyorlar! **Küfür ve ilhadın ancak bu kadarı olur**!

Muhammed ed-Demirtaş Tanrısı (S.102-103)

(*Muhammed ed-Demirtaş el-Muhammedi olup h. 929 yılında ölmüştür*.)

ed-Demirtaş vahdet inancını şöyle dile getiriyor:

" **Örtü kalkmadan önce bir zamanlar benim sana zikr ve şükreden olduğumu sanıyordum,**
Karanlık çekilince artık zikreden ve zikredilenin sen ol*duğunu gördüm ." (*ed-Demirtaş el-Kavlu'1-Ferid: 16 h. 1348 baskı*)

Bakınız şu işe! Şu mülhid bile gözünden örtü kalkıp kendisinin Allah olduğunu iddia ediyor! Şöyle devam edi*yor:

" **Her şeyde bir mevcut olan sadece odur. Ancak vehim*de "başka" diye adlandırılmıştır** ."

Buradaki "kullu" kelimesi kapsam ve şümul bakımından her şeyi içerir. Hissin idrak edeceği, vehmin haya edeceği veya güdülerin farkına varacağı ne varsa, hepsi zat ve sıfat olarak Allah'ın (c.c.) aynı (kendisi)dir. Ne var ki vehim (kuruntu) bu gerçek ile akıllar arasında engel olmuş, onlar da hissedilen bütün bu varlıklar ve zihinsel suretlerin Al*lah'tan (c.c.) başka şeyler olduğunu sanmıştır. Onun için şöyle diyor:

" **Allah'tan (c.c) başka varlık yoktur, başkası vehim ve hayaldir** ." (*ed-Demirtaş age: 14*)

İbn Acibe'nin Tanrısı (S.103-104)

*(Ahmet îbn Acibe el-İdrisi el-Masi, hicri onüçüncü asrın orta*larında ölmüştür.)*

Sinsi bir şii Fatimi ruhla beslenen İbni Acibe, İbn Ataullah'ın Hikemin'den şu beyitleri alıp, aşağıda belirteceğimiz gibi açıklamaktadır.

" **Bir rab, bir kul ve zıddı nefyetmek mi? Ona dedim ki, bende böyle bir şey yok! Öyleyse sizde ne var? dedi. Bizde vücudun varlığı ve vecdin yokluğu, hakkı terkederek bir hakkı tevhid vardır. Benden başka hak yoktur.** "

Beyitleri şöyle açıklamaktadır:

" **Anlamı şudur: Ubudiyet için rububiyet manalarının sır*larından ayrı ve kendi kendine kaim müstakil bir yer kabul ederek (Allah-alem) ayırımı yapanları reddetmektedir. Çünkü bu ayırımın olması halinde ubudiyet rububiyetin vasıflarına aykırı düşer. Halbuki hakkı (Allah'ı) tevhid ederken "Onun hiçbir zıddı yoktur" diyorsun. Eğer favkı (Allah-alem ikiliğini) kabul edersen, kendi sözünü nakzetmiş (onunla çelişmiş) olursun. Onun için İbn Ataullah "Ve zıddı nefyetmek" demiştir. Burada vav harfi beraberlik bildirmekte olup bu beraberlik inkar edilmektedir. Yani ubudiyet rububiyetin vasıflarına aykırı olduğu halde ve rububiyetin zıddı kabul edilmemişken, müstakil bir rab ve müstakil bir kul olabilir mi?**

Gerçek şu ki Allah fark kalıplarında bütün varlıkların görünümünde tecelli etmiştir. (Yani bütün varlıklar Al*lah'ın görünümü olup varlıkları Allah'ın varlığından ayrı bir şey değildir.) Ubudiyet kalıplarını izharda rububiyyet azametiyle zahir olmuş (görünmüş) tür. Hepsi bu kadar! "
(*İbn Acibe, Ikazu'l-Himem fi Şerhi'l-Hikem: 209 vd*.)

Sinsi bir şii Fatimi olan İbn Acibe'nin bu sözlerini biraz açalım. Şunları söylemek istiyor: ***İnanıyoruz ki rububiyetin zıddı yoktur. Zat ve sıfatlarda rububiyetten farklı olan bir ubudiyetin varlığını kabul edersek kendi kendimizle çelişkiye düşmüş ve söylediklerimizi yalanlamış oluruz. İnanılması gereken şey, mutlak vahdet (teklik)tir. O da kulun rabbin bizzat kendisi olduğudur. Ancak bu şekilde "Rabbin zıddı yoktur" sözümüzle çelişkiye düşmemiş oluruz***.
(*Goldziher şöyle der: "Tasavvufçular düşüncelerini bilerek Kur'an ve Sünnet'e katmaya çabalamışlardır. Böylece Philo'nun mirasını İslam'a aktarmışlardır." Bkz. el-Akide ve'ş-Şeria:140*.)

Hasan Rıdvan'ın Tanrısı (S.104-105)
(*Hasan Rıdvan hicri 1310 yılında ölmüştür. Çağdaş tasavvufçu sayılır*.)

Hasan Rıdvan "Ravdu'l-Kulub el-Mustetab" adlı uzun şi*irinde şöyle diyor

" **Alemde onun dışında bir şey yoktur, eşya onunla birlenir,
Vehmedilen varlığın çokluğu esasında birlikte yokluktur,
Hak bütün eşyada zahirdir ve görünen tezahürleri (varlıklar) onun sırrı ile kaimdir.
Zerrelerden her bir zerre her şeyin O'nun (Allah'ın) zatının aynısı olduğunu söylüyor,
Vahdeti vücud (varlığın birliği) her şeydedir, ancak farik (ayırıcı özellik) var gibi kabul edilir,
O halde hudus ve fena ile nitelenmesi veya tarif edilme*si (marife getirilmesi) zarar vermez** ."
(*Hasan Rıdvan, Ravdu'l-Kulub el-Mustetab:269, hicri 1322 baskı.)*
Hasan Rıdvan tasavvuf yoluna girenleri müjdeleyerek şöyle devam ediyor:

" **Nuru artmaya devam eder ve nihayet onda tevhid kemal bulur,
Vahdeti vücudun sırrı kendisine açılır ve zevkini ondan alır,
Kastedilen vahdet nuru ile görülen çokluk yok olur,
Birleyici gözü ile kainatta bir tek zattan başka bir şey görmez** ." (*Hasan Rıdvan, Age:l 15*.)

Ve kendini ilah edinen Ebu Yezid el-Bistami (S.105)
(*Horasan'ın Bistam şehrinde doğmuş ve hicri 874 yılında ora*da ölmüştür. Zamanın meşhur tasavvufçularındandır*)

Şimdi de Tayfur Ebu Yezid el-Bistami'nin saçtığı zındıklığı dile getiren şu sözlerini nakledelim:

" **Allah'tan Allah'a çıktım, nihayet benden bende "Ey ben sen olan" diye seslendi** .(*Feriduddin Attar, Tezkiratu'l-Evliya: 1/160.)* **Ve "Sübhani (kemal sıfat*larıyla muttasıf ve noksan sıfatlardan münezzehim) ma a'zama şa'ni (şanim ne yücedir!)** "
(*Feriduddin Attar, Age aynı yer. Ebu Yezid el-Bistami'nin İslam inançlarıyla bağdaşmayan sözlerini tasavvufçular red ve inkar edecekleri yerde onları temize çıkarma, haklı gösterme ve savunma yoluna gitmişlerdir. Mesela Celaleddin er-Rumi bu yolu izlemiş ve Bistami'nin sözlerini hep temize çıkarmağa çalışmıştır. Ahmed Eflaki, Meııakibu'l-Arifin: 2/39-40, Milli Eğitim Basımevi istanbul 1966.)*

Küçük tanrıların ana büyük tanrıçanın dinine nasıl bağlı olduğunu görüyorsunuz, değil mi?!

FÜYUZAT-I RABBANİYE - ABDULKADİR GEYLANİ

Yüce Rabbimi mana aleminde gördüm ve kendisine sordum “.İddiası ve yalanı (S.17-18)

YÜCE RABBİMİ MANA ALAMİNDE GÖRDÜM VE KENDİSİNE SORDUM

• Ev Rabbim! dedim, aşk'ın mânası
Buyurdu ki?

• Aşk, âşıkla mâşuk arasında bir hicaptır.
Rabbim devamla buyurdu:

— .Ey Gavs-i A'zam' Tevbe etmek istediğin zaman, gü*nah üzüntüsünü iş âleminden ; korku ve tehlikeleri gönülden çıkarman gerekir. Bu takdirde Bana ulaşırsın! Aksi halde alay edenlerden, işi alaya alanlardan olursun.

Ey Gavs-i A'zam! Benim HARİM-I İSMETİME girmek istediğin zaman, artık ne mülk ve melekûte ve ne de ceberûta iltifat etme, çünkü mülk, âlimin şeytanıdır. Melekût, arifin şeytanıdır. Ceberut vâkıfın şeytanıdır. Bunlardan birine razı olan kimse Benim katımda koğulmuşlardan sayılır.

Ey Gavs-i A'zam! Mücahede, müşahededen bir denizdir.

Bu denizin balıkları orada bekleyenlerdir. O .halde müşahede denizine girmek isteyen kimsenin. mücahedeyi seçip beğenmesi gerekir. Çünkü mücahede, müşahedenin ay'ıdır. Sonra Rabbim bana buyurdu ki:

• Ey Gavs-i A'zam! istekliler için mücâhede lâzımdır, Bana olan lüzumları gibi.

• Ey Gavs-i A'zam! Kullarımdan Bana en sevgili olan, anası - babası ve evlâdı bulunduğu halde kalbi benimle meş gul bulunan kimsedir. O kadar ki, babası ölecek olursa onun için hiç bir üzüntü taşımaz. Evlâdı ölecek olursa, evlâd üzün* tüsü diye bir hali görülmez, işte kulum bu mertebeye yükse* lince artık o benim yanımda babasız ve evlâdsızdır. Öylesinin dengi de bulunmaz.

VE RABBİM BUYURDU:

— Ey Gavs-i A'zam! Benim sevgim sebebiyle baba yokluğunun tadını hissetmiyen kimse, Vahdaniyet ve Ferdâniyet lez*zetini bulamaz.

— Ey Gavs-i A'zam! Bir yerde Bana bakmak istediğin zaman, içinde Benden başkası bulunmayan bir gönül seç!

Dedim ki:

• Ya Rab! İlmin ilmi nedir?

• İmin ilmi, ilimden yana bilgisizliktir, buyurdu ve sonra devam etti:

• Ey Gavs-i A'zam! Gönlü mücâhedeye meyleden, kul'a müjde olsun!.. Gönlü şehvetlere meyleden kul'a da yazıklar ol*sun!

GAVS-I A'ZAM DİYOR Kİ:

Rabbimden Mi'rac hakkında sordum. Buyurdu ki: «Benden başka, her şeyden sıyrılıp yükselmektir. Böyle bir mi'racm ke*mâli yükselme ve huzurda sağa - sola iltifat etmemektir.»

Ve sonra buyurdu Rabbim:

— Ey Gavs-i A'zam! Benim katımda Mİ'RAC'ı olmayan kimsenin namazı namaz sayılmaz. Namazdan mahrum olan kimse Benim yanımda mi'racdan da mahrumdur.

Rabıta zikirden üstündür yalanı (S.38)

YARARLI BİR UYARMA

Rabıta ve onun keyfiyeti... Rabıta zikirden üstündür. Zira rabıta, Şeyh'in suretini düşünüp düşünce şeridinden geçirmek* tir. Böyle olunca da rabıta, mürîd için zikirden daha faydalı, daha münasibdir. Çünkü irşad makamında olan Şeyh, Cenâb-ı Hakk'a vâsıl olmakta müridi için bir vasıtadır. Mürid şeyhiyle gönül münasebeti kurup arttırdığı nisbette, içkide feyiz kaynaklan artar ve böylece yakın bir zamanda arzusuna erişir.

O halde müride gereken, önce Şeyhinde yok olmak', sonra da Allah-u Teâlâ'da fena bulmaya vâsıl olma imkânını elde et*mektir.

Abdulkadir Geylaniden yardım isteme zulmü (S.56)

RAHMAN VE RAHÎM OLAN ALLAH'IN ADIYLA
Çok önemli bir konu ile karşılaştığında, seni üzen bu musibetin Allah tarafından def'edilmesini arzu edecek olursan önce, ya yatsı namazından sonra ya da seher vaktinde iki rekat namaz kıl; bu namazın her rek'atinde Fâtihâ'dan sonra onbir defa İHLAS suresini oku. Sonra da selam verdikten sonra Allah'a secde götür de arzu ve ihtiyacını iste! Başını kaldırın*ca Peygamber (A.S.) Efendimize onbir kere salâvat-i şerife getir. Sonra da kalkıp IRAK cihetine KIBLE'nin sağ tarafına yönelerek on bir adım atıp yürü.

Birinci adımda , Ya Şeyh Muhyiddin ! söyle.
İkinci adımda Ey Efendimiz Muhyiddîn!
Üçüncü adımda: Ya Mevlânâ Muhyiddîn!
Dördüncü,.adımda; Ey; hizmete lâyık Muhyiddîn!
Beşinci adımda: Ey Derviş Muhyiddin!
Altıncı adımda: Ey Hoca Muhyiddin!
Yedinci adımda: Ey Sultan Muhyiddîn!
Sekizinci, adımda: Ey Şah Muhyiddîn !
Onuncu adımda: Ey Kutup Muhyiddîn !
On birinci adımda: Ey Efendiler efendisi (Seyyidler seyyidi Abdulkadir Muhyiddîn!)

Diye çağır. Sonra şöyle söyle:
Ey Alah'ın kulcuğu, benim imdadıma yetiş. Allah'ın izniyle bana yardımcı ol! Ey insanlar ve cinlerin Şeyhi! Bana imdad eyle, ihtiyacımın yerine gelmesinde bana yardım elini uzat.

Şu maskaralığı görüyormusunuz !!

Abdülkadir Geylani'nin şirk ve küfür manzumesi (S.57-62)

GAVS-İ A'ZAM'IN VESÎLE ADLI MANZUMESİ

(Bu manzume, zikirden sonra okunur).
Düşünce gözüyle Hazretinin merhametine baktım,
O'nu gönüllere tecellî edip şefkatli bir dost olarak gördüm ! Sevgisinin dolu kabından bir kâse bana içirdi, Böylece benim sarhoşluğum o kaseyi sunandan oldu!

O artık her gün ve her gece bana bu şerbeti sunup durdu.
Ve beni tam bir sevgi gözüyle koruyup gözetti.
Benim kabrim Beytullah'dır, gelen onu ziyaret eder,
Ona seğirtir de izzet ve rıf'at ile yüce makama erişir. Benim sırrım, Allahın sırrıdır, halk ile seyreder. Yanıma sığın, eğer sevgimi arzu ediyorsan!
Benim emrim, Allah'ın emridir; eğer ol! dersem oluverir;
Hepsi de Allahın emriyledir, ama sen benim kudretime hükmet!

Mukaddes Vadide, oturmuş bir vaziyette sabahladım. TUR-İ SİNA üzerinde kendi kaftanımla belirgin oldum.

Varlık âlemi her yanda benim, için, hoş bir hal aldı;
Ben de sağlamlaştırılmış niyetimle ona lâyık oldum. Benim, şeref doruğunda dimdik bir sancağım vardır; Onun kaaidesi öylesine yüksek ki her ümmet onun karşısında eğiliyor.

İlim ancak benim haber verdiğim denizden gelir; Nakil de ancak benim sahih rivayetimden olabilir. Bizim toplantımız beyaz bir inci üzerinde olur; Dostların içtimai da KABE-KAVSEYN'de vücut bulur.
İsrafil'i, Levh'i ve Rızâ'yi ayan-beyan gördüm; İlâhî celâl nurlarım bakışımla müşahede ettim! Bütün-göklerin ötesine baktım, müşahedede bulundum; Arş, Kürsî de bunlar gibi elimde katlıdır.

Allahın bütün beldeleri hakikaten benim mukimdir; Onun kutubları benim hükmüm ve buyruğum altındadır. Vücudum, hakikat sırrının sırrında seyretmekte; Mertebelerim ise bütün mertebelerin üstünde bulunmakta.

Anım , gözleri cilâladı, daha önce onlar göremez halde idiler;

Kopuk ve perişan halde olan âşıkların gönlünü diriltti. Bütün ilimleri ezberledim de onun alâmeti oldum. Bununla da teşrif hıl'atı üzere güzel görüntü arzettim.

Allah ile aramızdaki bütün hicapları bir bir kopardım ve Durmadan muhabbet yolunda yükselerek seyrettim. Sevgi şerbetini sunan bana tecelli ederek dedi ki: Kalk da bana doğru gel, bu Hazretimin sevgisinde olan vuslat şerbetidir.

Beri gel, hiç de korkma, hicapları kaldırdık, Artık Benim şarabım ve rü'yetimle hoşça yararlan! Eriştiğim sarhoşluğumun nefisliğinden bu rü'yetle, Doğu, batı, kıble yönlerine, kara ve denize kolaçan ettim.

Böylece her cihetten bir nice sırlar bana açıklandı, Yöneldiğim her taraftan nurlar benim için belirgin oldu.

Öyle mânalara şahid oldum ki eğer onların sırrı, Yüksek dağların tepesine görünüp arz-ı endam etseydi o dağ*lar parçalanıp ufahrdı.

Onun gibi güneşin doğduğu ve sonra battığı ufuklar Ve Allahın yeryüzündeki kıt'alan, adım attığım zaman tuz-buz olurdu.

Bütün bunları bir küre gibi elimde çevirmekteyim, Bakışımın alabildiğine uzunluğu üzerine bunlarla tavaf etmekteyim.

Ben ,hakikaten varlığın kutublarının kutbuyum.
Diğer bütün kutublar üzerinde izzet ve saygıdeğerliğim vardır.

Bütün tehlike ve korkunç hallerinde bize tevessül et, Varlık ve eşya içinde himmetimle senin imdadına koşarım.

Ben, müridim için korktuğu şeylere karşı koruyucuyum. Onu her türlü şer ve fitneden muhafaza ederim.

Müridim ister doğuda ister batıda
Hangi beldede bulunursa bulunsun onun yardımına uzanırın:

Ey bu manzumeyi yazan, söyle, korkma! Çünkü sen inayet gözüyle korunmuşsun.

"Vaktin Kaadirisi ol, Allah için ihlâs üzere bulun, Mutlu olarak, sevgi yolunda sâdık bulunarak

Atam Resûlullah'dır, ondan kasdım Muhammed.
Ben Abdülkadirim, izzet, şeref ve makamım devam etsin!

MANEVÎ SARHOŞLUK KASİDESİ

Buna "Hamriyye Kasidesi" denir. Okunmasında sayılamayacak kadar faydalar mevcuttur. Daha çok füyuzat-ı Semedaniyyeyi celbetmek ve Ab dulkadir Geylânî Hazretlerinin vasıtasiyle feyiz- lere nail olmak içindir. Her bevtin ayrı bir özel* liği vardır.

RAHMAN VE RAHİM OLAN ALLAH ADIYLA

Sevgi bana visal kaseleriyle içirdi, Manevi sarhoşluğuma dedim ki: Bana doğru gel!

O da ban doğru koşarak, yürüyerek kâseler iğinde geldi. Artık ben sarhoşluğumu efendiler arasında anladım: Ve sair kutublara dedim ki: Toplanıp Han'ınma gelin, girin, sizler benim adamlarımsınız.
Aşkla gelin de için, siz benim askerlerimsiniz! Topluluğa, şakilik eden kadehleri doldurun. Sarhoşluğumdan sonra artığımı içtiniz.
Fakat ne benini yüceliğime, ne de ittisalime ulaşabildiniz.
Yüksek makamınız hep bir aradadır, fakat Benim makamım sizin üstünüzdedir ve hep öyle yüce kalacaktır.
Ben Hakk'a yakınlıkta yalnızım, Bu yakınlık beni kendine çevirmektedir. Celâl sahibi bana yeterdir. Her şeyhin Bozdoğanıyım beri, Erenler arasında benim benzer halim kimde var?

İlim öğrendim, ta ki KUTUB oldum. Efendiler Sultanından saadete erdim.
Azim ve gayret alametli bir hıl'at bana giydirdi. Kemal tacıyla beni taçlandırdı.

Kadîmi sırrına beni muttali kıldı.
Beni teçhiz edip istediğimi verdi. Davulum gökte ve yerde çalındı, Saadet pırıltısı bana zahir oldu.
Ben Hasen'e mensubum, has oda makamımdır.

Ayaklarım erenlerin boyunları üzerindedir. Rabbim beni-bütün kutublar üzerine mütevelli eyledi. Her hâl u kârda hükmüm geçerlidir benim.
Allahın bütün beldelerine baktım,

Bir hardel gibi hükmüme bağlanmıştır. gayet sırrımı ateş üzerine atacak olsam, Ateş benim hâlimin sırrından sönüp gider.
Sırrımı bir ölü üzerine atacak olsam, Mevla'nın kudretiyle kalkıp yürüyerek bana gelir. Ve dağlar üzerine sırrımı atacak olsam, Dağlar paramparça olup kum haline gelir.
Sırrımı denizlere atacak olsam. Hepsi de yerin dibine geküip zeval bulur. Geçen ve sona eren his bir ay ve yıl yok ki, Olup bitenleri ulaştırıp, bana haber vermesin.

Onların bana olan bildirisi, devam eder, O halde sen artık benimle zorlu çekişmeyi bırak !
Allah'ın beldeleri benim mülküm ve hükmüm altındadır, Benim vaktim ise öncesidir ki öncesidir ki bana safa getirdi.

Ey, müridim! Söz gezdirenden korkma,
-Çünkü ben savaş anında bir savaşçıyım.

Rabbim bana yüksek rütbe verdi, yücelere eriştim,
Ey müridim! aşk içinde hayran ol, gönlünü hoş tut, neş'elen,
İstediğini işle, çünkü İSİM yücedir.
İstediğini işle, çünkü İSİM yücedir.
Her velinin uğurlu bir kademi var
Ben ise Peygamberin uğurlu kademi üzerinde dolunayım !
Ben Ceyliyim ismim Muhyiddin,

Adım şanım dağların başında, bayraklaşmıştır. Meşhur olan isim ise Abdulkadir'dir, Atam, Kemal sahibinin tâ kendisidir.

Abdülkadir Geylani manzumelerinde Allah'a iftira etmesi (S.66-76)

GAVS-I AZAM DİĞER BİR MANZUMESİ'NDE DİYOR Kİ:

Veliler üzerine attım burhanımı, sırrımı,
Sırrımı sırrından ve ilanından uyuklayıp kaldılılar
Kadehim sarhoş etti, şarabımla akşamladılar.
Şuhûd ve irfanımla, sarhoş olup havran kaldılar.
Ben önceden önce tebcile değer bir KUTUB idim.
Melekler beni tavaf etti r Rabbim beni isimlendirdi.
Ceddimin bana yakın bulunduğu bir mekâna.
Ulaştığım zaman bütün perdeleri araladım!
O, yüzünün nûrundaki esrarı keşfedip açtı,
Tevhid şarabından bir kadeh doldurup bana sundu.
Evet, ben bembeyaz bir inci verıza mertebesinin sideresiyim.
Nûrlar bir bir bana.tecelli etti, onları Rabbim veerdi..
hazrete övgü değer ARŞ'a vasıl oldum,
Rabbim hakikat şarabından sundu, münacâtıma kapı açtı.
İlâhî Arş'a ve ilâhî Levh'e nazar kıldım,
Melekler arz-ı endam etti,
Rabbim bana ad verdi. Bir nazarla bana visal tacım giydirdi,
Teşrif ve kurbiyet hıl' atını sundu.
Eğer sırrımı Dicle'ye atacak olsaydım,
Sırrımın burhanından çekilip kaybolurdu!
Ve eğer sırrımı LEZZA üzerine atmış olsaydım,
Saltanatımın azametinden onun ateşi, sönerdi!
Ve eğer sırrımı bir ölü üzerine_atmış olsaydım,
Allah'ın izniyle o dirilip kalkar ve bana seslenirdi!
İncîl üzerinde durdum, tâ ki onu şerbettim,
Tevrat'ı yorumladığı, îbranice şatırları çözdüm.
Musa'ya indirilen YEDÎ LEVHA'yı birden kavrayıp anladım,
Zebur ve Kur'ân'ın âyetlerini bir bir açıkladım!
İsâ'nın çözüm yaptığı remzi çözüp ayırdım,
Süryanice. olan bu remizle İsa ölü diriltirdi.
Henüz kardeşim ve arkadaşım Musa bin Imrân

Meydana çıkmadan önce ben ilim deryasına daldım!
Allah'ın erenlerinden olan,benim yüce mevkiime
Nâil oldu.Aslında ceddim Resulullah beni terbiye edip büyüttü!
Ben vaktin Kaadrisiyim: Abdulkadir,
Muhyiddin ile künyelendim, aslım Geylanlı.

DİĞER BİR MANZUMESİ

Benim ocağımı tavaf et yedi defa, emânıma sığın!
Her yıl beni ziyaret için meşguliyetten sıyrıl!
Ben sırların sırrıyım,. sırrımın sırrından gelir,
Ka'bem elimin ayasıdır;bestim ise şarabımdır.
Ben ilimleri yayanım, ders ise meşguliyetim,
Alemde her imâmın şeyhiyim ben...
Bulunduğum mecliste Arş'ı gerçekten görürüm.
Ondaki meliklerin hepsiönümde kalkıp saygı gösterir!
Velîlerin hepsi kesin. dediler ki:
Sen halkın hepsinin üzerinde KUTUB'sun!
Dedim ki onlara susun ve dinleyin sözüm kesindir:
Kutub ancak benîm hizmetçim ve uşağımdır!
Her KUTUB tavaf eder Beytullah'ı yedi defa,
Ben ise Beyt'in kendisiyim çadırımı tavaf ediciyim.
Rabbim gözümün önünden hicab ve perdeleri kaldırdı,
Beni huzura ve has bir makama davet etti.
Yedi pordeyi birden kesip atmak; Ve İlâhî ,ARŞ'ın yanındaki makamına (yükselmek),
(İşte o makamda) Rabbim şeref ve izzet tacını bana giydirdi,
Bu giydirme nadide kumaş ve hüllelerle hitam buldu.
Azizlik atı , soylu atımın eyeri altındadır.
Üzengim yüksektir, kınım ise beni himaye edicidir.
Arzu yayımı düzeltip gerdiğim, zaman,
Cehennem ateşi ondan (fırlayan) okum olur!
Yeryüzündeki diğer tarafalarının hepsi hükmüm altındadır.
Ve yer küre elimde bir güvercin yumurtası gibidir.
Güneşin doğduğu ufuk Batıda aşağı kademededir.
Adımım ise onu dikkatle aşıp geçti.
Ey müridim! Benim devamım sana kolaylık sağlar,
Şerefli bir hayat, yüksek ve saygı değer bir makam,
Ey Müridim! Beni doğuda çağıracak olursan,
Veya batıda, ya da denizlerde seyrederken...
Yardımına koşarım, atmosferin üstünde bile olsan...
Her hasma karşı ben kaza kılıcıyım...
Haşır günü müridime şefaatçiyim ben,
Rabbim katında,sözüm ise reddolunmaz.
Ben,hem şeyh ,hem salih, hem de veliyim,
Hem KUTUB'um ve insanların önderiyim.
Ben Kaadir olan mevlanın kuluyum,, vaktim pek hoş,
Dedem Mustafa'dır, imamlık ise bana yeter.
Ceddime her vakit salat u selam olsun,
Hanedanına da olsun uzun müddet..

SATIH HAKKINDAKİ MANZUMESİ

Bir himmetim var ki himmetlere üstün gelir,
bir tutkunluğum var ki Levh ile Kalem yaratılmadan
Bir dostum var ki keyfiyeti meçhul, benzeri yok
Benim bir makamım bir evim, bir de haremim var,
Bana doğru haccedip gelin, evim kurulu bir kâbe,
Beytin sahibi yanımdadır, koruluğu haremimdir.
O ne karar kılar, nemahmurluğu kalkar.
Sevgili ona bayrak gibi sözle işâret etmedikçe
Koruluğun etrafında savaş meydanı süvarilerini buldum
Kılıçları kınında sıyrılmış ,maksatları beni yok etmekti.
Aralarında cevelân ettim, elimde onları biçecek (silâh vardı)
Sırt çevirip hezimete uğradılar biçilmekten kurtulmak için
Kadirî tarikatımız halk arasında öyle savaşçı
Süvarileri var ki, bu ezelde yaygı olmuş bir sırdır.
Denizlere daldım, cevherlerini çıkardım,
Ama benim kademime üstün olan bir kadem göremedim!
İşte bu benim ASAMDIR. ki onda nice hacetlerim va
Bir gün onunla davarlarıma yaprak silkerim.
Eğer ASAMI bırakacak olsam onların yaptıklarının hepsini.
Yutar, ben onların sözünden sihirli bir kelime getirecek olsa

KASİDE- İ ŞEREFE

Gavs-ı A'zam'ın bu kasidesini. büyük velilerden Abdülganiy en-Nablusî (K.S.) Hazretleri tahmis etmiştir.
Özünüzde dönüp dolaşan kalbim.
Hâşimî makamı üzerinde düzelip doğrultusunu bulmuştur.
İşte bunun içindir ki her mânadan zevk alır ve titrerim.
Pınarlar içinde tatlı olan bir pınar yoktur,
Olanı varsa o benimdir ki en lezîz ve en güzelidir.
Benim sırrını kesinlik ifâde eden bir belgedir
Kanatların tüyleri onunla kısaltılmıştır.
Güzellikte örgülü-bağlı bir zülüf yoktur
Mekânda da özel bir mekân yoktur,
Olanı varsa, benim konağım daha aziz ve daha yakındır.
Sizden yüksek soylu bakire, kendi dengiyle zifafa girer,
Onun merhametiyle afvi arasında yetişip meydana geldim.
Ben ona uyup ardına düşmekle yükselip belirgin oldum.
Günler ise onun güzideliğinin parlaklığım bağışladı.
Onun pınarları kaynadı ve böylece hoş oldu su içme yeri.
Güzellikte nice görünmeleri bana nişan oldu,
Nimetlerden öylesini verir ki o benim yanımda oldukça büyüktür.
Yetim kalmış beyaz bir inciyi (boynuma) astım,
Soylu kızların isteyip arzu edeceği bir adam olarak sabahladım.

Onlar, hakkında akıllı kişi yolunu bulmuş olmaz ki evlenme ' teklifinde bulunsun...
Bununla benim hâlim, halkın şevki ve başkanlarıdır,
Onlardan (arzusuna) nail olan kimse varsa, işte o başkanlarıdır.
Benim kullara olan sırrım, onların gönüldaşıdır,
Ben öyle erlerdenim ki meclislerinde oturan korkmaz,
Zamanın şüpheli olaylarından da endişe etmez ve kendisini korkutacak bir şey de görme
Tâ Ha olan Mustafa'ya nisbetim hakikattir,
Halk içinde Onun vârisleriy (le benim) sohbetim vardır.
Evet onlar öyle erlerdir ki onlara yakınlığım vardır.
Onlar öyle bir kavmdir ki her şeref basamağında
Kendilerinin ululuk, şan ve şerefleri vardır.
Her ordunun bünyesinde onların şanlı kıtası vardır.
Gayıb âleminden esen meltemi ve onun gönül alıcı kokusunu kokluyorum
Böylece gönül zenginliği bu meltemin esiş noktasiyle eşit
oluyor Ben ferah verici bülbülüm ki (o vadinin) ağaçlığını dolduruyorum
Ve çok yükseklerde usan boz renkli bir doğan kuşuyum
Hakikatlerin hepsi benim hakikatimin şarabından,
Oluşmuş ve hepsinin mercii, tarikatımın aslı olmuştur.
Ben o kimseyim ki kendi şeriatımı hıfzettiğimde,
Sevgi askerleri arzumun altında.kuşakladılar
İsteyerek bunu yaptılar, onlara meylettiğimde yalnızlığı istemediler
Nefsin sevdigi şeyden sakınıp uzaklaştım, da niyetimi güzelleştirdi:
Öyle bir konağa indim ki orası cidden çok yüce idi.
Her taraftan çekilip niyetimi sadeleştirdim,
O kadar ki hiç bir emel ve kuruntum olmadan sabahladı
Ve bekleye durduğum bir randevum da kalmadı.
Yüce himmetimden dolayı çöl bile darlaştı,
Size ulaşmak için kendimi arzederek sabahladığımda.
Kazaya uygunluk üzere buldum bu arzedişliğimi
Böylece durmadan RIZA meydanlarında yararlandım.
Ta ki hibe edilmeyecek bir güç ve kudret bana;bağışlandı.
Kapalı olan sırlan sizin için belirgin yaptım,
Onları Bize ait belli örtüler arasında işaretledim.
Nişanlanmış nice haller varsa şu varlıkta,
Zaman (onun için) yazılı bir hulle gibi kuşlukladı da
Renk renk çiçek verdi, biz de onun için yaldızlı motif olduk.
BİZLER ÖYLE KİMSELERİZ Kî, cinsimiz sizde aziz olur,
Hakikat toprağında da nefsimiz hoş olur.
Bizden yüz çevirmeyin, çünkü bu bizim ünsiyetimizdir,
Bizden öncekilerin güneşleri ufukta batıp kayboldu,
Ama bizim güneşimiz yücelik feleğinde ebediyen batmıyacaktır.

ŞATIH VE TEVHİD HAKKINDA MANZUMESİ

(Vesîle)

Sahid oldum ki Allah yeteneklerin sahibidir,
Her halü karda O, tasrif ile rnînnet etmiştir.

Rabbim kendişarap kaseleri içirdi,
Cidden beni sarhoş etti de sarhoşluğumu anladım
Cennetlerin hebsine ve kapsadığı şeyIere beni sahip kıldı,.
Âlemlerin bütün hükümdarları benim raiyyemdir.
Bizim hanımıza gir de sarab kâselerinin dolaştırıldığını görürsün,
Ama âşıklar ancak benim artığımı içebilirler...
Varlık âleminde sevgi iddiasında bulunanın üstünde yükseltildim,
Mevlâm beni kendine yaklaştırdı, O'na nazarla kurtuluş buldum,
Benim bütün yerlerde koşup cevelân etti,
Her yandan uzanan kaseler benim için tokuşturuldu;
Evet "yeme ve göklerde kâseler benim için tokuştu,
Gök ve yer ehli benim satvetimi bilirler...
Mülkümün şiddeti doğu ve batıyı tutmuştur
Gam ve keder ehline arkayım ve rahmetim.
Benden önce içinizde aşkı iddia edenler,
Buyursunlar, satvetime dayanabilırlerse karşıma çıksınlar.
Aşk derdinin kâseleriyle teru-taze şaraplar içtim,
Bununla kalbim, cismim ve canım ölüm tahtına çıktı.
Allahın kapısında yalnız başıma tek olarak durdum,
Bana bir ses geldi: Ey Geylânî! Huzuruma gir, dendi.
Evet bir ses geldi: Ey Geylânî gir, fakat korkma, dendi.
«İnâyet ehlinden önce sana (sevgi) bayrâğı verildi!»
Kolum yedi kat göklerin üstündedir,
Altımdaki balığın karnı üzerine elimin ayasını koydum
Yeryüzündeki bitkilerden ne kadar .yeşereceğini
Mevcut kumların ne kadar olduğunu bilirim!
İlâhî İlmi de bilir ve onun harflerini sayarım,
Denizlerdeki dalgaların sayısını da bilirim! Benim,
Âdem'den önce sevgide meydana gelişim vardır,
Sırrım ise, meydana gelişimden önce varlık âleminde dolaştı.
Sırrım yüce makamlarda Muhamnıed'in, nuruyla idi.
Böylece biz, nübüvvetten önce Allah'ın sırnyla idik.
Allah'ın madde alemindeki beldelerini doğusu ve
Batısıyla mülkiyetim altına aldım, istersem su halkı.
Bir lahzam ile yok edip.fenâya sevkederim
(İlahi inayetin tecellisidir bu , yoksa beşer gücü değildir).
Bana, «Sen kutub'sun» dediler, evet hazırım, dedim.
Her ân Allah'ın Kitabını okur dururum...
Levh'de olan bütün âyetlere bakıyorum.
Ve gözümün karasıyla müşahede ettiklerim,
Bizi seven, bulunduğumuz yere gelsin,
Deri gelenlerin koruluğuna girip ganimete kavuşsun.
Bana dediler ki: «Ey filân! Namazı terkettin».
Bilmezler ki ben Mekke'de namaz kılarım...
Hiç bir cami' yoktur ki benim onda bir minberim bulunmasın.
Ve hiç bir minber yok ki benim onda bir hutbem olmasın.
Hiç bir alim yoktur ki benim ilmimle bilgin olmasın,
Hiç bir sülük eden yok ki benim usûl ve prensibimle hareket etmesin!
Eğer Resûlullah. (A.S.) ın önceden, bir ahdi ,olmasaydı.
Cehennemin kapılarını büyüklüğümle kapatırdım

Müridim, sana müjde, yerdiğin söze vefa gerekir,
Bir üzüntüye düşersen himmetimle yardımına koşarım!
Müridim, bana yapış ve bana güvenici ol!
Seni hem dünyada, hem de âhirette elbette koruyacağım.
Mürîdimi korktuğu geyler hakkında koruyucuyum,
Onu belâ ve serlerden kurtarırım...
Ey müridim, aramızda ahdi koruyucu ol!
Olayların meydana döküleceği gün ben de terazi başında hazır olayım!..
Ben yücelerde Muhammed'in namıyla bulunuyorum,
Kab-i kavseyn'de ise sevgililer ile toplanıyoruz.
Bir zaman Nuh ile beraber idim,varlık âlemine
Bakıp deniz ve tufanı görüyor, onu avucumda tutuyordum.
İbrahim ateşe atılınca onunla beraber idim,
Ateş ancak benim duam ile soğuyup yakmaz oldu.
İsmail'e bedel getirilen koç ile beraber idim,
Koçlar ancak benim gönül cömertliğimle indi.
Yakub'un gözü kapanıp kör olduğunda, onunla beraberdim.
Yakub'un gözleri ancak benim nefesimle iyileşip şifâ buldu!
Yüceye çıkarken İdris ile beraber idim.
Onu Firdevs'e, en güzel cennetime oturttum!
Musa Rabbime münacaat ederken "beraberinde idim.
Musa'nın ASA'sı benim asamdan meded gördü!
Belâ zamanında Eyyub ile beraber idim,
Ona inen belâ ancak benim duamla zail oldu!
İsa beşikte konuşurken onunla beraber idim,
Dâvud'a ise güzel nağmenin zevkini verdim!
Ben zikreden, zikrolunan, zikredenen zikriyim,
Şükreden, şükrolunan, nimetin şükrüyüm!
Her gönülde ben hem âşık, hem ma'şukum,
Her nağmede hem işiten.hem işitilenim
Ben bir ve tekim, zâtımda büyüğüm,
Ben hem vasfeden, hem vasfolunan tarikat şeyhiyim!
Ben bu sözü böbürlenerek söylemedim ancak,
Müsaade geldi de halk benim hakikatimi bilsin diye.
Ben söylemek istemedim, ama bana denildi ki:
Söyle, korkma sen velayet makamında bir velîsin!
Eğer terazi cimrilik yapacak olsa.
Allah'a andolsun ki o, inayetimin ta kendisiyle, hakikat lûtfuyla (cömertliğe) nail olacak!
Sizden istediğim hakikat yolunda yürümenizdir.
Nefsinizi öldürmenizi de size tavsiye ederim,
Çünkü Onu kırmak, tarikat ehli yanında izzet ve şerefin mertebeleridir.
Kimin nefsi ona büyüksenmeyi telkin ederse, o daha aşağıların gözünde bile kuğulun,
Kim de namazda tevazu' üzere ürperirse,
Allah onu bütün halk arasında aziz kılar
Ceddim Resûlullah'dır, Tâ-Hâ Muhammed,
Ben Abdulkadirim her tarikatın şeyhi

GAVS-I A'ZAM'IN BÎR KASİDESİ

"Dostum bana şeref ehli şarabından içirdi, .
Beni sarhoş etti de vecdün üzere kendimi kaybettim.
Beni. efendimin-Kab-i kavseyn'inde oturttu.
Haslık minberi üzerinde en güzel oturuşla.
Likaa huzurunda kutublarla beraber hazır oldum,
Bir ara onlardan gâib olup yalnız müşahedeyc koyuldum.
Asıklar ancak benim artığımı içtiler,
Kâsemde arta kalanı benden sonra içtiler.
Eğer benim içtiğimi içselerdi, yüce hazretin
Katında varılacak yerimin safiyetini görürlerdi.
Henüz o şarabı içmeden sarhoş olarak akşamladılar.
Onun sademesinden de hayretler içinde kalıp gecelerdiler.
Ben dünyada bir ay'ım, başkaları ise yıldızlar,
Her yiğit işte bu kolu sever de sever...
Benim denizim baştanbaşa bütün denizleri kuşatmıştır,
İlmim ise benden önceki şeyleri sonraki şeyleri içine almıştır!
"Sırrım diğer" sırlar arasında na'ra atar,
Ra'd meleğinin ufukta bulutlara na'ra attığı gibi.
Ey beni medheden kimse , istediğini şöyle korkma!
Sana dünynda da ahirette de zevk almak vardır
İzzet ve kurbetle zevk almak istiyorsan,
Beni sevmeğe devam et ve ahdimi muhafaza edip bozma!..

Gavs-ı Azam vasıtasıyla yardım isteme şirki ve küfrü (S.76-77)

GAVS-I A'ZAM VASITASIYLE VARDIM İSTMEK

(îstîğase)

Bu istiğase tecrübe edilmiştir; duaların kabul olması için okunmasında fayda vardır.Ancak bazı şartlara riayet gerekir:

a) Doğru olmak,
b) Kalbi Teveccühü sağlamak,
c) İtikadı sağlamlaştırmak.

O halde ey doğru ve istekli olan kişi, çok önemli bir hace*tin olduğu zaman, bu ister dünyevî olsun ister uhrevî. salı-ge*cesi fecir doğmadan önce yatağından kalk, tastamam bir abdest al. HACET NAMAZİ niyetiyle Allah için iki rekat na*maz kıl; birinci rek'atinde Fâtiha'dan sonra KÂFÎRÛN sure*sini on bir defa oku, İkinci rek'atte ise, Fatiha'dan sonra İHLÂS sûresini on bir defa oku ve sonra aşağıdaki sıfatla HAZRET-î GAVS'ı on bir defa an:

«**Ey Efendim Abdulkadir Muhyiddîn**!»

Sonra doğu cihetine on bir adım atarak her adımda şunu söyle : "**Ey Şeyh Abdulkadir! Ya Geylâni**"

Ve sonra aşağıdaki iki beyti üç defa tekrarlasın;

«Sen benim zahirem olduktan geri zulüm bana ulaşır mı?
Ve Sen benim yardımcım olduğun müddetçe dünyada haksızlığa uğrar nuyım ben?»
«Korulukta çoban bulundukça Ona ayıptır ki, Issız çölde bîr devenin, ipi zayolsun!..»

Bu iki beytten sonra şöyle söyler:

— «Ya Seyyidî Abdulkadır! Ya Geylânî! Bana yetiş, der*dime koş!» Bununla beraber hacetini Gavs-i A'zam vasıtasiyle Allah'dan iste. Çünkü muhakkak O, senin hacetini karşılamak için yardımına koşar. Her hususta olduğu gibi bu hususta da başarı Allahtandır. îhlâs üzere olmalısın, bununla birlikte kalbî teveccüh de şarttır.

FÜYUZAT-I RABBANİYE - ABDULKADİR GEYLANİ, Beyda Yay. İstanbul 1995, Çev.Celal Yıldırım

Abdülkadir Geylani Hayatı, Eserleri, Görüşleri - Dilaver Gürer

Şeytanların çöllerde kuruntuya düşürdüğü Geylani, velisi adına yalan söylüyor. (S.84-85)

İbnTeymiyye, şeytanın insanı aldatması konusunda Abdül- "kadir Geylânî hakkında anlatılan şu meşhur menkıbeyi örnek ve rerek, herkesin onun gibi olması gerektiğini tavsiye eder:

"Şeytanın aldatmak gayesiyle güzel bir surette görünmesi hâdisesi birçok kişinin başına gelmiştir. Bunlardan bâzılarım Allâhu Teâlâ korumuş ve onlar karşılarında güzel surette duranın ha kikatte şeytan olduğunu bilmişlerdir, işte korunanlardan birisi de meşhur hikâyesinde şöyle diyen Abdülkâdir Geylânî'dir:

"Bir defasında ibâdet ederken, büyük bir arş ve üzerinde bir nur gördüm. O nur bana:

—Ey Abdülkâdir! Ben senin rabbinim. Başkalarına haram kıldığım her şeyi sana helal kıldım, dedi. Ben ona şöyle cevap verdim:

—Sen kendisinden başka ilâh olmayan Allah'sın, öyle mi ?!.. Defol, ey Allah'ın düşmanı!.

Bunun ardından o nur parçalandı ve karanlığa dönüşerek bana şunları dedi:

—Ey Abdülkâdir! Benden, dinindeki ve ilmindeki fıkhınla, sağlam kavrayışınla ve bir de ahvalde katetmiş olduğun derecen le kurtuldun. Yoksa ben, yetmiş kişiyi (kesretten kinaye) bu şekilde aldattım.

Ona o nurun şeytan olduğunu nereden anladığı sorulduğunda da şöyle der:

Bunu onun "başkalarına haram kıldığım her şeyi sana helal kıldım" sözünden anladım. Çünkü

biliyoruz ki, şerîat-i Mu hammedî (s.a.v.) ne nesh olur, ne de değişir. Bu sebeple şeytan bana: 'Senin rabbinim' dedi. 'Ben, kendisinden başka ilâh olmayan Allah'ım' demeye gücü yetmedi."

521 (M.1127) Halüsülasyon görerek hayali varmış gibi göstermesi (S.86)
Rivayete gö re, kendisine Muhyiddin denmesinin sebebi sorulduğunda Ab dülkâdir Geylânî'nin cevâbı şu şekilde olmuştur:

"521 (m. 1127) yılında bir cuma günü, rengi bozulmuş, cılız bedenli birisiyle karşılaştım. Bana:

"—es-Selâmü aleyk, ey Abdülkâdir!" dedi. Selâmına mukabelede bulundum. Sonra: "—Yaklaş," dedi. Yaklaştım.

"—Yanıma otur," dedi. Yanına oturdum. Birden, bedeni büyüdü, yüzü güzelleşti ve rengi açılıverdi. Ben bu durumdan korktum. Bana:

"—Beni tanıyor musun?" dedi. "—Hayır," dedim.

"—Ben dînim. Ben, senin gördüğün gibi zayıflamıştım. Allâhu Teâla beni seninle canlandırdı. Sen "Muhyiddin"sin," dedi. Abdülkâdir Geylânî bu târihten sonra insanların kendisine bu lakap ile hitap ettiklerini belirtir.

“Akdoğan lakabı melekut aleminde yazılıydı.” Yalanı (S.87)

Ben, ağaçlarda şakıyan bülbül,
Yükseklerde ise Bâz-ı Eşheb'im"

Başka bir rivayete göre, bu lakabı Abdülkâdir Geylânî hakkında ilk kullanan kişi Şam'da Ukayl el-Minbecî (v. ?)olmuştur. Aliyyü'l-Kârî'ye göre ise bu lakab onun melekût âleminde yazılı ismiydi.

Abdülbâkî Gölpınarlı, Mevlânâ Celâleddin Rûmî'nin (v. l 672/1273) Mesnevîyi şerîf'indeki:

"Eşsiz kır doğanda fare kuyu, oldu mu ?!..
Farelerin kusuru olur, hayvanların arlandığı bir hayvan kesilir !."

Kapandan habersiz halkı öküz masalı ile aldatması (S.89-90)

ÖKÜZÜN KENDiSiNE KONUŞMASI ve EŞKIYANIN TEVBE ETMESi

Abdülkâdir Geylânî küçüklüğünden itibaren ilme ve tasavvuf büyüklerine karşı içerisinde derin bir heves ve iştiyak duymaktadır. Zamanın ilim ve kültür merkezlerine gidip, ilmini genişletmek ve mânâ büyüklerinden feyizlenmek arzusuyla yanıp tutuşmaktadır. Muhtemelen isteğini annesine bildirmiş, fakat annesi yaşının ilerlemiş olması sebebiyle, belki oğlunu bir daha göremeyeceği endişesiyle, -ki, muhtemelen de öyle olmuştur- ona izin vermemiştir. Ancak bir gün meydâna gelen ilginç bir hâdise genç ilim âşığının bu arzusunu gerçekleştirmesine vesîle olur. Abdül kâdir Geylânî ilim tahsiline sebep olan bu hâdiseyi

şöyle anlatır:

"**Küçükken, bir arefe günü arazîye çıkmıştım. Çift süren öküzlerin peşine takıldım. Bir öküz bana dönerek şöyle dedi**:

—"***Ne bu iş için yaratıldın, ne de bununla emredildin***..." Bunun üzerine, korkarak, eve döndüm. Evin damına çıktım. Orada 'Arafat'ta vakfeye duran insanları gördüm. Hemen anneme koş tum. Ondan, Bağdat'a gidip ilimle iştigal ve sâlihleri ziyaret etmem hususunda izin istedim. Benden bu işin sebebini sordu. Ben de durumu kendisine bildirdim"

Sahrada kendini üç yıl bekleten Hızır uydurması (S.90)

HIZIR (A.S.) ÎLE GÖRÜŞMESİ

Abdülkâdir Geylânî'nin iki defa Hızır (a.s.) ile karşılaştığı rivâyet edilir. Bunların ilki, Abdülkâdir Geylânî'nin Bağdat'a ilk gelişi sırasında gerçekleşmiştir. Yolculuk esnasında Hızır (a.s.)
gelerek, kendisine muhalefet etmemesi şartıyla Abdülkâdir Geylânî'ye refakat edebileceğini bildirir. Bu anda Abdülkâdir Geylânî, o zâtın Hızır (a.s.) olduğunu bilmemektedir. Ama teklifini kabul eder. Bağdat'ın girişine geldiklerinde Hızır (a.s.), Abdülkâdir Geylânî'ye bulunduktan yerde oturmasını ve oradan kendisi izin verinceye kadar ayrılmamasını tenbihler. Abdülkâdir Geylânî bu emre uyarak üç sene Bağdat'ın dışında bekler ve hayâtını sahrada bulunabilecek yiyeceklerden yiyerek devam ettirir. Ancak her sene Hızır (a.s.) gelmekte ve ona beklemesini tekrarlamaktadır. Nihayet üçüncü sene sonunda Hızır (a.s.) yanında yemek olduğu halde gelir ve kendisini tanıtır. Beraberce yemeği yerler.
Sonra Hızır (a.s.) Abdülkâdir Geylânî'ye artık, Bağdat'a girebileceğini söyler. Bu hayâtı esnasında ise Abdülkâdir Geylânî cinlerle şeytanlarla ve diğer bâzı yaratıklarla karşılaşmış, onlarla mücâdele etmiş ve savaşlara girişmiştir.

Acemi Burcunda Allah'ın sünnetine karşı gelen bir Budist yaşantısı (S.91)

Hızır (a.s) ile Abdülkâdir Geylânî'nin diğer bir karşılaşması, onun nefsiyle sıkı bir muahedeye girdiği inziva yıllarına rastlar. Bu olayı Abdülkâdir Geylânî şöyle anlatır:

"... O yıllarda benim ikâmetim sebebiyle şu anda Acemî Burcu denilen yerde onbir sene kaldım. Bu sırada, birisi yedirinceye kadar yememeyi ve birisi içirinceye kadar içmemeyi Allâhu Teâlâ'ya ahdettim. Kırk gün hiçbir şey yemeden, içmeden durdum.

Sonra yanıma elinde ekmek ve yemek olan birisi geldi. Onları önüme bırakarak yanımdan ayrıldı. Bu sırada nefsim açlığın şiddetinden dolayı neredeyse, yemeğin ortasına düşecekti. Ben kendi kendime: "Vallahi!.. Rabbim ile yaptığım muahedeyi asla bozmayacağım" dedim. Bunun üzerine içimden "açım, açım!.." diye bağıran sesler geliyordu. Ama o seslere hiç aldırış etmedim. Bu durumumu öğrenen Ebû Sa'd el-Muharrimî yanıma gelerek:

• Bu hâlin nedir, ey Abdülkâdir ?!... dedi.

• Bu nefsin sıkıntısıdır. Ruh ise Mevlâ'sıyla rahattadır, dedim.
Bana "Bâbü'l-Ezc'e gelmemi" söyleyerek yanımdan ayrıldı. Ben yine kendi endime: "Buradan emirsiz ayrılmayacağım !.." dedim. Bundan sonra yanıma Ebu'l-Abbâs Hızır (a.s.) geldi:

— Kalk ve Ebû Sa'd'in yanına git, dedi.

Ebû Sa'd'e gittiğimde onu kapıda hazır bir şekilde beni bekliyor buldum. Bana:

— içinde bulunduğun durumdan dolayı, benim "yanıma gel, beni takip et" demem, sana yetmedi mi de, Hızır'ın emrini bekle din ?!.. dedi.

Sonra beni evine aldı. Evde hazır bir sofra vardı. Bana, doyuncaya kadar kendi elleriyle yemek yedirdi. Sonra da hırka giydirdi. Bu zamandan sonra da ondan hiç ayrılmadım."

Bu menkıbe Abdülkâdir Geylânî'nin şeyhi ile buluşmasını anlatması açısından olduğu kadar, onun nefsiyle mücâhedesinde- ki azmini göstermesi açısından da kayda değerdir.

Burada bu konuyla ilgili bir noktaya daha temas etmek isteriz: Hızır (a.s.) ile görüşme büyük sûfîlerin ortak özelliklerinden görünmektedir. Nitekim, Yûsuf el-Hemedânî'nin, Abdülhâlık Gucdevânî'nin, Hoca Ahmed Yesevî'nin ve Ahmed er-Ri fâî'nin Hızır (a.s.) ile görüştüklerini tasavvuf târihinden biliyoruz.

Levh-i Mahfuzu görme ve kaderin rüyada meydana gelmesi iftirası (S.92-93)

DUÂSIYLA KADERİN RÜYADA GERÇEKLEŞMESi

Abdûlkâdir Geylânî Bağdat'a gelmiş, ilim tahsilini tamamlamış ve tasavvuf yoluna intisap ederek, ahvâl ve makâmât sahibi olmuştur. Artık irşad faaliyetlerine başlamanın, insanların dertlerine çâreler bulmanın zamanı gelmiştir. Müridlerinden Şeyh Ebu's-Suûd el-Harîmî'den rivayet edilen şu menkıbe onun tasavvuftaki ilk başarılarına örnektir:

"521/1127'de Ebu'l-Muzaffer el-Hasan b. Necm b. Ahmed et-Tâcir, Şeyh Hammâd ed-Debbâs'a gelerek:

—Efendim, yediyüz dinar değerinde yükü olan bir kafile hazırladım. Müsâadenizle Şam'a gideceğim, dedi. Hammâd:

—Eğer bu sene sefere çıkarsan, öldürülürsün. Malların da elinden alınır, dedi.

el-Hasan, Hammâd'ın yanından kederli bir şekilde ayrıldı. Sonra, o zaman henüz genç (!-51 yaşında) olan Abdülkâdir Geylânî'yi buldu. Şeyh Hammâd'ın kendisine söylediklerini ona anlattı. Bunun üzerine Abdülkâdir Geylânî, el-Hasan'a:

—Seferine çık. Salim olarak gider ve zengin olarak dönersin, dedi.

Bu sözü garanti gibi kabul eden el-Hasan, Şam'a gider. Mallarını bin dinara satar. Dönüş

esnasında Haleb'de iken def-i hacet için tuvalete gider. Parasını tuvaletin bir tarafına bırakır. Sonra da onu orada unutarak dışarı çıkar. Sonra kaldığı yere döner. Üzerine uyku ağırlığı çöker ve uyur. Uykusunda bir rüya görür. Rüya sında bir kafile ile beraber yolculuk yapmaktadır. Kafileyi eşkiyâ basar. Malları yağmalanır, birçok kişi öldürülür. Bu esnada, el-Hasan, eşkıyadan birisinin kendi üzerine doğru geldiğini farkeder. Eşkiyâ iyice yaklaşınca kılıcını çeker ve el-Hasan et-Tâcir'in boynuna indirir. el-Hasan dehşetle uykudan fırlar. Eliyle boynunu yoklar. Boynu hâlâ kanlıdır ve yara acısı hissedilmektedir. Hemen parasını unuttuğunu hatırlar. Doğruca onu bıraktığı yere gider. Parasını oradan alır ve memleketine doğru yolculuğuna devam eder. Bağdat'a geldiğinde, başından geçen olayları, yaşı büyük olduğu için Hammâd ed-Debbâs'a mı, yoksa söyledikleri doğru çıktığı için Abdülkâdir Geylânî'ye mi anlatması gerektiğini kendi kendine düşünürken, çarşıda Hammâd'a rastlar. Hammâd ona şöyle der:

—Önce Abdülkâdir Geylânî'ye anlat. Çünkü o sevilen bir kuldur.

Abdülkâdir Geylânî de el-Hasan'a kendisi için Allâhu Teâlâ'ya yüzlerce defa dua ettiğini söyler.

Öyle anlaşılıyor ki, Abdülkâdir Geylânî, Hasan et-Tâcir'e söylediği sözün kendisini bağlayıcı olduğunu sonradan farketmiş ve kendisini mahcup çıkarmaması için Rabbi'ne gece gündüz niyazda bulunmuştur.

Bir çöl delisinin şahsında yüz kişi zeki alime yapılan iftira (S.93-94)

FUKAHÂNIN İMTÎHAN ETMESi

Daha önceden Bağdat'ın, zamanın mühim ilim merkezlerinden birisi olduğunu belirtmiştik. Âlimlerin bir görevi de halk arasında şöhret bulan kişilerin ilmî seviyelerini ölçmek, böylece halkı, kendilerine zarar verebilecek kişilerden korumaktır, işte bu sebeple Bağdat'ın ileri gelen ulemâsı, bâzıları onun ilmî derecesini görmek, bâzıları da halli çok zor sorular sorarak, halkın gö zünde yükselen îtibârını düşürmek gayesiyle Abdülkâdir Geylânî'yi imtihan etmeye karar verirler. Ne var ki, kendilerini bir sürpriz beklemektedir.

Abdülkâdir Geylânî'nin müridlerinden Müferrec b. Binhân b. Berekât eş-Şeybânî (v. ?) şahit olduğu hâdiseyi şöyle anlat maktadır:

"Abdülkâdir Geylânî'nin şöhreti yayılınca, Bağdat'ın ileri gelen, zekî fakihlerinden yüz kişi, her birisi ayrı ayrı birer mes'ele sormak maksadıyla vaaz meclisine geldiler. Ben de o mecliste idim. Fakihler meclise oturduklarında, Şeyh'in göğsünden sâdece Allâhu Teâlâ'nın istediği kullarının görebileceği bir nur çıktı. Bu nur, fakihlerin her birisinin göğsüne uğradı. Kendisine nur isabet eden her şahıs acıyla kıvranıp, bağırarak, üstünü başını parçalıyor, kürsüdeki Şeyh'e doğru giderek, başını onun önünde eğiyordu. Bu esnada olayın cezbesiyle mecliste bulunanlar öyle bir gürültü çıkardılar ki, ben "Bağdat yıkılıyor" zannettim. Bu durum sona erince, Şeyh bütün fakihleri ayrı ayrı kucaklayarak, onların sorularını ve cevaplarını kendilerine teker teker bildirdi.

Meclis bitince, onların yanma sokulup, sordum:
—Size ne oldu?
—Meclise geldiğimizde bütün bildiklerimizi umuttuk. Bizler, sanki hiç ilimle uğraşmamış gibi olduk. Tâ ki, Şeyh bizi kucaklayıp, bağrına -bastı da, şuurumuz yerine geldi, diye cevap verdiler."

Mutasavvıflar ile diğer islâm âlimleri arasında bu tür olaylara târihimizde zaman zaman rastlamaktayız. Burada ilginç olan bir nokta var: Abdülkâdir Geylânî kendisini imtihan ve perişan etmeye, küçük düşürmeye gelenleri azarlamamış, onlara karşı ters bir tavır takınmamıştır. Olayın sonunda da herkesi tek tek kucaklayarak, yolunun kardeşlik ve hoşgörü yolu olduğunu göstermiştir, işte bize göre, gerek bugün için ve gerekse târih boyunca bu olaydan çıkarılması gereken derslerden birisi de budur Hoşgörü ve anlayış.

Yediği tavuğu dirilten hakkabaz (S.95-96)

TAVUĞUN CANLANMASI

Abdülkâdir Geylânî'ye bir kadın yanında çocuğu olduğu halde gelerek: "Oğlumun kalbinin sana karşı aşırı muhabbetle dolu olduğunu gördüm. Ben onun üzerindeki hakkımdan Allâhu Teâlâ ve senin için vazgeçiyorum" diyerek, oğlunu tasavvufi eğitim görmesi için ona teslim eder. Şeyh, çocuğu seyr u sülûke başlatır ve mücâhedeye sokar.

Bir zaman sonra kadın, oğlunu görmeye gelir. Onu açlık ve uykusuzluktan dolayı zayıflamış, benzi sararmış bir halde bulur. Yiyeceği de sâdece arpadır. Bu duruma şaşıran kadın, doğruca, Şeyh'in huzuruna çıkar. Şeyh'in önünde, içinde tavuk kemikleri bulunan bir tabak vardır. Şaşkınlığı daha da artan kadın:

—Efendi !. Kendin tavukla besleniyorsun, bizim çocuk da arpa ekmeği ile karnını doyuruyor, diyerek bu işte bir haksızlık olduğuna işaret eder. Şeyh, elini tavuk kemiklerinin üzerine koyarak:

— "Çürümüş kemikleri dirilten Allah'ın adıyla kalk !" der. Kemikler bir anda canlanarak, öterek, koşan bir tavuk hâlini ah- verir. Bunun üzerine Şeyh:

—Senin oğlun da bu seviyeye geldiğinde istediğini yiyecek tir, diyerek kendisinin de zamanında aynı mücâhedeyi gerçekleştirdiğini, bu yolun başlangıcının emek, sonunun ise nîmet olduğunu belirtir.

Bir vaazında sapık fikirlerini ve kibirlerine müritleri alet olduğu gibi ,Allah resulüne iftira ediyor . (S.96-97)

"ŞU AYAĞIM HER ALLAH VELÎSİNİN BOYNU ÜZERİNDEDİR" DEMESi

Abdülkâdir Geylânî, Bağdat'ta ileri gelen elliyi aşkın şeyhin de hazır bulunduğu bir vaaz meclisinde bir ara kalbine teveccüh ederek şu sözleri söyler:

—İşte şu ayağım her Allah velîsinin boynu üzerindedir.

Bunun üzerine, orada bulunanlar bu sözleri kendilerine hitaben söylenmiş bir emir telakki ederek, boyunlarını onun ayağına doğru uzatırlar. Orada bulunmayan diğer sûfîler ise aynı şeyi gıyabî olarak yaparlar.

Esasen Abdülkâdir Geylânî'nin bu sözleri söyleyeceğini daha önceden pek çok sûfî haber vermiştir. Dolayısıyla öyle anlaşı lıyor ki, bu beklenen bir hâdiseydi. Belki de tasavvuf çevrelerinde menfî bir tepkiyle karşılanmamasının bir sebebi bu olsa gerektir.

Bu sözler söylendiği andan itibaren büyük yankılar uyandır mış, gerek tasavvufun önde gelen şahsiyetleri, gerekse diğer âlimler bu söz hakkında fikirlerini beyan etmekten geri durmamışlar dır. Biz burada, bu sözün söylendiği andaki sûfiye ileri gelenlerinden birkaçının, bu söz ile ilgili görüşünü örnek açısın -
Ahmed el-Kebîr er-Rifâî: O, bir gün zaviyesinde otururken, boynunu uzatarak: "Boynum üzerine!..." der. Bunu sebebi sorulduğunda da: "Şu anda Abdülkâdir Geylânî "şu ayağım..." sözünü söyledi." der.

Abdülkâhir es-Sühreverdî: Abdülkâdir Geylânî bu sözü söyleyince o anda o mecliste bulunan Abdülkâhir es-Sühreverdî, ba şını neredeyse yere düşecek şekilde eğerek: "Başım üstüne, başım üstüne, başım üstüne !.." der.

Ebû Medyen Şuayb el-Endülüsî: O anda Mağrib'de, müridleri arasında bulunan Ebû Medyen boynunu uzatarak: "Allâhım! Seni ve meleklerim şahit tutarım ki, işittim ve itaat ettim" der. Bunun sebebini soran etrafındakilere: "Şu anda Abdülkâdir Geylânî, Bağdat'ta "şu ayağım..." sözünü söyledi" der. Bu olaya oradakiler târih düşürürler. Bir müddet sonra Bağdat'tan misafirler gelerek olayı ve târihi aktarırlar, iki târihi karşılaştırdıklarında Abdülkâdir Geylânî'nin o sözü onların tesbit ettikleri ile aynı zamanda söylediği anlaşılır.

Ebû Sa'd el-Kaylevî'nin görüşleri bu sözlerin sebebini îzah eder mâhiyettedir: Ona göre Abdülkâdir Geylânî bu sözleri şüphesiz ki, emir ile söylemiştir. Bu sözler onun kutbiyetini îlan için söylenmiştir. Kutup yer yüzünde her zaman bulunur. Ancak bâzan sükût (susmak) ile emrolunur. Bâzılen ise kutbiyetlerini îlan ile emrolunur. îlan durumu kutbiyet makamında kemâle erenler içindir.

Abdülkâdir Geylânî'nin bu sözü emir ile söylediği kanâatini taşıyan sâdece Ebû Sa'd el-Kaylevî değildir. Ahmed er-Rifâî, Adiy b. Müsâfir, Alî b. el-Hîtî ve diğer bâzı sûfîler bu söz hakkında Ebû Sa'd ile aynı görüşleri paylaşırlar.

Hattâ bu hususu rüyasında Rasûlullâh'a (s.a.v.) soranlara da tesadüf ediyoruz. Bunlardan birisi Rasûlullah'ı (s.a.v.) rüyasında çok görmesi ile ün yapmış olan Şeyh Halîfe b. Musa en-Nehr'dir (v. ?). O, Rasûlullah'ı (s.a.v.) rüyasında görünce, ona Abdülkâdir Geylânî'nin bu sözü söylediğini bildirir. O da Şeyh Halîfe'ye "Şeyh Abdülkâdir doğru söylemiştir. Çünkü o kutuptur. Onu gö zeten de benim" cevâbım verir.

İslam'dan ayakları kaymış iki sapık (S.99-100)

HALLÂC-I MANSÛR HAKKINDAKİ DÜŞÜNCESİ

Birtakım tasavvufi görüşlerinden dolayı 309/921'de îdam edilen tasavvufun bu renkli sıması, bilhassa "ene'l-Hak" sözüyle islâm âleminde derin yankılar uyandırmıştır. Tabiatıyla, her sûfîyi yakından ilgilendirmiş, sûfîler de onun hakkında çeşitli görüşler beyan etmişlerdir. Abdülkâdir Geylânî, onun hakkındaki dü şüncelerini edebî cümlelerle şöyle ifâde eder:

"Bâzı ariflerin akıl kuşu, suret ağacı yuvasından uçtu. Meleklerin saflarım yararak gökyüzüne yükseldi. O, sultânın şahinlerinden bir şahindi. Ama gözleri "insan zayıf yaratılmıştır" ba ğıyla bağlıydı. Gökyüzünde aradığı avı bulamadı. Tâ ki, kendisi ne bir av belirdi de "Rabbimi gördüm ! ." (dedi). Matlûbunun "Yüzünü çevirdiğin her tarafı Allah'ın vechi kaplamıştır" sözleriyle, onun hayranlığı daha da ziyâdeleşti. Sonra da yeryüzüne düşüverdi. O, denizin derinliklerinde, ateşten daha değerli olanı aradı. Akıl gözüyle (eşyaya) baktı. Eserden başka bir şey müşahede edemeyince, tefekkür etti ve iki âlemde de mahbûbundan başka matlûb bulamadı. Bunun üzerine coştu. Kalbinin sarhoş lisanıyla "ene'l-Hak" dedi. Beşere yakışmayan bir beste okudu. Varlık bahçesinde sarardı gitti. Sırrında ona şöyle seslenildi:

—Ey Hallaç! Sen kuvvetine güvendin. Bugün bütün ariflere niyâbeten de ki: Ey Muhammedi Hakikatin sultânı sensin. Sen, öyle bir insansın ki, varlık (vücûd) senin marifet kapının eşiğine göre tâyin olunmuştur. Ariflerin boyunları senin celalet ateşinde bükülür. Bütün yaratılmış, alnını orada secdeyek oyar.

Abdülkâdir Geylânî, onun bu tavrının kendisine ters düşen şeriat tarafından yargılandığını, çünkü tarîkati muhafazanın, şerîatin emirlerini ikâme etmekle mümkün olacağını belirterek, Hallâc'a şöyle seslenir:

"Şimdi, vücud kafesine gir, izzet yolundan ayrıl, varlık zilletine geri dön."

Sonunda, şeriat makası gelir ve dâva uğrunda fazla uzayan bu kanadı budar.

Abdülkâdir Geylânî'ye göre Hallaç tökezlemiş, ayağı kaymıştı. Çünkü zamanında elinden tutacak, ona manevî yolculuğun tehlikelerini gösterecek birisini bulamamıştı. Onun zamanında yaşasaydı, Hallaç bu hallere düşmezdi. Onun elinden tutar, kurtarırdı.

Şeyh Rislan (Aslan)'a göre “kabul ve red, alma ve verme yetkisi Abdülkadir'in elindedir.” Şirki (S.100)

Dimaşk'ın (Şam) odun satarak geçimini te'min eden bu sevilen şeyhi, Abdülkâdir Ceylânı hakkında şunları söylemektedir:

"O, zamanımızda şeyhlerin önderlerindendir. Hikmet ile konuşur. Manevî tasarruf ona teslim edilmiştir. Kabul ve red, alma ve verme yetkisi onun elindedir. O, zamanımızda

"Rasûlullâh'ın nâibi"dir."

Başka bir ifâdeyle Şeyh Rislân, Abdülkâdir Geylânî'nin haberde "vâris-i enbiyâ" olarak bildirilen şahıslardan, olduğunu söylemektedir.

Geylani'nin hayali ve batıl Rical-i Gayb inancı (S.264-265)

VELAYET - NÜBÜVVET ve RlCÂL- GAYB

Abdülkâdir Geylânî inananları îman derecelerine göre, zaman zaman çeşitli gruplara ayırır. Onun bu tasniflerinden birisi de, diğer ulemâda da sıkça karşılaştığımız veçhiyle, halkı üçe ayırmasıdır ki, bu üç grup şunlardaır:
1- Avam (halk). 2- Hâs (seçkin, seçilmiş). 3- Hâssu'l-hâs (seçkinler seçkini).

Bunlardan birinci gruptakileri yâni âmmî olan kısma dâhil ettiği kimseleri Abdülkâdir Geylânî "şerîat çerçevesinde hareket eden müttakî müslüman" diye tarif eder. ikinci grubu teşkil eden hâs mü'minler ise düşünce ve davranışlarında şerîat ile iktifa etmeyip, Hakk'ın ilhamını bekleyerek ona göre hareket etmeye çalışan kimselerdir. Üçüncü gruptaki hâssu'l-hâs olanlar da ikinci gruptakilerle aynı hareket tarzına sahip olmakla birlikte, bunlar bu konuda biraz daha titizlik gösteren ve tecrübe kazanmış kim seler olup "abdal" diye isimlendirilmişlerdir ve yine bunlar da fiil ve düşüncelerinde Hakk'ın ilham, emir ve tahrikini (hareket ettirme) bekleyerek ona göre hareket ederler. Bu tasnifin bir başka ifâdesi de şu şekilde îzah edilebilir: Mü'min genellikle şu üç halden birisi üzere bulunur: Takva hâli (mü'min), velayet hâli (velî-evliyâ), bedeliyet veya gavsiyet hâli (abdâl-gavs-kutup). Bu üç hâlin birbirinden kopuk, birbirinden müstakil ol madığı, aksine bunlann birbirini takip eden, inananların îman derecelerine göre yapılmış bir tasnif olduğu îzahtan varestedir.

Mü'min, şer'in mubah gördüğünü yer. Velî yemeye inanır fakat kalp cihetiyle ondan nehyedilir. Bedel ise hiçbir şeyi önemsemez. O, Rabbinin gaybeti içerisindedir. Onda fânî olmuştur. Velî ile bedel arasındaki diğer bir fark da şudur: Velî emir ve nehiyleri yerine getirmekle ile mükelleftir. Bedel ise, şer'î hudutların korunması kaydıyla, ihtiyardan sıyrılmştır. Şer'î hudutları koruyarak, halktan ve kendisinden fânî olmuştur. Yine mü'min rızkını hevâsına göre değil, şeriatin belirlediği hudutlar içerisinde te'min eder. Velî, Allah'ın emri ile, kutbun veziri olan bedel ise Allah'ın fiili ile rızkını kesb yoluna gider. Kutba gelince, onun rızık te'mîni ve tasarrufu Nebî (s.a.v.)'inki gibidir. Çünkü o ümmet
içerisinde Peygamberin hizmetçisi, çocuğu, naibi ve halîfesi me sâbesindedir.

Geylani ve Arabi Allah'ın sıfatlarını hayali kutba vermeleri (S.313-315)

el-Fütûhdtü'/-Mekekiyye'de yeri geldikçe kutbun özelliklerinden bahsetmiş (el-Fütahâta'l-Mekklyye, 1/289-301,11/753-758, III/180-186) ve VELAYET içinde ayrı bir bâb (konu başlığı) açmış (a.g.e., 11/326-333) olan Ibn Arabî, kutupları kitabın 462-556. bâblan arasında

menzillerine göre açıkla mış olmakla bu konuyu en geniş bir şekilde işlemiştir (a.g.e, IV/93-249).

Çalışmamızın Abdülkâdir Geylânî'nin "VAAZA BAŞLAMASI" konusunda tarifini yaptığımız "kutup" hakkında Ibn Arabi'nin görüşleri ve yorumları doğrusu kayda değerdir. Ona göre "hareket-i devriye (hayâtın devamını sağlayan hareket) ve âlemdeki her iş kutbun etrafında (üzerinde, kutup vasıtasıyla) gerçekleşir (Ibnü'l-Arabî, Muhyiddîn, Fusûsu'l-hifeem Tercüme ve Şerhi, -tere. ve şerh: Ahmed Avnî Konuk, haz.: Mustafa Tahralı-Selçuk Eraydın-, istanbul 1987,1/297). Esâsında kutbun suret ve ruh olmak üzere iki yönü vardır. Âlemde cereyan eden işlerin ruhu (manevî yönü) onun ru hu vasıtasıyla, sureti de onun sureti vasıtasıyla meydâna gelir." (el-Fütühâ-tü'l-Mekkiyye, İV/93).

Ayrıca "her makam ve menzilin, o makam ve menzilin kendisi vasıtasıyla gerçekleştiği bir kutbu vardır. (Meselâ) zâhidlerin, zühdün kendisi va sıtasıyla gerçekleştiği bir "zühd kutbu" olur. Tevekkül, muhabbet, marifet için de aynı durum söz konusudur." diyen Şeyh-i Ekber, Allâhu Teâlâ'nın kendisini mütevekkillerin kutbuna muttali kıldığını belirterek, o kutbun özelliklerini açıklar (bk.: A.g.e., İV/95 v.d.) isevî kutupların özelliklerini el-Fütühâ-tü'l-Mekkiyye'nin 36-37. bâblarında (a.g.e., 1/289-298) ve menzil ve makamlarına göre kutupların da aynı eserin 464-556. bâblarında (a.g.e., IV/111-249) işleyerek "kutup" ve "kutuplar” eserinde geniş bir yer ayırmış olan Ibn Arabî "Muhammedi kutup lar" hakkında da şunları söyler: "Muhammedi kutuplar iki kısımdır: l- Hz. Peygamber'in bi'setinden önceki kutuplar: Onlar 313 resuldür. 2- Hz. Pey-gamber'in bi'setinden sonraki kutuplar: Onlar da 12 kutup ve ayrıca iki hatm (hâtem-i velâyet'tir. (a.g.e., İV/94).

işte "bu ümmetin işleri bu 12 kutup vasıtasıyla gerçekleşir" diyen mü ellif bu Muhammedi 12 kutbun özelliklerini uzun uzun anlatır (bk.: A.g.e., İV/96 v.d.).Şu da var ki, Muhammedi kutuplar muhtelif kısımlara ayrılmak la birlikte, onlardan her asırda sâdece bir tane bulunur, (a.g.e., İV/94).

Mevlânâ da:

Öyleyse her devirde peygamber yerine bir eren vardır;
Kıyamete dek bu böyle sürer gider.
(Mesnevt ve Şerhi, 11/140) diyerek, Ibn Arabi'nin görüşlerine iştirak eder.

Abdülkâdir Geylânl'nin kutbu şu veciz cümlelerle tarif ettiği rivayet edilir: "Hakikatte hiçbir meslek, yol, kademe yoktur ki, kutup için orada saygın, sağlam bir kaynak olmasın. Velayette hiçbir derece yoktur ki, onun orada açık bir ayak izi bulunmasın. Nihayette hiçbir makam yoktur ki, onun orada sabit bir ayağı olmasın. Müşahedede hiçbir menzil yoktur ki, onun orada tatlı bir meşrebi olmasın. Huzura çıkan hiçbir basamak yoktur ki, o oradan yüce bir şekilde geçmemiş olsun. Alem-i gaybda ve âlem-i şehâdet-i evveliyede hiçbir iş yoktur ki, onun ondan bilgisi olmasın. Varlık (vücûd) mazharlanndan hiçbirisi yoktur ki, onun onda müşareketi olmasın. Hiçbir fiil yoktur ki, o onda gizli olmasın. Hiçbir ışık yoktur ki, ondan bir parça, hiçbir marifet yoktur ki, ondan bir nefes taşımasın. Hiçbir mecra yoktur ki, kutup onun sonuna ulaşmış olmasın. Vâsılların tuttuğu hiçbir yol yoktur ki, kutup onun nihayetinin mâliki olmasın. Hiçbir tuzak yoktur ki, onunla karşılaşmamış olsun. Hiçbir mertebe yoktur ki, onu cezbetmesin. Hiçbir nefes yoktur ki, o onda sevilmesin. Kutup, izzet sancağının ve kudret kılıcının ta şıyıcısı, vakit elinin hâkimi, muhabbet ordusunun sultânıdır. Tevliyet ve azletmeyi

üzerine almıştır. Onunla beraber olan şakî olmaz, beraberindekile rin hiçbir hâli ve müşahedesi kutba gizli kalmaz. Onun hedefinden daha yüksek bir hedef, onun örtüsünden daha büyük bir örtü, onun vücûdundan daha tam, daha mükemmel bir vücut, onun şühûdundan daha açık bir şühûd, şertati onun izlemesinden daha şiddetli bir izleme yoktur. O vardır, mevcuttur, muttasıldır, munfasıldır, arzlıdır, şemaildir, kudsîdir, gaybîdir, hâlis bir vâsıtadır, beşerdir, faydalıdır. Onun kendisinde biten bir hududu, kendisine has bir sıfatı, kendisine hoş gelen bir vazifesi vardır. Şu kadar var ki, o, tefrika gözünden çıkan ezel bakışlarını odaklaştırdıgında heybet ile üns arasım birleştirmekle müstetirdir, gizlidir; sıfatların açıklanması için hâ li bırakıp, makamı övmenin lüzumu ile birlikte, celâl ve cemâl (sıfatlarının) arasını ayırmakla barizdir, zahirdir. Onun tek başınalıgı sırlar ile örtülmüştür. O zuhurunun deliller ile gerçekleşmesini gizlice ister. Onun zuhuru ise bir emirdir. Eğer zuhurunu bast ile gerçekleştiremezse o zaman bu iş kabz menzillerinden birisinde olur. Mülk ve hüküm (hikmet) âleminde hiçbir şey zuhur etmez ki, onun dışında, zahirinde gayb ve kudret âleminden bir önü, bir işaret ve bir remz bulunmasın. O zuhur eden şey bu âleme hasredilir ki, ehl-i kevn, o işteki acâiplikleri müşahede etsin. Bu anlatılanların özü ve tafsilâtı, evveli ve âhiri Mustafâ (s.a.v.)'de toplanmıştır...

Sevdanın ilk duragındaki tatlılık var ya.
Benim hazzım ondan daha tatlı ve daha lezzetlidir.
Ya da visalde çok özel bir hâl vardır ya,
Benim hâlim ondan daha aziz ve yakındır.
Bana günler bağışlandı, saflığın başlangıcı günler,
Helâl ve içmesi tatlı su kaynaklan...
Her türlü cömertliğe muhatap oldum.
Hiç kimseye olmadığı kadar.
Ben arkadaşına korku olmayanlardanım.
Zaman şüpheli, insan kaçtığı yeri bilmiyor..
Kavm'in her türlü yüce rütbeden nasibi var,
Ve her ordunun dayandığı bir kuvvet olur.
Ben şakıyan bülbülüm, ağaçları doldururum
Şarkılarla. Yükseklerde ise Bâz-ı Eşhebim...
Muhabbet ordusunu irâdem altına aldım,
itaatle. Okumu nereye atsam isabet eder.
Ne bir emel, ne de bir ümidim var.
Bir va'd bekliyor ya da gözlüyor değilim..
Rızâ meydanlarında bol böl nasipleniyorum.
Tâ ki, hiç kimseye bağışlanmayan bana verildi.
Zaman, işlenmiş elbise gibi değişti.
"Bizler zamanın en iyisiyiz" diye övünürsünüz..
Evvelkilerin güneşleri söndü, gitti..
Bizim güneşimizse Sönmez ebedî, gökyüzünün en yüce yerinde...

Müslüman beyninden vuran uydurulmuş bir masal (S.316-317)

Şattanûfî'nin rivayet ettiği bir menkıbede abdalın (yediler) seçilişini Abdûlkâdir Geylânî'nin

müridlerinden Ebu'l-Hasan b. et-Tantaniyye el-Bağdâdî (v. ?) şu şekilde anlatır: "Babam vefat ettikten sonra Şeyh Abdûlkâdir'in yanında ilim ile iştigal ve Şeyh'e hizmet etmeye başladm. Gecelerimin çoğunu Şeyh'in ihtiyâcını gözetleyerek uykusuz geçirirdim. 553 (h.) (1158 m) Safer ayının bir gecesinde Şeyh dışarı çıktı. Hemen ona ibrik götürdüm, ibriği almadan Medresenin (dış) kapısına doğru yöneldi. Kapı kendiliğinden açıldı. Şeyh dışarı çıktı. Ben de onun arkasından gittim. Şeyh'in beni farketmediğini düşünüyordum. Bağdat'ın kapısına yaklaşınca, o da kendiliğinden açılıverdi ve Şeyh dışarı çıktı. Ben de onu takip ettim Biz dışarı çıkınca kapı kendiliğinden kapandı. Fazla yürümeden, tanımadığım bir şehre girdik. Şeyh ribâta benzeyen bir yere girdi ki, içerisinde altı kişi vardı. Onlar gelip Şeyh ile selamlaştılar. Bu arada ben bir tarafta saklanmış, olup biteni anlamaya çalışıyordum. Bir inilti duyuldu. Çok geçmeden bu inilti kesildi, içeri bir adam girdi ve iniltinin geldiği yere gitti. Omuzlarında birisi olduğu halde oradan döndü ve öylece ribattan dışarı çıktı. Akabinde iniltinin geldiği yerden başı açık, uzun bıyıklı birisi daha içeri girerek, Şeyh'in önünde otur du. Şeyh ona kelime-i şehâdeti telkin ettikten sonra, onun saçlarını ve bı yıklarını kısaltarak, ona takke giydirdi ve Muhammed ismini verdi. Sonra altı kişiye "vefat eden kişinin yerine o şahsın bedel olması hususunda emir aldığını" söyledi. Onlar da "duyduklarını ve itaat ettiklerini" belirttiler. Son ra Şeyh oradan ayrıldı. Ben de onu takip ettim. Çok geçmeden Bağdat'ın ka pısına geldik. Kapı çıkarken olduğu gibi yine kendiliğinden açıldı ve biz içeri girince de öylece kapandı. Sonra Medrese'ye geldik ve Şeyh evine girdi.

Sabah olduğunda her zamanki gibi Şeyh'in huzuruna varıp okumaya çalıştım. Fakat onun heybetinden okumaya bir türlü muvaffak olamadım. Şeyh bana:

— Oğlum okusana, bir şey yok !... (gece gördüklerinden dolayı kork mana gerek yok) dedi.

Ben Şeyh'e yemin vererek, gece olanları bana îzah etmesini rica ettim. O da bana durumu şu şekilde açıkladı:

— Gittiğimiz yer Nihâvend idi. Oradaki altı kişi de abdal (abdâlü'n-nücebâ) idi. iniltisini işittiğin kişi onların yedincisi idi. Ama o hastaydı. Yanına vardığımızda vefat ânı yaklaşmıştı. Onu omuzlarında taşıyan kişi ise Hı zır (a.s.) idi. Kendisine şehâdet telkin ettiğim şahsa gelince, o Kostantiniy'ye (istanbul) ehlinden ve Nasrânî idi. Onu vefat eden şahsın yerine geçirmem hakkında emir almıştım. O da benim elimle müslüman oldu ve abdâlü'n-nübebâ arasındaki yerini aldı.

Şeyh bu olayı bana böylece anlattıktan sonra onu, o hayatta olduğu müddetçe hiç kimseye anlatmamam hususunda benden yemin aldı." (Befı cetü'l-esrâr, 70-71.)

Abdülkadir Geylani Hayatı, Eserleri, Görüşleri - Dilaver Gürer, İnsan Yayınları, Düşünürler Dizisi, İstanbul 1999

Gavs'ül Azam Seyyid Abdulkadir Geylani ve Kadiri Tarikatı

“Gavs'ın sesi uzaktanda yakından da duyulurdu.” Yalanı (S.82)

Yine onun kerametlerinden biri de; meclisinde bulunup da gerek yakınında ve gerekse uzağında bulunanlar onun sesini aynı derecede işitirlerdi. Her ayağa kalktığında, herkes kalkar. Onun sesinden başka çıt bile çıkmazdı. Yalnız bazen Rical ül Gayb'ü-in gökten yere düşen bir cismin sesi gibi çıkan sadaları duyulurdu.

“Gavs'ın fırlattığı nalınlar mağaradaki adamı öldürdü.” Yalanı (S.83-84)

İyi bir hanım onun müridi olmuştu, mürid ol*madan önce bu hanıma ahlaksız bir adam aşıktı. Bir gün bu kadın dağda iken bir ihtiyaç için mağaraya girdiğinde o ahlaksız adam da ardından mağaraya girip, kadına sataşmaya başladı. Kadın kaçıp kurtu*lacak bir yer bulamadı, Hz. Gavs'ın adını anıp imdat istedi. O anda Hz. Gavs medresede abdest alıyordu, ayaklarındaki tahta nalınları çıkarıp fırlattı. O ahlaksız adam arzusuna kavuşamadan nalınlar kafa*sına ulaştı ve ölünceye kadar adama vurdular. Adam ölünce nalınlar da durdu. Kadın da o nalınları alıp Hz. Gavs'a getirip olayı anlattı.

Gavs sağlığında şarkıcı olan hristiyanı mezarından diriltmesi yalanı (S.85-86)

hz. Gavs birgün bir mahalleden geçerken bir müslümanla bir hristiyanın münakaşa ettiklerini gördü, sebebini soydu, müslüman; "Bu hristiyan bi*zim peygamberimiz sizin peygamberinizden üstün*dür" diyor, ben de tam tersini iddia ediyorum, dedi.

Hz. Gavs hristiyana: "İddianı hangi delille ispat edersin?" diye sordu. Hristiyan: "Bizim peygamberi*miz ölüyü diriltiyordu" dedi.

Hz. Gavs "Ben peygamber değilim, ama peygam*bere uyan bir müslümanım. Eğer ben ölüyü diriltir*sem, peygamberimize inanır mısın" dedi. Hristiyan "Evet, inanırım" dedi. Hz. Gavs "Bana harap birine zar göster" demiş, Hristiyan da çok harap bir mezar göstermiş.

Hz. Gavs: "Hz. îsa ölüyü diriltti̇ği zaman ne söy*lerdi?" diye sormuş. Hristiyan: "Kum biiznillah" derdi.

Hz.Gavs: "Bu mezarda yatan sağken şarkıcılık yapıyormuş, istersen kalktığında şarkı söyleyerek kalksın" demiş ve ayağını mezara vurarak "Kum biiznillah." demiş. Derhal mezar açılarak içindeki kişi şarkı söyleyerek ayağa kalkmış. Hristiyan bu olay karşısında hayran ve sekran olarak hemen hz Gavs'ın ellerine kapanıp şehadet getirmiş .

Gavs kendisinden 157 sene sonra Bahaddin Nakşibend'in geleceğini haber vermesi yalanı (S.86-87)

Hz.Gavs bir defa Medine-i Münevvere'ye geldi. "'Ravzayı ziyaret ederek tam kırk gün ayakta âdab üzere durdu ve elleri göğsünde şu münacaatta bulun*du:

"Günahlarım denizin dalgalarından daha çok "..

Yüce dağlara benzer, hatta daha büyük.

Lakin affedici Kerim olanın huzurunda,

Sinek kanadı kadar hatta daha da küçük.

Şeyh Abdullahi Belhi "Havarikul ahbab fi ma'rifetil aktab" isimli kitabın 25. babında Şah-ı Nakşibendi anlatırken diyorki: "Hace-i Sermest'ten duy*dum o da, Buhara'da yaşayan kamil zatlardan duy*muş, onlar şöyle anlatırlardı: "Hz. Gavs birgün ce*maatle terasta otururken birara Buhara taraflarına dönüp güzel bir koku almış ve: "Benim vefatımdan 157 sene sonra Muhammedi meşreb birisi dünyaya gelir, ismi; Bahaeddin Muhammed Nakşibendi'dir. Bana mahsus nimetlere kavuşur." buyurdu ve gerçekten öyle oldu.

Gavs'ül Azam Seyyid Abdulkadir Geylani ve Kadiri Tarikatı - M. Şefik Korkusuz, Menzil Yayınevi-Adıyaman, 1995

100 soruda Tasavvuf - Abdülbaki Gölpınarlı

Senelerce çöllerde dolaşıp hastalanan kaba zahidler (S.26-27)

Bu kaba zahitler Allah'a dayanmada ileri gidiyorlar, yalnız başlarına, yanlarına zık almadan çöllere dalıyorlar, evlenmiyorlar, tedavi edilmiyorlar, uyku uyumamaya, boyuna ibadete, Tanrı'yı (!) zikre koyuluyorlar, ruh hastalıklarına tutuluyorlar, bilgiye düşman kesiliyorlar, herkese bir gözle bakmayı buyurdukları halde kendilerinden olmayanları aşağı görüyorlardı. Buna karşılık şeriatçılar da, hangi mezhepten olurlarsa olsunlar, haklı olarak bunları hoş görmüyorlar, kınamaktan, tuttukları yolun bâtıl olduğunu söylemekten çekinmiyorlardı. Bura da, «***her ümmetin bir siyâhatı var; benim ümmetimin siyâhati de Tanrı yolunda savaş. Her ümmetin bir rahipliği var; benim ümmetimin rahipliği de düşman karşısında nöbet beklemek***» (Cami', l, s. 80), «***sakının dinde, yeniden yeniye uydurulan şeylerden; gerçekten de her sonradan icat edilen şey uydurmadır, her uydurma da sapıklık***» (s. 86 - 87), «***halktan kesilip yapayalnız bir yerde otu ran kişi bizden değildir***» (Künûz, II, s. 167), «***gerçekten de Allah size çalışmayı buyurdu; çalışın***» (aynı, s. 60), «***Ulu Allah, kuluna verdiği nimetin eserini, onda görmek ister***» (aynı, s. 63) gibi hadislerle evlenmemeyi, birini hadım etmeyi nehyeden hadisleri yazarsak (aynı, II, s. 176 ve 188) şeriat bilginlerinin bu kaba zahitlere neden karşı durdukları daha ziyade belirir sanırız.

Ku'ran Kerimde sırasıyla yedi nefis yoktur. (S.35)

Mutmainne, Râdıyye ve Mardıyye adları uydurulmuştur. XCI. sûrede, 9. âyet, «**ve andolsun ki kim özünü iyice temizlemişse kurtulmuştur, muradına ermiştir**» meâlinde dir; aynı zamanda XVIII. sûrenin 74. âyetinde, öldürüldüğü anlatılan çocuk hakkında «tertemiz» denmektedir. Nefs-i Zekiyye de bu âyetlerden alınmıştır. Kur'ân-ı- Kerîm'de böyle sırayla

yedi nefis yoktur, hele bunlara uyan yedi addan, bu münasebetle hiç bahsedilmemektedir. Esasen Kur'an-ı Kerîm'de nefis, kişinin kendisi, bedenle beraber can, insan anlamlarına gelmektedir

Şeyh Bedreddin'e göre “Kainat Allah'tır, onu sonu yoktur.” Şirki (S.48)

Simavna kadısı oğlu Bedreddîn'in (823 H. 1420), muhtelif zamanlarda, muhtelif konulara ait sözlerinin, sorulara verdiği cevapların toplanmasından meydana gelen Varidat'ında, varlık birliği bu tarzdadır ve. ona göre kâinat Allah'tır, önü ve sonu yoktur. Kıyametse ölümden ibarettir (*Gölpınarli: Sımavna kadısı oğlu Şeyh Bed reddîn. İst. Eti yayın 1966, s. 31-33. Varidat tercemesi, s. 55-66 ve 75*)

Mevlana kitabına Kur'an'ın vasıflarına veriyor. (S.49)

Sufilerin, Vahdet-i Vücûd'a inananları, bu mertebede neş'elerine, yaratılışlarına, yetişmelerine, istidatlarına, bilgilerine ve anlayışlarına göre değişik haller alırlar. . Mevlânâ, «Mesnevî» dibacesinde, kitabını «ulaşma ve yakıyn sırlarını açmada dinin asıllarının asıllarının asılları...» gibi vasıflarla övdükten sonra onu, Mısır'daki Nil suyuna benzetir ve «Sabredenlere içilecek sudur. Firavun soyuna ve kâfirlere ise hasret; netekim Allah da onunla, çoklarını şaşırtıp azdırır, çoklarını da doğru yola götürür demiştir» der (*Nicholson basımı, l, s. 1. Âyet, II, 26*) .

Mevlana devir nazariyesi inanır. (S.59)

Mevlânâ, bu dâimî yaratılışı, bu daimî oluşu anlatırken, «cihan, başka bir cihan doğurur; bu mahşer, başka bir mahşer meydana çıkarır. Kıyamete dek bu kıyameti anlatsam gene bitmez» der (Mesnevî, II, s. 311, beyit. 1187 - 1188); bütün âlemi, yeyen ve yenen olarak vasfeder; top rağın suyu içtiğini, otlar bitirdiğini, otları hayvanların yediğini, hayvanın insana gıda olduğunu, insanı, gene top rağın yediğini, bu âlemin, boyuna değişip durduğunu anlatır (Nicholson basımı; III, 1929, s. 4-5, beyit. 22 - 36) ;

Tasavvuf'un hayali ilahları (S.72-74)

Soru 39 : ***Bundan önceki sorulara verdiğiniz cevapta kemal mertebesine yalnız Hz. Muhammed'in eriştiğini söylemiştiniz ve ondan öncekilerin de, sonrakilerin de ondan feyiz aldıklarını bildirmiştiniz. Bu, pek anlaşılmadı; araya sorular, cevaplar, konular girdi. Lütfen bunu daha belirli, daha etraflı anlatır mısınız?***

Mutlak Varlık'ın her şeyden münezzeh olan zâtı, evvelce de anlattığımız gibi Akl-ı Küll'ü (tüm Akl'ı) izhar etmiştir. Sûfîler, bu ilk tecellîye «Vâhidiyyet - Birlik» demişler, «Hakıykat-i Muhammediyye - Muhammed'in gerçek makaamı» olarak bu ilk tecellîyi kabul etmişlerdir.

Mutlak Varlık'la âlem arasında bir berzah, bir geçit olan bu makaama her zaman, tek bir kişi mazhardır. Hz. Muhammed'den evvel gelip geçen peygamberler, hep bu makaamdan feyiz almışlardır; ondan sonraki erenler de bu makaamdan feyiz almaktadırlar. Bu makaama her zaman, tek bir kişi mazhar olabilir. Ona «Kutb'ul-Aktâb - Kutublar Kutbu» denir. Kutb, değirmen taşının mili anlamına gelen Arapça bir sözdür. Değirmen taşı, nasıl o milin çevresinde döner ve nasıl o koca taşı mil çevirir, dön dürürse bütün âlem de kutb'un iradesiyle döner; herkes ona, o da Tanrı iradesine tâbidir.

İmâmiyye mezhebinde Hz. Peygamber, Allah'ın emriyle Alî'nin vasıy ve imâm olduğunu ümmete bildirmiştir. Hz. Peygamber'den sonra imamet, Alî'nin ve soyundan gelen onbir imâm'ındır. Onikinci İmâm, Mehdî'dir; sağ dır; zuhur edecek, zulümle dolmuş olan âlemi, adaletle dolduracaktır.
Bu mezhebi kabul eden sûfîlere göre Kutb, 0n ikinci imamdır; ondan başka Kutb yoktur; ona en ya kın olan eren'in vilâyeti de ancak ondan niyabet yoluy ledir (Mehdî hadislerinin Ehli Sünnet kitaplarında bulunanları için Seyyid Murtaza'l-Fîrûzâbâdî'nin, «*Fadâil'ül- Hamse min Sıhâh'ıs-Sitte*» adlı kitabına bakınız; c, III, Necef - 1348 H. s. 324 - 343).

Kutbdan sonra manevî bakımdan ona en yakın iki kişi vardır ki bunlara iki imâm anlamına «İmâmeyn» denir ve biri Kutb'un sağında, öbürü solunda farzedilir. Kalb solda olduğu için Kutb'un tasarrufuna vâris olacak eren, sol yandakidir. Kutb ölünce, sol yanında farzedilen eren, yerine geçer.
İmâmeyn ve İmâmân denen bu iki erenden sonra dört eren vardır; bunlara direkler anlamına «Evtâd» denir. Bunlardan sonra yedi eren vardır, bunlara da «Abdal» adı verilir. Bu ad, kötü huylarını iyi huya tebdil ettiklerinden, yahut diledikleri vakit, diledikleri yerlerde kendilerine bedel gösterebildiklerinden, yâni bir anda, birçok yerlerde göründüklerinden, yahut Kutb'un ölümü üzerine sol yandaki kutb eren ölünce, onun yerine evtâddan biri. evtâddan boşalan yere de abdâlden biri geçtiğinden bu adla anıldıkları söylenegelmiştir.
Abdâl'in dokuz, yahut kırk kişi olduğunu, daha fazla bulun duğunu söyleyenler de vardır. Abdâl'den sonra yetmiş, yahut yetmişten fazla eren gelir ki onlara da özü, soyu temiz kişiler anlamına «Nücebâ» derler.

Nücebâ'dan sonra üç yüz altmış tane temiz kişi vardır. Kutb ölünce aşağı tabakalardan birer kişi, daha üst tabakaya geçirilir. Üç yüz altmış erenden biri, Nücebâ'ya katılır, halktan biri de üç yüz altmış erenden açık kalan yere alınır ve böylece sayı tamamlanır. Halk, kutubla iki imâma «üçler», abdâl'e «yediler, kırklar» der. Bunların her bireri, bir işi tedbir ederler. Hepsine birden «Ricâl'ul-Gayb - Gayb er leri, gizli erenler» adı verilir (Nefehât tere. s. 26 ve de vamı; Sefînet'ül-Bihâr, II, s. 438 - 439, Cami', l, s. 102; Tarâık'ul-Hakaaık, l/s. 503 - 533).

Oğlan şeyh İbrahim, «Ve dahi kutb-ı zaman meşrebi üzere üç kimse bulunursa Üçler, yedi bulunursa Yediler, kırk bulunursa Kırklar deyû ta'bîr olunur» sözleriyle bütün bunları, kendine göre yorumlamaktadır (Sohbet Nâme).

Üçler, Kırklar, Yediler, yalanı (S.75)

Üçler, yediler, kırklar da, yâni bu sayıların kutlu sayılmasında Fisggorîlerin tesirlerini görmeme de imkân yoktur. Esasen Hükemâdan tasavvufa geçen bu inançlar, Hükemâ mesleğine de eski Hind - İran, Asur, hattâ Mısır inançlarından, Sabitlikten ve Yunan felsefesinden geçmiştir (Gölpınarlı: Simavna kadısı oğlu Şeyh Bedred-1 din; Eti yayınevi - 1966 Bâtınîlik bölümü.12-29)

Beyazıd –i Bestamiyi ve inananı kafir yapan sözler (S.83-84)

Soru 48 : ***Şath dediğiniz şeyi örnekleriyle biraz daha açıklar mısınız ?***

Şath'a Bâyezıd-i Bıstâmî'nin (261 H. 784) sözleri ara sında çok rastlanır. Meselâ, «Ben bir denize daldım ki peygamberler, onun kıyısındaydı» (Nefahat--terc-S; 15)
«Cehennem dediğin nedir ki? Onu görürsem, hırkamın ucuyla söndürüveririm; noksan sıfatlardan tenzîh ederim kendimi; ne de büyük bir zuhurum var» (Cemâl-üd-dîn Ebi'l-Ferec Abd'ür-Rahmân ibn'il-Cevzî: Telbîsu İblîs; Mısır - 1928, s. 342),
«Ona ulaşmadan Kâ'be'nin çevresini dönerdim; ulaşınca gördüm ki Kâ'be, benim'çevremde dö nüyor»,
«İlk haccımda evi (Kâ'beyi), ikincisinde ev sahi bini gördüm; üçüncüsünde ne Kâ'be'yi gördüm, ne sahi bini»,
«Benim Levh-i Mahfuz» (s. 345),
«benim bayrağım, Muhammed'in bayrağından a'aha büyüktür» (aynı s.),
«Allâhım. halkından birisini azaplandırmak, bilginde sabit olduysa, bunu takdir ettiysen, beni o kadar büyüt ki cehenneme benden başka kimse sığmasın» (aynı s. 346)
gi bi sözleri, şath örnekleridir (aynı kitabın Şath ve dâvalar babına bakınız, s. 341 - 349).

Türk edebiyatından da buna benzer örnekler verilebilir. Meselâ Eşrefoğlu Abdullâh-ı Rûmî'nin (874 H. 1469-1 1470),

Çürümüş tenlere bir dem eğer dirsem bi İzni kum

Yalın âyâg u baş açık dururlar cümlesi üryan

Samurlar Eşrefoğlu'yam ne Rûmî'yem ne îznîkıy

Benem ol dâim'ül-Bâkıy güründüm sureta inşân

(Dîvan, İst. 1286. s. 33} beyitleri, buna güzel bir ör nektir.

Hakim-i Tirmizi ile Muhyiddin-i Arabi batıl inançları (S.84-85)

Muhammed b. Aliyy'ül-Hakîm'it-Tirmizî ile (255 H. 868 - 869) başlayan İnsân-ı Kâmil ve Hatm-i Vilâyet nazariyyesi, İbni Arabî'de pek aşırı bir hadde varmıştır. Hz. Muhammed'in son peygamber oluşuna karşılık İbni Arabî, zaman itibariyle Mehdî'nin Hâtem'ül-Evliya-erenlerin sonuncusu olduğunu, fakat gerçekte, bütün erenlerin fe yiz almaları bakımından hepsini hatmetmek, hepsinin mazhariyetlerini kendinde toplamak bakımından kendisinin Hâtem

olduğunu, hattâ Hz. Muhammed'in vilâyetine mazhar olduğundan geçmiş peygamberlerle gelecek eren lerin, hep kendisinden feyiz aldıklarını iddia etmesi, gerçekten de büyük bir cür'ettir.
Hz. Peygamber, bir hadîsin de, peygamberliği bir duvara benzetmiş, duvarda bir kerpicin eksik olduğunu, kendisinin peygamberliğiyle o kerpicin de yerine konduğunu ve kendisiyle peygamberliğini tamamlandığını bildirmesine karşılık İbni Arabî, rüyasın da, bir taşı altın, Bir taşı gümüş bir duvar gördüğünü, altınların erenler, gümüşlerin peygamberler olduğunu, kendisinin de bir altın kerpiç olarak o duvardaki eksik yere girdiğini, böylece duvarın tamamlandığını söylemiş, Vilâyeti nübüvvetten üstün saymıştır» Bütün bunlar-şath sayılabilir, yalnız hüsn-i zanna sahip olamk şartiyle («Mevlânâ Celâleddin adlı eserimize bakınız, III. basım, ist. İnkılâp K. 1959 s. 234. İbni Arabi'nin bu çeşit dâvaları ve Şems'ie tartışmaları için de aynı eserin 52-53. sayfalarına bakınız).

Tasavvuf'ta Batıniler'in inançlar (S.87)

Bâtınîlik, Kur'ân'ın iç anlamına erenlerce dış anlamının lüzumsuz olduğuna, daha açıkçası, dînî hükümlerin ve şeriatın, âlemin düzenini korumak için ve anlayış ları, bu dereceye gelmemiş olanları idare yüzünden kon muş bulunduğuna inanmaktır. Meselâ namazdan maksat.
Tanrıya yaklaşmaktır; Tanrıya yaklaşanlarca, «Rabbine sana yakıyn gelinceyedek kulluk et» âyeti (XV, 99) bâtinîlerce, bunu apaçık bildirmektedir. Oysa ki bu âyette yakıyn, bütün müfessirlerce ölümdür; şu halde âyet ölünceye dek kulluk etmeyi buyurmaktadır; yakıyne erin ce ibadeti bırakmayı emretmemektedir (Mecma'ul Beyân; Tehran, Şirket'ül-Maârif'il-İslâmiyye basımı, c. VI, 1379 H. S. 346-347).

Hallac Müslüman görünerek Allah'la alay ediyor. (S.92-93)

Soru 51 : ***Huseyn b. Mansûr'il-Hallâc hakkında biraz bilgi verir misiniz?***

Bu zatın, Nişabur'lu, Rey'li, Talkan'lı, Merv'll oldu ğu rivayet edilmiştir. **Halka kendisini sûfî gösterir, ikti dara Şîa'dan görünürdü.** Kendisine uyanlar, onun Allah olduğuna inanırlardı. On ikinci İmâm'ın babı (kapısı, naibi) olduğunu iddia ederdi. İmâm, bir yazısıyle (tevkıy') ona lanet etmiş, onunla hiç bir ilişiği, ilgisi olmadığını bildirmişti. «Kitab'ut-Tavâsîn» adlı kitabında noktalara, harflere dair anlaşılması güç, esası saçma şeyler
bulun duğu gibi, «dâvalarda bulunmak, şeytanla Ahmed'ten (Hz. Muhammed) başkasına düşmez; çünkü İblîs'e, secde et dendi, etmedi. Ahmed'e, bak dendi, ne sağına baktı, ne soluna» gibi İblîs'i yücelten sözler (Louis Massignon basımı; Librairie Paul Geuthner - 1913; s. 41 - 43),
«***Ben Hakk'ım, çünkü ebedî olarak Hak'layım, ondan hiç ayrılmadım***» gibi gözleri (aynı, s. 52), Arapça şiirlerinden mey dana gelen Dîvân'ında «Ey dileyen kişinin dilediği, senin yüzünden de şaşırmışım, kendime de şaşmadayım. Beni kendine öylesine yanaştırdın ki seni, ben sandım; vecidde öylesine kendimi yitirdim ki beni, kendinde yok ettin»
(L. Massignon basımı; Journal Asiatique, Janvier - Mars, 1931, s. 30),
«Tenzih ederim maddî âlemi izhâr edeni, Tanrılığını bu suretle göstereni, sonra da halkı

meydana getirip kendini yeyen, içen şeklinde göstereni» gibi şerîate uymayan sözleri (aynı, s. 41),
baz şathiyeleri vardır. (s. 33). Yaşayışına, öldürülüşüne dâir en sağlam bilgiler, «Ahbâr al-Hallac» dadır. (L. Massignon basımı, Paris -1957). **Hallâc'a uyanların yollarına, «Hallâciyye» adı verilmişti. İnançları ve sözleri yüzünden 309 zilkadesinin 24. günü (922) Bağdad'da öldürülmüş, cesedi yakılmıştır**. (Sefînet'ül-Bıhâr'a; l. Hiç mad. s. 296 - 297; İbni Nedim'in «EI-Fihrist»ine, Mısır - 1348, s. 296 - 272; ve Tenkıyh'ul- Makaal'e b. l, s. 346 - 347).

Tasavvuf'ta uyduruk keramet yalanları (S.106-107)

Sûfîlerin birçoğundan,olağanüstü şeyler rivayet edilmiştir. Bu rivayetler, adetâ müşterektir; yâni bir keramet, birçok sûfîlere atfedilmiştir. Meselâ Lokmân-ı Serahsî uçar Hacı Bektaş, güvercin şekline bürünür; Abdal Musa bir geyik olur; Budha da bir fil şeklinde görünür, bir masal olur. Hayvanlara iş gördürmek, yırtıcı bir hayvana binmek, Ebû-Yezîd-ı Bıstâmî'ye, Ebû'l-Hasan-ı Harrakaanî'ye, Hacı Bektâş'a atfedilmiştir. Az ekmekle çok kişiyi doyurmak, «Ahd-ı Cedîd» de olduğu gibi birçok erene de isnat edilmiştir. Ahmed-i Câmî, Ebû'l-Hasan-ı Harrakaanî, Ahmed Sârban, kadın derdi çekmiş erenlerdir. Olağanüstü şeyler, masalla rımıza kadar girmiştir (tarafımızdan bugünün diline çevrilen «Vilâyet-Nâme Manâkıb-ı Hacı Bektâş-ı Veli»nin «Açıklamasına bakınız; İst. İnkılâp K. 1958, s. 105 - 120).

«Kuşeyrî Risâlesi»nde, Nefahat'ta, bir gemideki gen ce hırsızlık isnadı üzerine gencin dua etmesi, denizden, ağızlarında birer inci bulunan balıkların baş göstermesi (Kuşeyrî, s. 215; Nefahât tere. s. 89), «Mesnevi» de, bir başka tarzda İbrâhîm b. Edhem'e atfedilerek naklolunmaktadır (II, s. 427 - 429).
Bir sûfîye atfedilen, birinden naklolunan kerametin, birçok sûfîlere atfedildiğini, zamanımıza dek sürdüğünü, fıkralarımızda, hikâyelerimizde olduğu gibi çağ değiştikçe, yer değiştikçe, onlarda da değişiklikler yapıldığını ve bütün bunların, daha eski dinlerde, geleneklerde bulunduğunu. bildirmemiz gerektir

100 soruda Tasavvuf - Abdülbaki Gölpınarlı, Gerçek Yayınevi, 2.Baskı,

Erenler'in Kalb Gözü - Osman Akfırat, Pamuk Yay

Şeyhin resmini rabıta etme ve gaflet anında Şeyhin'i çağırma sapıklığı (S.325)

Meşâyihın sapıklarından birisi rabıta üzerinde şunu da eklemiştir:

Halvet hâlinde müridin kalbi gaflete mâruz, kaldı mı mürid şeyhin ismini anarak onu çağıracaktır (!)

RESİME RABITA

Bir kısmı da şeyhinin fotoğraflarını çıkarmış, gaaib olan müridlerine o resimleri göndermiş, tâ ki o resimlerle rabıta kursunlar (!) Dervişlerden bir kısmı var ki, şeyhinin

fotoğrafını cebinde taşıyor. Evradına başladığı zaman ev* velâ fotoğrafı çıkarıp bakıyor, sonra evradını okuyor (!)

Hulâsa; dervişlerle arkadaşlık yapan bir kimse her gün yeni ve sonu gelmeyen bid'atlara muttali' olabilir! Bütün bu musibetler rabıtanın üçüncü ve dördüncü kısmından neş'et etmiştir. Mademki, fesadlık bu raddeye çıktı, öyle ise bu kapıyı tamamen kapatmak en uygun ha*rekettir.

Allah adına "Kutbu'l –Akatab , Gavs, Kutbu'l –irşad" uydurması (S.384-385)

Velîlerin en büyüğünün ve en kâmilinin tâyin ve tesbiti hakkında meşâyih arasında ihtilâf vardır. İmâm-ı Rabbânî, «Gavs»ın, «Kutbu'l-medar»ın gayrisi olduğunu, «Kutbu'l-medar»ın ancak bâzı emirlerde gavstan yardım bekle*diğini. Ebdalların mansıblarını tâyin etmekte müdahalesi olduğunu söylüyor. Kutba yardımcılık etmesi itibariyle «Kutbu'l-Aktâb» da denir. Çünkü onun yardımcıları kürre-i arzın tamamında manevî hâkimler ve vekillerdirler.

İmâm-ı Rabbânî der ki:

«Peygamberlerin etba'larının en kâmilleri tam tebaiyyeti elde ettikleri zaman peygamberlik mansıbına değil, makamına yönelirler. Peygamberlik mansıbı ise, Hazret-i Muhammed'den sonra artık muhaldir. Bu makama yönelen o kâmil insanların bâzısı imamet mansıbıyle diğerinin başına geçer. Bu, velîlerin en yücesidir. Bâzıları da sadece o kemâli elde etmekle iktifa eder. İşte bu iki büyük insan, o kemâli elde etmek hususunda eşittirler. Onların arasındaki tefavüt mansıbı elde edip etmemekte ve mansıbla ilgili birtakım emirlerdir. Tabiîlerin en kâmilleri velayet kemâlâtını tam elde ettiği zaman, bir kısmı manevî hilâfet mansıbıyla ortaya çıkar. Bâzıları da — biraz önce geçtiği gibi — o kemâlâtları elde etmekle iktifa eder. Bu iki mansıbın beheri de asîl kemâlâtla ilgilidir. Zilli kemâlâtta ise, imamet mansıbına en lâyık yani onun hizası ve gölgesi olmaya en lâyık kutbu'l-irşad mansıbıdır. Hilâfet mansıbına en uygun Kutbu'l-medar mansıbıdır, işte bu iki alt makam, o iki üst makamın gölgesldir.»

Şaraniye göre "Ahmet-i Rufai yerin ve göğün kutbudur." İftirası (S.385-386)

Çünkü Hazrete: «Sen kürre-i arzın kutbusun» denildiği zaman, cevab olarak:

«Beni -bu vazifeden uzak tutunuz» dedi.

Yine kendisine:

«Sen göğün kutbusun.» denildiğinde, 'buyurdu ki:

«Beni bundan da uzak tutunuz.»

Şârânî diyor ki, bu söz, seyyid Ahmed-i Rifaî'nin bü*tün makamları geçtiğine delildir.

Seyyid Şerif el-Cürcânî. «To'rifât» adlı eserinde şöyle diyor:

«İhtiyaç sahibi ve sıkışan bir kimse ona iltica ettiği itibariyle kutba bozan «gavs» denir. Kutub her zaman Cenâb-ı Hakkın nazar-ı ilâhîsinin mahalli bulunan biricik insandır. Cenâb-ı Hak, nezd-i ilâhîsinde ona en büyük tılsım (bir çeşit mevhum nesnedir ki, onun hükmü definenin bulunmasına mânidir. Sihir ta'birîerindendir.) vermiştir. O, kâinata sızar. Kâinatın bâtın ve zahir âyinlerinde ruhun cesedde dolaştığı gibi dolaşır. En umumî feyzin terazisi onun elindedir. O, en yüce ve en esfel kâinata hayat ruhunu göndermekle vazifelidir. O, insanlık bakımından değil, hayat ve hissetme maddesini yüklenen meleklik hissesi bakımından İsrafil'in kalbi üzerindedir. Cebrailin ondaki hükmü, nefs-i natıkanın insan denilen varlıktaki hükmü gibidir. Mîkâil'in ondaki hükmü cezbedici kuvvetin insanlıktaki hükmü gibidir. Azrail'in ondaki hükmü, insan* daki def'edici kuvvetin hükmü gibidir... »

Dört Kutub'un küfürde ve şirkte yarışması (S.386-387)

Bu ve bundan evvelki kelâmdan istifade ediliyor ki, kutbun ruhu daimî bir terakki ve gelişme içindedir. Kendisine mahsus velîlik makamına kadar yücelir. Öyle ki kâinatı doldurur. Ruhun cesedde seyrettiği bi tedbir için kâinatta seyreder. Bunun için büyük gavs Abdü'l-Aziz-L Debbağ (K.S.) derdi ki:

«Divan da ne imiş? Divanın tamamı benim göğsüm'dedir.»

Seyyid Ahmed-i Bedevi (K.S.) de derdi:

«Muhit Denizi benim havuzumun üzerinde dönüyor. Rabbimizin izzetine yemin ederim. Eğer denizin suyu biterse havuzumun suyu bitmez.»

Seyyid Abdülkadir-i Geylânî (K.S.) derdi :

«Dünya benim nazarımda bir zerre gibidir.»

Seyyid Bahaeddin-i Nakşibendî (K.S.), Hâce Ali Ra- miteni buyururdu:

«Dünya benim nazarımda sofra gibidir» dediğini naklettikten sonra ekledi:

«Ben de derim ki, dünya benim nazarımda tırnak gi* bidir.»

Şeyh Ebu'l Hasan Şazali Allah'ın 15 sıfatını Kutub'a vermesi küfrü (S.387-388)

Şâzilî tarikatının başı Şeyh Ebul Hasan (K.S.) dedi ki:

«Kutbun onbeş alâmeti vardır:

1 — İsmet imdadıyla takviye edilir.

2 — Rahmet imdadıyla takviye edilir.

3 — Hilâfet imdadıyla takviye edilir.

4 — Niyabet imdadıyla takviye edilir.

5 — Büyük arşın hamelelerinin imdadıyla takviye edilir.

6- Onun için zâtın hakikati ve sıfatların kapsayıcılığı keşfolunur.

7-Mevcutlar arasında ayırdetme ilmiyle müşerref kılınıyor.

8 — Evvelin evvelden ayırmasıyla müşerref kılınıyor.

9 — Bu durum, sonuna kadar ondan ayrılmaz.

10 — Onda sabit olanla müşerref olur.

11 — Daha evvel ve daha sonra olanın hükmüyle mü şerref olunur.

12 — Evveli ve sonu olmayanın hükmüyle müşerref olunur.

13 — Her ilmi ihata eden ilimle müşerref olunur.

14 — Birinci sırdan sona kadar görünen ve sonra ona dönen malûmatın ilmini ihata etmekle müşerreflenir

(Bu bölüm, hâl ilmi olduğu için tam manasıyla tafsilâtını yapmaktan âciz kaldık. Ancak ibarenin aynısını aktardık. Hiçbir hükmün çıkarılmasından sorumluluk kabul etmiyoruz. Dikkat edelim.)

Muhyiddin-i Arabi'nin "Hak Teala bütün isimleri ona vermesi gerekir." Şirki (S.388)
Muhyiddin (K.S.). 336. babda dedi ki:

«Hak Teâlâ bir kulunu kutbiyyet mertebesine getirirse misâl huzurunda ona bir taht kurulur. O, hilâfet sure*tinde o tahtın üzerinde oturur. O taht kendisine nasbedildiği zaman, âlemin istediği bütün isimlerin ona bahsedilmesi gerekir. Böylece o isimler sayesinde süslü, başı taçlı, kolları sultanlara mahsus bilezikli, kulakları saltanat küpeleriyle küpeli olarak görünmeye başlar .Ziynet, üst, alt, orta, zahir ve bâtın her tarafını kaplasın diye böyle yapması gerekir. Cenâb-ı Hak aednâ ve a'lâ» her me'mura onu dinleyip biy'at etmesini emreder.»

İmam-ı Rabbani Kutb-ul irşad diye hayali bir kişiye Allah'ın sıfatlarını veriyor. (S.389-390)

İmam-ı Rabbânî buyurdu :

«Müntehaya varan velîlerden bir taife vardır. Fena ve beka makamlarından sonra kendilerine kuvvetli bir çekim ve cezbe veriliyor. Onlar bu cezbe ile varılması mümkün olan mertebenin nihayetine kadar giderler. Resûlâllah'ın mütâbaatı vasıtasıyle makam-ı mahsusundan (özel makam) nasib elde ederler. İşte bu kabil varış, bu efred (ferdler) taifesine mahsustur. Bu makamdan kutublara dahi nasîb yoktur. Eğer nihayetin nihayetine varan, bu suretle âleme geri gelirse, kendisine müstaid olan kimselerin terbiyesi havale edilirse, nefsi kulluk makamı*na erer, ruhu ise, nefissiz olarak Cenâb-ı Mukaddese doğru yol alır. İşte bu ferdî kemâlâtı derleyen kutblyyetin tekmillerini bir craya getiren bir kimsedir. Kutubdan maksadım burada irşad kutbudur, evtad kutbu değildir. Zilli makamlar aslî medâricin (dereceler) maârifi buna müyesser olur. Belki onun varlığı makamda ne zil vardır ne de asıl... Çünkü o hem zilli, hem de aslı geçmiştir. Böyle bir kâmil ve mükemmelin varlığı, pek ezdir. Hattâ böyle bir kimse uzun asırlardan ve uzak zamanlardan sonra var olursa, yine âlem için büyük bir fırsat ve ganimettir. Âlem onunla nurlanır. Bu taifenin bâzısı bütün velayet makamlarından deha üstün olan abdiyyet (kulluk) makamına seçilir. Böyle bir kimseye mahbubiyyet makamının kabiliyyeti de müsellemdir. Binâenaleyh böyle bir kimse velayetin bütün kemâlâtını câmiidir. Velâyet-i has* seden, (özel velilik) makam-ı nübüvveten (peygamberlik makamından) haz ve nasibdar olmuştur...»

Erenler'in Kalb Gözü - Osman Akfırat, Pamuk Yay

TARİH VE TASSAVUF SOHBETLERİ - NİHAD SAMİ BANARLI

“Duy tabiatta biraz sende ilah olduğunu" küfrü (S.194)

Yûnus Emre Anadolu'daki Türk düşünüş edebiya* tının ilk büyük şâiridir. Onun zamanımızdan 700 yıl öncesi için, inanılmayacak kadar güzel bir Türkçe ile söylediği Tasavvuf Düşünüşü milletinin vicdan ve îman târihine çok uygun bir duyuş, düşünüş ve heyecan sistemi idi.

Çok kuvvetli bir tarife göre:

Tasavvuf Allah'ın ahlâkı ile ahlâklanmak demektir.

Bu ahlâk, insanı daha hayatta iken bile, biricik ölümsüzün hayâtına götürür;

Duy tabiatta biraz sen de İlâh olduğunu diyen şâirin söylediği gibi, insanı daha çok insan yapar, ve hattâ insanlık üstünde bir kudrete ulaştırır; yer yükünde böyle duygularla yükselmiş

insan toplulukları yaratır.

“Her insan Allah'ın bir parçasıdır” küfrü (S.198[/size])

Her insanda Allâh'dan bir parça ve ondan gelip bedenlenmiş bir cevher bulunduğu inancıyla mes'ud bir vicdan…

“Bir gün tanrı ,Musa peygambere hastalandığını söyler” iftirası (S.205)

« Bir gün Tanrı, Musa Peygambere hastalandığını söyler. Hâttâ kendisini yoklamaya gelmediğinden şikâ*yet eder. Musa, hayretler içinde kalır: «Sen yaratıcısın.. Nasıl hasta olabilirsin?!» diye seslenir. Tanrını cevâbı şudur: «Görünüşte hasta olan ben değilim, benim dün*yâdaki velîlerimden biridir. Sen onu yoklanıp, benim gönlümü alacaktın. Çünkü o benden ve ben ondan ayrı varille değiliz[/size].»

“İnsan zeka vicdanının keşfettiği en yüce varlık Allah'tır” iddiası (S.207)

Çünkü bir kadın edibimizin çok doğru söytediği gibi insan zekâ ve vicdanının târih boyunca keşfettiği en yüce varlık «Allah»tır. Allah'ı bulup onun varlığına ve kudretine inanmak beşer zekâ ve mâneviyâtının. en üstün buluşu olmuştur.

“İnsan nefis denilen ve sema ile tanrılaştırmak yolunun önderlerindendir” yalanı (S.226)

Mevlânâ, insan denilen varlığı derin bir maneviyatla yıkamak; insanı «nefis» denilen ağır yükten kurtarmak ve bir semâ' kanatlanışiyle Tanrılaştırmak yolunun önderlerindendi. Başta söz sanatı (şiir) olmak üzere hemen bütün güzel sanatları bu yolda dile getirenlerdendi. Onun şiirleri baştan sona münâcâttır. Fakat bu münâcât, bir dua değil, büyük bir aşkın ilanıdır.

“'Tassavuf ben de yaratacağım !' diyen bir feverandır” iddiası (S.230)

Çünkü tasavvuf kısa zamanda kemikleşerek, öylesine katılaşıp, insana düşünce ve yaratma hakkı vermiyen, mutaassıp bir dînî inanışa karşı insan varlığımı «Hayır: Ben de düşüneceğim ve ben de yaratacağını» diyen bir feveranıdır.

TARİH VE TASSAVUF SOHBETLERİ -NİHAD SAMİ BANARLI, Kubbealtı Neşriyat, İst-1984

Türk Edebiyatında İlk Mutasavvıflar - Ord.Prof.Dr.Fuad Köprülü, Diyanet yay.

Tasavvuf cereyanına katılan ilk mutasavıflar (S.14-17)

İslâmiyet, daha Hicrî II. asırdan itibâren, eski hâline göre mühim farklar gösteriyordu; filhakika, dünyanın muhtelif mahallerinde, asırlardanberi kendi harsları ve an'aneleri ile yaşayan çeşitli milletler islâmiyet dâiresine girince, en esas noktalarda bile birçok farklar meydana gelmesi zarurî idi : Iran gibi çok eski ve zengin bir medeniyet, çölden gelen mukavemet edilemez kuvvete karşı, hiç olmazsa manevî istiklâlini müdâfaa edecekti. Sonra, islâm dini, sür'atle yayılması dolayısıyla iran'dan başka medeniyetler ve dinlerle de karşı karşıya gelmişti. Doğrudan doğruya olmasa bile Hind medeniyeti; Musevîlik te'sirleri, Suriye'yi baştanbaşa kaplamış olan Hıristiyanlık nüfuzu, eski Yunan feylesoflarından çevrilmiş eserler ile meydana gelen fikir cere*yanları, hulâsa bütün bu gibi çeşitli âmiller dinî gelişme üzerinde te'sir icra ediyor, bu suretle geniş islâm memleketinin her tarafında birçok mezheb ve meslekler vücut bularak biribiriyle şiddetle çarpışıyordu. Türklerin gittikçe artan taarruzlariyle zâten yıkılmağa hazır bir hâle gelmiş olan eski Sâsânî saltanatı. Arap kılıcı karşısında önce boyun eğdikten sonra, İrânîlik, Hz. Hüseyin evlâdını Sâsânîler'in vâris ve takipçisi sayarak, "Ehl-i beyt'in hukukunu müdâfaa" perdesi altında Arap milliyetine ve islâm dinine dehşetli darbeler vurdu ve eski bir medeniyetin kolayca yok edilemiyeceğini .Zerdüşt akidelerini islâm kisvesi altına sokmak suretiyle açıkça gösterdi. Hicret'in III. ve VI. asırlarında, islâm memleketlerinin her tarafında çeşitli mezhepler ve meslekler hüküm sürüyor, hükümdarların şahsî ve siyâsî ihtirastan bun*ların gelişmesine büyük bir saha bırakıyordu .

Bu esnada islâm âleminin muhtelif yerlerinde en çok göze çarpan şeylerden biri, tasavvufun umûmîleşmesi ve mutasavvıfların çokluğu idi. İslâmiyet'in ilk asırlarında hiç mevcut değil iken sonraları İran, Hind, Yunan fikirlerinin ve kısmen de îsevîlik'in te'siriyle — unsurlarından en fazlasını da İslâmiyet'ten almak şartiyle - teşekkül eden tasavvuf mesleki, az zamanda bütün İslâm memleketlerini kaplamıştı, önce sûfî nâmını alan ve Suriye'de ilk zaviyeyi kuran Kûfeli Ebu Hâşim'den sonra, Süfyâu-ı Sevrî (ölümü : H. 168 - M. 784/85), eski hıristiyan keşişlerinin yerleştiği Mısır'dan yetişen Zu'n-Nun (H. 245 - M. 859'/860), Horasanlı Bâyezîd-i Bistâmî (H. 261 - M. 874/75), hakkında türlü türlü fikirler yürütülen Hallâc-ı Mansûr (H. 309 - M. 921/22), sonra Cüneyd Bağdadî gibi birçok büyük mutasavvıflar mesleklerini bütün mümâneatlara, isnatlara rağmen yaymaktan geri

durmuyorlardı. Ebu'l-Kâsım 'Abdü'l- Kerîm Kuşeyrî (H. 465'— M. 1072-73), meşhur risalesiyle tasavvuf meslekinin Ehl-i sünnet mezhebine uygunluğunu isbata çalıştığı gibi, daha sonra Gazâlî de (H. 450-505 - M. 1058-1112), birçok eserleri ile bu hususu zihinlere kuvvetle telkini başarmıştı. Ondan sonra Hikmetü'l-lşrâk sahibi Suhreverdî-i Maktul, 'Avâriftfl-Ma'ârif müellifi Şahâbeddin Suhreverdî, «Abdü'l-Kâdir Geylânî (H. 470-561 - M. 1077-1166) ve Tabakât-ı sûfiyye kitaplarını dolduran birçok mutasavvıflar yavaş yavaş mesleklerini yaymağa çalışarak binlerce mürîd ve halk arasında büyük bir manevî nüfuz kazanmışlardır 9 . Meşhur âlimlerden birçoklarının büyük şeyhlere intisabı, hükümdarların ve ümeranın bizzat tekke ve zaviyeler yaptırarak bu cereyanı teşvik etmeleri - daha doğrusu o cereyana kapılmaları - islâm âleminin her tarafında şeyh ve dervişler yetiştiriyor ve böylece adetâ yeni içtimâ'î zümreler vücûde getiriyordu. Bilhassa her büyük şeyhin ölümünden sonra 'âmme muhayyelesi onu bir keramet hâlesiyle ihata etmekte idi. Tarihî kıymeti olmayan hurafelerle dolu menâkıp kitapları değil, sûfîlik tarihinin en kıymetli kaynakları ile bu gibi muhayyelât ile doludur.

Türkistan'da tasavvuf ve mutasavvıflar (S.17-20)

Eski İran an'anelerini göğsünde saklayan Horasan, islâmiyet'ten sonra tasavvuf cereyanının başlıca merkezlerinden biri ve belki birincisi mâhiyetinde içli. Bu yüzden Maverâünnehr İslâmlaştıktan sonra, bu cereyanın, islâmiyet'in evvelce ta'kibettiği yollardan Türkistan'a gire* ceği pek tabiî bir hâdise idi. Hakîkaten öyle oldu. Herat, Nişâbur, Merv, III. asırda mutasavvıflarla nasıl dolmağa başladıysa, IV. asırda Buhara'da , Fergâna da da şeyhlere tesadüf edilmeğe başlandı; hattâ Fergâna'da Türkler kendi şeyhlerine Bab, yâni Baba nâmını veriyorlardı. Horasan'a herhangi bir münâsebetle gidip gelen Türkler arasından da mutasavvıflar yetişiyordu : Meşhur sûfî Ebû Sa'id Ebü'l-Hayr'ın pek ziyade hürmet ettiği Muhammed Ma'şûk Tûbî ile Emîr 'Alî 'Abu hâlis Türk idiler . İşte bu gibi muhtelif âmiller te'siriyle, Türkler arasında tasavvuf cereyanı yavaş yavaş kuvvetleniyor, Buhara, Semerkand gibi büyük tslâm merkezlerinden içerilere yayılıyor, din aşkı ile mücehhez birçok dervişler tarafından göçebe Türkler arasına yeni akideler götü*rülüyordu .

Esaslarını Hazret-i Ebû Bekr, veya Hazret-i 'Alî vâsıtasiyle Hazret-i Peygamber'e kadar eriştiren sûfîliğin yayılması, tekkelerin siyâsî kuvvetler tarafından âdeta resmen tanınması, birçok büyükler, devlet adamları ve hattâ sultanların şeyhlere riâyetleri, onlara yüksek bir manevî nüfuz bahşediyordu. Şarap içmiyecek kadar dinî hükümlere bağlı olan Karahanlılar, islâmiyet'i aşk ve hararetle savunan ilk Selçuklular, âlimlere ve şeyhlere karşı büyük bir hürmet ve riâyet gösteriyorlardı . Bununla beraber, Türk hükümdarları islâm akidelerine çok bağlı kaklıklarından , Hanefîlik'i o kadar kuvvet ve kanaatla kabul etmişlerdi ki, esasen Türk milletinin içtimaî vicdanından doğan bu temayül, bir taraftan islâm arasındaki ayrılığın ve râfizîlik ve i'tizâlin umûmileşmesine mâni' oluyor, diğer taraftan yine bunun tabiî bir neticesi olarak Türk çevrelerinde gelişen tasavvufî fikirlerde şer'î esaslara derin ve samimî bir uyma görülüyordu 17 . Bizim kanaatimize göre, Ahmed Yesevî zuhur ettiği zaman, Türk âlemi epeyi uzun bir zamandan beri - herhalde IV. asırdanberi- tasavvuf fikirlerine alışmış, mutasavvıfların menkabc ve kerametleri yalnız şehirlerde değil, göçebe Türkler ara*sında bile azçok yayılmıştı. İlâhîler, şiirler okuyan, Allah rızâsı için halka birçok iyiliklerde bulunan, onlara cenııct ve saadet yollarını gösteren dervişleri, Türkler, eskiden dinî bir kutsiyet verdikleri ozanlara benzeterek hararetle kabul ediyorlar, dediklerine inanıyorlardı. Bu suretle eski ozan* ların yerini, ata veya bab unvanlı birtakım dervişler almıştı: Hazret-i Pey gamberin sahabelerinden olarak gösterilen Arslan Bab ile, menkabeye göre İslâm dinini anlamak

maksadıyle Türkistan'dan Cezîretü'l-Arab'a gelmiş ve Hazret-i Ebû Bekr'le görüşerek islâmiyet'i kabul eylemiş olan ozanlar piri meşhur Korkut Atu , Çoban Ata , işte bunlardan kalmış birer hâtırayı yaşatıyor; herhalde, Ahmed Yesevî'nin zuhuru zamanında, göçebe Türkler arasında, yâni Sir Deryâ kenarlarında ve bozkırlarda, anladıkları bir lisanla - yâni basit Türkçe ile - halka hitabederek islâm akidelerini ve ananelerini onlar arasında yaymağa çalışan dervişlerin bulunduğu bizce muhakkaktır. Ahmed Yesevî'nin, kendi* sinden önce gelen dervişlere daha üstün, daha kuvvetli bir şahsiyeti olduğunu kabul etmemek mümkün değildir; Ancak, eğer kendisinden evvel gelen nesiller zemin hazırlamamış olsalardı, onun başarısı bu kadar büyük olamazdı.

Ahmed Yesevi'nin menkabevi hayatı (S.27-31)[/size]

Halkın muhayyelesi üzerinde kuvvetli izler bırakan her şahsiyet, hattâ daha hayatında iken, menkabesinin teşekkül ettiğini görür. O menkabeler uzun asırlar boyunca bir nesilden öteki nesle geçerken dâima büyür, büyür ve nihayet o şahsiyetin hakikî simasını ta'yin edebilmek çok güçleşir. Bilhassa Doğu'da, mutasavvıfların "halk muhayyclesi" üzerindeki te'sirlerinin şiddetinden dolayı, her geçen asır onlara yeni menkabeler icadetmiş ve tarihî simalarını hergün daha çok unutturmuştur. Eski Doğu tarihçileri, ekseriyetle tarih ile menkabeyi biribi rinden ayıramadıkları için, halk muhayyelesinde teşekkül eden hayalî şekilleri aynen kitaplarına geçirmekten başka birşey yapmadılar, işte, bu yüzden, bugün Hâce Ahmed Yesevî'nin tarihî simasını tesbite çalı*şırken, önce, an'anenin bize naklettiği menkabevî şahsiyetini tasvir edeceğiz. Sosyal vicdanın yaratmış olduğu bu şahsiyet, atıl tarihî şahsiyete uygun olmasa bile, büyük sosyal bir kıymete mâlik olup, araştırılmağa değer.

Çocukluğu:

Türkistan'da Sayram şehrinde Hazret-i 'Alî evlâdından Şeyh ib* rahim adlı bir şeyh vardı. Şeyh öldüğü zaman Gevher Şehnaz adlı büyük bir kıziyle Ahmed isminde yedi yaşında bir çocuğu kaldı . Ahmed, daha küçük yaşındanberi muhtelif tecellîlere mazhar oluyor, yaşı ile uymayan fevkalâdelikler gösteriyordu. Kendisi, vücûde getirdiği Divân-ı Hikmet adlı eserinde mazhar olduğu bu feyizleri mutasavvıflara yakışır bir dil ile birer birer anlatır . Daha küçüklüğündenberi Hızır Aleyhi's-selâm'ın delâletine mazhar olan Ahmed, yedi yaşında babasından yetim kalınca, diğer manevî bir babadan terbiye gördü. Hazret-i Peygamber'in manevî işaretiyle ashaptan Şeyh Baba Arslan, Sayram'a gelerek onu irşâd etti.

Arslan Baba, menkabeye göre ashabın ileri gelenlerindendi. Meşhur bir rivayete göre, dörtyüz sene ve diğer bir rivayete göre de, yediyüz sene yaşamıştı. Onun Türkistan'a gelerek Hoca Ahmed'i irşada me'-mur olması, bir manevî işarete dayanıyordu : Hazret-i Peygamber'in gazalarından birinde, Ashâb-ı Kiram nasılsa aç kalarak onun huzuruna geldiler; biraz yiyecek istirham ettiler. Hazret-i Peygamber'in duası üzerine Cibril-i Emin, Cennetten bir tabak hurma getirdi; fakat o hurmalardan bir dânesi yere düştü. Hazret-i Cibril dedi ki : "Bu hurma sizin ümmeti*nizden Ahmed Yesevî adlı birinin kısmetidir". Her emânetin sahibine verilmesi tabiî olduğu için, Hazret-i Peygamber, ashabına, içlerinden bilinin bu vazifeyi üzerine almasını teklif etti. Ashaptan hiçbiri cevap vermedi; yalnız Baba Arslan inâyet-ı risâlet-penâhî ile bu vazifeyi üze*rine alabileceğini söyledi. Bunun üzerine.Hazret-i Peygamber, o hurma (ianesini eliyle Arslan Baba'nın ağzına attı ve mübarek tükrüklerinden de ihsan etti. Hemen hurma üzerinde bir perde zahir oldu ve Hazret-i Peygamber, Arslan Baba'ya, Sultan Ahmed Yesevî'yi nasıl bulacağını ta'rif ve ta'lim ederek, onun terbiyesi ile meşgul olmasını emretti.

Bu nun üzerine Arslan Baba Sayram'a — yahut Yesi'ye - geldi ve üzerine aldığı vazifeyi yerine getirdikten sonra, ertesi yıl vefat eyledi : Divân-ı Hikmet'te "Kâbizü'l-ervâh'ın onun canını aldığı, hurilerin ipek dondan kefen biçtikleri, yetmişbin meleğin ağlaya ağlaya gelip onu Cennet'e götürdükleri" yazılıdır .

Yedi yaşına kadar birçok yüksek manevî rütbelere sırasıyle yüksel* dikten sonra, Arslan Baha'nın terbiyesiyle yüksek bir olgunluk mertebesine erişen küçük Âhmed, yavaş yavaş etrafta şöhret kazanmağa baş*lamıştı; zâten babası Şeyh ibrahim sayısız kerametleri, menkabeleri ile o civarda tanınmış bir adamdı ; bu yüzden, hemşiresinin sözlerine tamâmiyle riâyet eden bu sakin, sessiz küçük çocuğun, sülâlesi bakımından da manen büyük bir mevki' sahibi olduğu biliniyordu. O esnada vâki olan hârıku'l'âde hâdise ise, Ahmed'in şöhretini bütün Türkistan'a yayıyordu : Bu devirde Mâverâü'nnehr ve Türkistan'da Yesevî adlı bir hükümdar saltanat sürüyordu. Kişin Semerkand'da oturuyor, yazları Türkistan dağlarında yaşıyordu. Bütün Türk hükümdarları gibi av meraklısı olan bu pâdişâh, yazları, Türkistan dağlarında avlanmakla vakit geçirirdi; lâkin bir yaz Kara-cuk dağında avlanmak istediği hâlde, dağın çok girintili çıkıntılı olması onu bu emelden mahrum etti; Karacuk'da hiç av avlayamadı. Bunun üzerine bu dağı ortadan kaldırmak istedi. Kendi hükmettiği yerlerde nekadar velîler varsa hepsini topladı ve dua*ları berekâtiyle bu dağı ortadan kaldırmalarını istedi. Türkistan evliyası hükümdarın bu niyazını kabul ettiler, ihram bağlayup üç güne kadar bu dağın ortadan kalkması için tazarru' ve niyaza koyuldular; fakat bütün tazarru'lar, umulanın aksine, neticesiz kaldı. Sebebini araştırdılar, "Memleketteki ariflerden, velîlerden gelmeyen var mı ?" diye araş* tırdılar. Şeyh İbrahim oğlu Hoca Ahmed'in henüz pek küçük olduğu için, çağırılmadığı anlaşıldı. Hemen Sayram'a adamlar gönderip çağır* dılar. Çocuk, ablasına danıştı. Ablası dedi ki, "Babamızın vasıyyeti vardır. Senin meydana çıkma zamanının gelip gelmediğini belli edecek şey, babamızın ma'bedi içindeki bağlı bir sofradır. Eğer onu açmağa kadir olursan, var git. Meydana çıkma zamanın gelmiş demek olur". Çocuk bunun üzerine ma'bede gitti ve sofrayı açtı. Artık meydana çıkma zamanı gelmiş demekti. Hemen sofrayı alarak Yesi şehrine geldi. Bütün evliya orada hazırdılar. Sofrasında olan bir tane ekmeği niyaz gösterdi, kabul edip Fatiha okudular. Bu ekmeği meclisteküere böldü; hepsine yetti. Evliyadan ve pâdişâhın ümerâ ve askerlerinden orada 99.000 kişi hazır olmuştu. Onlar bu kerameti görünce, Hoca Ahmed'in büyüklülüğünü daha iyi anladılar. Hoca Ahmed, babasının hırkası içinde duasının neticesini bekliyordu. Birdenbire gök yüzünden seller boşandı, her yer suya boğuldu. Şeyhlerin seccadeleri dalgalar üzerinde yüzmeye başladı. Bunun üzerine bağrışıp niyaz ettiler. Hoca Ahmed, hırkadan başını çıkardı. Hemen fırtına kesilerek güneş açıldı. Baktılar, Karacuk dağı ortadan kalkmış : Şimdi o dağ yerinde Karacuk adlı bir kasaba bulunur ki Hoca'nın ekser evlâdının mesken ve vatanıdır. Bu kerameti gören Hükümdar Yesevî, kendi adının kıyamete kadar cihanda bakî kalmasını te'min için Hoca'dan niyaz etti. Hoca bu niyazı da kabul eyledi ve dedi ki : "Âlemde her kim bizi severse senin adınla beraber yâdeylesin". İşte bundan dolayı o günden beri "Hoca Âhmed Yesevî" adı ile anılır oldu.

Ölümünden sonra kerametleri (S.41-44)

Hoca Ahmed Yesevî, çillehânesinde uzun bir hayat geçirerek öl* dükten sonra da yine birçok kerametler göstermiştir. Tarih ve menkabe kitaplarına, bu sayısız kerametlerin ancak birkaç tanesi geçebilmiştir. Meselâ Timurleng'in, Hoca'nın mezarı üzerine bir türbe ve cami bina etmesi, eski bir menkabeye göre, Hoca'nın bir kerameti eseridir. Risâle-i Tevârih-i Bulgariye adındaki eser, bu menkabeyi şu suretle kaydedi yor : "... Nihayet Hazret-i Emir Timur, Hızır Aleyhi's-selâm ile beraber Buhâra'ya gitmeğe niyyet etti. Yolda Türkistan'a uğradı. Türkistanlı Hoca Ahmed Yesevî, Emir Timur'un rüyasına girdi. "Ey yiğit! Çabuk Buhâra'ya

git, inşa'llâh oradaki şahın ölümü senin elindedir, senin başından çok şeyler geçse gerektir, bütün Buhara halkı zâten seni bekliyorlar" dedi. Emir Timur, bu rüyayı görüp uyandı, Allah'a şükretti. Ertesi gün Türkistan hâkimi Nogaybak Han'ı çağırttı; Ahmed Yesevî kabrine bir âsitâne yaptırması için ona birçok para verdi. Türkistan hâkimi öyle zinetli bir âsitâne yaptırdı ki hâlâ bütün güzellikleriyle durur»".

Hakikaten, Timur'un, Hoca Ahmed Yesevî'ye çok i'tikad ettiğini, başka kaynaklar vâsıtasiyle de biliyoruz; hattâ Birinci Sultan Bayezid ile harb için Anadolu'ya yürüdüğü zaman, Hoca'nın Makamat'ından tefe'ül etmişti .

Nakşibendi an'anesi, Timur sülâlesinden meşhur Sultan Ebû Sa'îd Mirzâ'nın, Hoca Ubeydullâh'ın iltifatına mazhar olmasını da, yine Ah*med Yesevî'nin bir kerametine isnad eder : Sultan Ebû Sa'îd Mirzâ'mo daha nâm ve sânı yokken, Hoca 'Ubeydullâh, bir kâğıt parçasına onun ismini yazıp 'amâmesine soktu. Müridleri, bu Ebû Sa'id Mirzâ'nın kim olduğunu sordular. "Bize, size, Taşkend, Semerkand ve Horasan ahâlisine pâdişâh olacak adam!" cevabını verdi; hakikaten, pekaz zaman sonra böyle oldu. Meğer o vakitler Sultan Ebû Sa'îd Mirza da bir rü'yâ görmüş, Hoca Ubeydullâh, Hoca Ahmed Yesevî'nin işaretiyle ona Fatiha okumuş. Ebû Sa'îd Mirza da, Hoca Ahmed Yesevî'den kendine Fatiha okuyan Hoca'nın adını sorup öğrenmiş. Sabahleyin uyanınca, maiyyetindekilere, Hoca Ubeydullâh adlı birini tanıyıp tanımadıklarını sual etmiş, Taşkend'de o nâmda bir şeyh bulunduğunu haber alır almaz, hemen Taşkend'e doğru yola çıkmış ve nihayet Ferkefte Hoca ile mülakat ederek, bir Fatiha niyaz etmiş, Hoca gülerek demiş ki : "Fatiha bir olur".

Cevâhirü > l-Ebrâr"da., Hoca'nın Hümâyûn hakkındaki bir kerameti anlatılır : Yeseviyye halîfelerinden müellifin şeyhi Seyyid Mansûr Ata, bir aralık Türkistan'a, yâni Yesi'ye gelerek, Hoca'nın türbesini ziyaret ve onunla manen mülakat etti. Mülakat esnasında Hoca Ahmed Yesevî dedi ki : "Çağatay Pâdişâhı - yâni Babur'ün oğlu Hümâyun Pâdişâh — Semerkand'ı zaptedip o diyar hâkimiyetini ele geçirmek istiyor; lâkin ervâh-ı tayyibe buna razı değil, onu Hindistan'a havale ediyorlar. Onun o havalideki zaferleri için, türbemizden bir alem al, götür." Hoca'nın bu emri üzerine Seyyid Mansûr, alem'i alarak Humâyûn'un hükümet merkezi olan Kabil şehrine gitti. Hakikaten Hümâyûn pâdişâh, ceddi Timur'un medfeni olan Semerkand'i alıp Cengizîleri ortadan kaldırmak istiyordu. Pâdişâhın kardeşi Hendal Mirza, Kabil'de Seyyid Mansûr ile epeyi zaman görüştü ve onun büyüklüğünü anlayarak mürîd oldu. Biraderi, Humâyûn'un yanına gittiği zaman, ona, başından geçenleri anlattı. O da rüyasında bunu işaret eden acip bir vakıa görmüştü. Bu nun üzerine Seyyid Mansûr'u davet ettiler. Ahmed Yesevî'nin verdiği alemle beraber geldi. Pâdişâh onu karşıladı. Sonra zikr halkası kuruldu, Türkistan pirlerinin Hikmet'lerinden manzumeler okundu. Dinleyenlerde vecd hâsıl oldu. Bundan sonra Hümâyûn Pâdişâh'a dedi ki "Mâverâü'n nehr evliyası, size Hind fethini müjdeliyorlar. Hazret-i Ahmed Yesevî de nusret için bunu gönderdi. Kabul buyurunuz". Bunun üzerine Hümâyûn Pâdişâh bu müjdeden çok memnun oldu ve Hindistan'a yürüyerek orayı zapt ve istilâ etti. Ahmed Yesevî bu suretle büyük bir keramet daha göstermiş oldu.

Cevahir'ü"l-Ebrâr müellifi, şeyhi Seyyid Mansûr Ata'dan naklen Hoca Ahmed'in diğer bir kerametini daha anlatıyor : Seyyid Mansûr daha ilk defa Ahmed Yesevî'nin çillehanesini gördüğü zaman, onun bu çok sıkıntılı, daracık yerde yıllarca nasıl tahammül edip yaşadığına pek çok hayret etmiş, lâkin birdenbire teveccüh kılıp murakıp olmuş, bakmış ki pek küçük zannettiği o çillehânenin bir ucu Doğu'da, diğer ucu Batı'da! O Zaman evvelki düşüncesinin yanlışlığını anlamış ve bir defa daha iyice öğrenmiş ki Cenâb-ı Hak, sevgili kullarına hiçbir zaman sıkıntı çektirmez; birkaç arşınlık daracık yeri bütün bu cihandan daha geniş kılabilir. Schuyler isminde bir ingiliz seyyahı, Rus istilâsından biraz sonra Türkistan'da seyahat

ederken Yesi'ye de uğramış ve orada Ahmed Yesevî'nin halk arasında dönüp dolaşan bir menkabesini daha kay* detmiştir : Menkabeye göre, Ahmed Yesevî hayatında Câmi'-i Haz ret'in minaresine çıkıp başından beyaz sarığını çıkararak halka gösterdiği için, ahâlî bundan şehrin yakında Ruslar eline geçeceği mânasını çıkarmışlar ve buna dayanarak, Rus askerine karşı mukavemet göster*memişler imiş. bununla beraber, yine aynı seyyah, bu câmi'in Orta-Asya'daki bütün camilerden daha mukaddes sayıldığı cihetle, Rus istilâsından önce bütün âlimler ve ahâlînin buraya toplanıp üzerlerine musallat olan düşmanın defini Allâh'dan niyaz ettiklerini yazıyor. Bunun gibi, pek meşhur bir Nogay menkabesi, Türklerin eski halk kahramanlarından Idgü'yü Hoca'nın neslinden olmak üzre gösterdiği gibi, Shaw tarafından yayımlanan meşhur Satuk Buğra Menkabesi"sinde Sultan Hoca Ahmed Yesevî'nin türbesinde yapılan bir âyinden bahsediliyor. Ahmed Yesevî'nin gerek hayatında iken gerek ölümünden sonra gösterdiği kerametlere dâir daha bu gibi birçok menkabeler mev* cuttur. Esasen yalnız Orta-Asya'da, yâhud Kuzey Türkleri ve Kırgızlar arasında değil, bütün Türk memleketlerinde çok derin ve kuvvetli bir mânevi nüfuza mâlik olduğu düşünülürse, öldükten sonra da birçok kerametler gösterdiği hakkındaki menkabelerin menşe' ve mâhiyeti, daha açık bir surette anlaşılabilir.

Türk Edebiyatında İlk Mutasavvıflar - Ord.Prof.Dr.Fuad Köprülü, Diyanet yay., 7.Baskı, Ankara-1991

Tasavvufi Hayat - Mehmet Ildırar, Sey-Taç Yay.

Bunlar Allah'ın velisi değil, şeytanın evliyası (S.9)

İşte bunun gibi evliya-ı izamın elini tutmak, hakikatte enbiyanın elini tutmaktır. "Hakikatte sizin elleriniz üzerinde benim kudret elim vardır" kelam-ı mübareği ile Allah'ın elini tutmaktır.

Bir menkıbe ile mukaddimemizi noktalayalım:

Mevlana Halidi Bağdadi (k.s.) hazretlerinin halifesi Seyyid Taha hazretlerine Ermeni komşusu geldi: "Sizin dininizde komşu hakkı vardır, Hristiyan olan komşuya da vardır. Benim sana bir işim düştü. Bizim hiç çocuğumuz olmuyor. Sen Muhammed (a.s.)'in varisisin. Bir dua ediver de çocuğumuz olsun." Seyyid Taha hazretleri yanındaki sofiye: "**Bizim sürüye git, koyunlardan iki tane kıl kopar da getir**." dedi. Sofi istenileni getirdi. Seyyid Taha hazretleri Ermeniye: "**Şu iki kılı al, yumuşak bir şeye sar. Hanımın, karnına bağlasın. İnşallah çocuğunuz olur.**" dedi. ***Ermeni kılları aldı gitti. Her sene ikiz çocukları oldu.***

Muhteremler, çocukları halkeden Cenab-ı Allah'dır. Evliyanın işi, ahlakıyla, kemalatıyla Peygamber'in ahlakına varis olduğundan, Allah'a ellirini kaldırıp dua edince, duası kabul oldu. Bu yüzden bizler kendimizi ıslah etmedikçe evliyadan fayda ummak olmaz. Musibetlerin, yüzümüzü Hakk'a dönmek için olduğunu da unutmamak gerekir. Ancak, takatımızın yetmediği hallerde ariflerin, evliyanın ellerini tutmakla manen ve maddeten güçleneceğimiz de bir gerçektir.

Allah'a Rasulune ve Hz. Ali'ye iftira (S.13-14)

İmam -ı Ali (r.a.)'ye Resu l - i Ekrem (s.a.v.) buyurdu:

-Ya İmam, Allah'a asi olanların en büyükleri kimdir?

-Allah ve Resulü bilir.

-Birisi Salih Peygamberin devesini kesip şehid eden, biri de senin b aşına zehirli kılıcını vurup kanını akıtandır.

-Ya Resulallah benim başıma zehirli kılıç mı vuracaklar?

-Evet

-Kim?

-İşte şu senin kölen. İsmen, cismen bildi.

Hz. Ali (r.a.) o köleye dedi ki:

-Sen beni bir gün katledersin

-Ya Ali, mümkün mü? Gel, ben seni bir gün katletmeden şu k ılıncı al, sen beni katlet.

-Allah günah işlemeyenin boynunu vurmayı helal etmedi.

Ama sen beni katledersin.

Hakikaten o köle Hz. Ali'yi katletti. Bizler Hz. Ali (r.a.) değiliz ki sabredelim. Yarın başımıza geleceği bugünden söyleseler, deli oluruz da yarına tahammülümüz kalmaz. Onun için Allah birçok esrar-ı ilahiyeyi gizli tutmuştur.

Tacü'l – Arifin Ebü'l Vefa Allah adına yalan söylüyor. (S.22-23)

Evliya-i izamdan Tacü'l-Arifin Ebü'l Vefa hazretleri bir gün müridleri ile beraber bir sahraya çıktılar. Orada bir sofra kurup yemek yediler. Yanlarından bir yolcu geçiyordu. Ebü'l Vefa hazretleri yolcuyu çağırdı ve "Sofraya buyurun." dedi. Yolcu karnının tok olduğunu söyleyince "Ey yolcu, misafirin hakkıdır. Bari elimdeki bir lokmayı ye." diyerek saadetli eliyle yolcunun ağzına lokmayı koydu. Lokmayı yiyen yolcu "Allaha ısmarladık" deyip gitti.

Tacü'l-Arifin, o zat uzaklaşınca sofi cemaatine şöyle dedi: "Bu yediği lokmadan bir oğlu olsa gerek. Onun adına Hüseyin koysa gerek. O, büyüyünce evliyadan olsa gerek. Bize de gelip mürid olsa gerek." Meğer o yolcunun çocuğu olmuyordu. Tacü'l-Arifin'in verdiği lokmayı yiyince kan oldu. Hanımı hamile kaldı. Vakti gelince bir oğulları oldu. İsmini Hüseyin koydular. Babası çok zengindi. Çocuk büyüyünce sürülerinin başına çoban oldu. Sürülerin sayısı, ineklerin sütü arttı. Herşey bereket kazandı. Rai, Arapçada çoban demektir. Hüseyin Rai, Hz. Tacü'l-Arifin'i duydu. "Allah yoluna girmeden bir kamil el tutmak gerek." diyerek

yerini öğrenip Ebü'l Vefa hazretlerinin yanına geldi.

Ebü'l Vefa hazretleri, uzaktan Hüseyin gelirken, "Haza eserü'l lokma" dedi. 15 veya 20 sene önce o meseleye şahid olanlar, tebessüm ettiler ve dediler ki, "Ne lokrnadır ki Allah ona,bu zatı getirdi"

Hüseyin Rai, Ebü'1-Vefa hazretlerinden ders aldı. Kamil bir zat oldu.Ravda ismindeki köyün ahalisindedi. Şeyh Vefa hazretleri, bulunduğu semte şeyh olmasını söyledi. Zaviye kurdu, nice azmışları yola getirdi. Ölünceye kadar halkı ve gafilleri irşad ile meşgul oldu. Derman arayan nice dertlilere yardım elini uzattı. Bütün bunlar Hz. Seyid Tacü'l-Arifin Ebü'l Vefa'nın yüce himmet ve bereketiyle oldu.

Böyle veliler olduktan sonra İslam'da Tıbba hiç önem verilir mi ? (S.28)

Fatih Sultan Mehmed'in hocası Akşemseddin hazretlerinin torunu Şeyh Abdülkadir hazretlerine, gözüne ilaç sormak maksadıyla görmeyen bir kadın getirdiler. Mübarek buyurdu: "Bu gece bize konuk ol, sabahı dek görelim Mevla ne ilaç eyler."

Ertesi sabah kadının gözleri iyileşmiş ve görür olmuştu. Abdülkadir hazretleri, bu gece konuk ol, derken "Mevla bizimle beraberdir, ilacı vermeye muktedirdir." İnancı ile, öyle sıdk ile (Allah'dan istedi ki Rabbü Teala hazretleri onun bereketli nuraniyet hürmetine kadının gözlerini açtı.

Sakalın mı çıkmıyor hem şeyhe müracaat et (S.28)

Kataroğlu ismiyle tanınan çok zengin bir bey vardı. Sakalı bitmemiş, köse idi. Akşemseddin hazretlerinin oğlullarından Nurü'-l Hüda ismindeki muhterem zata gelerek: "Allah aşkına, babanın hatırına himmet eyle de sakalım bitsin." dedi. Nurü"l Hüda Kataroğlu'nun yüzüne baktı, tükürüğünü eline aldı. nerede tüy çıkmadıysa tükürüğü ile yüzünü sıvazladı. "Git var yat. Sabah ola sakal bite." dedi. Kataroğlu yattı, sabah kalktı,simsiyah sakal bitmiş.

İşte "Allah beraberdir" budur. Nurü'l Hüda ile Allah beraberdir de bizimle değil mi? Nurü'l Hûda'nın yakınlığı bizde yok. O. ağaçtan elma koparır gibi kudrel-i Sübhaniyeyi müşahede ediyor.

Kataroğlu sabah kalkıp simsiyah sakalı görünce, çok zengin olduğundan. Nurü'l Hûda'ya altın sırma işlemeli bir cüppe getirdi. Nurü'l Hûda sırmalı kaftanı aldı,"bekledi. Bir kelp geldi. Cüppeyi ona giydirdi ve:"Allah adamına sırmalı kaftan yakışmaz, köpek süsüdür." dedi. Köpek sırmalı kaftanı aldı gitti. Bu da "zinetlerin terki" oldu.

“Zikir meclislerinde evliyanın ruhları hazırdır, ve onların ruhani yardımları olmadan mürid terbiye edilemez.” Yalanı (S.30-31)

Dördüncü sebep. Bağdat'ın ulu evliyasından Cüneyd-i Bağdadi hazretlerine sordular:

-Evliya-i izamın menkıbelerinden, sözlerinden mürid için ne gibi fayda vardır? Cüneyd-i Bağdadi hazretleri buyurdu ki:

-Bunların sözleri aziz ve celil olan Allahü azimüşşan hazretlerinin fer kişilerinin, Allah ordusundan olan askerlerinin sözleridir. Zira Sûre-i Fetih'in 4 ve 7, Sûre-i Müddesir'in 31 ve Sûre-i Hud'un 120'inci ayet-i celilerinde Rabbim Teala şöyle beyan buyurmuş (Bu ayetlere Feridüddin Attar hazretlerinin verdiği toplu meal şöyledir): Şayet müridin kalbi kırılır, morali bozulursa, onunla kuvvetlenir. Allahü azimüşşan'ın o er kişileri olan velayet sahiplerinin ruhaniyetlerinden medet umar. Allahü azimüşşan onların ruhaniyetleri ile onun ruhuna inayet, kuvvet ve kudreti indirmeyi vesile kılar.

İmam-ı Fahreddin Razi hazretleri, şeytandan istiaze bahsinde ! "Euzü" den maksadın Allah'a sığınmak olduğunu ve ruhani olan er kişilerin diğer bir tabirle evliya-i izamın ulvi ve kudsi ruhaniyetlerinin, süfli ruhlara ve nakıs insanlara yardım etmesiyle yüzlerini Hakk'a çevireceklerini beyan etmektedir.

Gavs-ı Hizan hazretleri de Minah ismindeki eserinde buyuruyor ki: Hiçbir mürşid-i kamil ruhaniyet alemindeki evliya-i izamın ruhlarının yardımı olmadan asla müridlerini terbiyet edemez.

Şu halde hatme-i haceganda, sohbetlerin içerisinde, zikir meclislerinde evliya-i izamın, sâdat-ı kiram olan mübarek insanların ruhaniyetleri hazır olur. O ruhaniyetler, Allah'ın nuraniyet ve kudretiyle, o kullar üzerine, tıpkı bulutun hazır olup yağmuru indirdiği gibi feyz-i ilahinin, bereket-i subhaniyenin yağmasına vesile olur. Yoksa Allah'ın kudreti dışında evliya-i izam bir şey yapamaz.

Bu veliler kahine ihtiyaç bırakmıyor. (S.39)

Muhammed Şemseddin hazretleri Miftahü'l Kulub'da:

"Bir insan dünyanın en büyük alimi olsa, aynı zamanda da 'dünyanın en büyük abidi olsa nefs-i muinime makamını geçemez" diyor. Adetullahda doğuştan veli gelenler vardır. Bunlardan biri de İbrahim Düsuki hazretleridir. Seyid İbrahim Düsuki, doğuştan veli olduğunu ve iki kerametle dünyaya geldiğini söylüyor ve babasının Seyid Abdülmecid, annesinin Seyide Patıma olduklarını hatırlatarak: "Zamanın evliyasından Muhammed bin Harun ne zaman babamı görse ayağa kalkarmış. Bir gün ayağa kalkmamış. Bunun sebebini babam kendisine sormuş. Muhammed bin Harun şöyle cevap vermiş: "Ya Seyid, ben sana kalkmıyordum. Senin zürriyetinden Gavs-ı Samedani Gavsü'l Azam İbrahim isminde bir evladın gelecek, cihanın kutbu olacak, ben ona kalkıyordum. Yakın vakitte o ruh ana rahmine düştü. Şimdi anasını görsem, ona kalkarım." Şu halde tasavvuf nurani inkişaftır. Nefsin cibilliyeti muktezası esaretinden kurtulmak içindir.

Keşf'ül Mahcub yazarı Osman Hucviri Allah adına yalan söylüyor. (S.39-40)

Keşfü'l Mahcub sahibi Osman Hucviri buyuruyor: Şeyhimin anlattığına göre, yılların birinde evliyaullah bir çölde toplanmıştı. Benim pirim Hazret-i Husr, beni yanına alıp o çöldeki velilerin toplantısına götürdü. Velilerin her biri değişik şekillerde geliyordu. Kimisi taht üzerinde getirildi. Kimileri kuşlar gibi uçarak geldiler. Her birisi kendi kemalatına göre, Allah'ın kudretiyle göz açıp yumuncaya kadar geldiler. Nihayet nalınları parçalanmış, asası kırılmış, başı açık bedeni yanık bir genç yorgun argın toplantıya geldi. Şeyhim Husr hazretleri derhal yerinden kalkarak, o genci yüksek bir yere oturttu. Ben ise bu işe taccüb ettim. Şeyhime, sonradan gelen bu yorgun ve perişan genci niye yüksek mertebeye oturttuğunu sorunca, onun yüce bir veli olduğunu söyledi ve: "O velayete tabi değil bilakis velayet ona tabi idi. Diğerleri yorulmadan kerametle geldiler. Bu ise Allah'ın düşmanı olan nefsini ezmek için öyle geldi. Bu sebepten en yüksek makama çıkarıldı." buyurdu.

Allah adına uydurulmuş bir masal (S.40-41)

Arifibillahın biri vefat etti. Elleri sımsıkı kapalı, gözleri de yumuktu. Gasil veren gassal yıkamak için ellerini de, gözlerini de açamadı. Gayb aleminden ses geldi: "Onun ahdi var. Cemalimizi görmeden, hak ve hakikat eline geçmeden ikisini de açmam dedi. Cenneti görse de açmaz illa cemali görecek."İşte tasavvuf bu hallerdir.

Tasavvufta müşrik olmanın bir örneği 'Rabıta' (S.90-99)
RABITA

Rabıta'nın lügat anlamı, iki şeyi birbirine bağlamaktır. Tasavvuf ıstılahatında rabıta, ilahi ve zati sıfatlarla muttasıf şuhud makamına ulaşmış kamil bir şeyhe kalbi bağlamaktır. Yani bu müridin şeyhine bağlanması demektir. Bu bağlanma şeyhin huzurunda, şeyhin gıyabında suretini, siretini, nuraniyetini, kudsiyetini hayalen kendisi ile birlikte/ muhafaza etmek; yanında bulunduğu zaman edebe bürünüp himmet ve inayeti Allah'dan niyaz ederek mürşidden beklemektir. Mevlana Halid Zülcenaheyn hazretlerinin bildirdiğine göre rabıta, müridin, fenafillah makamına ulaşmış olan şeyhinin suretini hayalinde saklayarak ruhaniyetinden istimdad dilemektir.

Rabıtanın yapılış şekilleri:

Birincisi: Talib olan mürid tarafından kamil mürşidin sureti tam karşıda hayal edilip iki kaşı arasına bakmak suretiyle, ruhaniyette onunla beraber olduğu tasavvurunda bulunmasıdır. Bu nakış ve bağlanışta mıhlanarak baka kalma, kendinden geçip kaybolma hali başlayıncaya kadar rabıtada manevi birlik ve beraberliği sürdürmek lazım gelir. Rabıta ile kendinden geçmek olabilir. Ölü gibi yere düşer, görenler vefat etti zannederler oysa o bakış ve bağlanışta mıhlanarak çakılmış bir çivinin duvardaki hali gibi, şeyhinin ruhaniyet ve siretine baka kalarak kendinden geçme hali meydana gelmiştir.

İkincisi: Müridin kendisini, mürşidinin heyet ve kıyafetindeymiş gibi görmesidir. Salik yine kendinden geçinceye kadar bu hali muhafaza eder. Bu durumda olan salik zatını mürşidin zatında, sıfatlarını mürşidin sıfatlarında yok etmek, böylece ruhaniyet ve üstünlüklerini onun suretinde bulmak mevkiindedir. "Benim mürşidim ikindiden sonra bir cüz Kur'an okur. Hiçbir zaman virdini bırakmaz. Binlerce insan gelir, sabreder, herkesin derdini dinler, hastayım demez, hiçbir şeyden şikayet etmez. Kuvvetinin yettiğine ruhaniyetle, yetmediğini Mevlayı

müteale arz ederek hayırlarını taleb eder. Sabır, metanet, vakar sahibidir. Onun bütün derdi kendi derdini unutup ümmet-i Muhammed'in derdine melhem olmaktır." düşüncesi ile mürşidin sıfatına bürünerek onun gibi olmak, her gün onun halinden bir hal kapıp, onun hali devam bir sıfatla cem olup,kendisini onun gibi oluncaya kadar o hali devam ettirmek rabıtadır. Yani suretini değil siretini ve ahlakını ona benzetebilmek için yavaş yavaş halini değiştirmektir.

Tarikat-ı Nakşıbendiyede hamiyet sahibi olan bir mürid şöyle buyurmuştur: Mürşidinden ve şeyhlerinden aldığı bu manevi sıfat ve hailen emsaline nakletmedikçe hamiyet sahibi bir mürid olunamaz.

Bugün siyasiler kendi partilerinin amaçlarını nice vasıtalarla yaydıkları gibi, bir mürid de şeyhinden aldığı feyiz ve güzel halleri ümmet-i Muhammed'e nakletmeye mecburdur.

Abdulkadir Geylani hazretleri buyuruyor: "Şeriatta zekat olduğu gibi tarikatın da zekatı vardır." Şeriatın zekatı, nisaba malik olanın muayyen maldan, muayyen nisbette vermesi; tarikatın zekatı marifet, muhabbet, seyr-i sulukda iyi bir amel ve mertebeye ulaşmak için çalıştığı, noksan ve fena huylarını iyi hallere yükselttiği gibi ümmet-i Muhammed'e tebliğ etmektir. Bu vazifeyi yapmadıkça ebna-yı cinsi, nev-i beşer o müridden davacıdır. Bu yüzden her mürid asgari bir kişinin hidayetine vesile olmaya çalışmalıdır. Nasıl cenaze omuzlardan sıra sıra götürülürse, bu asırda ümmet-i Muhammed' in çirkin hallerini cenazeye benzetmek suretiyle, onun kulpundan tutmak şarttır. İnsan, Allah rızası için gayret ederse, bu asırda ümmet-i Muhammed'in hidayetine vesile olabilecek sohbetler, bantlar dağıtıp tasavvufa dair kitaplar verebilir. Gittiği yere pasta,çikolata, çiçek götürmek yerine tasavvuf ve tarikat hayatının nurani bir eserini götürebilir.

Üçüncüsü: Gümüşhanevi hazretlerinin beyanıyla: "**Mürşidin suret ve nuraniyetini karşısında görüp, onu kalbinin tam ortasına indirmek ve kalbini uzun ve geniş bir dehliz farz ederek, mürşidini o dehlizde yürüyor, kendisine doğru geliyor şeklinde canlandırmaktır**."

Demek ki, rabıta mürşidle kurulan muhabbetin huzurunda olduğu gibi gıyabında da ızharıdır.

Kıymetli mü'minler, şu bir hakikattir ki, birçokları rabıta-ı şerifini şeriatta yeri olmadığını söylerken, içtimai hayatımızda, kendi şahsi hayatımızda rabıtasız bir vaktimizin, dakikamızın geçtiğini düşünemeyiz. Herkes birini, bir şeyi düşünür. Köyünü, iznini, anasını, akrabasını... düşünür; gönlünü bağlar, rabteder. Nişanlı, nişanlısını, anne, askerdeki oğlunu düşünür. Bu da rabıtadır. Hırsız çalacağı şeyi planlar, haram bir rabıtadır. Hayat safhamızın her anında bir rabıta bulunur. İnsanoğlu gönlüne bir şey getirmeden, ölü gibi, bir saat duramaz. Biz de sofi olarak, sevdiğimiz evliyayı unutamayıp düşünüyorsak, güzel hallerini gözümüzün önüne getiriyorsak neden bunda şirk olsun?

Müridin makam ve mertebelerine göre değişikm rabıta şekilleri vardır.

Birincisi, mübtedi mürid oturup gezdiği her yerde, şeyhinin huzurunda durduğu gibi durmalı, hayalen mürşidinin kendisinden ayrılmadığına, daima kendisi ile berabermiş gibi olduğuna -değil hareketlerine, hislerine bile vakıf olduğuna- inanmalıdır. Uykusunda, annesinin yavrusunu başucunda beklediği gibi, şeyhi de ayak ucunda sabaha kadar onu bekliyormuş gibi, farzetmelidir. Kamil bir mürşid, bir anneden daha şefkatlidir, kamil olan ruhaniyeti Allah'ın azametinden çekmiş olduğu feyizleri müridine akıtır. Abdestli olarak zikirle yatan,

selatü selamla yatıp uyuyan, uykusunda evliya-i izamı sanki başucunda duran bir anne gibi düşünen mürid rabıtanın başlangıcındadır, ikincisi, mutavassıt yani orta halli bir müridin hayatının her anında sanki Resulullah'ı görüyormuş, onunla hareket ediyormuş gibi; şeyhiyle Resulullah arasında, Resul-i Kibriya'nın ruhaniyetini, risaletini milyonlarca anneden daha şefkatli olarak "Ümmeti, ümmeti" dediğini, bizlere şefaaçi olduğunu, o şefaatiyle noksan amellerimizin Allah'a kabul ettirilmesine vasıta olduğunu bilmesi lazım gelir. Şu halde, kamil bir sofi, Resulullah'ın risaletini ve ruhaniyetini daima düşünmek mecburiyetindedir. Şeyhler gökteki yıldızlar ve ay gibi ise Resul-i Kibriya (s.a.v.) bütün alemi aydınlatan güneş gibidir. Onun ruhaniyetinin bulunmadığı, nurani kemalatının ve mü'minlere olan yardımının ulaşmadığı bir mekan düşünmek mümkün değildir. Üçüncüsü, vuslata yaklaşma kabiliyetinde olan salihin, mürşidine ve

Resul-i Kibriya Efendimizin ruhaniyetine sığındığı gibi, ihsan üstünden Allahu Azimüşşan'ı hatırdan çıkarmamasıdır. *Yani mürşidini düşüne düşüne Resulullah'ın nuraniyetini anlamağa çalışır. Buradan da, bütün mükevvenatın Allah'ın yed-i kudretinde olduğunu idrake başlar "Ben Rabbimi görmüyorum ama kudret-i ilahiye, benim tırnağımın büyümesinden, bir harfi konuşmamdan, kafamdaki idrak ve hissiyatıma kadar her şeye vakıftır." bilincinde olur. Bu bilinçle kimseye kötülük edemez.*

İnsan, her üç günde bir makam geçmeye çalışsa, hali güzelleşse, kamil bir insan olsa, Peygamber (s.a.v.)'i görür hale gelir. Ebu'l Abbas Mürsi hazretleri: "Ben 40 senedir Resul-i Kibriya (s.a.v.)'i bir an görmesem kendimi mü'min saymam." buyurmuştur. Nice evliya-i izam ruhani halini inkişaf ettire iki cihan serveriyle müşerref olup, cesed-i pakini açık şekilde görüp, görüşmüşlerdir.

Şah-ı Nakşıbend hazretlerinin halifesi Alaaddin Attar hazretlerine rabıta-i şerif hakkındaki düşüncesi sorulduğunda: "**Şeriatta helal, tarikatta vazife, hakikatta haramdır**." buyurdu. Hakikatta haramlığının nedeni sorulunca: "**Mürşid bir önceki rehberdir, sonra Resul-i Kibriya rehberdir; hakikatta Allah'ın azametini unutmamak lazımdır. Allah'ı daima görür gibi huzur-ı ilahide olduğunu hatırlamalıdır. Bu da teveccüh] ve murakabe yapan, zat-ı muhterem olan şeyhlerin makamıdır. Şu halde esas olan Allah'dan gafil olmamaktır, şeyhden gafil olmamak değil.**" cevabını verdi.

Rabıta herşeyden de önce mürid için nurani bir vazifedir. Vesveselerin, havatır dediğimiz gönlümüze doğan düşüncelerin kovulması için şeyh hazretleri bir musluğun süzgeci mesabesindedir ki gafleti izale etmeye yarar. Rabıta yapıla yapıla sonunda murakabe derecesine geçilir. Seyid Muhammed Raşid hazretlerinin bir-iki saat rabıta yapması Allah'ın rahmet ve inayetinin inmesiyle, bir balık deniz içinde dolaşıp nasıl menfaat görürse, Allah'ın rahmetinin her an yağdığını murakabe ede ede tamamiyle ruhaniyeti kamil bir sıfat kazanmasına vesile olmuştur. Şu halde "hakikatte haramdır" sözü Allah'dan gafil olmamak demektir.

Rabıtanın şeriatta hükmü vardır, tarikatta vazifedir. Nice hadis, tefsir ve fıkıh alimleri rabıta yapa yapa büyük evliya olmuşlardır.

Rabıtanın delilleri

Kur'an-ı azimüşşan'da ve hadis-i şeriflerde rabıtanın delilleri olduğunu evliya-i izam bildirmişlerdir. Bunların en önemlilerinden biri de Gavsü's Sakaleyn (insanların ve cinlerin gavsı), allame, müceddid-i zaman ve tarikat-ı Nakşıbendiye vasıtasıyla Gavsü'l azam olan

Mevlana Halid Zülcenaheyn'in Risale-i Halidiye'deki beyanlarıdır. Mevlana Halid Bağdadi hazretleri rabıtayı bid'at kabul edenler için müstakil bir risale yazmıştır. Rabıtaya delil olan ayetler:

"**Ey iman edenler Allah'dan korkun, bir de sadıklarla beraber olun**." ayet-i kerimesini Hace Ubeydullah Ahrar hazretleri şöyle tefsir etmiştir:
Sadıklarla beraber olmak, imanında, amelinde, ahdinde, sözü ve özünde doğru olanları, hakikatten ayrılmayanları seçin, onlarla bir olun demektir. Hakiki beraberlik, sadıklar meclisinde kalp huzuruyla bedenen bulunmakla beraber gıyabında o kemalatları tahayyül ederek ve onların yaşadığı hayatı aynen yaşayarak hayalen, zikren, fikren ve amelen olan beraberliktir.

"*Andolsun ki, kadın ona meyletti. Eğer Rabbinin işaret ve ikazını görmeseydi o da kadına meyletmişti. İşte böylece biz, kötülük ve fuhşu ondan uzaklaştırmak için böyle deliller gösterdik. Şüphesiz o ihlaslı kullarımızdandir*." **Önce mutezile imamı** olup sonra ehl-i sünnete geçen büyük tefsir sahibi **Zemahşeri** hazretleri bu ayetin tefsirinde **Hz. Yusuf'un gaybi olarak "Sakın, sakın ha" sesini işittiğini, bu sese iltifat etmediğini ve bu sesin üç defa tekrarlandığını, neticede Hz. Yakub'un temessül ettiğini (sanki televizyonda görüldüğü gibi), bunun üzerine Hz. Yusuf'un kendisine gelip Züleyha'dan yüz çevirdiğini yazmaktadır ki bu rabıtaya açık bir işarettir.**

Muhammed Ziyauddin hazretlerinin Molla Kasım'la yazdığı 77. cevab mektubunda:

"Mektubunda, gözümü kapattım üstadımın şeklini gördüm, diyorsun. Kardeşim, müridin rabıtada gördüğü üstadın şekli gerçi zahiri suretine benzer ama, o üstadın zahiri sureti değil, belki manadan ibarettir. O mürşidinin bir manasıdır. Rabıtada mezkur suretin zahir olması bir nevi kalbin tasfiyesine, nefsin kaydından kurtulmasına bağlıdır." buyuruyor. Demek rabıta yapa yapa şeyhi görür hale gelmenin ahvali kalbin tasfiyesine bağlıdır. Nefsinin kayıt ve esaretinden kurtulursa şeyhini görür hale gelir. Onun için çok çalışıp çok cehdetmek lazımdır. Mektubun devamı şöyledir: "Gördüğün rüya senin için bir müjde olup onunla müjdeleneceğin şeyin size hasıl olmasını Allah (c.c.)'dan dilerim. Yine orada, taata ve çok çalışmanıza işaret var. Çünkü rüyada meyve gibi bir şey koparmak, ibadet edip neticesinde fayda hasıl olmasına delalet eder. Rüyada mürşidin suretini görmek rabıtanın tahsiline işarettir. Kardeşim, mürid ibadete çalışmayı kendine mahbup edinmesi, kendisine halet hasıl olup olmadığına bakmaması lazımdır. Şayet mürid kendine çalışmasından bir haletin husulünü gözetse öyle bir belaya düşer ki az kimselerden başka ondan kurtulamaz."

Başka bir mektupta da, şekli görmekle beraber konuşmasını da dinlemenin daha kamil bir yol olduğunu, konuşmanın hükmünün ise şeriat-ı Muhammediye'ye uymak şartıyla ve mürşidine haber vermek suretiyle amel edilebileceğini haber vermiştir. Yani rabıtada gördüğü maneviyat şeriat-ı Muhammediye'ye uygun ise bu defa da mürşidine soracak. Mürşide danışılmadıkça amel edilmez.

Rabıtaya delil olan üçüncü ayet-i celile: "**Ey iman edenler, Allah'dan korkun. Ona yaklaşmaya vesile arayın ve onun yolunda savaşın ta ki muradınıza eresiniz.**" Vesile mefhumu ile kasdedilen şudur: Emir taalluk edince ya Resulullah'a ya da onun manevi mirasçılarına duyulan muhabbet ve bağlılıkla, O'nun kavli ve fiili sünnetlerine aynen birlikte imiş gibi uymak demek olan rabıta Allah'a yaklaşmak için en faziletli bir vesiledir.

Dördüncü ayet-i celile: "**Habibim de ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki Allah da**

sizi sevsin, suçlarınızı örtsün." Burada Peygamberimize uyulması görmeyi gerektirir. Bu görme, ya gözümüzle görmek ya da manevi olarak düşünce dünyamızda canlandırmak şeklinde gerçekleşir. Uymak, hem onun sıfatlarına hem manevi haline uymayı gerektirir.

Hanefi imamlarından Şeyh Ekmelüddin Şerh-i Meşarik adlı eserinde "Beni gören Hakk'ı görür." hadis-i şerif bu ayetin tefsiri gibidir, der. Devamla, ittihadın (birleşmenin) ya uykuda ya da yakaza halinde ve bir şahsı toplamaktan ibaret olduğunu söyleyerek bu birleşmenin beş aslı gerektirdiğini ifade eder.
Bunlar: l- Zatta birleşmek 2- Sıfatta birleşmek 3- Halde birleşmek 4- Fiillerde birleşmek 5- Mertebede birleşmek.
Şu halde "Beni gören Hakk'ı görür." hadisi ile bu beş halden biri insanda meydana gelirse, bu rabıtanın hakikatına işarettir. Kendisinden bu beş hal hasıl olan kimse dilediği zaman o aıhlarla da toplanır.

İmam-ı Fahreddin Razi hazretleri "Euzu besmele"nin tefsirinde süfli ve günahkar ruhların ulvi ve Allah katında makbul ruhların ruhaniyetiyle makam ve mertebece yardım görebileceğini anlatmıştı. Gavs-ı Hizani hazretleri de: "Bir halife, makamı ne kadar ali olursa olsun, sadat-ı Nakşibendi'nin ruhaniyetleri ona yardım etmedikçe müridlerini irşad edemez." buyuruyor. Onun için sadat-ı kiramın ruhları, mübarek mürşidlerle bir arada bulundularında zatta, fiilde, sıfatta, halde ve mertebede de buluşurlar. Bu yüzden mürşid-i kamillerin ruhaniyetleri sadat-ı kiramın ruhlarıyla hatme-i haceganda ve vird çekerken buluşurlar. Teveccühde yapılan iş, sadat-ı Nakşibendi'nin ruhlarını çağırmaktır. (Teveccühe güneş doğduktan iki, ikibuçuk saat sonra aç karnına girilir. Binlerce insan gelir. İlk girenler bir tarafa, daha önceden girenler bir tarafa oturur. İki sıra olunur. Yüzler birbirine bakar, sırtlar da sırt sırta gelir. Gözler yumulu, bir-iki saat sürer. Teveccühde sultanımız her bir müridin başında ruhani feyiz ve bereketiyle yardımda bulunur.) Hatme-i haceganlarda gözler yumulur. Bunun sebebi, gelen sadat-ı kiramı görmemek içindir. Gözler açık olursa, onların nurlarından gözlere zarar gelmesi çok muhtemeldir.

Şafii imamlarından İmam-ı Gazali, İhya'da namazdaki son oturuşta "Esselamü aleyke" dendiği zaman Peygamber Efendimizin muhterem şahsiyetini gönlünde hatırlamayı unutmayarak, ol vecihle hitapta bulunması ve bu selamın melaike-i kiram tarafından huzur-ı risalete arz ve takdim ile şeref-i mukabeleye mazhar olunacağına inanılması gerektiğini anlatmaktadır. "Ettahıyyatü lilahı vessalavatü vettayyibat esselamü aleyke eyyühennebiyyü ve rahmetullahi ve berekatüh. Esselamü aleyna ve ala ibadillahissalihin" Bu meselede, iki cihan serveri Efendimizin ruhaniyetini risaletinin cihetiyle, Allah'ın habibidir, hatemü'l enbiyadır. Benim mürsel peygamberimdir diyerek öylece düşünüp selam verdiğinde namaz kılanlarla kılmayanları ayırd etmek, Resul-i Kibriya Efendimizin "ve aleyküm selam" sesini duyabilmek kadar rabıtayı inkişaf ettirmek de vardır. Şu halde biz "Ettahiyyatü" yü okurken namazın içinde veliyi düşünmek olmaz.

Sultanımız buyurdu: "Namazda şeyh rabıtası olmaz, namazda bunu yapanın namazı ifsad olur. Kasden namazını bozduğundan azab-ı ilahiyeye duçar olur." İhya'da ise "Ettahiyyatü" de, "Esselamü aleyna ve ala ibadillahissalihin" de kendisini de o salihlere dua zımnında katabileceği ve verdiği selama Allah Resulünün mukabele etmesini isteyebileceği bildirilmiştir. O halde "Ettahiyyatü" yü okurken Efendimizi şeklen değil risaleti cihetiyle, bu benim peygamberim Habib- i Hüda'dır, Hatemü'l Enbiya'dır diye düşünüp, "Ben selamımı verdim, Efendim selamımı aldı inancı ile günde yirmi defa bunu tekrarlamak, bize ruz-ı cezada şefaat edeceği inancını ve sevincini verir. Bu konuda, Şafii imamlarından Şahab İbni Haceri'l Mekki, Risale-i Şerh-i Abbasiye'de şehadet kelimesinin manasını izah ederken

buyuruyor ki: Esselamü aleyke sözünde Hazret-i Peygamber Efendimizin muhatab olması, ümmetten namaz kılanların belli olması, daima ümmeti ile hazır ve nazır bilinmesi, üstün amellerinden olan salavatta ise ümmetine şehadet etmesi manası vardır. Böylece iki Şafi imam birbirini teyid etmektedir.

Şafi imamlarından Şehabeddin Sühreverdi, Avarifü'l Maarif adlı eserinde salavatın yaklaşmaya vesile olduğunu, namazda mü'minler Hazret-i Peygamber Efendimize selam ederken, şeklini canlandırarak değil, Allah'ın Habibi ve Resulü olduğunun düşünülmesi şeklinde buyurmuş, ama namazın içinde Peygamberimizden başka evliyanın olmayacağını bildirmiştir. Hanefi mezhebinin ileri gelenlerinden Şerif Cürcani hazretleri de Şerh-i Mevakıf sonlarında, namaz dışında velilerin şekillerinin tahayyül edilebileceğim, bunun şeyhin vefatından sonra feyiz verebilecek ruhani bir güç olduğunu bildirirken, bunun namaz içinde olmayacağını belirtmiştir.

Birçok kişinin psikolojik bakımdan başkalarını talid ile hayatlarına yön verdikleri göz önünde bulundurulursa, "İnsan sevdiği ile bareberdir" hadis-i şerifine göre, kişinin başkaları ile beraberliği olgunluğa erişebilme bakımından büyük değer taşır. Bu asırda, insanların her hareketine psikolojik faktörlerle yön verilmeye çalışıldığı görülmektedir. Rabıta-i şerif de müridin sevdiği Allah ehlinin halidir ki, asrımızdaki dünyevi menfaatler göz önüne alınırsa, o da müride hem dünyevi hem de uhrevi menfaatler verir.

Bediüzzaman Said Nursi hazretleri de bu konuyla ilgili olarak 17 inci Lem'anın 13 üncü noktasında "Medar-ı iltibas olunmuş beş meseleyi verir" başlığı altındaki beşinci meselede: "Mürşidin ruhu ve kalbi bir aynadır. Cenab-ı Hak'dan gelen feyze ma' kes olur. Müritten aksedilmesine de vesile olur." demektedir. Buna göre nasıl elime bir ayna alıp karanlık bir odaya tutarsam, odayı aydınlatır, nasıl güneşin ışığını başka bir yere yansıtırsa mürşidin ruhu ve kalbi Allah'dan gelen feyz-i ilahiyi ayna gibi yansıtır.

a)Mürid rabıta ile şeyhin batıl bir ilah edinir. (S.99-102)

Rabıtanın tesirsiz oluşu

Şeyh Muhammed Ziyaüddin hazretleri Nurslu Abdullah'a yazmış olduğu 13 üncü mektupta şöyle diyor: "...Bununla beraber rabıtanın size tesirsiz oluşunun sebebi, şartlarının yerine getirilmemesindendir. O şartların bazısı şunlardır ki, ne olursa olsun mahbubtan başka hiçbir şeye kalben iltifat etmemektir. Mümkünse virdlerini ayrı ayrı vakitlerde yani sabah, kuşluk, öğle, ikindi namazından sonra, mümkün olmazsa yatmadan önce yapmanız, akşam Ve yatsı namazlarından sonra da rabıta niyetiyle gözünüzü kapamanız lazımdır. Sadatın böyle yaptığı düşünülerek sureten bir şey görmesek dahi adetlere uyma bakımından tefekkür etmeniz lazımdır."

Muhammed Raşid (k.s.) hazretlerinin: "Ben rabıtadan feyiz' alamıyorum demeyin, siz bilmezsiniz, rabıtaya oturduğunuz dakikada muhakkak surette menfaat görürsünüz." buyurduğunu duydum.

Şeyh Ahmed Hıznevi (k.s.) hazretlerinin Molla Zeynüdin'e yazdığı beşinci mektubunda rabıta hakkındaki hükmü şöyledir: "Hayali rabıta yapmayı daha önce sana emrettik. Hayali rabıta şöyledir: Mürid, sanki üstadı her zaman kendisiyle berabermiş gibi onu hatırından çıkarmayıp

onu anmasıdır."

İmam-ı Rabbani hazretleri: "Hayali rabıta, pirin gölgesinin (rabıtasının) hayale getirilmesi, Hakk'ın zikrinden efdaldir." buyurdular. Bu şöyle tefsir edildi: Bu efdallik, menfaat vermesi bakımından olup faziletçe değildir. Allah'ın zikrinden daha üstün bir şey olmaz. Yani, bir kimse bir zikri yapsa, ondan hasıl olan sevap deftere; geçerken hasıl olan feyz-i ilahiye de kalbine girer. Ama ardından bir günah işleyen kimsenin, kalbine inen o feyz-i ilahiyeyi o günah siler süpürür. Kaybolan feyzidir, sevabı durur. Halbuki mürid rabıta yapmağa başlasa, kalbini münevver ve mücella etse, nefsin ağırlıklarından kurtulsa o kalb münevver ve mücella olduğundan, Allah'ctan inen feyz-i ilahiyeyi tutar; çektiği zikir, amel, itaat kaybolmaz, devamlı olur. Şu halde rabıta, tarlanın hazırlanışı gibi, kalbin nuraniyetiyle tamirine yarar. Kalb mamur olunca zikir de kaybolmaz, ulvi bir makam kazanır. Şeyh Fethullah şöyle buyurmuştur: "Nefsi, şeyhin hayalinin vasıtasından yani rabıtadan başka hiçbir şeyle öldürmeye gücün yoktur. Ancak nefsin zulmetini şeyhin rabıtası öldürür. Bu iş devamlı yapıla yapıla kalpte vesvese kalmaz. Kalp beslene beslene iyi bir mahsul alındığı gibi, rabıta yapa yapa huzur melekesi kazanılır."

Bazı evliya-i izam, rabıtanın nuru güneşin, zikrin nuru ise çıranın nuru gibi dediler. Bu, devamlılık cihetiyledir. Zikrin nuru az, rabıtanınki çok demek değil, rabıta hiç çıkmadan durur da gaflete girmezse, işte o nur feyizlere işarettir. Onun için Gavs-ı Azam Seyid Sıbgatullah Arvasi (k.s.) hazretleri, rabıtadan ayrılmayın, diyerek daima en ulusunun rabıta olduğunu söylerdi.

Şeyhülekber Şeyh Fethullah Verkanisi hazretleri Şeyh Muhammed Ziyaüddin hazretlerine öğle namazından sonra ikindiye kadar rabıta yapmasını emretmiş, sıcak bir yaz gününde, hiç kımıldamadan, gözünü açmadan rabıta yapmıştır. Şeyh Muhammed Ziyaüddin hazretleri de Şeyh Ahmed Hıznevi'ye aynısını emretmiş; sonra halini sormuş: "Elhamdülillah bu rabıtadan çok fazla feyiz buldum." cevabını almıştır. Hazret (k.s.)'de: "Rabıta insana Allah'ın nurunu, feyzini devamlı sel gibi akıtır." buyurmuştur.

Gavs-ı Hizani hazretleri şöyle buyurmuştur: "Zikretmeksizin, sırf rabıta sayesinde hedefe varmak mümkündür fakat bunun tersine rabıtasız yalnız zikirle Mevla'ya varılmaz." İmam-ı Rabbani'nin, rabıtanın menfaatçe üstünlüğünü bildirmesi, bu sözle teyid edilmiş oldu. Şu halde bütün kusurumuz rabıtanın devamlı olmayışındandır. Rabıtamız devamlı olsa, zikrimizi de yapsak nefsin azgınlığı gider ve günah kapısı kapanır.

Şazeli tarikatının piri şeyh Hasan Şazeli, "Bir insan zikir çekmez hale gelirse, bu kalbindeki fitneden ötürüdür. Bir insanın kalbine günah ve isyanın fitnesi girerse, Hayırlı amel olan zikrü rabıtayı bıraktırır." buyurmuştur.

Sıbgatullah Arvasi (k.s.) hazretleri, rabıta şeyhinin vird şeyhinden daha üstün olduğunu belirtmek üzere, "Vird şeyhinin müridi, virde devam ettiği halde tarikattan dönebilir ama rabıta şayhinin müridi ihlaslı oldukça tarikattan dönmez."buyurdu..

Şeyh Abdurrahman Tahi (k.s.) hazretleri de rabıta ile ilgili olarak şunları söyledi: Bir mürid, yedi gün boyunca kalbini rabıta üzerinde yoğunlaştırırsa ve kalbinde rabıtadan başka bir şey kalmazsa, o insan rabıtayı gerçekleştirmiş olur. Eğer bu mürid bir sene rabıtayı böyle devam ettirse bir daha tarikattan geri dönme olmayacağı gibi, ilahi bir istikamet ve Allah yolunda kökleşmiş bir tarikata salik olur. O mürid günah-ı kebair işlemedikçe bir cuma ile diğer cuma arasındaki küçük günahları; günah-ı kebair işlemedikçe bir Ramazan ile diğer Ramazan

arasındaki küçük günahları, günah-ı kebair işlemedikçe iki hac arasındaki küçük günahları yıkanır.

Şah-ı Nakşıbend (k.s.) hazretlerinin halifesi Muhammed Parisa (k.s.) hazretleri buyuruyor: "Allah ile kul arasında perde, dış suretlerin gönülde nakış yer etmesiyledir. Bu nakışlar, perişan sohbetler, türlü renkler, şekiller yüzünden ziyadeleşir. Ne kadar mihnet ve meşakkat karşılığında olursa olsun, bu nakışlan silmeye çalışmalıdır. Talibe bunları nefyetmek vaciptir. (Buradaki vacip, muhakkak gereklidir demektir.) Gerektir ki hayali azdıran şeylerden uzaklaşıp saf gönülle Allah'a yönelesin. Allah'ın adeti o hikmet üzerinedir ki, mihnet ve meşakkat olmadan, hissi lezzet-ve şehvetleri yenmeden bu mana ele geçmez. Mü'minin istediği rahat ahirettedir."

Seyid Sıbgatullah Arvasi (k.s.) hazretleri de: "Zikir kalbi arındırır, rabıta kalbe yükselme verir. Kamil velilerin sohbetleri kırmızı yakut gibidir. Bir ülkeyi gezsen böyle bir yakuta rastlamazsın." buyurmuştur. Biz de bu sözlere "Menakibi evliya illah nüzüli rahmetillah" yani "Allah'ın evliyalarını anlatmak semadan rahmet yağdırır." hadis-i şerifini ekliyoruz. Gavs hazretlerinin şu sözleriyle sohbetimizi bağlıyoruz: "Mürşidin tekkesine gelen, bir defa gelse bile, aldığı manevi yük, zayi etmediği takdirde ona ömrü boyunca yeter." Ama bu yükü kimileri mürşidin tekkesinde unutuyor, kimileri yolda bırakıyor, kimileri evinin kapısından sokmadan kaybediyor, kimileri de evinin kapı ve penceresini açık bırakıp haramiye çaldırıyor!

b)Müslüman şehadetini bozan tasavvuf masalları (S.114-120)

Târikat-ı Nakşiyede rabıtanın sağladığı menfaat çok fazladîh Rabıta ile mürid, kalbine giren vesveseleri çıkartır, kalb huzurunu bulur. Şeyhin rabıtası ilahi nuraniyet kazandırır. Böylece zikrin faziletinin bereketi kalbe daha tesirli olur. Tarlayı sürdük, çapaladık, tohunu attık. Hazır tarlaya yağan rahmet nasıl menfaat verirse, evliya-i izamın feyz-i Rabbanisi de müridin kalbine yağmur gibi gelir.

Allah'ın feyzi yalnız evliyaya değil bütün Varlıklara yağar. Kainattaki herşey Allah'ın feyzi ve inayeti ile ayaktadır.

Şeyh Muhammed Raşid hazretlerinin sağlığında, kardeşi ve halifesi Abdülbaki hazretlerine soruluyor: "Ya seyidim, bir insanın rabıta zamanında dünya işi olsa, bu rabıtayı sonra kaza mı edecek, ne yapacak?" Şöyle cevap verdi: "Bizi birisi çağırırsa, 25 estağfirullah çekip gözümüzü açarız. Giderken gözler açık olduğu halde rabıta devam eder. Mecbur olmadıkça konuşmayız, elimiz işte olsa da gönlümüz rabıtada olur.

Başka bir sual: "**Seyidim, kitaplarda çeşitli rabıtalar tarifedilmiş. Siz nasıl yapıyorsunuz?"** "

Rabıta akşam namazından sonra yapılır. 15 dakikadan az olmaz, birbuçk saate kadar uzayabilir. Rabıta yapacak olan yüzünü kıbleye döner. Otururken sağ ayağını sol ayağının altından çıkarır. Gözlerini yumar. 25 estağfirullah çeker. Kendi sesini duyacak kadar söyler. Estağfirullah'lar ile, günün ağırlıkları ve dünya didişmelerinden kirlenen kalbini silmeye başlar. Daha sonra Sultanımızı azim, nurani ve latif bir makamda düşünür. Mesela bir kürsüde. Durduğu yerin başından arş-ı alaya uzanan nurani bir sütun tasavvur eder. Allah'ın rahmet-i ilahiyesi su tltanımızın başına nurani bir sütun ile iner ve birleşir. Mürid, o nurani

sütundan nurani bir ziyanın kılıç gibi kendi kalbine aktığını düşünür. Kalpteki günahların, mermere damlayan asit gibi kalpte yara açtığını düşünerek, bu nurun o yaralara melhem olup kalbi cilalandırdığına inanır. Cilalaya cilalaya bir hafta kadar rabıtanın içinde kaybolurs; rabıtası yoğunluk kazanır ve o insan istikamet sahibi olur. Huzur- ilahiye yönelerek amel-i salih sahibi olur. Tarikattan çrkmak istese de artık çıkamaz.

"Şeyh Abdurrahman Tahi (k.s.) hazretleri hastalığı zamanında yanındaki nurani zatlara şöyle dedi: Beni ziyarete gelenlere tenbih edin, edeple otursunlar. Çünkü velilerin ruhları ziyaret maksadıyla devamlı odamda bulundukları için, gelenlerin edep noksanlıkları dolayısıyla, velilerin rahatsız olmalarından korkarım.Yine aynı zat son hastakğında şunları anlattı: Bir gün bile oyuna katılmazdım. Çünkü annem, başka çocuklara günah olmasa da benim için günah olacağını söylerdi. "O çocuklar cahildir, onlara azap yok, oysa sen alim gibi sayılırsın. Bu yüzden senin için azap da, günah da var." derdi. Böylece günahtan kaçmaya başladım. Tıpkı Yahya (a.s.) gibi. Oyun oynayan çocuklar Yahya (a.s.)'a niçin oynamadığını sorduklarında: "Ben dünyaya oyun oynamaya gönderilmedim" cevabını verdi.

"12 yaşıma kadar böylece korku ile yetiştim. Bu yaşta bir gaflet eseri mecazi aşka kalkıştım ama çabuk kurtuldum. 13 yaşımda Molla Ziyaüdctin Arvasi'ye başvurdum. Bu zat muhabbetin mecazına yer olmadığını, hakikatına gitmemizin vazife olduğunu ferman ederdi.

Daha sonra Hacı Emin Şirvan i hazretlerine baş vurarak onun tariki ile Rufai tarikatına girdim. Zikirlere ve nafile ibadelere başladım. Cezbe ve muhabbetle ileri gittim. Daha sonra Şeyh Hamza Telvi hazretlerine vararak ona biat ettim Bir süre onun müridi olarak kaldım. Bu arada cezbe ve muhabbet halim daha kuvvetlendi.

Bir süre sonra saf, temiz, gerçeğe yaklaşmış kamil bir şeyh olarak tanıdığım Kadiri şeyhlerinden Seyit Nureddin Birgivi hazretlerine intisab ettim. Yeni şeyhim beni tasarrufu altına aldı. Oruç tutmamı, az yememi, sık sık mezarlıklara gitmemi emretti ve riyazetler verdi. Öyle olurdu ki, geceleyin kalkar, Tahi köyünün mezarlığına varır, üstü açık bir kabirin içine girer sabah namazına kadar zikir çekerdim. Bir defasında şeyhim bana, bir gece ve bir günde yüz yetmiş bin Lailahe illallah çekmemi emretti ve dedi ki: "Lailahe illallah cümlesini ateş taşı kabul et, kalbini de bir demir say. Kalbini bu zikir ile, muhabbet ve cezbe ile döv. Buna, demirden kıvılcımlar çıktığı gibi kalbinden nurani kıvılcımlar çıkana kadar devam et." Ben bu zikri çeke çeke kalbimden kıvılcımlar çıkmaya başladı. O zikrin ateş taşı tüm kalbimi aydınlatıyordu. Arkasından cezbeye dayanan bir huzura varıyordum. Öyle ki, bu kemalden daha üstün bir kemal olmayacağını zannettim. O sıralarda Kadiri halifesi de oldum.

Bitlis deresinin öbür tarafı olan Hizan vadisinde Gavs-ı Hizani hazretleri yaşıyordu. Oraya yakın Külad'da yaşayan ve Gavs hazretlerinin müridlerinden olan Süleyman Evbasi isimli sofi bana. uğradığında ona alaylı bir şekilde: "Külad'daki sofiler nasıldır, ne yapıyorlar?" diye sordum. Sofi Süleyman: "Vallahi Bitlis deresini geçsen böyle demezdin." dedi. Ona, Gavs-ı Hizani'nin müridleri nasıl diye sormam gerekirdi. Sofinin bu sözü kalbimi etkiledi. O sırada halife idim ve birkaç da müridim vardı. Bu sözümün cezasını başımı ve sakalımı tıraş ederek çekmek istedim. Niyetimi söylediğim bir müridim bana: "Kadiri şeyhi sakal kazıtır mı?" dedi.

Allah, Gavs-ı Hizani hazretlerinin nuraniyetini-kalbime tecelli ettirdi. Müridlerime, gidip bu şeyhe bağlanacağımı söyledim. Bana: "Sen hâlifesin, müridlerin de var. Külad'a gidip cahil sofilere mi karışacaksın?" dediler.

Mü'minler hiçbir zaman kendi şeyhlerinin ululuğunu göstermek için başka bir şeyhi ve

müridlerini kötüleyip küçümsernemelidirler. Onlar da Resulullah (s.a.v.)' ın ordusundandır. Onlar da ümmet-i Muhammed'in hidayet bekçileridir.

Ben, sofilere: "Böyle konuşmayın, bu davadan vaz geçmem" dedim. O gece endişe içinde uyuyamadım. Seher vakti sofi Süleyman Evbasi' nin evine vararak, şeyhi Gavs-ı Hizani hazretlerine götürmesini istedim. Sofi memnun oldu, birlikte yola çıktık. Bitlis deresini geçer geçmez acaip bir hisse kapıldım; Külad' a varınca cennet bahçelerinden bir bahçeye ulaştığımı sandım. Beşinci şeyhim Gavs-ı Hizani hazretleri oldu. Kadirinin halifesi iken Nakşinin sofisi oldum.

Başkalarının bir yılda sağlamayadığı tasarrufu Cenab-ı Gavs Sıbgatullah (k.s.) hazretleri bende bir günde sağladı. O sırada dillerin Sıb gatullah edemeyeceği, kulakların danayamayacağı acaip haller gördüm, duydum. Daha önce elde ettiğim hallerin gafletten ve boşuna ömür h arcamaktan başka bir şey olmadığını anladım.

Gavsül azam hazretlerine intisab ettiğim ilk günlerde ağır bir hastalığa tutuldum. Hastalığım o kadar ağır seyrediyordu ki aklımı kaçıracağımdan korkuyordum. Bir gece İmam-ı Şafı hazretlerini ayakucumda, şeyhim Gavsülazam hazretlerini başucumda gördüm. İmam-ı Şafi hazretleri Gavsülazam hazretlerinden bana şefaatçi olmasını, hayatta kalmam hususunda himmetini kullanmasını istedi. Cenab-ı Gavs: "Ben ulu Allah'ın muradına karşı koyamam." diye buyurdu. İmam-ı Şafi hazretleri bırakmadı. "O kitap yazıyor, henüz bitirmedi. Himmetini kullan şu zat ölmesin." Ölüm meleği geldi. İmam-ı Ş afi hazretleri: "Azrail (a.s.) onun yerine babasının ruhunu alsın." dedi. Gavsül azam hazretleri: "Olmaz, adamın hanımını ve kızını acıya düşürmeye hakkımız yok." deyince İmam-ı Şafi hazretleri: "Öyle ise Azrail (a.s.) onun yerine kızının ruhunu alsın, babası razı olur fakat annesi kızından ayrılmaya razı olmaz." derken her iki imam benim yerime Azrail'in kızımın ruhunu almasında görüş birliğine vardılar. Bu sırada ben gözümü açtım. Hanımın, "kızım öldü" diye ağlıyordu. Hanıma işin iç yüzünü anlatınca, bu defa da sevindi.

Allah katında evliyanın ne kadar makbul olduğu görülüyor. Evliya-i izam ve şeyhlerimiz bu yüce makamlara tasavvuf ve tarikatın kemalatı ile ayak bastılar.

"Musa (a.s.) buyurdu: "İmana gelecek musibet cesede gelir.

Cesede gelecek musibet mala gelir."

Hz. Musa zamanında, ümmetinden biri: "Ya Musa, bana hayvan dilini öğret." dedi. Musa (a.s.): "Bunu bilsen ne çıkar, gel bundan vazgeç, Allah'a itaatkar ol." karşılığını verdi. Adam çok ısrar edince ona, evine gitmesini ve birkaç hayvanın konuşmasına şahid olabileceğini söyledi.

Adam evine gitti, yemek yediler. Sofranın örtüsünü çocuklardan biri pencereden bahçeye silkeledi. Evin köpeği ile horozu koşuştular. Lokmayı horoz kaptı. Köpek ona, haksızlık ettiğini, sabahleyin de yem yediğini, dökülenlerin kendi hakkı olduğunu söyleyince horoz, üzülmemesini, o gün sahibinin katırının ayağı kırılacağını, böylece öldürmek zorunda kalacaklarını ve köpeğin de bol bol hissesine yiyecek düşeceğini anlattı. Ev sahibi bunları anlayınca çok sevindi. Katırı hemen sattı.

Ertesi gün yine sofra artığını silkelediler. Yine yiyecekleri horoz kaptı. Köpek kızdı. Horoz: "Bugün ev sahibinin öküzünün ayağı kırılacak, o da öküzü kesecek, merak etme sana da pay

düşer." dedi. Bunu duyan adam öküzü de sattı.

Üçüncü gün yemekten sonra yine örtü silkelendi. Yine horoz kaptı. Köpek, yalan söylediği için horoza kızdı. Bunun üzerine horoz: "Biz asla yalan söylemeyiz. Allah bize arş-ı alada öten meleğin sesini duyurur. Efendi katırı da, öküzü de sattı. Ama bugün efendi ölecek. Cenaze için çift öküz kesecekler, bol bol yersin." dedi. Efendiyi tasa aldı. Kendini kime satsın! Katırın da öküzün de satıldıkları yerde ayaklan kırıldı. Ziyan, sattığı adamaların üzerine kaldı.

Adam Musa (a.s.)'a koştu. Durumu anlattı. Hz. Musa ona : "İmanın da gidecek. Allah'ın sırrına agah oldun. Allah sana sır olarak hayvanların dilinden kader muktezası, suçlarına karşı ceza olarak hayvan cezası verdi. Mala gelenler her bir cezanın karşılığıdır, sebebi vardır. Allah senin imanına zarar vermeden cesedine verir. Allah'ın adeti l budur. Cesede zarar vermeden malına verir. Cesedine zarar verecekti, imalına verdi. Sen onları sattın. Zarar o adamlara gitti, bile bile zalim oldun. Şimdi imanın gidecek, kafir öleceksin." Adam çok pişman oldu. "Ya Nebiyallah! tövbe olsun, benim hayvan dili bilmek neyime idi. Beni Allah için bağışla" diye yalvardı. Hz. Musa elini açtı, Rabbim Teala bağışladı. "İmanına dokunmam ama cesedini alırım." dedi. Musa (a.s) adama bu durunu söyledi. Adam, evine gitti ve öldü.

Mala gelen cana geleceğin kefaretidir. Ya maldan ya candan çıksın. Yeter ki iman gitmesin.

Mevlana Celaleddin Rumi hazretlerinin huzuruna mavi gözlü sarışın bir genç girdi. Selam verdi, konuştular. Ayrıldı, gitti. Cemaat baktı ki bu tanınan bir sofi değil. Delikanlının kim olduğunu sordular. "Sıtma hastalığı idi." cevabını verdi. "Seni üç gün sıtmaya yakalayacağım, rızan var mı?" diye sorduğunu ve kendisinin de: "Mevladan gelen sefa da hoş, cefa da! Buyur efendim." dediğini anlattı, S ofiler cezbeye yakalandılar ve: "Dua et, aynı hastalık bizi de üçer gün sarsın." dediler. Allah'a dua etti. hepsini üçer gün sıtma tuttu.

Allah'ın nurani ameldeki her bir ahvali ahirette maddi sıfatlara dönüşecek. Yoksa sıtma hastalığı sarışın,mavi gözlü bir adam değildir. Rabbim ona öyle tecelli ettirdi.

Muhteremler, Hakk'ın emri hoştur. Çekilen cefa boş değildir. İnsanın şükretmesi lazımdır. Said Nursi hazretlerinin "Hastalar Risalesi"ni okuyan hasta olmayı adeta niyaz edecektir. Hastalık aynıyla nimet, aynıyla şifadır. Sonbahar yapraklan nasıl dökülürse, bir musibet, bir dert, bir hastalık da günahları döker. Arifin biri: "Bela, Allah'a yakınlık alametidir." buyuruyor.

Hz. İbrahim (a.s.) nasıl Halilullah oldu? Allah (c.c.) Halilini bütün melaikeye göstermek için, onu niçin sevdiğini bildirmek için cilve-i Rabbaniye olarak sığırın çiğ derisi içine koydurttu. Hz. İbrahim'i onun içinde diktiler, gülle gibi atmağa kalktılar. Yeryüzündeki ve gökyüzündeki melekler hayrette kaldı. Allah'ın meleklerinin yardımını dahi talep etmedi. Melekler yardım teklif ettiler. Hz. İbrahim: "Rabbim benim halimi bilir. Ben Cibril (a.s.)'dan dahi yardım istemeye haya ederim." dedi. Ondan sonra İbrahim (a.s.) Halilullah ismini aldı. Yusuf (a.s.) kırk sene zindanda, Yunus (a.s.) balığın karında kaldı. Eyüp (a.s)'ın dertler vücudunu sardı. Musa (a.s)'ın Firavun'dan ve Beni İsrail'den çekmediği kalmadı. Günahlarımız alemleri dolduracak kadar, bırakalım da dünyada temizlesin . Allah (c.c.) inayetiyle bağışlasın , günahlarımızı dünyada temizletsin , ahirete bırakmasın . Amin.

Nakşi tarikatına bağlı mutasavıfların batıl rabıta izahları (S.129-133)

Tekrar rabıtaya dönüyoruz. 6 ve 7 inci sohbetlerimizde rabıtanın şeriatta helal olduğunu ayetlerle izah etmiştik. Rabıta vasıtadır. Rabıta, şeyhin suretini, siretini, ahlakını kalpte zabtu rabt edip hatırdan çıkarmamaktır, demiştik.

Bütün evliya-i izam rabıtadan geçmiş olup milyonlarca müridlerinin rabıta yaptığını ve bu rabıtalarla kemal sıfatlar kazanarak ahirete intikal ettiklerini görüyoruz. Bu da rabıta ile insanın Allah'a yaklaşabileceğini gösterir. Rabıta tasavvuf yolunun en önemli bir hükmü olup, insanın murada ermesine ve nefsini terbiye etmesine vesiledir. Bunun için Gavs-ı Hizani hazretleri: "Nefsin ıslahı ancak şeyhin gölgesi iledir." buyurmuştur. Abdurrahman Tahi hazretlerinin bildirdiğine göre şeyhin gölgesi, şeyhin elini tutmak olup bundan maksad Allah'a varmak, nefsin ve şeytanın tuzaklarından kurtulup evliya-i izamın terbiyesine yani gölgesine sığınmaktır. Demek ki rabıta şeyhin feyzinin akmasıdır ve kalbin boş meşguliyetlerden kesilerek evliya-i izamın nuruyla nurlanmasıdır.

-Gâvsül azam"Arvasi hazretleri bir sohbetinde şöyle buyurdu

"Nakşibendi şeyhleri ve onların öğrettiği kimselerin okuyup bağışladığı tehlil ile ölülerden kabir azabı kalkar." Rabıta yapa yapa kamil i nsanlar o mertebeye gelir ki, bir cenaze vukua geldiğinde yetmiş bin k elime-i tehlili okursa iman sahibi kabir ehlinden muhakkak kabir azabı kalkar.

Abdurrahman Tahi (k.s.) hazretleri şöyle buyurmuştur: "Benim rabıtayla aramdaki bağlantı sağlamlaşıp, rabıtamda şeyhde fani olur hale gelince, tuvaletteyken bile rabıta benden ayrılmıyordu. Bundan büyük utanç duyuyordum. Ama her bir meseleyi mürşide sormak vazife-i kudsiye olduğundan, bu durumu da pirim Arvasi hazretlerine sordum. Buyurdular ki: "Bu ruhani bir haldir. Ondan utanç duyma. Ayrıca Hz. Ebu Bekir (r.a.), Muhaınıned (s.a.v.) Efendimize aynı durumdan yakındı. Peygamber Efendimiz de bunun ruhani bir durum olduğunu ve utanmamasını söyledi. Şu halde rabıta en sonunda, beşerin bize göre çirkin sayılan hallerinden bile, kendinden ayrılmaz hale gelir.

Rabıta ilerledikçe mürid mürşidleri rabıtada görür ve konuşur. Gerek Şah-ı Hazne'nin mektubatında gerekse Sadat-ı Nakşıbendinin Mübarek Sözleri'nde bu mesele ayniyle vardır.

Abdurrahman Tahi hazretleri, şeyhinin kendisine baş üzerinde rabıta kurmasını emrettiğini söyledi. Bu çeşit rabıtanın faydası şeytanı kolayca kovmaktır. Başka bir sefer de Gavs-ı Hizani hazretleri şöyle buyurmuştur: "Siz rabıtada şeyhinizi başınızın üzerinde bağdaş kurup oturuyor gibi farz edin. Böyle devam ederseniz mürşidiyle rabıtada konuşma hali daha çabuk meydana gelir. Çünkü bu durum müridin mürşidine karşı olan edebinin fazlalığına işarettir.

Gavsımızın bildirdiğine göre, rabıta esnasında veya rüyada mürşid kendisine şekil olarak belirir ve kelam olarak konuşmaya başlarsa, işitilen sözler şeriat ölçüsüne vurulur. Şeriata uyuyorsa mürşide danışılır. Mürşid emir vermedikçe, onun manevi olarak rüyada veya rabıtada verdiği emri icra edilmez. Molla Kasım'a yazılan 77 inci mektupta Şeyh Mıhammed Ziyaüddin hazretleri bu mesele hakkında: '"Şeyhe teslim olmak lazımdır. Yani mürid, mürşidinin huzurunda, ölü yıkayıcının yanında cenaze nasıl kıpırdamıyorsa, öylece nefsini teslim edip kendisini bir cenaze gibi bilmelidir. Müridde bu halin ziyadeleşmesine yardımcı olan şey, daima onlardan bahsetmek ve hayalinde tutarak sıkı rabıta yapmaktır. Şeyhe muhabbet, şeyhe teslimiyetin meydana gelebilmesi bunlarla mümkündür." diyor.

"Mürid : "Gözlerimi kapattım, üstadımın şeklini gördüm." derken rabıtada gördüğü üstadın şekli, zahiri suretine benzer ama o, üstadın zahiri sureti olmayıp belki manevi suretidir. Manadan ibarettir.

"Mürid mürşidini başında tahayyül edebileceği gibi kalbinin yanındaki boşlukta da tahayyül edebilir. Böyle tahayyül etmesi mürşidin az'alarından, mesela gözünden gözüne, kulağından kulağına feyz-i ilahiyenin akmasına sebep olur. Eğer rabıta esnasında gaflet beliriyor ve bu gaflet devam ediyorsa, bundan kurtulmak için abdest tazelenir. Bazan da gusül alınır ve yeniden rabıta kurulur.

Mürid rabıta yaparken mürşidinin şeklini canlandıramıyor veya feyiz alamadığı gibi bir düşünceye kapılıyorsa, rabıta terk edilmez. Rabıtadan maksad, şeyhiyle nurani irtibatının olduğuna kani olmaktır. Bu kaanat ile oturan bir mürid muhakkak şeyhinden feyiz alır.

Bediüzzaman Said Nursi hazretleri 17 inci Lem'anın 13 üncü notasında (Altıncı Sohbette geçti) medar-ı iltibas olunmuş beş meselenin beşincisinde, kamil bir mürşidin ruhu ve kalbinin, Allah'ın feyzini müridin kalbine aksettirmekte bir ayna olduğunu bildirmektedir. Birinci meselede ise: "Turuk-ı hakda seyr-i sülük eden kimse, kendi ubudiyetine bakmak lazım gelirken, Hakk'ın işine karışmamalı." demektedir. Yani mürid yalnızca emr-i ilahiyeye uymakla mükellef olduğunu bilmeli, ne zaman veli, ne zaman kamil, ne zaman keşif sahibi olurum gibi düşüncelere kapılmamalıdır. Kul, emrolunanı yapar. Emreden ne icabederse ikram ya da makam, ona verir. Beklenmez, istenmez, verilir. İtilası bozan bir meseleye girmemek lazımdır. İhlası kazanmanın yolu, dünyanın darü'l hizmet, ahiretin darü'l mükafat olduğunu bilmekledir. Kulun Rabbinden razı olduğunun alameti, Allah kulunu ne halde bulunduruyorsa ona rıza göstermesidir. Ona razı isen abd. razı değilsen asi olursun. Bu rızanın yolu kalbin huzurudur. Kalbin huzurunun yolu. kalbin tasfiyesidir. Onun tasfiyesi, nefsin tezkiyesi olup ondan murad istikamettir. Hakkın rızası istikamettir. Onun için İmam-ı Rabbani (k.s.) hazretleri buyurmuşlar:

Def tarikat Nakşibendi terk'-i amed terk- i ciz

Terk-i dünya terk-i ukba terk-i hesti terk-i terk

Nakşibendi tarikatına göre dört şeyi terketmeden vuslat meydana gelmez. Terk-i dünya. Allah'a ibadet hususunda kulun ilk yapacağı şeydir. Fudayl bin İyad hazretleri dünya için tımarhane, hastahane demişti. Terk-i ukba olmaz, insan ya cehennemdedir, ya cennette. Ancak cennet ibadetlere karşılık olarak islenmez. Nice er kişiler cennet değil de cemal isterler. Terk-i hesti, kendini terketınektir. Yani kendisi ve yaptıkları ile övünmeyi terketınektir. Zira ne yaparsak Allah katında bilinir, hiçbiri kaybolmaz. Terk-i terk, bütün hepsini terketmek, terkettiklerini de anmamaktır. Bu işin sonu yani sofiliğin sonu istikamettir.

Huzura kavuşmanın ikinci kapısı istikamet makamıdır. Sünnete muhalif olan bid'atı, haramları, ibadetleri bozacak fenalıkları terketmek, ibadet ve taatı yerli yerinde yapmak istikamettir. İbadeti bozacak fenalık ihlassızlık ve riyadır. Övünmek de ibadeti bozar. Namaz kılmak şeriat, tacdil-i erkan ile, vaktinde kılmak istikamettir. Oruç tutmak şeriat, orucu bozan şeylerden kurtulmak istikamettir. Şu halde istikamet, emredilen şeriat amelinin en mükemmel şekilde yerine getirilmesidir. İstikamet, kamil insanın itikad, ibadet ve ahlakında meydana gelir. İtikadda ehl-i sünnet ve'l cemaat itikadına uyarak, ibadette hakkıyla yaparak, ahlakta kamil bir insan olarak teşekkül eder.

Gavsü'l azam Hasan Şazeli (k.s.) hazretlerine göre, tevazu ile hüsn-i muaşerette bulunmak, mahlukatta ayıp görmekten sakınmak, mükevvenatın halikına daimi bir edep ile bulunmak, Allah Resulünün sünnetlerine sarılmak istikamettir.

Şeyh Ahmed Gümüşhanevi (k. s.) hazretlerine göre istikamet, Allah'la kul arasında olan ahidleri yerine getirmek, ifrat ve tefritten sakınmak, mubahlarla herşeyi ortalama ayarlamaktır. Allah'ın emirlerine nefsi teslim etmek, yani Allah senin hakkında neyi murad etmişse ondan razı olmaktır.

İstikamet için önce tövbe lazımdır. Tövbe etmekdikçe zulmetten kurtulunmaz. Tövbe etmek için kamil bir mürşidin elini tutmak, Allah'ın feyz ve inayetinin onun eliyle geldiğini bilmek gerekir.

Bunlar Allah'ın velisi değil, şeytanın evliyası (S.9)

İşte bunun gibi evliya-ı izamın elini tutmak, hakikatte enbiyanın elini tutmaktır. "Hakikatte sizin elleriniz üzerinde benim kudret elim vardır" kelam-ı mübareği ile Allah'ın elini tutmaktır.

Bir menkıbe ile mukaddimemizi noktalayalım:

Mevlana Halidi Bağdadi (k.s.) hazretlerinin halifesi Seyyid Taha hazretlerine Ermeni komşusu geldi: "Sizin dininizde komşu hakkı vardır, Hristiyan olan komşuya da vardır. Benim sana bir işim düştü. Bizim hiç çocuğumuz olmuyor. Sen Muhammed (a.s.)'in varisisin. Bir dua ediver de çocuğumuz olsun." Seyyid Taha hazretleri yanındaki sofiye: "**Bizim sürüye git, koyunlardan iki tane kıl kopar da getir**." dedi. Sofi istenileni getirdi. Seyyid Taha hazretleri Ermeniye: "**Şu iki kılı al, yumuşak bir şeye sar. Hanımın, karnına bağlasın. İnşallah çocuğunuz olur.**" dedi. ***Ermeni kılları aldı gitti. Her sene ikiz çocukları oldu.***

Muhteremler, çocukları halkeden Cenab-ı Allah'dır. Evliyanın işi, ahlakıyla, kemalatıyla Peygamber'in ahlakına varis olduğundan, Allah'a ellirini kaldırıp dua edince, duası kabul oldu. Bu yüzden bizler kendimizi ıslah etmedikçe evliyadan fayda ummak olmaz. Musibetlerin, yüzümüzü Hakk'a dönmek için olduğunu da unutmamak gerekir. Ancak, takatımızın yetmediği hallerde ariflerin, evliyanın ellerini tutmakla manen ve maddeten güçleneceğimiz de bir gerçektir.

Allah'a Rasulune ve Hz. Ali'ye iftira (S.13-14)

İmam -ı Ali (r.a.)'ye Resu l - i Ekrem (s.a.v.) buyurdu:

-Ya İmam, Allah'a asi olanların en büyükleri kimdir?

-Allah ve Resulü bilir.

-Birisi Salih Peygamberin devesini kesip şehid eden, biri de senin b aşına zehirli kılıcını vurup kanını akıtandır.

-Ya Resulallah benim başıma zehirli kılıç mı vuracaklar?

-Evet

-Kim?

-İşte şu senin kölen. İsmen, cismen bildi.

Hz. Ali (r.a.) o köleye dedi ki:

-Sen beni bir gün katledersin

-Ya Ali, mümkün mü? Gel, ben seni bir gün katletmeden şu k ılıncı al, sen beni katlet.

-Allah günah işlemeyenin boynunu vurmayı helal etmedi.

Ama sen beni katledersin.

Hakikaten o köle Hz. Ali'yi katletti. Bizler Hz. Ali (r.a.) değiliz ki sabredelim. Yarın başımıza geleceği bugünden söyleseler, deli oluruz da yarına tahammülümüz kalmaz. Onun için Allah birçok esrar-ı ilahiyeyi gizli tutmuştur.

Tacü'l – Arifin Ebü'l Vefa Allah adına yalan söylüyor. (S.22-23)

Evliya-i izamdan Tacü'l-Arifin Ebü'l Vefa hazretleri bir gün müridleri ile beraber bir sahraya çıktılar. Orada bir sofra kurup yemek yediler. Yanlarından bir yolcu geçiyordu. Ebü'l Vefa hazretleri yolcuyu çağırdı ve "Sofraya buyurun." dedi. Yolcu karnının tok olduğunu söyleyince "Ey yolcu, misafirin hakkıdır. Bari elimdeki bir lokmayı ye." diyerek saadetli eliyle yolcunun ağzına lokmayı koydu. Lokmayı yiyen yolcu "Allaha ısmarladık" deyip gitti.

Tacü'l-Arifin, o zat uzaklaşınca sofi cemaatine şöyle dedi: "Bu yediği lokmadan bir oğlu olsa gerek. Onun adına Hüseyin koysa gerek. O, büyüyünce evliyadan olsa gerek. Bize de gelip mürid olsa gerek." Meğer o yolcunun çocuğu olmuyordu. Tacü'l-Arifin'in verdiği lokmayı yiyince kan oldu. Hanımı hamile kaldı. Vakti gelince bir oğulları oldu. İsmini Hüseyin koydular. Babası çok zengindi. Çocuk büyüyünce sürülerinin başına çoban oldu. Sürülerin sayısı, ineklerin sütü arttı. Herşey bereket kazandı. Rai, Arapçada çoban demektir. Hüseyin Rai, Hz. Tacü'l-Arifin'i duydu. "Allah yoluna girmeden bir kamil el tutmak gerek." diyerek yerini öğrenip Ebü'l Vefa hazretlerinin yanına geldi.

Ebü'l Vefa hazretleri, uzaktan Hüseyin gelirken, "Haza eserü'l lokma" dedi. 15 veya 20 sene önce o meseleye şahid olanlar, tebessüm ettiler ve dediler ki, "Ne lokrnadır ki Allah ona,bu zatı getirdi"

Hüseyin Rai, Ebü'1-Vefa hazretlerinden ders aldı. Kamil bir zat oldu.Ravda ismindeki köyün ahalisindedi. Şeyh Vefa hazretleri, bulunduğu semte şeyh olmasını söyledi. Zaviye kurdu, nice azmışları yola getirdi. Ölünceye kadar halkı ve gafilleri irşad ile meşgul oldu. Derman arayan nice dertlilere yardım elini uzattı. Bütün bunlar Hz. Seyid Tacü'l-Arifin Ebü'l Vefa'nın yüce himmet ve bereketiyle oldu.

Böyle veliler olduktan sonra İslam'da Tıbba hiç önem verilir mi ? (S.28)

Fatih Sultan Mehmed'in hocası Akşemseddin hazretlerinin torunu Şeyh Abdülkadir hazretlerine, gözüne ilaç sormak maksadıyla görmeyen bir kadın getirdiler. Mübarek buyurdu: "Bu gece bize konuk ol, sabahı dek görelim Mevla ne ilaç eyler."

Ertesi sabah kadının gözleri iyileşmiş ve görür olmuştu. Abdülkadir hazretleri, bu gece konuk ol, derken "Mevla bizimle beraberdir, ilacı vermeye muktedirdir." İnancı ile, öyle sıdk ile (Allah'dan istedi ki Rabbü Teala hazretleri onun bereketli nuraniyet hürmetine kadının gözlerini açtı.

Sakalın mı çıkmıyor hem şeyhe müracaat et (S.28)

Kataroğlu ismiyle tanınan çok zengin bir bey vardı. Sakalı bitmemiş, köse idi. Akşemseddin hazretlerinin oğlullarından Nurü'-l Hüda ismindeki muhterem zata gelerek: "Allah aşkına, babanın hatırına himmet eyle de sakalım bitsin." dedi. Nurü"l Hüda Kataroğlu'nun yüzüne baktı, tükürüğünü eline aldı. nerede tüy çıkmadıysa tükürüğü ile yüzünü sıvazladı. "Git var yat. Sabah ola sakal bite." dedi. Kataroğlu yattı, sabah kalktı,simsiyah sakal bitmiş.

İşte "Allah beraberdir" budur. Nurü'l Hüda ile Allah beraberdir de bizimle değil mi? Nurü'l Hûda'nın yakınlığı bizde yok. O. ağaçtan elma koparır gibi kudrel-i Sübhaniyeyi müşahede ediyor.

Kataroğlu sabah kalkıp simsiyah sakalı görünce, çok zengin olduğundan. Nurü'l Hûda'ya altın sırma işlemeli bir cüppe getirdi. Nurü'l Hûda sırmalı kaftanı aldı,"bekledi. Bir kelp geldi. Cüppeyi ona giydirdi ve:"Allah adamına sırmalı kaftan yakışmaz, köpek süsüdür." dedi. Köpek sırmalı kaftanı aldı gitti. Bu da "zinetlerin terki" oldu.

“Zikir meclislerinde evliyanın ruhları hazırdır, ve onların ruhani yardımları olmadan mürid terbiye edilemez.” Yalanı (S.30-31)

Dördüncü sebep. Bağdat'ın ulu evliyasından Cüneyd-i Bağdadi hazretlerine sordular:

-Evliya-i izamın menkıbelerinden, sözlerinden mürid için ne gibi fayda vardır? Cüneyd-i Bağdadi hazretleri buyurdu ki:

-Bunların sözleri aziz ve celil olan Allahü azimüşşan hazretlerinin fer kişilerinin, Allah ordusundan olan askerlerinin sözleridir. Zira Sûre-i Fetih'in 4 ve 7, Sûre-i Müddesir'in 31 ve Sûre-i Hud'un 120'inci ayet-i celilerinde Rabbim Teala şöyle beyan buyurmuş (Bu ayetlere Feridüddin Attar hazretlerinin verdiği toplu meal şöyledir): Şayet müridin kalbi kırılır, morali bozulursa, onunla kuvvetlenir. Allahü azimüşşan'ın o er kişileri olan velayet sahiplerinin ruhaniyetlerinden medet umar. Allahü azimüşşan onların ruhaniyetleri ile onun ruhuna inayet,

kuvvet ve kudreti indirmeyi vesile kılar.

İmam-ı Fahreddin Razi hazretleri, şeytandan istiaze bahsinde ! "Euzü" den maksadın Allah'a sığınmak olduğunu ve ruhani olan er kişilerin diğer bir tabirle evliya-i izamın ulvi ve kudsi ruhaniyetlerinin, süfli ruhlara ve nakıs insanlara yardım etmesiyle yüzlerini Hakk'a çevireceklerini beyan etmektedir.

Gavs-ı Hizan hazretleri de Minah ismindeki eserinde buyuruyor ki: Hiçbir mürşid-i kamil ruhaniyet alemindeki evliya-i izamın ruhlarının yardımı olmadan asla müridlerini terbiyet edemez.

Şu halde hatme-i haceganda, sohbetlerin içerisinde, zikir meclislerinde evliya-i izamın, sâdat-ı kiram olan mübarek insanların ruhaniyetleri hazır olur. O ruhaniyetler, Allah'ın nuraniyet ve kudretiyle, o kullar üzerine, tıpkı bulutun hazır olup yağmuru indirdiği gibi feyz-i ilahinin, bereket-i subhaniyenin yağmasına vesile olur. Yoksa Allah'ın kudreti dışında evliya-i izam bir şey yapamaz.

Bu veliler kahine ihtiyaç bırakmıyor. (S.39)

Muhammed Şemseddin hazretleri Miftahü'l Kulub'da:

"Bir insan dünyanın en büyük alimi olsa, aynı zamanda da 'dünyanın en büyük abidi olsa nefs-i muinime makamını geçemez" diyor. Adetullahda doğuştan veli gelenler vardır. Bunlardan biri de İbrahim Düsuki hazretleridir. Seyid İbrahim Düsuki, doğuştan veli olduğunu ve iki kerametle dünyaya geldiğini söylüyor ve babasının Seyid Abdülmecid, annesinin Seyide Patıma olduklarını hatırlatarak: "Zamanın evliyasından Muhammed bin Harun ne zaman babamı görse ayağa kalkarmış. Bir gün ayağa kalkmamış. Bunun sebebini babam kendisine sormuş. Muhammed bin Harun şöyle cevap vermiş: "Ya Seyid, ben sana kalkmıyordum. Senin zürriyetinden Gavs-ı Samedani Gavsü'l Azam İbrahim isminde bir evladın gelecek, cihanın kutbu olacak, ben ona kalkıyordum. Yakın vakitte o ruh ana rahmine düştü. Şimdi anasını görsem, ona kalkarım." Şu halde tasavvuf nurani inkişaftır. Nefsin cibilliyeti muktezası esaretinden kurtulmak içindir.

Keşf'ül Mahcub yazarı Osman Hucviri Allah adına yalan söylüyor. (S.39-40)

Keşfü'l Mahcub sahibi Osman Hucviri buyuruyor: Şeyhimin anlattığına göre, yılların birinde evliyaullah bir çölde toplanmıştı. Benim pirim Hazret-i Husr, beni yanına alıp o çöldeki velilerin toplantısına götürdü. Velilerin her biri değişik şekillerde geliyordu. Kimisi taht üzerinde getirildi. Kimileri kuşlar gibi uçarak geldiler. Her birisi kendi kemalatına göre, Allah'ın kudretiyle göz açıp yumuncaya kadar geldiler. Nihayet nalınları parçalanmış, asası kırılmış, başı açık bedeni yanık bir genç yorgun argın toplantıya geldi. Şeyhim Husr hazretleri derhal yerinden kalkarak, o genci yüksek bir yere oturttu. Ben ise bu işe taccüb ettim. Şeyhime, sonradan gelen bu yorgun ve perişan genci niye yüksek mertebeye oturttuğunu sorunca, onun yüce bir veli olduğunu söyledi ve: "O velayete tabi değil bilakis velayet ona tabi idi. Diğerleri yorulmadan kerametle geldiler. Bu ise Allah'ın düşmanı olan nefsini ezmek için öyle geldi. Bu sebepten en yüksek makama çıkarıldı." buyurdu.

Allah adına uydurulmuş bir masal (S.40-41)

Arifibillahın biri vefat etti. Elleri sımsıkı kapalı, gözleri de yumuktu. Gasil veren gassal yıkamak için ellerini de, gözlerini de açamadı. Gayb aleminden ses geldi: "Onun ahdi var. Cemalimizi görmeden, hak ve hakikat eline geçmeden ikisini de açmam dedi. Cenneti görse de açmaz illa cemali görecek."İşte tasavvuf bu hallerdir.

Tasavvufta müşrik olmanın bir örneği ‘Rabıta' (S.90-99)
RABITA

Rabıta'nın lügat anlamı, iki şeyi birbirine bağlamaktır. Tasavvuf ıstılahatında rabıta, ilahi ve zati sıfatlarla muttasıf şuhud makamına ulaşmış kamil bir şeyhe kalbi bağlamaktır. Yani bu müridin şeyhine bağlanması demektir. Bu bağlanma şeyhin huzurunda, şeyhin gıyabında suretini, siretini, nuraniyetini, kudsiyetini hayalen kendisi ile birlikte/ muhafaza etmek; yanında bulunduğu zaman edebe bürünüp himmet ve inayeti Allah'dan niyaz ederek mürşidden beklemektir. Mevlana Halid Zülcenaheyn hazretlerinin bildirdiğine göre rabıta, müridin, fenafillah makamına ulaşmış olan şeyhinin suretini hayalinde saklayarak ruhaniyetinden istimdad dilemektir.

Rabıtanın yapılış şekilleri:

Birincisi: Talib olan mürid tarafından kamil mürşidin sureti tam karşıda hayal edilip iki kaşı arasına bakmak suretiyle, ruhaniyette onunla beraber olduğu tasavvurunda bulunmasıdır. Bu nakış ve bağlanışta mıhlanarak baka kalma, kendinden geçip kaybolma hali başlayıncaya kadar rabıtada manevi birlik ve beraberliği sürdürmek lazım gelir. Rabıta ile kendinden geçmek olabilir. Ölü gibi yere düşer, görenler vefat etti zannederler oysa o bakış ve bağlanışta mıhlanarak çakılmış bir çivinin duvardaki hali gibi, şeyhinin ruhaniyet ve siretine baka kalarak kendinden geçme hali meydana gelmiştir.

İkincisi: Müridin kendisini, mürşidinin heyet ve kıyafetindeymiş gibi görmesidir. Salik yine kendinden geçinceye kadar bu hali muhafaza eder. Bu durumda olan salik zatını mürşidin zatında, sıfatlarını mürşidin sıfatlarında yok etmek, böylece ruhaniyet ve üstünlüklerini onun suretinde bulmak mevkiindedir. "Benim mürşidim ikindiden sonra bir cüz Kur'an okur. Hiçbir zaman virdini bırakmaz. Binlerce insan gelir, sabreder, herkesin derdini dinler, hastayım demez, hiçbir şeyden şikayet etmez. Kuvvetinin yettiğine ruhaniyetle, yetmediğini Mevlayı müteale arz ederek hayırlarını taleb eder. Sabır, metanet, vakar sahibidir. Onun bütün derdi kendi derdini unutup ümmet-i Muhammed'in derdine melhem olmaktır." düşüncesi ile mürşidin sıfatına bürünerek onun gibi olmak, her gün onun halinden bir hal kapıp, onun hali devam bir sıfatla cem olup,kendisini onun gibi oluncaya kadar o hali devam ettirmek rabıtadır. Yani suretini değil siretini ve ahlakını ona benzetebilmek için yavaş yavaş halini değiştirmektir.

Tarikat-ı Nakşıbendiyede hamiyet sahibi olan bir mürid şöyle buyurmuştur: Mürşidinden ve şeyhlerinden aldığı bu manevi sıfat ve hailen emsaline nakletmedikçe hamiyet sahibi bir mürid olunamaz.

Bugün siyasiler kendi partilerinin amaçlarını nice vasıtalarla yaydıkları gibi, bir mürid de şeyhinden aldığı feyiz ve güzel halleri ümmet-i Muhammed'e nakletmeye mecburdur.

Abdulkadir Geylani hazretleri buyuruyor: "Şeriatta zekat olduğu gibi tarikatın da zekatı vardır." Şeriatın zekatı, nisaba malik olanın muayyen maldan, muayyen nisbette vermesi; tarikatın zekatı marifet, muhabbet, seyr-i sulukda iyi bir amel ve mertebeye ulaşmak için çalıştığı, noksan ve fena huylarını iyi hallere yükselttiği gibi ümmet-i Muhammed'e tebliğ etmektir. Bu vazifeyi yapmadıkça ebna-yı cinsi, nev-i beşer o müridden davacıdır. Bu yüzden her mürid asgari bir kişinin hidayetine vesile olmaya çalışmalıdır. Nasıl cenaze omuzlardan sıra sıra götürülürse, bu asırda ümmet-i Muhammed' in çirkin hallerini cenazeye benzetmek suretiyle, onun kulpundan tutmak şarttır. İnsan, Allah rızası için gayret ederse, bu asırda ümmet-i Muhammed'in hidayetine vesile olabilecek sohbetler, bantlar dağıtıp tasavvufa dair kitaplar verebilir. Gittiği yere pasta,çikolata, çiçek götürmek yerine tasavvuf ve tarikat hayatının nurani bir eserini götürebilir.

Üçüncüsü: Gümüşhanevi hazretlerinin beyanıyla: "**Mürşidin suret ve nuraniyetini karşısında görüp, onu kalbinin tam ortasına indirmek ve kalbini uzun ve geniş bir dehliz farz ederek, mürşidini o dehlizde yürüyor, kendisine doğru geliyor şeklinde canlandırmaktır**."

Demek ki, rabıta mürşidle kurulan muhabbetin huzurunda olduğu gibi gıyabında da ızharıdır.

Kıymetli mü'minler, şu bir hakikattir ki, birçokları rabıta-ı şerifini şeriatta yeri olmadığını söylerken, içtimai hayatımızda, kendi şahsi hayatımızda rabıtasız bir vaktimizin, dakikamızın geçtiğini düşünemeyiz. Herkes birini, bir şeyi düşünür. Köyünü, iznini, anasını, akrabasını... düşünür; gönlünü bağlar, rabteder. Nişanlı, nişanlısını, anne, askerdeki oğlunu düşünür. Bu da rabıtadır. Hırsız çalacağı şeyi planlar, haram bir rabıtadır. Hayat safhamızın her anında bir rabıta bulunur. İnsanoğlu gönlüne bir şey getirmeden, ölü gibi, bir saat duramaz. Biz de sofi olarak, sevdiğimiz evliyayı unutamayıp düşünüyorsak, güzel hallerini gözümüzün önüne getiriyorsak neden bunda şirk olsun?

Müridin makam ve mertebelerine göre değişikm rabıta şekilleri vardır.

Birincisi, mübtedi mürid oturup gezdiği her yerde, şeyhinin huzurunda durduğu gibi durmalı, hayalen mürşidinin kendisinden ayrılmadığına, daima kendisi ile berabermiş gibi olduğuna -değil hareketlerine, hislerine bile vakıf olduğuna- inanmalıdır. Uykusunda, annesinin yavrusunu başucunda beklediği gibi, şeyhi de ayak ucunda sabaha kadar onu bekliyormuş gibi, farzetmelidir. Kamil bir mürşid, bir anneden daha şefkatlidir, kamil olan ruhaniyeti Allah'ın azametinden çekmiş olduğu feyizleri müridine akıtır. Abdestli olarak zikirle yatan, selatü selamla yatıp uyuyan, uykusunda evliya-i izamı sanki başucunda duran bir anne gibi düşünen mürid rabıtanın başlangıcındadır, ikincisi, mutavassıt yani orta halli bir müridin hayatının her anında sanki Resulullah'ı görüyormuş, onunla hareket ediyormuş gibi; şeyhiyle Resulullah arasında, Resul-i Kibriya'nın ruhaniyetini, risaletini milyonlarca anneden daha şefkatli olarak "Ümmeti, ümmeti" dediğini, bizlere şefaaçi olduğunu, o şefaatiyle noksan amellerimizin Allah'a kabul ettirilmesine vasıta olduğunu bilmesi lazım gelir. Şu halde, kamil bir sofi, Resulullah'ın risaletini ve ruhaniyetini daima düşünmek mecburiyetindedir. Şeyhler gökteki yıldızlar ve ay gibi ise Resul-i Kibriya (s.a.v.) bütün alemi aydınlatan güneş gibidir. Onun ruhaniyetinin bulunmadığı, nurani kemalatının ve mü'minlere olan yardımının ulaşmadığı bir mekan düşünmek mümkün değildir. Üçüncüsü, vuslata yaklaşma kabiliyetinde olan salihin, mürşidine ve

Resul-i Kibriya Efendimizin ruhaniyetine sığındığı gibi, ihsan üstünden Allahu Azimüşşan'ı hatırdan çıkarmamasıdır. *Yani mürşidini düşüne düşüne Resulullah'ın nuraniyetini anlamağa çalışır. Buradan da, bütün mükevvenatın Allah'ın yed-i kudretinde olduğunu idrake başlar "Ben Rabbimi görmüyorum ama kudret-i ilahiye, benim tırnağımın büyümesinden, bir harfi konuşmamdan, kafamdaki idrak ve hissiyatıma kadar her şeye vakıftır." bilincinde olur. Bu bilinçle kimseye kötülük edemez.*

İnsan, her üç günde bir makam geçmeye çalışsa, hali güzelleşse, kamil bir insan olsa, Peygamber (s.a.v.)'i görür hale gelir. Ebu'l Abbas Mürsi hazretleri: "Ben 40 senedir Resul-i Kibriya (s.a.v.)'i bir an görmesem kendimi mü'min saymam." buyurmuştur. Nice evliya-i izam ruhani halini inkişaf ettire iki cihan serveriyle müşerref olup, cesed-i pakini açık şekilde görüp, görüşmüşlerdir.

Şah-ı Nakşıbend hazretlerinin halifesi Alaaddin Attar hazretlerine rabıta-i şerif hakkındaki düşüncesi sorulduğunda: "**Şeriatta helal, tarikatta vazife, hakikatta haramdır**." buyurdu. Hakikatta haramlığının nedeni sorulunca: "**Mürşid bir önceki rehberdir, sonra Resul-i Kibriya rehberdir; hakikatta Allah'ın azametini unutmamak lazımdır. Allah'ı daima görür gibi huzur-ı ilahide olduğunu hatırlamalıdır. Bu da teveccüh] ve murakabe yapan, zat-ı muhterem olan şeyhlerin makamıdır. Şu halde esas olan Allah'dan gafil olmamaktır, şeyhden gafil olmamak değil.**" cevabını verdi.

Rabıta herşeyden de önce mürid için nurani bir vazifedir. Vesveselerin, havatır dediğimiz gönlümüze doğan düşüncelerin kovulması için şeyh hazretleri bir musluğun süzgeci mesabesindedir ki gafleti izale etmeye yarar. Rabıta yapıla yapıla sonunda murakabe derecesine geçilir. Seyid Muhammed Raşid hazretlerinin bir-iki saat rabıta yapması Allah'ın rahmet ve inayetinin inmesiyle, bir balık deniz içinde dolaşıp nasıl menfaat görürse, Allah'ın rahmetinin her an yağdığını murakabe ede ede tamamiyle ruhaniyeti kamil bir sıfat kazanmasına vesile olmuştur. Şu halde "hakikatte haramdır" sözü Allah'dan gafil olmamak demektir.

Rabıtanın şeriatta hükmü vardır, tarikatta vazifedir. Nice hadis, tefsir ve fıkıh alimleri rabıta yapa yapa büyük evliya olmuşlardır.

Rabıtanın delilleri

Kur'an-ı azimüşşan'da ve hadis-i şeriflerde rabıtanın delilleri olduğunu evliya-i izam bildirmişlerdir. Bunların en önemlilerinden biri de Gavsü's Sakaleyn (insanların ve cinlerin gavsı), allame, müceddid-i zaman ve tarikat-ı Nakşıbendiye vasıtasıyla Gavsü'l azam olan Mevlana Halid Zülcenaheyn'in Risale-i Halidiye'deki beyanlarıdır. Mevlana Halid Bağdadi hazretleri rabıtayı bid'at kabul edenler için müstakil bir risale yazmıştır. Rabıtaya delil olan ayetler:

"**Ey iman edenler Allah'dan korkun, bir de sadıklarla beraber olun**." ayet-i kerimesini Hace Ubeydullah Ahrar hazretleri şöyle tefsir etmiştir:
Sadıklarla beraber olmak, imanında, amelinde, ahdinde, sözü ve özünde doğru olanları, hakikatten ayrılmayanları seçin, onlarla bir olun demektir. Hakiki beraberlik, sadıklar meclisinde kalp huzuruyla bedenen bulunmakla beraber gıyabında o kemalatları tahayyül ederek ve onların yaşadığı hayatı aynen yaşayarak hayalen, zikren, fikren ve amelen olan beraberliktir.

"*Andolsun ki, kadın ona meyletti. Eğer Rabbinin işaret ve ikazını görmeseydi o da kadına meyletmişti. İşte böylece biz, kötülük ve fuhşu ondan uzaklaştırmak için böyle deliller gösterdik. Şüphesiz o ihlaslı kullarımızdandir*." **Önce mutezile imamı** olup sonra ehl-i sünnete geçen büyük tefsir sahibi **Zemahşeri** hazretleri bu ayetin tefsirinde **Hz. Yusuf'un gaybi olarak "Sakın, sakın ha" sesini işittiğini, bu sese iltifat etmediğini ve bu sesin üç defa tekrarlandığını, neticede Hz. Yakub'un temessül ettiğini (sanki televizyonda görüldüğü gibi), bunun üzerine Hz. Yusuf'un kendisine gelip Züleyha'dan yüz çevirdiğini yazmaktadır ki bu rabıtaya açık bir işarettir.**

Muhammed Ziyauddin hazretlerinin Molla Kasım'la yazdığı 77. cevab mektubunda:

"Mektubunda, gözümü kapattım üstadımın şeklini gördüm, diyorsun. Kardeşim, müridin rabıtada gördüğü üstadın şekli gerçi zahiri suretine benzer ama, o üstadın zahiri sureti değil, belki manadan ibarettir. O mürşidinin bir manasıdır. Rabıtada mezkur suretin zahir olması bir nevi kalbin tasfiyesine, nefsin kaydından kurtulmasına bağlıdır." buyuruyor. Demek rabıta yapa yapa şeyhi görür hale gelmenin ahvali kalbin tasfiyesine bağlıdır. Nefsinin kayıt ve esaretinden kurtulursa şeyhini görür hale gelir. Onun için çok çalışıp çok cehdetmek lazımdır. Mektubun devamı şöyledir: "Gördüğün rüya senin için bir müjde olup onunla müjdeleneceğin şeyin size hasıl olmasını Allah (c.c.)'dan dilerim. Yine orada, taata ve çok çalışmanıza işaret var. Çünkü rüyada meyve gibi bir şey koparmak, ibadet edip neticesinde fayda hasıl olmasına delalet eder. Rüyada mürşidin suretini görmek rabıtanın tahsiline işarettir. Kardeşim, mürid ibadete çalışmayı kendine mahbup edinmesi, kendisine halet hasıl olup olmadığına bakmaması lazımdır. Şayet mürid kendine çalışmasından bir haletin husulünü gözetse öyle bir belaya düşer ki az kimselerden başka ondan kurtulamaz."

Başka bir mektupta da, şekli görmekle beraber konuşmasını da dinlemenin daha kamil bir yol olduğunu, konuşmanın hükmünün ise şeriat-ı Muhammediye'ye uymak şartıyla ve mürşidine haber vermek suretiyle amel edilebileceğini haber vermiştir. Yani rabıtada gördüğü maneviyat şeriat-ı Muhammediye'ye uygun ise bu defa da mürşidine soracak. Mürşide danışılmadıkça amel edilmez.

Rabıtaya delil olan üçüncü ayet-i celile: "**Ey iman edenler, Allah'dan korkun. Ona yaklaşmaya vesile arayın ve onun yolunda savaşın ta ki muradınıza eresiniz.**" Vesile mefhumu ile kasdedilen şudur: Emir taalluk edince ya Resulullah'a ya da onun manevi mirasçılarına duyulan muhabbet ve bağlılıkla, O'nun kavli ve fiili sünnetlerine aynen birlikte imiş gibi uymak demek olan rabıta Allah'a yaklaşmak için en faziletli bir vesiledir.

Dördüncü ayet-i celile: "**Habibim de ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki Allah da sizi sevsin, suçlarınızı örtsün**." Burada Peygamberimize uyulması görmeyi gerektirir. Bu görme, ya gözümüzle görmek ya da manevi olarak düşünce dünyamızda canlandırmak şeklinde gerçekleşir. Uymak, hem onun sıfatlarına hem manevi haline uymayı gerektirir.

Hanefi imamlarından Şeyh Ekmelüddin Şerh-i Meşarik adlı eserinde "Beni gören Hakk'ı görür." hadis-i şerif bu ayetin tefsiri gibidir, der. Devamla, ittihadın (birleşmenin) ya uykuda ya da yakaza halinde ve bir şahsı toplamaktan ibaret olduğunu söyleyerek bu birleşmenin beş aslı gerektirdiğini ifade eder.
Bunlar: l- Zatta birleşmek 2- Sıfatta birleşmek 3- Halde birleşmek 4- Fiillerde birleşmek 5- Mertebede birleşmek.
Şu halde "Beni gören Hakk'ı görür." hadisi ile bu beş halden biri insanda meydana gelirse, bu

rabıtanın hakikatına işarettir. Kendisinden bu beş hal hasıl olan kimse dilediği zaman o aıhlarla da toplanır.

İmam-ı Fahreddin Razi hazretleri "Euzu besmele"nin tefsirinde süfli ve günahkar ruhların ulvi ve Allah katında makbul ruhların ruhaniyetiyle makam ve mertebece yardım görebileceğini anlatmıştı. Gavs-ı Hizani hazretleri de: "Bir halife, makamı ne kadar ali olursa olsun, sadat-ı Nakşibendi'nin ruhaniyetleri ona yardım etmedikçe müridlerini irşad edemez." buyuruyor. Onun için sadat-ı kiramın ruhları, mübarek mürşidlerle bir arada bulundularında zatta, fiilde, sıfatta, halde ve mertebede de buluşurlar. Bu yüzden mürşid-i kamillerin ruhaniyetleri sadat-ı kiramın ruhlarıyla hatme-i haceganda ve vird çekerken buluşurlar. Teveccühde yapılan iş, sadat-ı Nakşibendi'nin ruhlarını çağırmaktır. (Teveccühe güneş doğduktan iki, ikibuçuk saat sonra aç karnına girilir. Binlerce insan gelir. İlk girenler bir tarafa, daha önceden girenler bir tarafa oturur. İki sıra olunur. Yüzler birbirine bakar, sırtlar da sırt sırta gelir. Gözler yumulu, bir-iki saat sürer. Teveccühde sultanımız her bir müridin başında ruhani feyiz ve bereketiyle yardımda bulunur.) Hatme-i haceganlarda gözler yumulur. Bunun sebebi, gelen sadat-ı kiramı görmemek içindir. Gözler açık olursa, onların nurlarından gözlere zarar gelmesi çok muhtemeldir.

Şafii imamlarından İmam-ı Gazali, İhya'da namazdaki son oturuşta "Esselamü aleyke" dendiği zaman Peygamber Efendimizin muhterem şahsiyetini gönlünde hatırlamayı unutmayarak, ol vecihle hitapta bulunması ve bu selamın melaike-i kiram tarafından huzur-ı risalete arz ve takdim ile şeref-i mukabeleye mazhar olunacağına inanılması gerektiğini anlatmaktadır. "Ettahıyyatü lilahı vessalavatü vettayyibat esselamü aleyke eyyühennebiyyü ve rahmetullahi ve berekatüh. Esselamü aleyna ve ala ibadillahissalihin" Bu meselede, iki cihan serveri Efendimizin ruhaniyetini risaletinin cihetiyle, Allah'ın habibidir, hatemü'l enbiyadır. Benim mürsel peygamberimdir diyerek öylece düşünüp selam verdiğinde namaz kılanlarla kılmayanları ayırd etmek, Resul-i Kibriya Efendimizin "ve aleyküm selam" sesini duyabilmek kadar rabıtayı inkişaf ettirmek de vardır. Şu halde biz "Ettahiyyatü" yü okurken namazın içinde veliyi düşünmek olmaz.

Sultanımız buyurdu: "Namazda şeyh rabıtası olmaz, namazda bunu yapanın namazı ifsad olur. Kasden namazını bozduğundan azab-ı ilahiyeye duçar olur." İhya'da ise "Ettahiyyatü" de, "Esselamü aleyna ve ala ibadillahissalihin" de kendisini de o salihlere dua zımnında katabileceği ve verdiği selama Allah Resulünün mukabele etmesini isteyebileceği bildirilmiştir. O halde "Ettahiyyatü" yü okurken Efendimizi şeklen değil risaleti cihetiyle, bu benim peygamberim Habib- i Hüda'dır, Hatemü'l Enbiya'dır diye düşünüp, "Ben selamımı verdim, Efendim selamımı aldı inancı ile günde yirmi defa bunu tekrarlamak, bize ruz-ı cezada şefaat edeceği inancını ve sevincini verir. Bu konuda, Şafii imamlarından Şahab İbni Haceri'l Mekki, Risale-i Şerh-i Abbasiye'de şehadet kelimesinin manasını izah ederken buyuruyor ki: Esselamü aleyke sözünde Hazret-i Peygamber Efendimizin muhatab olması, ümmetten namaz kılanların belli olması, daima ümmeti ile hazır ve nazır bilinmesi, üstün amellerinden olan salavatta ise ümmetine şehadet etmesi manası vardır. Böylece iki Şafi imam birbirini teyid etmektedir.

Şafi imamlarından Şehabeddin Sühreverdi, Avarifü'l Maarif adlı eserinde salavatın yaklaşmaya vesile olduğunu, namazda mü'minler Hazret-i Peygamber Efendimize selam ederken, şeklini canlandırarak değil, Allah'ın Habibi ve Resulü olduğunun düşünülmesi şeklinde buyurmuş, ama namazın içinde Peygamberimizden başka evliyanın olmayacağını bildirmiştir. Hanefi mezhebinin ileri gelenlerinden Şerif Cürcani hazretleri de Şerh-i Mevakıf sonlarında, namaz dışında velilerin şekillerinin tahayyül edilebileceğim, bunun şeyhin

vefatından sonra feyiz verebilecek ruhani bir güç olduğunu bildirirken, bunun namaz içinde olmayacağını belirtmiştir.

Birçok kişinin psikolojik bakımdan başkalarını talid ile hayatlarına yön verdikleri göz önünde bulundurulursa, "İnsan sevdiği ile bareberdir" hadis-i şerifine göre, kişinin başkaları ile beraberliği olgunluğa erişebilme bakımından büyük değer taşır. Bu asırda, insanların her hareketine psikolojik faktörlerle yön verilmeye çalışıldığı görülmektedir. Rabıta-i şerif de müridin sevdiği Allah ehlinin halidir ki, asrımızdaki dünyevi menfaatler göz önüne alınırsa, o da müride hem dünyevi hem de uhrevi menfaatler verir.

Bediüzzaman Said Nursi hazretleri de bu konuyla ilgili olarak 17 inci Lem'anın 13 üncü noktasında "Medar-ı iltibas olunmuş beş meseleyi verir" başlığı altındaki beşinci meselede: "Mürşidin ruhu ve kalbi bir aynadır. Cenab-ı Hak'dan gelen feyze ma' kes olur. Müritten aksedilmesine de vesile olur." demektedir. Buna göre nasıl elime bir ayna alıp karanlık bir odaya tutarsam, odayı aydınlatır, nasıl güneşin ışığını başka bir yere yansıtırsa mürşidin ruhu ve kalbi Allah'dan gelen feyz-i ilahiyi ayna gibi yansıtır.

a)Mürid rabıta ile şeyhin batıl bir ilah edinir. (S.99-102)

Rabıtanın tesirsiz oluşu

Şeyh Muhammed Ziyaüddin hazretleri Nurslu Abdullah'a yazmış olduğu 13 üncü mektupta şöyle diyor: "...Bununla beraber rabıtanın size tesirsiz oluşunun sebebi, şartlarının yerine getirilmemesindendir. O şartların bazısı şunlardır ki, ne olursa olsun mahbubtan başka hiçbir şeye kalben iltifat etmemektir. Mümkünse virdlerini ayrı ayrı vakitlerde yani sabah, kuşluk, öğle, ikindi namazından sonra, mümkün olmazsa yatmadan önce yapmanız, akşam Ve yatsı namazlarından sonra da rabıta niyetiyle gözünüzü kapamanız lazımdır. Sadatın böyle yaptığı düşünülerek sureten bir şey görmesek dahi adetlere uyma bakımından tefekkür etmeniz lazımdır."

Muhammed Raşid (k.s.) hazretlerinin: "Ben rabıtadan feyiz' alamıyorum demeyin, siz bilmezsiniz, rabıtaya oturduğunuz dakikada muhakkak surette menfaat görürsünüz." buyurduğunu duydum.

Şeyh Ahmed Hıznevi (k.s.) hazretlerinin Molla Zeynüdin'e yazdığı beşinci mektubunda rabıta hakkındaki hükmü şöyledir: "Hayali rabıta yapmayı daha önce sana emrettik. Hayali rabıta şöyledir: Mürid, sanki üstadı her zaman kendisiyle berabermiş gibi onu hatırından çıkarmayıp onu anmasıdır."

İmam-ı Rabbani hazretleri: "Hayali rabıta, pirin gölgesinin (rabıtasının) hayale getirilmesi, Hakk'ın zikrinden efdaldir." buyurdular. Bu şöyle tefsir edildi: Bu efdallik, menfaat vermesi bakımından olup faziletçe değildir. Allah'ın zikrinden daha üstün bir şey olmaz. Yani, bir kimse bir zikri yapsa, ondan hasıl olan sevap deftere; geçerken hasıl olan feyz-i ilahiye de kalbine girer. Ama ardından bir günah işleyen kimsenin, kalbine inen o feyz-i ilahiyeyi o günah siler süpürür. Kaybolan feyzidir, sevabı durur. Halbuki mürid rabıta yapmağa başlasa, kalbini münevver ve mücella etse, nefsin ağırlıklarından kurtulsa o kalb münevver ve mücella olduğundan, Allah'ctan inen feyz-i ilahiyeyi tutar; çektiği zikir, amel, itaat kaybolmaz, devamlı olur. Şu halde rabıta, tarlanın hazırlanışı gibi, kalbin nuraniyetiyle tamirine yarar.

Kalb mamur olunca zikir de kaybolmaz, ulvi bir makam kazanır. Şeyh Fethullah şöyle buyurmuştur: "Nefsi, şeyhin hayalinin vasıtasından yani rabıtadan başka hiçbir şeyle öldürmeye gücün yoktur. Ancak nefsin zulmetini şeyhin rabıtası öldürür. Bu iş devamlı yapıla yapıla kalpte vesvese kalmaz. Kalp beslene beslene iyi bir mahsul alındığı gibi, rabıta yapa yapa huzur melekesi kazanılır."

Bazı evliya-i izam, rabıtanın nuru güneşin, zikrin nuru ise çıranın nuru gibi dediler. Bu, devamlılık cihetiyledir. Zikrin nuru az, rabıtanınki çok demek değil, rabıta hiç çıkmadan durur da gaflete girmezse, işte o nur feyizlere işarettir. Onun için Gavs-ı Azam Seyid Sıbgatullah Arvasi (k.s.) hazretleri, rabıtadan ayrılmayın, diyerek daima en ulusunun rabıta olduğunu söylerdi.

Şeyhülekber Şeyh Fethullah Verkanisi hazretleri Şeyh Muhammed Ziyaüddin hazretlerine öğle namazından sonra ikindiye kadar rabıta yapmasını emretmiş, sıcak bir yaz gününde, hiç kımıldamadan, gözünü açmadan rabıta yapmıştır. Şeyh Muhammed Ziyaüddin hazretleri de Şeyh Ahmed Hıznevi'ye aynısını emretmiş; sonra halini sormuş: "Elhamdülillah bu rabıtadan çok fazla feyiz buldum." cevabını almıştır. Hazret (k.s.)'de: "Rabıta insana Allah'ın nurunu, feyzini devamlı sel gibi akıtır." buyurmuştur.

Gavs-ı Hizani hazretleri şöyle buyurmuştur: "Zikretmeksizin, sırf rabıta sayesinde hedefe varmak mümkündür fakat bunun tersine rabıtasız yalnız zikirle Mevla'ya varılmaz." İmam-ı Rabbani'nin, rabıtanın menfaatçe üstünlüğünü bildirmesi, bu sözle teyid edilmiş oldu. Şu halde bütün kusurumuz rabıtanın devamlı olmayışındandır. Rabıtamız devamlı olsa, zikrimizi de yapsak nefsin azgınlığı gider ve günah kapısı kapanır.

Şazeli tarikatının piri şeyh Hasan Şazeli, "Bir insan zikir çekmez hale gelirse, bu kalbindeki fitneden ötürüdür. Bir insanın kalbine günah ve isyanın fitnesi girerse, Hayırlı amel olan zikrü rabıtayı bıraktırır." buyurmuştur.

Sıbgatullah Arvasi (k.s.) hazretleri, rabıta şeyhinin vird şeyhinden daha üstün olduğunu belirtmek üzere, "Vird şeyhinin müridi, virde devam ettiği halde tarikattan dönebilir ama rabıta şayhinin müridi ihlaslı oldukça tarikattan dönmez."buyurdu..

Şeyh Abdurrahman Tahi (k.s.) hazretleri de rabıta ile ilgili olarak şunları söyledi: Bir mürid, yedi gün boyunca kalbini rabıta üzerinde yoğunlaştırırsa ve kalbinde rabıtadan başka bir şey kalmazsa, o insan rabıtayı gerçekleştirmiş olur. Eğer bu mürid bir sene rabıtayı böyle devam ettirse bir daha tarikattan geri dönme olmayacağı gibi, ilahi bir istikamet ve Allah yolunda kökleşmiş bir tarikata salik olur. O mürid günah-ı kebair işlemedikçe bir cuma ile diğer cuma arasındaki küçük günahları; günah-ı kebair işlemedikçe bir Ramazan ile diğer Ramazan arasındaki küçük günahları, günah-ı kebair işlemedikçe iki hac arasındaki küçük günahları yıkanır.

Şah-ı Nakşıbend (k.s.) hazretlerinin halifesi Muhammed Parisa (k.s.) hazretleri buyuruyor: "Allah ile kul arasında perde, dış suretlerin gönülde nakış yer etmesiyledir. Bu nakışlar, perişan sohbetler, türlü renkler, şekiller yüzünden ziyadeleşir. Ne kadar mihnet ve meşakkat karşılığında olursa olsun, bu nakışlan silmeye çalışmalıdır. Talibe bunları nefyetmek vaciptir. (Buradaki vacip, muhakkak gereklidir demektir.) Gerektir ki hayali azdıran şeylerden uzaklaşıp saf gönülle Allah'a yönelesin. Allah'ın adeti o hikmet üzerinedir ki, mihnet ve meşakkat olmadan, hissi lezzet-ve şehvetleri yenmeden bu mana ele geçmez. Mü'minin istediği rahat ahirettedir."

Seyid Sıbgatullah Arvasi (k.s.) hazretleri de: "Zikir kalbi arındırır, rabıta kalbe yükselme verir. Kamil velilerin sohbetleri kırmızı yakut gibidir. Bir ülkeyi gezsen böyle bir yakuta rastlamazsın." buyurmuştur. Biz de bu sözlere "Menakibi evliya illah nüzüli rahmetillah" yani "Allah'ın evliyalarını anlatmak semadan rahmet yağdırır." hadis-i şerifini ekliyoruz. Gavs hazretlerinin şu sözleriyle sohbetimizi bağlıyoruz: "Mürşidin tekkesine gelen, bir defa gelse bile, aldığı manevi yük, zayi etmediği takdirde ona ömrü boyunca yeter." Ama bu yükü kimileri mürşidin tekkesinde unutuyor, kimileri yolda bırakıyor, kimileri evinin kapısından sokmadan kaybediyor, kimileri de evinin kapı ve penceresini açık bırakıp haramiye çaldırıyor!

b)Müslüman şehadetini bozan tasavvuf masalları (S.114-120)

Târikat-ı Nakşiyede rabıtanın sağladığı menfaat çok fazladîh Rabıta ile mürid, kalbine giren vesveseleri çıkartır, kalb huzurunu bulur. Şeyhin rabıtası ilahi nuraniyet kazandırır. Böylece zikrin faziletinin bereketi kalbe daha tesirli olur. Tarlayı sürdük, çapaladık, tohunu attık. Hazır tarlaya yağan rahmet nasıl menfaat verirse, evliya-i izamın feyz-i Rabbanisi de müridin kalbine yağmur gibi gelir.

Allah'ın feyzi yalnız evliyaya değil bütün Varlıklara yağar. Kainattaki herşey Allah'ın feyzi ve inayeti ile ayaktadır.

Şeyh Muhammed Raşid hazretlerinin sağlığında, kardeşi ve halifesi Abdülbaki hazretlerine soruluyor: "Ya seyidim, bir insanın rabıta zamanında dünya işi olsa, bu rabıtayı sonra kaza mı edecek, ne yapacak?" Şöyle cevap verdi: "Bizi birisi çağırırsa, 25 estağfirullah çekip gözümüzü açarız. Giderken gözler açık olduğu halde rabıta devam eder. Mecbur olmadıkça konuşmayız, elimiz işte olsa da gönlümüz rabıtada olur.

Başka bir sual: "**Seyidim, kitaplarda çeşitli rabıtalar tarifedilmiş. Siz nasıl yapıyorsunuz?"** "

Rabıta akşam namazından sonra yapılır. 15 dakikadan az olmaz, birbuçk saate kadar uzayabilir. Rabıta yapacak olan yüzünü kıbleye döner. Otururken sağ ayağını sol ayağının altından çıkarır. Gözlerini yumar. 25 estağfirullah çeker. Kendi sesini duyacak kadar söyler. Estağfirullah'lar ile, günün ağırlıkları ve dünya didişmelerinden kirlenen kalbini silmeye başlar. Daha sonra Sultanımızı azim, nurani ve latif bir makamda düşünür. Mesela bir kürsüde. Durduğu yerin başından arş-ı alaya uzanan nurani bir sütun tasavvur eder. Allah'ın rahmet-i ilahiyesi su tltanımızın başına nurani bir sütun ile iner ve birleşir. Mürid, o nurani sütundan nurani bir ziyanın kılıç gibi kendi kalbine aktığını düşünür. Kalpteki günahların, mermere damlayan asit gibi kalpte yara açtığını düşünerek, bu nurun o yaralara melhem olup kalbi cilalandırdığına inanır. Cilalaya cilalaya bir hafta kadar rabıtanın içinde kaybolurs; rabıtası yoğunluk kazanır ve o insan istikamet sahibi olur. Huzur- ilahiye yönelerek amel-i salih sahibi olur. Tarikattan çrkmak istese de artık çıkamaz.

"Şeyh Abdurrahman Tahi (k.s.) hazretleri hastalığı zamanında yanındaki nurani zatlara şöyle dedi: Beni ziyarete gelenlere tenbih edin, edeple otursunlar. Çünkü velilerin ruhları ziyaret maksadıyla devamlı odamda bulundukları için, gelenlerin edep noksanlıkları dolayısıyla, velilerin rahatsız olmalarından korkarım.Yine aynı zat son hastakğında şunları anlattı: Bir gün bile oyuna katılmazdım. Çünkü annem, başka çocuklara günah olmasa da benim için günah

olacağını söylerdi. "O çocuklar cahildir, onlara azap yok, oysa sen alim gibi sayılırsın. Bu yüzden senin için azap da, günah da var." derdi. Böylece günahtan kaçmaya başladım. Tıpkı Yahya (a.s.) gibi. Oyun oynayan çocuklar Yahya (a.s.)'a niçin oynamadığını sorduklarında: "Ben dünyaya oyun oynamaya gönderilmedim" cevabını verdi.

"12 yaşıma kadar böylece korku ile yetiştim. Bu yaşta bir gaflet eseri mecazi aşka kalkıştım ama çabuk kurtuldum. 13 yaşımda Molla Ziyaüdctin Arvasi'ye başvurdum. Bu zat muhabbetin mecazına yer olmadığını, hakikatına gitmemizin vazife olduğunu ferman ederdi.

Daha sonra Hacı Emin Şirvan i hazretlerine baş vurarak onun tariki ile Rufai tarikatına girdim. Zikirlere ve nafile ibadelere başladım. Cezbe ve muhabbetle ileri gittim. Daha sonra Şeyh Hamza Telvi hazretlerine vararak ona biat ettim Bir süre onun müridi olarak kaldım. Bu arada cezbe ve muhabbet halim daha kuvvetlendi.

Bir süre sonra saf, temiz, gerçeğe yaklaşmış kamil bir şeyh olarak tanıdığım Kadiri şeyhlerinden Seyit Nureddin Birgivi hazretlerine intisab ettim. Yeni şeyhim beni tasarrufu altına aldı. Oruç tutmamı, az yememi, sık sık mezarlıklara gitmemi emretti ve riyazetler verdi. Öyle olurdu ki, geceleyin kalkar, Tahi köyünün mezarlığına varır, üstü açık bir kabirin içine girer sabah namazına kadar zikir çekerdim. Bir defasında şeyhim bana, bir gece ve bir günde yüz yetmiş bin Lailahe illallah çekmemi emretti ve dedi ki: "Lailahe illallah cümlesini ateş taşı kabul et, kalbini de bir demir say. Kalbini bu zikir ile, muhabbet ve cezbe ile döv. Buna, demirden kıvılcımlar çıktığı gibi kalbinden nurani kıvılcımlar çıkana kadar devam et." Ben bu zikri çeke çeke kalbimden kıvılcımlar çıkmaya başladı. O zikrin ateş taşı tüm kalbimi aydınlatıyordu. Arkasından cezbeye dayanan bir huzura varıyordum. Öyle ki, bu kemalden daha üstün bir kemal olmayacağını zannettim. O sıralarda Kadiri halifesi de oldum.

Bitlis deresinin öbür tarafı olan Hizan vadisinde Gavs-ı Hizani hazretleri yaşıyordu. Oraya yakın Külad'da yaşayan ve Gavs hazretlerinin müridlerinden olan Süleyman Evbasi isimli sofi bana. uğradığında ona alaylı bir şekilde: "Külad'daki sofiler nasıldır, ne yapıyorlar?" diye sordum. Sofi Süleyman: "Vallahi Bitlis deresini geçsen böyle demezdin." dedi. Ona, Gavs-ı Hizani'nin müridleri nasıl diye sormam gerekirdi. Sofinin bu sözü kalbimi etkiledi. O sırada halife idim ve birkaç da müridim vardı. Bu sözümün cezasını başımı ve sakalımı tıraş ederek çekmek istedim. Niyetimi söylediğim bir müridim bana: "Kadiri şeyhi sakal kazıtır mı?" dedi.

Allah, Gavs-ı Hizani hazretlerinin nuraniyetini-kalbime tecelli ettirdi. Müridlerime, gidip bu şeyhe bağlanacağımı söyledim. Bana: "Sen hâlifesin, müridlerin de var. Külad'a gidip cahil sofilere mi karışacaksın?" dediler.

Mü'minler hiçbir zaman kendi şeyhlerinin ululuğunu göstermek için başka bir şeyhi ve müridlerini kötüleyip küçümsernemelidirler. Onlar da Resulullah (s.a.v.)' ın ordusundandır. Onlar da ümmet-i Muhammed'in hidayet bekçileridir.

Ben, sofilere: "Böyle konuşmayın, bu davadan vaz geçmem" dedim. O gece endişe içinde uyuyamadım. Seher vakti sofi Süleyman Evbasi' nin evine vararak, şeyhi Gavs-ı Hizani hazretlerine götürmesini istedim. Sofi memnun oldu, birlikte yola çıktık. Bitlis deresini geçer geçmez acaip bir hisse kapıldım; Külad' a varınca cennet bahçelerinden bir bahçeye ulaştığımı sandım. Beşinci şeyhim Gavs-ı Hizani hazretleri oldu. Kadirinin halifesi iken Nakşinin sofisi oldum.

Başkalarının bir yılda sağlamayadığı tasarrufu Cenab-ı Gavs Sıbgatullah (k.s.) hazretleri

bende bir günde sağladı. O sırada dillerin Sıb gatullah edemeyeceği, kulakların danayamayacağı acaip haller gördüm, duydum. Daha önce elde ettiğim hallerin gafletten ve boşuna ömür h arcamaktan başka bir şey olmadığını anladım.

Gavsül azam hazretlerine intisab ettiğim ilk günlerde ağır bir hastalığa tutuldum. Hastalığım o kadar ağır seyrediyordu ki aklımı kaçıracağımdan korkuyordum. Bir gece İmam-ı Şafı hazretlerini ayakucumda, şeyhim Gavsülazam hazretlerini başucumda gördüm. İmam-ı Şafi hazretleri Gavsülazam hazretlerinden bana şefaatçi olmasını, hayatta kalmam hususunda himmetini kullanmasını istedi. Cenab-ı Gavs: "Ben ulu Allah'ın muradına karşı koyamam." diye buyurdu. İmam-ı Şafi hazretleri bırakmadı. "O kitap yazıyor, henüz bitirmedi. Himmetini kullan şu zat ölmesin." Ölüm meleği geldi. İmam-ı Ş afi hazretleri: "Azrail (a.s.) onun yerine babasının ruhunu alsın." dedi. Gavsül azam hazretleri: "Olmaz, adamın hanımını ve kızını acıya düşürmeye hakkımız yok." deyince İmam-ı Şafi hazretleri: "Öyle ise Azrail (a.s.) onun yerine kızının ruhunu alsın, babası razı olur fakat annesi kızından ayrılmaya razı olmaz." derken her iki imam benim yerime Azrail'in kızımın ruhunu almasında görüş birliğine vardılar. Bu sırada ben gözümü açtım. Hanımın, "kızım öldü" diye ağlıyordu. Hanıma işin iç yüzünü anlatınca, bu defa da sevindi.

Allah katında evliyanın ne kadar makbul olduğu görülüyor. Evliya-i izam ve şeyhlerimiz bu yüce makamlara tasavvuf ve tarikatın kemalatı ile ayak bastılar.

"Musa (a.s.) buyurdu: "İmana gelecek musibet cesede gelir.

Cesede gelecek musibet mala gelir."

Hz. Musa zamanında, ümmetinden biri: "Ya Musa, bana hayvan dilini öğret." dedi. Musa (a.s.): "Bunu bilsen ne çıkar, gel bundan vazgeç, Allah'a itaatkar ol." karşılığını verdi. Adam çok ısrar edince ona, evine gitmesini ve birkaç hayvanın konuşmasına şahid olabileceğini söyledi.

Adam evine gitti, yemek yediler. Sofranın örtüsünü çocuklardan biri pencereden bahçeye silkeledi. Evin köpeği ile horozu koşuştular. Lokmayı horoz kaptı. Köpek ona, haksızlık ettiğini, sabahleyin de yem yediğini, dökülenlerin kendi hakkı olduğunu söyleyince horoz, üzülmemesini, o gün sahibinin katırının ayağı kırılacağını, böylece öldürmek zorunda kalacaklarını ve köpeğin de bol bol hissesine yiyecek düşeceğini anlattı. Ev sahibi bunları anlayınca çok sevindi. Katırı hemen sattı.

Ertesi gün yine sofra artığını silkelediler. Yine yiyecekleri horoz kaptı. Köpek kızdı. Horoz: "Bugün ev sahibinin öküzünün ayağı kırılacak, o da öküzü kesecek, merak etme sana da pay düşer." dedi. Bunu duyan adam öküzü de sattı.

Üçüncü gün yemekten sonra yine örtü silkelendi. Yine horoz kaptı. Köpek, yalan söylediği için horoza kızdı. Bunun üzerine horoz: "Biz asla yalan söylemeyiz. Allah bize arş-ı alada öten meleğin sesini duyurur. Efendi katırı da, öküzü de sattı. Ama bugün efendi ölecek. Cenaze için çift öküz kesecekler, bol bol yersin." dedi. Efendiyi tasa aldı. Kendini kime satsın! Katırın da öküzün de satıldıkları yerde ayaklan kırıldı. Ziyan, sattığı adamaların üzerine kaldı.

Adam Musa (a.s.)'a koştu. Durumu anlattı. Hz. Musa ona : "İmanın da gidecek. Allah'ın sırrına agah oldun. Allah sana sır olarak hayvanların dilinden kader muktezası, suçlarına karşı

ceza olarak hayvan cezası verdi. Mala gelenler her bir cezanın karşılığıdır, sebebi vardır. Allah senin imanına zarar vermeden cesedine verir. Allah'ın adeti l budur. Cesede zarar vermeden malına verir. Cesedine zarar verecekti, imalına verdi. Sen onları sattın. Zarar o adamlara gitti, bile bile zalim oldun. Şimdi imanın gidecek, kafir öleceksin." Adam çok pişman oldu. "Ya Nebiyallah! tövbe olsun, benim hayvan dili bilmek neyime idi. Beni Allah için bağışla" diye yalvardı. Hz. Musa elini açtı, Rabbim Teala bağışladı. "İmanına dokunmam ama cesedini alırım." dedi. Musa (a.s) adama bu durunu söyledi. Adam, evine gitti ve öldü.

Mala gelen cana geleceğin kefaretidir. Ya maldan ya candan çıksın. Yeter ki iman gitmesin.

Mevlana Celaleddin Rumi hazretlerinin huzuruna mavi gözlü sarışın bir genç girdi. Selam verdi, konuştular. Ayrıldı, gitti. Cemaat baktı ki bu tanınan bir sofi değil. Delikanlının kim olduğunu sordular. "Sıtma hastalığı idi." cevabını verdi. "Seni üç gün sıtmaya yakalayacağım, rızan var mı?" diye sorduğunu ve kendisinin de: "Mevladan gelen sefa da hoş, cefa da! Buyur efendim." dediğini anlattı, S ofiler cezbeye yakalandılar ve: "Dua et, aynı hastalık bizi de üçer gün sarsın." dediler. Allah'a dua etti. hepsini üçer gün sıtma tuttu.

Allah'ın nurani ameldeki her bir ahvali ahirette maddi sıfatlara dönüşecek. Yoksa sıtma hastalığı sarışın,mavi gözlü bir adam değildir. Rabbim ona öyle tecelli ettirdi.

Muhteremler, Hakk'ın emri hoştur. Çekilen cefa boş değildir. İnsanın şükretmesi lazımdır. Said Nursi hazretlerinin "Hastalar Risalesi"ni okuyan hasta olmayı adeta niyaz edecektir. Hastalık aynıyla nimet, aynıyla şifadır. Sonbahar yapraklan nasıl dökülürse, bir musibet, bir dert, bir hastalık da günahları döker. Arifin biri: "Bela, Allah'a yakınlık alametidir." buyuruyor.

Hz. İbrahim (a.s.) nasıl Halilullah oldu? Allah (c.c.) Halilini bütün melaikeye göstermek için, onu niçin sevdiğini bildirmek için cilve-i Rabbaniye olarak sığırın çiğ derisi içine koydurttu. Hz. İbrahim'i onun içinde diktiler, gülle gibi atmağa kalktılar. Yeryüzündeki ve gökyüzündeki melekler hayrette kaldı. Allah'ın meleklerinin yardımını dahi talep etmedi. Melekler yardım teklif ettiler. Hz. İbrahim: "Rabbim benim halimi bilir. Ben Cibril (a.s.)'dan dahi yardım istemeye haya ederim." dedi. Ondan sonra İbrahim (a.s.) Halilullah ismini aldı. Yusuf (a.s.) kırk sene zindanda, Yunus (a.s.) balığın karında kaldı. Eyüp (a.s)'ın dertler vücudunu sardı. Musa (a.s)'ın Firavun'dan ve Beni İsrail'den çekmediği kalmadı. Günahlarımız alemleri dolduracak kadar, bırakalım da dünyada temizlesin . Allah (c.c.) inayetiyle bağışlasın , günahlarımızı dünyada temizletsin , ahirete bırakmasın . Amin.

Nakşi tarikatına bağlı mutasavıfların batıl rabıta izahları (S.129-133)

Tekrar rabıtaya dönüyoruz. 6 ve 7 inci sohbetlerimizde rabıtanın şeriatta helal olduğunu ayetlerle izah etmiştik. Rabıta vasıtadır. Rabıta, şeyhin suretini, siretini, ahlakını kalpte zabtu rabt edip hatırdan çıkarmamaktır, demiştik.

Bütün evliya-i izam rabıtadan geçmiş olup milyonlarca müridlerinin rabıta yaptığını ve bu rabıtalarla kemal sıfatlar kazanarak ahirete intikal ettiklerini görüyoruz. Bu da rabıta ile insanın Allah'a yaklaşabileceğini gösterir. Rabıta tasavvuf yolunun en önemli bir hükmü olup, insanın murada ermesine ve nefsini terbiye etmesine vesiledir. Bunun için Gavs-ı Hizani hazretleri: "Nefsin ıslahı ancak şeyhin gölgesi iledir." buyurmuştur. Abdurrahman Tahi hazretlerinin bildirdiğine göre şeyhin gölgesi, şeyhin elini tutmak olup bundan maksad Allah'a

varmak, nefsin ve şeytanın tuzaklarından kurtulup evliya-i izamın terbiyesine yani gölgesine sığınmaktır. Demek ki rabıta şeyhin feyzinin akmasıdır ve kalbin boş meşguliyetlerden kesilerek evliya-i izamın nuruyla nurlanmasıdır.

-Gâvsül azam"Arvasi hazretleri bir sohbetinde şöyle buyurdu

"Nakşibendi şeyhleri ve onların öğrettiği kimselerin okuyup bağışladığı tehlil ile ölülerden kabir azabı kalkar." Rabıta yapa yapa kamil i nsanlar o mertebeye gelir ki, bir cenaze vukua geldiğinde yetmiş bin k elime-i tehlili okursa iman sahibi kabir ehlinden muhakkak kabir azabı kalkar.

Abdurrahman Tahi (k.s.) hazretleri şöyle buyurmuştur: "Benim rabıtayla aramdaki bağlantı sağlamlaşıp, rabıtamda şeyhde fani olur hale gelince, tuvaletteyken bile rabıta benden ayrılmıyordu. Bundan büyük utanç duyuyordum. Ama her bir meseleyi mürşide sormak vazife-i kudsiye olduğundan, bu durumu da pirim Arvasi hazretlerine sordum. Buyurdular ki: "Bu ruhani bir haldir. Ondan utanç duyma. Ayrıca Hz. Ebu Bekir (r.a.), Muhaınıned (s.a.v.) Efendimize aynı durumdan yakındı. Peygamber Efendimiz de bunun ruhani bir durum olduğunu ve utanmamasını söyledi. Şu halde rabıta en sonunda, beşerin bize göre çirkin sayılan hallerinden bile, kendinden ayrılmaz hale gelir.

Rabıta ilerledikçe mürid mürşidleri rabıtada görür ve konuşur. Gerek Şah-ı Hazne'nin mektubatında gerekse Sadat-ı Nakşıbendinin Mübarek Sözleri'nde bu mesele ayniyle vardır.

Abdurrahman Tahi hazretleri, şeyhinin kendisine baş üzerinde rabıta kurmasını emrettiğini söyledi. Bu çeşit rabıtanın faydası şeytanı kolayca kovmaktır. Başka bir sefer de Gavs-ı Hizani hazretleri şöyle buyurmuştur: "Siz rabıtada şeyhinizi başınızın üzerinde bağdaş kurup oturuyor gibi farz edin. Böyle devam ederseniz mürşidiyle rabıtada konuşma hali daha çabuk meydana gelir. Çünkü bu durum müridin mürşidine karşı olan edebinin fazlalığına işarettir.

Gavsımızın bildirdiğine göre, rabıta esnasında veya rüyada mürşid kendisine şekil olarak belirir ve kelam olarak konuşmaya başlarsa, işitilen sözler şeriat ölçüsüne vurulur. Şeriata uyuyorsa mürşide danışılır. Mürşid emir vermedikçe, onun manevi olarak rüyada veya rabıtada verdiği emri icra edilmez. Molla Kasım'a yazılan 77 inci mektupta Şeyh Mıhammed Ziyaüddin hazretleri bu mesele hakkında: '"Şeyhe teslim olmak lazımdır. Yani mürid, mürşidinin huzurunda, ölü yıkayıcının yanında cenaze nasıl kıpırdamıyorsa, öylece nefsini teslim edip kendisini bir cenaze gibi bilmelidir. Müridde bu halin ziyadeleşmesine yardımcı olan şey, daima onlardan bahsetmek ve hayalinde tutarak sıkı rabıta yapmaktır. Şeyhe muhabbet, şeyhe teslimiyetin meydana gelebilmesi bunlarla mümkündür." diyor.

"Mürid : "Gözlerimi kapattım, üstadımın şeklini gördüm." derken rabıtada gördüğü üstadın şekli, zahiri suretine benzer ama o, üstadın zahiri sureti olmayıp belki manevi suretidir. Manadan ibarettir.

"Mürid mürşidini başında tahayyül edebileceği gibi kalbinin yanındaki boşlukta da tahayyül edebilir. Böyle tahayyül etmesi mürşidin az'alarından, mesela gözünden gözüne, kulağından kulağına feyz-i ilahiyenin akmasına sebep olur. Eğer rabıta esnasında gaflet beliriyor ve bu gaflet devam ediyorsa, bundan kurtulmak için abdest tazelenir. Bazan da gusül alınır ve yeniden rabıta kurulur.

Mürid rabıta yaparken mürşidinin şeklini canlandıramıyor veya feyiz alamadığı gibi bir

düşünceye kapılıyorsa, rabıta terk edilmez. Rabıtadan maksad, şeyhiyle nurani irtibatının olduğuna kani olmaktır. Bu kaanat ile oturan bir mürid muhakkak şeyhinden feyiz alır.

Bediüzzaman Said Nursi hazretleri 17 inci Lem'anın 13 üncü notasında (Altıncı Sohbette geçti) medar-ı iltibas olunmuş beş meselenin beşincisinde, kamil bir mürşidin ruhu ve kalbinin, Allah'ın feyzini müridin kalbine aksettirmekte bir ayna olduğunu bildirmektedir. Birinci meselede ise: "Turuk-ı hakda seyr-i sülük eden kimse, kendi ubudiyetine bakmak lazım gelirken, Hakk'ın işine karışmamalı." demektedir. Yani mürid yalnızca emr-i ilahiyeye uymakla mükellef olduğunu bilmeli, ne zaman veli, ne zaman kamil, ne zaman keşif sahibi olurum gibi düşüncelere kapılmamalıdır. Kul, emrolunanı yapar. Emreden ne icabederse ikram ya da makam, ona verir. Beklenmez, istenmez, verilir. İtilası bozan bir meseleye girmemek lazımdır. İhlası kazanmanın yolu, dünyanın darü'l hizmet, ahiretin darü'l mükafat olduğunu bilmekledir. Kulun Rabbinden razı olduğunun alameti, Allah kulunu ne halde bulunduruyorsa ona rıza göstermesidir. Ona razı isen abd. razı değilsen asi olursun. Bu rızanın yolu kalbin huzurudur. Kalbin huzurunun yolu. kalbin tasfiyesidir. Onun tasfiyesi, nefsin tezkiyesi olup ondan murad istikamettir. Hakkın rızası istikamettir. Onun için İmam-ı Rabbani (k.s.) hazretleri buyurmuşlar:

Def tarikat Nakşibendi terk'-i amed terk- i ciz

Terk-i dünya terk-i ukba terk-i hesti terk-i terk

Nakşibendi tarikatına göre dört şeyi terketmeden vuslat meydana gelmez. Terk-i dünya. Allah'a ibadet hususunda kulun ilk yapacağı şeydir. Fudayl bin İyad hazretleri dünya için tımarhane, hastahane demişti. Terk-i ukba olmaz, insan ya cehennemdedir, ya cennette. Ancak cennet ibadetlere karşılık olarak islenmez. Nice er kişiler cennet değil de cemal isterler. Terk-i hesti, kendini terketınektir. Yani kendisi ve yaptıkları ile övünmeyi terketınektir. Zira ne yaparsak Allah katında bilinir, hiçbiri kaybolmaz. Terk-i terk, bütün hepsini terketmek, terkettiklerini de anmamaktır. Bu işin sonu yani sofiliğin sonu istikamettir.

Huzura kavuşmanın ikinci kapısı istikamet makamıdır. Sünnete muhalif olan bid'atı, haramları, ibadetleri bozacak fenalıkları terketmek, ibadet ve taatı yerli yerinde yapmak istikamettir. İbadeti bozacak fenalık ihlassızlık ve riyadır. Övünmek de ibadeti bozar. Namaz kılmak şeriat, tacdil-i erkan ile, vaktinde kılmak istikamettir. Oruç tutmak şeriat, orucu bozan şeylerden kurtulmak istikamettir. Şu halde istikamet, emredilen şeriat amelinin en mükemmel şekilde yerine getirilmesidir. İstikamet, kamil insanın itikad, ibadet ve ahlakında meydana gelir. İtikadda ehl-i sünnet ve'l cemaat itikadına uyarak, ibadette hakkıyla yaparak, ahlakta kamil bir insan olarak teşekkül eder.

Gavsü'l azam Hasan Şazeli (k.s.) hazretlerine göre, tevazu ile hüsn-i muaşerette bulunmak, mahlukatta ayıp görmekten sakınmak, mükevvenatın halikına daimi bir edep ile bulunmak, Allah Resulünün sünnetlerine sarılmak istikamettir.

Şeyh Ahmed Gümüşhanevi (k. s.) hazretlerine göre istikamet, Allah'la kul arasında olan ahidleri yerine getirmek, ifrat ve tefritten sakınmak, mubahlarla herşeyi ortalama ayarlamaktır. Allah'ın emirlerine nefsi teslim etmek, yani Allah senin hakkında neyi murad etmişse ondan razı olmaktır.

İstikamet için önce tövbe lazımdır. Tövbe etmekdikçe zulmetten kurtulunmaz. Tövbe etmek

için kamil bir mürşidin elini tutmak, Allah'ın feyz ve inayetinin onun eliyle geldiğini bilmek gerekir.

2. Bölüm

Önce günahkar bir Müslüman iken sonunda müşrik oldu. (S.133-137)

Şimdi tövbe ederek bu yola girmiş iki kardeşimizle yaptığımız söyleyişiyi veriyoruz.

İlk kardeşimiz Konyalı olup adı Cengiz idi. Bugün ismini Adem olarak değiştirdi. Almanya'da 19 senesini dolduran Adem kardeş Hamburg'da oturuyor ve gemi tersanesinde boyacılık yapıyor.

-Adem kardeş, sen bu kapıya gelmeden önce nasıldın? Kendini bize tanıtır mısın?

-Eskiden elektronik makinalarla kumar oynama müptelası idim.

-Kaç sene oynadın?

-16 sene oynadım.

-Bir günde en çok ve toplam 16 yıl boyunca ne kadar kaybettin?

-Bir günde 1000-1500 mark verdiğim oldu. 16 sene boyunca da 250 bin mark belki de daha fazla kaybettim. Makinanın başına gitmeden evvel cebime iki mark otobüs parası ayırır, aileme de nereye gideceğimi söylemeden evden çıkardım. Bütün paramı makinalara kaptırınca son umutla kalan iki markı da oynardım. Tabii onu da kaybederdim. Bu defa da 10 kilometrelik evimin yolunu yayan yürümek zorunda kalırdım.

-Sana Allah hiç pişmanlık vermedi mi?

-Cebimde param varken pişmanlık duymaz, param bitince pişman olurdum.

-Kaç kişiye bakıyordun?

-4 çocuğum var. Bir hanımım, bir de ben 6 nüfus

-Bu yoldan nasıl oldu da Hakk'ın yoluna döndün?

-Arada camiye gider namaz kılardım. Cumalarımı da hiç bırakmazdım. Ama para buldum mu bu kötü alışkanlığımdan vaz geçemezdim. Bazan pişmanlık içerisinde: "Ya Rabbi, bana elimden tutacak birini gönder de bu hayattan beni kurtarsın." diye dua ederdim. Çevremdeki sakallı kardeşlerime bana yardımcı olmadıkları için içimden kızar fakat yanlarına gitmeye utanırdım.

-Haklısın, burası çok önemli. Ruz-ı cezada böyle insanlar bize, doğru yolu bildiğiniz ve birçok nurani kitaplar okuyarak hakikatleri öğrendiğiniz halde niçin bizleri ikaz etmediniz, bize duyurmadınız diye kızacaklar. Onun için, bu yolda kim mürşidinden nurani bir hal gördüyse, önce aile efradına, sonra komşularına ve akrabalarına ve herkese duyurmağa mecburdur. Sonra?

-Bir gün kumardan eve dönerken ağladım, Allah'a yalvardım. O gece rüyama yeşil sarıklı bir zat-ı muhterem girdi. Tövbe etmeden 3-4 ay kadar önceydi. Daha sonra Türkiye'ye gittik. Hanımım benim halimden çok şikayetçi idi. Kendisine bir vekil ağabeyimizin hanımı: "Sen tövbe edip ders al, beyin de bu yola girer." demiş. Hanımım da öyle yapmış. Önceleri kumara gitmeme çok kızdığı halde artık kızmaz olmuştu. Buna bir mana veremiyordum. Bir defasında 2-3 gün eve gelmedim. 1500 mark kaybetmiştim. Döndüğümde hanım gene sesini çıkartmadı. Bana, akşam sakallıların geleceğini söyledi. Hem yorgun, hem uykusuz hem.de moralim bozuktu. "Kovala gitsinler" dedim. Akşam Başçavuş Mustafa Ağabey geldi ve beni alıp başka bir yere götürdü. Oraya girince kendimi cennette sandım. Sohbet başladı. "Burası herhalde Allah kapısı" dedim. Herkes tövbe ediyordu. Sıra bana gelince: "Camide de tövbe edersin, kendi başına da edersin. Böyle tövbe mi olur?" diye kendimi kandırmaya başladım. Derken tövbeyi yaptım. İçimi bir sevinç doldurdu. Eve gelip durumu anlatınca, hanımım çok sevindi ve elimi öptü.

-Aradan epey zaman geçti. Kumar makinalarına hiç gittin mi?

-Gittim. Dönüşlerine baktım. Aptallığıma şaştım kaldım.

-Tasavvuf yoluna girince, nefsin gene git oyna demedi mi?

-Demez mi! Ama ben "Himmet Sultanım" diyordum. Çok şükür nefsimin sözünü dinlemedim.

-Hacca gittin mi?

-Evet gittim.

-O kadar çile çeken hanımını da götürdün mü? Onunla helalleştin mi?

-Evet götürdüm. Kendisi ile helalleştim. Artık parayı ona veriyorum.

-O yolda sana göre noksanın kumardı. Bunu Allah'ın izni ile terkettin. Şimdi sana noksan bir halin görünüyor mu? Dünyaya ve ahirete bakışın nasıl oldu?

-Eskiden kusurum bir tane derdim. Şimdi bin tane olduğunu görüyorum. Rabbim bana kamil bir şeyh verdi. Şimdi gayretimin, taatımın, ibadetlerimin noksan olduğunu anlıyorum. Dini bilgim noksan, sünnet-i seniyeleri hakkıyla uygulayamıyorum, Bu arada mevcut aklımı yalnızca dünya için kullanmış olduğumu, ahirete ve! ölüme hiçbir hazırlık yapmadığımı anlıyorum. Bütün bu noksanlarımı telafi için de bana gayret düşüyor.

-Kardeşlerine ne tavsiyede bulunursun?

-Bu kapı Allah ve Resulünün kapısıdır. Allah'a tövbe eden mutlaka murada erişir. Bir noktayı daha belirtmek istiyorum. Konyada yaşayan babam yüzde yüz alkolikti. Allah'a babamı ıslah etmesi için yalvardım. Babamı da alıp Sultanımıza gittim. Bir Ramazan günü Adıyaman'a vardık. Sultanımızın Menzil'deki evinin önüne gelince, orasının rüyamda aylar önce yeşil sarıklı zat-ı muhteremi gördüğüm yer olduğunu anladım. Yeşil sarıklı zat da Sultanımızdı. Annem Sultanımıza ağlayarak anlatmış, halimiz çok perişan demiş. Sultanımız "İnşallah tövbe eder." buyurmuş. Babam o akşam yaptığı tövbe ile bir daha ağzına içki koymadı. Hacca da gitti, annemi de götürdü. Konya' da arkadaşları: "Mehmet Ağa, ilaç mı yuttun, ne yaptın?

Bize de ver. biz de bırakalım" diyorlarmış. Babam da: "Adıyaman'a gittim. Sultanınım yanına giden kurtulur." diyormuş. Kardeşlerim, bu kapıya gelen herkesi Allah ihya ediyor. İnsan nefsi önce zorlanıyor; ibadet noksanı ve bilgisiz olduğundan utanıyor. Ancak, ne kadar noksanlı olursan ol, sıdk ile Allah'a tövbe edip kendindeki kötü ahlakları bu kapıda temizlersin, Allah'ın inayeti, Sultanımızın himmetiyle, Allah'a şükür artık paralarım cebimde, çoluk çocuğumla gönlüm huzur dolu.

İkinci kardeşimiz Bekir Ankaralı 13 senedir Hamburg'da oturuyor. Almanya'ya kulağından ameliyat olmak için 12 yaşında iken gelmiş. Almanya'da çalışan babası, okusun diye onu Türkiye'ye göndermemiş. Sene 1978. Gerisini kendisi anlatıyor:

-Annem Almanya'ya daha sonra geldi. Aile içinde geçimsizlik" vardı. Ben, bu arada hırsızlık yapan kötü arkadaşlar edinmeye başladım. Çoğunun ailesinde geçimsizlik vardı, evlerine pek gitmezlerdi. İhtiyaçlarını hırsızlıkla karşılarlardı. 16 yaşımda ben de evimi terkettim. Ara sıra uğrardım. Git gide eroine de alıştım. Hem içiyor, hem satıyordum. Param çok, nefsim azgındı. Bir Alman dostum vardı. Dört sene beraber yaşadık. Eroin işi yüzünden ayrıldık. Bu arada polise de düştük. Ceza yemedim ama başıma gelmedik kalmadı.

Bir gece Alman kızı şeytan şeklinde rüyama girdi. Beni uçurumun kenarına götürdü, tam aşağı atıyordu. Korku ile bağırıp yardım istedim. O esnada beyaz sarıklı iki muhterem zat geldi. Onları görünce şeytan, sinek gibi uçtu gitti.

Annem namazını kılan dindar bir kadındı. Ama tarikat bilmezdi. Bana da hep namaz kılmamı söylerdi. Bense namazdan ve dindarlardan kaçardım. Rüyamın ertesi günü namaza başladım. Kendi basıma oturduğum evden de ayrıldım. Bu evde eroin işleri yapıyordum. 1984'den 1988'e kadar bu işte bir milyon mark kadar harcadım. Gençlik gecelerimde her gece 1500-2000 mark harcardım. Kumar oynar, içki içer, hırsızlık yapardım. Yapmadığım tek iş adam öldürmekti.

1988'de babam beni tekkeye götürdü. Birkaç defa tövbe aldım ama tam ıslah olamıyordum. Çünkü henüz tadını alamamıştım. İçimden bazı dervişlere kızdığım da oluyordu. Gide gide bu yolun hakikatini anladım, imanın tadını tattım.

-İyi kötü, hayır şer herşeyi görmüşsün. Emsalin gençlere ne tavsiyede bulunursun.

-Bu yolda Allah bizi kabul etmeseydi, Hristiyanlık bile kabul etmezdi. O kadar günahkar ve kötü idik. Şimdi gönlüm öyle mutlu ve huzurlu ki bu yolda canımı verebilirim. Allah dalalette olan herkesi bu yola çevirsin inşallah.

Sohbetimizin konusuna bu iki kardeşimizin anlattıklarının güzel ibretler olduğunu sanıyoruz. Allah (c.c.) hepimizin nefsini İslah eylesin. Amin.

“Habib Ayağını Dicle'ye bastı yürüdü.” Yalanı (S.172-173)

Hasan Basri hazretleri bir gün Dicle kenarına geldi. Karşıya geçmek için bir sandal aradı, bulamadı. Habib-i Acemi de o sırada oraya g eldi. Baktı ki üstadı karşıya geçmek için bekliyor. Sordu:

-Üstadım, ne yapıyorsun?

-Karşıya geçeceğim ama bir vasıta bulamadım"

-Üstadım, ilmi olanın hasedi gönlünden çıkarması, bütün işleri Allahü azimüşşan'dan bilmesi ve Hak'dan gelen belaları ganimet bilip şikayetsiz, itirazsız razı olması gerekir. Eğer bu haller ilim erbabında tecelli ettiyse ayağınızı suya vurup geçersiniz.

Habib hazretleri Dicle'ye ayağını attı, yürüdü ve karşıya geçti. Habib-i Acemi hazretleri evliya-i izam, Hasan Basri hazretleri hem ilim sahibi asfiya (ilimle velayeti cem' eden) hem irfan sahibidir. İlmi mertebe ne kadar ulvi ve kudsi olursa olsun, nefsani sıfatları çıkarmak gerekir. Çıkmadıkça yüktür. Çıkarılırsa deryayı yürür geçer, havada kus gibi uçar geçer. Bu yüzden temizlenmesi lazım gelen bir gönül ve nefis vardır,

Hıristiyan kadınına yapılan bir iftira (S.174)

Davud-ı Tai hazretleri kibar-ı meşayih, ehl-i tasavvuf, İmam-ı Azam hazretlerinden yirmi yıl ilim okumuş, ilminde fakihü'l fıkıh] olmuşur. Hazret-i Fudayl bin İyad, İbrahim Edhem hazretlerini görmüş, Habib-i Rahi ve Habib-i Acemi'nin de müridi olmuştur. Davud-ı Tai hazretleri birgün oturmuş yemek yerken yanından bir Hristiyan geçiyordu. Adab-ı muaşeretten yemeğe davet etti. Hristiyan geldi, Davud-ı Tai hazretlerinin yanında doyasıya yedi, içti. O gece Hristiyanın Hanımı Ma'ruf-ı Kerhi hazretlerine hamile kaldı.

1- Tac'ül Arifin Ebu'l Vefa elindekini bir kuşa yedirerek ondan bir oğlan müjdesi alması (S.174)

Tacü'l arifin Ebü'l Vefa hazretleri yemek yiyordu. Oradan geçen zatı buyur etti. Tok olduğunu söylese de, elindekini ona yedirdi. O zat giderken Ebü'l Vefa hazretleri yanındakilere şöyle dedi: "Bu adamın ç ocuğu yoktur. Bu gece hanımı hamile kalıp bir oğulları ola. Bu çocuğun adına Hüseyin koyalar. O da dönüp gele bize mürid ola." Ebü'l vefa hazretleri yirmi sene sonrayı söyledi.

Bu çocuk doğdu. Adına Hüseyin Rai koydular. Hüseyin Rai b üyüdü, kendine şeyh aradı. Ebü'l Vefa hazretlerine geldi. Gelirken şeyh: "Haza lokma eseri geliyor." dedi. İrfan Allah vergisidir.

Davud-ı Tai hazretlerini tövbesi şöyle olmuştu: Bîr gün yolda giderken gayb aleminden bir ses duydu: "Dünya fani, abiret bakidir." diyordu. Kalbi müteessir oldu. Bu nurani hitab ile kalbi dünya dan soğudu. Melul, mükedder, şeyhi İmam-ı Azam Ebu Hanife hazretlerine geldi. Ebu Hanife hazretleri Davud-ı Tai'nin yarasını keşfetti:

-Ya Davud, yüzün soluk, rengin uçuk, gönlün melul, derdin deruni. Bu ne meseledir?

-Efendi hazretleri, hal sana ayandır. İrfan sahibisin, tasavvufun ve şeriatın en ulu evliyasısın. Benim gönlüme dünyadan bir soğukluk düştü. Mecazdan hakikata, taklidden tahkike yol göründü. Erenlerin yolu tecelli etti. Hakkın inayet rüzgarı gönlüme esti. Kalbime muhabbetin

nuraniyeti vurdu.

-Evladım, Hakkı taleb eden halktan uzaklaşır. Bir köşeye çekil, uzlet et, Hakka talib ol.

Uzlete çekildi, dünya gözünde söğüdü ama merhale bitmedi. Halktan kaçıp Hakka koşmak olur ama sıfat-ı aliyenin değişmesi için İmam-ı Azam hazretlerinin Davud-ı Tai'ye Şeriat-ı Muhammediye'nin nurundan nur saçması gerekti. Bir gün Davud-ı Tai hazretlerinin uzletteki evine geldi. Davud-ı Tai, İmam-ı Azam'ı karşıladı. İmam-ı Azam ona şöyle buyurdu: "Ya Davud, marifet uzlete çekilmekte değildir, sıfat değiştirmektedir. Uzlet sabin aşmalıdır. Sabır uzlette yetismez."

Tasavvufi Hayat - Mehmet Ildırar, Sey-Taç Yay., 1.Baskı, Ankara 1996

İnsan-ı Kamil -cilt 1 - Abdulkerim Ceyli

“İnsanın zatı Allah'ın aynıdır.” İftirası (S.131)

Bir kul, bu kevnî mertebeden yükselir; kudsi mertebeye geçip, ondan kendisine gelen bir keşif olursa, bilir ki: İşte, Allah'ın zatı kendi zatının aynıdır.. Böylece, zatı idrâk etmiş olur.

“Keşfe nail olunca senin o olduğunu, onunda sen olduğunu anlarsın.”iftirası (S.133)

Zat-ı ilâhiyi idrâk üzerinde duralım.. Bu da, bilmen gerekli bir konudur.. Özünde tam bir yüceliğe sahip bulunan zat-ı ilâhiyi idrâk şu yoldan olur:

Bileceksin ki; sen osun; o da sen

Ne var ki bu: Kuru bir bilgi ile değil: Hak ka pından ihsan olunan ilâhî bir keşfe sahip olmakla olur

Anlatılan keşfe, ilâhî bir ihsanla nail olup senin o olduğunu; onun da sen olduğunu bildikten sonra anlarsın ki: Bu böyledir.. Bunun böyle oluşundaysa.. ne bir ittihad ne bir hulul vardır..

“Allah varlığın aynısıdır.” Yalanı (S.189)

O, şu varlığın aynıdır.. Bu varlık da onun aynıdır..

"Sebebine gelince: Onun evveli, aynen âhiridir; önü aynen sonudur..

Peygamber'e "Rabbimi bir delikanlı suretinde gördüm."İftirası (S.195)

İlâhî TEŞBlH cemal suretinden ibarettir.. Cemal-i ilâhî için manalar vardır.. Bu manalar, ilâhî isimler ve sıfatlardır..

Aynı şekilde, cemal-i ilâhî için suretler de var dır.. Bu suretler ise., üstte anlatılan manaların tecellilerinden ibarettir..

Bu tecelliler ise., dıştan görülüp tutulan şey lerle; akıl yolu ile anlaşılan şeyler üzerine gelenlerdir.. Dıştan gelenler için, Resulüllah S.A. efen dimizin:

— «Rabbımı taze bir delikanlı suretinde gördüm..» Hadis-i şerifini misal olarak gösterebiliriz..

"Hak kuluna Allah isminde tecelli edince , kul da Allah olur." İftirası (S.220)

Yüce ve sübhan olan Hak, kuluna: ALLAH is pitinden tecelli ettiği zaman o kul, kendi nefsinden yana fena bulur..

Böyle olunca kendisinden gaye: ALLAH olur O'nda ve onun için..

Bundan sonra, o kulun varlığı; zaman hadiselerine bağlanma köleliğinden kurtulur.. Bu kâinat bağları ile bağlılık durumu, kalkar; çözülür..

İşbu durumlardan sonradır ki, o kul;

a) Tek zat olur..

b) Sıfatlarda tek olur..

c) Analar ne? babalar ne? hiç birini tanımaz olur..

Durum ki anlatıldığı gibi oldu.

a) ALLAH'ı zikreden kimse; okulu zikreder..

b) ALLAH'a bakan kimse, o kula bakmış olur..

İşte., bütün bu olanlardan sonradır ki: Hal di li garib ve acib yoldan terennüm etmeye baş lar.

"Allah ilmiyle tecelli ederse o kul olmuş ve olacak her şeyi bilir."yalanı (S.229-230)

Anlatılan bu birlikten'sonradır ki; yüce zat o kula, İLMÎYE sıfatı ile tecelli eder..

İşte, bu ilim sıfatı tecellisini aldıktan sonradır ki o kul: Bütün âlemi, içinde bulundukları

duruma göre bilir..

Anlatılan âlemlerin bütün dallan ve kollan, o kulun ilim çenberine girer..

Başlangıcından taa, sonuna kadar..

Böyle olunca: O kul herşeyi bilir. Nasıl oldu,

ne şekilde oluyor ve sonunda nasıl olacak?..

Bütün bunları bilir..

O bilir: Bu iş, olmamıştır..

O bilir: O olmayan şey, ne sebeple olmamıştır?

O bilir: Olmayan bir şey, olunca, nasıl olur?

Ve nasıl olacak?..

Bütün bu anlatılanlar; o kulda bir ilim olarak mevcuttur"

Ama aslî bir ilim..

Ama hükmî bir ilim..

Ama keşfe, zevke dayanan bir ilim..

Öyle bir ilim ki., yani: Öyle bir bilgi ki, malum olup bilinenlere onun zatından sirayet edip geçmiştir..

Hem de, icmal yolundan..

Hem de, tafsil yolundan..

Hem de, küllî ve cüz'i yoldan..

Onun tafsili icmalinde gizlidir. Ama, gizliden de gizli bir gayb âleminde.. Ledünnî ve zatî olaraktan..

O, öyle bir gelişle gelmektedir ki; gaybın da gaybı âlemin, tafsilinden gelmektedir, bu şehadet âlemine çıkmaktadır..

Böyle olunca, onun icmal tafsili, gaybında mü şahede olunur..

Toplu icmali ise., gaybın da gaybındadır..

Sıfat tecellisi içinde, olana; ilmin gelişi, zahir de olan bir şey değildir.. Gizlinin de gizlisi âlemde, o ilmin içine dalan bilir!

“Allah kula basariyet ismiyle tecelli edince bütün gabi alemleri görür.” Yalanı (S.230-231)

BASARİYET..

Yüce Allah, kullarından bazılarına da, bu BA SAR sıfatı ile tecelli eder..

Bu tecellide, o kulun durumu şöyle olur:

Bu tecelli yüce Allah katından; ilme, ihataya, keşfe dayanan bir tecellisi ile geldiği zaman, onun için tam bir BASAR tecellisi yolu açılır..

Bu açılış, o kulun görüş açılışıdır.. İlminin u- zandığı yere kadar ne varsa, hepsini görür..

Bu makamda:

• Hakka dönük ilmin sözü geçmez..

• Halka dönük ilmin sözü de geçmez..

Bu makamda sadece: BASAR tecellisine nail olan kulun görüşü vardır...

Varlıkları tümden, içinde bulundukları halleri ile, o kul görür..

Ama, gizlinin gizlisi bir âlemde..

Burada pek hayret veren bir nokta vardır ki; şudur: O kul, gizlinin gizlisi âlemdeki herşeyi bildiği halde; bu şehadet âlemindekilere karşı bile mez ve göremez.

“Semi ismiyle tecelli edince bilir ve onun için uzak ve yakın birdir.”iftirası (S.232-233)
“SEMİ”

Yüce Allah kullarından bazılarına da, bu sıfatı ile tecelli eder..

Bu SEMİ' sıfatı tecellisine eren kul:

— Cemadat hükmünde bulunan (taş, toprak, vb.) şeylerin konuşmalarını dinler..

Bitkilerin sözlerini işitir..

Cümle canlı varlıkların dillerinden anlar..

Meleklerin sözlerini de anlar..

Bütün değişik dilde konuşanların lügatlerini bilir..

Hali anlatıldığı gibi olan bir kul için: Yakın ile uzağın hiç bir farkı yoktur.. Onun katında

uzak, yakın gibidir..

Yukarıda anlatılan manaları biraz açalım..

Yüce Allah bu SEMİ' sıfatı ile, o kuluna tecelli ettiği zaman: Bitkilerin dillerim, cemadatın gizli sesini, bütün değişik dilleri; ondaki ahadiyet gücü ile, o kul işitir ve anlar..

Bu tecelli sayesinde ben: Rahmaniyet ilmimi rahmandan dinledim..

Kur'an okumayı öğrendim.. Bir ölçü birimi olan rıtıl oldum..

Ceyli Allah ve Kur'an adına yalan söylüyor. (S.234-237)

Bu hitab için, bir örnek verelim.. Mesela»: Ona şu nida gelir:

— Sen sevgilimsin.. Sen sevdiğimsin.. Arzula nan sensin..

Sen kullardaki yüzümsün..

Sen, en üstün gayesin.. En çok aranan sensin.

Sen, sırlar içinde sırrımsın..

Sen, nurlar içinde nurumsun..

Gözümsün; süsümsün..

Cemalim sensin; kemalim sensin..

İsimim sensin.. Zatım sensin.. Vasfım sensin.. Sıfatım sensin..

Ben, senin isminim.. Ben senin resminim..

Nişanın benim.. Alâmetin benim, sevdiğim..

Sen, bu kâinatın özüsün.. Bütün bu varlıklar, ve olanlardan maksad sensin..

Müşahedeme yaklaş; ben, sana varlığımla yaklaştım.. Uzak durma; çünkü ben:

— «**Biz, ona şah damarından daha yakınız**..» (50/16)

Sözünün sahibiyim..

Kulluk ismi ile bağlanıp kalma..

Rabb olmasaydı, kul da olmazdı..

Ben, seni nasıl izhar ettimse, sen de beni izhar ettin..

Senin kulluğun olmasaydı; benim de, rübubiyet vasfım olmazdı..

Ben, seni nasıl bulduysam, sen de beni öyle buldun..

Senin vücudun olmasaydı, benim vücudum da olmazdı..

Sevgilim, yaklaş yaklaş..

Sevgilim, yüksel., yüksel..

Sevgilim, seni vasfım için istedim; kendim için yaptım..

Kendin için başkasını isteme; senin için de benden başkasını arzulama..

Sevgilim, bütün kokularda beni kokla..

Sevgilim, bütün taamlarda beni ye.

Sevgilim, mevhum şeylerden beni çıkar..

Sevgilim, malum şeylerden bana akıl yolu bul..

Sevgilim, bu hissedilen şeylerde beni müşahe de et..

Sevgilim, el değdirilen şeylerde bana dokun..

Sevgilim, giyilen şeylerde beni giy..

Sevgilim, benden murad sensin.. Benimle künye aldın.. Namıma künye alan sensin..

Yukarıda anlatılan kelâmlar o kadar güzeldir ki, o kadar tatlıdır ki., o yoldan yapılan ihsanlara ne doyulur, ne de o latifelerden bıkılır..

KELÂM sıfatı kendisinde olanlardan bazıları da: Hak'la konuşur.. Ama, halk dili ile..

Söylenen sözü bir yönden duyar.. Ama, o bilir ki: O söz, bir başka yönden gelmektedir..

Halktan biri ona seslenir; o da duyar..

Ama, Hak'tan duyar.. Halktan değil..

Bu manada şöyle söylerim:

Leylâ ile olurdum, gayrı yoktu görsem bile;

Cemadatla konuşurdum Leylâ'ya hitab ile..

Şaşılacak bir şey yoktur, onlarla konuşsam da;

C emadattan cevab aldım, Leylâ'dan cevab ile..

KELAM tecellisine nail olan kullardan bazıla rını; yüce Hak cisimler âleminden alır, ruhlar âlemine götürür..

Mertebe bakımından, bunlar en yüce mertebelerin sahibidir..

Bazı kullar, bu yüce hitabı kalbinde bulur.. Kalben, yüce Hak'la konuşur..

Bazıları, ruh ile, dünya semasına yükselir..

Bu sınıfa mensub olanlar arasında; ikinci ve üçüncü semaya yükselen zatlar da vardır..

Haliyle, bu yükseliş, kimin kısmetîndeyse.. kısmeti ne kadarsa, o kadar olur..

Sıdre-i müntehaya yükselen kimseler de vardır..

Yükselirler; konuşmalarını orada yaparlar..

Hâsılı: KELÂM teceilisine nail olanlar, haki katler âlemine girdikleri kadar yüce Hakkın mu hatabı olurlar..

Bu böyledir; başka türlü olamaz.. Zira, her şeyin bir yeri vardır..

Yüce ve sübhan Hakkın şanı ise., her şeyi, ye rinde yerine getirmektir..

KELÂM sıfatının tecellisi, Hakkın kelâmına muhatab olacak kimselerden bazıları için bir şeref köşkü kurulur..

Hem de, nurlu ve parlak bir şekilde.. Pırıl pı rıl yanan bir köşk gibi..

Bazı kullar da, iç âleminde parlayan bir nur görür.. Yüce Hakkın hitabına, o nurlu yönden nail olur..

Bu nurun şekli değişiktir..

Bazan, çokluğu kavranabilir ve:

— Şu kadardır..

Denebilir..

Bazan, o nurun çokluğunu anlamak mümkün değildir.. Çok çoktur.. Çoktan da çoktur..

Anlatılan nur, yuvarlak daire biçiminde olabi lir..

Uzayıp giden bir şekilde de olabilir..

“Kelam tecellisine erişince Hakk'ın kelamını duyarsın ve sen de mabut olursun.”iftirası (S.238-239)

Kelâm tecellisine erip yüce Hak kın kelâmını duyanlar için:

— Sidre-i müntehaya yükselen kimseler de vardır..

Demiştik.. Bunların nail olacağı kelâmın bir şeklini burada anlatmamız yerinde olur..

Bunlar arasında şu hitaba nail olan vardır:

— Sevgilim, senin benliğin işte benim kimliğimdir..

Sen, aynen osun., o ise., ancak benim; sevgilim..

Senin bu yaygın halin, benim terkibimdir.. Çokluk yönün, benim birliğimdir..

Senin terkibin dahi, benim yaygın halimdir..

Senin cehaletin, benim bilginidir..

Senden murad, benim..

Ben, senin içinim, benim için değil.. Sen de, benim içinsin.. Senin için değil.

Sevgilim, sen üzerinde vucud küresinin dön-d üğü bir noktasın..

O varlık küresinde, sen abd olmaktasın; aynı z amanda, mabud da olursun..

Nur sensin.. Zuhur sensin..

Sen bir güzelliksin; bir suretsin.

Tıpkı insana lâzım olan göz; bu göze de lâzım. olan insan gibisin..

“Kula irade sıfatı tecelli edince her şey onun arzusuna göre olur.” Yalanı (S.240-241)

İRADE..

SIFATLAR TECELLİSİ içinde ehliyet kazanan bazı kimselere yüce Allah, İRADE sıfatı ile tecelli "eder..

Bu tecelliye nail olunca, yaratılmışlar hep onun iradesi ve arzusuna, göre olur..

Bu tecellinin yolu, kelâm sıfatından geçer..

Yüce Allah, mütekelîim sıfatını o kulda tecelli ettirince; o kul, bu sıfatın ahadiyet yönü ile, m ahlukatta iradesini yürütmeye başlar..

Artık her şey, onun arzusuna göre olur.

Burada, önemli bir noktaya işaret edeceğiz.. Özellikle dikkat edilmesi gerekir..

Çünkü, bu tecelliye erenlerden, bazısı gerisin geri dönmüş; yüce Hak'tan yana gördüğü şeyleri in kâr yoluna sapmıştır..

Bu, şöyle olmuştur:

Yüce Hak, o kimseye; ilâhî olan gayb âlemin de, her şeyin kendi arzusu ile olduğunu göstermiş tir..

Hem de, müşahede yolü ile., açık bir şekilde..

Kul, orada bu hale sahib olduğunu görünce; aynı şeyin bu şehadet âleminde de olmasını iste miştir..

Ne var ki, bu olamaz.. Çünkü o durum, zatî özellikler arasında sayılır. Bunu sezememiştir..

İşte., anlatılan talebi yerine gelmeyince, o ay- nen gördüğü müşahedeyi inkâr etmiştir..

Gerisin geri dönmüş ve kalb sırçası kırılmıştık..

Bu müşahededen sonra Hakkı da inkâr etti. Onu bulduktan sonra, yitirdi..

“Kulda kudret tecelli edince gizli şeyler görünmeye başlar.” Yalanı (S.241)

KUDRET ..

SIFATLAR TECELLİSİ içinde bazıları bu' KUDRET sıfatı tecellisine geçer..

Bu geçiş sonunda, tümden eşya onun kudreti ile olmaya başlar..

Ama gaybî âlemde., gizlide..

Aynı âlemde bulunan, onun model varlığında olur..

Bu tecellide bir yükselme kaydedip ilerlerse.. ondan da öteye geçerse., gizli tuttuğu şeyler, ken disine görünmeye başlar..

“Uluhiyet sıfatı tecelli edince zıdları özünde toplar.” Yalanı (S.246)

ÜLÛHİYET..

Bazılarına da: yüce Allah, ÜLÛHİYET sıfatı ile tecelli eder..

Bu tecelliye nail olan kimse., zıdları özünde toplar..

Beyazı ve siyahı bir eder..

Yükseklikleri de, aşağıları da şümulüne alır..

Toprağı da, incileri de bir görür..

Bu tecellide, kulun aklı: İsme, vasfa erer.. Ama, açılıp kapanmayı kabul etmez.

Bunun katında o gibi işler, susuza su gibi ge len serap gibidir., git git bulunmaz., sonu yok..

Bir şey bulamaz; sonunda, Allah'tan başka..

Allah'ını bulur; Allah da onun hesabını görür..

Sağlı sollu kitabı alır; ve şu âyetin okunuşunu duyar:

— «**Uzaklık, zalim topluluğa**..» (23/41)

Zat sıfatı tecelli ederse gavs olur, mehdi ,hatem ve halife odur.”Yalanı (S.263)

Yukarıda anlatılan LATİFE iki şekilde olur:

a) ZATÎ..

b) SIFATI..

Şimdi bunların manasını açalım.."

Anlatılan latife, ZATÎ olduğu zaman, insana ağlanan bu heykel:

O kâmil ferd olur.. Her şeyi özünde toplayan bir gavs olur..

Bu varlığın isleri onda çevrilir..

Yapılan secde ve rükûlar onun için olur..

Yüce Allah âlemi onunla korur..

— Mehdi ve hatem..

Tabirleri, onu anlatmak için kullanılır..

İşte.. HALİFE, odur..

“Putlarda zahir olan benim , şu putların tümü benden başkası değildir.” (S.357-358)

Buraya kadar anlatılan âyet-i kerimedeki mana ise.. şu ayet-i kerimedeki sözü tefsir etti:

"İlah yoktur; ancak ben varım..» (20/14)

Bundan, şunu anlatmak istiyor:

— İbadet edilen ilâhlık durumunda ancak ben varım..

Bu putlarda zahir olan benim: Felekler, tabiatlar hep benim..

Cümle meznep ve din ehlinin kulluk ettiği her şey benim..

Şu putların tümü, BEN'den başka değildir..

Bundandır ki, onlara: .

--ilâhlar..

Lafzını tesbit ettim.: Bu. lafzı onlara da ad koy dum..

Haliyle onlara verilen bu isim, hakikatte al dıkları durum icabıdır..

..Ve bu isim: Mecaz yolu ile değil, hakikat ola rak verilmiştir.

Zahir ehlinin:

— İlâhlar, ismi, onlara tapanların verdiği isimdir.. Hak Taâlâ ise., verdiği isimle bunu murad etmiştir.. Yoksa, kendi özlerinde, bu ismi hak ettikleri için vermemiştir..

Dedikleri gibi değildir.. Halbuki bu, yanlıştır.. Ve, Hakka iftiradır..

Çünkü bu eşyaya tümden; hatta bu vücudda bulunanların hemen her biri için, hakikatta Allah' ın zatı yönünden gelen bir isimdir. Hem de, hakikî olarak..

Zira, sübhan olan Yüce Hak bu manaya göre, eşyanın aynıdır.

Cennet ve Cehennem ebediliği uzarsa olmaz,bu ebediliğin tükenmesi zaruridir.”iftirası (S.373-374)

Şunu da bilesin ki..

— Mümkin..

Vasfını alanlardan her şey için bir EBED durumu vardır..

Meselâ:

Dünyanın EBED'i: Âhirete geçmesidir..

Âhiretin EBED'i: İşin Yüce Hakka geçmesidir..

Burada, önemli bir nokta var ki onu da açıklamak gerekir..

O nokta: Mümkinlerde bulunan:

— E B E D..

Vasıflarının kesilmesine hükm' olunmaktır..

Bunlar arasında: Cennet ehlinin EBED'lerini: cehennem ehlinin EBED'lerini saymak gerekir..

Bu EBED durumlarının elbette tükenmesi za rurîdir..

Eğer onlar devam eder; bekaları babında hûküm uzarsa., olmaz.

Olmaz; zira: Hakkın EBED'lik durumu; kendi zatından başkası için, EBED'in bitiş hükmünü ver mekten yana bizi bağlar..

Kaldı ki: Hiç bir mahluk için yüce Hakkın bekasında, aynı seyir hakkı yoktur.. Yani: Kendi ba şına.

Bu babdaki hüküm budur..

Biz, sözü makul bir ibare ile, bu şekilde ortaya çıkarmış olsak dahi esas manasında bir değişiklik olmâz.

Çünkü: Biz onu, açık bir keşif yolu ile elde et tik..

İsteyen inanır; isteyen inkâr eder.

Cili'nin ve tasavvuf'un uydurulan ilahları (S.437)

Halbuki, efrad ve aktabdan her biri için, bu varlık ülkesinde tasarruf vardır..

Bunlardan her biri: Gecede ve gündüzde neler olur, onu dahi bilirler; kuş dillerini bilmek bunun yanında hiç kalır..

Bu manada Şiblî rh. der ki:

• Kara karınca, kara taş üstünde, karanlık bir gecede yürür de, ben onun ayak sesini duymaz sam, kendim için:

• Ben, kandırılmışım; Rabbımın mekre uğramışıyım..

Derim..

Başka bir zat ise, şöyle demiştir:

— Ben o gibi hareketleri anlamadığımı nasıl söyleyebilirim?.. Onun hareket için hazırlanışı, be nim gücümle olmaktadır..

Onu. hareket ettiren benim.. Nasıl onu anlamadığımı, söyleyebilirim.. Hem de, onu hareket ettiren olarak..

İnsan-ı Kamil cilt 1 - Abdulkerim Ceyli, Üçdal Neşriyat, İst-1980

[hr]

İnsan-ı Kamil -cilt 2 - Abdulkerim Ceyli

“Kıyametten sonra iblise lanet yoktur. İlahi yakınlığa döner.” İftirası (S.176)

Kıyamet günü geçtikten sonra, İblis'e lanet yoktur...

Z i r a:

—Kıyamet günü..

Dediğimiz DİN GÜNÜ, tabiî zulmetin hükmü kalkar..

Nitekim DİN GÜNÜ tefsiri, bu kitabın KIRKINCI BÖLÜM'ünde geçti..

Bu manaya göre iblis: ilâhî huzurdan, ancak kıyamet gününden önce kovulur ve tard edilir.. Zira onun, asli durumu bunu gerektirir..

"Ünün aslının iktizası ise., tabiî engellerdir.. Ru hun ilâhî hakikatlerle tahakkukuna engel olur..

Amma, bundan sonra.. Tabiî durumlar, kemalât cümlesinden sayılır.. Ona lanet yoktur, sırf yakınlık vardır...

Ve o zaman İblis, önce olduğu gibi, Allah ka tında bulunan ilâhî yakınlığa döner..

Bu ise.. cehennemin zevalinden sonra olur..

Çünkü: Allah-ü Taâlâ'nın yarattığı her şey, cennette önceden bulunduğu hale dönecektir..

Bu asalet durumu, kat'îdir..

Bu manayı anla...

Cili'ye göre “Bütün gayri müslümler cezasını çektikten sonra ilahi saadete nail olurlar.”iftirası (S.327-339)

Bunlar on millete ayrılır.. Bu on millet, çeşitli milletlerin aslıdır.. Teferruata geçilecek olsa, bit mez.. O kadar ki çoktur..

Hepsinin dayanağı şu on millettir:

• Küf far..

• Tabaiyye..

• Felâsife..

• Seneviyye..

• Mecus..

• Dehriyye..

• Berahime..

• Yahud..

• Nasara..

10. Müslimun..

Bu anlatılan taifeden hangisi olursa olsun; Al- lah-ü Taâlâ: Bir kısmını, cennet için; bir kısmını da, cehennem için yaratmıştır..

Hele geçmiş zamanlardaki küffara bir bak: O zaman da peygamberlerin daveti ulaşmayan bel gelerde oldukları halde, yine ikiye ayrılmışlardır..

Onların bir kısmı hayır işlemiş; Allah-ü Taâlâ, cennet mükâfatı vermiştir..

Bir kısımları da şer işlemiş; Allah-ü Taâlâ ce hennemle cezalandırmıştır..

Kitap ehlinin durumu da budur..

Şeriat gelmeden evvel, onlar için hayır şuydu: Kalblerin kabullendiği, nefislerin sevdiği, ruhların hoşlandığı..

Şeriat geldikten sonra da, onlar için hayır şu oldu: Allah'ın kullarının ibadet emrine uyması..

Şeriatın nüzulünden önce ser ise., şu idi: Kalb lerin kabul etmediği, nefislerin kötü gördüğü, ruhların acı duyduğu..

Şeriatın nüzulünden sonra ise., şer: Allah'ın

kullarına yasak ettiği şeyler oldu..

Bütün bunlar, Allah'a ibadet ederler.. Ama, .nasıl ibadet etmeleri uygun ise, öyle..

Zira onları, Allah-ü Taâlâ. zatı için yaratmıştır., kendileri için değil..

Onlar, hakkı olduğu şekilde, Yüce Hakkındır..

Sonra..

Sübhan olan Yüce Allah, bütün bu milletleri: İsimlerinin, sıfatlarının hakikati olarak yaratmıştır.. Hepsine zatı ile tecelli eylemiştir..

Bu sebeple: Bütün zümreler, ona ibadet eder ler..

KÜFFARA GELELİM:

Bunlar, bizzat Allah'a ibadet etmektedir..

Şöyle ki: Sübhan olan yüce Hak baştan sona, bu varlığın hakikatidir.. Küffar da bu varlık cüm lesinden sayıldığına göre., onların hakikati odur..

Onlar, kendileri için bir RABB olmadığı yolunda inkâra sapıp kâfir oldular..

Bu böyledir.. Çünkü, Allah-ü Taâlâ onların hakikatidir.. Onun için bir RABB olamaz.. Mutlak RABB kendisidir..

Böylece onlar, aynen zatları neyi gerektiriyor sa., ona göre ibadet ettiler...

PUTA İBADET EDENLERE GELELİM:

Bu dahi, Yüce Hakk'ın varlık sırrına dayanır. O: Hülulsüz, katıksız olarak, vücud zerreleri nin her birinde, kemali ile vardır..

Bu açıdan, Yüce Allah, onların ibadet ettiği put ların dahi hakikatidir..

Bu manaya göre: Ancak Allah'a ibadet etmiş olurlar..

Bunun böyle olması onların bilmesine mühtaç değildir.. Aynı şekilde, onların niyetlerine de muhtaç değildir..

Zira: Hakikatlerin gizliliği ne kadar uzarsa uzasın; elbette iş neyse., onun üstünde açık zuhurla rı zarurîdir..

Şu mana da, onların içten Hakk'a tabi olduk larının sırrıdır..
Şöyleki: Onların kalbleri, bu işte hayır olarak lehte onlara sehadet eder.. İtikadlan da bu işin hakikatına bağlıdır..
Bu mana ise.. Kulunun ona ait zannıdır..
Bu manada, şu hâdis-i şerif önemlidir:
- «Müftüler fetva verse dahi: kalbine danış..!
Bu kalb fetvası umumî manadadır.. Hususî kalb fetvasına gelince., o zaman iş değişir..

Her kalb doğru fetva veremez.. Her kalbden fetva sorulmaz., danışılmaz..

Bundan bazı kalbler murad edilmiştir; hepsi değil..

Bu, itikada dayalı incelik; onların yaptığı işin hakikatına uygundur.. Onları, bu yoldan hakikat, işin zuhuruna çeker götürür., ama, âhirette..

Allah-ü Taâlâ bu manada şöyle buyurdu:

— «**Her cemaat, kendilerinde olanla sendir**-» (30/32)

Yani: Dünyada da böyledir; âhirette de.. Bu böyledir.. Çünkü: İsim müsemmadan ay rılmaz..

Onları şenlikle isimlendiren odur.. Onları, bu şekilde vasıflandırdı..

Bu vasıf ise., mevsufa mugayir değildir..

Ancak:

— Her cemaat, kendilerinde olanla şen oldu..

Denseydi.. o zama n, bu fiil sığası ile gelmiş olurdu.. Yukarıdaki manaya aykırı düşerdi..
Muzari sığası ile:

—Şen olur...

Deseydi.. o zaman, arada bir açıklık olurdu..

Amma, isim böyle değildir.. O, sürenin deva mını gerektirir..

Yani: Onlar, dünya hayatında yaptıkları ile sendirler.. Âhirette ise., halleri ile şendirler..
Ellerinde bulunanla daimî bir şenlik içindedirler..

Bu mana icabıdır ki: Dünyaya geri çevrilseler; yine kendilerine yasak edilen şeyi yaparlar..
Yaptıkları işin sonucunu azap bildikleri halde.. Zira o işte, bir lezzet, lütuf bulurlar.. Bu lezzet dahi, o azapta bekalarının sebebidir..

Zira Hak Taâlâ'nın rahmeti icabıdır ki:

Kuluna âhiret azabı dilediği zaman, onun için bu azapta gizli bir lezzet yaratır. Azap görenin cesedi de, ona aşık olur..

Böyle olur ki: O azaptan Allah'a ilticası ve o azaptan Allah'a sığınması yerinde bir şey olmaya.. O lezzet, onun için var oldukça azap içinde kala..

Ama, Allah-ü Taâlâ, onun azabını hafifletmeyi dilediği zaman, o lezzeti yitirir.. O zaman rahme te yönelmeye muztar kalır.. Allah-ü Taâlâ'nın şanı odur ki: Muztar kalmışın duasına icabet ede..

İşbu durumdaysa.. o kulun azaptan Allah'a il ticası ve ona sığınması yerinde olur.. Hak Taâlâ ise.. onun sığınmasını kabul buyurur...

Yukarıda anlatılan mana icabıdır ki: Küffarın Allah'a ibadeti zatîdir."

Onlann bu şekilde ibadeti, her nekadar kendi lerini saadete götürür ise de., dalâlet yoludur..

Dalâlet yolu olması da, o yoldan saadet husulünün uzadığıdır..

Zira o yoldan gidene, hakikatler inkişafı, an cak âhiretin azap tabakalarına girdikten sonra mümkündür.. Bunların tümü, dünyada tabiat ateşi tabakalarına dalmasının cezasıdır.. Beşeriyeti ica bı onlara, sözle dalmıştı; işle dalmıştı; halle dalmıştı..

Bu cezasını bitirdikten sonra, Allah'a vardıran yolunu da kat etmiş olur.. Bunun böyle oluşu, ken disine gelen nidanın uzaktan oluşudur..

Ancak, bu hallerden sonra, ilâhî saadetine nail olur.. İlk adımda yakınlık bulanların erdiğine erer..

Bu ilklere yakından nida gelmiştir... A n l a..

TABİATÇILARA GEÇELİM ; Bunlar, Allah-ü Taâlâ'ya dört sıfatı cihetinden ibadet ederler..

Bu ilâhî dört sıfat şunlardır: Hayat, ilim, kud ret, irade..

Bunlar, vücud binasının aslıdır.. Hararet, bürudet, rutubet, yübuset ise., o dört sıfatın, bu kâi nat alemindeki zuhur yerleridir..

Rutubet, hayatın zuhur yeridir..

Bürudet, ilmin zuhur yeridir..

Hararet, iradenin zuhur yeridir..

Yübuset, kudretin zuhur yeridir..

Bütün bu zuhur yerlerinin hakikati ise., anlatılan sıfatların sahibi olan Yüce Sübhan'dır...

Anlatılan zuhur yerlerinde var olan, bu ilâhî incelik, sair tabiatçıların ruhlarına da açılınca; bu ilâhî dört vasfın eserim de, gördükten sonra., bu varlığı: Hararet, bürudet, yübuset ve rutubete

bağladılar..

Ve., kabiliyetler, ilâhî istidat ciheti ile bildi ki: Anlatıan sıfatlar, bu suretlerin manasıdır..

Yahut:

- Bu kalıpların ruhudur..

- Bu zuhur yerlerinde zahir olanlardır..
Şeklinde anladıklarını da söyleyebilirsin..
İşbu sırrın icabıdır ki: Anlatılan tabiî kuvvet lere ibadet olundu..

Bazısı bunu bilerek yaptı.. Bazısı da bilmeden ' yaptı..

Bilen önde gitti; cahil de katıldı..

Her ne ise., onlar, Hakk'ın âbid kullarıdır.. Amma, sıfat cihetinden.. Neticede işleri saadete ula şır.. Tıpkı, bunlardan önce anlatılanların durumu gibi..

İslerinin bineği olan hakikatlerin zuhuru ile, durum anlatıldığı gibi olur...

FELSEFECİLERE GELELİM :

Bunlar Yüce Sübhan'a isimleri cihetinden iba det ederler..

Zira: Yıldızlar, onun isim mazharlarıdır.. Allah-ü Taâlâ ise., zatı ile, onların hakikatidir..

Şöyle ki:

Güneş, Allah isminin mazharıdır.. Nuru ile, bütün yıldızların yardımına koşar.. Tıpkı: Bütün isimlerin, Allah isminden yardım aldıkları gibi..

Kamer, (ay) Rahman isminin mazharıdır.. Zira: Yıldızların en kâmilidir.. Güneşin nurunu taşır.. Tıpkı: Rahman isminin, bütün isimlere nazaran, en yüce mertebeye sahip olduğu gibi.. Bunun beyanı daha önce, kendi yerinde yapıldı..

Müşteri, Rabb isminin mazharıdır.. Zira o: Se mada yıldızların en saadetlisidir.. Tıpkı: Rabb is mi, mertebeler içinde özel bir mertebeye sahip ol duğu gibi.. Zira o: Merbubun hükmüne göre, kibriya kemâlini şümulüne almıştır..

Zühal., bu yıldız, vahidiyet mazhandır.. Zira, bütün felekler onun kapsamına girer.. Tıpkı: Bü tün isimler ve sıfatlar vahid ismi altında olduğu gibi..

Merih, kudret mazharıdır.. Zira o: Kahhariyet fiillerine ait bir yıldızdır..

Zühre ise., iradenin mazharıdır.. Zira o: Ken di özünde, çok seri bir tekallübe sahiptir.. Aynı şe kilde Yüce Hak: Her an bir başka şey murad eder..

Utarit, ilim mazharıdır.. Zira o: Semada kâtiptir..

Baki kalan malum yıldızlar ise., onun güzel isimlerinin mazharlarıdır., ki onlar, sayılabilirler..

Bilinmeyip baki kalan yıldızlar ise,, sayıya gel meyen isimlerin mazharlandır..

İşte., felsefecilerin ruhları, bu manaları tadınca.. ki bunu: İdrâk yönü ile tadarlar.. Bu idrâki ise., kendilerinde var olan, ilâhî fıtrat istidadından alırlar..

İşbu durumda, anlatılan yıldızlara ibadet etti ler.. Bu ibadet ise., her yıldızda bulunan ilâhî latife içindir..

Sonra..

Hak Taala bu yıldızların hakikati olduğuna göre.. onun zatı namına mabud olması icab eder... Onların ibadeti, bu sırra dayalıdır..

Bu varlıkta, Âdemoğlu ve onun dışında kalan hayvanatın ibadet etmediği hiç bir şey yoktur..

Meselâ: Bukalemun, güneşe ibadet eder..

Meselâ: Necaset böceği kötü kokuya ibadet eder..

Ve.. hayvanatın diğer çeşitleri...

Bu varlıkta, Allah'a ibadet etmeyen hiç bir canlı yoktur..

Ya takyid yollu ibadet eder, ki bu: Zuhur yerine veya yaratılmış bir şeydir..

Ya da itlak yolludur..

İtlak yollu ibadet eden, muvahhiddir.. Yani: Tevhid ehlidir..

Takyid yollu ibâdet eden ise... Şirk ehlidir.. müşriktir...

Hâsılı: Anlatılanların ve anlatamayanların tümü, hakikat üzere Allah'a ibadet etmektedir.. Şunun için ki: Hakkın varlığı ondadır..

Zira, Hak Taâlâ, zatı cihetinden şunu iktiza eder ki: Hangi şeyde zuhur ederse., o şeye ibadet oluna.

Halbuki o: Kâinatın bütün zerrelerinde zuhura gelmiştir..

Bundandır ki: İnsanların bazısı tabiata bağlı şeylere vücudun aslıdır diye ibadet etti. Onlardan, yıldızlara ibadet edenleri de var.. Madene ibadetleri de var.. Ateşe ibadet edenleri de var..

Hâsılı: Varlıkta hiç bir şey yoktur ki: Bu âlem-de bir şeye ibadet etmiş olmasın... Ancak, MUHAMMEDİ olanlar müstesna..

Bunlar, mutlak yoldan, Allah'a ibadet ederler..

Bu ibadetlerini mahlukat parçalarından hiç bi ri ile takyıd etmemişlerdir.. Bütün varlık olması yönü ile, ona ibadet etmişlerdir..

Sonra.. Bunların ibadeti, bir yana bağlı, bir yandan ayrı; batına bağlı, zahirden ayrı oımak gi bi bir ilgiden yana da pek nezihdir...

Bunların yolu: Sonunda zatına vardıran Allah'ın yoludur..

Bu sebepledir ki: İlk adımda yakınlık derecesini bulmuşlardır..

Bunlar o zümredir ki, Allah-ü Taâlâ, şu cüm lesi ile onlara işaret etmiştir:

— «**İşte.. bunlar, yakın mekândan nida olunmuşlar**..» (50/41)

Bunlar, cihet yönü ile, tabiata bağlı şeylerden birine, yıldızlara ibadet edenlere benzemezler..

Hele putçular ve benzerleri gibi hiç değildirler.. Zira, putçuların durumuna şu âyetle işaret olunmuştur:

— «**Bunlara uzaktan nida olunur**...» (41/44)
Zira, bunların Hakka dönüşü, ancak ibadet et tikleri zuhur yönünden olmaktadır.. Sadece, ona o olduğu için ibadet ettiler, Hak bilerek değil.. Böyle olunca da onlara başka yönden bir zuhur olmadı..
İbadetlerine dayanak bildikleri bu durum ise., onlara göre uzaklığın taa, kendisidir..

Ancak... Ancak... esas konağa vardıktan sonra., uzaktan çağırılan da, yakından çağrılan da aynı olur"

Bunu anla; olur mu?

SENEVİYYE KISMINA GELELİM:

Bunlar, Yüce Allah'a zatı cihetinden ibadet et tiler. Zira, Allah-ü Taâlâ, bütün zıdları özünde top lar.. Hakka ait mertebeleri, halka ait mertebeleri şümulüne alır.

İki vasıfta, iki hükümle zuhur eyledi..

Dünya ve âhirette, iki sıfatla zuhur eyledi..

Hakka bağlı hakikate mensup olan, nurlarda zahir olandır..

Halka bağlı hakikate mensup olan da, zulmet ten ibarettir..

İşbu ilâhî sır icabıdır ki: Nura ve zulmete iba det ettiler.. Zira, bu ilâhî sır:'İki vasfı, iki zıddı, iki itibarı, iki hükmü camidir.. Onun bu cami oluş şeklini, nasıl istersen öyle söyle.. Nasıl dilersen öyle hükmeyle..

Çünkü Sübhan Allah, o dilediğin şeyi ve zıddı zatı ile camidir..

Hâsılı: Seneviyyeler, Yani: Puta ibadet eden ler, bu ilâhî latife icabı ona ibadet ettiler.. Bu iba det şekli de, Yüce Sübhanın zatı nasıl iktiza ediyor sa.. Öyle oldu..

Çünkü: Hak, olarak isimlendirilen odur.. Halk olarak isimlendirilen odur... Nur odur; keza zulmet- de.. AMMA MECUS..

Bunlar, Allah-ü Taala'ya AHADİYET yönü ile ibadet ettiler..

Şundan ki: Ahadiyet, bütün mertebeleri isim- leri ve sıfatları ifna eder.. Ateş de aynıdır..

O da, anasır arasında en çok güce sahip olan dır.. En üstünüdür.. Hizasına gelen bütün tabiî kuvvetleri yok eder..

Ona yaklaşan her tabiî kuvvet, mutlaka galip kuvveti ile ateşe çevrilir..

Ahadiyet de aynıdır. Ona mukabil duran İsim ve sıfat mutlaka onda" kaybolur.. Onda muzmahii olur..

İşte.. Onların ateşe ibadetleri, bu latife icabı dır.. O ateşin hakikati ise.. Allah-ü Taâlâ'dır..

Heyula zuhurundan önce, tabiat rükünlerinin 3 rüknüydü.. Ki bunlar: Ateş, hava, su ve toprak tır..

O heyula bu rükünlerinden hangisine isteseydi; o zaman girebilirdi..

Ancak, bu rükünlerden birinin suretini giy dikten sonra, artık o suretten scyunamaz.. Böyle bir şey onun için mümkün değildir.. Başka bir surete de artık giremez..

Vahidiyet gözünde, esma ve sıfatın durumu da aynıdır..

Bu esma ve sıfatlardan her birinin ikinci bir manası da vardır..

Meselâ: Mün'im, müntekimin kendisidir..

Ancak, isimler, ilâhî mertebelerde zuhura ge lince., o zaman her isim, iktiza ettiği hakikati ifa de eder..

İşte., o zaman, Mün'im müntekimin zıddı olur..;

Ateş ise., tabiat kuvvetlerinin sırasına göre, isimlerden vahidiyetin mazharıdır..

Ne zaman ki, Mecus ruhları, bu miskin kokusu nu aldı; başka koku almaktan yana nezleye tutul du; alamadı.

Ve., ateşe ibadet ettiler..

Amma, Vahid, Kahhar Allah'tan başkasına iba det etmediler..

DEHRİYE FASLINA GELİNCE..

Bunların ibadeti, Yüce Hakk'a hüviyeti yönü iledir..

Bu manaya işaret olarak, Resulüllah S.A. efendimiz şöyle buyurdu:

— " Dehre sövmeyiniz; zira dehr, o Allah'tır.."
Bu, onun hüviyetini ifade eder..

BERAHİME İSE..

Bunlar, mutlak yoldan. Allah'a ibadet ederler.. İbadetlerini ne nebi cihetinden yaparlar; ne de resul..

Bunlar derler ki:

— B u vücudda ne varsa o. Allah için mahluktur..

Bu sözleri ile onlar, bu varlıkta yüce Allah'ın vahdaniyetini ikrar ederler.. Ama, nebileri ve resulleri inkâr ederler..

Bunlar. kendilerini İbrahim evlâdı sanırlar..

Kendilerinin yanında bir Kitap olduğunu, bu kitabı da, İbrahim Halil a.s. kendiliğinden yazdı., diye anlatırlar..

- Kitap Rabbı katından geldi.. Demezler..

— O kitapta hakikatler anlatılır.. Beş cüzdür.. Bundan dört cüzü, herkesin okumasını mu bah sayarlar..

Beşinci cüzü ise., kendilerinden ancak bazı fertlere, okumayı mubah sayarlar.. Bunun sebebi ise., onun derinliğidir..

Onlar arasında bu beşinci cüzü okuyan meşhur olur..

Bunların netice yolu İslama çıkar.. Resulüllah S.A. efendimizin dinine girer..

Bu taife çoğunlukla Hind ülkesinde bulunur..

Orada, birtakım insanlar vardır ki; bunların kılığına girerler, BERAHİME olduklarını iddia ederler, ama bunlardan sayılmazlar..

Bunlar, BERAHİME arasında puta ibadetle tanınmıştır..

Halbuki, onlardan biri puta ibadet ettimi, kendilerine göre BERAHİME sayılmaz..

Hâsılı:

Yukarıda cins cins anlatılan zümreler, bu iba et şekillerini kendilerinden icad ettikleri için;

şekavetlerine sebep oldu..

İsterse, bu iş, onlan saadete götürsün..

Zira şekavet: Saadet zuhurundan evvel., onların sabit kıldıkları uzaklıktan başka bir şey de ğildir..

İşte.. şekavet bu manadır., anla..

İnsan-ı Kamil cilt 2 - Abdulkerim Ceyli, Üçdal Neşriyat, İst-1980

İnsanın Yüceliği ve Guénoniyen Batınilik Zübeyir Yetik

Tasavvuf'un üç vechesi (S.131 136)

" Tasavvuf konusunda ve dolayısıyla şu âna değin söylenmiş olanlar ve bundan sonra da söylenecekler çevresinde kimi "yanlış" değerlendirmeler yapmamak, "ya nılgı" türü yargılara saplanmamak için bir noktayı daha aydınlatmakta yarar vardır:

"Tasavvuf, belli bir anlam yükü taşıyan, belirli bir içeriği olan salt ve yalın bir kavram olarak alınmamalıdır. Onu böylesine yalın bir bağlamda almak, çünkü, tek yanlı bir bakış olacağı için, sonuçta, kimi kargaşa ve an laşmazlıklara, tartışmaların sürüp gitmesine yolaçacakür.

Tutarlı bir belirlemede bulunabilmek için, kesinlikle, bu ad ya da kavramı "olay", "olgu" ve "oluşum" bazlarında, ayrı ayrı, irdelemek gerekecektir. Göründü/görünüş olarak tasavvuf.. Gerçekliğiyle/durum olarak tasavvuf.. Ve, gelişimi içerisinde, süreç olarak tasavvuf.. Bunlardan her biri, tümü birden "tasavvuf diye anılsa da, bilinse de, her biri diğerinden ayrı bir özellik belirtir ve olayın ele alınışı sırasında bunu göz önünde bulundurmak kimi karmaşa ve kamaşmaları önler; daha sağlıklı bir yönelim için gerekli aydınlık ve sınırlamaları, bakış açısında ihtiyaç duyulan tutarlılığı sağlar.

"Olay olarak tasavvuf, bir göründü, bir görüntü, bir görünüştür. Bilindiği gibi, görünüşler, olaya bakan kimselerin yorumlarıyla büyük ölçüde bağımlıdır.
Görü ş, olayla ilgilenen kimsedeki değer yargılarına ve yerleşik sanılara, kanılara göre biçimlenir.

İslâm âleminde, hemen herkes denilebilecek ölçüde büyük bir çoğunluk, çocukluk yıllarından başlayarak "şeriat tarikat hakikat" vurgusunu işite işite yetişir. "Tarikat" in ve dolayısıyla "tasavvufun günübirlik dinden, şeriattan daha ileri düzeyde bir "dindarlık" olduğunu kabule hazırlayıcı bir "iklim"in çok ustaca bir biçimde oluşturulmuş olmasıdır, buna yol açan. Veli menkıbeleri, türbe ziyaretleri, rüyalar, kimi psikolojik anlatılar, şunlar ve bunlarla kurulmuş, geliştirilmiş ve besleneduran bir iklim..

Daha "üst" bir katmanda görünmek isteyenlerin "tasavvuf! hikmet"ten söz etmeleri, "ehl i tarik" kimsele rin düz müslümanlar karşısındaki tafraları, eksik ve yanlışlarının bilincinde olan müslümanlann bu eziklik içinde yakalayamadığı "tamamiyet"in özlemiyle "acaba tarikat mı?" diye düşünürken diğerlerinin tafrası karşısında "ben kim, tarikat kim?" türü ikinci bir "eziklik"e yuvarlanmaları, özellikle de binlerce kimbilir belki de onbinlerce yıllık bir

"birikim"in desteğinde "insan psikolojisi" ve etkileme yöntemlerini iyi bilen "dai/çağırıcı" kimlikli propagandistlerin çabalan da anılan "iklim"e katılınca, "düz müslüman"ın gözünde, tarikat ve dolayısıyla tasavvuf, çok önemli, erişilemez, dil uzatılamaz, imrenilmesi gereken, en azından saygı duyulacak bir "kurum" konumuna gelmektedir.

İşte, "tasavvuf" bir "olay" olarak, bir "görüngü" olarak, budun Dinine daha iyi sarılma yöntemi.. Ustaca ser gilenen bir tablonun çekici görüntüsü...

"Olgu olarak tasavvuf ise, kesinlikle, bu görülenden ya da sanılandan çok daha farklıdır, İslâm'ı daha iyi yaşayabilmek, kötülüklerden uzak kalabilmek, Allah rızası na çok daha fazla yaklaşabilmek gibi amaçlarla, zahid ve muttaki kimlikler edinmek üzere şu ya da bu tarikatta bulunanlardan hiçbirine herhangi bir inancı isnat etmek sizin ve hiçbirinin dinsel duyarlılığına gölge düşürmeksizin ve hiç kimsenin inanç ve ibadetleri konusunda yargı da bulunmaksızın hemen belirtelim ki, "tasavvuf, adına "islâm Tasavvufu" da deniliyor olsa, Allah'ı "tevhid" biçiminden "Kitab"a bakış tarzına, Peygambere/peygamberlere iman konusundan "ahiret" anlayışına varıncaya dek her bakımdan ve her alanda ve her yönüyle Hazreti Muhammed'in getirdiği islâm'dan daha başka bir "İslâm"dır. Ve, bu başkalık "varlık"a yönelik bakıştan, "bilgi"ye ilişkin değerlendirmeye dek her alanda gözlemlen mekte; hatta, "ibadet" anlayışına kadar uzanmaktadır. Nitekim, ileride, yer yer ve zaman zaman bu farklılıklar, "karşıt" denilebilecek boyutlara varan bu farklılıklar vurgulanacaktır. "Olgu olarak tasavvuf, yani, tasavvu fun gerçeği, özü, "has oda"dakilerin taşıdığı iman, "ketumiyet" sebebiyle ve "anlatılsa da anlamağa takat getire mezler" gibisinden bahanelerle gizlenen temel inançlarla biçimlenen sistem, bu... Kendi deyimleriyle, açıklandı ğında taşlanmalarını gerektirecek ilke ve düşünceler, bunlara olan iman.. Ve, gerçekte, "insanlığın ortak mirası"... Üzerine "peygamber varisi" yazılmış bayrağı ellerinde sallayıp durmalarına karşın, "velayet"i "nübüvet"ten üstün sayıcı bir anlayışla "velayet" sahibi olduklarını öne süren bu kimseler, evet, gerçekte "peygamber varisi" değil de, "insanlığın ortak mirası"nın varisleri. "Olgu olarak tasavvuf, işte, böyle.

Aşamalar:

"Oluşum olarak tasavvufa gelince... Tasavvuf bağlılarınca "ilk sûfiler" olarak tanıtılan müslümanların hayır lıları, gerçekte ve gerçek bir süreç bağlamında bir oluşum zincirinin ilk halkaları olmadıktan halde böyle gös terilip, tüm müslümanların imrendiği ve öykündüğü kimlikler olarak, "tasavvuf propagandacılığı bağlamında birer "ökse", "tasavvufu savunma ve aklandırma doğrultusunda ise "sığınak" olarak işlevlendirilen bir konumda değerlendirilmişlerdir. Oysa, bu hayırlı kimselere yönelik bu tutumları, gerçek anlamda içten ve sadık bir "izleyicilik" değil, starateji ve taktik gereği başvurulan bir sahiplenmedir.

Nitekim, "'sûfiler"in yaptıkları ilk iş, bu "izlerince" gittiklerini öne sürdükleri kimselerin davranış biçimlerini çarpıtarak benimsemek ve anlatmak olmuştur. Onların günübirlik yaşamda uyguladıkları Kur'an ve Sünnet'e da yalı ölçüler, "sûfiler" eliyle yorumlanarak, farklı içerikli bir yapıya oturtulmuştur. Bu, "tasavvufun oluşumu doğrultusundaki birinci aşamadır ve bu aşamadaki yorumlardır ki, Kur'anî kavramlar çift anlamlı bir görünüşe büründürülmüş; Kur'an ı Kerim'de ya da Hadislerde geçiyor olmasından ötürü hiç kimsenin karşı çıkmayacağı, tersine, dört elle sarılacağı "kelime"ler bu yanıyla "ökse", gibi kullanılmış ve yakalananlara da aynı kelimeye yük lenmiş daha yeni anlamlar "ilkah edilerek/aşılanarak" insanlar birer ikişer dönüşüme uğratılmıştır. Bir ağaca bir başkasından getirilen çubuğun aşılanması gibi.. Gövde aynı olsa da, işte, ağaç, aşılanan çubuğa göre meyve verecektir. Ve, nitekim, islâm gövdesine "yorumlar" ve "yorumlama"larla yapılan aşı sonunda, o gövdeden "insanlığın ortak mirası"nın

meyveleri fışkırmağa başlamış tır. Bu meyveler, kesinlikle İslâm'ın değildir ve "oluşum olarak tasavvuf bağlamında ilk başkalaşım bu noktada, böylece başlamıştır. Bu olayı, biz, İslam'ın diğer inançları tasfiye ederek özümlemesi diye alamayız; bu yöndeki düşünceleri doğru sayamayız, çünkü, gövde islâm'ın olsa da meyve onun değildir ve Muhammed Ümmeti, Muhammedi olmayan meyvelerden gıda almağa, beslen meğe başlamıştır. Bu tutum, "izince gitmek" değil, belki kendi verimlerini bir başkasının açmış bulunduğu kanal dan yararlanarak diğer insanlara ulaştırma eylemidir ve bu durumda da izleyicilikten çok "kullanıcılık" söz konusu edilebilir.

Oluşum olarak tasavvufun oluşma sürecinin ilk basamağındaki "yorumlama"nın hemen ardından "kavramlaştırma" diye adlandırılması mümkün bir aşamaya girilmiştir. Aradaki fark şuradadır ki, ilkinde İslâm'ın günü birlik yaşama ilişkin ölçüleri yorumlarla yeni anlamlara kaydırılıp, beyinler bu doğrultuda koşullandırılmışken, ikinci aşamada, bu koşullandırılmış beyinler artık kabule hazır bulundukları kimi yeni kavramların kapısına iletilmişlerdir. "İnsanlığın ortak mirası" inanç ve düşünceleri kendi minderinde, İslâm adına, yenmeğe soyunmak gibi çok iyi niyetlerle ayağa kalkan Kelâm'ın da, savaşın sırasında, onların yöntemlerini kullana kullana dolaylı bir katılımda bulunduğu "felsefe"yle tanışık duruma gelmiş bir ortamda, bu iletilme işi, evet, doğrudan doğruya "felsefe"nin gündemlere alınmasıyla gerçekleştirilmişti. Çok geçmeden, "tasavvuf, kendi sorunsallarını felsefi" bir düzlemde ortaya koymağa başlamıştı. Artık; ruh, nefis, mana, madde, yaratıcı, yaratılış, varlık, yokluk, birlik, çokluk, evvel, âhir, kıdem, beka, fena, bilgi, vahiy, marifet, zaman, mekân, irade, eylem, durum, tutum, hatta: iman, küfür, günah, sevap, helâl, haram, mübah, mekruh, haliyle: farz, vacip, sünnet, en temelde de: zahir, bâtın gibi akla gelen ve gelmeyen bütün kavramlar "felsefenin aydınlığı"nda tartışılıyor, sonuçlandırılıyor, benimseniyor ve bu yolla da yeni bir "kavramlaştırma" yapılarak yeni yeni kavramlar Müslüman beyinlere, ruhlara, gönüllere, zihinlere işleniyordu.

Bu yeni yöntem hem uzun bir eğitimi, hem de tepki almamak için "gizli"liği gerektiriyordu. "Avamın kavrayamayacağı gerçekler"! kuşatma sevdasına düşenler, işte, andığımız bu "gereklilik"ten ötürü "özel" eğitime alını yor, bir yerlerden alınıp bir yerlere götürülme süreci ola rak gözlenen bu eğitim sırasında da, kavram ve yorumları benimsenen kesimin eğitim yöntemlerine de başvurul uyor ve böylece, "öğretmenler" birer "mürşid", "öğrenciler" birer "talip/mürid", "eğitim süreci" de "seyr i sülük" oluyordu. Kemâl noktasını Suhreverdî'nin "işrak" felsefesinde tutan "birden bire ve doğrudan doğruya aydınlanarak gerçeği bilme" eğilim ve yöntemi bu "seyr i sülük" sürecini oldukça karmaşık ve zorlu bir disipline dönüştürüyordu. Yola giren herkes Kur'an ı Kerim'de aranması gereken gerçeği ve gerçekliği, biraz daha fazla sını da dilemiş olarak, "seyr i sülük" yöntemleriyle "doğrudan doğruya" bulma, ele geçirme, "keşf' etme amacıy la didinirken, bu arada, "dayanışma" ya yönelik bir "örgü tlenme" de kendini gösteriyordu: Tarikatler.

Kur'an İslam'ının yerine "Tasavvuf İslam'ı oturtulmuştur." (S.141 143)

"**Kur'an İslâmı"nın yerine "Tasavvuf İslâmı" oturtulmuştur**. "

Muhasibi ve Cüneyd gibi isimlerle başlayıp, Serrac ve Kelabazi gibi kişilerle süren, Kuşeyrî ve Gazali gibi kimselerce geliştirilen, Şeyh'ül Irak Şeha beddin Suhreverdi ve Müceddid i Elf i Sanî Ahmed Serhendî gibi adlar eliyle de bir "öğreti"ye dönüştürülen " onarım" doğrultusudur. Kimi zaman törpüleme, kimi zaman gerekçelendirme, kimi zaman tevil etme, kimi zaman dengeleme biçiminde gerçekleştirilen bu "onarım", "başkalaşım" sürecinin

"islâm'ı başkalaştırma"ya koşut yürüyen bu "islâm'da başkalaşma"ya yolaçıcı kolu, ger çekten de, oldukça ilginç bir serüven yaşamıştır. Bu doğrultudakiler islâm'ın "sufiler"den yediği darbeler üzerine, sözümona, bu darbelerin açtığı yaralan onamağa çalışır larken, gerçekte, "tasavvufu onarmışlar; İslâm'ın savunmasını yapıyor çabaları içindeyken, bu çabalarıyla, hep, yine mutasavvıflara sarılabilecekleri gerekçeler, dayanabilecekleri dayanaklar, tutunabilecekleri tutamaklar, öne sürebilecekleri kanıtlar sağlamışlardır. Çünkü, bunlar islâm ile Tasavvufun her toslaşmasında, islâm'ın yara aldığım gördükçe, tutup da o yarayı savsaklanmış kimi ölçüleri diriltip onunla saracaklarına, hep, tokuşma sıra sında islâm'da yara açan Tasavvuf sivriliklerine bakmışlar, İslâm'ın o yanının noksanlığından ötürü yara aldığını sanmışlar ve islâm'ı sözüm ona yeni bir donanıma kavuşturmak için Tasavvufun o yanını alıp, hemencecik, İslâm'a yamama cihetine gitmişlerdir. Elbette, yama olarak getirilen parçanın İslâm'ın bünyesince dışlanmamasını, yamanın tutmasını sağlamak için de, islâm'ın ölçüle rini tevillerle "macun" yapıp, böylece elde ettikleri karışımı sündüre sündüre yamama işini gerçekleştirmişlerdir. Buysa, bir yandan, Tasavvufu kimi kavram ve kuramlarının İslâm'a eklenmesi, diğer yandan da o sivriliklerin "ilsak"ını sağlayan "macun"un dönüp dolaşıp Tasavvufu aklayıcı bir gerekçe olarak kullanılması ve dolayısıyla bu "öğreti"nin aklanması sonucunu verir olmuştur. Bu; tasavvufun kimi kavram, kuram ve yöntemleriyle "sağaltım" yapılmak istendiğine göre, gerçekte, bilincinde olmaksızın da olsa İslâm'ı eksik ve yetersiz görüyor olma anlamını taşır. Oysa, Yüce Allah'ın "tamamladım" dediği, seçtiğini bildirdiği bir "din"de eksiklik varmışcasına "tamamlama" işine kalkışmak, tek kelimeyle, abesle iştigaldir...

Yukarıda "yamama" benzetmesi yapmış olmamıza karşın, olay, gerçekte bir "işgal" olayıdır ve İslâm'da baş kalaşma da, işte, bu "işgal"in sonunda ortaya çıkmıştır. Şöyle:

"İslâm'ı başkalaştırma" sürecini yürütenler olarak işlevlenen birinci kolun güdücüleri eliyle getirilen, üreti len, türetilen herhangi bir kavram, bir kuram ya da bir yöntemin, birden, İslâm'a özgü alan içinde kol gezdiği görülmüştür; görülünce, görüldüğünde... Ne pahasına olursa olsun bunun İslâm'la bağdaşır yanı olmadığını belirterek, onu tardetmek ve gezdiği yerleri de dezenfektanlarla temizlemek gerekirken, buna güç yettirilemeyince, "İslâm'da başkalaşma"ya yol açan diğer koldakilerce Ayet ve Hadis'lerin tevili ile ona bir İslâm elbisesi giydi rilmek istenmiştir. Elbisenin giyene uydurulması için de, elbette, daraltma, genişletme, kısaltma, uzatma, kesimini değiştirme gibi yollara başvurulmuş; böylece rengi tutsa da biçimi uymayan bir giysi ile o kavram, kuram ya da yöntem, sözüm ona, İslâmîleştirilmiştir... Bir, iki, üç, dört, beş, onbeş, yüzbeş, binbeş... Derken, birden bire islâm'a özgü alanın bu tip giysiler içindeki kimselerce işgal edilmiş bulunduğu bir durum ortaya çıkmıştır. Bu ga ı rip elbise içindekilerin yürüyüşü, oturuşu, kalkışı, bakışı, susu ve busu başka olsa da, hatta elbisenin kesimi değiş ik bulunsa da giyilenin rengi "İslâmlaştınlmıştır" ya, öyleyse, iş bitmiş; sorun kalmamıştır. Ama, gerçekteyse, işte, o elbiseyi giymekle birlikte kendi asal kimliklerinden ödün vermeyenlerin sayısı arttıkça ve kimi müslü manlar da, elbisenin rengine aldanıp, İslâm sanarak ve sayarak, onlar gibi davranmağa başladıkça, "işgal" olayı tamamiyetine ermiştir. Tasavvufa, adını andığımız kişi lerce, yavaş yavaş, islâm'ın rengini taşıyan, ama, biçim de ve kesimde Islama uymayan elbiseler giydirildikçe, islâm'ın alanının "işgal" altına düşmesi ile birlikte "baş kalaştırmacı"lara da bu alanda dilediğince at oynatabile çekleri bir zemin oluşmuştur. Tasavvufu Kur'an'ın ve Sünnet'in dairesi içine sokmak isteyenlerin oluşturduğu bu kolun çabaları, işte, sonuçta "tasavvufun işgali altında" bir durumun ortaya çıkmasına; böylece, "islâm'da başkalaşma"ya yol açmıştır.

Tıpkı, gayrimüslim kadınlarla evlenme durumunda veya alışkanlığında olan bir köy halkının, dindarlıkların dan ötürü onları o halleriyle nikahlamak istemeyip de, adlarını değiştirttirip, "kelime i şehadet"i okutturarak kadınları "İslâmlaştırdıktan sonra" evlenmeleri ve bir gün

gözlerini açtıklarında da, yeni kuşaklardan ötürü, köyde ki "müslüman isimler" ve "anlamı silinmiş kelime i şehadet" dışında herşeyin müslümanlıktan uzaklaşmış bulun duğunu görmeleri gibi; o da, görebilir, farkedebilirlerse...

Kemale eriş(S.146 153)

Hiçkimse yukarıdaki şu yargıyı saçma göremez, gösteremez; tutarsızlıkla "malûl" de sayamaz. Hatta, "aşın" bile bulamaz.

Şundan ki: Herhangi bir "şey", bir süreç sonucu oluş muşsa, o şey, sürecin herhangi bir noktasındaki durumuna göre değil, vardığı son yere, aldığı son biçime, ulaştığı "kemâlat'ına göre değerlendirilir. Diyelim ki, bir ağaç bildiğimiz "kırmızı elma" yemişini vermişse, o, odur. Elmayı o durumuyla değerlendirmek, elmaya ilişkin yargıyı o durumuna bakarak vermek gerekir. Tutup da, "efen dim, iki buçuk ay önceki duruma, tomurcuğa, çiçeğe bakılırsa, o çiçeğin durumu göz önüne alınırsa, bu elmaya kırmızı elma diyemeyiz; kırmızı elma demek yanlıştır; çünkü, o günkü durumuna göre, bu elmanın golden tü ründen olması gerekiyor, bu elmayı golden elma sayacağız, öyle sayılması daha hakçadır" diyen biri çıkarsa, bu na güleriz. Çünkü, elma, "kemâl" bulmuş haliyle ortada durmaktadır. Onu açıklamak için ikibuçuk ay önceki çiçeğinin durumuna başvurmak "saçma" olur. Ya da, işte, Oğuz Türkleri Anadolu'dadır. Bu tartışmasız bir gerçek tir. Buna rağmen, birisi çıkar da, "efendim, binikiyüz yıl önce bu Türkler Horasan havalisinde idi; bu yüzden Oğuz Türkler'inin nerede olduğunu anlamak için, onların oturduğu yeri öğrenmek için ille de o günkü duruma bakacağız, olayın gerçeği bugünde değil de o gündedir" di yecek olursa, kahkaha atarız. Çünkü, bu Türkler, bugüne göre, işte, Anadolu'dadır. Durum tesbiti için başkaca bir geriye bakışa gerek yoktur. Olsa olsa, "buraya nasıl gelmişlerdir?"in yanıtı için böyle bir bakış söz konusu olabi lir.

İşte, bunun gibi, "tasavvuf denilen süreç, nerelerden ve kimlerden ve nasıl gelmiş, geçmiş, gelişmiş olursa ol sun, kendi gerçeğini "öğreti" ye dönüştüğü ânda bulmuş ve öylece "kemâl"e ermiştir. Buysa, Muhyiddin Arabi ile gerçekleşmiştir. Şimdi, hiç kimse, tutup da, "tasavvuf o degildir de, Gazali'ninkidir, Serrac'ınkidir, Cüneyd'inki dir, Ebi Talip Mekki'ninkidir" diyemez. Çünkü, bunlar ve benzerleri "oluşum olarak tasavvuf sürecinde, yalnız ca birer aşamadırlar. Sürece katılımda bulunmuşlar, ama, ona "nihaî/soncul" biçimini vermemişlerdir, vereme mişlerdir. Ve, öğreti Muhyiddin Arabi elinde biçimlendi ği, son biçimini aldığı için de, elbette, onunla ilgili yargı, İbni Arabi'ye göre verilecek demektir. Evet, "tasavvuf olgusu"na ilişkin değerlendirme, doğal olarak, Muhyid din Arabi'nin olgunlaştırmış bulunduğu yapısına göre olacaktır.

Nitekim, günümüzde, Muhyiddin Arabi'nin öğretisi nin "alamet i farikası" olan "vahdeti vücud" inancının bütün "tasavvuf ekolleri"nce, tarikatların tamamı tarafından benimsenmiş olduğunu; bu yorumu ya da kuramı içine sindiremeyenlerin bile "hayır" diyecekken, kimi "te vil"ler yoluna gittiğini ve sonuçta onu reddetmediklerini, hele de, getirmiş bulunduğu "vahdet i şuhud" görüşüyle sözümona Ibni Arabi'nin bu kuramını çürüttüğünü ya da düzelttiğini öne sürdükleri imam Rabbani lakablı Ahmed Serhendî'nin izleyicilerinin bile, onun tarikatında bulunanların bile, Muhyiddin Arabî'siz bırakın, düşüne mediklerini yiyip içemediklerini, bakıp göremediklerini anımsayacak olursak, "tasavvufun "bu" olduğu daha bir açıklıkla görülecektir.

Buna karşın, birileri çıkıp da, "hayır efendim, tasavvuf bence şudur; tasavvufun gerçek olanı,

şu dönemdeki ve şunun kitabındaki gibidir" anlamında birşeyler diyecek olsa, bu durumda üç olasılık sözkonusudur. Sözün sahibi ya sağlıksızdır, ya bilgisizdir ya da maksatlıdır.

Ya sağlıksızdır diyoruz, çünkü, birşeyin gerçeği durup dururken, o şeyi kendi sanısındakine benzer biçimde algılamak, varsayımda bulunur gibi varsayımında bulunmak, kesinlikle sağlıklı olmayan ruhsal bir tutumdur. Biz, şöy le ya da böyle kuruyoruz diye, tasavvuf, bizim o kurduğumuz gibi olmaz; ne ise, işte odur ve olduğu gibi de gö rülmesi gerekir.

Ya bilgisizdir diyoruz, çünkü, şu çok bilinen Hint öyküsündeki gibi filin belli bir yerini tutup da, tuttuğu yere göre, fil için, hortum, direk, kumaş gibi benzetmeler yapan kimse örneği filin bütününün bilgisinden yoksundur. Tutarlı bir değerlendirme yapabilmek için, kesinlikle, bu yoksun bulunduğu "bilgi"nin bütününü edinmek zorun dadır. Belli bir noktada kalmayıp, olayın bütün geçmiş ve geleceğini ve özellikle de kemâl halini öğrenmek.. Üstelik, bunu yaparken de, tasavvufu, sözüm ona, islâm dairesine sokmağa çalışan Gazali ve Herevi gibi kimse lerin zorlamalı açıklamalarıyla değil de, tasavvufu geliştiren, onun oluşmasına katkıda bulunan Atlar gibi, Irakî gibi, Konevî gibi kimselerin geliştirdiği çizgiyi izleyerek olayı öğrenmek durumuyla karşı karşıyadır. Bu yolla bilgisizlik giderilirse, görülecektir, "oluşum olarak tasav vufun ucu, kesinlikle, tâ başlarda vurguladığımız "olgu olarak tasavvufa çıkmakta ve bunun da islâm'la bağdaş maz ve uyuşmaz bir öğreti olduğu kesinlik kazanmaktadır.

"Ya da maksatlıdır" diyoruz, çünkü, tasavvuf öğretisi ni, daha doğrusu islâm tarihinde ve aleminde "tasavvuf" adıyla bilinegelen "kadim gelenekler"in ürünü "öğreti"yi yaymak isteyenler, tâilk insan toplumlarından bu yana, kendi gerçeklerini gizlemek yolunu tutmuşlardır, insanıma göre ve yöneldikleri kimseleri kendilerine çekecek oranda ve doğrultuda bir "açıklama" yapıp, böylece aralarına katılan kimseleri milim milim yürüterek, "sır" ha indeki asıl öğretilerini aşıladıkları, bu işde "aşama"yı hep gözönünde tuttukları bilinen bir gerçektir. Bu, Mısır'da da böyle olmuştur, Babil'de de... iran'da da böyle olmuştur, Yunan'da da... Hıristiyanlıkta'da böyle olmuş tur, müslümanlar arasında da.. Yahudilikte'de böyle ol muştur, Masonluk'ta da.. Büyücülükte de böyle olmuş tur, astroloji'de de.. İhvan'us Safa'da da böyle olmuştur, "Gül Kardeşler" şövalyeliğinde de.. Sayın sayabildiğiniz kadar.. Hep, böyle... Yaşanılan zaman ve toplumdaki en geçerli ve beğenilir bir "tutum"u yem olarak atacaksınız, ilgilenenlere yanaşacaksınız, bir tartımdan geçirip hangi noktadan yakalayacağınızı belirleyeceksiniz, sonra da ürkmeyeceği bir düşünceyi "esas" gösterip, aranıza alacak ve alıştıra alıştıra öğretinizin tamamını "talip"in bey nine işleyecek, gönlüne kazıyacaksınız... Genel yöntem bu olduğu için, işte, "tasavvufu gerçekliği içinde değil de, ürkütmeyecek, hatta imrenilecek söz, tavır ve kişileri öne sürerek, onlarla özdeşleştirerek tanıtmak, ancak, maksatlı bir tutumdur. Bir stratejidir, bir taktiktir...

Gizlilik, burada bir kez daha belirtmemiz gerekir ki, "öğreti"nin özü ve içerik bütünüyle birlikte "adı"nı da kapsamış; özellikle bu "ad" zaman ve zemine göre sürekli değiştirilerek sonrakinin bir öncekiyle aynı şey ol duğu gerçeği gözlerden kaçırılmıştır. Bu değişikliğe, hep, "çağdaş" kavramları kullanma yoluyla "anlatım ye niliği" de eşlik ettirilip, buna bir de ayrıntıdaki kimi fark lı görüntüler de eklenince, işte, "öğreti", çeşitli adlar ve görünüşler altında, ama özünde, ilkelerinde, kuramında, sisteminde ve yönteminde, asal inançları ve temel düşün celerinde "sabit ber kadem" bir durumda sürüp gitmiş, bugünlere gelmiştir.

Görüldüğü üzere, hiç kimsenin kendince bir "tasav vuf öne sürmesi ya da şu veya bu kişinin düşünce ve görüşlerine dayanıp da, "benim tasavvuf anlayışım şudur; tasavvuf işte budur" diyebilmesi mümkün değildir. Hele de, yukarıda da değinildiği üzere tarikatların tümü İbni

Arabi sonrasında ve zaman içinde ona "ittiba" et mişken ve zikir, terbiye gibi kimi yöntem farklılıkları, hiçbir zaman, özde ve asılda, kuram ve sistemde "fark" sayılamayacakken... Hala tutup da, "gerçek tasavvuf ya ı da tasavvufun gerçeği, kendi maksad ve iradesini Yüce Allah'ın maksad ve iradesinde fani kılan vahdet i kusud' lehlinin yoludur ve bizim de yolumuz böyledir" deyip, kimi adları sıralamanın.. Ya da, benzeri bir tutumla, "ger çek tasavvuf ya da tasavvufun gerçeği, Allah'tan gayri olan şeylerden vazgeçerek, herşeyi O'nda görmeği hak bilen 'vahdet i şühud' ehlinin yoludur ve bizim yolumuz da budur" deyip, bu kez de başkaca isimleri sayıp dök menin pek anlamı olmasa gerektir. Çünkü, bu anılan "kavramlar" bir yanıyla "oluşum olarak tasavvuf süreci içinde, en sonunda, "vahdet i vücud"a varan birer aşama öbür yanıyla da "seyr ü sülük" sırasında "varılan" birer "vuslat" basamağıdır ve en üstteki basamak, yine, "fena fı'1 kusud", "fena fı'l şühud"un ardından "fena fi'1 vücud olmaktadır. Evet; "velayet nübüvetten üstündür" diye "Hatem ül Evliya" Muhyiddin Arabi'nin "öğreti"si bir yanda, "Hatem ül Enbiya" Muhammed Arabi'nin "öğreti"si öbür yandadır ve üstelik, ötekiler, "velayet nübüv vetten üstündür" diyen "imam"larının inancı uyarınca; kendilerinde bulunanın, berikilerde olandan daha "üstün olduğunu da sürekli haykırmaktadırlar.

Elbet, İbni Arabi'nin Hazreti Muhammed'in peygam berliğini inkâr gibi bir durumu, kesinlikle, yoktur; hatta diğerlerininkini de.. Mani'nin Hazreti Musa'yı peygam berlerden biri olarak saymayışı gibisinden istisnalar bir yanda tutulursa, gerçekte, zamanlar boyunca "mistik, hermetik, sabii, gnostik" adlarından hangisini seçerseniz seçin, hatta burada anılmayan hangi isimlerini kullanmış olursanız olun, onlardan hiçbirinin herhangi bir peygam beri inkârları, "hayır, bu, yüce ve seçilmiş bir kimse de ğildir; edip eylediğinin de nübüvvetle ilişkisi yoktur" de meleri de sözkonusu edilemez. Nitekim, gerek gnostikler ve gerekse Mitra inancının bağlıları Hıristiyanlarla kıya sıya savaşırlqarken, onlara, "İsa pergamber değildir" de memişlerdir de, "din'in hakikati bizdedir; siz onun peygamberliğine inanmağı sürdürün, ama, hakikate varmak için bizim yolumuzu izleyin" diyedurmuşlardır. Kaldı ki, anımsanırsa, inançlarının oluşturucusu olan kimseyi de "İdris"le özdeşleştirmek savında bulunmuş; böylece inançlarını yine bir peygamber olan Hazreti tdris'e da yandırmağa kalkışmış, öylece gösteregelmişlerdir. Çün kü, onlar, herşeye ve herkese "ruhaniyet" bağlamında yaklaştıkları için, "peygamberlerin ruhaniyet"lerinden de çıkar sağlayıcı bir yararlanma içinde bulunmaktan diriğ etmemişlerdir.

Ne var ki, herşeye karşın, "nübüvvet velayetten üs tün" olduğu cihetle bir "Nebi'nin/Habergetirici'nin" getirdiği haberlere uymaktan ise, "velayetlerine/dostlukları na" binaen Yüce Allah'la doğrudan bağlantı kurup, bu yolla bilgilenerek, bu bilgilerinin gereği bir iman ve ya şamı, evet, "başkaları" eliyle gönderilmiş bulunan "Haber"den yeğ ve üstün göregelmiş; bunun uyarınca bir iman üzere bulunmağı seçmişlerdir.

Bu durumda, Elçiler, onlar için ve onlar bakımından bir "yol gösterici" değil, Yüce Allah'ın kendileriyle bağlantı kurmuş bulunduğu birer "seçkin ruhaniyet"tir. Ve, üstelik, Elçi'ler ile ilişkinin Yüce Allah tarafından kurul masına karşın, kendilerinin Yüce Allah ile olan ilişkileri bizzat kendileri tarafından kurulmaktadır. Velayetin nü büvvete üstünlüğü de bundandır, buradadır.

"İbni Arabî konusunda uzman"hğı herkesçe bilinen E.A. Affifi'nin "İslâm Düşüncesi Tarihi" başlıklı ansiklo pediye "Şeyh'ül Ekber"în fazlaca hırpalanmamasına bü yük özen göstererek yazdığı "İbni Arabî" bölümündeki belirlemeleri, oldukça ilgi çekicidir. Ona göre, Ibni Arabî, islâm kadar kendi deneyiminin verimi olan öğreti sine ve kendi öğretisi ölçüsünde de islâm'a inanmaktadır. "Eşit derecede"... Bu yüzden, İbni Arabi'nin bir gözü içerdiği tüm ögeleriyle

birlikte "vahdet i vücud" öğreti sinde, diğer gözü de islâm'dadır ve gözleri bu ikisi ara sında gidip gelmektedir. Bunun gereği ya da sonucu ola rak da, o, "gerçeğin nidüğü"ne ilişkin "vahdet i vücud" kuramı ile islâm'ın tek tanrıcılık inancını uzlaştırma gibi bir sorunla uğraşırken, her iki "öğreti"ye de eşit derecede "itibar" göstermekte; bunun sonucu olarak da, "İslâm'ın Allah'ının herşeyin özü ve nihaî zemini olan 'bir' ile aynı olduğu" görüşünde hiçbir çelişki görmemektedir.

Affifi'nin Ibni Arabî tarafından böyle bir "çelişki"nin görülmemiş olduğunu önesürmesine karşın, İbni Arabî, ikisi arasında "çelişki" görmemiş olsa bile, "ayrılık" ol düğünü belirlemiş ve bu ayrılığı da "felsefe"yi "Hermes'in/İdris Peygamber"in yasası sayıp, "Hazreti Muhammed'in yasası" gereği inançtan farklı olduğunu açık ça vurgulayarak belirtmiştir. Ve, nitekim, Affifi'nin de belirtmiş olduğu "İbn Arabi, İslâm'ı, pozitif bir dinden mistik bir dine dönüştürmüştür" gerçeği, işte, Hazreti Muhammed'in getirmiş bulunduğu yasalar yerine Hermes'in yasalarına uygun bir inancı geliştirmiş olmasının sonucudur.

Ve, Muhyiddin Arabi'nin bu "İslâm'ı pozitif bir din den mistik bir dine dönüştürmesi" olayını daha iyi belir lemek ve kavramak için, kimi geriye dönüşleri ve yinelemelerde bulunmağı gerektirse de, Hermes'e bir kez daha göz atacağız. Hermes'e, Hermetizm'e ve Hermetik İllâhiyat'a... Çünkü, ancak bu yolladır ki, hem İbni Arabî, hem onun dini, hem islâm'ın başkalaşımı ve hem de "yüceliş öğretileri" ve bu bağlamda da "islâm Tasavvufu" yahut salt tasavvuf çevresinde sağlıklı bir irdelemenin zemini elde edilmiş olacaktır.
İnsanın Yüceliği ve Guénoniyen Batınilik Zübeyir Yetik, Fikir yayınları, 1.Baskı, İst 1992

Tasavvufi ve Tarikatlarla İlgili Fetvalar - Ömer Ziyauddin Dağistani

Ömer Ziyauddin'in Allah'a iftirası ve bir şirk örneği (S.171-173)

[glow=red,2,300] Velîler ve tasarruf [/glow]

SORU:

Büyük peygamberlerin veya evliyâyı kiramın ma'nevî ve ruhanî tasarrufları, aynı anda muhtelif bölgelerde bulunan ayrı ayrı şahıslara yine ayrı ayrı şekillerde tezahür edebilir mi?

CEVAP:

Bunların hepsi de vâkî ve sabittir.

İki âlemde tasarruf ehlidir rûh-ı velî..

Deme kim bu mürdedir, bunda nice derman ola!
Ruh, şemşîr-i gıdadır ten, ğılâf olmuş ona
Dahi a'lâ kâr eder bir tîğ kim üryan ola.
(Müftî-i's-sakaleyn Kemal Paşal)

«O (kadın) andolsun ona niyeti kurmuştu. Eğer Rabb'ının burhanını görmemiş olsaydı (belki Yûsuf da) onu kasdetmiş gitmişti. İşte biz ondan fenalığı ve fuhşu bertaraf edelim diye böyle (burhan) gönder* dik. Çünkü o, (tâatda) ihlâsa erdirilmiş kullarımız dandı.» (Yûsuf (12), 24) âyet-i ker'besindeki burhanı, müfessirlerin çoğu Hz. Ya'kub'un oğlu üstündeki ta* sarrufu ve O'nun imdadına yetişmesi şeklinde açıkla* mışlardır ve şöyle demişlerdir:

Hz. Ya'kub aleyhisselâm elini uzatarak Hz. Yûsuf aleyhisselâm'a gözüktü ve eliyle göğsüne vurdu. Böylece Yûsuf'un şehveti dindi ve kadına yaklaşmadı. Eğer Cenâb-ı Hakk'ın bu delilini görmeseydi, Yûsuf'un münâsebette bulunma ihtimâli vardı. Buna işâreten âyette geçen «Levlâ»'nın cevâbı olan «le-câme'a» hazfedilmiştir. (Keşşaf Tefsiri)

Bir velînin velayeti ve kendini her ân Allah'a yakın hissetme hâli sürekli olarak gerçekleştiği takdirde, onun muhtelif şekillerde tasavvur edilmesi mümkün*dür. Muhal değildir. Çünkü burada çeşitli şekilde hissedilen ve gözüken onun rûhâniyetidir. Bu durumlar ma'rifet ehli tarafından çokça müşahede edilmiştir.)

Allah'ın velî kullan, bedenlerinde, ilâhi nefha olarak bulunan ruhlarını hâkim kıldıklarından muhtelif şekil ve suretlerde gözükebilirler. Onların, hayatla*rında ve ölümlerinden sonra keramet göstermesi ve tasarrufta bulunması mümkündür. (Hamevi, Nefehâ-tü 'L-kurb)

Dünyâda ruh yetmiş bin şekil ve surette, Berzah'ta ise daha çok şekil ve çeşitlerde gözükebilir. (Mevlânâ Hâlid, Rabıta Risalesi)

Şeytan, Hz. Peygamber sallâllahü aleyhi ve sellem'in kılığında gözükemediği gibi kâmil bir velî'nin suretinde gözükmeye de güç yetiremez. (Fethu'l-bâri şerh-ı Sahihi'l Buhari)

Dünyâda ruh, kınında duran kılıç gibidir. Ölüm* den sonra ise beden kılıfından sıyrılmış kılıca benzer. Kınından çekilmiş kılıç, elbette kınındaki kılıçtan daha çok iş yapabilir. (Kemal Paşa)

Evliyaullah'ın müridlerine gözükmesi ve bağlılarının kendisinden feyz alması, ölümlerinden sonra bile mümkündür. (Şerhu'l-mevâkıf).

Tasavvufi ve Tarikatlarla İlgili Fetvalar - Ömer Ziyauddin Dağistani, Terc.İrfan Gündüz, Seha Neşriyat, tarihsiz.

Nefahat'ül Üns Min Hadarâti'l - Kuds Tercümesi - Mevlana Abdurrahman Cami

Karısını kıskanmayan abdal veliler (S.42)

Âsem vefat ettiği zaman, cenaze namazım Ahmed bin Atai'l-Arabî kıldırdı. O Mekke ile Medine'nin arasında bulunan bir köydendir. O Öyle bir mübarek ve ulu bir zattır ki, Allahü Teâlâ onun aziz varlığı ile zamanımızı müşerref kılmıştır.

İmadüddin Abdulvehhab el-Barisînî (kuddise sirruh). Bu zatın doğduğu yer olan Barisin Kazvin köylerinden Ebher'e yakın bir köydür. Alla* hü Teâlâ onu Abdullah eş-Şamî (kuddise sirruh) hazretleri vefat ettikten sonra yediyüz on senesinde ululuk mertebesinin tahtına oturttu. Şimdi o yetmiş altı yaşındadır. O, Peygamber (sallallahü aleyhi ve sellem) den bu zamana gelinceye kadar gelip geçen ulûların ondokuzuncusudur. Bu zatların hâli kullukta bizim gibidir. Yerler, içerler, hasta ve tedavi olur*lar. Bunlar Abdal tabakasına girmeden önce nikahlanırlar. Çocukları, malları, mülkleri olur. Fakat Abdal tabakasına girdikten sonra o işi terk etmişlerdir. Artık ona bir daha dönemezler. Zevceleri ile sohbetten ve çocuklarından ayrılırlar. Bir daha tekrar zevceleri ve çocukları ile sohbet edemezler ki bu onların ma'lûmu olsun. Onlar sünnete riayet etme- de, nikâh hususunda mübalâğa ederler. Hatta öyle ki, bir yabancı kim* se evlerine geldiği zaman, bir gün veya bir hafta kalsın ve o hanımı ile nikahlanarak onun hakkını versin isterlerdi. Daha sonra o adam o ka* dını bıraksın ve kadın da onun kim olduğunu bilmesin.

Keza onlar Peygamber (sallallahü aleyhi ve selem)den rivayet edilen sünnetlerin hepsine mükemmel bir şekilde riayet ederlerdi. Ben onla*rın ma'rifetleriyle şereflenmeden evvel tabakalarından her tabakaya mu ayyen bir isim verdim. Birinci tabakaya, Allahü Teâlânm ehl-i şehadetten onların yerine birisini bedel kıldığı için Abdal, ikinci tabakava Ebtal dedim. Batılın manası kahramanlık yâni bahadır demektir. Üçüncü tabakaya; seyyah, Dördüncü tabakaya; Evtad, Beşinci tabakaya; Efzaz, Altıncı tabakaya; Kutb (Allahü Teâlânın sevgililerinin yer yüzündeki başkanları) adını verdim. Kutbların yirmi tanesi Peygamber (sallallahü Aleyhi ve sellem)in zuhurundan evvel vefat etmiştir. Muhammed ibn-el-askerî şerefli bir ümmetten Ve temiz bir ailedendir. Kutbiyyet (ululuk) mertebesine vâsıl olduğu zaman gizlendi. Abdal dairesine girdi. Yavaş yavaş terakki ederek Efzaz mertebesinin reisi ol* du. Bu sıralarda zamanın ulusu (kutbu) Ali bin Hüseyn el-Bağdadî (kud* dise sirruh) idi. O vefat ederek Şûniziye' de defnedildi. Namazını Muhammed bin Hasen el-Askerî kıldı. Ondokuz yıl ululuk mertebesinde kal* dı. Sonra o da vefat edinci yerine Osman b. Ya'kûb el-Horasânî geçti. Onun namazını Cüveynî ashabı ile kılarak Medine-i Münevvere'ye defnet* tiler. Cüveynî vefat edince yerine Abdurrahman b. Avf'ın küçük oğlu Ah* med geçti. Cüveynî İran'da defnedildi ve namazı kılındı.

“Hz. Muhhamed'in kutupları iki tanedir.” yalanı (S.49-50)

Şeyh Muhyiddin Arabî (kuddise sirruh) den şöyle nakledilmiştir. Hakikatte Hz. Muhammed (sallallahü aleyhi ve sellem) in kutbları iki nepidir. Biri; Resulümüz (sallallahü aleyhi ve sellem)in, bi'setinden (peygamberliğinden) evvel" olanlardır. Bunlar, sayıları üçyüz onüç tane olanı peygamberlerdir. Diğeri, bi'setten sonra gelenlerdir. Bunlar kıyamet gününe kadar oniki kutubdur. Yâni oniki menzil üzerine deveran ederler. Her biri bir peygamberin izi üzerindedir. Bir iklimde veya bir tarafta, yedi iklimdeki Abdal gibi, o Kutublara insanlardan bir cemaatın işi onun üzerine havale edilmiştir. Zira her iklimde bir Abdal vardır. Ki O, o ikli*min kutbu (ulusu) dur. Bunlar dört Evtad gibidirler. Ki onlarla Allahü Teâlâ doğuyu, batıyı, güneyi ve kuzeyi muhafaza eder. Ahalisi kâfir veya mü'min olan her memleketin bir kutbu olduğu gibi, Hak Teâlâ kendi dostlarından evli

Yine bunun gibi makam sahiplerinden olanların her birinin bir Kutbu vardır ki O, onların zamanlarında işlerinin merkezi olmuştur. Onlara Kutbul-Ârifîn, Kutbul-Muhibbîn, Kutbul-Mütevekkilîn, Kutbuz-Zahidîn. Kutbul-Âbidîn denir. Bunlar sadece kendine hasredilmiş değillerdir. Pey*gamberimiz (sallallahü aleyhi ve sellem) den sonra geleceğini söylediğimiz o, oniki kutb bu ümmetin işlerini üzerlerine almışlardır. Nitekhı âlemdeki cisimlerin yörüngesi oniki tanedir, ibadet için yalnız başına bir tarafa çekilenler bunların haricindedir. Bunlar bir toplulukturlar ki, kutb dairesinin dışındadırlar. Hızır (aleyhisselâm) ve iki Hatem onlardandır, 'Peygamberimiz (Sallalahü vesellem) olanlardan idi.

“İmaman iki şahıstır” (S.54-55)

İmamân iki şahıstır. Biri gavsın sağındadır. Nazarları âlem-i mele- kûtadır. Ona (Abd'ur-Rab) denir. Biri de solmadadır. Nazarları âlem-i melekedir. Ona (Abdül-Melik) denir. Mertebe bakımından bu imam Abd'ur-Rab'dan daha faziletlidir.

Evtad, âlemin dört rüknünde dört kişidirler. Biri doğudadır ki (Abd'- ül-Hayy) denir. Biri batıdadır ki (Abd'ül-Alîm) denir. Biri, kuzeydedir ki (Abd'ül-Mürid) denir. Biri güneydedir ki buna da (Abd'ül-Kadir) denir.

Abdal, yedi kişidirler. Fakat bu hususta ihtilâf vardır. Bu yedi şahıs Kutb, İmamân, Evtad'mıdır? Yoksa bunlardan başka kimseler midir ? Bunlara Abdal denilmesinin sebebi; bunlardan biri vefat ettiği zaman, kırklardan biri bunlara bedel olur (yerine geçer). Kırklar üç yüzlerden, onlar da umum sâlihlerden tamamlanırlar. Bunların bu isim ile anılmalarının diğer bir şekli de; Bunların, yerlerine kendi suretlerinde bir cesed bırakarak her tarafa gitmeleridir. Bunlar bu işi bilici oldukları için bunlar Abdal ismi ile şartlandırılmalardır. Bunlar sabittirler. Bir ayın gün*lerinde ve hangi günde cetvel olurlarsa, tafsili olarak bu cetvellerden bili*nirler. Bir kimsenin bir şeye ihtiyacı olursa yüzünü o tarafa dönsün ki onlar o taraftadır ve şöyle desin : «Selâm sizin üzerinizde olsun ey gayb ricali ve ey mukaddes ruhlar ! Onun yardımı ile bana yardım ediniz ve beni bir gözetleme ile gözetiniz ve beni kuvvette koruyunuz».

Nûcebâ : Sekiz kişidirler. Bunlar insanların ağırlıklarını taşımakla meşguldürler.

Nükebâ : On iki şahıstır. Bunlar nefsin sırlarına muttali'dirler.

Büdelâ : On iki şahıstır. Bunlara bu ismin verilmesinin sebepi; bunlardan birisi vefat ettiği zaman geri kalanları, o topluluğun yerine geçer. Bunlar Büdelâ, abdal ve nükebanın dışındadırlar.

“Çölde susadığı zaman matarasından su çıktığı zaman süt alıyordu.”(S.101-102)

Meşayihtendir. Bir zamanlar çölde emine; «isen gidiyorum. Esen kalırız», dedi. Kız kardeşi matarasını süt ile doldurup ona verdi. O da matarayı alıp gitti. Bir zaman sonra taharet yapmak icabetti. Taharet etmek isteğinde mataradan süt aktı. Bunun üzerine yoldan tekrar geri dönerek onların yanlarına geldi. Ve "Taharetlenmek için suyum yok. Bana süt yerine su lâzım dedi. Matarasındaki sütü boşalttı. Su ile doldurdu*lar. O yine çekip gitti. Taharet icab ettiği zaman mataradan su akar, acı*kıp susadığı zaman ise süt akardı.

“Örtülerini iç içe koyarak fırına attı.Yahudi'ninki yanıp,kendi örtüsü yanmamıştı.”yalanı (S.112)

Bunların da künyesi (Ebû İshak)tır. Ebû Muhammed Gerin ve Ebû Ahmed Megarî öyle hikâye eder : «Bir yahudi ibrahim Aceri'mn önüne geldi. Ondan biraz alacağı olduğu için, onu vermesi için sıkıştırdı. Bir miktar konuştuktan sonra yahudi ona : "Bana öyle bir şey göster ki, onun vasıtası ile İslâmın, dinimden daha şerefli ve daha faziletli olduğunu anlayayım ve İslama inanayım", dedi. İbrahim "Doğru mu söylü*yorsun?" Yahudi : "Evet doğru söylüyorum". Bunun üzerine İbrahim : "Ridanı (örtünü) bana ver", dedi. Onun ridasım aldı. Kendi ridasının içine koydu ve sardı. Sonra orada yanmakta olan kiremit fırınının içine attı. Sonra fırının içine girip onları çıkardı. Ridasını çözüp açtı. Kendi ridasının içinde olan yahudinin ridası yanmış, fakat kendi ridasına as* la hiç bir şey olmamıştı. Bu durumu gören yahudi iman ederek müslüman oldu».

Kiremit fırınını kapatan ve işçileri men eden derviş (S.112)

Meşayihin ulûlarındandır. Ca'fer Haledî ondan çok şeyler nakletmiştir. Şöyle demiştir : «Bir zamanlar kiremit işi ile uğraşıyordum. Bir gün düzülmüş olan kerBu bölüm uygun görülmemiştir lerin içine girdim. Bir kerpicin birisine şöyle dediğini işittim : "Selâm senin üzerine olsun. Çünkü yarın ateşin içine gireceksin". Bunun üzerine işçileri onları ateşe atmaktan men ettim. Hepsini oldukları gibi bıraktım. Ondan sonra da katiyyen kerBu bölüm uygun görülmemiştir pişirmedim.

Horasan'ın köpekleri de böyle yapar itirazı (S.115)

Bir zamanlar ibrahim Belhî dedi : «Günlük yaşayışınızı teminde ne taparsınız?». Edhem : «Ne bulursak şükrederiz, ve bulamadığımız za man sabrederiz». Bu söze Şakîk şu karşılığı verdi : «Horasan'ın köpekleri bile böyle yapar», ibrahim Edhem : «Siz nasıl yaparsınız?» diye sordu. İbrahim el-Belhî: «Bulduğumuz zaman dağıtır. Bulamadığımız zaman şükrederiz», ibrahim Edhem onun başını öptü ve dedi : «Üstad sensin». Kitâbu Siyerü's - Salihin'de bu hikâyeyi anlatanların aksine, yâni İbrahim Edhem'in sözlerini Belhî'ye nisbet, Belhî'nin sözlerini de Edhem'e nisbet etmiştir. (Gerçeği en iyi bilen Allahü Teâlâdır.)

“Kırk yıl uyumadı.Bir gün huşu ile uyudu . Allah'ı gördü.” yalanı (S.150)

Şeyh'ül-İslâm dedi: «Şah. kırk yıl uyumamıştı. Bir gün. tama' ile uyudu. Uykuda Hak teâlâyı gördü ve uyanıp şu beyti okudu:

Ey gözümün nuru, seni uykuda gördüğümden beri Asla gözüm açılmaz uykudan, o ümide.

Resulullah Hallac'ın evine gelerek Mansurla konuşması yalanı (S.216)

Hüseyin Mansûr'un bir gün hatırından şöyle geçti : Hz. Muhammed (sallallahü aleyhi ve sellem) mi'rac gecesi sadece mü'minleri diledi. Ne- den bütün insanları dilemedi ? Ve demedi ki : «Ya Rabbî! Cümlesini bana bağışla». Bu düşünce üzerinde iken Hz. Resul (sallallahü aleyhi ve sellem) derhal içeri girerek geldi : «İşte geldi», dedi ve buyurdu : «Biz kimi dilersek, Hakkın fermanı ile dileriz. Bizim gönlümüz Hakkın ferman evidir. Onun iradesinin ve fermanının gayrinden pak ve masumdur. Eğer O, hepsini dile derse, hepsini dilerim». Bundan sonra Hüseyin Mansûr başından sarığını çıkararak Resûlullah (sallallahü aleyhi ve sellem) in huzurunda keramet gösterdi. Resûlullah (sallallahü aleyhi ve sellem) bu* yurdu : «Bu sarık kerameti ile, baş dahi vermek gerekir. Ki ben razı olayım». Onun katledilmesine hakikatte sebep bu hüküm oldu.

Dar ağacında iken şöyle derdi : «Bu işin başıma neden geldiğini ve kimin muradı olduğunu bilirim. Bundan yüz çevirmem». Sadık olan âşık elbette böyle olur. O sekr (tam huzur) içinde olduğundan dolayı hali doğru ve o ma'zur idi. Söylediği söz lisanından bu halde iken sadır oldu. Şüphesiz alemin halikına onun hali apaçık belli oldu. Eğer bir yalancı iddia ederek Ene (ben) dese, Firavun'a ilhak olur. Böylece sadık yalan* cıdan, hakikat mecazdan ayrılır.

Mansur asılmasını ve sonrasını bilmesi yalanı (S.216)

Babam dedi ki : Abdülmelik-i Eskâf buyurdu : «Bir gün üstadım olan Hallâc-ı Mansûr'a. : "Ey Şeyh! Arif kimdir?" diye sordum. Buyur du : "Arif o kimsedir ki, Zilkade ayından altı gün kala, Salı günü (H. 309) senesinde Bağdad'ta, eli ayağı kesilerek, gözleri çıkarılarak, baş aşağı astırılıp, gövdesi yakılarak, külünü savururlar". Abdülmelik buyurdu : "Onun dediği zamanı gözledim. Meğer o söylediği kendiymiş. O ne söyledi ise, aynını ona yaptılar."

“Hallacı asacakları gece Allah'ı rüyada görerek ‘ben sırrımı ona söyledim. Ama o halka söyledi'” yalanı (S.217)

Ona (Ahmed bin Fâtık) da derler. Künyesi (Ebû'l - Fâtık) tır. Bağ- dad'lıdır. O, Cüneyd ve Nuri ile sohbet etmiştir. Cüneyd, ona ikram eder* di. Halide'm talebesi olup, ona mensuptur.

O demiştir ki : «Onu asacakları gece Hak Teâlâyı rüyada gördüm.Dedi ki : "Ya Rabbî! Bu ne iştir ki kulun Hüseyin bin Mansûr'u böyle yaptın?" Buyurdu : "Ben kendi sırrımı ona açıkladım (gösterdim). Ama o halka söyledi. Ona ihsanda bulundum, O güzel göründü ve halkı kendisine davet etti"».

Muhiddin-i Arabi'nin kitaplarını öğrencilerine men etmesi gerçeği (S.550)

Amma evvelki Şeyh Nureddin Abdurrahman Isferâinî'den (Kuddise sirruh) rivayet edilmiştir. Şeyh Nureddîn îsferâinî'den işitilen bu sözleri sohbetinde bulunduğum otuzüç yıl içinde asla dilinden işitmemiştim. Amma de* vamlı olarak îbn-i Arabi'nin nıusannafatını okumaktan men ederdi. Hat* ta Mevlânâ Nureddin Hakîm'in ve Mevlânâ Bedreddîn'in (Rahmetullahi Aleyhima) Füsûs'u ders olarak okuttuğunu işitince geceleyin varıp o nesneyi ellerinden almış ve parçalamıştır. Bu şekilde onları men et* mişlerdir. Büyük oğluna tavsiyelerinde Allah

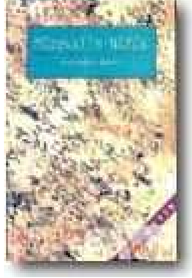
ömrünü uzun 'buyursun «Ben bu itikad ve maariften bizarım» buyurduğu rivayet edilmiştir.

Aziz okuyucularım! Boş bir vaktimde Fusûs kitabını haşiye edi*yordum. Şu tesbiha kadar gelmiştim: (Sübhane men ezharel eşyâe ve hüve bi aynihâ : Eşyayı izhar eden o Halikı teşbih ederim. Halbuki o eşya onun aynıdır). Sözünü gördüğüm an şu cevabı vermeyi uygun bul* dum:

- Ey teşbih eden: Agâh ol. Eğer sen «Şeyhin fazla olan şeylerinin şeyhin aynasıdır» dediğini işitsen elbette ve konuda müsamaha etmez ve kızarsın. Öyleyse bu hezeyanı Hak Teâlâya nisbet etmen nasıl caiz oluyor? Nasûh tevbesiyle Hak'ka tevbe et; bu kuvvetli tevbe ile Yunanlıların, Tabiatçıların, Dehrîlerin ve Şamanların bile utandığı bu müşkil uçurumdan kurutulasın.

Nefahat'ül Üns Min Hadarâti'l-Kuds Tercümesi - Mevlana Abdurrahman Cami, Bedir yay., İst-1971

Tam Müzekkin Nüfus - Eşrefoğlu Rumi

Abdulkadir Geylani zamanı ve mekanı kendisine tabi eder döndürürdü yalanı (S.429)

Şeyh ve mürşit olanların, hali ve vakti kendilerine tâbi etmeleri revadır. Zamanı ve mekânı da kendilerine tâbi et*meleri ve fakat kendilerinin zamana ve mekâna tâbi olmama*ları lâzımdır.

Nite'kim, bizim şeyhimiz ol Gavs-ür-Rabbani ve Kutb-us-Samedani Sultan Abdülkadir-i Geylânî kaddesallahu sırrahu, zamanı ve mekânı kendisine tâbi eder, döndürürdü. Müritle*rinin hallerini, zamanlarını ve mekânlarını da döndürür, ken*dilerine tâbi ederdi. Zamanı kendisine tâbi etmesi, meselâ on yılda, yirmi yılda hâsıl olacak şeyleri bir saatte eder ve mü*ritlerine de ettirirdi. Mekânı kendisine tâbi etmesi de, bir veya iki yıllık yola bir adımla veya bir hareketle gider, gelirdi. Zamanı kendisine tâbi kılarak, müritlerine tasarruf ederek, müritlerine ve başkalarına döndürüvermesinden bir kaçını söyleyivereyim ki, kalanı da bundan anlaşılsın. Sen de, Velilerden âdete muhalif halleri duyarak inkâra yeltenme! Şunu iyi bil ki, mürşid-i kâmil olanlar diledikleri zaman böy*le şeyler yaparlar ve akıllar hayran kalır.

Abdulkadir Geylani Allah'ın vasıflarıyla vasıflanıp kendisine muhalif olan bir danişmende 10 yıllık zaman içinde zaman yaşatması yalanı (S.429-432)

Sultan Abdülkadir-i Geylâni zamanında, ilim ehlinden ulu bir dânişmend kişi vardı. Şeyhin, sultanlığını inkâr ederdi. Bazan şeyhi zemmettiği bile olurdu. Bir cuma günü, şeyhin mescidine geldi, oturdu. Maksadı, Hazret-i şeyh ile müba hese etmek ve aklı sıra ona

sataşmaktı., Biraz sonra Şeyh hazretleri de mescide geldiler.Bir çok azizler de o mecliste hazır bulunuyorlardı. Hoş beşten sonra, Hazret-i şeyhe dö* nerek şöyle bir sual sordu:

— Yâ Şeyh! Mürşit olan kişiler, zamanı kendilerine tâbi ederek döndürürler ve yıllarca yapılması mümkün olmayacak işleri yaptırırlarmış, doğru mu?

Şeyh Abdülkadir-i Geylânî kaddesallahu sırrahu cevap verip, buyurdu:

— Allahu teâlâ, dervişlere o kadar kuvvet verir ki, 10-15 yılda olacak bir işi , gayet kısa zamanda yaparlar.

Münkir olan zat itiraz etti.

— Ben buna kail değilim ki, zamanı döndürüp kendinize tâbi edebilirsiniz ve 10 - 15 yılda olacak işi bir günde veya bir saatte yapabilirsiniz. Bu, ancak Allahu teşlâya mahsus ve münhasırdır.

Hazret-i Şeyh, tebessüm buyurdu ve:

— Allahu teâlânın tasarruf verdiği öyle kulları vardır ki, ne isterlerse yaparlar, hiç bir şey onlara mâni olamaz. Konuşmanın burasında cuma namazı vaktinin yaklaştığı anlaşıldı, şeyhe seccade çıkardılar. Şeyh kalktı, işaret etti ve o seccadeyi dânişmendin eline verdiler:

— Bunu lütfen siz götürünüz, dediler.

Münkir dânişmend, seccadeyi aldı, omuzuna attı ve mes*cide gitmek üzere hep birlikte yola çıktılar. Yolda, bir şadır*vana rastladılar. Dânişmend, abdest tazelemek istedi, omuzundaki seccadeyi" bir ağaca astı ve şadırvanda abdest alma* ğa başladı. Fakat, ellerini suya vurur vurmaz kendisini bir pazar yerinde ve bir çilingir dükkânının önünde buldu. Bir müddet, çilingirin çalışmasını seyretti, yaptiği işleri çok hoş ve üstadâne buldu, imrendi ve dükkâna girerek:

— Bu sanatı bana da öğretir misin? dedi. Çilingir:
— Görüyorum ki, sen bir dânişmend kişisin. Bu sanatı öğrenip ne yapacaksın?

— Sanat öğrenmek ve işlemek hoşuma gitti. Helâlinden, elimin emeği ile kazanır, ilmimle amel eder otururum, cevabını verince, dört yandan dükkân komşuları geldiler ve dânişmen di, çilingire köle ediverdiler. Dört yıl hizmet etti. Fakat, bu işi o kadar sevmişti ki, ayrılamadı ve dört yıl daha çilingirin yanında çalıştı. Artık, çilingirliği de öğrenmişti. Fakat, ustası ölünce onun dul karısı ile evlenmek zorunda kaldı ve zamanla iki oğlan çocukları oldu. Birisini, mektebe verdiler, diğeri henüz evde kaldı. Bir sabah, yine dükkânına geldi, işine başlamak üzere ateş yaktı, bir demiri ocağa sokacağı sırada, baktı ve gördü ki kendisi şadırvanda abdest alıyor ve şeyhin seccadesi de astığı gibi ağacın üstünde duruyor. Şaşırdı, buna bir mâna veremedi. Alelacele abdest aldı, seccadeyi ağaçtan kaptığı gibi şeyhin ve yaranının peşlerinden koştu ve onlar mescidin kapısından içeri girerlerken yetişti. Şeyhten önce mescide girdi, seccadeyi şeyhin önüne serdi ve geriye çekil* mek istedi. Fakat, Hazret-i şeyh kendisini bırakmadı ve yanına aldı. Şeyh ile birlikte iki rekât tahiyye't-ül-mescit kıl* dılar. Şeyh, dönüp sordu:

—Nasıl, hâlâ inkârda mısın? Dânişmend, safiyetle cevap verdi:

— Sultanım! Abdest almak üzere sizden ayrıldım. Elimi suya sokar sokmaz, kendimi bir pazarda ve bir çilingir dük* kânının önünde buldum. Bu çiligire bakarken, sanatına özen* dim ve çırak olarak yanına girerek tam dört yıl hizmet ettim.
Dört yıl sonra, ustam öldü ve ben onun dul kalan karısıyla evlendim. Dükkânı satın alarak oturdum, yıllarca aynı dük* kânda çalıştım. O kadından iki çocuğum oldu. Birisini mekte* be verdim. Bir sabah yine çalışmak üzere dükkânıma geldim, demiri ocağa koydum ve körüğe el atar atmaz, kendimi yine sizden ayrılıp abdest almağa gittiğim şadırvanda buldum. Abdest aldım, ağaca astığım seccadenizi de omuzuma vurarak peşinizden yetiştim ki, sizler de henüz mescidin kapısına varmıştınız. Bilmiyorum ki, bu ne haldir? Hayal midir, rüya mıdır? Lâkin, doğrusunu söyleyeyim, gönlüm o hatunda ve çocuklarımda kaldı.

Hazret-i şeyh tekrar sordu:

• Bu hal olalı kaç yıl oldu bilir misin?

• Bana kalsa, on yıldan fazladır..

• Öğrendiğin çilingirliği şimdi de işleyebilir misin?

• îşte ellerim şahittir, işlesem elbet işlerim.

• İyi bil ki, bu iş ne hayaldir, ne rüyadır. Gerçekten olmuştur. Namazı kılalım, mescitten çıkalım, adam gönderip karını ve çocuklarını getirtelim.

Hep birlikte cuma namazını kıldılar. Mescitten çıktıktan sonra, o şehre mektup yazdılar ve dânişmendin karısı ile ço* cuklarını getirdiler. Münkir dânişmend, iradet getirdi ve şeyh in elini tuttu, tövbe etti ve ölünceye kadar şeyhin hizmetinden ayrılmadı.

Camide abdestini tazelemek için bir müridini mescidin içinden Bağdat'a iki senelik yere atarak abdestini aldırması yalanı (S.432-433)

İşte, mürşid-i kâmilin zamanı döndürmesi böyle olur. Amma, iş bu kadar da değildir. Onlar, mekânı da tayyederler.

Nitekim, Şeyh Abdülkadir-i Geylâni kuddise sırruh, bir gün mescitte halka vaaz ediyordu. Cemaat gayet kalabalıktı. O kadar ki, dışarı çıkmağa imkân kalmamıştı. Dervişlerden birisine, minber dibinde otururken, abdest tazelemek icabet* ti. Derhal, Hazret-i şeyhin mübarek yüzüne baktı. Dervişin hali, şeyhe malûm olmuştu. Minberden bir lâhza kaybolur gibi oldu, halk oturup kalktığını zannetti. İşte o bir lâhza içinde şeyh, dervişin elinden tuttu ve mescit duvarından dışarı attı. Derviş, kendisini ıssız ve tenha bir sahrada buldu. Kaba bir ağaç vardı ve bir pınar akıyordu. Hacetini gördü, pınardan abdestini aldı, iki rekât namaz kıldı ve tekrar mescide gitmek istedi. Biraz aşağı doğru yürüdü. Nereye gideceğini bilemedi. Gördüğü ve bildiği bir yer değildi. Biraz durakladı ve etrafına bakındı, karşıdan birisinin gelmekte olduğunu gö* rerek ona yaklaştı, yol sordu ve aralarında şöyle bir konuşma oldu:

• Nerelisin?

• Bağdat'ta sultan Abdülkadir dervişlerinden bir dervişim.

• Ne diyorsun? Burası yorga at gidişi ile Bağdat'a iki yıllık mesafededir.

• Peki, ben şimdi ne yapacağım?

• Sen bir kenara çekil, otur. Seni buraya kim gönderdiyse, yine aldırır, hiç merak etme.

Derviş, bir kenara çekildi ve tevekkülle beklemeğe başladı. Tam bu sırada, Hazret-i Şeyh minberden yine elini uzattı ve dervişi alarak mescitte oturduğu yere bıraktı. Ancak, bu hali dervişten başka kimse bilmedi. Çoğu, o dervişi kendileri gibi saatlerden beri ders dinliyor sanıyordu.

İşte, o sultanın mekânı da kendisine tâbi etmesi de böyle olur.

Zira Allah Teala müridlerimden hiçbirisini ateşe koymayacağına dair söz verdi yalanı (S.436)

a) Her kim ki bana intisap ederse, onu kabul eder ona yönelirim

b) Kabirde hiçbir müridimi korkutmamaları için münker ve nekir meleklerini yakaladım yalanı (S.436)

Müridim iyi olmadığı zaman, ben iyiyimdir. Rabbimin izzeti hakkıyçün, ben şarkta bulunduğum halde, elim devamlı olarak garptaki müridimin başı üstündedir. Eğer, onun bir ayıbını sezersem, doğudan elimi uzatır ve onu örterim. Rabbimin izzetiyçün, kıyamet gününde benim bütün müritlerim geçinceye kadar cehennemin kapısında duracağım. Zira, Allahu teâlâ müritlerimden hiç birisini ateşe koymayacağına dair bana söz verdi. Her kim, bana intisap ederse, onu kabul eder ve ona yönelirim. Kabirde hiç bir müridimi korkutmamaları için Münker ve Nekir meleklerini yakaladım.

Tasavvuf dininde müridin iman edeceği 5 şartı yerine getirme farzı (S.438-439)

1) Şeyh edindiği ve müridi olduğu kişiye temiz bir itikatla bağlanmaktır.

• Onun huzurunda, bütün mal ve mülkünden tecerrüt etmektir.

• Sıdk ve gerçekliktir.

• Kendisini şeyhine satılmış bir köle gibi teslim etmek ve o ne dilerse öyle yapmaktır.

• Onun elini tutup tövbe etmek ve bütün mâsiyyetlerden kaçınmak suretiyle, onun muhabbetini gönülde sağlamlaştırmaktır. (O kadar ki, şeyhi kendisine oğlundan, kızından, malından, mülkünden ve kendi nefsinden bile sevgili olmalı, gönlü onun muhabbeti ile dolmalı, ondan ayrılmağa asla razı olmamalıdır.)

Üstadı olmayanın üstadı şeytandır yalanı (S.441)

Üstadı olmayanın, üstadı şeytandır, demişlerdir,

Görmez misin ki, Resul aleyhissalâtü vesselamın dahi üstadı Cebrail aleyhisselâm idi. Tâbiiyinin üstadı ashab-ı kiram idi. Tebe-i tâbiiynin üstadı da, tâbiiyin idi. O zamandan bu zamana kadar hep bu silsile ile gelmiştir. Üstadlık, şakirtlik, şeyhlik ve müritlik böyle sürüp gidecektir. Eğer, taliplerin kökleri kesilse, şeyhlik dahi —Ne'ûzü billah— kesilir ve âlemin nizamı bozulur ve kıyamet kopar. Âlemin nizamına sebep olanlardan birisi de şeyhlerdir. Şeyhler ise, sadık müritlerden hâsıl olur. Sadık müritler ve âşık talipler, şeyhin hükmüne ve terbiyesine teslim oldukları zaman, şeyhin bâtınından onların bâtınlarına hal sirayet eder. Nasıl ki, bir ışık bir ışıktan nur alır. Bir yanan mum, yüzlerce yanmayan mumu uyandırır. Ne zaman ki, ikisinin arasında perde kalmaz ve ikisi buluşurlarsa, şeyhin sözleri müridin gönlüme girerek orada karar eylerse şeyhin sözleri ona nefis haller getirir. Şeyhten müride hal intikal eder. Ne zaman ki, mürid şeyhe güzel bir edeple musahip olursa, kendi nefsini ona teslim ederse, kendi iradesini bırakıp şeyhin iradesi altına girerse, te'lif-i ilâhi olur, şeyh ile kendisinin arasında kalp imtizacı ve ruh irtibatı husul bulur. Mürit de, şeyhi ile kalbi irtibat ve ruhî imtizaç tesis ederek kendi ihtiyarını terketmekle edeplenir ve o mertebeye yetişir ki, şeyhten fehmeylediklerini, Al lahu teâlâdan da fehmeylemeğe başlar.

Şunu iyi bil ki, bütün bu hayırların başlangıcı, şeyhin huzurunu bilmek, ona tâbi olmak ve onun rengine boyanmak* tır. Şeyhin huzurunda bulunurken, hiç ses çıkarmadan otur malıdır, hiç bir suretle söz söylememelidir. Meğer ki, şeyhi söylemesi için ruhsat vermelidir ki, bunda dahi elbet bir hikmet vardır, onu ancak şeyh bilir. Mürit, şeyhin huzurunda deniz kenarında oturan ve rızkını bekleyen birisi gibi oturmalıdır. Zira, şeyh bir deryadır ve müridin beklediği de o der*yadan baha biçilmez inciler zuhurudur. Onun için, can kulağı ile şeyhini dinlemelidir. Eğer, şeyh konuşmuyorsa, sessizce huzurundan ayrılmalı ve hizmetinde bulunmak için can atma* lıdır. Şeyhin başından bir dünya işini alırsa, kendisine de bir çok faydaları olur.

Tam Müzekkin-Nüfus - Eşrefoğlu Rumi – Salah Bilici Kitabevi, İst-1979

Onların Alemi - Ahmed-el Rufai , Çev.Abdülkadir Akçiçek

“Kendimi bir anda Beyt-i Mukkades'de buldum.” Yalanı (S.94-95)

Abdülvahid b. Zeyd anlatıyor;

• Ben, Beyl-i Mukaddeme gitmek istiyordum. Bu niyetle yola çıktım. Bir süre devam ellim. Sonra, yolu şaşırdım Ne tarafa gideceğimi kestiremeden öylece durdum. Aniden önüme bir hanım çıktı. Onu görünce, biraz ferahladım ve sordum:

• Yabancı, sen de mi yolunu şaşırdın?

Buna karşılık bana şöyle dedi:

- Onu bilen nasıl yabancı olur ve onu seven nasıl yolunu şaşırır?

Bundan sonra, bana şöyle dedi:

- Bastonumun ucunu tut ve önden yürü

Haliyle bastonunu tuttum; yürümeye başladım. Bu yürüyüş, sanırım ki, yedi adım kadar oldu. Pek farkında değilim; Belki de, altı veya sekiz oldu: Kendimi Beyt-i mukaddes le buldum. Acaba şaşırdım mı? diye, gözümü oğmağa başladım ve kendi kendime:

- Herhalde bir yanlışlık oldu.

Dedim, Ben, öyle söylenirken, o hanım bana döndü ve şöyle dedi:

- İşte, senin bu yolun zahirilerin yoludur. Benim yolum ise ariflerin yoludur. Zahidler yürür: ama arifler uçarlar. Bana gelince, hem yürüyenlerdenim; hem de uçanlardanım..
Böyle dedikten sonra, güzümden kaybolup gitti.

“Boşlukta oturan ve elinde yakuttan bir sürahiyi bana uzatarak suyu aldım.”Yalanı (S.95)

Ebu İmran Vasitî anlatıyor:

Denizde, gemi içindeydik; yolumuza devam ediyorduk. Aniden gemi delindi ve nihayet parçalandı. Ben ve zevcem kendi Başımıza kaldık. Zevcem çocuk doğurdu; çok hararetlenmiş olacak ki, benden su istedi. Bir şey diyemedim. Başımı semaya doğru kaldırdım. Birden güzüme, gökyüzünde biri çalındı. Boşlukta oturuyordu. Elinde Kırmızı yakuttan bir sürahi vardı. Alim zincirle onu sarkıtıyordu. Bana kadar uzattı. Suyu aldım. Onun bu halini sordum; bana şu cevabı verdi:

Şahsi arzularımı bırakınca Allah, böyle yükseltti.

“Haccac'ın adamları kapıyı kesti. O anda kendimi Ebukubeys dağında buldum.” Yalanı (S.96)

Abüülvahid b. Zeyd anlatıyor:

• Ebu Asım'a bir gün sufle sordum:

• Kani bir gün, Haccac-ı Zalim seni çağırtmıştı. Her halde öldürecekti, O zaman nasıl oldu?

Bana anlat: Şöyle anlattı:

- Bir gün evdeydim. Haccacın adamları kapıyı kesti, Davetçi içeri girecekti. Bu arada bana bir baygınlık geldi. O anda bana doğru uzanan bir el gördüm; elimden tuttu. Bir adım kadar çekti.

Yahut daha fazla.. Sonra. Kendimi Ebu kubeys dağında gördüm. Hepsi bu kadar.

“Elindeki asa ile taşa vurdu ve su fışkırdı ve su içtim.” Yalanı (S.96-97)

İbrahim Edhem anlatıyor:

- Bir gün, yürüyordum; yolum bir çobana uğradı. Ona:

- Yanında süt veya su gibi içilecek bir şey var mı? Diye sorunca, bana:

- Hangisini seviyorsun? Onu söyle.. Su mu istiyorsun, yoksa süt mü?,. Dedi.

Bunun üzerine ben:
-Su.

Dedikten sonra; elindeki asası ile Geride duran taşa vurdu, taştan ses çıkmadı; Aniden su fışkırmaya başladı. Kar gibi soğuktu; bana baldan daha tatlı geldi, içtim.. Hiç sesimi çıkarmadan durdum. Hayretle çobana bakıyodum. Bana şöyle dedi

- Hayret etme, bunda yaşılacak bir şey yok.. Kul, gönülden Allah'a bağlanırsa . her şey onun emrinde olur.

“Rabia hatun duvarda asılı seleye elini vurur ve isteği yemeği alır, yerdi.” Yalanı (S.97)

Hasan-ı Basrînin çağdaşı Rabia Hatun'un evinde bir sele bulunurdu. Bu sele duvarda asılı dururdu. Her ne zamarı yemek istese, seleye eli ile vurur; istediği yemeği alır yerdi.

“Selmani Farisi'nin yanında bir misafiri vardı.Bir kuş bir geyik istedi hemen geldiler.” (S.97)

Hasan-ı Basrî anlatıvor;

• B ir gün Selman-ı Farisi r,a, şehri dolaşmaya çıktı. Yanında bir de misafiri vardı. Önlerine bir geyik çıktı. Geyik koşarak gidiyordu Birtakım kuşlarda şemada uçuyorlardı. Selman-ı Farisî r .a.:

• Misafir var; bir besili kuş. bir geyik gelsin..

Der demez hemen bir kuş uçarak, bir de geyik koşarak geldi. Bunu göre misafir hayret etti ve:

- Gökteki kuşları, yerdeki hayvanları emrine hazır kılan Allah sübhandır.

Dedi.. Bunun üzerine Selman-ı Farisî misafire döndü ve söyle dedi.

- Buna şaşıyor musun? Halbuki şaşılacak bir şey yoktur , Sen, Allah'a itaat edene âsi olanı gürdün mü?

“Elinde odun altın oldu ve tekrar oldu.” Yalanı (S.97--99)

Abdülvahid b. Zeyd anlatıyor:

- Şam yolunda, Eyyub Sahtiyan? ile yürüyorduk. Birden önümüze siyah bir adam çıkiı. Sırtında odun yüklüydü. Ona:

• Arab. Rabbın Kimdir?.. Deyince kızdı.

• Benim gibisine böyle bir sual olur mu?.

Dedi. Sonra başını semâya kaldırdı ve şöyle devam etti:

- Ya Rabbl. şu odunu altına çevir.

O odun, hemen altın oldu. Sonra, bize döndü:

- Gördünüz mü?,.

Dedi Daha sonra, elini açtı ve:

- Ya Rabbi. şu altını odun eyle..

Diyerek dua elti. O allın eskisi gibi yine odun oldu. Bundan sonra, şöyle dedi:

- Bırakın böyle şeyleri. Ariflerin hikmetli işleri bitmez.
Eyyüb diyor ki.

- Bu iş üzerine ben mahcup oldum. Adam bizi çok utandırdı. O ana kadar böyle mahcup olmamıştım.

Sonra ben:

- Yanında yiyecek bir şey var mı?

Deyince., yanında bir kavanoz vardı; onu gösterdi. İçinde bal bulunuyordu; rengi kar gibi beyazdı, kokusu da çok nefisti. O balı bize verdi; verirken de şöyle dedi:

- Ondan başka ilâh yoktur. Ona yemin ederim ki; bu bal arıdan değildir

Balı yedik. Fakat şunu diyelim ki: Ömrümüzde ondan daha t atlı bir şey yiyemedik Haliyle hayret ettik. Bizim hayret etliğimizi görünce;

- Allah'ı bilen için şaşılacak bir şey yoktur. Allah'a kulluk eden onun işlerine taaccüb etmez.

Ve bu gibi şeyleri görmek için Allah'a ibadet eden camidir. Çünkü bunlarla avunan yokla kalır.

O silah zat, şaşılacak bir halet içindeydi. Onu bir daha göremedim. Yemin ederim ki: Onu, o günkü haliyle ne öldüğünü ve kim olduğunu anlayamadım.

“Hacca giderken bir ses geldi ve derenin hepsinin gümüş gördüm.” Yalanı (S.99)

. Yine aynı zat anlatıyor

• Hacca gidiyordum. TELBlYE(1) yapmak istedim Yanım da bir büyük bez vardı. Temizce yıkadım, sonra ikiye buldum; bir parçasını örtündüm, diğerini lâzım olur diye sakladım. Böylece yürüyordum; kulağıma bir ses geldi:

• Önündeki dereye bak.

Deniyordu. Baktığımda, derenin dolusunu gümüş olarak gürdüm. Gözümü yumdum. Onu geçtim. Va şöyle bir dua ettim:

- Ya Rabbi senden başkasına götüren ve senden başkasını isteten arzudan sana sığınırım.

. (1) LEBBEYK: Emrine geldim manasına gelir. Haccın şartlarından sayılır

“Benim ismimi ve babamın ismini bildi.” Yalanı (S.100)

İsmi bilinmeyen bir zat tarafından hikâye ediliyor:

• Yine ismi meçhul bir zat tarafından rivayet ediliyor:

• Hirem b . Hiyan şöyle anlatmış:

• Bir gün Dicle kenarında yürüyordum; karşıma biri çıktı Bana doğru geldi; selâm verdi. Yüzünde ariflerden oluğunu gösteren sir nişan vardı. Halini, hatırını sordum Bana:

• Rabbimiz sübhandır. Onun her dediği yarine gelir.
Hıyanoğlu Hirem, bu suallerden vazgeç. Sana lâzım olan işlere koyul

Bunun üzerine:

- Allah'ın rahmetine kavuşasın; benim ismimi ve babamın ismini nereden biliyorsun?..

Halbuki bugüne kadar seni hiç görmedim.
bu sözümden sonra; bana şöyle dedi:

- Öğrenmedin mi? Arif olanlar marifet nuru ile birbirlerini tanırlar.

“Zunnun ismini bilen kadın.” Yalanı (S.101-102)

. Yine Zünnun anlatıyor:

• Bir gün, Nil kenarında gezmeye çıkmıştım. Suya düşmüş bir kadın gördüm. Dalgalar onu. sağa sola çarpıyordu. O, bu halinde söyle diyordu:

• İla hi, bana yaptığını görüyor musun?

Yanına yaklaştım:

- Hanım,

Dedikten sonra şöyle devam ettim:

- Ondan şikâyet mi ediyorsun? Halbuki o, her iyinin ve kötünün sahibidir.

Bunun üzerine bana şöyle dedi,

- Ey Zünnun, senin öyle bir halin var ki ancak ondan olursa, şükredersin. Darılacağın zaman da, ondan ona darılırsın..

Sordum:

• Hanım, benim ismimi nereden biliyorsun?..
Söyledi:

Cebbar olan ulu Allah'ın nuru ile biliyorum

Kişi için gaybi bir soruya “Ben bilirim.” Yalanı (S.104)

Hırem b. Hiyan anlatıyor

• Üveys b. Âmiri gördüm. Selâm verdim:
-Sana da selâm olsun; ya Hirem b. Hıyan, Deyince sordum:

• Benim ve babamın ismini nereden bildin?..

- Ben bilirim. Senin ruhun benim ruhumdur. Bunu, Rabbıma karşı olan marifet nuru ile anlıyorum.
Onların Alemi - Ahmed-el Rufai, Çev.Abdülkadir Akçiçek, Rahmet Yayınları, 3.Baskı, İst-Tarihsiz.

Adab-ı Fethullah - Şeyh Fethullahi Verkanisi , **Menzil Yayınevi, Adıyaman, 1997**

“Hakkın sıfatları müride yansır” şirki (S..17-18)

Marifet, Allah-u Teala'yı (cc) bilmek ve O'nun ahlakıyla ahlâklanarak sıfatlarının tam olarak hissedilmesidir. Böylece Hakk'ın sıfat* ları müride yansır.

‘İhdinnessiratelmustagıym' dışında şeyh'e bağlanmak sapıklığı (S.18)

Cenab-ı Hakk'tan (c.c) başkasına yönelen ve gafletle zikreden kişinin imam kuru taklitte kalır, muhabbet ve marifet'i elde edemez. Bundan dolayı insan kâmil, mü*kemmel, arif ve bilgili bir şeyhe bağlanarak ta*rikata girmeli ona uyarak yol almalı, marifet ve muhabbeti elde ederek ilahî hakikatlere ka*vuşmaya çalışmalıdır.

Bir şeyhi rabıta ve şeyhe bağlanma sapıklığı (S.18)

Mürşid Rabıtası: Bir şeyhe bağlanmak, onu sevmek ve onunla ilgilenmek vaciptir. Böylece mürid gerçek sevgiye ve marifet'e yükselmeye güç bulur. Bunun için Nakşibendi büyükleri rabıta usulünü koymuşlardır. Rabıta kalbi tam sevgi ve cezbeyle üstada bağlamaktır. Ruhen ve kalben üstada bağlanan mürid onun hoşnut olduğu şeyleri bilerek veya sadece yönlendirmesiyle nefsinin arzularını bırakmayı başarır. Rabıta'da mürid kabul edilme ve reddedilme korkusuyla davranmalıdır. Üstadını yücelterek ve heybetle düşünmelidir. Şeyh rabıtasıyla ortaya çıkan durumlar ilerde açıklanacaktır.

Mürid üstadını devamlı düşünür; kendisi* nin kabul edileceğini veya reddedileceğini tam olarak bilemediğinden sıkıntı ve ızdırap içinde adeta hasta gibi uyur. Yani ne tam emin olur ne de aşırı korkar.

“Şeyh müride Hz. İsa ve Lokman Hekim gibidir.”yalanı (S.20-21)

Kudsi hadis diye bilinen sözde şöyle buyurulmuştur: " ***Yer ve gök beni kuşatamaz; ancak mü'min kulumun kalbi Ben'i kuşatır***."
Bu hadis değil tasavvuf ehli Şeyh Abdul*lah Tüsterî'nin ilham yoluyla söylediği sözdür. Uyanması istenen kalb bu insanî kalbdir. Çün*kü emir aleminde Allah-u Teâlâ'nın (c.c) tecel* lilerinin yeridir. Kuşatır (yesanî) kelimesi Cenab-ı Hakk'ın (c.c) Zat'ını değil tecellisini ku*şatır anlamındadır. Kesinlikle O'nun Ulu Zatı bir yerde bulunmak ve kuşatılmaktan uzak ve yücedir. İnsanî kalbin uyanması ve gelişmesi için içtenlikle çok ibadet etmek; tam ve zorlu çalışma gerekir. Bundan dolayı mürid insanî kalbin yeri olan hayvanî kalbe devamlı yönele*rek bakmakla emrolunmuştur. Bunu elde etmek için talib şöyle düşünür: "Benim kalbim gerçekte saydam, parlak, sağlam ve nur gibi idi. Çok günah işlemem ve nefsimin arzuları, şeytandan gelen kuruntularımla insanî kalbim karardı ve yaralandı. Bunları ancak mürşidim tedavi edebilir. Onun nefesi ve eli, ölüleri di*rilten ve gözleri açan İsa Aleyhisselam'ın nefe*si ve eli gibi; bakışları ve tedavisi Lokman He kim'in tabibliği gibidir." Bu şekilde inanan mürid teveccühe oturarak üstadının gelerek kendisine yönelmesini ve

kalbini tedaviye baş*lamasını sabırsızlıkla bekler. Sanki bir gözüyle kalbine, diğer gözüyle yardım dileyerek arzuy* la üstadına bakar. Teveccüh'te oturan kardeşle* rini aracı ederek, yalvararak yardım ister. On*dan yardım dilenmekten başka çaresi olmadı*ğını itiraf eder.

Şeyhi Allah ile bir tutma sapıklığı (S.21-22)

Üstadının sesini duyunca Mecnun'un Leyla'nın sesiyle sevindiği gibi sevincinden uçar ve haz duyar. Korku ve ümit arasında bir duy*guyla yardım dilemeyi arttırır. Korkmasının nedeni şimdiye kadar tüm işlerini Allah-u Teâlâ'ya (c.c) ısmarlamıştı, O'na dayanmıştı. Şimdi ise O'nun bir kulunun emri altındadır; uygunsuz bir iş yaparsa durumu çok kötü olur. Çünkü Allah'ın (c.c) affetmesi ayrı, kulunun affetmesi ayrıdır.

Talip ümit yönüyle şu şekilde düşünür: Şimdiye kadar benim ruhum nefsimin elinde köle idi, şimdi ise Allah'ın (c.c) bir velisinin yardımı ve etkisi altındadır. Kötü ve çirkin nefs nerede, velinin yardımı nerede... ikisi ara*sında çok fark vardır.

Müridinin yarar görmesi için teveccüh sü*resince ***Allah-u Teâlâ'nın (c.c) rahmeti, nebile*rin ve velilerin ruhları, melekler, Sahabe-i Kıram'ın yardımı hazırdır diye inanması gerekir***.' Fakat bunların hepsi feyizden yararlandırma yetkisini üstada vermiştir. O'da bu feyzi ancak kabule uygun edeb sahibine verir.

Şeyh mürid için bir ilahtır. (S.23)

Yarar sağlamak için müridin korku, ümit, haz ve sevgi hallerini arttırması gerekir. Te*veccüh sırası kendisine geldiğinde, Üstadı nefes verdikçe teyz almak için o nefesini içine çeker. Üstadı nefesini içine çektiğinde kalbin*deki pası ve karanlığı yok ettiğine inanır. Ve kendi de kalbindeki pası ve karanlığı dışarı at*mak için nefesini sağa ve sola doğru boşaltır. Üstadının nefes alıp vermesi boyunca onun yardımı ve feyz vermesiyle kalbindeki yarala*rın kapandığını, iyileştiğini ve kalbinin beyazlaştığmı düşünür. Üstadından ricada bulunarak bu durumu daha fazlalaştırmasım ister. Teveccüh'ün sonuna kadar bu olay devam eder. Te*veccüh bitince, müridin içindeki rahatsızlıkla*rın derecesi ortaya çıktığından rabıta anlatılır ve zikir eğitimi yapılır.

“Şeyhi rabıta ederken bir hal belirmezse mürid şeyhinden yardım istemelidir.”şirki (S.24)

Rabıta'nın birçok çeşidi vardır:

I- Üstadın Huzurunda: Mürid kendisini tahta oturmuş bir hükümdarın önündeki dilenci gibi düşünür. Kalbini de keşkül (dilenci çana*ğı) gibi düşünerek onu hükümdarın önüne ko*yup bağışlayacağı şeyi bekler. Üstad hazır bu*lunduğundan burada hayal etmek gerekmez ve hayali rabıta yapılmaz. Müridde şuhud
(ola*nğandışı görüntüler), mahviyet (kendini yok bil*me), kalb sızlaması gibi şeyler olur ve korkmazsa bu hallerin artmasını ister. Fakat korku olursa rabıtayı bırakır. Eğer kendisinde her* hangi bir hal belirmezse mürid üstadından yar*dım istemeyi en büyük kazanç bilir.

“Mürid şeyhinin Allah ile kendi arasında aracı olduğuna inanır.” Küfrü (S.25)

Zira talib Cenab-ı Hak'kın (c.c.) herşeye kadir ve üstadının da kendisiyle, Allah-u Teâlâ (c.c) arasında aracı olduğuna inanır. Bu düsünce onun nefsini tembellik ve ümitsizlikten kurtarır.

“Hatme duası okunurken isimleri geçen tarikat büyüklerinin ruhaniyetleri hazırdır.”şirki (S.25-26)

II- Üstadın bulunmadığı yerde rabıta:

1) Hatme yapılırken rabıta: Hatme baş*lamadan önce hatmenin hoş geçmesi, gönül rahatlığıyla yapılması ve mürşidinin orada hazır bulunması dilenir. Böylece onun yardımıyla kalb huzuru elde edilir. Hatme duası okunur* ken isimleri geçen tarikat büyüklerinin ruhani yetleri hazırdır. Herbiri kendilerine uygun muh abbet (sevgi), ma'rifet (Allah'ı (c.c) bilme), dünyayı terketme, sabır, sıkıntılara katlanma gibi kıymetli armağanlarla birlikte gelirler. Bu armağanların dağıtılması üstad hatme yapılma- sına aracı olduğundan onun eliyle olur. Hatme yapılması müridlerin yararı içindir ve onlar da bu armağanları ancak üstadlarından isterler.

“Bu rabıta şeyhin müride geçmesi ve birleşmesiyle olur.Şeyh müridin içine girer.” Sapıklığı (S.26-27)

2) Şekli (surî) ve manevî rabıta:

a) Şekli rabıta: Müridin şeyhini gözünde canlandırarak düşünmesidir. Sanki üstad karşı*sında oturmuş, yüzü ayın ondördü gibi nur sa*çar. Oradan çıkan ışıklar müridin kalbine gelir, sonrada tüm bedenine yayılır.

Şekli rabıtanın diğer bir çeşidi de müridin mürşidini tüm bedenini saran nurdan bir giysi gibi düşünmesidir (telebbüs - elbise rabıtası) Bu giysiden yayılan ışığın kalbine, diğer latifelerine ve sonra tüm bedenine yayıldığını düşü*nür. Bu tür rabıta, rabıtadan feyz alan kişilere verilir. Yine bu rabıta vesveselerin saldırısı arttığında, kalbin sıkıntılı ve hayrete düştüğü anlarda ve üstadın müridin gözüyde heybetinin kaybolduğu durumlarda yararlıdır.

Bu rabıta şeyhin müride geçmesi ve birleşmesiyle olur. Bu durumda mürid kendisinin zarf olduğunu şeyhinin de içine, girdiğini düşünür. Bu şekilde mürid çoğu zaman hiçlikte olur; kendi yerine mürşidini görür, onda fani (yok) olur ve onunla birleşir. Şöyle ki, birleşme ve yok olma ancak muhabbet (sevgi) ve mahviyet'in (kendini yok bilme) en son derece*sinde gerçekleşir.

“Bu rabıta kalb ile bilinir.” Yalanı (S.27)

Manevi rabıta: Bu rabıta şekil ve nurlarla ilgisi olmayan, duyularla belirlenemeyen, yüce bir anlam olup ancak kalb ile bilinir. Şekli rabıtadan sevgi, manevi rabıtadan ise ihlas (içtenlik) doğar. Bazan her iki rabıta birleşir, parlak dolunay gibi mananın heybeti ve görüntü birlikte

gözlenir. Düşünüş veya görünüşün sonucuna göre sevgi veya ihlastan herbiri diğerini bastırır. Hangisi çoksa diğerini yok eder. Bazanda her ikisi eşit olarak beraberce bulu*nurlar.

Artık şeyh mürid nazarında her şeyi kuşatan ve herşeyde tasarruf eden bir ilahtır. (S.27-30)

Bu rabıtanın çeşitleri:

• Üstadın sözlü emirlerini o bulunmasa bi*le yerine getirmek; yasaklarından sakınmak; hoşlanmadığı şeyleri bırakmaktır.

• Üstadın herşeyi kuşattığını ve her şeyde tasarruf ettiğini (etkileme yetkisi verildiğini) düşünmek; üstadının kemâlâtının dışa vurdu* ğunu açıkça görmek.

• Üstadını görmeyi ve onunla buluşmayı kalbi yanarak aşırı istemek. Onunla ilgisi olan şeyleri (evladını, mallarını, evlerini, bağlılarını ve hizmetçilerini) düşünmek. O'ndan ayrıl maktan üzülmek.

• Bir günahtan kaçınırken, yolda, yemek yerken, üstadını kendi ile birlikte görmek (Bu durumda edebli olunmalıdır.)

• Mürid uyurken, ayağını uzatırken ve abdest bozarken kıbleden sakındığı gibi üstadının bulunduğu yönden de sakınmalıdır.

• Üstadın bulunduğu yönü nurla kaplanmış, diğer yerler karanlık görmek ve şeyhinin bulunduğu yöne yönelmek.

• Mürid bütün ibadetlerini, hal ve hareket lerini tümüyle rabıtalı yapmalıdır. Namazdan, uykudan, ders alma veya vermeden önce ve sonra rabıta yapmalıdır. Çünkü iki rabıta arasında yapılan işler tamamen rabıtayla geçiril*miş gibidir.

• Uyandıktan sonra üstadını başı ucunda düşünmek. Böylece yatarken, kalkarken edebe uyulur.

• Dost ve arkadaş toplantısında, yemek da* vetlerinde mürşidinden öğrendiği sohbetleri yaparsa maddi iştahtan önce manevi iştah elde edilir. Müridin hanımı ile buluşmadan önce mürşidinin sohbetini yapması çok yararlıdır. Buna özen gösterilmelidir. Bu sohbetten hanı mında manevi şehvet doğar, sonra ruhta mane*vi sevgi oluşur. Bu gerçek sevgi ruhu saflaştırır. Maddi sevgi usanç, gevşeklik, tembellik, bezginlik ve gaflete neden olurken manevi sevgi kişiyi cezbe ve gerçeğe eriştirir.

• Mürid diğer alim ve şeyhlerin yanındayken ve özellikle kendi şeyhine karşılarsa rabıtaya önem verir. Böylece onlar mürşidine olan sevgi ve ihlasını azaltıcı etkide bulunamazlar ve manevi halini ortadan kaldıramazlar.

• Hased (çekememezlik) ve gıpta (imren me)'yi önleyen manevi rabıta: Güzel binek, değerli giyecek, şahane evler, yeşil ve etkileyici dinlenme yerleri gördüğünde mürid rabıta yaparak şu şekilde düşünür: "***Keşke mürşidim burada olsaydı şu su başında sohbet etseydi, ne güzel olurdu veya şu güzel giysileri giyseydi, şu güzel binite binseydi, şu şahane köşkte***

otursaydı." Bu şekilde düşününce hased ve gıbta yerine sevgi doğar, insan günah işlemekten kurtulur. Ayrıca bu durum nazara (gözdeğme si) da engel olur.

Nimetler (iyilikler) karşısında rabıta: Üs*tadım bende bu nimetlerin bulunmamasından dolayı zayıflık ve ümidsizlik gördü; Allahu Teâlâ'ya (c.c) yalvararak rica etti. Onun duası nedeniyle Cenab-ı Hak (c.c) bana bu nimeti bağışladı. Bundan dolayı nimeti veren Allahu Teâlâ'ya ve aracı olan üstadıma teşekkür et*mem gerekir.

Mürşid dediği Şeyh mürid için puttur. (S.54-55)

Mürşidi hatrında ihlasın en düşük de*recesi: Müridin, dünya kutuplarla dolu olsa dahi feyiz kapısını ancak şeyhinin açabileceği*ni ve bütün ibadetlerinin şeyhinin bir tek nazarına (bakışına) eşit olamayacağına inanmasıdır.

İhlasın en yüksek derecesi: Şeyhinin tüm hareketlerinin, sözlerinin ve hatta latifelerinin (esprilerinin) nefsi, dünyevî, ve uhrevî (ahiret için) yarar için değil, ancak ruhanî ve Allah-u Teâlâ'nın (c.c) rızası için olduğuna inanmasıdır.

Muhabbetin (sevginin) en düşük derecesi: Şeyhinin tüm isteklerini kendi isteklerinden daha üstün tutmasıdır.

Muhabbetin (sevginin) en yüksek derecesi: Kendi arzularını şeyhinin arzularında yok etmesi, her hangi bir istek belirtmemesidir. Şeyhinin bir isteği ve emri olursa onu istemesi, bir şey emretmezse hiç bir dilekte bulunmama*sıdır. Öyle hale gelmeli ki onun emri olmadan hiç bir şey yapmamalıdır. Bununla beraber şeyhiyle zahirde kavuşmayı şiddetle istemeli*dir. Zahirde kavuşunca, manen kavuşmayı yanık kalble şiddetle arzu ederek kendisini hiç bir şeyin oyalamasına izin vermemelidir; kal*bindeki aşkı hiçbir şey söndürmesin ve onu yolundan gördüğü hiçbir şey alıkoymasın. Allahu Teâlâ'ya (c.c) yaklaştıkça ilahi makamlar*dan ne kadar uzak olduğunu anlar. Çünkü ya*kınlığın ve kavuşmanın dereceleri sonsuzdur.

Mürşidine teslim olmanın en düşük de*recesi: Müridin kendi üzerinde şeyhinin tasarrufatını (etkilemesini) görmesidir. Böylece mürşidinin emri altında olduğunu bilir.
Adab-ı Fethullah - Şeyh Fethullahi Verkanisi, Menzil Yayınevi, Adıyaman, 1997

Cennet Yolunun Rehberi - Şeyh Seyda Muhammed Konyevi, **Özkevser Vakfı Yayınları, Konya 1997**

“Tasavvuf ilmini icad eden , bizatihi Allahu zülcelal'dır “ yalanı (S.107)

Tasavvuf ilmini icat eden bizatihi Allahu Zülcelal'dir. Bu mübarek icat ve ilmi, vahy yoluyla Peygamberlerine bildirmiştir. Tasavvuf ilmi, nazil olan şeriat ve dinlerin ruhudur. Bütün din ve şeriatlara üç lafz söylenmiştir. Bunlar: Şeriat, Tarikat, Hakikat'tır.

Davut(a.s.) hakkında delilsiz bir iftira (S.112)

Allahu Zülcelal, Davud (AS)'a vahyinde, şöyle buyurmuştur: "Ya Da'vud, günahkar kimsenin ahı, benim yanımda Abid kimselerin sesinden daha hoştur. " Daha önceki bazı kitaplarda Allahu Teala buyuruyor ki: "İz* zet ve Celalim hakkı için yemin ederim ki, Benim kulum Benim korkum*dan dolayı ağlarsa, illaki onu güldürür ve nurla tebeddü ederim. Benim korkum için ağlayanlara müjdeler olsun, Benim Rahmetim nazil olduğu zaman, ilk önce sizin üzerinizde zuhur edecektir. Siz günahkar kimselere söyleyin ki, Benim için korkupta ağlayan kimselerle otursunlar da, Ben on*lara Rahmet ettiğim zaman, bu Rahmetim, onlara da ulaşsın! Ey insanoğ* lu, Allah'ın rahmetine ermek için kendi nefs ve hevandan çık, vakit kay*betmeden Rabbinin dergahına dön."

Adem (a.s) hakkında delilsiz bir iftira(S.112)

Allahu Teala, Adem (AS)'ın tevbesini kabul ettiği zaman, melekler onu kutladılar. Cebrail ve Mikail (AS) gözün aydın ya Adem, senin tevben ka*bul olundu, dediler. Adem (AS) ise cevaben; Ya Cebrail, Allahu Teala bu günahı bana bir daha sorarsa benim yerim neresi olacaktır, dedi. Bunun üzerine Allahu Zülcelal tarafından Adem (AS)'e vahy olundu: "Senin zürriyetinden olupta, günah işleyen, sonra da tövbe edenlerin tövbesini ka*bul edeceğim. Kim benden mağfiret isterse, onu geri çevirmeyeceğim. Ben tövbeleri kabul ediciyim. Ey Adem, tövbe eden kimseleri, güleryüzlü ve müjdekar olarak hasredeceğim. "buyurdu.

Muhammed Konevi'nin Beni İsrail hakkında hadis uydurması (S.115-116)

Ben İsrail'den fasık bir adam vardı. Bu adam hiç bir zaman "fısk'ın dan ayrılmadı. Bu adamın yüzünden, bulunduğu şehir halkı rahatsız ol*duklarından, Allah'a müracaat ettiler. Allahu Zülcelal bu münacatı kabul etti. Ve Musa (AS)'a vahyetti: "Ey Musa (AS), o adam yüzünden şehir hal* kının başına bir bela gelmeden o fasık adamı şehirden çıkart." Musa (AS), o fasık adamı, şehirden uzaklaştırdı. Fasık adam, bir köye gitti. Al* lahu Zülcelal yine Musa (AS)'a vahyetti: "Fasık adamı o köyden de çı* kart." Musa (AS) fasık adamı o köyden de uzaklaştırdı. Öyle ki, fasık adam hiç bir yerde barınamayarak, kurdun kuşun dahi olmadığı, hiç bir toprak mahsulünün yetişmediği, bomboş bir araziye, çorak bir çöle gitti. Orada hastalanarak toprağın üzerine düştü ve başını yere koyarak şöyle dedi: Eğer annem yanımda olsaydı, bana merhamet edip, bu fakirliğim, bu zelilliğim üzerine acıyacaktı. Eğer babam yanımda olsaydı, o da bana acıyarak bu durumuma mutlak bir çare arıyacaktı. Benim cenazemin ar*kasından ise ağlayacaktı. Eğer, benim çocuklarım olsaydı, cenazemi ha*zırlayıp, ağlayarak beni toprağa uğurlayacaklardı. Ailem olmuş olsaydı, merhamet edip, belki hastalığım boyunca beni iyileştirmek için çırpınacaktı. Evet, bunlar diyeceklerdi ki; Yarabbi, garip, asi ve fasık babamızı affet. Şehirden köye, köyden de çöle, çölden de ahirete giden, herşeyden umutsuz kalmış babamızı affet. Fasık adam, Rabbül Alemine ellerini açarak şöyle dua etti: Yarabbi, beni babamdan, çocuklarımdan, annemden ve ailemden uzaklaştırdın. Beni Rahmetinden uzaklaştırma, Yarabbi. On*ları benden koparıp ayırarak beni yaktın Yarabbi, beni günahımdan dola*yı ateşinle yakma Yarabbi... Bana rahmetinle muamele et, Yarabbi.
Allahu Zülcelal, fasık kulunun yürekten gelen bu yakarış ve pişmanlığı üzerine, annesi, babası, ailesi ve çocukları suretinde melekler gönderip, başında ağlamalarını emretti. Fasık adam, istediği yakınlarını başucunda görünce, ferahlayıp, sevindi. Allahu Teala, affını da mağfiret ederek, temiz bir şekilde Allah'ın Rahmetine kavuştu. Yine Allahu Zülcelal Musa (AS)'a vahyetti: "Filan çölde benim Evliyalarımdan birisi ölmüştür. Onun cenaze*sinde bulun

ve onu defnef." Hazreti Musa (AS) Allahu Teala'nın buyurdu*ğu çöle gittiğinde gördüğü manzaraya şaşırdı. Çünkü, Allahu Teala'nın emriyle şehirden köye, köyden de çöle sürdüğü fasık adamın cenazesi duruyor. Huriler ise, bu adamın başında ağlaşıyorlar. Bunun üzerine Mu*sa (AS) şöyle dedi: Yarabbi bu adam vilayetten köye, köyden çöle çıkart*tığın gençtir. Allahu Zülcelal cevaben şöyle buyurdu: "Ey Musa (AS), ben ona rahmet ettim ve onu affettim. Onu, kendi ailesinden, babasından, anasından, çocuklarından ve şehrinden ayırarak, sürgün etmiştim. Ancak şimdi Ben onu affettim. Onun bu fakirliği, garipliği ve acizliği üzerine, aile efradının suretinde melekler göndererek, ona merhamet yapmalarını emrettim."

Koynundaki içkinin sirke olması yalanı (S.116-117)

İmam-ı Ömer (radıyallahu anhuma)'den rivayet olunur: "Bir gün Medi-ne'nin sokaklarından geçerken bir gence rastlıyor. Hazreti Ömer (radıyal* lahu anhuma) gencin, elbisesinin altında bir şeyler sakladığını fark ede* rek sorar: Ey genç! O elbisenin altındaki nedir? Bu soru üzerine elbisesi* nin altında içki saklayan genç, son derece tedirgin olur ve Allahu Teala'ya kalben münacaat eder: Yarabbi der, Sen beni İmam-ı Ömer (radıyallahu anhuma)'in yanında mahcup etme, bir daha asla içki içmeyeceğim. Haz*reti Ömer (radıyallahu anhuma'nın sualine, genç; bu sakladığım şey sirkedir diye, cevap verir. Hazreti Ömer (radıyallahu anhuma) peki, o zaman bana onu göster. Genç, sakladığı şeyi Hazreti Ömer (radıyallahu anhu- ma)'in önüne yavaşça koyar. İmam-ı Ömer (radıyallahu anhuma), şişeye bakar ve tertemiz bir sirke olduğunu görür. Genç, Allahu Teala'ya yalvararaktövbe eder ve bir daha da içki içmez.

"Ulemalar, tasavvufu öğrenmenin vacip olduğunu ve farz-ı ayn hükmünde bildirdiler." yalanı (S.119)

Ulemalar, tasavvuf ilmini öğrenmenin vacip olduğunu ve farz-ı ayn hükmü içerisinde bulunduğunu bildirdiler. İbn-i Hacer'in Tuhfe kitabının Siyer babında şöyle ifade edilmiştir: "Kişiye, hastalıklarının tedavisini bil*mesi o ilmi öğrenmesi vaciptir." Ramelı'nin Zübeyd Şerhinde ise şöyle deniliyor: "Kalbin temizlenmesi için kibir ve riya gibi şeylerden temizlemek ve bunun nasıl yapılacağını öğrenmek vaciptir.

"Ana baba muhalif olsalar bile tasavvufu tahsil etmeye gidilir."yalanı (S.119)

Ulemaların birleştiği ortak görüş ise şöyledir: "Tasavvuf ilmini öğrenmek içın, ana ve baba muhalif olsalar dahi, yine o ilmi tahsil etmeye gidilir."

"Nakşi tarikatını inkar eden , din-i İslam'dan Müslümanlar büyük bir tehlike içerisindedir ."iftirası (S.119)

Şah-ı Nakşibend hazretlerinin kavlinin manası açık, olarak ortaya çıkmaktadır. Şah-ı Nakşibend hazretleri: "Bizim tarikatımızı inkar eden, dini İslam olan müslümanlar büyük bir tehlikenin içerisindedir."

“Tasavvuf ehlini inkar etmek , Kuran–ı Kerim'in yarısını, hadisin yarısını inkar etmektir.”yalanı (S.119)

Ehl-i tasavvuf şöyle buyurdular: "Tasavvufun en az payı tasavvuf ehline teslim olmak ve onları inkar etmemektir. Çünkü, Tasavvuf ve tasavvuf ehlinin inkar etmenin, Kur'an-ı Kerimin yarısını, Hadis-i Şeriflerin yarısını, ve Ulemanın birleştiği ve cem olduğu şeyleri inkar anlamını taşımaktadır."

“Mürid ruhlarını hazır olduğuna ve kendilerini dinlediklerine inanması” hurafesi (S.126)

Birinci Fatiha 'dan önce Hazreti Peygamber sallallahu aleyhi vessellem'i ruhu saadetlerine Ali ashabına ve ehl-i beytinin ruhlarına, daha sonra da Şah-ı Nakşibendi hazretleri ve Seyyid Abdülkadir Geylani haz* retlerinin ruhlarına hediye edilir. Böylelikle, ruhaniyetlerin ve himmetin hazır olması temin edilir. Hazır olduklarına ve kendisini dinlediklerine kana*at getirdiği evrahlardan, Üstadının kendisine lütufta bulunması için Pey*gamber Efendimizin emretmesini diğer saadatı kiramında ricada bulunulması talep edilir. Geri kalan yedi Fatiha'da aynı şekilde aşağıda yazılı mü*barek zatlara tarif edildiği gibi okunup hediye edilir.

Mürid mürşidini bir kürsüde izleyerek rabıta etmek hurafesi (S.128)

Mürşidi Rabıta: Saadatlar sekiz adetten oluşan kuralın sekincisi, olarakta "Mürşide Rabıta" olarak uygun görmüşlerdir. Kalbe hiç bir vesvese, havatır getirmeden, Mürşidini büyük bir azemetle bir kürsüde izle*yerek, bir müddet temaşa etmektir.

Mürşidi rabıta esnasında "Redd"in korkusunda, kabulün ricasında olmak lazımdır. Hatta hareket eden hasta gibi, Mürşidinin sana olabilecek " Kereminden" ne tam emin, ne de tam umutsuz olacaksın. Her iki hali birlikte yaşayarak, Mürşidinin senin için uygun gördüğüne razı olacak, ancak büyük bir hüzün ve hasret içerisinde seni hemhal etmesi yönünde davetkar bulunacaksın.

“Mürid ,peygamber'in ruhaniyetinin ve silsile-i sadatın yardımlarına hazır olduğuna inanması” şirki(S.129)

Murid mürşidinin ellerinin, ruhunun ve üflemesinin Hz. İsa (AS)'nın kendi kavmine şifası gibi olduğuna inanmalıdır.
Mürşidin doktorluğunun, Hekimi Lokman'ın tabibliği gibi olduğuna Al lah' ın tecelliyatlarının, Paygamberin ruhaniyetinin, ve sadatın himmetinin hazır olup, hepsinin mürşidine teslim edildiğine yakinen kanaat getirmeli*dir.

“Mürid ağzını açarak mürşidin üfermesini içine çekmelidir.”hurafesi (S.130)

Mürit ağzını normal bir şekkilde açıp mürşidin üfürmesini beklemeli. Mürşit üfürdüğünde:

Mürşidin nefesindeki, feyz, nur ve nisbeti, yaralı ve zulmetli kalbinin devası bilip, mürşidin nefesini içine çekmelidir. Teveccühün bitimine kadar, mürit halini muhafaza etmeli, mürşidinden nisbet talebinden geri kalmamalı.
Teveccühün sonunda okunan ayeti "kerîme, teveccühün bittiğine ala* mettir. O zaman mürit yirmibeş defa Estağfirullah deyip, baştan beri ka*palı olan gözlerini açmalıdır.

Peygamberin yapmadığı uydurulmuş bir ibadet.(s.133-135)

Cemaatte "Elem Neşrahleke" Suresini bilen on kişi varsa, büyük hatme yapılır. On iki kişi varsa yapılması lazımdır. On kişiden az olursa küçük hatme yapılır. Hatmeyi idare edecek kimse yüz taştan yirmibir tanesini kendisine alır. Geri kalan yetmişdokuz taş, yirmibeş "Estağfurullah" deni*lip, çekildikten sonra "Elem Neşrah leke" bilenlere dağıtılır. Herkes Mürşidine kısa bir istimdadi rabıta yapar. (Hatme esnasında kalbin huzurlu olabilmesi için bu rabıta önemlidir) Hatme yaptıran zatın sağ tarafında oturan altı kişiye Fatiha okuma işareti olarak birer tane taş verilip, geri alınır. Fatiha'yı Şerife denilince Sağ tarafta işaret taşlarını almış olan altı ki şi birer tâne Fatiha okurlar. Fatiha okuması için işaret taşı almayanlar okumazlar. Hatmeyi idare eden şahıs, Fatiha dan sonra Salavatı Şerife der. Herkes elindeki taş miktarı kadar Salavatı Şerife okur. Bundan s'onra "Elemneşrahleke" denilir. Yine herkes elinde bulunan taş miktarı sayısınca "Elemneşrahleke" suresini okurlar. Elinde taş bulunmayanlar hiç bir şey okumazlar. Hatmeyi idare eden de "Elemneşrahleke" okunurken, elin*deki taş sayısı kadar, salavatı şerifeyi okur. Hatmeyi yaptıran elinde bulunan yirmibir adet taşın tamamına Salavatı Şerife okuması gerekmekte* dir. Daha sonra elinde bulunan yirmibir taştan bir kısmını kendine ayırıp, geri kalanı İhlası Şerife taşı olarak dağıtılması için verir. İhlası Şerife taş*ları, İmamın (Hatmeyi yaptıran) sol tarafından başlamak üzere "Elemneş* rahleke" taşları almayanlara dağıtılır. Hatmeyi idare eden İhlası şerife di*ye söyleyince, herkes elindeki taş sayısı kadar ihlas süresini okurlar. Ve bu şekilde İhlası şerife on kez tekrar edilir. Bundan sonra, hatmeyi idare edenin solunda bulunan yedi kişiye Fatihayı Şerife işareti olarak büyük taşlardan yedi adet verilip, geri alınır. Fatihayı Şerife denilince soldaki işaret taşlarından almış olan yedi kişi birer tane "Fatiha" okurlar. Diğerleri okumazlar. Hatmeyi idare eden, salavatı şerife deyince, herkes yine elin*dki taş sayısınca salavat okurlar. Daha sonra bir kişi taşları toplar. Bu arada hatmeyi idare eden kimse de, Silsileyi Şerife'yi okumaya başlar. Silsilenin okunması tamamlanınca, ikindi namazından sonra hatme yapılı*yorsa "Amme Suresi" yatsıdan sonra yapılıyorsa "Tabereke" suresi oku* nur. Daha sonra da yirmibeş defa "Estağfurullah" denilir. Hatme bitiminde şöyle dünüşülür; Allah'ım, senin zikrini yaptım. Yaptım ama, gaflet içerisindeydim. Zatına layık bir şekilde yapamadım. Kendi fazlın ve rahmetin*le bunu benden kabul buyur.

Silsilede okunan zatlar birer manevi hediye ile hatme halkasına teşrif ederler. Getirdikleri hediyelerin hepsini Mürşid hazretlerine teslim ederler.

Burada mürit kısa bir rabıta yapıp bu hediyelerden beni mahrum etme diye recada bulunur. Daha sonra yirmibeş estağfurullah çekilerek gözler açılır.

Küçük hatme:

Cemaat halka şeklinde oturduktan sonra, mevcut yüz taş halkada oturanlara taksim edilir. İlk ve son fatihaları okuyacaklar da tesbit edilir. İlk Fatiha'yı İmam dahil sağdan yedi kişi okur. Son Fatiha'ları ise İmam hariç soldan yedi kişi okur. Hatmeyi idare eden "Estağfurullah" deyince her* kes gözlerini kapatarak yirmibeş adet "Estağfurullah" çeker. Hatmeyi idare eden

Fatiha'yı Şerife deyince kendiside dahil olmak üzere sağdan ye*di kişi birer tane Fatiha süresini okurlar. Sonra, salavatı şerife denir. Herkes elindeki taş sayısı kadar salavatı şerife okur. Salavatı şerifeden son*ra hatmeyi idare eden İmam, Ya Baki Entel Baki der. Bu beş kez tekrarlanır. Her seferinde, hatmeye dahil olanlar, ellerinde bulunan taş sayısı kadar Ya Baki Entel Baki'yi tekrar ederler. Daha sonra ise, hatmeyi yapan
kişi hariç, soldan ilk belirlenen yedi kişi Fatiha okur. Fatihayı şeriften son*ra, salavatı şerifeyi, herkes elindeki taş sayısı kadar okumak suretiyle, hatmenin zikir bölümü tamamlanır. Hatmeye katılanların ellerinde bulu*nan taşlar, bir kap içerisinde toplanır. Hatmeyi yaptıran İmam, bundan sonra silsileyi okumaya başlar. Tıpkı Hatmeyi Haceğanda olduğu gibi Sil*sile okuması aynen yapılır. Arkasından bir tane Süreyi Şerife okunur. Da ha sonra hatmeye katılanlar tarafından yirmibeş adet "Estağfurullah" çe* kilerek hatme tamamlanır. "Estağfurullah" öncesinden başlamak üzere kı* sa bir İstimdadi Mürşid rabıtası yapıldıktan sonra gözler açılır. Hatmenin en efdal zamanı ikindi namazından sonra yapılandır. Daha sonraki efdal zamanı ise, yatsı namazından sonra olandır. Bu iki vakit arasında zaruret bakımından yapamayan, 24 saat içinde hatmeyi yaparlar.
Keyfi olarak bu iki vaktin dışında zaruret yoksa yapılmaz.

Müridin rabıta ile iki ilah'a inandırılması hurafesi (S.137-138)

Ribât ve murâbata ile aynı kökten gelen ve tasavvufi bir terim olarak-kullanılan rabıta; "şuhûd makamına ulaşmış kâmil bir şeyhe kalbi bağlamaktan ibarettir. Çünkü kamil şeyh oluk gibi olup rabıta eden müridin kalbine ondan feyiz akar."Diğer bir tarife göre rabıta; "İlâhi ve zâti sıfatlarla muttasıf, müşahede mertebesine ermiş kamil bir şeyhe kalbi bağlayıp, huzur ve gıyabında o şeyhin sureti, sıreti ve özellikle ruhaniyetini hayalen kendisi ile birlikte farzederek, yanındayken takındığı tavrı, gıyaben de sürdürmeye çalışmak demektir."
Nakşibendilikte rabıta-i muhabbet demek, müridin mürşide olan muhabbeti demektir. Bu rabıtaya mürid devam ederse, yavaş yavaş kendisi dahi mürşid gibi kamil olur. Zira muhabbet rabıtası, seveni, sevilenin sıfatlarına sokar.
Rabıtayı şöyle izah etmek de mümkündür;
"Rabıta, muhabbet (sevgi) ve hürmetle kalbi bağlamaktan ibarettir. Ta ki fiili beraberlik meydana gelsin."

Bilinmelidir ki kulun tek başına mukarrebun makamına, yakın ve müşahede haline ulaşması mümkün değildir. Bunun için kendisine müşahi*de makamına ulaşmış ve şahsında zati sıfatların tecellilerinin tahakkuk etmiş olduğu kâmil bir mürşid gereklidir. Böyle bir mürşidi bulan müride, fenafillah makamına ulaşmış mürşidinin ruhaniyetinden istimdat istemesi, huzurunda olduğu gibi gıyabında da edeb ve feyiz alabilmesi için kalbine yönelerek şeyhinin suretini çokça hayal etmesi lazım gelir. Ta ki bu şekilde fenafillahın başlangıcı olan nefsten fena ve gaybet haline ulaşmış olsun. Çünkü mürşid, ilahi sırların toplandığı mahaldir. İlahi sırlar, Resullallah (S.A.V)'den itibaren manevi veraset yoluyla bir kamilden diğer kami*le, bir büyükten diğer büyüğe ve sonuçta mürşide ulaşır. (Ondan da mürdine intikal eder.) Buna tarikatta mürşid rabıtası denir.

Rabıtanın özü şudur: Mürşidi düşünmek, sadece onun şahsını hayal etmek ve müstakillen ondan birşey istemek değildir. Bilakis aslında herşeyi yaratan ve yapan müessir-i hakikinin Allah Teala olduğuna itikad ederek, Allah'ın mürşide ihsan edip şahsında tezahür ettirdiği faziletleri düşünmektir. Bu durum şuna benzer: Bir fakir, ihtiyacını karşılamak için bir zenginin kapısına gidip talepte bulunur. Fakat o bilir ve inanır ki gerçekte veren ve ihsan eden Allah'tır; yerlerin ve göklerin hazineleri O'nun elindedir; O'ndan başka fail-i hakiki yoktur. O,

zenginin kapısında ancak onun Allah'ın nimet kapılarından bir kapı ve oradan kendisine bir nimet vermesinin mümkün olduğunu bildiği için durur. Bu inkar edilemeyecek bir gerçektir.

Fahreddin Razi'nin şahsında Allah'a iftira (S.146)

Fahruddin Razi,"Tefsir-i Kebir"de, kerameti isbat ederken demiştî ki: "Allah'ın celal nuru, kul için bir kulak olunca, o kul, yakını işittiği gibi uza*ğı da işitir. Bu nur ona bir göz olunca, yakını gördüğü gibi uzağı da görür ve yine bu nur bir kul için el olunca; zora, kolaya, yanındakine, uzaktaki-ne herşeye gücü yeter.

“Yüce ruhlar pis ruhların şerrini def etmek için tasarrufta bulunur.”yalanı (S.147)

Cenab-ı Hak, bazı şeyleri yapmaya ruhları görevlendirir. Ali, yüce makam ve hallere ulaşmış mukaddes ruhlar, kirlenmiş, zulmete bulaşmış habis ruhların şerrini def için tasarrufta bulunur, kendileriyle Allah'a sığınıl dığında koruyucu olurlar. Şu halde "Allah'ın tam (kamil, mükemmil) keli melerinden murad, su temiz, ali ruhlardır,"

“Ebu'l Hasen el – Harkani ,Ebu Yezid el- Bistamini kabrindeki ruhaniyeti ile yetişmiştir.” Yalanı (S.148)

Şeyh Mustafa İsmet Garibullah Efendi (k.s.), "Risale-i Kudsiyye"sinde, rabıtayı şerifenin, tarikat-ı aliyye-i Nakşibendiye'de rüknü azam (en büyük temel) olduğunu beyan eden babta şöyle buyurdu:

Nakşibendi tarikatı, Veysel Karani (r.a.) Hazretlerinin haline benzer. Nasıl ki o, Efendimiz (S.A.V)'i görmeden, ruhaniyetinden terbiye edildi (yetiştirildi) ise, bu yolda da şeyhler, müritlerini uzaktan ruhaniyetleriyle terbiye ederler. (Mesela: Ebu'l Hasen el-Harkanı (k.s.) Hazretleri, Ebu Ye- zid el-Bistami (k.s.) Hazretlerini görmemiş, ancak kabri şerifinde bulunar ak, onun ruhaniyetinden aldığı feyizlerle yetişmiştir.)

“Allah Rasulü her namaz kılanın yanında hazır olur.”yalanı (S.150)

"Esselâmü aleyke..." cümlesi ile Peygamber Efendimiz (S.A.V)'e hitap edilmesinden maksat, namaz kılan ümmetinden Efendimiz haberdar ol*masıdır. Bu şekilde Peygamber Efendimiz (S.A.V), namaz kılanın yanın*da bulunup kıyamet gününde en faziletli ameli olan namaz için şahitlik yapması mümkün olur. Ayrıca Allah Resulü'nün namazda hazır olduğunu hatırlamak , huşunun artmasına sebep olur.

Mürid rabıta ederek Allah ile beraber şeyhini ilah edinmesi şirki (S.163-164)

Şeyh Fettullah Verkanisi (k.s.) teveccühteki rabıtayı şöyle tarif eder; Rabıtadan maksat, huzur ve istimdadı celb etmektir. Mürid, teveccüh alacağı gece sekiz adabı öğrenir, istihare yapar, yatar. Tarikat tazeleyen, te*veccühe kadar konuşmaz. Teveccüh olacak günde, sabah

namazından teveccühün sonuna kadar yemekten sakınırlar. Teveccühten biraz evvel, istihare eden veya rüya gören, imkan bulursa hallerini üstada arzeder. Te* veccüh adabları öğretilir, acemiler ayrı bir halkada oturur. Onlara şu tali* mat verilir:

Sol memenin iki parmak altında, çam kozalağı şeklinde bir et parçası vardır. Her hayvanda olduğu gibi insanda da bulunur. Üst tarafı ulvi, alt ta* rafı süflidir. İçi boş hatlar halindedir, aslı maddedir. Alemi emirden ona bağlı latif bir cevher de kalb-i insanidir. Kalb-i insaninin ilk makamı arşdır. Allah'ın tecelli ve azametinin istilasına mahaldir. Kalb-i hayvaninin içine konulmuştur. Kendisi çok büyük ve geniştir. Hatta arşı bile kuşatır. Bu kalb zor riyazetler, halis ve çok amellerle müşahede edilir. Salik teveccühte bu kalbi mukabil olan, kalb-i hayvaniye'ye basiretle yönelip bakar. Bu kalbin nurunun ancak günahlardan kararmış olduğunu, nefs ve şeytanın müda* halesinden yarıldığını tasavvur eder. Günah nisbetinde bu kalb nuraniyet ten karanlığa girmiş ise de üstadın nefesiyle ve eliyle temizlenir, açılır di*ye inanır. Üstad teveccühe girdiğinde, beraberinde Lokman Hekim'in tıbbı, İsa (a.s.)'ın duası vardır. Bir gözle üstada, bir gözle kalbinin yaralarına bakar. Teveccühte oturan arkadaşlarından istimdat ister. Kendisini muha*sebe ederek, üstada yalvarır. Üstadın sesini duyduğu an ferahlayıp, lez* zet duyar. Üstada karşı, kendini korku ve ümid arasında bulundurur. Ken*disine teselli verir. Şimdiye kadar nefsimin emri altında ve isyanda olduğum için, ben nerede Allah'ın affı nerede, fakat şimdilik nefsimin esaretin*den kurtulup, Allah'ın dostlarından bir dostun tasarrufu altına girdim. Nef simden dolayı uzağım fakat evliyanın duası en büyük sığınaktır, himmetleri hazırdır, onların ruhları, enbiya, melekler ve ashabın ruhları ile birlîkte hazırdırlar. Hazır oldukları için de Allah'ın tecelliyeleri teveccüh mahallini kuşatmıştır. Kendi kalbi gafil olduğundan bu meclise layık olmadığını düşünür, kemali edeble inler, feryad eder, nefsini hiç bilir. Var gücü ile üs* tadın sesini ve gelişini bekler. Hiçbir an gaflete düşmez. Üstad karşısına gelinceye kadar böylece devam eder. Üstad karşısına gelir, ellerini omuzlarına koyup yüzüne üfürür. Bundan sonra mürid ağlar, inler. Bu devletin ve bu büyük saadetin lezzetini taleb eder. Korku ümidiyle beraber sevinir. Üstadın nefesini içine çeker, nefesiyle birlikte nur nisbetinin kalbine girdi*ğini tasavvur eder. Üstad nefesini aldığı zaman, üstadım, kalbimin için* deki acıyı, gafleti karanlığı nefesi ile çekdi diye sevinir. Üstad gittiği zaman, himmetini diler, ziyadesini taleb eder. Kalbinin şifa bulduğuna inanır, teveccühten sonra da bu temizlik üzerinde sebat etmeye azmeder.

Ahirete irtihal etmiş zevata rabıtanın keyfiyeti ve kabir ziyaretinde rabıta:

Peygamber Efendimiz (s.a.v) buyuruyor: "***Sizler işlerinizden şaşkınlığa ve hayrete düştüğünüz vakit kabir ehlinden yardım isteyiniz***."

Bu hadis-i şerife binaen ve başka şer'i delillerden de anlaşıldığına gö*re nebiler ve onların varisleri olan veliler, hayatlarında olduğu gibi vefatlarından sonra da himmet istenildiği zaman, himmet ederler.

Uzaklık ve yakınlık söz konusu olmaksızın kabiliyetli her mü'min özel*likle mürid, Peygamber (s.a.v)'in kabri şerifine veyahut hakkında ümmet- i Muhammed'in ittifak ettiği büyüklerin ruhlarına kalbini rabt edebilir; yö*nelmiş olup himmet istediği zat, feyz almasına vesile olabilir

Letaiflerin nurları ve tasnıfi hurafesi (S.176)

Letaiflerin Nurları ve tasnifi
Letaif-i Kalbin nuru sarı
Letaif-i Ruhun nuru kırmızı
Letaif-i Sırrın nuru beyaz
Letaif-i Hafi'nin nuru siyah
Letaif-i İhfa'nın nuru yeşildir.

Letaiflerle ilgili olarak Peygamberlere isnadı için şöyle tasnif yapıldı

Letaif-i Kalp nuru Hazreti Adem (AS)'ın ,

Letaif-i Ruhu nuru Hazreti Nuh (AS)'ın

Letaif-i Sırrı nuru Hazreti Musa (AS)'ın

Letaif-i Hafi nuru Hazreti İsa (AS)'ın

Letaif-i Ahfa nuru Hazreti Muhammed (SAV)'ın tasarrufatı altındadır.

Mürid mürşidin ne dil ne de kalp ile itiraz edemez zulmü (S.185)

Teslimiyet ise, hiçbir şekilde ve hiçbir konuda ne dil ile, ne de kalp ile müridin Mürşid'ine itiraz etmeme halidir. Tıpkı, bir ölünün yıkayıcısı elinde nasıl teslim oluyorsa, müridde Mürşidine öyle teslim olmalıdır. Teslimi* yetin en yüksek derecesi ise, müridin hiçbir şeyde ne dünyevi ne de uhrevi olarak bir niyet taşımamasıdır. Mürşidinden gelecek emri, derhal yap* maya hazır olmalıdır. Mürşidin, müridin durumuna göre Seyr-i Sülük yolunda çeşitli emirleri olur. Bu, sohbetle, rabıta ile, vird ile, murakabe ile, hülasa, mürşid bazen iki yolla, bazen üç yolla emreder. Mürid de; Mürşi* dinden gelecek her emri yerine getirmeye hazır olmalıdır. İşte bu hale ka ti teslimiyet hali denir.

Tasavvuf dininde meczupların ulaştıklar makamlar yalanı (S.189-190)

Hakk yoluna giren salih ve salikler dört kısma ayrılır:

• Mücerred salik (cezbesiz sülük eden)

• Mücerred meczub (sadece cezbe halinde olan ve kalan).

• Salik-i meczub (önce süluke başlayıp, peşinden cezbeye ulaşan).

• Meczub-i salik (bidayette cezbe halinde olup, ardından süluke başlayan).

Bunları biraz tanıtalım:

1- **Mücerred salik:** Bu kimse, irşad makamına ehil olamaz ve kendinde nefsani sıfatları

kaldığından, o makama ulaşamaz. Muamele ve mücahade makamında, Allah Teala'nın rahmetinden kendisine nasib olanla ye*tinir. Fakat; mücahedesindeki meşakkat ateşinden kurtulup da, kendisiy*le rahat edeceği bir hale ulaşamaz.

2-**Mücerred meczub:** bu kimseye Hakk Teala, önce, yakin ayetlerini göstererek tecelli eder. Kalbinden perde olacak şeyleri kaldırır. Bu kimse muamele (amel) yoluyla seyr u suluk ettirilmez. Aslında muamele bu yolda (olanını halinin anlamada) tam bir alamettir. Bu kimse de önceki gibi irşada ehil olamaz, kendi halinde hoşluk içinde, Rabbinden gelen nasibi ile yetinir. Amel olarak da farzların dışında bir şeyle mecbur ve mes'ul tutulmaz.

3- **Salik-i meczub**: Bu kimse, işin başında mücahede, manevi sıkıntı, ihlas ile muamele ve bu yolun şartlarını tam olarak yerine getirmekle işe başlar. Sonra (riyazat ve mücahadenin yakıcı ve sıkıcı sıkıntılarından kur* tarılıp, manevi halin rahatlığına çıkarılır. Böylece, acıdan sonra tatlıyı bul*
muş olur. İlahi lütuf esintileriyle rahatlar. Sıkıntı ve güçlüklerin darboğazın* dan sıyrılıp, kolaylığın genişliği ve rahatlığına erer. İlahi yakınlık feyizleriyle, nefhalarıyla tanıştırılır. Kendisine müşahede kapısı açılır. Artık ilacınıbulmuş olur. Nur kabı kaynayıp taşmaya başlar; kalb ve dilinden hikmetler dökülür. Kalbler ona meyledip sevmeye başlar. Kendisine gayb alemi açılıp, peşpeşe manevi fetihler gelir. Zahiri halka kapalı (masivadan ilgisi*ni kesmiş bir halde), batını ise manevi alemleri görür bir duruma gelir. Ar* tık insanların arasına girmeye hazır ve layık bir haldedir. Celvetinde (halkın içinde) bir nevi halvette gibi (halk içinde Hakk'la) olur. O, hal ve şart*lara hakim olur, şartlar onu mağlub edip Hakk'tan koparamaz. O, parçalar, parçalanmaz (dağılıp bozulmaz).

Bu halde olan kimse, irşada ehil olur. Çünkü o, muhiblerin yolunda işe başlamış, salihlerin amel (ve mücahede) yollarından geçtikten sonra, Allah'a yakınlığı tahsil etmiş hallerinden bir hal kendisine bahşedilmiştir.

Bu durumda, kendisine tabi olanlar olur ve ondan tabi olanların birçok manevi ilimler intikal eder. Onun vasıtasıyla bereket yayılır. Ancak bazen bu kimsede bulunduğu halde mahpus (hapis) kalır; halin dışına çıkıp, bağın*dan kurtulamaz, hal onu meşgul eder. En büyük kemal hallerine ulaşamaz, (bu makamdaki) ilahi nasible yetinir. Aslında bu, çok yüksek ve şerefli bir nasibdir.

Malumdur ki; kendilerine ilim verilenler derece derecedir. Şeyhlik (ir- şad) makamında en yüksek derece, bundan sonra anlatacağımız dördün* cü gruptaki kimsenin derece ve halidir.

4- **Meczub-i Salik**: Cenab-ı Hakk bu kimseye önce, keşif verir, yakın nurları ve kalbinden perdeyi kaydırmak suretiyle tecelli eder. Müşahede nurlarıyla kendini aydınlatır. Kalbi açılır ve genişler. Bir aldanma yeri olan dünyadan uzaklaşıp ebediyyet yoluna yönelir. Hal denizinden kana kana içer. (Kendisini Hakk'tan alıkoyacak) bütün bağ ve engellerden kurtulur .Tam bir müşahede ve murakabe halinde:
"Ben görmediğim Rabbe ibadet etmem; (hep O'nun tecellilerinin gör* mekteyim)" diye ilan eder.

“Mürid hayatta olan ve ölen şeyhinden yardım dilemelidir.” şirki (S.195)

Mürid, kendi mürşidinin dışında, Peygamber Efendimizi (SAV) ve diğer, evliyaları ister hayatta, isterse ebediyete intikal etmiş olanları ziyaret ederek, ruhaniyetlerinden istimdat

dilemelidir.

“Allah peygamberlerin dışında evliyalara ve dilediğine gaybı bildirir.”yalanı (S.205)

Hâzreti Peygamber (S.A.V)'e şefaat izninin verilmiş olması, bizatîhi ümmetini, bağışlama makamı anlamına gelmez. Ancak; Hazreti Peygam* ber (S.A.V) ümmetinin affı için vesile kılınmıştır.

İkincisi; "**Gayb'ı bilmektir**."
Gayb'ın mutlak bilicisi olan Allahü Teala'dır. Ancak Allah (c.c) dilediği' zaman Hazreti Peygambere evliyalara dilediği kullarına bildirir.

Zübeyr (R.A.) şahsında Hz.Peygamber'e iftira (S.236-237)

Hazreti Peygamber (SAV)'ın kanı hicam olduğu zaman Abdullah bin Zübeyr (RA)'e dökmek üzere verdiler. Zübeyr (RA)'da Resulullah (SAV)'in o kanını içti. Hazreti Peygamber (ASV) verdiği kanı niçin içtiğini sordu: Abdullah bin Zübeyr (RA)' da cevaben, Ya resulullah (SAV) senin kanına ateş değmeyecek, o sebeple içtim dedi. Orada bulunan Ashab-ı Kiram'ın ifadesine göre, Abdullah bin Zübeyr (RA) Hazreti Peygamber (SAV)'in kanını içtikten sonra, ağzı hep misk gibi kokmaya başladı.

Hazreti Peygamber (SAV)'ın azatlı kölesi Hazreti Peygamber (SAV) hicar olduğu zaman, kanını uzatarak bunu dök dedi. Azatlı kölenin anlatımına göre, kanı alarak bir süre kaybolarak elindeki Hazreti Peygam* berin (SAV) kanını içti, sonra bunu Resulullah (SAV) efendimize söyledi H azreti Peygamber (SAV) bunun üzerine gülerek şöyle bulmuştur:
"**Benim kanım kimin kanına karışırsa ateş ona değemez**."

Ümmü Eymen'den bir başka rivayet ise şu şekilde:

Ben bir gün akşam kalktım, çok susamıştım, bir tabağın içinde suya benzer bir şey görerek onu sonuna kadar içtim. Hazreti Peygamber (SAV) sabah kalktığında, tabaktaki abdest suyunun (küçük abdestiymiş) dökmemi istedi. Ben ise cevaben onu içtiğimi söyleyince, Hazreti Peygamber (SAV) öyle bir güldü ki, onun ön dişleri gözüktü ve bundan sonra benim karnımın ağrımayacağını söyledi.

Enes'den rivayet edildîğine göre: Hazreti Peygamber (SAV) Ümmü Süleym'in yanına gitti. Bir kırbanın içinde su vardı. Hazreti Peygamber (SAV) o suyu kırbamın deliğinden ağ*zını koyarak içti, sonra da yatıp uyudu. Annem o kırbanın ucunu kesti (Hazreti Peygamberin ağzının dediği kısım) o hala bizim yanımızda olup, teberrük olarak kendi evimizde muhafaza ediyoruz.

Yahya bin Haris'ten rivayet olunur. Bir gün Eskah oğlu Vasilete rastladım ve ona şöyle dedim: Sen bu ellerinle Hazreti Peygamber (SAV)in mübaya ettin mi?
O' da evet, dedi. Sen madem ki bu ellerinle muba*yaa etmişsin ver o elini öpeyim dedim, oda elini verdi ve bende öptüm.
Buhari, edep bölümünde Süheyp'den rivayet ediyor, Ben İmam-ı Ali'yi gördüm, Hazreti Abbas (RA) ellerini ve ayaklarını öpüyordu. Esma binti Ebubekir'den rivayet edildiğine göre,

Annemiz Hazreti Aişe (RA) yanında Hazreti Peygamber (SAV)'ın cübbesi vardı. Hazreti Peygamber (SAV)'ın giyindiği cübbeyi yıkar, onun suyunu içerek Allahu Teala'dan şifa talep ederdik. Eba Mahzuret' in saçları oturduğu zaman yere değiyordu. Saçlarını niye kesmiyorsun diye sorulduğunda, Eba Mahzuret şöyle dedi,
Hazreti Peygamber (SAV) Efendimiz bu saçları ellediği için hiç kesmeme kararındayım.

Hz.Ali'nin ölülerle konuşması yalanı (S.259)

İmam-ı Ali (RA) Medine kabirlerine ziyaret maksadı ile girdi. Selam ve-"rerek onlara şöyle seslendi. "Siz mi oradan bana haber verirsiniz, yoksa ben mi buradan sizlere haber vereyim ? Kabirlerinden biri selamı aldı ve bizden sonra neler oldu bize anlat" dedi. O zaman imam-ı Ali (R.A.) onlara şu haberleri verdi."Sizden sonra hanımlarınız enlendi, Mallarınız taksim edildi. Çocuklarınız yetim kaldılar. Güzel ve kuvvetli binalarınızda şimdi düşmanlarınız oturuyor. "

Şimdi de siz haber verin neler oldu deyince, Ölülerden biri ona cevap verdi: Kefenlerimiz çürüdü. Saçlarımız döküldü. Vücudumuz parçalandı. Yanâklârımız döküldü. Dünyadâ ki takdim edilenle karşılaştık. Şimdi herkes kendi hali ile meşguldür" dedi.

Bazı ulemalar bu konuda "Mü'minlerin ervahları hergün kendi evlerinin karşısına gelerek, ya ehlim ve çoçuklarım ! Mallarımızı bölüşenler evlerimizde oturanlar! Varmı bizim bu gurbetimiz tefekkür edinimiz " diye çağırdıklarını bize haber vermekteler. Ve aynı ervahların "Biz çok uzak bir hapishanedeyiz. Bizim gibi olmayın, cimrilik yapmayın. Elinizdeki mallar bizim elimizde idi. Ancak Allah (c.c) yolunda harcamadık, sizde bizim gibi olmayın. Bize merhamet edin ki, Allâh'u Zülcela'de size merhamet etsin"diye nida ederler.

Cennet Yolunun Rehberi - Şeyh Seyda Muhammed Konyevi, Özkevser Vakfı Yayınları, Konya 1997

Nerden Gelip, Nere Gidiyoruz - Mustafa Güllü

İlahi feyzin kutuplar vasıtasıyla dağılışı yalanı. (S.98)

Ariflerden birisi de :

«Sertac-ı Nebî, Şah-ı Rüsul, Seyyid-i Kevneyn İns-ü meleğin Server-i Sultanı Muhammed (S.A.V.)» diyerek O'nu bayraklaştırmıştır .

Şanı Yüce Peygamberimiz (S.A.V.), (diğer nebî ve resuller gi bi) fâni olan bu dünyadan baki olan âhiret âlemine göç etmiştin Ancak (O'nun yolunu ve Sünnet'ini canlı tutan) Muhammedi Meşreb'te Zât-ı Muhteremler yeryüzünde hiçbir zaman eksik olmamış tır. Resûl-i Ekrem'in (S.A.V.) manevî görevini vekâleten yürüten Zât'a, KUTBÜ'L-AKTÂB (Kutublar kutbu) adı verilmiştir.

Mâneviyyat âleminde cereyan eden ilâhî nur (feyz-i Rabbani) bu zât-ı muhteremden (izn-i İlâhî ile) kutublara; kutublardan, kâmil mürşidlere; mürşidlerden de bağlı bulundukları halife, mürid ve sâliklere iletildiği bildirilmektedir.

“Allah velilere ince sırları bildirmiştir yalanı.” (S.100)

«Allah (C.C.) hiç şüphesiz insanlara doğru yolu göstermek için peygamberler gönderdi. Son Peygamber Hz. Muhammed Mustafa (S.A.V.) Efendimiz, âhiret âlemine teşrif ettikten sonra; Allah'tan feyz alan kâmil mü'minler Resûl-i Ekrem'in manevî görevini üstlenerek O'na VEKÂLET etmektedirler. Velîlerin gönül gözlerini açan Mevlâ (C.C.) onlara kâinatın ve eşyanın ince sırlarını bildirmiştir»demiştir.

Allah adına uydurulan bir masal. (S.328-332)

Geçmiş zamanda BUHARA şehrinde üç genç (hayallerindeki isteklerine kavuşabilmek için) yabancı ülkelere seyahat etmeye karar verirler. Şehrin dışında bir yol kavşağında her birisi ayrı ayrı yönlere gitmeye niyet ederler. Birbirleriyle vedalaşacaklan sırada, Hazret-i Hızır bir ihtiyar kılığında üç gencin karşısına çıkarak :

«— Nereye gidiyorsunuz? İsteğiniz nedir? (Delikanlılar,) size yardımcı olabilir miyim?» diye sorunca, gençler memnun olurlar, içlerinden birisi:

«— Ben, Allah'tan dinî ilim tahsil etmek isterim.»

Diğeri: «— Ben, Allah'tan kolay yoldan para kazanıp zengin olmayı isterim.»

Üçüncüsü: «— Ben de Allah'tan helâl süt emmiş sâliha bur ha nım isterim,» der.

İlk önce ilim isteyene, Hz. HIZIR:

«— Hak Teâlâ (C.C.) sana ilim ihsan ederse, o ilimle gurur lanırsan, nimete şükretmemiş olursun. O zaman bu nankörlüğünün cezasını çekersin...» deyince, o genç:

« — Ben âlim olursam, asla kibirlenmem! Hem ilmimden fayda lanmak isteyenlere de parasız olarak öğretir, bütün talebelerime yardımcı olurum...» deyince, Hz. Hızır bu gence EÛZÜ BESMELE yazılı bir kâğıt verir. (Ve bu kâğıdı kaybetmemesini de sıkı sıkı tembih ettikten sonra):

— «Allah (C.C.) senin ilmini artırsın,» diye dua eder. İkinci kere zengin olmak isteyen gence dönerek:

— Allah sana çok para ve mal verir de onları İlâhî Emirlere uygun olmayan yerlerde harcarsan, (şükrünü yerine getirmemiş olursun. O zaman) servetin elinden çıkacağı gibi sıkıntıya düşer ve nankörlüğünün cezasını da acı bir şekilde çekersin. Önce iyi düşün. Verilecek servetin şükrünü yapabilecek misin?» diye sorunca, İkinci genç:

«— Ben zengin olursam, fakir fukarayı görür, gözetirim. Evi me gelen (yerli ve yabancı bütün) misafirlere yedirir, içirir ve ağır larım. Bana müracaat edenlerin hiçbirisini boş

çevirmem...» de yince, Hz. HIZIR: ,

«— O halde Allah (C.C.) sana çok çok para ve mal versin,» diye dua ettikten sonra, kendisine bereket olması için İKİ AKÇE verir. Bu iki akçeyi harcamadan kesesinde saklamasını da tembih eder.

Bu kere, sıra, sâliha hanım isteyen gence gelir.

Hz. HIZIR:
«— Böyle bir kızım olsaydı sana verirdim evlâdım. Ama ihlâs ile isteyenler asla mahrum olmaz... Allah (C.C.) sana da gönlüne göre bir hanım (kız) versin,» diye dua ettikten sonra, gençlere seyahatten vazgeçmelerini ve memleketlerine geri dönmelerini, Al lah'ın izniyle isteklerine kavuşacaklannı söyleyerek gözden kaybo lur.

Üç arkadaş bu nur yüzlü ihtiyarın (kim olduğunu tanımadan) sözlerine inanır. Ve memleketleri olan BUHARA'ya geri dönerler.

— İlk olarak ilim isteyen kimse, Hz. Hızır'ın duası bereketiyle vehbî olarak DİNÎ İLİM'leri bütün inceliklerine varıncaya kadar öğrenir.

Cehaletten kurtulan bu genç, 8-10 sene içerisinde o ülkede en yüksek âlimlerin arasına katılır... Yakından uzaktan gelen Müslü manların bütün müşkillerini halletmeye başlayınca, şöhreti ülke nin her yanına yayılır.

Çok geçmeden kendisini oy birliğiyle ŞEYHÜLİSLÂM makamına getirir ve bol da maaş bağlarlar.

— İkinci, servet isteyen genç de, babasından kalan bir hara beyi yıktırıp, temelini kazdırırken, kıymetli bir hazine bularak, zen gin olur.

— Üçüncü genç ise, sâliha bir kızla evlendikten sonra, helâlin den para kazanmak arzusuyla, bir san'atla uğraşır. Günlük geçimini rahatlıkla te'min ederse de, fazla bir para artıramaz. Ama, hayatları huzur içinde devam eder.

Aradan (25 sene kadar) uzun bir müddet geçtikten sonra: Hz. Hızır (A.S.), Allah'ın (C.C.) emriyle bu üç arkadaşı teker teker imtihan etmeye başlar.

önce onbeş-onaltı yaşlarında bir delikanlı kıyafetinde ŞEYHÜL-İSLÂM'ı makamında ziyaret ederek, elini öper.

Şeyhülislâm ziyaretinin sebebini sorunca Genç (Hazret-i Hı zır):

«— Efendim, Kur'ân-ı Kerîm'i ve ilm-i hâlimi öğrendim. Bir âlimden özel olarak ders almaya maddî durumum müsait değildir, Ama dinî ilimleri öğrenmeye çok hevesim var. Uygun bir zama nınızda günde bir saatinizi bana ayırabilirseniz, size çok minnettar kalırım,» deyince, Şeyhülislâm:

«— Oğlum, burası fetvahanedir. Benim, seninle meşgul olacak zamanım yoktur. Benden başka hiçbir din adamı bulamadın mı da buraya geldin? Sen kendine göre, bir hoca efendi bul da ondan bilmediklerini öğren,» dedi.

Çocuk (yani Hz. Hızır), Şeyhülislâm'ı uyarmak için tekrar sö ze başladı ve:

«— Muhterem efendim, şüphesiz ilim ve yeteneğiniz çok yük sek olmasaydı, sizi bu makama getirmezlerdi. Ama bir kere siz de benim yasmadaki halinizi düşünün! Her halde o zaman sizin de durumunuz benimkinden pek farklı değildi. Ne olur, bana bir im kân tanışanız ve bir iki günlük olsun bir tecrübe yapsanız ne kay bedersiniz? Şayet verdiğiniz dersleri kavrayamaz veya liyakatsiz liğimi görürseniz, illâ ki okutmanız için size ısrar edecek değilim. Ama ilminizden yararlanmak isteyenlere (az bir zaman ayırarak) yardımcı olamazsanız, bu ilmi size bahşeden Allah'a (C.C.) nasıl şükretmiş olabilirsiniz?» dedi ise de Şeyhülislâm, hiç ayılmadı. O, gençliğinde verdiği sözü çoktan unutmuş., ilim, makam ve şöhretin etkisiyle kibir ve gurura kapılmıştı.

Hülâsa: Hz. Hızır (bu kadar rica ve yalvarmasına rağmen) olumsuz cevap alınca:

- Seneler öncesi verdiği EÛZÜ BESMELE yazılı kâğıdı, Şeyhülislâm'ın koyduğu kitabın arasından, onun haberi bile olmadan) aldı. Ve fetvahaneden ayrıldı.

O günden sonra vehbî olarak kendisine ihsan edilen ilâhi İlim ler sür'atle hafızasından silinmeye başladı. Herkesin takdir ve hür met gösterdiği ŞEYHÜLİSLÂM, bu kere en basit sorulara bile doğru dürüst cevap veremeyince, aklî dengesinin bozulduğunu zannederek, hemen kendisini Şeyhülislâmlıktan azlettiler (görevinden uzaklaştırdılar).

İkinci kere Hz. Hızır (A.S.) akşam üzeri, bir ihtiyar kıyafetin de zengin olan kimsenin konağına vararak -.

— Efendi, Hicaz'dan geliyorum. Yorgun ve uykusuzum. Ne olur, bir gecelik beni Allah (C.C.) için misafir eder misiniz?» dediği zaman, konak sahibi (yakın dostlarıyla meşgul olduğu için) kendisi ni içeri kabul edemeyeceğini ve çok meşgul olduğunu söyledi.

İhtiyar (Hz. Hızır):

«— Efendi evlâdım, Allah (C.C.) zengini fakir, fakiri de zen gin yapar.. Herhalde sana da bu köşk babandan kalmadı. Serve tin şükrü böyle mi yapılır? Şu konağında bir gecelik beni barındırsan, ne olur?.. Sizden yemek de istemem...» diye ricada bulun duysa da, zengin adam bu sözleri işitince, yumuşayacak yerde aksine sinirlendi ve öfkeli bir şekilde:

— Amma da uzattın be ihtiyar... Sana akıl danışan mı var ki? Bir de bana nasihat vermeye kalkışıyorsun?.. Al sana İKİ AK ÇE de, akşam üzeri beni daha fazla meşgul etme. Bu parayla bi raz ilerdeki hanlardan birisinde kendine yatacak bir yer bulur sun,» dedi. Ve (İKİ AKCE'yi konağın penceresinden aşağı atarak) içeri girdi.

Hazret-i Hızır da:

« — Öyle ise, seneler öncesi sana verdiğim İKİ AKCE'yi almış oldum. Böylece birbirimizle alış-verişimiz kalmadı...» diyerek ora dan ayrıldı.

O günden sonra bu zengin adam, ne ile uğraştı ise, işi hep tersine gitti. Ve devamlı olarak yaptığı işlerde zarar etmeye başladı. Malı ve serveti, az zamanda elinden çıktı ve birkaç sene içe risinde, eskisi gibi fakir haline döndü...

Hazret-i Hızır (A.S.) üçüncü kere aynı kıyafetiyle sâliha hanımla evlenen kişinin evine vardı. İkindiden sonra kapıyı çaldı. Kocası henüz işinden dönmemişti.

Hazret-i Hızır:

«— Falan efendinin evi burası mıdır?» deyince, evin hanımı:

«— Evet, efendi amca...» dedi.

Hazret-i Hızır:

«— Kocanı çok eskiden tanırım... Fakir ve garibim. Allah içki beni misafir edeceğini tahmin ederek, yanına uğramak istedim,» deyince, hanım, durumu kızına söyledi ve (kapının deliğinden bak tıktan sonra) ihtiyarı içeri buyur ettiler.

Hava çok sıcaktı. Misafirin serinlenmesi için, kızı eline su dök tü, annesi de havlusunu tuttu.

Bu sırada işinden dönen kocası da oğlu ile birlikte eve gir diler.

Misafiri görünce, onlar da memnun oldular. (Her ne kadar bu ihtiyar, ev sahibini tanıyorsa da, ev sahibi, misafiri çoktan unut muştu.)

Adamcağız, ihtiyarın altına minder açtı. Arkasına yastık ge tirdi. Hanımı ile çocukları bütün imkânlarını harcayarak, akşam yemeği için hazırlığa başladılar. Hanımının, kocasının ve çocuk larının samimi olarak gösterdikleri saygı ve hizmetten çok memnun kalan ihtiyar (yani Hazret-i Hızır) söze başlayarak:

«— Ey bekârlığında, sâliha hanım isteyen ER KİŞİ! Falanca za manda siz üç arkadaştınız. Seyahata giderken yolunuza rastlayıp, sizi BUHARA'ya geri çevirmiştim. Benim gerçek hüviyetim ise, HIZIR'dır.

O zamanda, arkadaşlarınızdan birisi ALLAH'tan (C.C.) İLİM, diğeri SERVET, sen ise SÂLİHA BİR HANIM istemiş... Ben de size dua etmiştim.

Hakikaten de üçünüzün de isteklerini Yüce Mevlâ (C.C.) ihsan buyurdu. Ama senden önce o iki arkadaşına uğradım. Maalesef on lar, verdikleri sözü unutup (kibir ve gurura kapıldıkları için) im tihanı kaybettiler.

25 sene önce, birisine verdiğim EÛZÜ BESMELE yazılı kâğıdı ve diğerlerine verdiğim İKİ AKCE'yi onlardan aldım. Bu kâğıtla, şu iki akçe size lâyıktır...» dedi.

Emanetleri sâliha hanımın kocasına teslim ettikten sonra, se lâm vererek gözden kayboldu.

Bu üç arkadaşın içinde SÂLİHA HANIM'la evlenen diğerlerin den kârlı çıkmıştı. Çünkü az zamanda hem mânevi bir ilme, hem de büyük bir servete sahip oldu.

Karı-koca ve çocuklar, yalnız eş ve dosta değil, (tanıdık veya tanımadık ayrımı yapmadan) herkese, ellerinden gelen iyiliği yap maya gayret ettiler. Böylece hem toplum içinde, saygınlık kazan dılar. Hem de fakir ve zayıfların dualarını aldılar.

Hülâsa: Allah'ın ihsan ettiği nimetlerin şükrünü gereği gibi yerine getirdikçe, evlerinde bolluk ve bereket artarak devam etti. Böylece bu dünyada rahat ve huzur içinde yaşadıkları gibi, ebedî saadeti de kazanmış oldular...

Allah'a Resulüne ve Azrail'e yapılan büyük iftira . (S.349-357)

62 yaşında tarifi imkânsız yüce tecellilere mazhar olan Hasan Efendi, bu makamlardan aldığı manevî zevkle kendisinden geçti. Kısaca: Onun imam önce; İLME'L-YAKÎN'den AYNE'L-YAKÎN'e geç mişti. Bu sene de AYNE'L-YAKÎN'den HAKKE'L-YAKÎN'e yüceldi.

Yani, önce duyup öğrendiği gerçekleri, BASİRET gözüyle mü-şahade ettiği halde artık vahdet zevkini kalbinde ve ruhunda duy maya başladı. Böylece, bir seneyi de yarı mest, yan ayık bir şe kilde geçirdi.

63 yaşına girdikten sonra, çevresindekiler gözüne garip garip (yabancı gibi) görünmeye başladı.

Hasan Efendi'nin İLÂHÎ RUHU bedenini saran TABİÎ RUH'una feyz vermiş, tabiî ruhu da bu feyzi kabullenmiş ve onun hâkimi yetine girmekle BEDENİ DE NUR olmuştu.

Artık onun dünyada daha fazla kalması mânâsız (anlamsız) di.

Zaten, kendisi de altmışüç yaşında bu dünyadan göçerek, Pey gamber Efendimizin (S.A.V.) sünnetine tâbi olmak istiyordu (222).

Bir sonbahar günüydü. Hasan Efendi her zamanki gibi sabah namazını camide kılmış, yavaş yavaş eve dönüyordu.

Henüz güneş doğmadığı için, caddeler ıpıssızdı. Evinin bulun duğu çıkmaz sokağa girdiği sırada, karşısında cana yakın ve se vimli bir ihtiyar belirdi. (Üzerinde toz ve çamurdan hiç bir leke görülmeyen) beyazlar giyinmiş bu ihtiyar, acaba kimin nesiydi?

Ara-sıra rüyasında gördüğü Mürşid'i olamazdı. Çünkü o, dünyadan göç edeli, 14 sene olmuştu. Sonra bu gördüğü, rüya değil, hakikatti. Yüzü nur gibi parlayan bu ihtiyar kendisine, kemâl-i hürmetle yaklaşarak:

«— Esselâmü aleyküm,» dedi.

Hasan Efendi de edeb ve saygıyla:

«— Ve aleyküm selâm ve Rahmetullah,» diye karşılık verdi.

Henüz kendisini tanıtmayan bu zât:

«— Allahü Zülcelâl ve'1-Kemâl Hazretlerinin (C.C.) size mah sus selâmı var, Efendim,» deyince, Hasan Efendi şaşırdı ve:

«— Acaba siz kim oluyorsunuz ki, bu yüce selâmı bana tebliğ ediyorsunuz?..» demekten

kendisini alamadı. Bu nur yüzlü ZÂT:

«— Bendeniz, Yaratan'ımızm bir hizmetkârı, ruhları kabzet-meye me'mur edilen Meleği, AZRÂÎL'im....» deyince,

Hasan Efendi hiç üzülmedi. Lâkin-ne de olsa biraz heyecanlan dı. Çünkü koca bir ömür sona erecekti. Ama, dünyadan göçmeyi arzu eden de kendisiydi. Memnuniyetini ifade edebilmek için ha fifçe gülümseyerek heyecanını gizlemeye çalıştı.

Bir ara tebliğ edilen selâmdan ve tebliğ eden Azrail'den (A.S.) aldığı ruhanî zevkin etkisiyle sessizce kaldı.

Sonra hemen kendisini toparladı ve:

«— Canım, Yüceler Yücesi Cânan'ıma (C.C.) feda olsun. İster seniz hemen görevinizi yapabilirsiniz...» deyince; Azrail (A.S.), ga yet yumuşak bir lisanla:

«— Hayır, hayır muhterem efendim. Bendeniz, (kalbi Allah ve Resûlüllah aşkı ile dolu olan) Sizin gibi Hak Dostlarına karşı hiz met etmekle görevlendirilmiş bulunuyorum. Bu hususta hiç jtnerak etmeyiniz. Siz nerede, nasıl ve ne zaman isterseniz İlâhî EMANET'i ben o şekilde alırım. Ve her ne şekilde olursa olsun, bütün istek lerinize amadeyim (uyarım),» deyince Hasan Efendi, sanki başı ARŞ-I A'LÂ'ya yücelmişçesine manevî bir zevk âlemine daldı. Ne rede olduğunu ve gününü bile unuttu. Biraz düşündüğü halde çıkaramayınca,

«— Bugün günlerden nedir acaba?» diye sordu. Azrail (A.S.) bu soruyu:

«— Çarşambadır, efendim,» diye cevaplandırdı.

Hasan Efendi:

«— öyle ise yarın dostlarımla görüşüp, helâllaşayım, ebedî yol culuğum için gereken hazırlığımı yapayım. Cuma sabahı, Dûha Na mazını eda ettikten sonra Yüce Hâlik'ıma dua ederken, ruhumu kabzederseniz çok memnun olurum,» deyince, Azrail (A.S.):

«— Arzularınızı emir olarak kabul edeceğim. Bu hususta hiçbir endişeniz olmasın Efendini. SİZ (Cemâl-i Ba-Kemâl-i İlâhî'nin özlemi içerisinde) Yüce Allah'a (C.C.) kavuşurken ruhunuzun kab-zolunduğunun farkına bile varmayacaksınız,» dedikten sonra yine selâm vererek yanından ayrıldı.

Hasan Efendi kendisine yapılan bu nazik davranıştan o kadar duygulandı ki, şayet sokakta olmasaydı, hemen şükür secdesine kapanacaktı .

Kendisi için çok mutlu, lâkin ailesi için oldukça üzücü olan bu haberi, kime söylemesi, kimden gizlemesi gerekirdi?

Durumu güzelce değerlendirebilmek için, birkaç dakika kapı nın önünde düşünüp, taşındı.

Kendisine geldikten sonra EÛZÜ-BESMELE söyleyerek, eve gir di. Ailesi, namazdan sonra yatmamış, seccadenin üzerinde, Kur'-ân-ı Kerîm okuyordu.

Zaten, hanımına başından geçenleri, anlatması doğru değildi. Ama, onu bu gerçeği sabırla karşılamaya alıştırması lâzımdı.

Nitekim, kahvaltı yaparken, (zeki ve basiretli) hanımı:

«— Efendi, bugün sizi oldukça düşünceli görüyorum. Yoksa bir rahatsızlığınız mı var?» diye sorduğunda, O gayet sakin bir şe kilde :

«— Elhamdülillah hiçbir sıkıntım yoktur. Kendimi biraz halsiz hissediyorum, o kadar. Bugün nedense iştiham da pek yok. Canım birşey yemek istemiyor. Sen bana bir bardak süt ver de onu ek meksiz içeyim,» dedi.

Sonra ona dünyanın fâni olduğunu, ne kadar yaşansa da so nunda ebedî âleme göçüleceğim tatlı bir lisanla hatırlattı.

Hanımı ise, kendisine bir doktora muayene olmasını salık ve rince :

«— Bakalım» falan diye onu avutmaya çalıştı.

bir endişeniz olmasın Efendini. SİZ (Cemâl-i Ba-Kemâl-i İlâhî'nin özlemi içerisinde) Yüce Allah'a (C.C.) kavuşurken ruhunuzun kab-zolunduğunun farkına bile varmayacaksınız,» dedikten sonra yine selâm vererek yanından ayrıldı.

Hasan Efendi kendisine yapılan bu nazik davranıştan o kadar duygulandı ki, şayet sokakta olmasaydı, hemen şükür secdesine kapanacaktı (223).

Kendisi için çok mutlu, lâkin ailesi için oldukça üzücü olan bu haberi, kime söylemesi, kimden gizlemesi gerekirdi?

Durumu güzelce değerlendirebilmek için, birkaç dakika kapı nın önünde düşünüp, taşındı.

Kendisine geldikten sonra EÛZÜ-BESMELE söyleyerek, eve gir di. Ailesi, namazdan sonra yatmamış, seccadenin üzerinde, Kur'-ân-ı Kerîm okuyordu.

Zaten, hanımına başından geçenleri, anlatması doğru değildi. Ama, onu bu gerçeği sabırla karşılamaya alıştırması lâzımdı.

Nitekim, kahvaltı yaparken, (zeki ve basiretli) hanımı: «— Efendi, bugün sizi oldukça düşünceli görüyorum. Yoksa bir rahatsızlığınız mı var?» diye sorduğunda, O gayet sakin bir şe kilde :

«— Elhamdülillah hiçbir sıkıntım yoktur. Kendimi biraz halsiz hissediyorum, o kadar. Bugün nedense iştiham da pek yok. Canım birşey yemek istemiyor. Sen bana bir bardak süt ver de onu ek meksiz içeyim,» dedi.

Sonra ona dünyanın fâni olduğunu, ne kadar yaşansa da so nunda ebedî âleme göçüleceğim tatlı bir lisanla hatırlattı.

Hanımı ise, kendisine bir doktora muayene olmasını salık ve rince :

«— Bakalım» falan diye onu avutmaya çalıştı.

nim için merak etmeyin. Duruma göre hareket ederiz...» falan di yerek, konuyu kapatmaya çalıştı.

Zeyneb'le Ayşe, kocaları ve çocuklarıyla birlikte evlerine git tiler. Yalnız Hatice ile büyük damat orada kaldılar.

Vakit oldukça geçmişti. Herkes odasına çekildi.

Hasan Efendi ise, hanımı uykuya dalar-dalmaz, usulca yata ğından çıktı. Banyoyu yaktı. Traş vs. temizliğini yaparak, güzelce yıkanıp, bir boy abdesti aldı. Zaten o, maddî ve manevî temizliği birlikte yürütmeye alışmıştı.

ömür boyu yaptığı uğraşıların mükâfatını göreceği bir gecede elbette kaygusuz bir halde yatamazdı. Ayrıca, bu fırsat binde bir Âdem'in eline geçmezdi. O, son gecesini ibadet, zikir, tefekkür, rabı ta ve huzurla geçirerek, değerlendirmek istiyordu. Çünkü âhirette ne mal, ne mülkten ne de aile ve çocuklardan bir fayda görülme yecek, orada yalnız, KALB-İ SELÎM sahipleri kurtuluşa ere cekti.

NOT: Şu bir gerçektir ki, İNSANLAR öldüğü zaman malını, mülkünü ve bütün yakınlarını burada bırakmakta-, karanlık kabire tek başlarına girmekte (yalnız mü'minlere sâlih amelleri yoldaşlık etmekte) dir. Hasan Efendi bu gerçekleri çok iyi biliyordu.

Vakit gece yarısını geçmiş, evdekiler derin bir uykuya dalmış, hanımı da mışıl mışıl uyuyordu.

Hasan Efendi, uzun uzun TEHECCÜD NAMAZ'nı eda ettikten-sonra «teşbih namazı»nı da kıldı.

Kemâl-i Edeb'le YASİN-İ ŞERİF ve MÜLK SÛRELERİ'ni oku duktan sonra (aşk ve şevkle) ŞEHADET ve TEVHİD cümlesini tek rar tekrar söyledi.

Uzun müddet Rabbi'sini ZÂT İSM-İ ŞERÎF'i üe zikretti. (Zikir bahsi kitabımızın sonunda açıklanacaktır.)

Bir ara tefekkürden sonra, SALÂVAT-I ŞERİFE'lerle bildiği DUA'ların hepsini okuyarak Allah'a (C.C.) yalvarmaya başladı.

GöZyaşT dökerek bütün varlığıyla Rabbi'bine yönolinco, Melekût Âlemi'nin surları ona açıldı.

Melekler saf saf olup hem Hasan Efendi'yi tebrik ediyor, hem de Cennet ve Cemâl-i İlâhî ile kendisini müjdeliyorlardı.

10 Yûnus, A 64 ve 41 Fussılet, A 30'da bildirilen: Allah'ın va'di gerçekleşmiş, O sadakatine karşılık lütuf ve ihsan denizine dal mıştı.

Tan yeri ağarmaya başlarken, meleklerin ziyareti sona erdi.

Sabah ezanı okununca, Hasan Efendi seccadesini topladı ve sessizce evden çıkarak camiye gitti. Cemaatle sabah namazını kıl dı .

Namazdan sonra Hasan Efendi yakın arkadaşlarıyla görüşüp helâllaşmaya başladı. Dostlarından birisi kendisine:

«— Bu vedalaşma neden icab ediyor, yoksa bir yolculuğa mı gideceksiniz?» diye sorunca, Hasan Efendi:

«— Oldukça uzun... Belki de dönüşü olmayan bir yolculuğa çıkacağımı sanıyorum. Bugünlerde kendimi biraz halsiz hissediyo rum. Elbette ölüm bizim için. Şayet bir emr-i hak vâki olursa; cenaze namazımda hazır bulunur ve bana dua edersiniz...» diye

ilâve etti. Tabiî cemaatten hiç birisi bu sözleri ciddiye almadılar. Ve usulen helâllaşıp vedâlaştılar.

Hasan Efendi, çok düşünceliydi. Yavaş yavaş yürüyerek evine döndü. Odasına şekildi. İŞRÂK NAMAZI'ndan biraz sonra DÛHA NAMAZI'nı da hudû ve huşu ile eda etmeye başladı .

Secdede bir ara mahviyete geçti . Mest ve müstağrak bir halde TAHİYYAT'ı okuduğu yerde:

«— Esselâmü aleyke eyyühennebiyyü...» derken Peygamber Efendimizin (S.A.V.) aziz ruhuyla irtibat te'min etti . Ondan aldığı ruhanî zevk ve heyecanla şehadet cümlesini, salâvatlan ve Rabbena duasını okudu... Sağ ve sol omuzlarındaki meleklere se lâm vererek namazı tamamladı. Ama bir an bile huzurdan ayrıl madı.

Bu arada:

«Ey (Allah'ın zikriyle) olgunlaşan NEFİS; sen Allah'tan, Al lah (C.C.) da senden razı olduğu halde, Rabbine dön!.. Salih kullarımla birlikte Cennetime gir...» İlâhî hitabını işitir gibi oldu.

Artık göç vakti yaklaşmıştı. Sanki bir damla denize karışmak üzereydi. Onun pak ve temiz ruhu henüz kabzolmadan bir kuş kadar hafiflemiş, bütün vücudu letafet kazanmış, sanki cesedi baş tan başa nur olmuştu.

Bu defa Hasan Efendi rahmeti sonsuz olan Mevlâsına (C.C.) el lerini açarak büyük bir coşku ve ta'zimle şöyle yalvarmaya baş ladı :

«— Yâ Rabbi, benim Sana lâyık bir ibadet yapmama imkân yoktur. Ama Sen dilersen noksanlarımızı tamam olarak kabul bu yurursun. Bu fakire yapılan sayısız nimet ve ihsanlar, Senin lütuf ve kereminden başka birşey değildir...» diyerek Yaratan'a hamd ve şükrünü arzediyordu .

Bu sırada hanımı bitişik odadan:

«— Efendi, kahvaltınız hazır. Sofraya gelir misiniz?» diye ses lendiğinde, O, Rabbisine niyaz etmekle meşguldü. Çağrısına cevap alamayınca, kapıyı aralayan hanımı onu diz bükerek dua

ettiğini görünce, huzurunu bozmaya kıyamadı.

Sevgili eşinin birkaç dakika sonra ebedî âleme göçeceğini ne bilecekti? Yanına yaklaştığında onun:

«— Yâ Rab! Beni, anamı, babamı ve bütün mü'minleri afvey-le. Hepimizi de rahmetinle yarlığa,» diye niyaz ettiğini duy du. Halbuki; Hasan Efendi bu sıralarda VECD ve İSTİĞRAK âlemi ne daldığı için, eşinin ne ayağının sesini, ne de kapıyı aralayarak yanına kadar geldiğini duymadı. Çünkü o tamamiyle kendinden geçmiş, dünya ve dünyadakilerle alâkası kesilmek üzereydi. Derken dua ve niyazı yavaşlayıp sesi duyulmayacak hale gelince Azrail (A.S.) onun temiz ruhunu Yüce Mevlâmızın Cemâl-i Bakemâline hayran ve nazır olduğu halde; ihtimamla alarak kabzetti.

O sırada dengesini kaybeden Hak Dostu seccadenin üzerine yı ğıldı.

Böylece Fena âleminden Beka âlemine göç eden bir âşık daha Ma'şûk'una (C.C.) kavuştu.

Onun aziz ve pak olan ruhunu görevli melekler hoşlukla alarak A'LÂ-YI İLLİYYÎN'e yücelttiler. Böylece, 16 Nahl, A 32'de bildirilen ALLAH'ın (c.c.) VA'Dİ GERÇEKLEŞMİŞ OLDU.

Biraz sonra yanına gelen hanımı, 38 senelik hayat arkadaşının bayılmış olabileceğini düşünerek (telâş ve heyecanla) damadına seslendi. Ve alelacele bir doktor çağırmasını söyledi. O, dışarı çı-kar-çıkmaz, kayınpederinin (sırrını açtığı) tarikat arkadaşını kapı nın önünde görür-görmez şaşırdı. Zaten bu arkadaşı, Hasan Efendi'nin bu saatlerde vefat edeceğini bildiği için sokakta bekliyordu.

Durum açıklık kazanınca, hemen cenazenin yıkanma, kefenlen me vs. işlerini yürütmeye başladılar.

Cuma namazından sonra kalabalık bir cemaatle namazı kılındı.Sonra da sevenlerin gözyaşları arasında toprağa verildi.

Hz.Ömer'e ve Hz.Ali'ye büyük iftira . (S.384-385)

İşte takva nuruna (yani nurlu görüşe) sahip olan Hz. Ömer (K.A.) MEDİNE'de hutbe okurken çok uzaklarda (bugünkü Irak ' topraklarında) bulunan İSLÂM ORDUSUNUN kuşatılmak üzere ol duğunu gördü. Ve:

«— Yâ Sariye, el-Cebel,» diye seslendi.

SARİYE isimli Kumandan ile bazı askerler de bu sesi duydular.

Bu olay, Molla Abdurrahman Cami (K.S.) Hazretlerinin NEFA-HATÜ'L-ÜNS isimli eserinde şöyle anlatılmaktadır:

«Hz. Ömer (R.A.) Halifeliği sırasında bir cuma günü Medine'de hutbe okurken .-

«—- Yâ SARİYE, el-Cebel...» diye seslendi.

Yani Halife bu hitabıyla:

«— Ey Sariye... Dikkat et... Dağa bak. (Dağın arkasında tehli ke var! Ona göre tedbir al)» demek istedi.

Ama mescitte bulunan mü'minler, tabiî bu sözden birşey anla madılar. Çünkü olup-bitenlerden hiç kimsenin haberi yoktu.

Cuma namazından sonra mescidden çıkan cemaatten bazıları Hz. Ali'nin (K.V.) yanına gelerek:

«— Yâ Ali, Mü'minlerin Emîri hutbe okurken neden SARİYE'nin adını söyledi? Bunun sebebi nedir acaba?..» diye sordular.

Hz. Ali (K.V.):

«— Hz. Ömer (R.A.) lüzumsuz bir iş yapmaz. Gereksiz bir söz de konuşmaz.

Onun böyle söylemesinde mutlaka bir HİKMET vardır. Biraz s beklerseniz gerçek sonradan anlaşılır,» dedi.

Çok geçmeden İslâm Ordusunun zafer haberi MEDİNE'ye ulaş tı.

Halk bu mutlu haberi getiren müjdecilere:

« — Kaç hafta önce Cuma günü, öğle saatlerinde, nerede idiniz ve ne yapıyordunuz?» diye sordular.

Savaşa katılan gazilerden birisi:

«— Bahsettiğiniz cuma günü, sabahleyin İslâm Ordusu düşma nı bozguna uğratmış-, bol miktarda aldığımız ganimetlerle birlikte geliyorduk.

Harp dönüşünde birliğimiz çok yorulduğu için bir dağın ete ğinde istirahate çekilmiştik. Çok geçmeden öğle saatlerinde:

«— Yâ Sariye, el-Cebel...» diye bir ses işittik. Bunu duyan Ku mandanımız hemen etrafa gözcüler çıkardı.

Dağın tepesine çıkan bir gözcü, bozulan düşman askerlerinden bü yük bir kalabalığın dağın arkasında toplandıklarını ve Müslümanlara tuzak kurup baskın düzenlemeye hazırlandıklarını bildirince Kuman danımız, dinlenmekte olan askerlerini hemen toparladı ve biz on lardan önce davrandık. Düşmanı (hazırlanmaya fırsat bırakmadan) darmadağınık ettik. Böylece hem habersiz bir baskınla bozulmaktan ve telef olmaktan kurtulduk, hem de ganimet malları elimizden çıkmamış oldu,» dedi.

Böylece Hz. Ömer'in (R.A.) hutbedeki seslenişinin sırrı (hikmeti) günlerce sonra anlaşılmış

oldu..

Mecazi ve hakiki aşk yalanı. (S.491)

AŞK:Fart-ı muhabbet (şiddetli ve aşırı sevgi); kişinin başka bir nesnenin cazibesine kapılması (tutulması), veya tutku gibi deyimlerle tanımlanmıştır.

Aşk, iki türlüdür:

1. MECAZÎ AŞK,

2. HAKİKÎ AŞK.

1. MECAZÎ AŞK'a: Maddi, dünyevî, süfli, beşerî (İNSANÎ) SEV Gİ adı verilmiş.

2. HAKİKÎ AŞK'a: Manevî, uhrevî, ulvî, kısaca-. İLÂHÎ AŞK de nilmiştir.

Birinciler dünya ve Masiva'ya ait olduğu için gelip-geçici,

İkinciler Yaratanımızla (C.C.) ilgili olduğu için kalıcı ve de vamlıdır.

Genellikle mü'minler önce mecazî bir sevgiye bağlanmakta; sonra da bu mecazî sevgi, İLÂHÎ AŞK'a dönüşmektedir. (Yani me cazî sevgi bir bakıma İLÂHÎ AŞK'a köprü olmaktadır.)

Her Müslümanın bu kutsal sevgiden nasibini alması, şüphesiz mutlulukların en büyüğüdür. Çünkü; SAADET, SELÂMET ve VUS-LAT KAPILARI AŞK-I İLÂHÎ ANAHTARI'yla açılabilmektedir.

“Mürşid-i Kamil'e ‘tasarruf' selahiyeti verilmiştir.” iftirası. (S.522)

MÜRŞİD-İ KÂMİL olan bir ZÂT'a «tasarruf selâhiyeti» bah şedilmiştir.

Feyz-i İ lâhî ile GÖNÜL ALEMİ nûrlanan "böyle bir ZÂT-I MUHTEREM, başkalarının te'siri altında kalmaz. Aksine etrafında bulunanlar onun sohbet ve nazarının etkisinde kalır. Meselâ:

• (Kalbinde dünya sevgisi bulunan) bir mü'min, kâmil bir mür şidin meclisine devam ettikçe; mal, mülk ve dünya serveti gözünde küçülmeye başlar.

— (Geçim sıkıntısı çeken) bir Müslüman, onun sohbetinin berekâtıyla, kanaat ve tevekküle alışır.

— (Öfkeli ve sinirli bir halde huzuruna giren) bir sâlik, onun yanında sükûnet kazanır. Ve kalbi rahatlayarak evine döner.

— (Meclisine üzüntülü olarak giren) bir mürid, oradan hu zurlu olarak çıkar.

— Onun sohbetine devam edenler, kullara boyun bükmek zil letinden kurtulur, Allah'a (C.C.) kul olmanın izzetine ulaşır.

Mutasavvıflar; MÜRŞİD-İ KÂMİL'e, müridlerinin Mi'raç (yüce liş) merdiveni gözüyle bakmış ve bu yücelişi şöyle özetlemişlerdir: Sevgi ve Rabıta ile Zikre devam eden bir mürid

Mürşidinin sohbet, nazar, himmet ve tasarrufuyla, hayvani sıfatlardan arınır. Bu mânevi temizlikten sonra, Mürşidi onu Velayet nuru ile takviye eder. Daha sonra da Peygamber Efendimizin (S.A.V.)

ruhaniyetine takdim eder. Müridler Mürşid'e, Cenâb-ı Hakk'ın (C.C.) birer emanetidir. Mürşid ise; emaneti korumasını bilen ve o emaneti Sahibine sûl-i Ekrem'e ve Cenâb-ı Hakk'a) ulaştırmaya me'mur edilen ve yolda gerekenleri yapmaya ehliyetli (ve tasarrufa selâhiyetli) ı kişidir. Ancak bunun için, sâlikin: TEVAZU ile, EDEB'le, İH-LÂS- ve MUHUHABBET'le teslimiyet göstermesi şarttır.

Bu dört hasleti yeteri kadar kazanan bir mürid; TARIK-I ŞERİ AT, TARİK-İ SOHBET, TARİK-İ HATME-HÂCEGAN ve TARİK-İ RÂ-BITA ile meşgul olup Pîrân-i îzâm Hazretlerinin rızasını kazanırsa, nefsini ve Rabbisini tanır. Allah'a (C.C.) TEVEKKÜL eder (O'na gönülden bağlanır). O zaman, bitmeyen ve tükenmeyen bir hazineye kavuşmuş olur.

İmam-ı Gazali, "tasavvuf ehli melekleri görebilir yalanı." (S.541)

İmam-ı Gazali (K,S.) Hazretleri:

«Tasavvuf ehli; nübüvvet nurundan feyz almaya başlayınca, sa yısız lütuflara nail olur. Hatta ayık iken bile melekleri başgözüyle görebilir,» buyurmuştur.

"Kabirde Şeyhi müride yardım eder." yalanı. (S.669)

Salik bu anda kabirde yanızlığın dehşetinden ürpererek, ünsiyet ettiği mürşidini rabıta eder (himmetine nail olmak için onu gönlüne alır).

Artık o, kabirde yalnız değildir. Pîri ona yardım eder. Bu se bepten Münker ve Nekir'in sorularını:

«— Rabbim Allah (C.C.), Dinim İslâm, Peygamberim Muhammed (S.A.V.), Kitabım Kur'ân-ı Kerîm, Kıblem Kabe ve mü'minler de kardeşlerimdir,» diye kolayca cevaplayacaktır.

Müridin Şeyhin hayaline tapma şirki. (S.688)

(Yaratanımızın (C.C.) rıza ve sevgisini kazanabilmek için) kal bini (Allah'ta fâni olmuş, Resûl-i Ekrem'in ahlakıyla ahlâklanmış) Kamil bir mürşide bağlayıp; O'nun suretini hayalinde muhafaza etmeye Rabıta denir.

Allah'ın vasıfları Kutb'ul Aktab'a verilmesi şirki. (S.693)

Bu Zât-ı Muhterem'e Kutbü'l-Aktab (Kutublar Kutbu) veya Zamanın Halifesi. Vaktin İmamı gibi adlar verilmiştir. Güneş misâli İlâhî nur ve feyz-i Rabbani ihtiyârsız bütün âleme O'ndan dağılır.

Kendisi için uzaklık-yakınlık sözkonusu değildir. Çünkü Rabbimizin tecellisiyle tasarrufu her zaman ve her yere ulaşır.

Rabıta ile Şeyhi kutsallaştırma şirki. (S.695)

Bu takdirde, şeyhinin suretini edeble rabıta eden bir sâlik, Re-sûlüllah'tan ve Allah'tan ta'zimle istimdad etmiş (dolaylı yoldan manen yardım dilemiş) olur.

İmam-ı Şaranî Nefahatü'l-Kudsiyye'sinde :

«Zikrin 7'nci şartı; şeyhin şahsını gözünün önünde hayal etmek tir. Bu da zikrin en mühim âdâbındandır,» buyurmuştur.

İmam-ı Hadimi (K.S.) Risâle-i Aliyye Fî Âdâbı't-Tarikati'n-Nak-şibendiyye isimli kitabında:

«Zikir esnasında bir mü'minin kalbine tefrika (ayrılık) veya vesvese, yahut da kabz (tutukluk) hâli arız olursa; soğuk su ile gus leder. Veya abdest alarak halvetinde hacet namazı kılar. Dua ve istiğfar ile hâline teveccüh eder. Eğer o «hatıra» kaybolmazsa, Hz. Peygamber'in (S.A.V.) veya şeyhinin suretini hayal eder,» buyurmuş.

Molla Câmî (K.S.) Nefahatü'1-Üns isimli eserinde : «Mürid,.Şeyhinin,suretini hayalinde muhafaza ederse, Allah'a (C.C.) vusul (manevî yakınlık) daha sür'atli olur,» buyurmuş

Cüneyd-i Bağdadî (K.S.):
"Mürid, kalbini devamlı olarak şeyhine bağlamakla, yüce ga yelere erer. (Yani en yakın yoldan Allah'a (C.C.) vuslat hâsıl olur.) buyurmuş."

Şirk dediğimiz budur. (S.698)

Sâlik, mürşidin suretini (dış görünüşünü) kendi kalbinde tasavvur eder (yani mürşidini bütün vücuduyla önünde farzeder)ek onu kalbine indirmeye çalışır.

NOT: Bunun kolaylaşması için mürid, kendi kalbini genişçe bir dehliz (koridor) olarak kabul eder ve mürşidini o koridorda .gör meye çalışır.

Sâlik, pîrin sûre tini ihtiyârsız (zorlanmadan) kalbinde durdu-rarak zikre devam ettikçe (yavrunun annesinin memesinden süt emmesi gibi) İlâhî feyzden istifadesi kolaylaşır. 1 .2nci h aldeki rabıta.. Yani;

— (Gerek mürşidin yüzüne bakarak) kalbine teveccüh etmek le rabıta edilsin

—Gerekse mürşidini -kendi kalbine indirmeye çalışarak rabıta edilsin; her ikisinden de gaye, masiva ile (Allah'tan başka fânilerle) olan meyi ve alâkaları kalbten atıp onu zikre dolayısıyla «İlâhî tecelli»ye hazırlamaktır.

Sözü edilen iki tür rabıtanın birlikte yapılmasında hiçbir sakınca yoktur. Hatta her ikisini birlikte yürütenlerin manevî hasta lıklardan kurtulma şanslarının daha fazla olacağı bildirilmiştir.

Rabıta üçüncü şeklide şöyle tarif ediliyor. Bu kere sâlik; kendisini mürşidin hey'etinde (kılık, kıyafet ve görünüşünde) tasavvur eder. (Düşünerek hayalinde şekillendirme ye çalışır). Bu tür rabıtaya, (yani mürşidin manevî elbisesini giyerek kendisinden geçmesine) Rabıta-i Telbisiye adı verilmiştir.

Mürid; kendi sıfatını mürşidin sıfatında, kendi zâtını mürşidin âtında eritip yok edebilirse, mürşidin ruhaniyetini kemâliyle birlikte kendi vücudunda hisseder.

NOT: Bu kısım rabıta, yalnız zikirde değil; diğer ibadetlerde de yapılabilir. Meselâ: Sâlik, Kur'ân-ı Kerîm dinlerken oturduğu yerde gözlerini kapar ve kendisini pirinin kıyafetinde farzederek dinler.

Namaz kılarken, dua ederken, nasihat dinlerken, zikir yapar- kendisanki namaz kılan, dua eden, nasihat dinleyen ve Cenâb-ı Hak-k'ı (C.C.) zikreden (kendisi değil de) mürşidi imiş gibi tasavvur eder.

“Kendisine tasarruf selahiyeti bahşedilmiş olan İnsan-ı Kamiller rabıta edilir” şirki. (S.699)

— Nefsi Râziye ve Merziye makamlarına yücelmiş,

— Fenafillah'tan sonra Bekabillah devletine ermiş,

— Hakkalyakîn imanın zevkini tatmış,

— Yetkili bir zât tarafından ir şad ile görevlendirilmiş. Ve:

— Velayet kuvvetiyle kendisine tasarruf selâhiyeti bahşedilmiş olan insan-ı kâmiller rabıta

edilir.

Yoksa, henüz Allah'ta (C.C.) fâni olmamış,

— Ahlâk ve fazlette yücelik kazanamamış ve tasarruf selâhi yeti bulunmayan kimselerin rabıtası elbette verimli olmaz. Zaten böyleleriyle mânevi bağ da kurulamaz. Ricalullah diye tanımlanan (maneviyatta yücelik kazanmış) bir kutb'un veya (o kutubla irtibatı bulunan fazilet ve kemâl ehli) bir mürşid-i kâmilin şehadetiyle belirlenen Zât,-ı Muhterem ancak kendisinin rabıta edilmesine izin verebilir.

Kaza ve kaderin tecellilerini mürşidin buyruklarında… şirki.(S.704)

Bu yolda başarıya ulaşabilmek için kâmil bir mürşide teslim olmak şarttır. Hatta, hakikat ehline göre, kaza ve kaderin tecellile rini mürşidin buyruklarında aramak, zorunlu olarak kabul edilmiş-tir. Çünkü asıl kemâl; sâlikin Beka'sında değil, Fena'sındadır. Bir sâlik; mürşidin sobet ve nazarıyla fena kedehinden içerek nefsiyle dünyayı unutacak olursa; kendisine öyle bir ilim kapısı açılır ki; onunla doğru ve kemâl sandığı bazı şeylerin yanlış ve yolkesici olduğunu anlar. Bundan sonra mürşidine sevgi ile gönül den. bağlanır. Ve (onun) uyarılarını canla başla uygulamaya koyulur.

Hülâsâ: Sâlik irade ve istekleriyle bütün varlığını mürşidin var-lığında eritip tüketmeli, kendi nefsine ait hiçbir isteği kalmamalı, hatta nefsini murakabe ettiği zaman, kendisinde, mürşidinin irade ve isteklerinden başka birşey bulamamalı ki; o zaman gerçekten mürid olsun. (Yani iradesinden tamamiyle soyunabilsin).

İşte bu hali kazandıktan sonradır ki; mürşidin mazhar olduğu tecellilerden kendisine (kabiliyet ve) nasibi kadar akisler ve parıltılar belirecektir.

Şeyhinde fâni olan bir müride, mürşidin aynasından öyle hakikatler görülmeye başlar ki; gerçekte (nefsi ve dünya ile ilgisi bu lunan) herşeyin hayal olduğunu anlar. O zaman onun yanında düny a nimetlerinin varlığı ile yokluğu arasında hiçbir fark kalmaz .

Nerden Gelip, Nere Gidiyoruz - Mustafa Güllü, Yaylacık Matbaası, İstanbul-1987

Seyda - İntizar Erol, Timaş Yayınları

Hilafet ve Halifeliğin gizli tutulması inancı (S.23)

Hilafetinin gizli tutulması için mürşidine; "Siz sağken, dünyada ben halifeyim diye gezemem. Sizden sonraya kalırsam, birine vasiyet edersi niz o açıklar. Yaşadığınız sürece bunu gizleyiniz" diye ricada bulunmuş; fakat mürşidinden önce vefat ettiği için hilafeti gizli kalmıştır.

Seyyid Muhammed vefat ettiği zaman mürşidi Hazret, şöyle söylemiştir:

"Allah'a yemin ederim ki, şu memlekette Seyyid Muhammed gibisini görmedim. Sizler onu sakın zamanındaki diğer âlimler ile karıştırmayın. Siz hiç kendisine halifelik verilip de bunun saklanmasını isteyen birini gördünüz mü? Kendisi halifemiz olduğu halde, yaşadığı müddetçe bunun gizlenmesini istedi."

Müslüma'nın şahsiyetine yapılan büyük iftira (S.29)

Hazret (Şeyh Muhammed Diyauddin), Allah bizi ve sizi onun sırlarıyla kutlasın, bu tarikatın reisi Şah-ı Nakşibendî lakabıyla bilinen zattan naklen buyurdular ki: "Bu tarikattan olduğunu iddia eden bir kimse, nefsini Frenk kâfirinden daha kötü bilmesi gerekir."

Seyda'ya göre batın ilim uydurması (S.35)

Zahiri il min yolu bittiğinde batınî ilme, tasavvuf kapısına varılır. Kişi dilerse kapıdan girer, dilerse girmez. Ama velilerin çoğu bu kapıdan içeriye girerek kemale ermişlerdir. Tasavvuf? ilim hem fert, hem toplum açısın dan bir ihtiyaçtır. Zira haset, kin gibi iç aleme ait olan haller, ancak tasavvuf? ilimle terbiye edilir. Akıl gözünün ka pandığı, kalp gözünün açıldığı bir seyirdir tasavvuf.

“Yerine bir şeyh bırakmayan Allah'ın indinde mesuldur.” Yalanı (S.46)

Gavs Hazretleri hastalığın da bir gün şöyle buyurdu:

"Kendi yerine, kendinden daha büyük bir şeyh bırakma dan vefat eden mürşit, Allah indinde mesuldür."

Sonra "Elhamdülillah biz bunu yaptık, Muhammed Raşid bizden büyüktür."diye ilave etti.

Vefatından kısa bir süre önce (kendi bulundukları zamanı kastederek) şöyle bu yurdular:

"Şah-ı Hazne'den az bir zaman sonra, onun kapısından biri kalkacak ki, en az Şah-ı Hazne'yi yüz misli geçecek. Keşke biz ona bir hafta müritlik yapabilseydik."

Böylece bıraktığı emanetin, ehemmiyetini belirtmiştir.

Bazı zamanlarda, defin edi leceği yere bazı işaretler koyup şöyle derdi. "Az zaman sonra buraya bir define defne dilecek"

Allah Rasulüne onun ilk halifesine Nakşilik iftirası (S.63)

- Ya Ebubekir! Dizlerinin üzerine otur ve gözlerini kapat. Dilini damağına yapıştırıp, sükuneti kalbinde toplayarak "Allah" de... Ve mutmain olan kalp "Allah bizimledir" diyor.

Hicretle beraber, yolun ışık ları yanar. Dosdoğru ilerle ve "Allah" de. Sırların en güzeli, emanetçiye teslim edildi. "Al lah" de...

Nakşibendiliğin ilk tacı Nur halkada Ebubekir'in başında. İlk tohum Sevr dağında atılmış, asırları aşarak, dal budak, yedi iklim dört köşe, maneviyat erlerine saadeti sunmuştur.

Tasavvuf inancında mutasavvıf silsilesi (S.63-64)

5. Beyazıd-ı Bestamî (k.s.)

6. Ebul Hasan Harkanî (k.s.)

7. Ebu Ali Farmedî (k.s.)

8. Yusuf Hemedanî (k.s.)

9. Abdulhalik EI-Gucdevanî (k.s.)

10. Arife'r- Revegerî (k.s.)

11. Mahmud İnciri'l- Fağnevî (k.s.)-

12. Ali Ramitenî (k.s.)

13. Muhammed Babasemmasî (k.s.)

14. Seyyid Emiri'l- Kulal (k.s.)

15. Şah-ı Nakşibendî Muhammed -Bahaeddin (k.s.)

16. Alaeddin Atlar (k.s.)

17. Yakup Çerhî (k.s.)

18. Ubeydullah Ahrar (k.s.)

19. Muhammed Zahid Bedahşi (k.s.)

20. Derviş Muhammed (k.s.)

21. Hacegî Emkenekî (k.s.)

22. Hace Muhammed Bekabillah (k.s.)

23. İmam-ı Rabbani (k.s.)

24. Muhammed Masum Bin Ahmed Faruk (k.s.)

25. Şeyh Seyfuddin bin Muhammed Masum (k.s.)

26. Şeyh Seyyid Nur Bedvanî (k.s.)

27. Şeyh Şemsuddin Habibullah Mir za Canan El Mazhar (k.s.)

28. Şeyh Abdullah Dehlevî (k.s.)

29. Mevlana Halid Bağdadî (k.s.)

30. Şeyh Seyyid Abdullah El Nehril Hakkari (k.s.)

31. Şeyh Seyyid Taha El Nehri'l-Hak-karî (k.s.)

32. Seyyid Sıbgatullah-i Arvasî (Gavs-ı Hizanî) (k.s.)

33. Hazreti Şeyh Abdurrahman-i Tağî (k.s.)

34. Şeyh Fethullah (k.s.)

35. Şeyh Muhammed Diyauddin (k.s.)

36. Şeyh Ahmedu'l-Haznevi (k.s.)

37. Gavsu'l-Azam Şeyh Seyyid Ab-dulhakim EI-Hüseynî(k.s.)

38. Sultan ü'l-Müslimin Şeyh Seyyid Muhammed Raşid EI-Hüseynî (Erol) (k.s.)

Gavs müridin yalanını tasdik ediyor (S.67)

"Kurban, kalbimden zikir yaptığım zaman melekler yaz mıyorlar. Fakat sesli zikir ya pıp salavat getirdiğimde me leklerin yazı yazarken kalem-

lerinin sesini duyuyorum. Tek rar kalben zikre geçtiğimde sesleri duyamıyorum" dedi. Bunu saflığından, bilmediğin den söylüyordu. Gavs Hazret-leri:

"Doğrudur, kalpten yaptı ğın gizli zikri Allahu Teala'nın melekleri yazmazlar. İnsanın ağzından çıkmayana kadar onlar yazmazlar; fakat yapılan zikir de melekler yazmadı diye

kaybolmaz. Kıyamete kadar Allahu Teala'nın yanında ema nette kalır." buyurdular.

Şeyh'in ruhundan yaratılan ruh müridi kalbine tasarruf eder yalanı (S.68)

Tarikat-ı Nakşibendî'de mürid tövbe edip intisap edin ce Âlemlerin Rabbi mürşidin ervahından bir tane halk eder. O devamlı müritle olur, kalbi ne tasarrufta bulunur. İsterse milyonlarca mürid bulunsun Allahu Teala o kadar ervah ya ratır. Bu alemlerin Rabbi için zor değildir. Allahu Teala dostları olan Sadat-ı Nakşibendî için binlerce, hatta on binlerce ervah yaratır ve böy lece tasarrufta bulunmalarına izin verir. Mürşid-i kamil Cenab-ı Hakk'ın izniyle ve yardımıyla ervahı vasıtasıyla müri din durumundan haberdar olur. Günah işlemeye yeltenmez, namaz vakti uykudan uyanamayınca şeytan musal lat olunca Allahu Teala'nın bil-dirmesiyle müridi görür, ikaz eder ve mâni olur.

“Mehdi Nakşibendi halifesi olacak .” yalanı (S.68)

Gavs Hazretleri: "**Nakşi bendî tarikatı Hazreti Mehdî'ye kadar bozulmadan de vam edecek ve Hazreti Mehdî'ye intikal edecek (Hazreti Mehdî Nakşibendî halifesi ve Seyyid olacak). Mezheplerden Hanefi mezhebi, tarikatlardan da Nakşibendî tarikatı kıya mete kadar devam edecek**." buyurmuşlardır.

Buraya kadar sayılan se beplerden dolayı ve günahlar dan sakınıldığı, halkın menfa ati görüldüğü ve onunla Al lah'ın yoluna, girilip talibinin çok olması dolayısıyla Nakşi bendî tarikatına devamlı hü cum edilmektedir. Bal arısı na sıl tatlıya konuyorsa, tabiatıy la bu tarikata da saldırı ola caktır. Fakat şu ana kadar ek silme olmadan sürmüştür ve sürecektir.

Ölülerin yardıma geldiği yalanı (S.114)

Bediüzzaman hayat merte belerini anlatırken, büyükleri mizin bir başka biçimde yaşa maya devam ettiklerini ve oradan insanlara yardımcı olduklarını ifade ediyor. Dolayı sıyla diyoruz ki, bunlar ölmediler, yer değiştirdiler. Yardı ma oradan da devam ediyorlar. Belki ampuldüler, enerji haline geldiler. Şimdi o ampulleri; dünyada bizlere bıraktık ları ampulleri vasıtasıyla aydınlatmaya devam ediyorlar. Onlar yaşıyorlar ve yaşatıyorlar.

Hz. Musa (a.s) ile Gazali'nin ruhaniyetiyle görüşmesi yalanı (S.143-144)

Hazreti Musa (a.s), Hazreti Muhammed'in (s.a.v) ve onun ümmetinin fazilet ve büyüklü ğünün, Allah (c.c) katındaki değerini Levh-i Mahfuzda gör dükten sonra şöyle buyurur: "Ya Rabbi! Hazreti Muham med'in (s.a.v) ümmeti olamadım, bari ümmetini görenler den olsaydım." O sırada İmam Gazali'nin (r.a) ruhaniyeti oraya geliyor ve Hazreti Musa (a.s) ile

görüşüyor.

Hazreti Musa (a.s):

• Sen kimsin? diye sorunca, İmam-ı Gazali:

• Muhammed oğlu, Muham med oğlu; Hamid oğlu İmam Gazali'yim diye cevap verir.

Bu cevap üzerine Hazreti Musa (a.s):

- Künyeni neden bu kadar uzun söyledin, yalnızca İmam Gazali deseydin yetmez miy di? diye sorar. İmam Gazali (r.a) cevap olarak:

-Allah (c.c.) Hazretleri ile konuşmaya gittiğin zaman sa na "Sağ elindeki nedir?" diye sorulduğunda, sen onu tanıtırken "O benim asamdır. Ona dayanırım ve onunla davarla rıma yaprak silkelerim ve on da benim başka hacetlerim de vardır" diye uzun uzun anlat tın, kısa cevap verseydin yeterli olmaz mıydı?" şeklinde, sorusuna soruyla cevap verir. Hazreti Musa (a.s) cevap olarak:

- Ben Allahu Teala (c.c) ile biraz daha fazla konuşabilmek için uzun uzun açıkladım, der.

İmam Gazali (r.a) cevap olarak:

- Sen Allah (c.c)'ın büyük peygamberlerindensin. Kelimetullahısın. Kitap verilenler densin. Onun için seninle daha fazla konuşma şerefine nail olabilmek için uzun açıklamada bulundum, der.

Seyda - İntizar Erol, Timaş Yayınları, İstanbul 2002

Seyda - Seyyid Şenel İlhan

İmam-ı Rabbani gelecekte olanlar bana bildirildi demekle Allah'a iftira ediyor. (S.106-107)

Rabbani Mektubat'ında açık bir şekilde Nakşibendi Tarikatının kıyamete kadar süreceğini hatta bu taifeye bağlananların cehennemden kurtulduğunu ona bildirdiklerini açıkça söylüyor. Hatta isim isim kıyamete kadar bu bağlananları söyleyebileceğini de ekliyor . . Hadi bunu da yanlış tevil ettiler diyelim, ederler. Zaman ahir zaman. Ama yiğitlerse hadi bunu da yanlış tevil etsinler de görelim.. Ahir zamanda geleceği sahih hadislerle bildirilen Ehl- i beytten olan Mehdi'nin evliya olmadığını kim iddia edebilir? Sonra yine İmamı Rabbani o zatın yani Mehdinin kendi nisbetinden yani kendi tarikatından olduğunu açıkça Mektubatında demiyor mu? Sözü uzatmayalım, madem Mehdî kabul ediliyor, madem O da bir veli, demek ki kıyamete kadar Veli eksik olmayacak. Hemen şunu da belirtelim: "bu zaman da evliya yoktur" diyenler, kimsenin şüphesi olmasın Mehdi'nin tellalı olamayacaklardır. Biz ise elhamdülillah Evliya tellalıyız, inşallah Mehdinin de tellâlı oluruz. Ama şu kesin, asla Veli

muanzı olmayacağız. Biz haddimizi biliyoruz...

Ve kalemimizle gerekirse her sevimizle Allah dostu düşman* larına hadlerini bildirmek için varız ölene va da öldürülene kadar da vazifemizi aynı kararlılıkla yapacağız. Allah bizi Allah dostuna dost, Allah düşmanına da düşman eylesin. Amin.

Menzil'in ilah'ı Gavs'tır .(S.154)

Evliyalar kıyamete kadar kesilmeyecektir. Bir sıkıntı, bir mu sibet geldiğinde evliyalardan nukaba taifesi dua edivor. Duası mustecir olursa o sıkıntı geçiyor. Geçmez ise bir üst makama, yine geçmez ise yine bir üst makama, ta gavsa kadar devam eder. Gavs duaya başlayınca dua bitmeden dualan kabul oluyor. Gavslara öyle bir kuvvet verilmiştir ki dünyanın bir ucunda düsen damla*dan Allah'ın izniyle haberdar olabilir. Dediğim gibi her zamanın bir gavsı vardır. Alametlere göre de Sultan Hz. gavstır.

Hz. Musa'nın ve Gazali'nin şahsında Allah'a iftira (S.185-186)

Hz. Musa (a.s.), Hz. Muhammed (s.a.v.)'in ve O nün ümme*tinin fazilet ve büyüklüğünü, Allah (c.c) katındaki değerini levhi Mahfuz'da gördükten sonra şöyle buyurur : "Ya Rabbi! Hz. Muhammed (s.a.v.)'in ümmeti olamadım. Bari Ümmetini görenlerden olsaydım" diye arzu ediyor. O sırada İmam-ı Gazali (rh.a)'nin ruhaniyeti oraya geliyor ve Hz. Musa (a.s.) ile görüşür Hz. Musa (a.s.):

• Sen kimsin? diye sorunca, İmam-ı Gazali:

• Muhammed oğlu, Muhammed oğlu, Hamidoğlu İmam-ı Gazali'yim diye cevap verir. Bu cevap üzerine Hz. Musa (a.s.):

• Künyeni neden bu kadar uzun söyledin, yalnızca İmam-ı Gazali deseydin yetmez miydi? diye sorar. İmam-ı Gazali (rh.a.) de cevap olarak:

• Allah (c.c.) Hazretleri, kelam konuşmaya gittiğin zaman sana "sağ elindeki nedir?" diye sorduğunda, sen onu tanıtırken:

"O benim asamdır. Ona dayanırım ve onunla davarlarıma yaprak silkelerim ve onda benim başka hacetlerim de vardır" diye uzun uzun anlattın, kısaca cevap verseydin yeterli olmaz mıydı?" seklinde sorusuna soruyla cevap verir. Hz. Musa (a.s.) da cevap olarak:

• Ben Allah-u Teala (c.c.) ile biraz daha fazla konuşabilmek için uzun uzun açıkladım, der. İmam-ı Gazali (rh.a.)'de ceyap olarak:

• Sen Allah (c.c)'ın büyük peygamberlerindensin. Kelimetullah'sın. Kitap verilenlerdensin. Onun için seninle daha fazla konuşabilme şerefine nail olmak için uzun açıklamada bulun*dum, der.

Seyda - Seyyid Şenel İlhan, Feyz Yayınevi, Ankara 1997, 2.Baskı

Seyyid Abdülhakim El Hüseyni ve Nakşibendi Tarikatı , **Menzil Kitabevi**

Tasavvuf dininin şirk içeren kaynakları (S.5)

Kaynak olarak şu kitaplara başvurulmuştur: Risaletül Halidiyye. Nefahatül Üns. Tenvirül Kulûb. Resahat. Mektu- bat-ı Rabbani, Cami-ül Usul, Gavs'ın Minah-ı, Mecd-i Talid, Behcetüs Seniyye, İhya-ul Ulum, Avarif-ül Maarif. Risaleyi Kuşeyriyye, Bedi-üz za man'ın Risaleleri, Akşemseddin'in Risaleleri. İbn-i Hacer El Hevtemi'nin Feteva-yı Hindîye'si ve Edeple Varış Lütûfla Dönüş.

"Allah'a yemin ederim ki ,benim mürşidimin bir nazarını onun hacı gibi bin hacca değişmem" iftirası (S.32)

Ben Hazne'de hizmet ederken Şeyh Muhammed Arbavî (K.S.) gelip beraber Hacc'a gidelim dedi. Ben "param yoktur, gelemem" dedim.

Dedi ki: «Sen rüyasında Peygamber (A.S.)'i görüp, uyandığı zaman ben sahabe oldum, diyen kişiye benziyorsun.» Ben bu söze üstada hürmeten bir şey demedim. Ama Allah'a yemin ederim ki, ben mürşidimin bir nazarını onun Hacc'ı gibi bin Hacc'a değişmem. Ben çok defa şahit oldum ki, Hacc'a giden bazı kişiler Hazne'ye gelip Şah'ı gördükleri zaman , variyetlerini tekkeye bağışlayıp, Hac farizasından vazgeçip, tövbe-tarikat alarak geri dönerlerdi.

"Benim kanaatimce hazne(şeyh) yakınında üzerine toz değen kişiyi Cehennem yakmaz." yalanı (S.32)

Bütün amellerden maksat Allah (C.C.)'tır. Benim kanatimce Haz*ne yakında üzerine toz değen kişiyi Cehennem ateşi yakmazı itiraz ederseniz size derim ki; Peygamber (S.A.V.) bir harp dönüşü buyuruyor: "**Biz küçük cihaddan büyük cihada dönüyoruz**.» Sahabe-i Kiram (R.A.) itiraz ettiler. Âmir Peygamber (S.A.V.): «Evet, o cihad. nefis ve şeytanla olandır. » buyurdu. Diğer bir hadis-i şerifte: «Allah yolun*daki cihadın tozu ile cehennem dumanı bir kişide bulunmaz.» buyur*muştur. Hazne yolculuğundan çeşitli meşakkatlere katlanan bir insanın niyeti; nefis ve şeytanın esiri olmayıp, sâlih bir müslümanlık içindir, bu gayret «cihad-ı ekber» dir. **Benim kanaatimce Şah-ı Hazne (K. S.)'nin ekmeğini yiyen cehenneme girmeyecektir. Eğer benim yetmiş senelik amelim olsa Şah-ı Hazne (K.S.)'nin ekmeğini amelinden üstün tutarım.**

Ruhban sınıfının oluşma biçimi ve hurafesi (S.34)

Halifelik üç kısımdır.

a — Birincisi: Cenab-ı Hak'tan doğrudan Resulullah (A.S.)'a ge lir, ondan da silsiledeki sâdâta, onlardan da hayattaki mürşide bildi*rilir.

Mürşid de halifelik emri gelen kişiye tebliğ; eder. Bu kişi bu emri reddedemez. Bu evsafdaki kişi kalb. letâif ve Nefiyu isbat virdini sırası ile çekip bitirmiştir.

b — İkincisi: Mürşid, kendi şeyhi veya silsiledeki başka meşayihlerle istişare kurarak bazı zâtlara halifelik verebilir. Bu zat da aynı şe* kilde seyri sülûkünü tamamlamıştır.

c — Üçüncüsü: Mürşid; uygun gördüğü bir şahsa, kısa zamanda vazifesini tamamlatır, veya onu çileye tabi tutar, veyahutta kendi görüş ve yetkisine dayanarak bir kişiye hilafet v erebilir.

Bu bilgileri bizzat Gavs (K.S.) bir sohbetinde dile getirmiştir. Gavs (K.S.) önceleri ilmi - şeriatı tahsil etmiş sonraları da tarikat ameline başlamıştır.

Mübarek Şah-ı Hazne (K.S.)'ye intisab ettikten sonra özel vird ve amelinin yanında tekke hizmetlerini de en iyi şekilde yapmıştır. Mü* barek kırk seneye yakın bir zaman tarikatle uğraşıp, Şah-ı Hazne (K. S.) ile ilgi kurmuştur. Bu müddet zarfında Şeyhi kendisine devamlı Şeyh Abdülhakim diye hitap etmiştir.

Gavs (K.S.) büyük bir âlimdi. Ayrıca tarikat ameli olan kalb, letâif ve Nefi-yu isbatını tamamladıktan bir zaman sonra Ramazan ayın* da gördüğü rüyayı Şahı Hazne'ye (K.S.) anlatır.

Rüya şöyledir: «Hazret der: Abdülhakim, Şahı Hazne (K.S.)'ye söyle, seni artık fazla yormasın. Sen halifeliği hakkı ile kazandın ar*tık hakkını versin yeter» bu rüyadan sonra Şah-ı Hazne (K.S.) der: «Şeyh Abdülhakim (K.S.) ben de biliyordum ama Ramazan Ayının feyz ve bereketinden daha fazla istifade edesin diye seni çalıştırıyordum Madem Sâdat böyle istiyor, hakkındır deyip 1938 yılında hilâfeti vermiştir.

“Allah resulu'nun ruhaniyeti, başta olmak üzere ,diğer bütün sadatlar o halkaya inerken ; orada bulunan cemaatin arzularını kayıt ederler.”yalanı (S.39-40)

Efendim biz hatme yapıyoruz, sadatlar da bu işin üzerinde çok duruyorlar .Acaba bu hatmelerden bize ne fayda geliyor?

CEVAP : Menfaatlan çoktur. Bir örnek verelim; Şimdi Resûl-i Ek* rem (A.S.) bize dese» sen ümmetime en iyi bir amel tavsiye et, öğret. Bilirmisiniz ben ne tavsiye ederim? Hatme-î Hâcegânı tavsiye, ederim. Çünkü hatmenin reisi Resul-i Ekrem (A.S.) dır.

Silsile-i şerif okunmaya başladıktan sonra. Resûl-i Ekrem (S.A.V.)'in ruhaniyeti başta olmak üzere, diğer bütün sâdatlar o halkaya iner. Ve orada bulunan bütün cemaatın arzularını kayıt ederler. Silsile okun*ması tamam olduktan sonra Resûl-i Ekrem (S.A.V.)'in rûhâniyeti ve sâdatlar o halkada bulunanların arzu ve isteklerini doğrudan Rabb'ül- Âlemîn'e götürürler. Resûl-ü Ekrem (S.A.V.)'in götürdüğü istekler hiç reddedilmez..

Halkı tasavvuf dinine bağlamak ve sömürmek için şeyhle müridin antlaşması yalancılığı (S.63-64)

Bir sene hacca gitmiştim. Akşam Mescid-i Nebevî'de yatsı namazını bekliyordum. Bir ara bende ani bir cezbe hâli peyda oldu. Halime taaccüb ederek, sebebini merak ettim. Bu hal üzere, etrafa göz gezdir*meye, çevremde ehlullahtan birisi var mı, yok mu, diye aramaya başladım. Görünürde dikkatimi çeken biri yoktu. Bir ara geriye baktım O anda, sarıklı, nûrani yüzlü bir zat ile göz göze geldim. Heybetine ka pılarak hemen ellerine sarılıp öptüm. Aramızda şu konuşma geçti:

• Efendim, sorabilir miyim, hangi memlekettensiniz?

• Türkiye.

• Türkiye'nin neresindensiniz?

• Bitlis'tenim.

• Siz Seyyid Abdülhakim El-Hüseynî Hazretleri (K.S.) değil misiniz?

• Evet.

• Sizi çoktandır ziyaret etmek isterdim. Bir türlü nasib olmadı.

— İnşallah geleceksin! İnşallah geleceksin! İnşallah geleceksin!

Üç kez böyle söyledikten sonra yine benimle konuşmaya devam et*tiler.

• Sen nerelisin?

• Filân yerliyim.

• Sen Ali'sin değil mi?

Bu konuşmanın arkasından yatsı namazını kıldık. Camiden çıkar*ken O'nu göremedim. Ertesi gün Bitlis'ten gelen hacıları aradım. Siyah sakallı birisine rastladım ve kendisine:

• Sen Şeyh Abdü'l-Hakîm (K.S.)'i tanıyor musun? diye sordum.
O hacı bana:

• Evet, dedi.

• Pekâlâ Şeyh Hazretleri (K.S.) bu yıl hacca geldiler mi?

• **Hayır, ama o gelse de gelmese de, buralarda görülebilir.**

Hacca gideceğim zaman, önce Hz. Gavs (K.S.)' ziyaret edip, bayır dua ve tavsiyelerini almak için yanına gittim. Bana dedi:

— Sofi. Şah-ı Hazne (K.S.)'ye rabıta yap, rabıtayı bırakma.
Mübarek beldeye varıp tavafa başladım. Tavaf esnasında bir an baktım. Gavs (K.S.) Hz.leri benim önümde tavaf ediyor. Birden hay*kırdım: «— Bakın Gavs (K.S.) burada, o da tavaf ediyor.» Etrafdakiler ise görmediklerini söylediler. Ben ise tavafda üç defa daha gördüm,

ancak tavaftan sonra göremedim. Ayrıca Ravza'da da gördüm. Vakıf olduğum bu hadiseyi, geldiğim zaman Gavs (K.S.)'a anlattım. Kendileri sakin sakin dinleyip dedi: .

— Şah-ı Hazne (K.S.)'nin de böyle durumları olurdu.

Keramet imal etme tekniği ve yalanı (S.73)

Ertesi gün o kardeşimize ders ve talimat verdik. Daha sonra da o kardeşimizle birlikte Hz. Gavs (K.S.)'ı ziyarete gittik. Gavs (K.S.) Hazretleri hacca gittiklerinden henüz yurda dönmemişlerdi. Kendisini Diyarbakır'ın Silvan kazasında beklemeye başladık. Misafir edildiği* miz evde, Hz. Gavs'ımızın (K.S.), Şah-ı Hazne'ıin (K.S.) ve Hazret'in (K.S.) resimleri vardı. Kardeşimiz o resimleri görünce gülümsedi Sebebini sorduğumda:

— Biliyor musun, sen ders verirken sağdaki resimle görülen zat senin sağında, ortadaki İse senin sol tarafında dikildiler. Bana talimat verip bitirinceye kadar yanımızdan ayrılmadılar, dedi. . Söylediği Sadat'dan biri Şah-ı Hazne (K.S.), öteki ise Gavs Hazretleriydi (K.S.). Anladım ki, bu tarikat bastan sona Sadât-ı Kiram'ın himmeti bereketi ve tasarrufu iledir. Bazı hallerde ruhaniyetleriyle hazır olmaktadırlar.

Şeyh Ömer b.el Farit İslam dinine göre zındık olduğu halde tasavvufa göre veliyullah olup, sözlerini marifet ehli anlayabilir yalanı (S.111-112)

Allâme İbn-i Hacer el-Heytemi el-Mekkî anlatıyor! «On sekiz yaşında iken, Mısır'daki El-Ezher camiasında oturuyordum. Şeyh-ul is*lâm Şems-i Deleci adında bir hocam vardı. Hocam şer-î ve aklî ilimlerde oldukça ileri; fesahat ve belağat . sahihi, ilmî kabiliyeti ve kitap telifleriyle ün kazanmıştı. Bir gün Telhis'in eserini okurken, ayrıca AKAÎD ilminde kendisinin yazdığı bir kitabı da okuduk. Bir ara, söz sırası gelince Şeyh Ömer İbn-i Farid (K.S.)'den söz açıldı. Birden ho* camız şiddet ve öfke ile dolu dizgin söze girişti:

— Allah kendisine lanet etsin bu ne küfürdür böyle! Şuna bakın hele, bütün şiirleri ittihat in ve hulûl'den (2)ibarettir, lâkin şiir tekniği ve ustalığı yönünden iyi bir şairdir.»

Toplulukta bir ben söz aldım:

— O'nun küfrünü ilân etmekten,. Allah'a hulul ve ittihad isnad et*tiğine kail olmaktan Allah'a sığınırım! O'nda gerçekten ne küfür alameti ne de itikad bozukluğu vardır. O bir veliyyullah olup, sözlerini marifet ehli olanlar anlayabilir, dedim. O, hem Şeyh Ömer'e hem de bana karşı hırçın bir şekilde inkârını tazelemekten başka bir şey yapmadı. Ben de kendisine oldukça sert karşılıklar verdim. Tartışmamız oldukça uzun sürdü. Hocamda, nefes darlığı müzmin bir hâl almıştı. Bir ara bize:

- Uzun zamandır ne rahat uzanabiliyor ve de rahat uyuyabiliyo*rum, diye dert, yandı. Hemen atıldım:

— Hocam, eğer sen, Şeyh Ömer İbn-i Fârid ve onun gibi evliyanın münkirliğinden dönecek olursan, kesinlikle şu hastalığından şifa bulacağına inanıyorum, dedim. O, yüzünde hiç bir

inanç belirtisi olmaksın

• Hiç öyle şey olur mu? Senin söylediğin boş hayalden başka bir şey değil evlât! diye güç belâ söylendi. Ben de:

• Gelin bir tecrübe etmeye razı olun..,, Ne kaybedersiniz sanki?
Sen bir süre azmedip samimiyetle bu yanlış ve peşin fikirlerinden dolayı pişman ol. Şayet şifa bulamazsan, nasıl istersen öyle inan! Ta*mam mı? diye üsteledim. Sonunda razı oldu.

• Pekala, bir süre tecrübe etmekten bir şev kaybetmem Bunun arkasından bir süre gerçekten pişmanlık alâmetleri gösterdi. Önceki fikirlerinden söz etmez oldu. Çoğu defa kendisine:

• Hocam, gördünüz ya kefaletimizi Allah Teala hak çıkardı, diyordum. O da:

— Evet öyle, diyerek tebessüm edip dururdu. Sonraları eski inkâr ve inadına döndü ve hastalığı eskisinden daha şiddetli bir hâl aldı, Yirmi sene o hastalığın eziyetini çektikten sonra öldü.»

Bir hikayede şeriata ve Allah'a yapılan büyük iftira (S.125-126)

HZ. ALI (K.V.)'NlN KERAMETİ:

Hz. Ali (R.A.) halîfe iken, çok sevdiği biri hırsızlık yapıyor. O'nu yakalayıp Hz. Ali'ye getiriyorlar. Hz. Ali (R.A.) kendisine: «Sen gerçek ten çaldın mı?» diye sorar. Adam: «Evet çaldım, ya Emir-el Mü'minin» diye cevap verir. Kendi ifadesine göre davranarak elini kestirir. Adam zenci bir köleymiş. Yolda kendisini Selman-ı Farisî ile İbnul Keva gö*rürler. Elini kimin kestiğini sorarlar. «Elimi mü'minlerin emiri, Müs*lümanların devlet başkanı, Hz. Peygamber (A.S.)'in damadı ve Fatımatü'z-Zehra'nın kocası 'kesti.» diye cevap verir, îbnü'l Keva kendisi*ne: «Ali (K.V.) senin elini kesmiş daha sen onu medhediyorsun!» diye söyler. Zenci köle, «Elbette medhedeeeğim O'nu! O beni cehennem azabından kurtardı! Elimi de haklı olarak kesti.» dedi. Bu haberi Sel-mani Farisi Hz. Ali'ye ulaştırınca adamı yanına çağırdı. Kopuk elini yerine yapıştırarak, üzerine bir perde attı. Gizliden dua ve niyaza baş*ladı. Selman (R.A.) diyor ki: «Hafiften bir ses işittik: O elin üzerin*deki perdeyi kaldırın»!.. Adamın elinin üzerinden örtüyü kaldırıp bak*tık ki hiçbir şey olmamış gibi adamın eli sapa-sağlam yerinde duru*yordu.

Bütün Dünya'yı yöneten tasavvuf dini ve hükümeti Ricalü'l Gayb (gizli erenler) (S.131)

Ricalü'l-gayb: Gayb erleri, bilinmeyen kişiler demektir. Ricalü'l-gayb'a dahil olan kişileri kimse tanıyamadığı için kendilerine bu ad verilmiştir.
Bunların başı: Kutbü'l-Bausül - Ferd el - Cami'dlr. Bu zat, Ruhaniyetiyle dünyanın dört .köşesini dolaşabilmektedir. Allah (C.C.) kendisini çok sevdiğinden O'nu herkesten gizlemiştir. Gerek havastan gerek avamdan hiç kimse O'nu tanıyamamaktadır. Kendisi cahil gibi görünür, âlimdir: anlayışsız görünür, ama çok zekidir. Hem yakın gö*rünür, ama uzaktır. Hem alır görünür, ama almaz. Hem kendisinden korkulur, hem de kendisine emniyetle bakılır. Hâlleri böyle çok değişik* tir. Veliler arasındaki veri, daireye göre merkezi nokta gibidir.

Alemin düzen ve salâhı onunladır.

Evtad (Bunlara bazan AKTAB denir) dört tanedir. Bunları havastan olanlar tanırlar , lâkin avamdan olanlar tanıyamazlar. Bunlardan birisi doğuda, birisi batıda, birisi Şam'da birisi de Yemen'dedir.

Ebdal için, yedi, ondört, otuz, kırk gibi değişik sayılarda oldukla* rını söyliyenler mevcuttur. Asıl olan bunların yedi kişi olduğudur.

Nükaba (seçilmiş kişiler) kırk kişiden: Nüceba ise üçyüz kişiden oluşur . Bunlardan Kutbü'1-Gavs ne zaman vefat ederse dörtlerin en iyisi onun yerine seçilir. Dörtlerden birisi vefat ederse yedilerin en iyisi onun yerine seçilir. Yedilerin birisi vefat ederse kırklardan en iyisi onun yerine seçilir. Besyüzlerden birisi vefat ederse. Salihlerden birisi onun yerine seçilir. Ne zamanki Allah (C.C.) kıyametin kopmasını dilerse hepsi birden vefat ederler. Zira bunların aracılığı ile Allah'ü Teala kullarından bela ve musibeti def eder. Yine bunların vesilesiyle yağmur yağdırır.

Hızır'dan rivayet yalanı (S.132)

.... Bazıları Hızır (A.S.)'dan rivayetle şöyle söylemiştir. Üçyüz ev liyâ'dır. Yetmiş nücebadır. Kırklar evtad'dır. On Nükeba'dır . Yedi Urefa'dır Üç Muhtarun (Seçilmişler) dur.

Hz.Ali (R.A) yapılan iftira (S.132)

Hz. Ali (K.V.)'den rivayetle şöyle buyrulmuştur. «Ebdal Şam'dadır. Nüceba Mısır'dadır. Asaib Irak'tadır. Nükebâ Horasan'dadır. Evtad çe şitli yerlerdedir. Bunların başkam Hızır (A.S.) dır.

İmam-ı Yafii'nin şahsında Rasul-u Ekrem (S.A.V) yapılan iftira (S.132)

İmam Yafii'nin rivayet ettiği bir dadiste, Resul-i Ekrem (S.A.V.) şöyle buyurmuşlardır: «Allah'ın halis kullarından yerde üçyüz kişi var*dır ki kalbleri Adem (A S)'ın kalbi üzerindedir. Kırk kişi yardır ki kalbleri Musa. (A.S.)'tn kalbi üzerindedir. Yedi kişi vardır ki kalbleri İbrahim Halilullah'ın kalbi üzerindedir. Beş kişi vardır ki kalbler Cibril

(A.S.) kalbi üzerindedir. Üç kişi vardır ki kalbleri Mikâil (A.S.) kalbi üzerindedir. Bir kişi de vardır ki kalbi İsrafil (A.S.)'m kalbi üzerinde dir. Bir kişi olan vefat ederse, üçlerden, üçlerden birisi vefat ederse beşlerde, beşlerden birisi vefat ederse yedilerden, yedilerden birisi ve*fat ederse kırlardan, kırklardan birisi vefat ederse, diğer velilerden biri yerine geçer. Bunlardan dolayı şu ümmetten belâ ve'kaza def'olur.»

Hızır ölmedi diyen Yavi'nin kur'an'a iftirası (S.132-133)

İmam Yafii (R.A.) şöyle diyor. O Bir'in "Kutbül-Ferd ve Gavs olduğunu söyleyen bazı arifler mevcuttur. Ariflerden birisi demiştir ki, «Peygamber Efendimiz (S.A.V.) Peygamberler ve Melekler arasında neden kendi kalbini söz konusu etmedi? Çünkü gerek alem-i halk ve ge rekse alemi emirde O'nun kalbinden daha üzel ve lâtif, daha eşref bir kalb yaratılmamıştır, işin aslı şudur ki tüm Peygamber ve Meleklerin K albi yıldızların güneşe karşı nisbeti gibi Resülullâh (S.A-V.)'in kalbi- ne dönüktür. Ben İbrahim Halüıülah'ın makamı arasında bulunurken Necm-i Esbehani (R.A.)'den işittim. «Hızır (A.S.V Kur'an'ı Kerim kalktığı, zaman, Allah'tan hemen ruhunu kabzetmesini diler.» Allah bilir buna göre o zaman mevcut olacak olan; gerek kutub, gerek tüm rical-i gayb; gerekse tüm öteki velilerin hepsi de ruhlarının kabzedilmesini, isterler. Zira Kur'an'ın hükmü ve kendisi kalktıktan sonra... hayır ehli için yeryüzünde hayat yoktur. Hızır (A.S.) 'm hayatta olduğunda valiler ittifak etmişlerdir. Fakihler, usulcüler ve muhaddislerin çokları da bu görüsü benimsemiştir. Sıddıklardan, velilerden, onunla görüşüp haber getirenler sayılmayacak kadar çoktur. Hatta Allah'a yemin ederim, bana dediler ki «Hızır (A.S.) seninle görüştü ve senden bazı şeyler sordu.» Fakat ben onu tanıyamamışım, zira herkes onu tanıyamaz. Ancak Allah'ın sevgili kullarından kabiliyet sahibi olanlar tanı* yabilirler.

İbn-i Kayyim el-Cevzi'nin Hızır (A.S..)'ın hayatta olduğunu inkâr etmesi haddini aşmasının ta kendisidir. Güneşi güpegündüz yok saymak gibidir. Bu konudaki görüşleri de üstelik çelişkilidir. O'nun hayatta olduğu hakkında dört mufassıl senetli rivayetler mevcuttur? Rivayetler Hz. Ali, İbn-i Abbas ve İbn-i Mesud (R.A.)'dan gelmektedir. Ne tuhaftır ki İbn-i Kayyim el-Cevzi. sofilerin büyüklerinden zuhur eden halleri ve anlavamadıkları hikmetli sözleri inatla inkar eder. En çok yırtıcı olan da şudur. Yer ver onlardan garip sözler rivayet ederek, kendi sözlerine renk ve güvenlik katmaya çalışıyor. Başka bir zaman ise onunla en şiddetli bir biçimde itiraz ediyor." Yafii'nin sözleri burada bitti

Sofiye diye tarif edilen makam ; Allah'a, resulüne, kitabına, meleklerine ve müminlerine yapılan en büyük iftira (S.241)

Sofiye diye tarif olunan makam merdiyyenin tekamülünden ibarettir. Bu makamda nefs tamamen saflaştırılmıştır. Bu nefsin sahibi olan veli ile Nebi arasındaki fark şudur. Veli aynen peygamberler gibi ya şar. Ancak ona vahiy gelmez. Kendisiyle tabiî olduğu peygamber ara* sındaki fark, peygamberlik makamıdır. Aslında peygamber emirleri melek vasıtasıyla doğrudan Allah'tan alır. Velî ise peygamberinin mev cut olan şeriatının mânâ ve hükümlerini ilham meleklerinin vasıtasıy la güzelce anlar. Yani Kur'an ve Hadisin mânâsını işaretlerini ilhamla bilir. Bu ilhama mecazen «vahiy» denilmiştir. Bir de peygamber vahiy getiren Cibril'i görür ve tanır. Velî ise Cibril'i görmekten mahrum oldu* ğu gibi yardımcılarını da göremez. Fakat Cibril'in yardımcılarından ilham alır ve seslerini işitir. Bu sayede şeytan onun sevdiklerine bile musallat olamaz.. Velî, Arif-i Billah olduktan sonra ona bir ruh daha ü fürülür. Meselâ Hz. Ömer (R.A.) sesini. Medine'den. Nihavent'e bu ruh ile ulaştırmıştır. Yine Akşemseddin de Eyyüb-el Ensârî (R.A.)'ün türbesini yine bu ruh ile bulmuştur (tespit etmiştir.) Yusuf (A.a.t da Peygamber olmadan evvel, ruhun kuvveti ile Züleyha'dan kapıya kaç*tı ve günah işleyemedi. Hattâ Yusuf (AS.) da bu ruhla Züleyha'yı müslüman etti ve Firavunun karısı da aynı ruhla kendini Firavun'dan korudû. Nitekim Hasgil yüz sene dağa çekilip bu ruhla insanları irşad etti.

“O meclislerde Hz.Ali yardım eder , Hz. Hızır su dağıtır.” yalanı (S.243)

O meclislerde Hz. Ali (K.V.) himmet eder, yer hazırlayıp manevi minderler döşer. Hz. Hızır (A.S.) da o meclislerde saki olur. Binaenaleyh dervişlerin meclislerinden daha yüksek bir meclis yoktur

Soranların ve cevap veren Gavs'ın cehaletleri (S.245)

Gavs (K.S.) Hazretlerine sordular:

• Şeyhin sureti görüldüğü halde, müridden ayrılmazsa. mürid şeyhinip ruhaniyetinden çok utanır, o zaman müride ne lâzım? Mübarek tebessüm ederek buyurdu:
• Günah islemek müstesna, beşeri ihtiyaçlar anında, üstadın ruhaniveti görülse bile, ondan utanmak ve sakınmak lâzım gelmez. Ni*tekim biz meleklerden sakınmıyoruz.

Gavs Hazretlerine sordular:

• Şeyhini hayaline bile getiremeyen ne yapsın? Mübarek buyurdu:

• Zararı yoktur. Maksad kalbin üzerinde rabıta ile durmaktır.

Tekrar Mübareğe soruldu:

— Efendim kalbin üzerinde rabıta ile duramayanın hali nice olur.

Mübarek dedi: — Şeyhi yanına gelmeyen. sık sık şeyhinin yanına gider. Hayali ile ona yalvarır. Şeyhinin oturmasını, kalkmasını, hâl ve harekelerini hayaline getire getire şeyhinin emirlerini yapar, yasak larından sakınır. Akıl ve hayali ile şeyhin yanına gider, gelir. Müridin istikameti ne kadar düzelirse , sevgisi de o kadar artar, istikametin doğruluğundan ihlâs ve muhabbet doğar. O zaman, üstad yüzündeki perdeyi kaldırır. Mürid, nerede olursa olsun, şeyhini görür hiç aramaz.

İmam-ı Rabbani'nin uydurduğu tanrısı (S.246-247)

İmam-ı Rabbani (K.S.) şöyle buyuruyor:

Bilmek gerekir ki:

Bu tarikatı alîyye, Resûl-i Ekrem'in sünnetine iktidâ eden şeyhe «Rabıta etmek» esasına bağlıdır. Bu uzun yol, ona rabıta etmekle, kı*sa zamanda kat'edilir. Cezbe kuvvetiyle bu kemâlât ile boyanmak ancak bu yol ile mümkün olur. Mürşid-i Kamil'in bir nazarı emraz-ı kalbiyyenin şifasıdır. Onun bir teveccühü manevi illetleri defeder. Bu ke malatının sahibi olan zat, vaktin imamı (Îmamü'l-Vakti). zamanın halifesi (=Halifetü'z-zaman)'dır . Kutuplar, onun makâmâtının gölgelerine sığınırlar, Memleketlerinin Büyükleri olan mürşidler. onun okyanuslar gibi muazzam kemalatıyla müteselli olurlar. İrşadı güneşin ziyası gibi, insanları birbirinden tefrik edemeden her tarafa yayılır. Bizzat o güneşe teveccüh edip, istifade

edebilmek için, ona yönelen bir sâlikin ne kadar istifade edebileceğini bir düşün!

Yusuf 24'e yanlış mana vermesi ve Keşşaf tefsirine iftira etmesi (S.255)

"Eğer Rabbim bürhanını görmeseydi" âyetinin bu cümlesinin tefsirinde, ruhaniyeti cismaniyetine galib bulunan zevatın (nebiler ve veliler) gibi, tasarruf ve imdad edebilecekleri hakikatim sarahaten beyan etmişlerdir.

Onlardan keşşaf tefsiri sahibi ki, tariki i'tidal'den inhiraf etmiş BURHAN kelimesini şöyle tefsir etmiştir; Yusuf (A.S.) O kadının kaldığı zaman, o kadından sakın!. Sesini işitmişti, Bir anda kendini toparladı. Sesi ikinci defa işittiği zaman, on*dan ». tamamen yüz çevirdi ve ondan kurtuldu. Bir de baktı ki, karşısındaYakûb (A.S.) temessül etmiş olarak parmaklarını ısırıyor. Bir ri*vayette Yakub (A.S.), eliyle Yusuf (A.S.)'ın sadrına vurdu.

Şeyhin tanrılaşması ve müridin tapınması gerçeği (S.261-262)

1° Mürşidin suretini (yüzünü) sadece hayalinde tasarlamak... Bir kısım, zikrin başlangıcında lâzımdır.

2° Mürşidin suretini kalbinde tasavvur etmek... Ve zikir esnasın- da bu suret ihtiyarsızca, zuhur ederse onu kalbinde durdurmak ve böy*lece devam etmek...

3° Pirin kıyafet ve hayaline aynen bürünmek, kendini mürsid şeklinde görmek ve hayal etmek... Bu vaziyette meydanda olan sanki kendisi değil mürşlddir. Bu kısım rabıta ibadetlere mahsustur. Meselâ Kur'an dinlerken gözlerini yumar ve kendisini mürşidin vücut ve kıyafetinde, görür. Kendisi yoktur. mürsid vardır. Keza Kur'an okurken vaaz ve ders dinlerken kendisini mürşidin kıyafet ve halinde hayal eder. Bu halde zikir ve ibadetin halâvet ve lezzeti başkadır.

İlahi huzura, girmek isterken girmek istediği yere layık bir vası- tayla girilir ve «Allah'a (yaklaşmaya) vesile arayın" "Vesileye yapışınız!" (Maide 5, 35) mealindeki ayete uygun hareket edilir.

Rabıtanın Ayrıca başka bir tecellisi vardır. O da şudur: Mürid her an mürşidini kendi yanında kabul edip daima mürşid ile beraber olmak. Bu hal ile sadıklarla beraber olmayı emreden ayete uymuş olunur.

Bu yolla amel eden salik çabuk terakki eder ve Allah'a yakınlığın yüksek derecelerine erer.

Bu son nokta şekline «telebbüsi rabıta -kılığa bürünme rabıtasın ismi de verilir.

Muhtasarrüssülûk kitabına göre mürid şöyle rabıta da yapar.

l ° Mürid, şeyhinin nurlu suretini alnında yani "Nefis letaifi" olan iki kaşının bir parmak üstünde tahayyül eder. Bir fakirin bir sultandan tazarru ve tariklik ile hacetini ister gibi feyiz

talep eder.

2° Mürid, şeyhin nurlu suretini nefis letaifinin karşısında blle- rek nefis letaifine olan daimi bir feyz «akan bir nur» bilmelidir. Zikrin husule gelebilmesi için gaflet ve havatırın memba , yeri olan nefsin te* mizlenmesi lâzımdır.

3° Mürid, şeyhin nurlu suretini kalbinin karşısında hazır ve mevcut bilerek o hayalden feyiz talep eder.

4 Şeyhinin nurlu suretinin kalbin içinde ortasında hazır oldu-ğunu tahayyül eder. Kalbine ondan feyiz ister.

5° Kalbinin karşısında şeyhini bir nur denizi olarak tahayyül eder, ondan kalbine fevz akmasını ister.

6" Şeyhini, kalbinin içinde bir nur-denizi farz eder. Ontın vasıta* sıyla Allâh-ı zikr eder.

Muhtasarrüssülûk'ün İbaresi burada tamam oldu.

Şeyh Fethullah (k.s.) risalesinde de rabıtanın çeşitlerini ve açıklamasını yaparken -Üstadın huzurunda: Sanki bir kürsi üzerine oturmuş bir hükümdarın önünde duran bir fakir gibi bulunmak veya müridin kalbi keşkül "dilenci torbası" olur ve bunu açarak bizzat hükümdarın huzuruna arz eder. Bu hal hayal ile değildir. Çünkü orada üstat hazırdır ve hayale yer yoktur, üstadın vereceği şeyi bekler.

Şirk ve hayali rabıta cahiliyesi (S.263-265)

Şah-ı Hazne (k.s.) Şeyh Muhammed Ziyaüddin'in halifesi Mol-la Zeynüddin'e yazdığı mektubunda şöyle buyuruyor:

Dostum molla Zeynüddin:

Bize son gelişinden itibaren hayâli rabıta yapmakla sana emrettik. Hayali rabıta şöyledir: Mürid. sanki üstadı daima kendisiyle imiş gibi, hatta helaya gittiği, cinsî münasebette bulunduğu, yediği, dostlarıyla konuştuğu, başkalarıyla karşılaştığı zaman da hatırından çıkarmayıp onu anması ve ilk yatacağı ve uykudan kalktığı vakitte baş ucunda bulunduğunu talebeye ders verirken, dersi bitirirken, namaza ilk kalkar* ken, namazı bitirirken mürşidi mülahaza etmektir. Mümkün olduğu kadar bu mülâhazaya devam, nefsin sevdiği şeye iltifat edilmemesi gerekir.

Hazret «Şeyh Muhammed Ziyauddin» Allah bizi ve sizi onun sab rıyla kutlasın, buyurdular ki: nefsin insana düsmanlığı itibarıyla. mürşid ona evvelâ bir şeyin daha sonra ikinci birşeyin yapılmasına dair bir talimat verse, nefsin adeti şudur ki: birinci şeyin yapılmasında kendine; tam bir menfaat için onunla ilgilenip, ikinci şeyde menfaati olduğu için onun hakkındaki talimatı sevmez.

Hayali rabıta nasıl önemli olmasın: halbuki onun hakkında İmam-ı Rabbani (K.S.) ki, pirin "mürşidin" gölgesi. «hayale getirilmesi»- hakkın zikrinden efdaldir buyurdular. Yani menfaat,

bakımından evlâ dır. Gölgeden maksad rabıtadır.

Üstad-ı Azam'da dedi ki: «Pirin (mürşidin) hayalinin vasıtasın- dan başka nefsi hiç bir şeyle öldürmeye gücün yetmez.»

Ekabirden bazısı da: Rabıtanın nuru güneşin, zikrin nuru ise çı*ranın nuru gibidir.

Rabıta ile hasıl olacak fena «fanilik haleti» devamlı olur. Zikir ile hasıl olacak fena haleti ise zail olabilir, diye buyurdu:

Seyyid Taha'da (K.S.) buyurdular ki; zikirden mücerred olan «yalnız» rabıta ile Allah'a kavuşmak mümkündür. Fakat, rabıtadan mücerred olan zikir durumu böyle değildir.

Gavsül Azam Seyyid Sibğatullahi (Ervasi) (K.S.) buyurdular ki: Rabıtadan ayrılmayın, rabıtadan ayrılmayın, deyip onun için çok tavsi*ye eder ve ilk olarak en çok müride hasıl olan hallerden biri rabıtadır, derdi.

Gavs-ı Azam, bazı şeyhlerden nakletti ki; müridlerine talimat ve* rince yalnız rabıta ile yetinirdi ve bası mürşidlerin yaptıklarını beğe*nirdi.

Üstad -ı Azam (k.s.) rabıtanın kalb içinde faydası dıştan kalbe gelen faidesiz düşünceleri izale eder "götürür." derdi

İmam-ı Rabbani (K.S.) rabıta. Allah'a ibadet için huzura kavuş-turucu, gaflet ve dışardan kalbe gelen düşüncelerini giderici sebeplerin cümlesindendir. Sebeplere, maksud olan şeyhlerin hükümleri vardır, diye buyurmuştur.

Yine buyurdular ki: Deneme ve tevatür, rivayetlerde muteber olan sayısından daha çok bir cemaatten rivayetle bize kanaat hasıl oldu ki, bizler rabıtayı tasavvur ettiğimizde Allah (C.C.)'dan başka bütün şey*lerin düşüncesi kalbimizden sıyrılıp, onda yalnız mürşidin hayali kaldıktan sonra ondan da vazgeçip Allah (C.C.)'ın mânevi huzurunda baş- başa kalıyoruz.

Rabıta öyle bir insana benzer ki; birçok düşmanları olup, kendisini bazılarına sevdirir, sonra onu diğer düşmanları üzerine saldırır. Tâ ki onları helak eder, artık onlardan tek birisi vardır ki onu ortadan kaldırmaya takati vardır. Mürid için rabıta, bizatihi matlûb olmayıp belki başka birşey içindir. Çünkü, dıştan kalbe gelen Allah'tan başka anıları, def ve gafleti yok etmeyi icabeder. Vasıtalardandır ki, insana matlubunu sağlamaktır. Vasıta olan şeylere matlûbun hükmü vardır. Vacib olan şeyin husulüne sebep olan şeyde vacibtir. Sonra sîze söyledi-ğimiz bu sözlerden dolayı, Allah'tan af dileriz, çünki bizlerim yüce kişilerin alanında değiliz. Hatta bizim gibilere rabıta yapılmasının öldü*rücü bir zehir olacağından korkarız. Fakat bizler, rabıtaya ehil ve müs tehak «layık» olan zat «kuddise sirruh» tarafından yapılmasına me mur olduğumuzdan dolayı, onlardan size ve emsalinize imdat gelmesini. himmetleri sayesinde zarar gelmemesini rica ederiz. Farsça şiir:

«Ah ki biz bir milyon merhale uzaktayız, bu makamdan uzaktayız.»

Burada Şeyh Ahmed'ül Haznevi (k.s.)'nin hayali rabıtaya dair mektubu bitiyor. Allah (c.c.) ondan razı olsun.

Bazı büyüklerde demişler ki: Rabıta, sûrî ve manevî olmak üzere ikiye ayrılır.

A - Üstadın beşeri olan suretini, aydan parlak bir şekilde karşısında bulundurup, su ve duman şeklinde, feyzin onun iki kaşları ara* sından müntesibin kalbine gelip, umum bedenini kuşattığım tasavvur etmektir. Eğer kalbine ve diğer latifelerine gelişini tasavvur etmeye muktedir olursa bu daha faydalıdır. Bu keyfiyete rabıtay-ı ittiha ve sereyan ismi verilir. Bu keyfiyetle her zaman rabıtada bulunan daha erken muhabbetin galibiyetinden, mahviyet ve fena makamına ge*lir Buna sûri rabita denir. Hidayette hayalî, nihayette hakiki olur.

B — üstadını keyfiyetsiz mücerred büyük bir nur olarak tasavvur etmek ve kendinden geçinceye kadar, diğer tabirle fena buluncaya ka*dar tefekkür etmektir. Bir billurda su sereyan ettiği gibi, bu keyfiyet- te rabıtadan dolayı şeyhin rûhaniyeti de salikm bedeninde sereyan eder. Başlangıçta bu zordur, sonunda çok kolaydır. Ve hakiki olur. Hülasa bunu tatmayan idrâk edemez.

Şah-ı Hazne (K.S.)'den rivayet edildiğine göre, şu dört şeyle rabıta bozulur:

a — Mürşidi hakkında şüpheye düşmek. Bu halden kurtulmanın çaresi sık sık tövbe tazelemekle olur.

b-- Gıybet ve gaflete düşmekle rabıta bozulur. Bu halin de çaresi, hayırlı meclislere devam ve salihleri sevmek.

c — Şeyhinden başkasının etkisinde kalmak veyahut gönlünü başka birisine kaptırmak. Bu halin de tedavisi; kendisini şeyhinden uzâklaştıracak her şeyi sarfı nazar etmek. Mümkünse bilfiil şeyhinin yanı na gidip gelmek, mümkün değilse hayalen şeyhi ile beraberliği tasavvur etmek.

d - Büyük günah işlemekten mütevellid. tembellik ve ümidsizlik rabıtayı bozar. Bu halin çaresi, devamlı mücahadedir. Kişi günde yet-miş defa günah işlese, yine yetmiş defa şeyhine varıp beyatını tazeler, tevbe eder.

“Sizler işlerinizden şaşkın ve muhayyer olduğunuz vakit kabir ehlinden yardım isteyiniz.” Yalanı, şirki ve hurafesi(S.266-267)

Peygamber (S.A.V.) buyuruyor: «Sizler işlerinizden şaşkın ve mu* hayyer olduğunuz vakit kabir ehlinden vardım dileyiniz.»

Bu hadis-i şerife binaen ve başka ser'i delillerden de bildirildiğine göre nebiler ve onların varisleri olan veliler, hayatlarında olduğu gibi vefatlarında da himmet istenildiği zaman, himmet ederler.

Uzaklık ve yakınlık söz konusu olmaksızın kabiliyetli her mü'min, bühusus mürid. peygamberin kabri şerifine veyahut hakkında ümmet-i Muhammed'in ittifak ettiği büyüklerin ruhlarına kalbini rabt edebilir. Yönelmiş olup himmet istediği zattan feyz alabilir.

“Kabirdeki şeyh ile rabıta kurar.”şirk ve hurafesi

Yalnız edebe riayet etmek lâzımdır. Şöyle ki: Bir kabri ziyaret edecek olan mürid , nefsini her türlü dış etkenlerden temizler, kalbini dünya hallerinden temizler. Ziyaret ettiği zevatın ruhaniyetini hissi key* fiyetlerden mücerred bir nur farzeder. Kâmil velîlerin ruhaniyetleri feyz kaynağıdır. Feyiz isteklisi ziyaretçi, feyiz vericinin kabrinin ayak ucuna yakın sol tarafa durur. O zata karşı aynı hayattaki edebini mu*hafaza eder. Rabıta usullerinden birisi ile şeyhine rabıta kurar, bedenine bir hareket ve canlılık geldiği zaman, sahibi kabre döner ve selâm verip, onbir ihlâs ve bir Fatiha okur. Sonra kabrin sahibine döner.

“İntisab eden ravza'da olsa Saadet'ül mescidin dışında mürşidine dönerek rabıta eder.”şirki ve hurafesi (S.266-267)

Müntesib ravza'da olsa bile, Saadetü'l Mescid'in dışında mürşidinin bulunduğu taraf a yüzünü döndürür, hayatta olan mürşide yapılan rabıtalardan biri ile mürşidinin ruhaniyetine sığınır, onu vasıta eder, hararet bedenine hakim olduktan sonra kemâli edeb, kemali ihlâs ve kemali muhabbetle kabri şerife döner. 11 kerre (Es-saletü vesselâmü aleyke Ya Rasûlellah) dedikten sonra 11 ihlâsı şerife ve bir Fatiha okur. Sonra şöyle niyazda bulunur: «Ey Allah'ın Resulü! Rabbim, kim ciddi tevbe eder, Rasûlünün huzurunda istiğfar ederken Rasîllüm de ona istiğfar ederse geçmiş bütün günahlarını afv eder, yarlığarım» buyur* muştur, işte senin ümmetinden filan oğlu filanım. Umum suçlarımı itiraf edip, ondan tevbe etmekle huzuru saadetinde istiğfar ederim» der. Kemali itina ile mücerred bir nûranı keyfiyetten ibaret Fahri Alem'in kabri şerifine yönelir, pirkaç dakika ayakta olduğu halde bu keyfiyete devam eder. Sonra mescidin içine girer, kemali edeb ve tavazu ile Fahri Alem Aleyhtesâletü Vesselam'ın penceresi karşısına gider, orda da aynı keyfiyete devam eder. Sonra döner, Hz. Eba Bekir-i Sıddîk ve Hz. Ömer'in pencerelerinden vazifeleri ifa eder. Ravza ile mimber ara* sında iki rekât nafile namaz kılar, o yeri gasb etmeksizin kal* kar biraz uzaklaşır, müsait bir yerde oturur. Oturduktan sonra dilerse rabıtaya devam., dilerse salavat-ı şerife veya münasib ibadete devam eder.

“Gavs-ı Hızani(K.S): Mürid şeyhinin rabıtasına kemal-i itina gösterir , hatta Ravza'da dahi şeyhine rabıta ederdi.” Hurafesi ve şirki (S.267)

Gavs-ı Hızanî (K.S.); mürid kendi şeyhinin rabıtasına kemâli iti*na gösterir, hatta Ravza'da dahi kendi şeyhine rabıta eder Diğer enbiya ve evliya merkatlarında da üstadın rabıtasını terk etmemek müridliğin alâmetlerindendir. Müntesib alemül misalde, merkatlar yanında bile neyi görürse muhakkak gördüğü şey mürşidinin latifelerinden bir lâtife olarak sûretlenmiş, görülmüştür. Çünkü şeyhinden geçen mü* rid bile, her ne görürse görsün, hepsi şeyhinin olduğundan kalbine gelmiştir, buyurur.

Tassavuf dininin Cahiliye kuralları ve hurafesi (S.267-269)

Eğer bir evliya türbesini ziyaret ederse, müntesib yine mürşidinin rabjtasıyla yukardaki keyfiyetle salâvatsız olarak yapar. Sonra kabir sahibinin ruhaniyetini, şeyhinin suretinde veya nurdan beyaz bir direk olarak tefekkür eder. Onunla kuşatıldığını hayaliyle düşünür. Or da da gördüğünü şeyhinden bilmelidir.

Ziyaret olunacak kabire gider gitmez, bir Fatiha, onbir İhlâs okur, ellerini göbek üstüne bağlar, mürşidinin rabıtasından sonra içeri girer, nebini maddî unsurlardan çeker, alâkayı keser, kalbini de vesvese, il- mi meselelerden ve umûm tabii kanunlardan koparır, sonra ayak tarafın dan dilerse ayakta, dilerse oturur. Kabir sahibinin mücerred ruhunu hayalinde hıfz eder. Korkmadan bir müddet kalbinin üzerinde du rur ve kabir sahibine yönelir. Eğer edebi bozmadan sâlik bu keyfiyete devam ederse, kabir sahibinden onun kalbine feyz gelir. Rabıtanın kuvvet derecesine göre, kabir sahibinin hallerinden bir hal rabıta ede- nin kalbine aks eder. Zira kâmil zevatın ruhaniyeti, Allah Teâlâ'nın feyzine menba ve oluktur. Olukların altında durup sabır edenin mut ...
Kabiliyetli her mü'min, bulunduğu yerde de bu keyfiyetle istediği zevatın ruhuna rabıta kurabilir. O vefat eden zat nerede olursa olsun, bu keyfiyetle rabıtaya devam edeni irşad eder.

Ancak şu beş hususa riayet etmek şarttır, aksi takdirde zarardır. a- Hayale, evhama kapılmamak.

b— Korkmamak, kaçmamak, azimle sebat etmektir.

c — Kemali edeble rabıtada kusur etmemektir.

d — Umum gayri mesruyu terk etmekle farz ve vacibleri yerine ge- tirmek, beynamazın yemeğini yemekten sakınmak.

e — Mahremiyete son derece önem vermekle sır saklamaktır. Uveysiyul meşreb olanların hepsi bu yolla tekâmül etmişler ve bul* muşlardır.

Bu yolda yetişen ne kadar yücelirse yücelsin. zahirde bir zattan icazeti almazsa irşadı sahih değildir. Sahi Nakşibend, Hace Âbdülhâlik Gucdevani'den bu yolla kesbi kemal ettiği halde Seyyid Emir Kûl'al'-dan ayrıca irşad etmeğe izin ve icazet aldıktan sonra irşada başlamış* tır.

Hem meselâ: Ebu Hasan El-Harkânî, Bayezid-i Bestami'nin ruhu ile terbiye olmuştur. Halbuki tevellüdü Bayezid-i Bestami'nin vefatından sonradır. Bunun gibi her zaman ve her asırda faidelenenler ol* muştur.

Her mü'min, namazında Esselâmü aleyke eyyühenne biyyû deme*si anında Hz. Fahri Alem'in ruhaniyetinin hazır olduğunu bilmek, Za* tı Şerifin selâmı aldığına inanmaktır. Bazı ulemadan ehli huzur olan lar, musalli onun nurunu beyaz bir direk suretinde mülahaza eder, kendi huzur ve tevazu ile Es-selâmü aleyke eyyühen-nebiyyü der. İmam Gazali, İmam Sehreverdi ve benzerleri, namazın iğinde Peygamberin rabıtasını bu keyfiyetle beyan ettiler, İbn-i Hacer Heytemi'de bu rabı*tanın meşruiyetini beyan etmekle, huzura çok faideli olduğunu tasrih etmiştir. Her bir zat nıhaniyetinin kabiliyetine ve müşahedesine göre bu rabıtayı tarif ettiler.

İlk asırlarda salihler Hılye-i Şerif'i lâfız ve manâsıyla ezberleyip, Hılye-i Şerifte tarif olunduğu gibi Hz. Mustafa'nın suretine rabıta ederlerdi. Ehli huzur, Peygamberin rabıtasını terk etmezlerdi. Bilaha ra yani son asırlarda kubbetli amel edenler azaldığından Hz. Mustâfa'* ya ve cihanyari Güz'ine rabıta azalmıştır.

Seyh Süleyman Zührî; her kim kemâli edebde Hılye-i Şerifi okur, mânâsını mülâhaza ederse, iştiyak ve muhabbeti çoğalır. O zaman keşif ve rüyada o zatın görülmesi kolaylaşır. Ciharyari Güzin'in hilyeleri de aynı huzur ve nisbete vesile olur, diye tasrih etmiştir.""

İştiyak ve muhabbetin nihayetinde keşfi ya rüyada o zatın görül* mesini kolaylaştırır. Ciharyari Güzin'in bilyeleri de aynı huzur ve nisbete vesile olur, diye tasrih etmiştir.

İmam Şeyh Ekmeleddin El-Hanefi (K.S.), ayrıca «Kim beni görürse muhakkak o Hak'kı görmüştür.» mealindeki hadisin şerhinde uy* ku veyahut uyanıklıkta Peygamberi gören O'nun hakikatini görmüş- tür. Yoksa Allah'ın görülmesi mümkün değildir. Lakin beni gören Cenab-ı Hak'ta görmüş gibidir, şeklinde mânâ ettikten sonra müşarünileyh uyku veya uyanıklıkta, vefat etmiş bir şahısla buluşmak ve görüşmek mümkündür ve beş esasa dayanır:

a — Zatında tamamen iştirak,

b - - Sıfatında ittiba olarak iştirak,

c — Fiilde tamamî iştirak,

d — Halde tamamî iştirak,

e — Mertebelerde iştiraktir.

Eğer diri zatla vefat eden zat arasında bu beş iştirakle münasebet kemal bulursa, hayattaki ile vefat edenin aralarında, buluşmak mümkündür. Bu münasebet kuvvet buldukça birleşmek ve buluşmakta çoğalır. Asli muhabbet de budur, buyurmuştur.

Sevh Parisa (K.S.), iki diri arasında da aynı münasebet olsa yine birleşmek hasıl olur. Sonra aynı münasebet ikisinden hangisinde kuvvetleşirse diğerinde muhabbet çoğalır, buyurmuştur.

Hatme ve teveccuhteki rabıta ve büyü şirk ve hurafesi (S.273-275)

Şeyh Fethullah Verkanisi (K.S.) şöyle buyurur:

«Sohbet ve hatmelerde, eğer müntesib üstadın huzurunda, ise bir dilencinin bir sultanın huzurunda el açtığı gibi, kendisi de üstadın hu zurunda kalbini açar, üstada yalvarır. Ustad tarafından bir şey verildi ise, cezbe ve halini tutarak daha fazlasını talep eder. Verilmedi ise nef* sinin kusurundan bilir ve ümitsiz olmaz. Üstadın gıyabında ise, hatme ve teveccühten sonra var gücü ile kalbine yönelir. Rabıta keyfiyetle rinden birisi ile üstadına yönelir. Hatmede okunan sadatların ismi geçerken, sadatlar o mecliste hazır olanlara, muhabbet, marifet, terki dünya, sabır., vb. manevi nimetler getirirler. Gelen hediye ve ilaçlan, kendi' mürşidi hazır olan sadatlardan alır, müridlerine dağıtır, diye inanır. Ve kalbini açar, dilekte bulunur. Kıraat ve rabıta ne kadar kuv*vetli olursa, o kadar şefkat ederler inancı ile kalben yalvarır. En güzel rabıta; büyük nurâni, her tarafı kuşatmış, birbirinin içine girmiş nur* laratasavvur etmek ve ondan kalbe feyzin gelişini itikad etmek keyfi* yetidir. Bunu yapamayan şöyle tasavvur eder; ismi okunan sadatlar hep hazırdırlar. Üstad yüksek bir tahta oturmuş, suretinden nur pa*rıltıları, kıvılcımları, kalp, ruh, sır, hafi, ahfa ve nefsi natıkalarına ak* seder, diye tasavvur eder.

Aksam ve yatsı arasındaki rabıtalarda da. aynı keyfiyet muteberdir. Hülâsa, her zaman mürid gözünü kapattığı vakit, üstadın kemâ lâtını veya suretini mücerred bir nur tasavvur eder,

kendisinin de o nur ile kuşatıldığını tasavvur etmesi gerekir.

Teveccühün keyfiyeti ve rabıtası:

Tevaccühde halka halinde oturulur, halkaya sığmayanlar halkanın ortasında birbirlerine sırt vererek oturur. Hemen müntesib, günahları*nı gözünün önüne getirerek, kalbinin, günahların tesiriyle parçalan mış, siyahlaşmış ve hastalanmış olduğunu tasavvur eder. Kendi kalbi* nin şifası için oturduğuna inanır ve şöyle tasavvur eder:

İsa (A.S.) kör, topal, sağır ve envai çeşit hastalara şifayı Allah'tan dileyip, kendisi de vesile olduğu gibi, üstadın da yanında envai çeşit dermanlar vardır. Biraz sonra gelir, hastaları muayene eder ve en faideli ilâçlarla onları tedavi eder. Ben de müflis bir hastayım; diye düşü* nüp müflisliğini ve hastalığını nazar-ı itibara alarak, üstada şiddetle yalvarır. Üstad içeri girerken, muazzam bir sükût halinde kalbi üzerin* de durur. Gözleri kapalı olduğu halde, hastalarının İsa (A.S.)'ı görüp te sevindikleri gibi sevinir. Kalbini ve hastalığım üstada âfzetmekle üs*tada mukabilinde veyahut başının .üzerinde mülâhaza eder. Kalb gözü ile de güneşten daha parlak meşale, sol memenin iki parmak aşağısındaki kalbine nüfuz ettiğini düşünür. Yani müridin, sol memesinin iki parmak aşağısındaki kalb-i hayvanisinden başka, bir de nurani ye bedeni kuşatmış, başı kalbin üzerinde olan kalbi insaniyeyi tefekkür eder. Fakat kalbi insani çok aydın olduğundan dolayı, ancak sadatların himmetiyle ve üstadın vasıtasıyla, görülebilir. Teveccühte otururken, onun da müşahedesini mürid talep eder. Şeyhinin huzurunda ve sohbetler*de bu rabıta, son derece faideli olur. Böyle rabıtayı, Şeyh İbrahim Çokreşi (K.S.) Hazretleri, Piri Tahi'den nakletmiştir:

Şeyh Fethullah Verkanisi (K.S.)'de teveccühteki rabıtayı şöyle ta* rif eder: Rabıtada maksat, huzur ve istimdatı celb etmektir. Mürid te* veccüh alacağı gece sekiz adabı öğrenir, istihare yapar, yatar. Tarikat tazeleyen teveccühe kadar konuşmaz. Teveccüh olacak günde, sabah namazından teveccühün sonuna kadar yemekten sakınırlar. Tevec*cühten biraz evvel, istihare eden veya rüya gören, imkân bulursa hallerini üstada arzeder. Teveccüh adabları öğretilir, acemiler ayrı bir hal kada oturur. Onlara şu talimat verilir:

Sol memenin iki parmak altında, çam kozalağı şeklinde bir parça et var, her hayvanda olduğu gibi insanda da vardır. Üst tarafı ulvi, alt tarafı süflidir. İçi boş hatlar halindedir, aslı maddedir. Alemi emirden ona bağlı lâtif bir cevherde, kalbi insanî vardır. Kalbi insaninin ilk makamı arşdır. Allah'ın tecelli ve azametinin istilâsına mahaldir. Kalbi hayva ninin içine konulmuştur. Kendisi çok büyük ve geniştir. Hatta arşı bi1e kuşatır. Bu kalb zor riyazetler, halis ve çok amellerle müşahe* de edilir. Salik teveccühte, bu kalbe mukabil olan, kalbi hayvaniye'ye basiretle yönelip bakar. Bu kalbin nurunun ancak günahlardan karar-mış olduğuna, nefs ve şeytanın müdahalesinden yarıldığını tasavvur eder. Günah nisbetinde bu kalb nuraniyetten karanlığa girmiş ise de üstadın nefesiyle ve eliyle temizlenir, açılır diye inanır. Üstad teveccü he girdiğinde, beraberinde Lokman hekimin tıbbı, İsa (A.S.)'ın duası vardır. Bir gözle üstada, bir gözle kalbinin yaralarına bakar. Tevec*cühte oturan arkadaşlarından istimdat ister. Kendisini muhasebe ede rek, üstada yalvarır. Üstadın sesini duyduğu an ferahlayıp, lezzet du*yar. Üstada karşı, kendini korku ve ümid arasında bulundurur. Kendi-ne. teselli verir. Şimdiye kadar nefsimin emri altında ve isyanda oldu* ğum için, ben nerede Allah'ın affı nerede, fakat şimdilik nefsimin esaretin den kurtulup, Allah'ın dostlarından bir dostun tasarrufu altına girdim. Nefsimden dolayı uzağım fakat evliyanın duası en büyük sığı* naktır, himmetleri hazırdır, onların ruhları, enbiya, melekler ve ashabın ruhları ile birlikte hazırdırlar. Hazır oldukları içinde, Allah'ın te celliyeleri teveccüh

mahallini kuşatmıştır. Kendi kalbi gafil olduğun-dan bu meclise lâyık olmadığını düşünür, kemâli edeble inler, feryad eder, nefsini yok eder. Var gücü ile üstadın sesini ve gelişini bekler. Hiçbir an gaflete düşmez. Üstad karşısına gelinceye kadar böylece de* vam eder. Üstad karşısına gelir, ellerini omuzlarına koyup yüzüne üfü rür.. Bundan sonra mürid ağlar, inler. Bu devletin ve bu büyük saade* tin lezzetini taleb eder. Korku ümidiyle beraber sevinir. Üstadın nefesini içine çeker, nefesinin, nur nisbetinin kalbine girdiğini tasavvur eder. Üstad nefesini aldığı zaman, üstadım, kalbimin içindeki acıyı, gafleti karanlığı nefesi ile çekdi diye sevinir. Üstad gittiği zaman, him* metini diler, ziyadesini talcb eder. Kalbinin şifa bulduğuna inanır, te veccühten sonra da bu temizlik üzerinde sebat etmeyi azmeder, diye buyurmuştur.

Silsile-i Ruhban sınıfı (S.344-345)

5 — Beyazıd-ı Bestami (K.S.)

6 — Ebul Hasan Harkani (K.S.)

7 — Ebu Ali Farmedi (K.S.)

8 — Yusuf Hemedani (K.S.)

9 — Abdul Halik El Gücdevani (K.S.)

10 — Arifer Revegeri (K.S.)

11 — Mahmud İnciri Fağnevi (K.S.)

12 — Ali Ramiteni (K.S.)

13 — Muhammed Baba Semmasi (K.S.)

14 — Seyyid Emir Külal (K.S.)

15 — Şah-ı Nakşibend Muhammed Bahaeddin (K.S.)

16 — Alaaddin Attar (K.S.)

17 — Yakup Cerhi (K.S.)

18 -- Ubeydullah Ahrar (K.S.)

19 — Muhammed Zahid Bedahşi (K.S.)

20 — Derviş Muhammed (K.S.)

21 — Hacegi Emkeneki (K.S.)

22 — Hace Muhammed Bakabillah (K.S.)

23 — İmam-ı Rabbani El Müceddid-i Elfi Sani Şeyh Ahmed-i l Serhendi (K.S.)

24 — Muhammed Masum bin Ahmed Faruk (K.S.)

25 — Şeyh Seyfüddin bin Muhammed Masum (K.S.)

26 — Şeyh Seyyid Nur Muhammed Bedvani (K.S.)

27 — Şeyh Şemsüddin Habibullah Mirza Canan El Mazhar (K.S

28 — Şeyh Abdullah Dehlevi (K.S.)

29 — Mevlana Halid Bağdadi (K.S.)

30 — Şeyh Seyyid Abdullah el Nehri-1 Hakkari (K.S.)

31 — Şeyh Seyyid Taha el Nehri-1 Hakkari (K.8.)

32 — Seyyid Sıbgatullahi Ervasi (Gavs-ı Hizani) (K.3.)

33 — Hazreti Şeyh Abdurrahman-ı Taği (K.8.)

34 — Şeyh Fethullah (K.S.)

35 — Şeyh Muhammed Ziyaeddin (K.S.)

36 — Şeyh Ahmedül Haznevi (K.S.)

37 — Şeyd Seyyid Abdulhakim el Hüseyni (Gavs-ı Bilvanisi) (K.S.)

Seyyid Abdülhakim El Hüseyni ve Nakşibendi Tarikatı, Menzil Kitabevi, Adalet Matbaası, Ankara 1996

Sohbetler 2 – Şeyh Muhmmed Konyevi

“Ey habibim, sen olmasaydın bu kainatı yaratmazdım.”yalanı (S.13)

«Ey Habibim, Sen olmasaydın bu kainatı yaratmazdım.» Bu söz hadis-i kudsi

olarak söylenmiş ise de sahih rivayete göre, hadis-i kudsi olmayıp, bazı evliyalara ilham yoluyla gelmiş olan bir kelamdır

Rüya ilim olmadığı için amel edilemez ve kitaplara yazılamaz (S.27)

"Gördüm ki, kıyamet kopmuş, insanlar da mahşer meydanında toplanmış lar. Terazi kurulmuş ve Sırat köprüsü uzatılmış. Önce Abdülmelik b. Mervan'ı getirdiler ve kendisine; «Şu Sırat köprüsünün üzerinden geç!» dediler. Ayağını Sırat köprüsünün üzerine koydu, yürümek istedi ve bir iki adım atmadan ce*henneme düştü. Bundan sonra Velid b. Abdülmelik'i getirdiler ve kendisine «Şu Sırat

köprüsünün üzerinden geç!» dediler. Ayağını Sırat köprüsünün üze*rine koyar koymaz, cehennem ateşine düştü. Diğer halifelerin hepsi de böyle oldu. Ya Emirü'l-müminin sonunda seni getirdiler.»

Cariye böyle der demez, Ömer b. Abdulaziz bir bağırış bağırdı, şiddetli bir şekilde çırpınmaya başladı. Tıpkı ağa giren bir canlı balık gibi, başını yere vurup duvara çarpıyordu. Diğer tarafta cariye «Vallahi, seni cennette gördüm. Sen Sı* rat köprüsünü selametle geçtin» diye bağırıp duruyordu. Ne var ki, Ömer b. Abdulaziz, çırpınmasından vakit bulup onun anlattıklarını anlayamıyordu.

Dediğim gibi, cemaat halinde kılınan namazların ilk tekbirinde yetişmekte çok çok sevap vardır.

Zülkarneyn ile bir cemaatin tartışması yalanı (S.46)

Zülkarneyn, zamanında, bir yere giderken garib bir cemaat gördü. Kendi evlerinin arasında kabir kazmışlar ve yemekleri de ottan ibaretti. Zülkarneyn yerine gittikten sonra onların ileri gelen büyüğüne bir elçi gönderdi. Fakat adam «Benim Zülkarneyn'e ihtiyacım yoktur. Eğer onun ihtiyacı varsa o yanıma gel*sin» dedi. Elçi durumu Zülkarneyn'e anlatınca «Hakkikaten benim ona gitmem lazımdır» diyerek kalktı ve yola çıktı. Onların yanına gidince «Siz gelmediniz işte biz geldik» dedi. Adam «Doğrudur, çün'kü bizim sana ihtiyacımız yoktur" dedi. Zülkarneyn «Ben hiç böyle bir cemaat görmedim, neden evlerinizin arası) na kabir kazdınız?» diye sordu. Adam «Bu kabri daima ölümü hatırlamak içirt kazdık. Bu kabir önümüzde olduğu zaman, daima ahiret aklımızda oluyor ve daha çok ibadet alıyoruz» dedi. Zülkarneyn «Peki neden yemek yemiyorsunuz?»' diye sordu. Adam «Eğer yemek yersek vücudumuz büyür ve o vücudu, bu kabrin \ içinde kurtlar yiyecektir. Allah'ın otu çoktur ondan yiyoruz.» dedi.

Bundan sonra bir kafatası eline aldı «Bu kimdir, biliyor musun?» diye sordu. Zülkarneyn «Hayır, bilmiyorum» diye cevap verdi. Adam «Bu da senin gibi bir padişah idi. Onun mülkleri, hâzineleri vardı ve o kadar zalim idi. Bak sonu ne oldu!..» dedi. Adam elini başka bir kafatasının üzerine koyarak «Bu da ada* letli bir insandı. İşte onun sonu da böyle oldu» dedi. Adam daha sonra elini Zülkarneyn'in başına koydu ve «Acaba bu baş öldükten sonra zalim padişah gibi mi, yoksa adaletli bu kimse gibi mi olacak?» dedi. Bu esnada Zülkarneyn ağlamaya başladı ve «Senin bu nasihatin bana yeter. İstersen her gün bana nasihat etmek için vezirim ol.» dedi. Adam «Hayır! bütün dünyayı bana versen yine de olmam. Ben halimden memnun" dedi.

“Allah onun ruhunu huzuruna çağırdı.” Yalanı (S.57)

. Ebu Said el Hudri (r.a.) anlatıyor:

"Bir insan vardı... Dünyada yapmadığı günah kalmadı. En sonunda eceli gelip öleceği vakit kendi vasiyetini yaptı. Şöyle vasiyet etti; "Ben öldükten sonra benim vücudumu parça parça yapın. Parçalarımı ateşte yakın. Bir kısmını denizlere, bir kısmını dağlara, bir kısmını rüzgara savurun, atın. Ayrı ayrı yerlere dağıtın" diye vasiyet etti. Vefat ettikten sonra Allah-u Zülcelâl onun ruhu* nu huzuruna çağırdı ve sordu "Senin niyetin, maksadın ne idi?Niçin böyle vasiyette bulundun?.." Onun ruhu; "Yarabbi! Benim işlemediğim günah kal*mamıştı ve senin azametinden korktuğum için, ben de böyle bir vasiyette bu*lundum. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Ecelim de gelmişti, Ya rabbi ben senin, korkundan böyle yapmalarını vasiyet ettim. Benim maksadım buydu" dedi.

Bir müminle kafirin balık yakalaması yalanı (S.66)

Anlatıldığına göre zamanın birinde, bir mümin ile bir kâfir balık ayına çıkmıştı. Kâfir, putların adını anarak ağını atıyor ve ağını yukarı çektiğinde balıkla dolu olduğunu görüyordu. Mümin ise Allah'ın adını anarak ağını atıyor ve ağını çektiğinde hiç balık tutamıyordu. Nihayet akşam üzeri ağına bir balık takıldı. Fakat o da sıçrayarak tekrar dereye atlayıverdi. Böylece mümin bir tek balık bile tutamazken, kâfir balık dolu torba ile geri dönmüştü. Bu durum, müminin koruyucu meleğini üzmüştü. Fakat gökyüzüne çıkınca, Allan ona müminin Cennetteki yerini gösterdi. Melek orayı görünce; 'Vallahi, o buraya gelecek olduktan sonra, karşılaştığı hiç bir tersliğin zaran yoktur." dedi.

Allah aynı meleğe bir de kâfirin yerini gösterince. 'Vallahi, o sonunda buraya gelecek olduktan sonra, eline geçen bir dünya nimeti kendisine yaramaz." dedi.

Hz. Peygamber (a.s,v.) Efendimiz'in şöyle buyurduğu anlatılmıştır:

“Sabır üç türlüdür; şöyle ki; musibete sabır, taata sabır, mahiyetten uzak durmaya sabır.”

Şeytanın Hz. Musa'ya Allah'a şöyle beni affetsin yalanı (S.71-72)

Rivayet edildiğine göre şeytan birgün Hz. Musa'ya (a.s.) gelerek, kendisi* ne; «Sen Allah tarafından seçilerek peygamber olarak gönderilmiş ve doğru* dan doğruya onunla konuşma mazhariyetine erişmiş bir kimsesin. Ben de Allah*'ın mahlukatından biriyim. Rabbine karşı tövbekar olmak istiyorum ona söyle de tövbemi kabul etsin.» dedi. Hz. Musa (a.s.) duyduğu bu sözlerden dolayı sevin*di. Hemen su isteyerek abdest aldı ve Allah'ın dilediği kadar namaz kıldıktan sonra, Rabbine; «Allahım şeytan senin mahlukatından biridir. Senden tövbesini kabul etmesini istiyor, onun tövbesini kabul et!» diye dua etti. Bu sırada kulağı na, «Ya Musa, o tövbe etmez.» diye bir ses geldi. Fakat Musa yine, «Ya Rabbi. o tövbesini kabul etmeni istiyor.» dedi. Bunun üzerine Allah (c.c.), vahiy yolu ile Musa'ya (a.s.) duasını kabul ettiğini bildirerek; «Şimdi Şeytana söyle de, Ade*min (a.s.) mezarına secde etsin. Ben de tövbesini kabul edeyim» buyurdu. Bu vahiy karşısında çok sevinen Musa (a.s.), hemen geri dönüp şeytana durumu anlattı. Fakat şeytan, Musa'nın (a.s.) anlattıkları konusunda küplere bindi ve büyük bir kibirlilik edası ile; «Ben ona diri iken secde etmemiştim, hiç onun ölüsüne secde eder miyim!..» dedi. Böyle dedikten sonra Hz. Musa'ya (a.s.) dönerek, "Ya Musa, benimle Rabbin arasında şefaatçi olduğundan dolayı hakkın var. Bu yüz* den sana 3 öğüt vereyim, şu üç durumda beni hatırlayıver:

"Öfkelenince beni hatırla Çünkü o sırada ben vücudunda dolaşan kari gibi kalbinde dolaşırım. Düşmanla karşılaştığın an beni cephede hatırla. Çünkü düşmanı ile karşılaşınca insanoğluna sokulur ve ona eşini, ailesini, malımı ve çocuklarını hatırlatırım ki; cepheden kaçıversin. Sakın namahrem kadınlarla oturma. Çünkü ben o sırada, bir yandan undan sana ve bir yandan da senden o na gidip gelerek aranızda mekik dokurum."

Ruhun alınmasında , Allah'a , Azrail'e iftira (S.75-76)

Naklederler ki bir insanın eceli geldiği vakit Azrail (a.s.) onun ruhunu al* maya gelir. İlk önce onun ağzından ruhunu almak ister. Eğer dünyada ağzı, dili zikirle, ibadetle hayrı anlatmayla meşgul olmuşsa, Azrail (a.s.)'a izin vermeye cektir, ben kabul etmiyorum diyecektir. Çünkü ben hep Allah-u Zülcelâl'in zik ri ve ibadetiyle, hayırla meşgul oldum diyecektir, bırakmıyorum diyecektir. Azrail (a.s.)

Allah-u Zülcelâl'in huzuruna geri dönecektir. Bakın ibadet, Allah-u Zülcelâl'in zikri, Azrail (a.s.)'ı bile perişan ediyor. Neden?.. Çünkü o da Allah-u Zülcelâl'in elinde..

Azrail (a.s.) Allah-u Zülcelâlin huzuruna varınca diyecek ki; «Ya Rabbi, se- nin kulun beni perişan etti, onun ruhunu ağzından almak istedim bırakmadı» Allah-u Zülcelâl; «Git başka bir yerinden al» diyecek... Azrail (a.s.) bu sefer gelip ellerinden ruhunu almak isteyecek. Eller de «Hayır, ben Allah için sadaka yerdim, Allah için hizmet ettim» deyip izin vermeyecek. Azrail (a.s.) umutsuz kalacak Ayakları tarafından yaklaşacak. Ayaklar da, «Ben camiye gittim, hayır (işlerine koştum, namaz kıldım» deyip izin vermeyecek. Böylece Azrail (a.s.) nereden giderse gitsin, o kul salih bir kişi ise, her azası Allah-u Zülcelâl'in emirlerine uyduysa, hiç bir aza ona izin vermeyecektir, Onun ruhunu alması için Azrail (a.s.), yine Allah-u Zülcelâl'in huzuruna çıkıp; «Ya Rabbi, senin ku* lun bırakmadı ki, onun ruhunu alayım. Onun ruhunu almam için, benim için hiçbir tarafından yol yok.» der. Eğer biz Allah-u Zülcelâl'e aşık isek, Allah-u Zülcelâl'in zikrine aşık isek, Allah-u Zülcelâl Azrail (a.s.)'a diyecek ki; «Benim ismimi onun karşısına koy, onun ruhu bana aşık olduğundan, be* nim ismimle meşgul olacak ve onun ruhu ağzından birden çıka cak, sen hiç zahmet çekmeyeceksin" diyecektir .

Mezarın başında selavat getirme ve cennet kazanma yalanı (S.105)

Bir gün bir kadın, Hasan-ı Basri (k.s.a.)'nin yanına gelmiş. Kadın, kızının öldüğünü ve Hasan-ı Basri'den bir dua öğrenip, onun kabrindeki halini
öğren*mek istediğini söylemiş. Hasan-ı Basri'nin ona bir dua öğretmesi üzerine gitmiş. Kadın, bir müddet sonra geri gelip, «Ben kızımı katrandan bir cehennem elbisesi giymiş ateşte yanıyor gördüm» denir. Bunun üzerine, Hasan-ı Basri de aynı duayı okuyup gece yatmış ve kadının kızını cennet bahçelerinde görüp, bu hale şaşırmış. Oysa ki, kızını annesi, bir kaç gün önce cehennem ateşinde yanarken görmüştü. Kıza sormuş «Sen cehennem ateşinde yanmıyor muydun, oysa şimdi, cennet nimetleri içindesin, nasıl oldu bu?» diye. Kız «Doğrudur. Bir kaç gün önceye kadar halim perişandı, fakat mezarlığın yanından bir Allah dostu geçerken bir defa salavat getirdi ve sevabını bizlere bağışladı. Bizim me* zarlıkta tam 500 kişi vardı. Biz bu sevabı paylaştık ve bana düşen pay ile cennet nimetlerine kavuştum» demiş.

Veliye "Senin amelin kabul olunmaz" diye bir nida geldi yalanı (S.106-107)

Bir evliya vardı. Devamlı dua eder," amelinin kabul olup olmadığını merak ederdi. Bir gün «Senin amelin kabul olunmaz» diye bir nida geldi. Evliya, çok üzüldü ve sebebini sordu «Çünkü senin hanımın filan yere gittiğinde, orada namazını kılmadı» diye cevap geldi. Hemen gidip hanımına durumu sordu, o da doğru olduğunu, namazı kılamadığını söyleyince, O evliya «Seni Allah Rızası için boşuyorum dedi». Sonra tekrar ibadet yaptı ve dua etti. Bunun üzeni* ne «Şimdi senin amelin kabul olundu» diye bir daha nida geldi.

İşte, namazı kılmanın ağırlığı böyledir. İnsan sadece kendinden değil, aile etrafından da sorumludur.

Muaviyeyi Şeytan'ın namaz kıldırması yalanı (S.126)

Hz. Muaviye (r.a) bir gün yatarken birisi geldi ve Onu kaldırdı. Hz. Muavi-y e (r.a.) kalkınca baktı ki, karşısında duran insan kılığına girmiş şeytandır. Dedi «Ben biliyorum sen şeytansın ama, beni niye

kaldırdın?» Lain; «Ben filan [yerden gelen bir yolcuyum, namaz vakti geldi, baktım uyuyordun!.. Onun için seni kaldırdım» dedi. Hz. Muaviye (r.a.) ona «Ben seni tanıdım, şimdi söyle, niye beni kaldırdın?» deyince, Lain «Bir Ashab-ı Kiramdan birisi yatıyordu. Ezan okundu. Abdest alıp da cemaat gitti, fakat tam kapıdan içeri girdiğinde, Hz. Peygamber (a.s.v.) Ashab-ı Kiram'la beraber namazı kılıp dağıldılar. Bu nun üzerine o sahabe bir "ah!" çekti, onun bu ahından arş-ı ala titredi. Onum o "ah!" çekmesinden dolayı, Allah-u Zülcelâl, o günün bütün insanlarının na* mazlarını o "ah!" üzerine kabul etti. Sen de kalk namaza yetiş, sen de ah! çekme diye seni kaldırdım» dedi. İşte onlar ibadetlerine böyle düşkün idiler. İşte lain insana böyle düşmandır. İbadetlerini, zikirlerini yaptırmamaya çalışır. Bu da olmazsa, insanı Allah katında sevapları çok olan ibadet ve zikirlerden alıkoymaya çalışır. Yani insanı derecesinin artmaması, az sevap alması için elinden geleni yapar. Ondan dolayı lain, düşmanımızdır. Onun gibi yapmamak lazımdır. Ona uymamak , daima onu düşman olarak bilmek lazımdır.

“Peygamber efendimizin ilk hali tasavvuf hali idi.” Yalanı , iftirası (S.146-147)

Sözün kısası, bu sofiyye yolu hakkında ne denebilir ki? Bu öyle bir yoldur ki b u yolun birinci şartı olan temizlik kalbi tamamıyla Allah Tebareke ve Teâlâ'- an başka herşeyden temizlemektir. Namazın iftitah tekbiri yerine geçen anahtarı ise kalbini Allah'ın (c.c.) zikri ile kaplamaktır. Onun nihayet ve sonucu tamamıyla kendinden geçip Allah'ın (c.c.) azametinde fani olmaktır. Bu ma* çam tarikatın başlangıcında meydana gelen irade ve çalışmayla elde edilebilecek hallere göre tasavvuf yolunun sonucu sayılır. Yoksa fena makamı hakikatte tarikatın başlangıcıdır. Bu yola koyulanlar için bundan evvelki haller, sokak kapısı ile evin asıl kapısı arasındaki avlu mesabesindedir.

Tarikatın Başlangıcından itibaren keşif ve müşahedeler başlar. Öyle ki onlar uyanık iken Melaike-i Kiramı, Peygamberlerin ruhlarını görürler, onların sesle* rini işitirler, onlardan birçok fayda elde ederler. Daha sonra onların siret ve misallerini görmekten hal ve makamları öyle derecelere yükselir ki, bunları ifade etmeye sözün sınırları dar gelir. Bu makamla ilgili olarak söz ile bir şeyler anlatmaya çalışan aşikar bir hata ve yanlışlığa ister istemez düşer.

Hülasa tarikatta Allah'a (cc) yaklaşmâ bakımından iş o raddeye varır ki,
ulaşılan bu dereceyi bazıları Allah'a (c.c.) hulul etmek, O'nunla ittihad, bazıları da O'na vasıl olmak sanır. Halbuki bu üç itikadda yanlıştır.

Sonuç olarak tasavvuf yolunda yaşayarak kendisine bir şey nasip olmayan' insan peygamberliğin hakikatinden, isminden başka hiç bir şey idrak edemeyecektir. Hakikatte velilerin kerametleri Peygamber'in (a.s.v.) ilk zamanların* da meydana gelen halleridir. Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) ilk hali de tasav*vuf hali idi. Peygamberlik gelmeden önce Hira dağı'na çekilir, orada Rabb'ine itaat ederdi. Hatta Araplar o zaman "Muhammed Rabb'ine aşık oldu "derlerdi. Bu bir haldir ki o yolda yürüyenler, onu zevkle ve tadarak öğrenir. Bu zevkten mahrum olanlar, sofilerin sohbetine devam ederlerse, onlardan işiterek, tecrü*be ile ve hallerinin delaleti ile anlayabilirler. Kim onlarla beraber oturursa bu yakini, imanı onlardan alır. Dolayısıyla onlar öyle bir cemaattir ki sohbetlerin* de bulunan ve yanlarında oturan şaki olmaz. Onların sohbetinde nasibi olmayan ve onlardan mahrum kalan kimse, apaçık delillerin ışığı altında bu halin mümkün olduğunu - İhya-u Ulumiddin adlı eserimizin acaibu'l-kalb bölümünde açıkladığımız gibi - öğrenebilir.

Bir şeyi kesin delilleri ile gerçekleştirmeye ilim denir. Bu hali doğrudan doğruya yaşamak zevktir

Sohbetler 2 – Şeyh Muhmmed Konyevi, Reyhani Yayınları, İstanbul 1998

Sohbetler 3 - Şeyh Muhammed Konyevi

Behlül-ü Dana'nın Kur'an'a aykırı batıl cehennem anlayışı (S.6)

Behlül-ü Dana bir gün bir yerden gelirken ona: "Nereden geliyorsun?" diye sormuşlar. "Cehennemden geliyorum, ateş , alacaktım fakat cehennemde ateş bulamadım" demiş. Onun konuşmasına hayret etmişler. "Cehennem ateşle doludur sen nasıl ateş bulamadın?" demişler. "Siz bana akılsız diyorsunuz ama asıl siz akılsızsınız" demiş. "Cehennemde ateş yok*tur. Ateş insanın beraberinde, götürdüğü amelidir. Bu kötü amel cehennemde ona ateş olacaktır" buyurmuş. Eğer ce*hennemde ateş olsaydı, o ateş günahı olmayanları yaksaydı melekler, zebaniler orada çokça olmalarına rağmen ateş on*ları yakardı. Oysa ateş onları yakmaz. Orada herkes kendi kötü amelinin oluşturduğu ateşin içinde yanar.

Süleyman (A.S.) ve Azrail'e iftira (S.27)

Bir gün bir gençle bir kadın, nikahlarını yaptırmak için Süleyman Peygamber'in (as) yanına gelmişler. Hz. Süleyman--onların nikahlarını kıyar. Baktı ki ikisi de çok sevinçli., ferah*lıktan uçacaklar, o kadar seviniyorlar. Azrail (as) Süleyman peygamber'in (a.s.) yanına gelir. "Ya Süleyman! Sen onların bu kadar sevinmesine, ferahlanmasına çok hayret ettin değil mi?" der. Hz.Süleyman (as) "Evet, ben bunlar kadar sevineni görmedim, sanki ebedül'ebed baki olarak yaşayacaklar" dedi. O zaman Azrail "Ya Süleyman! O gencin ruhunu almama beş (5)'gün kalmıştır dedi.

Yine bir gün, Hz.Süleyman (as) bir adamla beraberken Azrail (as) oraya geldi. Azrail (as) o adama baktı ve şaşırdı Adam, Hz.Süleyman'a "Ya Allah'ın Peygamberi Benim Hint ülkesinde çok acil bir işim var. Beni oraya gönderebilir mi-sin? dedi. Yalvardı ona. Süleyman Peygamber (as) onun bu dileğim kabul etti ve Allah'ın emriyle, çok kısa bir zamanda onu oraya gönderdi. Biraz sonra Azrail (as) gelerek dedi ki "Ya Süleyman! Ben çok acayip bir olayla karşılaştım." "Nedir, ya Azrail?" dedi. Azrai1 (as): "Allah-u Zülcelal bana bu adamın ruhunu Hindistan'da almamı emretti. Ben de geldim baktım ki adam buradadır. Hindistan neresi burası neresi? Ben onun ruhunu nasıl Hindistan'da alacağım diye düşünürken, baktım ki o kendi kendine Hindistan'a gitmeyi istedi. Ben de gidip onun ruhunu aldım."

Allah iki kaşının arası bin sene mesafe büyüklüğünde bir melek yaratmıştır yalanı (S.47)

Allah öyle bir melek yaratmıştır ki, iki kaşının arası, bin (l000) sene mesafe büyüklüğündedir.. Onun dört tane yüzü vardır. Bir yüzüyle secde eder, "Ya Rabbi! Senin cemalin ne güzeldir, ne büyüktür." Bir yüzüyle de cehenneme bakar "Azap olsun. kahrolsun buraya giren şahıslara" der. Bir yüzüyle de cennete bakar Ne mutlu buraya girenlere" der. Diğer yüzüyle de Ramazan Ayı'nda oruç tutan, ibadet ve zikir yapanlar için istiğfar eder. Kıyamet Günü'ne kadar böyle yapmaya devam eder.

Sahabeler tasavvuf dini ile amel etmişlerdir iftirası (S.57)

Allah için Sadat-ı Kiram kendilerine ve sizlere, şunu tavsiye etmişlerdir. Ölünceye kadar, Sadat-ı Kiram'ın tasavvuf kurallarıyla amel yapın. Onların kural ve kaidelerini tatbik edip onların arkasından gidin, insanın en büyük kurtuluş kapısı budur.

Vicdanlı olarak, İslam tarihine bakarsak, Hz. Peygamber'in ve Ashâb-ı Kiram'ın meşrebi üzerinde olanlar, tasavvuf ehli ve tasavvufla amel yapan şahıslardır. Ancak ta*savvur ehlinin hayatı, onlarınkine uymaktadır. Niçin? Çünkü Peygamber (asv) ve Ashab-ı, kendi nefislerini görmemişler, yapıp ettiklerini yeterli görmemişlerdir.

Şeytan Hz.Musa'ya tevbe etse Allah beni affeder mi? Diye sormuş yalanı (S.99-100)

Şeytan -aleyhillane- bir gün Hz.Musa'nın yanına gelerek, ona şöyle dedi: "Ya Musa! ben Allah'ın katında çok kıymetlisin. Allah bütün kullarının arasından seni seçti, seninle konuşuyor. Ben de Allah'ın bir kuluyum, hata ettim, tövbe etsem Allah beni affeder mi?" Tabi, Allah'ın peygamberleri şefkat ve merhamet sahibi oldukları için Musa (as) hemen "Ben bunu Allah-u Zülcelâl'den isteyeceğim" dedi . Allah-u Zülcelâl'le konuşmaya gittiği zaman "Ya Rabbi! Şeytan böyle diyor, sen ne buyurursun" dedi. Allah-u Zülcelâl de dedi ki: "Gitsin Adem'in kabrine secde-etsin, onu affedeyim." Hz.Musa (asa) şeytanın yanına geldiğinde ona "Eğer Adem'in (as) kabrine secde edersen, Allah (cc) seni affedecek, bu çok kolay bir şeydir." dedi. Şeytan ise "Ben onun di*risine secde etmedim, ölüsüne nasıl ederim!" diye karşılık verdi. Bakınız, nefis insana neler yaptırıyor! Kibir, ucub ve nefis, şeytana galip geldiğinden, secde etmeyeceğini söyledi.

Bu olay üzerine şeytan, Hz.Musa'ya: "Ya Musa! Sen be*nim hacetimi Allah'a ilettiğinden dolayı bana bir iyilik yapmış oldun, ben de bunun karşılığında sana üç şey söyleye*ceğim. Birincisi; sinirlenip gazaba geldiğinde beni hatırla, o zaman ben insanı mahvediyorum. Damarlarının içindeki kana girip onu bütün günahlara sevk ediyor, onun için za*rarlı ne varsa yaptırıyorum. Diğer bir rivayette de çocuklar nasıl topla oynuyorlar, toplarım istedikleri yere götürüyorlarsa, ben de sinirlenen, gazaba gelen şahsı, günahlara o şe*kilde sevk ediyorum."

Bağdat hatiplerinden bir alim zatın hakkında Allah'a Kur'an'a ve İslam'a iftira (S.146-147)

Bağdat hatiplerinden çok alim bir zat, kendi kendine şöyle duşundu. Allah-u Zülcelâl, mümin kullarını elli (50) bin sene, Haşir meydanında bırakacaktır. Mümin kullarını erli (50) bin sene orada bırakmak, O'nun keremine uygun değildir. Çünkü ayette buyurulduğu gibi "O, mümin kullar*ımı karşı kerimdir, rahimdir, şefkatlidir." "Oysa müminleri, Haşir meydanında, sıcaklık altında ve izdihamda bırakmak O'nun sıfatlarına terstir. Kafirleri elli (50) bin sene orada bek*leterek onlara azap ediyor ama mümin kullarına niçin böyle yapıyor?" Bu soru, alimin kalbinde bir müddet kaldı...

Bu alim, bir Cuma günü, biraz et alıp eve getirdi. Pişirip yiyecek, sonra Dicle Nehri'ne gidip Cuma namazı için gusül abdesti alacak, sonra da Cuma namazına gidecekti. Nehrin kenarında: "Ya Rabbi! Kıyamet Günü, elli (50) bin senedir, ayetinin manasını bana iyice bildirseydin!" diye Allah'a yal*vardı. Nehre girmek için elbiselerini çıkarıp kenara koydu.

Yıkandıktan sonra, bir de baktı ki elbiseleri orda yok. Etrafına baktı bulamadı. Çok şaşırdı. Çünkü kendisini bir anda yabancı bir yerde buldu. Büyük bir şehirde ve o şehrin kenarındaki bir nehrin yanındaydı. Elbisesiz olarak şehre gitti. İnsanlar ona 'sen niçin elbisesizsin, böyle çıplaksın" diye sordular. O da 'ben fakirim, elbisem yok' dedi!'"insanlar ona elbise verdiler.

Sonra bir camiye gitti. Orada Kur'an okudu, insanlara ilim öğretti, bu sayede öyle meşhur oldu ki bazı

büyük zatlar, zengin kişiler, kızlarını onunla evlendirmek için teklif et*tiler. Bu zat, tekliflerden birini kabul etti, o kızlardan biriyle evlendi ve orada elli sene yaşadı. Sonra bir gün, yine Cuma namazı için gusül abdesti almaya nehre indi. Elbiselerini nehrin kenarına bıraktı, gusül abdesti aldı.

Başını kaldırdı, bir de baktı ki Bağdat'tadır! Kendisinin bir önceki yaşadığı yer ise Mısırdı. Eskiden elbiselerini bırak tığı yere baktı, elbiseleri yerinde duruyordu. Elbiselerini giydi, evine gitti, baktı ki hanımı, çarşıdan getirdiği eti pişiriyordu. Çok şaşırdı, hiç bir şey söylemedi ona . Sonra Cuma namazına gitti. Ona hiç kimse, bu kadar zamandır neredeydin diye sormadı. O zaman "Eyvah! Ben ne kadar yanılmışım, ne kadar akılsızmışım, Allah-u Zülcelâl ne kadar bü*yük!' dedi. 'Yarım saat gibi az bir zamanı, bana elli (50) sene yaptı.

Dünyada iki arkadaşın şahsında Allah'a ve meleklerine iftira (S.150)

Dünyada iki kişi arkadaş oldular. Birisi Allah'a çok muti (bağlı) idi. Diğeri de çok asi idi. Hepimiz biliyoruz ki muti olan cennetlik, asi olan ise cehennemliktir. Bunlar öldükten sonra, Allah-ü ZülCelâl muti olanı cennete doğru, asiyi de cehenneme doğru gönderdi. Asi olan şahıs, yalvarmaya baş*layıp şöyle dedi: "Ey arkadaş! Dünyada seninle o kadar be*raber gezdik. Şimdi burada, beni nereye bırakıyorsun?"

O itaatkar kul da Cennet'in yakınında durdu ve arkadaş*ına çok acıdı, ağlamaya başladı. Melekler: "Cennete gir, Allah'a şükret!" demelerine rağmen içeriye girmedi. "Arkadaşım bana yardım et diye yalvarıyor, benim de onu kurtarmak için kuvvetim yok, ben de onunla beraber cehen*neme gireceğim, başka çarem yok" dedi. (Dikkat edersek, bu kula Allah (cc) böyle yaptırıyor.)

Sonra Allah Meleklere dedi ki: "Kulum ne demek istiyor, ona sorun." itaatkar kul dedi ki: "Ya Rabbi! Ya o benimle be*raber cennete girecek ya da ben onunla beraber cehenneme gireceğim." Allah-u Zülcelâl "Niçin?" buyurdu. Kul "acıyorum ona" diye cevap verdi. Allah-u Zülcelâl şöyle bu*yurdu: "O bir kul olduğu halde, ona acıyor, o asi kulum da bir kaç seher vakti, bana yalvardı, ağladı. Madem İki o ona acıdı, ben de yalvardığından dolayı onu af ve mağfiret ettim."

“Tasavvuf dininde ruhban sınıfını teşkil eden silsile-i saadatı sevmeyenlerin sonu tehlikededir.” yalanı (S.161-162)

Sadat-ı Kiram'ı bize nasip ettiğinden dolayı, Allah-u Zülcelâl'e karşı çok borçluyuz. Sadat-ı Kiram - eğer hakiki olarak birbirlerinden izin almışlarsa- izinli olan Sadat'ın her biri, zincirin halkaları gibidir. Zincirin halkaları vardır ve Şunlar birbirine geçmiştir. En sonda olan halkayı çektiğimiz zaman, bütün zincir bize doğru gelecektir, insan Sadatı sevdiği zaman, hayattaki Sadat'a (Sevda) muhabbet beslediği zaman, direk Allah'ın muhabbetini kazanmış olur. Çünkü, hayatta olan Sadat, zincirin son halkasıdır. Diğer Sadat-ı Kiram da son halkaya bağlanmış durumda olan zincirin di-ğer halkalarıdır. Bu zincir, Ebu Bekir Sıddik (ra)'dan, Hz.Peygamber (asv)'a ondan Cebrail'e (as). Cebrail'den de Âllah-u Zülcelâl'e kadar, halkalar şeklinde uzanır.

İnsan, Sadat-ı Kirama muhabbet beslediğinde, zincirleme şeklinde, bir saniyede Allah'ın muhabbeti insana gelir. Kişinin içinde bir ferahlık, bir huzur oluşur. Sanki dünya, ahiret cennet onun olmuştur. Nasıl son halkayı çektiğimiz zaman, bütün zincir, geliyorsa, biz de hayatta olan Sadat'ı (beyda) sevdiğimiz zaman, bu sevgimiz, zinciri harekete ge-çirerek, kişiye Allah muhabbeti getirir. Bu fırsat elimizdeyken, onu değerlendirmeli, kıymetini bilmeliyiz. Sadat'in mu*habbeti, kalbimizden biraz

eksildiği zaman. Allah'a olan muhabbetimiz de eksilir. Hiç kimse buna karşı çıkmamalıdır. Çünkü bu, çok tecrübe edilmiştir.

İmam-ı Rabbani (ks.) şöyle buyurur: "Herhangi bir kimsenin, bu badat a muhabbeti olduğu zaman, kalbinde dağlar gıdı zulmet varsa bile hiç korkmayın, ondan onun akıbeti (sonu) iyi olacaktır. O Sadatın muhabbeti, onun akıbetini iyi neticelendirecektir. Eğer kişide bu Sadat'ın muhabbeti yoksa/ veyahut da -neuzibillah- bilakis onlara münkirse, (onları inkar ediyorsa onun kalbinde dağlar gibi nurlar olsa da ondan korkun. Onun sonu tehlikelidir."

Kabirlerde kefen soyan hırsıza ölü bir kadının tokat vurması yalanı (S.172)

Ebu Eshab'il Fezari (ks) şöyle buyuruyor: "Bir adam de*vamlı olarak yanımıza geliyordu. Yüzünün bir tarafı kapalıydı, açmıyordu. Bu dikkatimi çekti, merak ettim ona sordum. Sen bizim yanımıza çok geliyorsun, yüzünün bir taraf*ını niye açmıyordun? Eğer bu söylediğimi kimseye söylemezsen sana söylerim dedi."

"Ben eskiden kabirleri açıyor, kabirde ölünün yanında ne varsa çalıyordum. Bir gün bir kadının kabrini açtım. Onun kefenini almak için elimi uzattım, o da kefenini benden koparmak için kefeni geriye çekti. Ben de kefeni kendime çek*tim. Kâdın böyle keramet gösterdiği halde, yine de kefeni bırakmadım, çok akılsızmışım. Kadın kefeni bırakmadığımı görünce, bir elini kaldırdı yüzüme vurdu. Böyle dedikten sonra, yüzündeki peçeyi indirdi. Baktım ki yüzünde kadının vurduğu tokattan dolayı, beş parmağın izi vardır. O işte o gün, bir daha böyle bir iş yapmamaya tövbe ettim. Allah'a söz verdim."

Musa ile ateşe tapan bir kamburun hikayesi yalanı (S.319-320)

Nebi Musa (as) bir yerden geçerken kamburu çıkmış bir ihtiyarı ateşe ibadet ederken gördü. "Ne yapıyorsun?" diye sorduğunda ihtiyar dedi ki: "İbadet ediyorum." Musa (as) ihtiyara şöyle hitap etti: "Senin Allah'a dönme zamanın gel*medi mi? Ateşe ibadet ediyorsun ama sana bir kar sağlamayacağı gibi bir zarar da vermez. Nerede ise öleceksin, artık Allah'a dönme zamanın gelmedi mi?" İhtiyar adam dedi ki: "Ta Musa! Ben tövbe edip Allah'a dönersem bu yaşımda beni af eder mi?" Nebi Musa (as) "Kaç yaşındasın?" diye sordu. Cevaben "Doksan dört yaşındayım" dedi. Musa (as) dedi ki: "Allan at edici ve merhamet sahibidir. Tövbe et, gerisine sen karışma." İhtiyar adam dedi ki: "Ya Musa! Bana kelime-i tevhidi öğret." Musa (as): "Eşhedü en la ilahe illellah ve enne Musa Rasulullah" demesini söyledi. Bunu söyleyince öyle bir ferahlandı ki bir cezbe hali geldi ve yuvarlanmaya başladı. Hz.Musa (as) yanma gittiğinde, vefat etmiş olduğunu gördü. Öyle şaşırdı ki bu kadar sene ateşe ibadet etti, bir kelime-i tevhid ile aşka geldi öyle bir ferahlandı ki

Allah'ın aşkından yandı. Acaba, Allah-u Zülcelâl ona nasıl muamele etti ki bir Kelime-i Tevhid ile bu hale geldi diye merak etti. Allah-u Zülcelâl'e münacaatta bulunup "Ya Rabbi! Bu kulunun hali ne oldu?" diye sordu. Allah-u Zülcelâl şöyle hitap etti: "Ya Musa! bana Kelime-i Tevhid ile, gelenden razı olup Cennetimi vereceğimi bilmiyor musun?" İşte Allah-u Zulcelâl'e inandığımız zaman, imanımızda biraz samimi olursak bize karşı merhameti böyle olmaktadır.
Allah-u Zülcelâl hepimize; amel-i salih, samimi bir iman ve rızasını kazanmayı nasip etsin, inşallah.
Sohbetler 3 - Şeyh Muhammed Konyevi

Sohbetler - Seyyid Abdülhakim El Huseyni,

“Nakşibendi durduğu müddetçe mürid'in amel defteri kapanamayacak.” Yalanı (S.4)

Şeyh Fethullah Verkanisî (K.S.) iki kardeştiler. Bir kendisi, diğeri kardeşi Şehmuz. Şeyh Fethullah kendisine yol olarak ilim tahsilini seçti. Medreseye gitti. Daha sonra Şeyda - i Tâğî Hazret lerine gidip ona intisab etti. Seydaya hizmette bulunarak sâdâtı Nakişbendînin arasına karıştı. Saadatı Nakşibendi olduğu içindir ki, Kıyamete kadar, bu tarikatı Nakşibendi durduğu müddetçe, onun amel defteri kapanmayacak; Kıyamete kadar ismi anılacak ka zana yazılmaya devam edecek.

Şeyh ve müridin kabir alemini görmesi yalanı (S.4)

Keşif ehli bir kimse bir gün Gavsı Hizani'ye (K.S.A.) gelip, " Kurban, kabristanımızda hrıstiyanlar vardır.)demiş. Gavs, "Na sıl hristiyan var?» deyince, «Kurban kabristanda yüzleri değil de sırtları Kıbleye çevrilmiş olan mevtalar gördüm." karşılığını almış. Gavs (K.S.A.) tebessüm ederek. "Hayır onlar kafir değil, müslümandırlar. Onların dünyaya karşı aşırı muhabbetleri olduğu için melekler onların yüzünü Kıble'den çevirip sırtlarını Kıble'ye getirdiler. Dünyaya olan muhabbetleri yüzünden öyle oldular buyurmuştur.

“Rufai tarikatına mensup olanı fırın yakmaz.” Yalanı (S.5)

Meselâ, Seyyid Ahmed El Rufâî (K.S.A.) Hazretleri'nin tari katinde olan müritleri de vanan tandırın içine girerler, fakat, ateş ten zarar görmezler.

“İrşad zahirle olmaz manevi tasarruf mümkündür.” Yalanı (S.7)

Gavs (K.S.A.) bir sohbetinde şöyle buyurdular- «Eğer irşad etmek vaaz ve nasihatla olsaydı, çok güzel vaaz eden, nasihatte, bulunan hocaların, mollaların etrafında cemaatlerin bulunması, onları irşad etmesi icap ederdi. Halbuki hiç de öyle değil» Demek ki bu iş zahirî değil. Bu iş. yani kulluğa davet vaaz ve nasihatin değildir. Ancak ve ancak sâdâtın manevi tasarrufu tesir ve irşada sebeptir. Yine Gavs (K.S.A.) bir sohbetlerinde şöyle buyurdular. «Bir şeyhe sormuşlar: (İşiniz nedir, sanatınız nedir, siz neyle meş gul oluyorsunuz?) diye. Demiş ki: (Bizim işimiz çözmek ve bağ lamaktır.) (Nasıl çözmek ve bağlamak Kurban?) diye sorduk larında şöyle cevap vermiş: «Demiş ki biz bize gelenlerin kalplerini dünyadan çözer, âhirete bağlarız.»

Allah'ın tasarruf hakkını şeyhe verme iftirası (S.8)

İşte böyle... Eğer zahiri tasarrufla, olsaydı, bunca kuvvetli vaizler, âlimler, gayet güzel vaaz^ ve nasihat ederek. Allahı anarak sohbet ederken birçok kimseyi de irşad etmeleri gerekirdi. Halbuki öyle olmuyor. Çünkü irşad işi tamamen manevî tasarrufladır.

Gavs'ın üzerine yağmur yağmaz hurafesi (S.9)

Gavslık alâmetlerinden «Yağmur yağınca gavslar yağmurdan ıslanmaz" ibaresini düşünerek köye yaklaşmaktadır. Mevsim bahar, gökte en ufak bir bulut kümesi bile yok. Nihayet köye vasıl olup Gavs Hz. ile buluşuyorlar. Hemen orada tepenin üzerinde oturarak sohbete koyuluyorlar. Az bir zaman sonra gök gürleyip, şimşekler, çakarak sağanak halinde yağmur yağmaya başlıyor.Oysa ki ha- vada hiç bulut yoktu az evvel. Sığınacak bir ver olmadığı için iyice ıslanıyorlar. Tam bu sırada Abdurrahmani Tağî Hazretlerinin aklına tasavvuf kitaplarında gördüğü (Gavslar yağmurdan ıslan- mazlar ibaresi geliyor. Başını kaldırıp Gavs-i Hizanî Hazretlerine baktığında ne görsün , üzerinde en ufak bir ıslaklık bile yok, sanki hiç yağmur yağmıyor.

“Peygamberler yardıma gelir.” İftirası (S.10)

Peygamberler (A.S.) dahi insanın yardımına gelirler, manen yardımcı olup insanı desteklerler. Eğer onların da manevi kuvvet ve destekleri olmasaydı, bu zamanda hiç kimse yakasını kurtaramaz, imanını muhafaza edemez ve onu koruyamazdı

Mürid'in levh-i mahfuzu görme yalanı (S.17)

Kendisine muhabbet ve bağlılığı çok fazla olan bir dükkân sahibi tüccar varmış. Papaz da onun sıksık ziyaretine gidermiş. Bu tüccar verilen vazifeleri yapıyor, samimi olarak çalışıyor ve nihayet keşfi açılıyor. Birgün virdini çekmiş, rabıtadayken, hele bir bakayım şeyhimin Allah yanında mertebesi ne kadar yücedir, diye Levhi Mahfuza nazar ediyor. Bir de ne görsün ? Bunca za man hizmet ettiği şeyhi orada müslüman değil, keşiş olarak yazılır.. Derhal şeyhine karşı kalbi soğuyor. Muhabbeti kesili yor. Hergün kendisine uğrayan hürmet ve saygı gösteren şeyhi o günden sonraki ziyaretlerinde bakar ki dükkancı hiç hürmet göstermiyor, adabı falan terk etmiş. Dayanamaz sorar: «Bana karşı soğuk davranıyorsun, muhabbetin kalmamış, bunun sebebi nedir ?» diye Israr eder. Tüccar evvela söylemek istemez, fakat ıs rar karşısında hakikati söyler : «Benim dinimde kafire hürmet yoktur. allah2ın inayetiyle keşfim kerametim açıldı. Levhi Mahfuza şeyhimin makamına bakayım, dedim. Baktım seni orada papaz

olarak gördüm. Kâfire hürmet caiz olmadığı için sana hizmet etmiyorum.» Papaz donup kalıyor.

"Burada benim papaz olduğumu bilen hiç kimse yok. Bunu bildiğine göre senin keşfin haktır. Müslümanlık da hak dindir.»

Allah'a ve Cebrail'e iftira ve müride ilahlık vasfı verilmesi (S.31-32)

Birgün Cebrail (A.S.) Rabbül Âlemîn'den soruyor : «Ey Rabbimiz, diyor, şu anda senin yanında en makbul kulun kimdir aca-ba? Lütfen bana haber ver, onu görüp tanımak istiyorum» Rabbül Âlemin

de Cebrail'e : «Falan şehre git, filân yerde bir köprü vardır, şafaktan evvelki bir saatte orada bulun. Her kim öncelikle o köprüden geçerse bu zamanda en makbul kulum işte odur.» Ceb rail (A.S.) emredilen memlekete gidip şafaktan evvel köprünün başında bekler. Bakar ki; fakir, kendi halinde bir adam, omuzunda bir ip olduğu halde çıkıp gelir. Doğruca köprüden geçip su başına giderek abdest alır. Seccadesini yayıp sabah namazının sünnetini kılar. Şafak atınca farz namazını da kılar. Sonra otu rup da güneş doğuncaya kadar virdini çeker. Güneş doğunca kalkıp odun toplar. Topladığı odunları sırtlayıp şehre doğru gitmeye başlar. Tam köprünün üstüne gelince karşıdan bir atlı belirir. Ayağında çizme, elinde kamçısı olduğu halde o da köprüye gelir. O sırada atı birden ürkerek üzerindeki süvariyi yere atar. Yerden kalkan süvari sofiye, sen benim atımı ürküttün, diye elindeki kamçıyla vurmaya başlar. Fena halde döver. Sofi'den ise hiç ses çıkmaz. Süvari dayağını bitirip atına binmeye gidince, sofi ondan evvel koşup atının başını tutarak süvarinin binmesine yar dım eder. Süvariye, «benim yüzümden attan düştün, üstün hep toz toprak oldu, özür dilerim, beni affet» diyerek helâllik ister ve «eğer hakkını helâl etmezsen, vallahi atının başını bırakmam» der. Atın dizginlerini tutup durur. Süvari nihayet bırak, git, işte, helâl ettim. Allah belânı versin» deyince sofî atı bırakır. Süvari yoluna devam ederken sofi de odunlarını sırtlamak üzere odunlarının yanına gelir. Tam odunlarını sırtlayıp gideceği zaman Ceb rail (A.S.) oradan çıkıp sofiyi durdurur. «Vallahi seni bırakmam. Eğer bana Cibril-i Emin'in yerini söylemezsen giden süvariden yüz defa daha fazla seni döver, ondan sonra da köprüden aşağıya a tarım» der. Sofî feryad u figan ederek: «Aman ben fakir, ben biçare, ben yüzükara bir kimseyim, nereden Cibril-i Emîn'in ye rini bilebilirim, onu nerden görmüşüm ki tanıyayım» diye yakınır ise de Cebrail (A.S.), «hayır elimden kurtulamazsın, vallahilazim, eğer Cebrail'in yerini söylemezsen seni fena halde döver, sonra da köprüden aşağıya atarım.

Sofiye kanaat gelir ki bu adam dediğini yapacak kendini dövüp köprüden atacak. Çaresiz olduğu yerde oturur, gözlerini yumar, öylece bir müddet rabıtada kalır, sonra gözlerini açıp Ceb rail'e (A.S.) Allah'a kasem ederim ki, bütün gök tabakalarım ara dım, Cibril-i Emîn gökte değildi. Yer tabakalarını aradım, orada da bulamadım. Bütün Dünyayı dolaştım, yine yoktu. Ge riye yalnız biz ikimiz kaldık, ya sen Cebrailsin yahutta ben, Ken dimin Cebrail olmadığını biliyorum, geriye sen kalıyorsun, öyley se Cebrail senden başkası değildir» diyor. Bunun üzerine Cebrail, (A.S.) elini beline vurup, «Allah dostluğu sana mübarek olsun." diyerek oradan ayrılıyor.

Nakşi tarikatına bağlı müridin zikirden kalbinin yanması yalanı (S.49)

Bir gün bir Kadiri, Mevlana Halid'in (K.S.A.) yanına gidip bizim zikrimiz şöyledir, böyledir, diye kadirilerin methini yapmış, bunun üzerine Mevlana Halid gelen Kadirîye: Bana yüz defa «Lailâheillallah» de bakayım, demiş. Gelen adam hemen başla mış zikre, bitirdikten sonra Mevlânâ Halid sormuş. Sende bir şey meydana geldimi, demiş. Hayır, demiş o adam. Bu sefer Mevlana Halid (K.S.A.) orada bulunan bir sofisine dönüp haydi şimdi desen zikir yap demiş. Sofi zikre başlamış. İkinci zikrinde sofinin kalbine ateş düşüp kalbi yanmış. Bundan sonra Mevlânâ Hâlid Kadirîye dönüp gördüm, işte. Bir de gelmişsin bize kadirinin vas fını veriyorsun. Sen yüz defa zikrettin hiçbir değişme olmadı sende. Hava gibi çıkıp gitti. Bak sofi bir kere söyledi, ikincisinde sığdıramadı kalbine, ateş düşüp Allah'ın zikrinden kalbi tutuşarak yandı.

“Her mürid Allah bir ruh yaratır.” İftirası (S.50)

Bu Tarikat-ı Nakşibendî'de mürid tarikat alıp Nakşibendî olunca Rabbül Âlemin şeyhinin bir evrahını halk eder. O ervap dâima onunla beraber olur. Kal Dinde tasarrufta bulunur, İster o şeyhin milyonlarca müridi olsun, Rabbül Alemin her bir mürid için ervah yaratır.

Beyzıd-i Bestami'nin İstanbul'daki müridini zinadan men etmesi yalanı (S.72-73)

Bayezid-i Bestamî (K.S.A.) nin bir etbaı bir gün gelip kendini ziyaret ettikten sonra, Kurban, müsaade olursa bir sorum var, diyor. Bayezid-i Bestamî müsaade edince soruyor: «Kurban, diyor, Şey'in hakkı nedir? Vazifesi nedir? Ve müridin hakkı nedir?» Bayezid-i Bestamî: Çok büyük bir soru sordun sen. Sorduğun çok büyük bir sırdır. Cebavı ancak ihtiyaç hasıl olduğunda veri lir, buyuruyor. Mürid tekrar soruyor : «Kurban, ihtiyaç hasıl ol duğunda, dediniz. İhtiyacı nedir?» Ebayezid-i Bestamî bu sorusuna karşılık kendisine bir mektup uzatarak, «Al bu mektubu. İstan bul'a Sultan Mahmud'a götür» diye emrediyor. Mürid derhal mektubu alarak dışarıya çıkıyor ve yola koyuluyor. Halbuki mü ridin böyle bir yolculuğa hiç hazırlığı yok. Ne parası var, ne azığı var, ne de bineği var. Buna rağmen murid hiç tereddüt etmeden yaya olarak, bineksiz, parasız, pulsuz, hazırlıksız, çıplak olarak Şeyhinin ağzından söz çıkar çıkmaz derhal mektubu alarak yola koyuluyor. İki aylık bir yolculuktan sonra İstanbul'a varıyor. Mek tubu Sultan Mahmud'a takdim ediyor. Sultan Mahmud mektubu alıp okuyunca öpüp başına koyuyor. Sofiye de : Sen yoldan gel mişsin yorgunsun haydi istirahate çekil, diyor. Arkasından da bir cariye çağırarak git bak sofinin neye ihtiyacı var, ne yemek is tiyorsa hazırla, istirahatini temin et, diye emir veriyor. Cariye sofî'nin kaldığı odaya gidip canın ne yemek istiyorsa söyle, hazır- lıyayım, diye sorunca, sofî: Yoldan geldim boğazım toprak dol muş. Şöyle tatlı cinsinden, pekmezli bir şeyler hazırla da yiyeyim, diyor. Cariye kadın ateş, yakıp istediklerini hazırlamaya başladı ğında şeytan da gelip sofiye vesvese vermeye başlıyor. Şehveti depreniyor. Başını kaldırıp kadının saçlarına, güzelliğine bakınca dayanamıyor, elini kadının uzun ve güzel saçlarına dokunduru yor. Dokundurunca şeytan daha da vesvese vererek şehvetini ar tırıyor. Sofi hemen yerinden kalkarak niyetini tam bozmuş ola rak kapıyı kapatıyor. Artık kadınla zina arzusundadır sofi. Tam o sıra bir de ne görsün, duvar iki parça olup içinde Ebayezid-i Bes tamî, üzerinde cübbesi, başında sangı olduğu halde heybetiyle çık masın mı? Sofi kendinden geçerek bir nara atıp yere yıkılıyor.

Ebayezid-i Bestamî (K.S.A.) sofiye dönerek: «Ey gafil ne yapıyorsun ? Yusuf ile Züleyhanın başına gelen fitne şimdi de senin başının üzerindedir.» diyor. Sofi bir müddet yerde kaldıktan sonra aklı başına gelip kalktığında bakıyor ki kimseler yok. Sabah olun ca Sultan Mahmud'a gidip mektubunun cevabını alıyor. Tekrar gerisin geriye yola koyuluyor, iki ay gidiş, iki ayda geliş olmak üzere tam dört ay sonra mektubun cevabını getirip şeyhine veriyor.

Ebayezid-i Bestamî: «Ha, geldin mi?» diyor. «Evet, kurban, geldim, diye sofi cevap veriyor. Ebayezidi Bestamî: «İyi, güzel. Sen gelene kadar ben de sorunun cevabını hazırladım. Şeyhin mürid üzerindeki hakkı: Her ne söylerse itirazsız, acizlik gösterme den hemen yerine getirmek. Senin yaptığın gibi. Demedin ki ya yayım, bineğim yok. Demedim ki parasızım, azığım yok, hazırlığım yok. Derhal iki aylık yola revan oldun.

Müridin şeyh üzerindeki hakkına gelince : Onu hatalardan, günahlardan, emre uymamazlıktan muhafaza etmek korumaktır. O da benim seni günahtan koruduğum gibi der.

Gavs çayda yıkanan kadın müridini görmesi hayasızlığı (S.73)

Gavs, (K.S.A.) bir seferinde sohbet etti, buyurdu ki, «Gavs-i Hizanı (K.S.A.) tesbihat yaparken tebessüm etmişti. Orada ken disiyle serbest konuşabilenlerden birisi vardı. Sordu : «Kurban, dedi, senin hiç böyle adetin yoktu. Tebessüm etmenin sebebi aca ba ne olabilir,» Gavs şöyle buyurdu : «Bir

müride kadın, Botan Çayı'nda yıkanıyordu. Saçını tararken tarak saçına takılıp kaldı. Canı acıdı. Benden istimdat etti. İşte ben de ondan dolayı tebessüm ettim.

Geylani'ye ilahlık vasıflarının verilmesi şirki (S.73-74)

Şeyh Ahmed er Rufaî (K.S.A.) Hazretlerinin talebelerinden Siirtli Molla Halil şöyle naklediyor. Diyor ki : «Bir gün hocamla ders yapıyorduk. Dışarda birisi belirdi. Pencerenin önüne gelip Hocama, Seyyid Ahmed, acele durma, gel, diye seslendi. Hocam hemen kalkıp ayakkabısını giyerek dışarı çıktı. Aradan bir müddet geçti. Tahminen on - onbeş dakika kadar. Hocam Şeyh Ahmed e? Rufaî döndü. Ben, «Şeyda, nereye gittin böyle?» diye sordum. Bana cevaben, «Beni çağıranı tanımadın mı ?» dedi. «Hayır, vallahi tanıyamadım» dedim Hocam; «O Şeyh Abdulkadir Geylanî idi. Geldi, beni çağırdı,» dedi. Ben tekrar sordum: «Sizi niçin çağırdı ? Nereye gittiniz?» diye. Şöyle cevab verdi. «Beni çağırdı, onunla Arap şehrine gittik beraber. Ağalarını bana gösterdi, abdest bozuyordu. Dedi ki: (Ben bunu vurup öldüreceğim ama olmuyor. Çünkü maneviyattayım ben. Ama onu küfür üzerine bırakacağım. Sen vur onu, öldür.) dedi. Ben de kılıcımla vurarak öldürdüm ve döndüm.»

Molla Halil devamla : «Hocamın bir sözlerine, pek inanmadım.. Bir sev de diyemedim tabii. Fakat dersim bitince hemen not aldım. Gününü saatini yazdım, bu işi tetkik etmeye karar verdim, Bu işin haşa yalan olup olmadığını öğrenmek istiyordum.

Aradan yirmi gün, bir ay geçti. Hocamdan izin istedim eve gideceğim diye. İznimi aldım..Doğruca bahsetmiş olduğu Arap şehrinin yolunu tuttum. Artık kaç gün kaç konak yol aldıktan sonra o Arap şehrine vardım. Bir defa aslını öğrenmeye azmetmiş- tim Sordum o şehir halkına «hani ağanız nerededir?" dedim «Vallahi ağamız öldürüldü.» dediler. «Nasıl oldu ? Sebep nedir ki?» diye üsteledim. Şöyle anlattıar : «Bahar mevsiminde ağamızla bir kabilenin üzerine vardık. Kuvvetliydik, vergi istedik, aldık. Seyyide olan bir kadın da vardı. Onu da çağırıp vergi istedi ağamız. Kadın vallahi ben fakirim. Verecek param yok. Üstelik yetimlerim de var. Ancak onların idaresini zorlukla yapabilmekteyim, diye yakındı Kadın dönünce Ağa elindeki değnekle kadının eteğini havalandırdı. Kadının çıplak vücudu meydana çıktı. Ağamız gülerek bakın bakın şu Arap kadınları kilotsuz dolaşıyorlar, diye eğlendi. Kadın çok utandı. Yüzünü Bağdada Şeyh Abdulkadir-i Geylânî'nin türbesine doğru çevirip tükürerek, eğer sende na- mus gayreti varsa, onu kabul etmezsin, diyerek uzaklaştı.

Arkasından da ağamız ibriğini alarak abdest bozmaya gitti. Bekledik, bekledik gelmedi. Gidip baktığımızda ağayı öldürmüş olduklarını gördük. Yerde yatıyordu. Kimin neden dolayı öldürdüğünü bilmiyoruz ve öğrenemedik de.

İbrahim Ethem'in karısını süsleyip şeyhine takdim etmesi hayasızlığı (S.126)

Tarikat alamayan İbrahim Ethem, memleketine döner. Üzerin de .kul hakkı varsa hepsini sahiplerine iade eder. Padişahlığı, saltanatı terk ederek tekrar şeyhin huzuruna varır. Tarikat alıp tövbe ederek yüzünü Allaha çevirir, amel etmeye başlar. On-onbeş sene emek vererek amel eder.

Bir gün şeyhi İbrahim Ethemi çağırır. «Benim canım şarap istiyir. Falan çarşıda, falan dükkânda vardır. Git, bana al getir» der. İbrahim Ethem hiç kalbini bozmadan itikadını zedelemeden hemen ; kalkıp söylenen dükkâna gider. Şarabı alır, getirir, şeyhine arzeder Şeyhi istemiyorum artık, canım

istemiyor diyerek şarabı reddeder

İbrahim Ethem için imtihan devresi başlamıştır artık. Şeyh onu tecrübelerinden geçirmektedir.

Aradan bir müddet geçer. Şeyhi tekrar onu çağırarak canım güzel bir kadın istiyor, der. İbrahim Ethem peki, kurban, diyerek huzurundan çıkar. Düşünmeye başlar: «Şeyhimin emrini acaba nasıl yerine getireceğim» diye. «Eskiden olsaydı padişahlık zamanında etrafımda bir çok güzel kadın vardı. Fakat şimdi ne yapacağım? Şeyhimin arzusunu nasıl yerine getireceğim» diye düşüne düşüne eve varır. Eve girer, karısına: «Hanım kalk. En iyi elbiselerini giyin. Ziynetini tak, beraberce şeyhimin yanına gideceğiz» der. Hanımı hazırlanır, beraberce çıkarlar. Şeyhinin huzuruna vararak «Efendim, emriniz üzerine getirdim» der. Şeyhi «Neyi getir din?» diye sorunca. Siz benden genç ve güzel bir kadın istememiş miydiniz? Kendi hanımımdan daha güzelini bulmama imkân olmadığından onu getirdim» diye durumunu arz eder.

Şeyhi İbrahim Ethemin hanımını hemen geri gönderir. Yapmış olduğu bu tecrübeyi kafi görür. İtikadını, teslimiyetini tam olarak ölçen şeyh hemen İbrahim Etheme halifelik verir. İbrahim Ethem zamanının en büyük evliyası olur.

Allah'ın tasarruf hakkını Gavs'a verme sapıklığı (S.225)

Gerçi dünya büyüksüz olamaz, Dünyada daima Gavs vardır. Tâ Kıyamet'e, Nefha-i Sûr'a kadar da bulunacak, böylece tasarruf edecektir. Bazıları tasarruflarını zahiri olarak yaparlar, bazıları da bâtınî.... Kimse tarafından bilinmezler, tanınmazlar. Ama Şâh-ı Hazne'nin tasarrufu ise hem zahirî hem de bâtını idi. Zahiren de ümmet-i Peygamber' (A.S.V.)e hidayet saçıyordu, batinen de. İnsan yakinen anlıyordu ki Şah-ı Hazne yeryüzünün sultanıydı.

Sohbetler - Seyyid Abdülhakim El Huseyni

Sohbetler 1 – Şeyh Muhammed Konyevi

Şeyh Seyda Muhammed Konevi Hazretleri'nin hayatı (S.9-10)

Şeyda Hazretleri, 1942 yılında Mardin ilinin Kızıltepe ilçesine bağlı Konaklı köyünde doğdular. Altı yaşına geldikleri zaman, o yıl köylerine açılan ilkokula kaydoldular. Öğrenimleri devam ederken aynı zamanda dayılarının yanında Kur'an-ı Kerim öğrendiler. Bu esnada dayıları O'na, "Seni medrese*ye göndereceğim" derlerdi. Şeyda Hazretlerinin okul öğretmenleri O'nu öğretmen okuluna gönderme kararı verdiler. Bu zaman zarfında Şeyda Hazretleri öğretmen okulunda namaz kılmaya müsaade etmediklerini öğrenip, bu karara karşı çıktılar. Okulu bitirince bir süre kendi koyunlarına çobanlık yaptılar.

Şeyda Hazretleri, aradan bir süre geçince yanına bir yatak alarak evden kaçtılar. Bir medreseye yerleştiler. Kendisi o günlerden bahsederken; «O günlerin tadı bambaşka idi. ilim ve din aşkı bizi öyle sarmıştı ki, eve geldiğim zaman, akrabalarımız; "ilim ve din aşkından deli olacaksın" diye üzüldüklerini beyan ederlerdi.» diye aktarıyor.

Medrese yılları boyunca bütün arkadaşları ile hoş geçinmeye çalışır ve bu hususta azami dikkat

sarfederlerdi. Hocalarını da memnun etmek için var güçleri ile çalışırlardı. Hatta hocalarından birisinin şöyle dediği nakledilmiştir. "Yalnızca o talebeliğin hakkını veriyordu." Şeyda Hazretleri hocalarını anarken; "Allah onlardan razı olsun» diye dua ediyorlar.

Medrese arkadaşları ile çok iyi geçinmelerine rağmen, birgün bir arkadaşı ile ağız kavgası yapmışlar. Şer'an dahi arkadaşı haksız olmasına rağmen o gece herkesin uyumasını bekleyip, daha sonra gidip arkadaşından özür dilemiş ve helalleşmişlerdir. Böyle davranmalarına neden olarak şu Ayeti Celileyi gösteriyorlar. "Bir kimse sahibi bilcem'den (birlikte olduklarından) sorulacaktır."

Hocalarından birisi de Seyda-i Molla Süleyman Banihi idi. Çok yaşlı idi. Hatta Şah'ı Hazne (k.s.)'nin halifesi olan Şeyh Abdurrezzak da ondan ders almıştır.

Şeyda Hazretleri, bir arkadaşı ile beraber medreseden ayrılmaları icap etmiştir. O zaman Seyda-i Süleyman Banihi onları yanına alıp evine götürdü. Ve çay ikram etti. Dedi ki; «Bugüne kadar çok talebe okuttum. Ancak hiçbirinin gidişine bu kadar üzülmedim. Siz hem talebe olarak hem de ahlak olarak çok başkasınız. Gidişiniz beni üzüyor.» işte böyle hocalarını memnun ederlerdi.

Medrese yılları esnasında bütün talebeler harmanlara çıkarak zekat toplarlardı. Şeyda Hazretleri ise okumasına devam ederdi. Ramazan ayında civar köy camilerine giderek imamlık yapıp harçlık temin ederlerdi. Bu şekilde devam edip, daha sonra kayınpederi olan Molla Abdussamed Hazretlerinden mollalık icazetlerini aldılar. Ve memleketleri olan Konaklı köyüne döndüler.

Konaklı köyünün imamı amcalarının oğlu idi. O kişi bu görevden ayrılınca köy halkı görevi kendilerine teklif ettiler. Şeyda Hazretleri kendi köyleri olması sebebiyle kabul etmek istemedi. Ancak ısrar üzerine onlara iki şart koştu. Bunlardan biri davul-zurnalı düğünlerin terk edilmesi ve kadın erkek bir arada oynamamaları idi. ikincisi ise beraberlerinde getirdikleri talebele* rin bakımını üstlenmeleri idi. Köylüler bu şartları kabul ettiler. Şeyda Hazretle* ri orada küçük bir medrese yaparak, üç yıl ikamet ettiler.

O günlerden kalan bir anı şöyledir: Köy halkından birisi başka bir köyden kız istedi. Kız tarafı davul-zurnalı düğün isteyince şu cevabı verdi; «Kızınızı altınla süsleyip verseniz de, biz imamımıza söz verdik. İsterseniz vermeyin.» diyerek karşılık vermişlerdir. Üç yıl sonra kendi tabirlerince; oradaki nasipleri bitti ve köylülerden birisi düğününü bu şekilde yapınca oradan ayrıldılar. O dönemde bazı geceler hayırlı bir yer ve hayırlı bir nasip dileyerek ağladıkları*nı anlatıyorlar.

O sıralarda Gavs Hazretleri (k.s.) vefat etmişler ve Sevda Muhammed Raşid Hazretleri (k,s.) irşada başlamışlardı. Muhammed Raşit Hazretleri, Şeyda Hazretlerini Menzile davet ettiler. Bu davet üzerine yanlarında Molla Abdussamed olduğu halde menzile geldiler. Yirmi küsur yıl orada hizmet ettiler Hâlâ o günleri anarken." Keşke bütün ömrümüz hizmetlerinde geç* seydi. Allah (c.c.) onlardan razı olsun." diyerek gözleri doluyor

Seyda Hazretleri, Muhammed Raşid Hazretlerinin ölümünden sonra altı ay teberrüken Menzil'de kaldıktan sonra, Seyyid Muhammed Raşid Hz. nin hayatta iken işaret buyurdukları Konya'ya hicret ettiler. Halen Konya'nın Ankara yolu üzerinde 18. km. deki Kayacık köyünde tebliğ ve ırşadlarını sürdürmektedirler.

"Şeytanı yakanların yanına gittim .Şeytana o köpeğe inanma deder ve benim halimi bildiler."yalanı (S.71)

«Bir gün rüya aleminde ya da hal esnasında gördüm ki, şeytan çıplak olarak insanlarla oynuyor. Ona dedim ki: "Ey Lain, sen o kadar hayasızsın ki, insan- lara çıplak olarak oynuyorsun.» Şeytan. "Bunlar insan mıdır? Bunlar insan değil ki, ben onlardan haya edeyim. Bunların Allah'la hiç bir alakası yoktur" diye karşılık verdi. Ona "Peki seni yakan insanlar kimdir?" diye sordum. Şey* tan "Filan camiye git, orada bazı insanlar görürsün, işte onlar beni yakıp mah- vettiler" diye cevap verdi. Bu halden sonra uyandım baktım ki, gece yarısıdır. Hemen n camiye gittim ve şeytana "Onlar seni ne ile yakıyorlar?" diye sordum. Şeytan "Ben onları aldatmak için yanlarına yaklaşıyorum; hemen «Allah» di-yorlar. Bu sebeple beni yakıyorlar" diye cevap verdi. Bundan sonra o adamla* rın yanına gittim, selam verdim ve birisi bana dönerek "Sen o köpeğe inanma" dedi. Anladım ki onlar, benim bu halimden haberdardırlar.»

İşte onlar, daima Allah-u Zülcelâl ile beraber bulunuyorlardı, insan Allah'la beraber bulunduğu zaman, Allah-u Zülcelâl'in kudret ve azametinin karşısın* da kimsenin duramayacağını anlar. Onun için sahabiler, Hz. Peygamber (a.s.v.)'a «Ya Resulallah, evliya kimdir?» diye sormuşlar. Hz.Peygamber (a.s.v.) «Kim onun yanına giderse ona Allah'ı hatırlatır.» diye cevap buyurmuştur. Çünkü evliyalar daima Allah-u Zülcelâlden bahsederler. Onun için her zaman iyi kişi* lerle beraber olup, onların sohbetlerine gitmek gereklidir. Bu konuda Allah-u Zülcelâl, ayet-i kerimede şöyle buyuruyor:

"Sadıklarla, (doğrularla) beraber olun." (Tövbe:119)

Bir mürşid-i kamile,
«Sizin işiniz nedir, ne ile meşgulsünüz?» diye sorduklarında, «Bizim işimiz, çözmek ve bağlamaktır.» cevabını vermiş, tekrar «Bağlamak ve çözmek ne demektir bizi aydınlatır mısınız ?» diye sorduklarında, şöyle cevap buyurmuştur: «Biz, bize gelen kimselerin kalplerini dünyadan çözer, ahirete bağlarız.»

İşte bu söz, çok doğru bir sözdür. Allah'a ulaşabilmek için bir Allah dostuna ihtiyaç vardır. İnsan ancak bir Allah dostu vasıtasıyla Allah'a ulaşabilir. Bu yolu takip etrnek lazımdır. Aksi halde Allah'a ulaşmak çok zor olur.

İnsan devamlı zikir ve sohbet meclislerine gittiği zaman, günahkar da olsa, Allah-u Zülcelal'in af ve mağfiretine mazhar olur . Nasıl, kar güneşin karşısında eriyorsa, günahlar da o şekilde eriyip yok olur. Allah-u Zülcelâl, daima kendi* ne ibadette bulunmayı hepimize nasip etsin. İnşaallah-u Teâlâ.

Şeytanla Abdulkadir Geylani konuştuğu yalanı (S.121-122)

Şeyh Abdulkadir Geylani (k.s.) bir gün dışarda iken, şeytan bir bulutun içine girerek nur şekline girdi ve ona;

«Ey Abdulkadir, sen hakiki olarak makamına eriştin. Artık senin ibadet ve taatına lüzum yoktur.» dedi.

Şeyh Abdulkadir-i Geylani;

«Ey lain sen bana ne diyorsun, çık oradan!» dedi.

Şeytan;

«Eyvah, sen beni nasıl bildin.» diye sordu.

Şeyh Abdulkadir Geylani;

«İlmin bereketiyle bildim. Çünkü senin sesin bir taraftan geliyordu. Eğer Allah'ın sesi olsaydı, O'nun sesi her yerden gelecekti. Bunun için biliyorum ki, sen şeytansın.» diye cevap verdi. Bunun üzerine şeytan;

«Hakikaten sen ilmine kurban ol, çünkü senin gibi bu makamda olan yet*miş bin evliyayı küfre götürdüm.» dedi.

Şeytan bir gün İmam-ı Şafii'ye ;

«Beni dilediği şekilde yaratan ve dilediği şekilde kullanan, istediği zaman cennet ve cehenneme atacak olan Allah adil mi yoksa zalim midir?» diye sorar.

İmam-ı Şafii biraz düşündükten sonra;

«Şayet seni, senin arzuna uyup da yaratmışsa zulmetmiştir. Yok şayet kendi dilediği gibi yarattıysa, o dilediğini yapar.» cevabını verir.

Şeytan sonra İmam-ı Şafii'ye;

«Ey Şafii, ben bu sorumla yetmiş bin abidin fikrini bulandırıp onları kulluk* tan alıkoydum." der.

Allah adına uydurulan masal (S.201-202)

İsrailoğulları arasında bir abid kişi vardı. Geceleri Allah-u Zülcelâl'e ibadet eder, gündüzleri de malını halka satardı. Hemen her zaman da, nefsine, «Ey Nefsim, Allah'tan kork» derdi. Günlerden bir gün, yine malını satmak için, evinden çıkü. Şehir yöneticisinin kapısının önüne geldi, malının adını söyleyerek seslendi. Yöneticinin karısı baktı ki; kapı da satıcı bir erkek, yüzü de pek güzel, benzerini görmemiş.. Kadının nefsi o abid erkeği çekti ve onu evine çağırarak; "Ey satıcı, elbiseni çıkar, ipekli elbise giy, istediğin kadar da buradan mal al" dedi. Satıcı abid nefsine hitaben " Ey nefsim Allah'dan kork" dedi. Kadın, «Vallahi, kendini bana teslim etmedikçe kapıyı açmam» dedi. Sancı abid,-yine nefsine «Ey nefsim. Allah'tan kork» dedi. Daha sonra, bir saat kadar, o kadının elinden kurtulma çarelerini düşündü ve kadına «Ey yönetici karısı, bana mühlet ver. Abdest alayım ve iki rekat namaz kılayım» dedi. Abid. abdest aldı, evin damına çıktı ve orada iki rekat namaz kıldı. Namazdan sonra yere baktı ki yer yirmi zira kadar yüksektir.

Daha sonra, gözlerini göğe dikti. Rabbi'ne münacaat edip ağlaya ağlaya «Ben, sana yetmiş senedir kulluk ediyorum, beni o kadının elinden kurtar, yok*sa o kadına kapılacağım" dedi. Bundan sonra, kendisini damdan aşağı attı.

O kendini damdan aşağı atar atmaz, Allah-u Zülcelal, Cebrail (a.s.)'a «Kulumun elinden hemen tut, benim cezama çarpılma korkusundan kendisini damdan aşağı attı, yere düşmeden yetiş» buyurdu. Cebrail (a.s.) hemen indi, yere düşmeden satıcı abidi tuttu ve yere oturttu. Bundan sonra abid, kadının şerrin- den kurtulup evine gitti. Ailesinin yanına gittiği zaman çok acıkmıştı. Ağla* maklı ve hüzünlü bir şekilde kadının yanına Oturdu.

Tam bu sırada, komşularından bir adam geldi ve ödünç olarak bir ekmek istedi. Abid, o adama

«Vallahi, günlerdir bizde ekmek yok, istersen tandıra da bakabilirsin» dedi. Ödünç ekmek isteyen, tandıra baktığı zaman gördü ki; tan* dırda taze pişmiş ekmek var. Durumu abide haber verdi. Birlikte ondan yedi* ler. Abidin karısı bu işe şaşırdı ve «Bu keramet sendendir, benden değil. Bunun sırrı nedir?» diye sordu. Abid, işin sırrını açıkladı ve hep birlikte Allah-u Zül-celâl'e şükrettiler. Bu arada Allah-u Zülcelâl'in ayet-i kerimede buyurduğu şu mana zuhur etmişti:

«Bir kimse, Allah için takva yolunu tutarsa... Allah ona bir çıkış yolu nasib eder, ummadığı yerden de rızkım yollar.» (Talak: 2-3)

Mehdi ile ilgili uydurma rivayetler (S.261-263)

«Kıyamet kopmadan önce, Allah-u Zülcelâl benim evladımdan birisini ya*ratır ki, ismi benim ismim gibi, babasının ismi babamın ismi gibi olur ve dün* yayı adaletle doldurur. Ondan önce dünya zulümle dolu iken, onun zamanın* da dünya adaletle dolar».

Rivayetlerin çoğunda onun ismi Muhammed olarak geçer, bazı rivayetlerde ise, Ahmed diye anlatılır. Babasının adı Abdullah'tır. Çünkü Tirmizi'nin rivayet ettiği hadis-i şerifte Hz. Peygamber (a.s.v.) şöyle buyurmuştur:

«Onun ismi ismime, babasının ismi de (babamın ismine) muvafık olacak* tır»

Mehdi (a.s.)'ın şemaili: açık alınlı, küçük burunlu, iri gözlü, dişleri parlak ve seyrek bir kişidir. Sağ yanağında, inciyi andıran, bir yıldız gibi yüzünü aydınlayan bir işaret vardır. Sakalı sık, omuzunda Hz. Peygamber (a.s.v.)'ın nişanı vardır. Uylukları uzundur, rengi Arap rengidir. Dilinde ağırlık vardır. Yavaş ve ağır konuştuğu zaman, sağ elini sol dizine vurur. Otuz ile kırk yaşı arasında olacaktır. Allah'a kargı son derece boyun eğicidir. Üzerinde iki pamuk abası vardır. Ahlâk bakımından Hz. Peygamber (a.s.v.)'a benzer.

Mehdi (a.s.), Hz. Peygamber (a.s.v.)'ın yolunda gidecek, uyuyan kişiyi uyan* dırmayacak, kan da akıtmayacaktır. İhya etmedik sünnet, kaldırmadık bid'at bırakmayacaktır, Ahir zamanda aynı Hz. Peygamber (a.s.v.) gibi dinin icabları- nı yerine getirecektir. Zülkarneyn ve Süleyman gibi bütün dünyaya hakim ola-caktır. Salibi (haçı) kıracak, domuzu öldürecektir. Müslümanlara bütün her şeyi geri verecektir. Yeryüzü zulüm ve işkence yerine adaletle dolacaktır. Her- şeyi hak ve adalet ölçüleriyle eşit bir halde taksim edecektir. Böylece yer ve gök sakinleri ondan razı oldukları gibi, havadaki kuşlar, ormandaki yırtıcı hay-vanlar; denizdeki balıklar bile memnunluk duyacaktır.

Ümmet-i Muhammed içinde O'ndan memnun olmayan hiç bir fert kalma* yacaktır. İyi ve kötü insanlar, onun zamanında görülmemiş bir nimete boğula cak, gökten bolca rahmet yağacak, yerlerde bereket artacak, bütün defineler bulunacak, bütün ülkeler ona kapılarını açacaktır. Her taraftan arıların kovana gelip sığındığı gibi, ona gelip sığınacaklar.

İnşaatlara, ilkin olduğu gibi, gökten üç bin melek inip, muhaliflerinin yüzüne ve arkasına darbeyi indirecektir. Meleklerin başında Cebrail (a.s.), sonunda mi- kail (a.s.) bulunacak, O'nun zamanında kurtla koyun bir arada otlayacak, ço cuklar yılan ve akreple oynaşacak, insanlar bir ölçek buğday ektiklerinde karşılığında yedi yüz ölçek bulacaktır. Tefecilik, veba, zina, içki gibi fena ahlaklar kalkacak ömürler uzayacak, emanetler yerine teslim edilip kötüler helak olacaktır .

Mehdi (a.s.)'ın beraberinde Hz. Peygamber (a.s.v.)'ın gömleği, kılına ve sancağı bulunacaktır. O sancak ki. Hz. Peygamber fa.s.v.Vın vefatından bu güne kadar hiç açılmamıştır. Mehdi (a.s.)'ın

zuhuruna kadar da açılmayacaktır. Onun sancağında «El-Biatu Lillah (Allah için biati» ibaresi vazıh olacaktır. Basında bir sarık bulunacak. Bu sarığın içinde bir adam çıkıp Mehdi'yi göstererek «İşte Allah'ın halifesi Mehdi! Ona uyunuz!» diye haykıracaktır. İnsanların kalpleri zenginleşecek, yeryüzü bereketle dolacak, Ka'be'nin altından define çıkara*caktır. Yahudiler onu görünce, birazı müstesna müslüman olacaklar, israiloğullarına deniz ikiye bölündüğü gibi, ona da bölünecek, arasından rahatlıkla geçip gidecektir. İsa (a.s.v.) ile buluşacak ve İsa (a.s.) onun arkasında namaz kılacaktır. Üzerinde Peygamberin alameti bulunacaktır.

İste Mehdi (a.s.)'dan bu kadar bahsetmek sebebi sudur: bazı insanlar her* kes bir yerde şu Mehdi midir, bu Mehdi midir? diye soruyorlar. Halbuki Mehdi (a.s.) r işte anlattığım bu özelliklere sahiptir. Zamanımızdaki bazı sapık insan*lar kendilerini Mehdi yada peygamber olarak müslümanlara lanse ettiriyorlar. Halbuki Mehdi (a.s.) Hz. Peygamber (a.s.v.)'ın yaşadığı gjbi yaşayacak ve onun ahlâkı Hz. Peygamber (a.s.v.)'ın ahlâkı gibi olacaktır. Hz. Peygamber (a.s.v.)-dan sonra da peygamber gelmeyecektir. Yalnız İsa fa.s.) ahir zamanda, Dı meşk'de Emevi Camii'nin doğusundaki beyaz minareye inecek ve Hz. Peygam ber (a.s.v.)'ın şeriatıyla amel edecek, yeni şeriat getirmeyecektir.

Dediğim gibi, yalancı mehdi'ler ve yalancı peygamberler, tarih boyunca ve çeşitli devirlerde türlü kılıklarda kendilerini ortaya atmışlardır. Bunlar gibi yalancılar halen vardır ve kıyamete dek devam edip gidecektir. Ne var ki, her devrin yalancı mehdileri ve yalancı peygamberleri, kendi devirlerinde yaşayan insanları kandırabilecek şekilde ortaya çıkarlar.

Deccal de kıyamete yakın bir zamanda çıkacaktır. İbn-i Kesir'in anlattığına göre: Allah-u Zülcelâl ilk önce şeytanı insanlara bela ettiği gibi, sonunda da Deccal'in insanlara musallat edecektir. Deccal çıktığı vakit, dünvavı felaket bu lutları-kaplayacak, kendisi rüzgar önünde bulut gibi gidecek, yetmiş bin yahudi ona katılarak ve bütün dünyayı dolaşacaktır. Medine'ye gelmek istedi ğinde melekler ona engel olacaklar ve şehre giremeyecektir. Bir cemaat gelip Deccal'a inanacak, Decaal onların isteklerini yerine getirecek. Başka bir cema- ati davet edecekse de onlar kabul etmeyeceklerdir. Bir harabeye uğradığı va*kit, emri üzerine orada ne gibi hazine varsa dışarı çıkacak, mezarlıktan insan lar suretinde şeytanlar çıkacaktır. Bir yanında su ve bir yanında ateş olacak. Kendisine uymayanları ateşe atacak, uyanları da suya bırakacaktır. Gerçekte ona uyanların durumu kötüdür, asıl yanacak onlardır. Deccal'in alnında "Ka fir" diye yazılıdır ve bir gözü de kördür.

Daha sonra Allah-u Zülcelâl, Dımeşk'de Emevi Camii'nin doğusundaki be-yaz minareye iki ellerini meleklerin omuzlarına dayamış olduğu halde İsa (a.s.)'ı indirecek ve İsa (a.s.)'ın yüzünden inci tanesi gibi terler dökülecektir. Misk saçan kokusu, on beş kilometreden duyulacaktır. Sonra Kudüs'ün Led kapısın- da Deccal ile karşılaşacak ve onu harbesi ile vurup öldürecek ve Deccal'in kanı yerin dibine kadar akacaktır. Sonra İsa (a.s.) cenneti bir kavme müjdeleyecek ve onlar da ona uyacaktır. Sonra Allah'ın vahyi üzerine İsa (a.s.) cemaatle birlikte Tûr-i Sina'ya çekilecek, bir taraftan Ye'cüc ve Me'cüc bütün mefsedet ve mel'anetleri icra edeceklerdir. Kudüs'e geldiklerinde; «Yer yüzünde ne ka* dar, insan varsa öldürdük, simdi de göklerdekileri öldürelim» diyecekler ve oklarını havaya kaldırıp atacaklar. Sonra Allah-u Zülcelâl küçük böcekleri bun* lara musallat edip, onları helak edecektir. Sonra Tûr-i Sina dağında adamları ile birlikte yere inen İsa (a.s.), bunların leş kokularından kurtulmak için dua edecektir. Allah-u Zülcelâl de leş kaldıran kuşlarını gönderip bunları denize döktürecektir. İşte bu sırada Öyle bir düzenlik olarak ki, kurt koyun ile yürüyecek ve yıkılan şehirler yeniden tamir edilecektir... Hz. Peygamber fa.s.v.1 bir hadis-i şerifte şöyle buyurmuştur:

İsa (a.s.) yeryüzüne inip bütün put ve haçları kırdıktan ve yeryüzünü ada letle düzenle koyduktan sonra Mehdi ile buluşacak ve aralarındaki anlaşma neticesinde, Mehdi imam olup namazı kılacaklar ve İsa (a.s.) yedi yıl halifelik yapacaktır»

İsa (a.s.) yeryüzünde iken güneş batıdan doğacaktır. Artık bunu gören herkes imana gelecek, fakat

kıyamet alametleri kesin olarak görüldüğü için, bun* dan sonraki iman makbul olmayacaktır. Çünkü Hz. Peygamber (a.s.v.) bir ha* dis-i şerifte şöyle buyurmuştur:

«Güneş battığı vakit yine doğudan doğmak için Allah'tan izin ister, fakat kendisine bu izin verilmez de Batıdan doğar. Hatta güneş üç gün geçtikten sonra doğacaktır. Gece ibadet edenler bunun farkına varıp tövbe ve istiğfar ederler. Güneş batıdan doğup tam zeval yerine geldiği vakit, ay da aynı yere gelmiş olacak ve orada ay ile güneş tutulması olacaktır. Bir süre sonra açılacak ve yine Batıdan batacaktır. Sonra eskisi gibi Doğudan doğup Batıdan batacaktır. Ancak bundan sonra tövbe kapısı kapanmış olacaktır»

Bu olaylardan sonra İsa (a.s.) Medine'ye gidip, orada bir kadın ile evlenir ve kız çocukları olur. Yeryüzünde tam kırk yıl kaldıktan sonra vefat eder ve Hz. Peygamber (a.s v)'ın yanına defnedilir

Sohbetler 1 – Şeyh Muhammed Konyevi, Ümran Yayınları, Ankara 1998

Tasavvufa Giriş, M.Esad Coşan

Esad Coşan Tasavvuf diye bir din tarif ediyor. (S.5-6)

TASAVVUF: KALBİN FIKHI

Kalbimizi pak eylemeye çalışalım, ihlâsımızı sağlam etmeye çalışalım, çimizden geçenleri kontrol edelim. Duygularımıza düşüncelerimize hâkim olalım. Niyetlerimizi ıslâh edelim Allah bizi rızasını kazanmağa muvaffak etsin, gafil ve cahillerden eyleme* sin, iki cihan saadetini sağlayanlardan eylesin, mahrum kalanlardan fırsatı kaçıran*lardan, sonunda hâib ve hasir, pişman ve perişan olanlardan etmesin. Onun için muh*terem kardeşlerim büyüklerimiz çok büyük bir dikkatle bu işin üzerine eğilmişlerdir, önün için Tasavvuf,ilimlerin en şereflisidir. En önemlisidir. Çünkü fıkh-ül kalbdir bâtının fıkhıdır, kalbin fıkhıdır. Başka bir şey değildir, Kur'an'dır Kur'an'ın özüdür, İslâm'ın özüdür. Peygamber Efendimiz'în sünnetidir. Peygamber Efendimiz'în ahvali* dir, ahlakıdır, İşin perde arkasındaki mah iyetidir.O bakımdan hepimiz bu hususta gay*ret edelim. Şimdiye kadar hangi mevkiye çıktıysak çıktık, hangi mesleği sağladıysak sağladık, hayatımız hangi noktaya ulaştıysa ulaştı, şimdiye kadar, bu noktaya ne yaptıysak yaptık, bilmiyorum.

“4.900.000 sevap böyle geliyor.” Hurafesi (S.8-9)

4.900.000 SEVAP

Hocamızın bir hatırasını size nakledi vereyim: Hocamız (Rb.A) Ankara'da bir kardeşimizin evine gitmişti. Çok geniş salonu olan Kayserili hacı kardeşimizin evine, Sami Efendi Hazretleri'nin ihvanından bazı kim*seler de hocamızı sevdikleri için gelmişlerdi. Onlardan bir hoca, vaiz, vaazı çok sürükleyici, temaati kendisini seven, konuşkan, bilgili, Arap ülkelerinde tahsil gördüğü için Arapcası mükemmel, Kur'an okuyuşu şahane bir kardeşimiz hocamızın yanına sokuldu. Hocamız ona iltifat ederdi. O da hocamıza kendi hocası olmadığı halde çok muhabbet ediyordu. Dedi ki: "Hocam, Medine-i Münevvere'de kılınan bir namaz başka yerde kılınan bir namazdan bin kat daha sevaplı

oluyor. Mescid-i Haram, Mekke-i Mükerremede, Kabe'nin civarında kılınan bîr na* maz başka yerlere göre 100.000 misli sevaplı oluyor, Bunun gibi başka sevablı ameller var mıdır?

Kendisi vaiz, kendisi hafız, kendisi Arap ülkelerinde okunuş, kendisi bilir birçok şeyi. Hocamıza soruyor. Yani sevaplı işler peşinde, sevap kazanmak için soruyor. Kur* naz, akıllı, kârını düşünen insan... Hocamız sanki onun soru sormasını bekliyormuş gibi, hiç tereddüt etmeden, "evet vardır" dedi. Sözünü bitirir bitirmez "evet vardır" dedi Yani şöyle bir başını eğsin, biraz düşünsün, taşınsın filan, hayır! Hemen "evet vardır" dedi. Nedir diye böyle hevesle bakınca, ben de pür dikkat dinliyorum. Dedi ki; Bir insan zikrullahla iştigal ede ede, zikrullah kalbine yerleşir. Kalbi zikretmeye baslar, kalbi zik* rettiği zaman belki buraya geçen sefer gel* diğimde, hesabını yapmışımdır, 4.900.000 sevap kazanıyor, insan. Kalbi yani her Allah deyişinde 4,900,000,... Sevaplar böyle geliyor. Tümen tümen geliyor, Böylece kalbe yerleşir zikir, önce zikir lisandan başlar sonra kalbi? yerleşir. Halk içinde Hak'la olur insan (Hal* vet der encümen) nakşilikteki halvet der encümen hâli hasıl olur.

“Şeyhler öldükten sonra'da insanlara tesir ederler yani tasarruf sahibidirler.” (S.13)

Estâğfirullah, estağfurullah, estâğfirullah el azirn diyoruz. İşin doğrusu budur. Çünkü Peygamber Efendimiz (S.A.V) böyle öğretiyor. Onun için 25 defa estâğfirullah. Sonra bir Fatiha, üç İhlas-ı şerif okuyun, büyüklerimize. Evli yaullâh'a sâdât-ı âliyemize, meşâyıh-ı turuk- ı aliyemize hediye edin. Evliyaullah Allah'ın sevgili kulları, Allah'ın rızasını kazanmış kullar, vefatlarından sonra da insanlara müessirdirler.Yani tasarruf sahibidirler. Yani sizinle münâsebetleri vardır. Alâkaları vardır. Rüyamıza girerler, nasihat ederler, ikâz ederler .

“Allah nasihatlerini rüyada mürşid suretinde yapar.” Şirki (S.20-21)

SEVGİ, SAYGI OLMADAN
İkincisi zikrullahı beraber yaptığımızı düşünün, hocalarımızla beraber şöyle bir mübarek latif mescidde oturmuşuz, onlarla beraber zikrediyoruz, diye düşünün mürşidinize, hocalarınıza gönlünüzü bağlayın. Çünkü Allah-u Tealâ Hazretleri füyuzatını evliyâullahından kullarına gönderir. Evliyâullahını, ibâdının mürebbisi kıldığından rüyada nasîhatiarı mürşidi suretinde yapar. Yapan eden hep Allah'tır. Ama mürşidi suretinde olur. Bunun için mürşidinize irtibatı güzel yapın. Bu irtibatın aslı muhabbettir, sevgidir, saygıdır. O sevgi, o saygı olmadan müridin terrakisi mümkün olmaz.

Tasavvufa Giriş, M.Esad Coşan, Gümüş Yayınevi, Konya 1990

FEZAİLİ SADAKAT Muhammed Zekeriyya Kandehlevi

(Tebliğ (!) cemaati)

ZÜHD, KANAAT VE KİMSEYE EL AÇMAMAYA TEŞVİKLER:
Zühd, Kanaat Ve Kimseye El Açmamaya Teşvik Hakkinda Hadisler:

Burada gönlüm büyüklerin iki olayını örnek olması için yazmayı istemektedir. Birincisi; Şeyhul Meşâyih Kutbul İrşad Hz. Reşid Ahmed Gangohi kuddise kendi mürşidi Şeyhul Arab vel Acem Hz. Hacı Imdadullah Efendiye (Allah derecesini yüceltsin) yazdığı mektuptur. Bu mektup Mekâtibi

Reşîdiyye de yer almış ve basılmıştır. Mektuptaki ifadeler şunlardır:"Efendi hazretleri, bu hakîr kulun, kendi hallerini açıklamasını istemişler. Ey benim iki cihan sığınağım! Bu sefilin hangi halini ve hangi derecedeki bir güzelliğini kemâlât aftâbının yüzüne karşı arzedeyim? Allah'a yemin olsun ki çok utanıyorum. Hiçbir şey değilim. Zâtı âlileri buyurduğu için artık ne yapayım. Çaresiz bir şeyler yazmak gerekiyor. Mürşidi Men hazretleri! Zahiri ilmin hali şudur ki; sizin huzurunuzdan uzaklaşalı yaklaşık yedi küsur sene oldu. Bu seneye kadar ikiyüz küsur kişi hadis senedi (diploması) alarak gittiler. Onların çoğu ders okutmaya başladılar. Sünnetlerin ihyası için çalıştılar ve dini yaydılar. Eğer kabul olursa bu şereften daha büyük şeref yoktur. Zâtı âlilerinin pabuçlarının yanında kalmamın faydasının özeti şudur ki; kalbimin kökünde, Hak'kın gayrısından fayda ve zararın geldiğine yönelme yoktur. Vallahi bazı vakitlerde kendi meşaihimden ayrılık oluyor. Bundan dolayı kimsenin övmesi ve kötülemesine aldırmıyorum. Kötüleyeni de öveni de uzak görüyorum. Tabii olarak masiyetten nefret ve tabii olarak itaate rağbet meydana gelmiştir. Ve bu tesir, efendi hazretlerinin nurlu kandilinden ulaşan o sade hatıranın nisbetindendir. Daha fazla arz etmek küstahlık ve hayasızlıktır. Allah'ım! Beni affeyle. Çünkü efendi hazretlerinin emri üzerine yazdım, **Yalancıyım. Hiçbir şey değilim. Ancak Senin himayen var. Ancak Senin varlığın var. Ben neyim ki? Hiçbir şey değilim. O ben denilen şey, Sensin. Ben ve Sen diye ayırmak şirk içinde bir şirktir.** Artık arzetmekten mazur görüp bunu kabul ediniz. Vesselam. 1306 H" Bu kıymetli mektup vefatından 17 sene öncesine aittir. Bu 17 senede me-dih ve zemmin eşitliğinde Hak'kın gayrısındaki fayda ve zarara iltifat etmeme konusunda onun terakki ve yükselişini kim idrak edebilir?İkinci olay Emîr Şâh Han tarafından Emîrür Rivâyât adlı eserde yazılmıştır. O yazıyor ki…
FEZAILI SADAKAT , Muhammed Zekeriyya Kandehlevi .Gülistan Neşriyat Sayfa 397

Tasavvuf'un Aslı Hakikat Ve Marifethullah İncileri - Ömer Öngüt

"Allah kendi nurundan Hz. Peygamberi yarattı." Yalanı (S.22)

"**Nur üstüne nurdur**." (Nur: 35)

Yani Allah-u Teâlâ kendi nurundan Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-inin nurunu yarattı. Peygamber Aleyhimüsselâm Hazerâtının hepsini de Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-inin nurundan yaratmıştır. Onlardaki nur Resulullah Aleyhisselâm'ın nuru idi.

Tâ Âdem Aleyhisselâm'dan beri o nur onların üzerinde döndü durdu. Her birinin alnında parlıyordu. Nihayet nurun sahibine kadar geldi. Zaten onun nuru idi, nur nura kavuştu.

Ömer Öngüt'e göre Nakşi silsilesi ve son veli (S.43)

1 - Hâtem-i Nebi Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm

2 - Hazretti Ebu Bekir Sıddîk -radiyallahu anh-

3 - Selmân-ı Fârisi -radiyallahu anh-

4 - Kasım Bin Muhammed -radiyallahu anh-

5 - Cafer-i Sâdık -radiyallahu anh-

6- Bâyezıd-i bestâmî -kuddise sırruh-

7- Ebu'l Hasan Harkânî -kuddise sırruh-

8- Ebu Ali Farmedî -kuddise sırruh-

9-Yusuf Hemedâni -kuddise sırruh-

10-Abdülhâlik Gücdüvâni -kuddise sırruh-

11-Arif Rivegerî -kuddise sırruh-

12-Mahmud Fağnevî -kuddise sırruh-

13-Ali Râmitenî -kuddise sırruh-

14-Muhammed Baba Semmâsî -kuddise sırruh-

15-Seyyid Emir Külâl -kuddise sırruh-

16- Muhammed Bahaüddin Şâh-ı Nakşibend -kuddise sırruh-

17-Alâeddin Attar -kuddise sırruh-

18-Yakub Çerhî -kuddise sırruh-

19-Ubeydullah Ahrar -kuddise sırruh-

20-Muhammed Zâhid -kuddise sırruh-

21-Derviş Muhammed Semerkandî -kuddise sırruh-

22-Hâcegî Muhammed İmkenegi -kuddise sırruh-

23-Hace Muhammed Bâkibillâh -kuddise sırruh-

24-İmâm-ı Rabbânî Ahmed Fârukî Serhendî –kuddise sırruh-

25-Muhammed Masum Serhendî -kuddise sırruh-

26-Muhammed Seyfeddin Serhendî -kuddise sırruh-

27-Nur Muhammed Bedâûnî -kuddise sırruh-

28-Mazhar-ı Cân-ı Canan -kuddise sırruh-

29-Abdullah Dehlevî -kuddise sırruh-

30-Mevlânâ Hâlid Ziyâeddin-i Bağdadi -kuddise sırruh-

31-Tâhâ'l Hakkâri -kuddise sırruh-

32-Tâhâ'l Harîrî -kuddise sırruh-

33-Şeyh Muhammed Es'ad Erbilî -kuddise sırruh-

34-Şeyh Halil Fevzi -kuddise sırruh-

35-Hâtem-i Veli

Gizli ilimler uydurması (S.58)

Kurmay olmayan bir subayın paşa olamayacağı gibi, zahirî ilimlerin yanında batını ve ledünî ilimleri de tahsil etmeyen, gizli ilimlere vâkıf olmayanlar Fenâfirrasul ve Fenâfillâh'a ulaşamazlar.

Melekut aleminde büyük isim verilen kişi yalanı (S.76)

Bu zata melekut aleminde Azim yani büyük kişi ismi verilir.Bütün halk onun kalbinin ayakları altınada durur ve onun gölgesinde gölgelenir.Bu hallerden heyecana kapılma.

“Şeyhi olmayanın şeyhi şeytandır.” Uydurması (S.79)

"**Şeyhi Olmayanın Şeyhi Şeytandır**" sözü:

Abdülkadir Geylânî -kuddise sırruh- ve Muhyiddin İbn-ül Arabî -kuddise sırruh- Hazretleri gibi birçok şeriat ve tarikat büyüklerinin eserlerinde:

"Şeyhi olmayanın şeyhi şeytandır "

Maddi ve manevi arş diye ikiye ayırma sapıklığı (S.87)

Hakk'ın tahini ile vazife verilen kimse, emirle o makama getirilmiştir.

Allah-u Teâlâ ona tasarruf vermişse, O'nun izni ile tasarruf eder. Tasarruf vermemişse Allah-u Teâlâ onda tasarruf eder, latifelerini yürütür.

Taksimat bütün kâinata "Maddî Arş'tan gelir. Manevî bütün taksimat da "Manevî Arş "tan gelir. Bu da insan-ı kâmil'dir.

O "Rahmeten lil-âlemîn" değildir amma "Rahmeten lil-âlemîn"in vekili olduğu için o nuru saçmaktadır.

Bilerek veya bilmeyerek manevî hayat suyunu alanlar ondan alırlar. Bütün âlemlerin o kalpten alışı, aslında O'ndan alışıdır. Çünkü o depoya O vermiştir. "Manevî Arş"a müridin nasibini ayırmış ve ona bağlamıştır.

Velilerin Allah'tan emir almaları için bir araya gelmeleri yalanı (S.119)

Muayyen Toplantılar:

Allah-u Teâlâ'nın sevdiği ve seçtiği veli kullarından vazifeli olanlar muayyen zamanda toplantılar yaparlar. Bu toplantıların ekserisi Mekke-i Mükerreme'de ve Ravza-i Mutahhara'da olduğu gibi; emrolunduğu çeşitli yerlerde, hatta hiç akla gelmeyecek yerlerde de yapılır.

Onlar bu toplantılara emirle iştirak ederler ve çıkacak hükmü, verilecek emri beklerler.

O hüküm Allah-u Teâlâ'dan Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-ine, Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-inden de zamanın kutbuna, naibine gelir.

Bu toplantılara Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz iştirak ettiği zaman kutbun hükmü yoktur, orada Resulullah Aleyhisselâm'ın hükmü vardır, o emir verir. Daha sonra nâib tebligatı yapar ve emrin idrâsına geçilir. Hükme göre hareket ederler, hiç kimse emirsiz kendi başına hareket edemez.

Onlar hizmetçidir, verilen emre bakarlar. Ve yalnız emredileni yapmaya sahib-i salâhiyettirler. Ve fakat umumi salâhiyet olmadan hususi salâhiyetin hiç hükmü yoktur. Şu kadar var ki kendilerine verilen salâhiyet dahilinde müzakere yaparlar. Kendi aralarındaki mevzularda görüşürler, konuşurlar. Ancak emir olan bir hüküm üzerinde istişare yapılmaz.

O emir Allah-u Teâlâ'nın hükmünü taşıdığı için bu hükümlere itiraz olmaz. En küçük bir müdahaleye salâhiyetleri yoktur. Veyahut değiştirilmesi için kalbinden dahi zerre bir arzu geçse nakıstır.

Niçin? Hizmetçi olduğu için. Onlar Allah-u Teâlâ'nın ve Resul'ünün -sallallahu aleyhi ve sellem-in hizmetçileridir. Yalnız emre bakar ve emredileni yapar.

"Velilerin hayırlısı beşyüzdür." Uydurması (S.120)

MEVKİ VE MERTEBELER

Yüzyirmidörtbin peygambere mukabil her asırda yüzyirmidörtbin veli bulunur.

Bu veliler dört kısımdır:

1 Kendisinin veli olduğunu bilir, halk da bilir.

2 Kendisi bilir, halk bilmez.

3 Halk bilir, kendisi bilmez.

4 Kendisi de bilmez, halk da bilmez.

Niçin kendisi bilmez? Çünkü o onu kendisine yakıştırmaz da onun için. Allah-u Teâlâ onu perdelemiş ve saklamıştır.

Bu velilerin hepsi vazifeli değildir, vazifeli olanların sayısı azdır.

Bunların en hayırlısı beşyüzdür. Bu beşyüzün içinden kırk kişi süzülür. Kırk kişinin içinden yedi kişi süzülür. Yedi kişinin içinden beş kişi süzülür. Beş kişinin içinden üç kişi süzülür. Üç kişinin içinden de bir kişi süzülür.

O bir kişi ahirete intikal ettiği zaman, onun yerine üçten birisi seçilir ve böylece her boşalan yere bir sonraki mertebeden takviye edilir. Ve nihayet en son olarak vefat eden bir velinin yerine de avamdan bir kimse geçirilir ve bu yüzyirmidörtbin veli her zaman için mevcuttur. Artar eksilmezler.

Bunlar vazifelerine göre; "Kutup", "Nücebâ", "Ebdâl", "Evtâd", "Imâmeyn", "Gavs", "Ümena", "Nükebâ", "Meczûb"... gibi isimler alırlar. Onların hayatları sırdır, Allah bilir, her yerde emniyettedirler.

Evliyaları derecelendirme Allah'a iftiradır. (S.123)

EVLİYÂULLAH'IN DERECELERİ

Evliyâullah çeşitli isim ve meslekte tanınırlar. Bazı ulemâ bunları derecelerine göre tarif etmişlerdir:

Allah-u Teâlâ'nın mahlûkatı içinde bir kişisi vardır, kalbi İsrafil Aleyhisselâm'ın kalbi üzerindedir.

Mahlûkatı içinde üç kişisi vardır, kalpleri Mikâil Aleyhisselâm'ın kalbi üzerindedir.

Mahlûkatı içinde beş kişisi vardır, kalpleri Cebrail Aleyhisselâm'ın kalbi üzerindedir.

Mahlûkatı içinde yedi kişisi vardır, kalpleri İbrahim Aleyhisselâm'ın kalbi üzerindedir.

Allah-u Teâlâ'nın mahlûkatı içinde kırk kişisi vardır, kalpleri Musa Aleyhisselâm'ın kalbi üzerindedir.

Allah-u Teâlâ'nın mahlûkatı içinde üçyüz kişisi vardır, kalpleri Âdem Aleyhisselâm'ın kalbi üzerindedir.

Nihayet Allah-u Teâlâ'nın beşyüz veli kulu vardır.

O bir öldüğü zaman üçten birini geçirir.

Üçten öldüğü zaman beşten yerine geçirir.

Beşten öldüğü zaman yediden yerine geçirir.

Yediden öldüğü zaman kırktan yerine geçirir.

Kırktan öldüğü zaman üçyüzden yerine geçirir.

Üçyüzden öldüğü zaman beşyüzden yerine geçirir.

Beşyüzden öldüğü zaman Allah-u Teâlâ dilediğini geçirir.

Her asırda yüzyirmidörtbin mevcut vardır.

Her türlü belâyı Allah-u Teâlâ onlar sebebiyle defeder.

Ebdâl dört şeyle ebdâldır; az konuşmak, az yemek, az uyumak, insanlardan ayrı kalmak.

Onlara ebdâl denmesinin sebebi, kayboldukları zaman yerlerine ruhanî bir suret, bedel olarak bırakıldığı içindir.

Her bir Veli sınıfı ve özelliği uydurması (S.123-124)

Her Bir Veli Sınıfının Özelliği:

Kutub: Bütün kemâliyeti şahsında toplamış, Gavsul-âzâm bir zattır. Her devirde bir tanedir.

Nücebâ: Hakk'tan gayrısına bakmayan, yaratıkların yüklerini taşıyıp sıkıntılarını gidermeye çalışan, ibadet ve tâata düşkün, cömert, sabırlı, haya sahibi, her şeylerini Hakka vermekten zevk duyan zatlardır.

Ebdâl: Kuruntu ve hayalden uzak, itidal ve istikamet üzere olan, az uyuyup erkenden ibadet için kalkan, kemâl ve fazilet ehli zatlardır.

Aynı bunun gibi; ikinci bir hâtem olan Hâtem-i veli'nin gönderileceğini i veli kullarına bildirmiştir. Allah-u Teâlâ'nın sevdiği, seçtiği birçok veli kullan, Hâtem-i veli'nin âhir son zamanda gönderileceğini Allah-u Teâlâ kendilerine bildirdiği için

biliyorlar ve bildiriyorlardı.

Böyle bir kimsenin geleceği halk için meçhul, fakat onlar için açıktı. Eserlerinde bu noktaya parmak basıp izahla bir şekilde ayrı ayrı anlatıyorlardı.

Nitekim Hâtem-i veli'nin geleceği mevzusuna bin küsur sene önce yaşamış olan Hakîm-i Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri çok eğilmiş, birçok vasıflarını olduğu gibi bir bir sıralamış, hatta sırf bu mevzuda "Hatm'ül-evliya" isminde bir kitap yazmıştır. İlk ifşaatta bulunan da odur. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz de alâmetleri ile l beraber Hazret-i Mehdi'nin geleceğini bildirmiş, onun hakkında birçok Hadis-i şerifler beyan etmiştir.

Nitekim Naim bin Hammad'ın Ka'b'dan rivayet ettiği Hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır:
"***Mehdi'nin çıkış alâmetlerinden bir tanesi de batıdan, başlarında Kinde kabilesi'nden ayağı sakat bir adamın bulunduğu bayraklıların çık***masıdır." (*İmâm-ı Suyûtî, Kitab'ü-1 Arfil Verdi Fî Ahbâr'il Mehdi, sh: 99. Kitabın 7. bölümündeki 13. Hadis-i şeriftir*.)

“Veliler Allah'ın gelinleridir.”uydurması (S.125)

Bayezid-i Bestâmî -kuddise sırruh- Hazretleri:

"Veliler Allah-u Teâlâ'nın gelinleridir." buyurmuşlardır. Gerçekten de öyledir. Çünkü o sevdiğini bulmuş, sevdiğine kavuşmuş.

Bu durum dünyada olduğu gibi mahşerde de, sıratta da böyledir.

Musa Aleyhisselâm'a denizi yol yapan Hazret-i Allah, bu sevgili kullan da cehennemin üstüne yol yapar.

Hakim-i Tırmızi ve Ömer Öngüt Allah adına yalan söylüyor. (S.127-128)

Hâtem-i evlîyâ, âhir son zamanda gelecek velilerin sonuncusu demektir.

Nitekim Hakîm-i Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri şöyle buyurmuşlardır:

"***Âhir zamanda Mehdi yokken, henüz yaklaştırılıp seçilmemişken; aradaki boşlukta, Hâtem'ül-velâye'den başka adaleti (hakkaniyeti) ayakta tutacak kimse olmaz. Ve o,***

bütün veliler üzerine o devirde, Allah'ın hücceti olmaya muvaffak olur.
İşte bu son evliya âhir zamanda; Allah-u Teâlâ'nın bütün peygamberler üzerine hücceti olan ve kendisine Hâtemü'n-nübüvvet verilmiş olan, son peygamber Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem- gibi olur."

Dikkat edilirse "Ondan başka adaleti ayakta tutacak kimse bulunmaz. " buyuruyor.

Bu söz sadece Türkiye'yi değil dünyayı kapsıyor. Bu nur, değil Türkiye'ye, bütün dünyaya yayılıyor.

Bu beyanı ile Hz. Mehdi gelmeden evvel adaleti ayakta tutmakla, her ikisini bitirmiş oluyor.

Çünkü Allah-u Teala adaleti onunla ayakta tutacak.Daha doğrusu Allah-u Teala onu öne sürmüş. Tek kelime ile o robot gibidir, tecelliyat-ı ilahiye Allah-u Teala'nındır. O'nu O öne sürmüş ve onda tecelli etmiştir.

Allah-u Teala öyle murad etmiş,dinini üstünlüğünü ve adaletini onunla ayakta bulundurmayı dilemiş.

Şeyh Ali Efendi tarikatı adına yalan söylüyor. (S.134)

Bu hususta bir temsil:

Şeyh Es'ad Efendi -kuddise sırruh- Hazretlerinin büyük mahdumu Şeyh Ali Efendi -kuddise sırruh- Hazretleri buyururlar ki:

"Kâbe-i muazzama'nın ön safında bulunuyorduk, sabah namazı kılacaktık.
Oturduğumuz yerde beklerken:
'Acaba bu safta veli var mı?' diye içimden geçti.
Yanımdaki zat kulağıma eğildi ve:
'Seninle yedidir.' dedi.
Her taraf dolu olmasına rağmen birinci safta boş bir yer vardı. Oraya hiç kimse oturmuyordu. ***'Acaba bu yerin sahibi kim ki oraya kimse oturmuyor?***' dîye merak ettim.
Derken bir ara baktım ki esmerce uzun boylu bir zât geliyor. Herkes ona yol açtı, o da boş yere oturdu. Anladım ki yer onunmuş.

Bu meyanda bir hacı ihtilâm olmuş. Dışarı çıkacak, fakat hem izdiham var, hem de vakit pek yakın. Bir şaşkınlık içinde iken, o zât ona gelmesini işaret etti, o da geldi. Cübbesinin kolunu açtığı zaman, baktım ki içinde gusül ihtiyacını

giderecek her şey var. Adam içeriye girdi, temizlendi ve çıktı. Namazdan sonra dağıldık. O zat bir daha oraya gelmedi, kaç gün baktıysam da göremedim. Bir gün: 'Seninle yedidir.' diyen zâtla çarşıda karşılaştım. 'Efendim, o gün o harikulade kerameti gösteren zât bir daha görünmedi.' dedim. 'Evet' dedi, o öldü, hem de imansız olarak öldü. O gün safın başında idi, insanlara tepeden şöyle bir baktı, kalbinden geçti ki burada benden büyüğü var mı? Allah-u Teâlâ da onun bu halinden hoşlanmadı ve imanını selbetti.' dedi."

Ömer Öngüt üç sahabeye iftira ediyor. (S.136)

Şöyle ki:

Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- hilafeti döneminde Medine-i münevvere'de Cuma hutbesi okurken, Suriye taraflarında Nihâvend'de savaş halinde bulunan Sâriye -radiyallahu anh-e:
"Yâ Sâriye! Dağa çık dağa!" diye bağırmış, bu sözü gerek o anda mescidde bulunanlar ve gerekse yüzlerce kilometre uzaktaki kumandanı Hazret-i Sâriye -radiyallahu anh- işitmiş, bu ikaz onun savaşı kazanmasına sebep olmuştur. (Keşf'ül-Hafâ. 2, 380)

Attab bin Beşir -radiyallahu anh- ile Usayd bin Hudayr -radiyallahu anh- karanlık bir gecede Resulullah Aleyhisselam'ın huzurundan ayrılmışlar, birisinin bastonunun ucu, evlerine varıncaya kadar önlerini kandil gibi aydınlatmıştı. (Buhârî)

Halid bin Velid -radiyallahu anh-, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimizin nübüvvetinin hak olduğunu ispat edebilmek için, kâfirlerin kibir ve inatçılığına karşı, kâmil bir iman ve kalp kuvveti ile okuduğu Besmele-i şerife'nin ardından hiç tereddüt etmeden bir kâse zehir içtiği halde hiç tesir etmemiştir. (Taberânî)

Beşer kisvesini bürünen insan-ı kamil uydurması (S.203)

Allah-u Teâlâ âlemlerde tasarruf ettirdiği kimselere dilediğini duyurur, O'da dünya alemindeki mutasarrıflara bu hakikatları duyurur. Çünkü onların Allah-u Teâlâ ile o nisbette yakınlığı yoktur. Onlar emirle, o tasarrufla.

O her an Allah-u Teâlâ iledir. Kendisi istemediği halde emir tahtında

döndürülmüştür. İnsanları irşad için beşeriyet kisvesine bürünmüştür. Görünüşte halk ile, fakat bâtını Hakk ile meşguldür. Yeryüzünde Allah-u Teâlâ'nîn emriyle tasarruf eder.

Aziz Mahmud Hüdayi Şahsında bir tasavvuf masalı (S.246-248)

NUMUNE BİR NEFİS TEZKİYESİ

Aziz Mahmud Hüdâyî: -kuddise sırruh-

Milâdî 1541 yılında Şereflikoçhisar'da dünyaya geldi. Medrese tahsilini İstanbul'da tamamladı. Hocası Nâsırzâde ismindeki zât Edirne'ye müderris, Mısır ve Şam'a kadı tayin edildiği yıllarda onu da yanından ayırmadı. 1573'te Mısır'dan dönüşünde Bursa Ferhâdiye medresesine müderris ve Câmi-i Atik mahkemesi'ne nâib tayin edildi. Üç sene sonra, hocasının vefatı ile Bursa kadılığına getirildi.

Kadılığı esnasında bir gece rüyasında kıyametin koptuğunu, sırat ve mizan kurulduğunu, sâlih kişiler olduklarını zannettiği pek çok kimsenin, hususiyetle çok sevdiği hocası Nâsırzâde'nin de cehennemlikler arasında bulunduğunu gördü.

Bu korkunç rüyanın verdiği dehşet ve teessür içindeki günlerde mahkemeye bir dâva getirildi.

Boşanma dâvası ile huzuruna gelen bir kadın, kocasının her sene Hacc'a niyet ettiği halde gitmediğini ve o sene yine Hacc'a niyet ettiği halde gitmediğini ve o sene yine Hacc'a niyet edip eğer gitmezse kendisini üç talâkla boşayacağını söylediğini, fakat arefe gününe kadar gitmediği halde kurban bayramı günlerinde birkaç gün ortadan kaybolduktan sonra meydana çıkarak Hacc'a gidip geldiğini söylemek suretiyle yalan konuştuğunu, bu itibarla talâkın gerçekleşmesini istedi.

Yanında bulunan kocası ise, arefe gününe kadar memleketinden ayrılmadığını kabul etmekle beraber, Hacc'a gidip geldiğini, hatta orada görüştüğü arkadaşlarından dönüşlerinde şahitlik yapmalarının istenebileceğini söyleyerek talâkın gerçekleşmediğini savundu.

Dâva, kadı Mahmud efendi tarafından hacıların dönüşüne kadar tehir edildi.

Hacılar döndükten sonra ise, kocanın iddiasında doğru olduğu hacı arkadaşlarının şahitlikleri ile anlaşıldı. Bunun üzerine kadı Mahmud efendi talâkın vâki olmayacağına dair hükmü ilân etti.

Kararı açıklamakla beraber bu işin nasıl olduğunu ve gidiş-gelişin ne şekilde gerçekleştiğini adamdan gizlice öğrenmek istedi.

O da eskici Mehmed dede adı ile anılan bir zâtın manevî delaletiyle tayy-i mekâna nail olduğunu söyleyince, Hüdâyî -kuddise sırruh- Hazretleri Mehmed dedeye başvurarak inabe talebinde bulundu.

Mehmed dede ise: "Nasibin bizden değildir, Hazret-i Üftade'dendir, v arın ona müracaat edin." deyince dünyevî meşgalelerini terkederek Üftade -kuddise sırruh- Hazretlerine intisab etti.

Hazret-i Üftade -kuddise sırruh- ondan; önce mal ve mülkten, ikinci olarak memuriyetten feragat etmesini ve üçüncü olarak da nefsini ayaklar altına almasını istedi. O da bütün bunları tereddütsüz kabul ederek şeyhinin irşad halkasına katıldı.

Şeyhine verdiği sözleri yerine getirerek önce mal ve mülkünü fakirlere dağıttı, sonra da memuriyeti terk etti. Arkasından da nefsini ayaklar altına alabilmek için çok sıkı bir riyazete başladı.

Hazret-i Üftade -kuddise sırruh- bir gün müridine:

"**Haydi evlâdım! Bir sırık ciğeri omuzuna alarak Bursa sokaklarında dolaşıp satmalısın**."

Diye emretmiş, Hüdâyî -kuddise sırruh- Hazretleri de hiç tereddüt etmeden sırığı samur kürkün üzerine almış ve Bursa sokaklarında: "Ciğerci... Ciğerci!..." diyerek satmaya başlamıştı.

Bu hâli gören ahâli: "Kadı çıldırmış!" diyerek aleyhinde bir sürü dedikodular uydurdular. Fakat o, bu şekilde nefsini kırıp ruhunu yükseltmek için, bu söylenenlerin hiç birine aldırmadı.

Hüdâyî -kuddise sırruh- Hazretleri ciğer satma vazifesini kemâl-i ihtimamla yerine getirdikten sonra onu dergahın helalarını temizlemeye memur etti. Bir gün abdesthaneleri yıkarken kulağına davul-zurna ve dümbelek sesleri geldi. Meğer kendisinin yerine, yeni tayin olunan kadı geliyormuş ve halk onu karşılamakla meşgul imişler. Hazret halkın bu âdetini bildiği için, sesleri duyunca kendi kendine:

"Yeni kadı geliyor hâ!... Biçare Mahmud, sen böyle bir mesleği bıraktın, şimdi abdesthanelere hizmetkâr oldun!"

Diyerek nefsinin iğfaline kapıldı. Hatırından bir an bunlar geçince derhal toparlandı ve:

"Mahmud! Sen şeyhine, nefsini ayaklar altına alacağına dair söz vermedin mi?"

Diyerek kalbinden geçen bu hâle tevbekâr olmuş ve elindeki süpürgeyi atarak taşları sakalıyla süpürmeye başlayacağı bir anda şeyhi yetişmiş ve:

"Evlâdım! Sakal mübarek şeydir, onunla böyle bir şey yapılmaz." diyerek omuzundan yakalamış, sonra da:

"Maksat bu mertebeyi atlatmaktı." buyurmuş, sâdık müridini içeriye alıp dergâha götürmüştü.

Kemâliyet lâf ile değil, yaşama iledir. Bunlar bu yolda hep birer vartadır, birer imtihandır. Şeyhine karşı teslimiyet ve merbudiyet sayesinde bu imtihanlar atlatılabilir. Bütün bunlar ilâhî takdirin tecelliyâtıdır. Allah-u Teâlâ bu lütfü ona bahşedecekti, takdirinde vardı, imtihanın neticesinde takdir olunan bu lütfa nail oldu.

Hüdâyî -kuddise sırruh- Hazretleri şeyhinin taht-ı terbiyesinde her geçen gün manevî tecellilere nail oluyor, ruhu olgunlaşıyordu. Nefsini tezkiye ile kalbini tasfiyeye muvaffak olan Hazret, artık nebatatın bile teşbihini duyar hâle gelmişti. Üç yıl gibi kısa bir zamanda seyr-ü sülûk'unu tamamladı ve irşada mezun oldu.

Şeyhinin vefatından sonra Rumeli'ye gitti. Trakya ve Balkanlarda bir süre kaldıktan sonra İstanbul'a geldi. Bu arada Üsküdar'da kendi dergâhını inşa etti.

Halktan sultanlara kadar uzanan geniş bir tesir sahası meydana getirdi. Dergahı her zümreden insanlarla dolup taştı. Akın akın gelenler, hasta kalplerine şifâ olan sohbetlerine kavuştular. Devrin padişahları ona hürmette kusur etmediler.

Milâdi 1628 yılında seksenyedi yaşında olduğu halde vefat etmiştir. Cenazesi büyük bir merasimle kaldırılmış ve zaviyesinde bizzat kendisinin yaptırdığı türbeye defnedilmiştir.

Hususiyetle mensupları, sevenleri ve türbesini ziyaret edenler hakkında:

"Denizde boğulmasınlar, âhir ömürlerinde fakirlik görmesinler ue imanlarını kurtarmadıkça gitmesinler."

Şeklindeki duası, türbesini ziyaretçisi en çok olan türbeler arasına sokmuştur.

İmam-ı Rabbani yazılarına kudsiyet veriyor. (S.320)

Yazılan bu marifetlerin hepsinin Allah-u Teâlâ tarafından ilham edilmiş olduklarını, şeytanî vesveselerin hiç karışmadığını umarım. Bunun doğruluğuna delil olarak şunu da söyleyeyim ki, bu bilgileri yazmak istediğim ve Allah-u Teâlâ'nın mukaddes zâtına sığındığım zaman, melâike-i kiram'ın sanki şeytanları buralardan kovdukları görüldü. Bu mekânın çevresine girmelerine müsaade etmiyorlardı. Her işin hakikatini en iyi bilen Allah-u Teâlâ'dır.

Ömer Öngüt'e göre Vahdet-i Vücut sapıklığı (S.362)

Vahdet-i Vücud'a Mazhar Olanlar:

Vahdet-i vücud nedir? Buna mazhar olan kimlerdir?

Vahdet-i vücud, Hazret-i Allah'tan başka hiçbir mevcut olmadığını görene ve bilene mahsustur. Başkası bilemez, göremez, konuşur. Konuşsa da yalan ve yanlış konuşur.

Vahdet-i vücud'dan bahseden kimsenin "İsm-i Azam" ı bilmesi lâzımdır.

İsm-i Azam'ı mı merak edersin? Allah dediğin zaman ve O'ndan başka hiçbir mevcut olmadığını gördüğün zaman, onu söylemiş olursun.

"La ilahe illallah" da İsm-i Âzam'dır ve fakat O'ndan başka bir mevcut olmadığını gördüğün zaman... Demek ki görülüyormuş. İşte o zaman gerçek mânâda Kelime-i Tevhid'i söylemiş olursun. İman-ı kâmil de budur. O'ndan başka bir şey görmediğin zaman iman kemâle erer.

Bu esrar-ı ilâhi'yi ancak marifetullah ehlinden dilediği kimseye bildirmiş, her veli kuluna dahi beyan etmemiştir. Yüz senede bir gönderdiği kullarından bazısına açmıştır. Bunun içindir ki bu, pek az kişinin bilebileceği iştir.

Bildirdiklerinin dahi tecelliyatlan ayrı ayrı olduğu için kişi kendi bilgisini ortaya koymuştur.

Bunlar pek az gelmiştir, fakat bunların dahi tecelliyatlan ayrı ayrıdır.

Ömer Öngüt Vahdet-i Vücudu kabul ediyor. (S.362)

Vahdet-i Vücud'unTecellisi:

Bu gibi esrar-ı ilâhî ne zaman tecelli eder?

Bir insanın gerçekten yaratılışı bir damla kerih sudur. O suya, o pisliğe inmesi lazımdır. Bütün vücudun ifna olup, yok ve hiç olduğu zaman, Allah-u Teâlâ dilerse O'nun göstermesi ile Azâmet-i ilâhî'yi görür. Azâmet-i ilâhî'yi görünce kendisinin bir zerre hakir olduğunu görür ve bilir. Vahdet-i vücud bundan sonra başlar.

Fenafişşeyh-Fenafirresul-Fenafillah uydurması (S.366)

Nasıl ki tasavvufta "Fenâfişşeyh" olmadan "Fenâfirrasul" olmuyorsa,"Fenâfirrasul" olmadan "Fenâfillâh" olmuyorsa, "Fenâfillâh" olmadan da "Vahdet-i vücud"a geçilmiyor. Fenafillâh'ta hiç olur, hiç olduğunu bilir

Mürid'in şeyhine köleliği (S.380)

İmam-ı Rabbânî -kuddise sırruh- Hazretleri bir müride lâzım olacak edepler hususunda "Mektubat" adlı eserinde buyurur ki:

"Kâmil ve mükemmel bir şeyhe kavuştuktan sonra, bütün arzuları onun eline bırakmalı, gassalin elinde teneşirdeki meyyit gibi olmalıdır. İlk fena hâli Fenâfişşeyh'te başlar, bu ise Fenâfillâh'a çıkmaya vesiledir."(61. Mektup)

"Bu tarikat-ı aliye'de talibin ilerlemesi, bağlı olduğu şeyhin tasarrufu ile olur. Onun tasarrufu olmadan hiç ilerleyemez. Zira nihayetin başlangıca yerleştirilmesi, onun mübarek teveccühünün eseridir. Anlaşılmayan, bilinmeyen mânâlara kavuşmak, hep onun yüksek tasarrufunun bir neticesidir."

"Bu büyükler birisini bu yola almaya ve sadakatli bir talibe kısa zamanda şuur ve huzur vermeye güçlü oldukları gibi, bunları geri almaya da güçlüdürler. Bir edebin terki sonunda kalplerinin bir incinmesi sâliki müflis bir hâle getirir." (221. Mektup)

"Allah-u Teâlâ'nın lütuf ve ihsanı ile kâmil ve mükemmel bir şeyhe kavuşulursa, onun mümtaz varlığını ganimet bilmeli, her şeyi ile ona teslim olmalı, saadetini onun rızâsına kavuşmakta aramalı, onun razı olmadığı şeyleri kendisi için felâket

bilmelidir. Yâni bütün arzusu onun rızâsına kavuşmak olmalıdır.

Tâlib, gönülden her şeyi çıkarıp bütün varlığı ile şeyhine teveccüh etmelidir. Huzurunda ondan izin almadan, o emretmedikçe nafilelerle ve zikirle dahi meşgul olmamalıdır. Onun yanında iken ondan başka kimseye bakmamalı, kimseyle konuşmamalı, kimseye iltifat etmemelidir.

Hakim-i Tırmızi Son veli Allah adına yalan söylüyor. (S.538)

Adalet Kırbacı:

Hakîm-i Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri "Sîret-ül evliya" isimli eserinde ise, Hâtem-i veli'nin vazifesini, yapacağı cihadın mâhiyetini ve hakikat ile dalâlet arasında bir berzah olarak gönderileceğini ifşa ederek şöyle buyurmaktadır:

"İşte o evliyanın seyyididir. Arz ehlinin emniyeti, gök ehlinin nazar yeri, Allah'ın has kulu, O'nun nazargâhı ve halk içindeki adalet kırbacıdır. Onları O'nun kırbacı ile terbiye eder. Reddeden halkı O'nun nâmına O'nun yoluna davet eder. Allah'ı birleyenlerin kalplerindeki gizli satırları okur, Hakk ile bâtılın arasını ayırt eder." (Kitâb-u Sîret'il-evliyâ, sh: 94)

Allah-u Teâlâ bu zât-ı muhtereme neler bildirmiş!

Öngüt ve Davud-ı Kayseri Allah'a ve resulüne iftira ediyor. (S.540)

"Haber verme bakımından nübüvvet bitmişse de, velayet ve tasarruf bakımından devam etmektedir. Çünkü Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm'dan sonra gelen veliler O'nun tasarrufunu taşımaktadırlar.

Hazret-i Muhammed Aleyhissetâm, onlar vasıtasıyla halk içinde tasarruf etmektedir.

Nasıl ki nübüvvet, hariçte peygamberlerden müteşekkil bir dâire meydana getiriyor ve bu dâire Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm ile tamamlanıyorsa, velayet de hâriçte velilerden meydana gelen bir daire teşekkül eder ve bu daire, Son veli ile tamamlanır.

Hâtem'ül-evliyâ, hakikatte Hâtem'ül-enbiyâ'dan başka bir şey değildir. (Yani Hâtem'ül-evliyâ, velayet suretiyle çeşitli vücudlar aracılığı ile tasarrufuna devam

etmiş ve onun nübüvveti, nasıl Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm suretinde tamamlanmışsa, velayeti de Son veli'de tamamlanacaktır.)

“Son veli son resül ile denkleşir.” Yalanı (S.638)

Sadreddin-i Konevî -kuddise sırruh- Hazretleri "Kitâbü'l-Fukûk"

isimli eserinde Hâtem'ül-evliyâ ile Hâtem'ül-enbiyâ arasındaki şer'î bağlılığın mâhiyetini beyan etmek üzere şöyle buyurmuşlardır:

"Hâtem'ül-evliyâ, Hâtem'ür-rüsul'ün şeriatına tâbi olduğu için şeriatı zahirde ondan alır. Bâtında ise vahiy meleğinin Hâtem'ür-Rüsul'e onu aksettirdiği yerden, aynı kaynaktan alarak, şeriat hususunda Hâtem'ür-rüsul ile denkleşir." (Kitâbü'l- Fukûk fî Müste'nedâti Hikemü'l-Fusûs, sh. 31)
Tasavvuf'un Aslı Hakikat Ve Marifethullah İncileri - Ömer Öngüt, Hakikat Yayıncılık, 2.Baskı, İstanbul-2001

Notlar - Ömer Öngüt

Beyazıd-ı Bestami'nin “Ben ilmimi haktan aldım.” Yalanı (S.21)

Bu iç ilimler Hakk'tan gelir, bunlar Hazret-i Allah'ın ihsanıdır. Çalışmakla elde edilecek şeyler değildir. Mevlâ dilediğine verir dilerse İhsan eder. Bunu böyle bilelim. Bâyezid-i Bestâmi (k.s) Hazretlerimiz «Ben il*mî Hakk'tan aldım» buyururlar. Arifin kelâmı da ken* dinden gelmez.

“Batıni tevbe mürşide bağlanmakla kaimdir” yalanı (S.27)

Batıni tevbe inâbe ile kâimdir. Hakk'tan gelen feyz-i îlâhi sayesinde kalpteki mâsivâ otları kurutu*lur. Kalp ekilmeye hazır bir tarla hâline gelir. Kemal bulmuş bir elden kalbe tevhici tohumu düştüğü zaman hemen filiz verir ve ağaç olur. Yerlerin dibine kök sa*lar, dalları ise semâlara yükselir. O tohumu kemal bul*muş bir elden almak şarttır.

Rüya ile peygamberimizin ölmediğine hüküm vermesi yalanı (S.48)

Rüya:

Cenâb-ı Peygamber (s.a) Efendimiz hayatta olu* yorlarmış, Mübarek ellerini öpmeye giderken uyanıyorum.
Buyrulduki:
«Bizim ruhumuz ölü olduğu için, O'nları ölü zan*nediyoruz, öteki âleme gitti, bu âlemden haberleri yokmuş gibi zannediyoruz. Bu da tabliki cehaletimizin eseri ve asandır.

Meselâ bir odanın içinde bulunuyoruz. Camdan baktığımız zaman dışarıda olmadığımız halde, dış âlemi olduğu gibi görebiliyoruz. Kabirde incecik bir tül perde gibidir. O perde camdan daha şeffaftırki, her peyi, her tarafı görürler. O perde bize mahsustur, biz içeriyi göremiyoruz. Görenler yine içeriyi de görürler.

Binaenaleyh Cenâb-ı Fahr-i Kâinat (s.a) Efendimi*zi ölü zannetmeyelim.»

Şeyh Esat efendi ile sapık iddiaları (S.53-54)

Şeyh Es'ad Efendi (ks) Hazretlerimiz Onlar hakkında «Eylemiş nesr-i hakikat Bayezid-i rehnüma » bu yürüyor. Bir çok veliler kapalı tutmuşlar, fakat o birçok hakikatleri ifşa etmiştir.

Nitekim bir defasında evlerine gelip seslenen kimseye soruyor. "Kimi arıyorsun." «Bayezid-i anyonum»' " Kalk git, Allah'dan başka kimse yok burada» diyor.
Bu gibi ifşaatlar vermişlerdir. Bu söz görünüşte bâtıl gibi görünür, ehlince çok mühim bir sözdür. Bir ifşaatdır.

"Nakşi tarikatı ilim irfan mektebidir." yalanı (S.63)

Tarikat-ı aliyye ilim - irfan mektebidir. Mektebe girdikten sonra, artık hakikati tahsil etmek gerekiyor. Hakikât tahsili zannettiğimiz gibi değil, icâb ettiği gibidir. Zan insanı aldatır, ancak hakikat insanı kurtarır. Bu ise bilmekle olmaz, Hazret-i Allah'ın duyur*ması İle olur. Yani Arifin kelâmı hiçbir zaman anlatı*lan şeylerle husule gelmez. Bir Arife Mevlâ lütfunu akıtmadıkça onda hiçbir şey olmaz. Ona hakikati bildirmedikçe o da hiçbir şey bilemez. Şu halde boş bir kutu olduğumuzu bilelim. Mevlâ bir nesne ihsan ediverir mi diye gözetliyelim. ikram edince de artık onu benimsemeyelim. O'nun lütfü böylece ziyadeleşir. Kendimize mâl edersek, o verdiğini de alır, bomboş kalırız, işlerimiz hep varlıkla olur. Çünkü içerde artık

Rahman kalmadı, hep şeytan doldu. Rahman olursa «Var» İte konuşulur, şeytan olursa "ene" ile konuşulur.»

Tasavvuf dininde vahdet-i vücut, vahdet-i şuhud inancı ve sapıklığı (S.111)

Meselâ Bayezid-t Bestami (ks) Hazretlerimiz mest halinde
«— Kendimi teşbih ederim, şanım ne kadar yüce*dir.» buyurmuştur. Bu hâl haber verilince «Şayet bir daha böyle birşey olursa batta ile bıçakla üzerime yürüyün» diye emir veriyor. Ayni hâl zuhur ettiğinde, müridan balta ve bıçaklarla üzerine yürüyorlar, hiçbir şey olmuyor. Asli haline döndüğü zaman «Efendim, yine böyle bir söz söylediniz, üzerinize yürüdük, hiç* bir şey olmadı.» diyorlar.

Eline bir iğne alıp batırıyor ve görüyorlar ki kan çı*kıyor. «Bayezid odur ki bir iğnenin acısına tahammül edemez, o Bayezid değildi.» buyuruyor.

Ömer Öngüt Beyazıd'ın bir küfür sözünü peygamber söyledi diyerek Allah'a, resulüne, kitabına iftira ediyor (S.116)
(Yine Sultan Veled'den nakledilmiştir; Bir gün iler gelen sofiler babam Hüdavendigardan : "Ebu yezid (Tanrı rahmet etsin), Ben tanrımı daha sakalı bitmemiş çocuk suretinde gördüm, buyuruyor. Bu nasıl olur ?" diye sordular .
Babam: Bunun iki hükmü vardır : ya Beyazıd tanrıyı sakalı bitmemiş genç şeklinde görmüş yahut Beyazıd'dın meylinde ötürü Tanrı onun gözüne genç çocuk suretinde görünmüştür." Dedi yalanı;
ŞARK İSLAM KLASİKLERİ ---ARİFLERİN MENKIBALERİ--- AHMET EFLAKİ İSTANBUL 1989 S. 56 CİLT-2)

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat (s.a) Efendimiz de «**Ben Rabbimi güzel bir genç, suretinde gördüm.**» buyurmuşlardır .

"Yakın kullarına farkında olmadan Allah tecelli eder."iddiası (S.116-117)

Yakîn olan kullarına Hakk Celle ve Âlâ Hazretleri Kendileri farkında olmayarak, matluptan İçinde tecelli eder.

Hallacı Mansur'un bu tecelli karşısında "Ene'l Hakk" demesi küfrü (S.117)

Ha!lâc-ı Mansûr (k.s), «**Ene'l-Hakk=Ben Hakk'ım**» derken

Cüneyd-i Bağdadi'nin bu tecelli ile "**Sırtımdaki cübbenin içinde Allah'tan gayrısı yok** " küfrü(S.117)

Cüneyd-i Bağdadî (ks) Hazretleri bu tecelli ile karşılaştığı zaman; «**Sırtımdaki cübbenin içinde Hakk'tarı gayrisi yok*tur**.» sözünü söylemiş.

c)Beyazıd-ı Bestami "Kendimi tesbih ederim . Şanım ne yücedir."küfrü (S.117)

Bayezid-i Bestâmf (k.s) Haz*retleri ise;
" **Kendimi teşbih ederim, fânim ne kadar yücedir**"
buyurmuş. O tecelli o kaba sığmadığı için, taşkınlık alâmetleri zuhur etmiştir.

"Resulullah'a tam varis olanlar onu görebilir." Yalanı (S.117)

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat (s.a) Efendinizin görülmesi de aynı şekildedir. Görenin istidadına göre muhtelif şekillerde görülür. O'nu gördüm sanılmasın. Ancak her hâlinde Ona tam vâris olanlar O'nu görebilir. Başka hiç kimse hiçbir zaman aslını göremez.

"Allah dilediği zaman letafetini işletir .Yani mürşid-i kamil olrak görünüyor, fakat hiç alemini kimse bilmez" iftirası(S.117-118)

Şunu da çok iyi bilmek gerekiyorki, bu tecellilere mazhar olmak için mutlaka bir Rehber-i Sâdık'a ihti* yaç vardır. Çünkü onun Sebeb-i mevcudat (s.a) Efen* dimizle münâsebeti var, vekili olduğu için onu bizzat O destekliyor.,Aynı zamanda Mürsid-i Kâmili geçmiş Pirân-ı İzam da destekler. Bilhassa şeyhi dâima ya* nında bulunur. Hakk Celle ve Âlâ Hazretleri dilediği zaman letâfâtını işletir. Yani Mürşîd-i kâmil olarak görünüyor, fakat iç âlemini hiçkimse bilmez. Hare*ketlerinin birçoğundan belki kendisi bile haberdar olmaz. Intisab etmedeki esrar bu olmuş oluyor. Hazret-i Allah ve Habib-i Ekrem'i başka kimsede ' tecelli etmez Onu onlar destekler.Kimse Onları görmez de Mürsid-i Kâmili görür. Halbuki Mürşid-i kâmil latiftin de bir insandır. Hep ordan hep Onlardan geliyor. Ce nâb-ı Hakk öyle murad etmiş, müridân da ordan alı* yor. Böylece şeyhte terbiye gördükten sonra Fenâ'fir- râsul'e, daha sonra da Fena' fillah'a geçsin.

"Geylani'nin nefsi açlığa dayanamayıp burnundan çıkmış bir tası yalamaya başlamış" yalanı (S.152)
Abdülkâdir Geylâni (k.s) Hazretlerimiz o derece aç kalmışlar riyazet yapmışlar ki,

nefsi tahammül edem eyerek, sinek şeklinde burnundan çıkmış, bir tası yalamaya başlamış, içeriye gireceği zaman «Koymam içeriye» buyurmuşlar. «Mücadelen kaçtığın için mi beni sokmuyorsun?» deyince «Hayır, lâkin kendini beğenirsin diye çekiniyorum." cevabını vermişler.

«Biz seni onunla seviyoruz» hitabı karşısında ise, izin verip içeriye almışlar.

Nefse zerre kadar paye vermemişler. Ne haddelerden süzülmüşler de tekâmül etmişler.»

Şeyh'in eşiğinde kula kul olup , izzetini yitiren Şah-ı Nakşibend (S.160-161)

Şah-ı Nakşibend (k.s) Hazretlerimizin bir hâli ve Eyüb aleyhisselâmın da bir hâli gözümün önüne gel*eli şu ânda. Efendimiz Sultanimiz, şeyhi Emir Külâl Hazretlerinin kapısına yalın ayak, dikenler batmış, yor gun olarak varıp, içeriye girdiği zaman, kim o? buyurdular. Bahaüddin denince-, «Atın dışarıya.» buyur* dular. Dışarıya atıldığında, nefsi serkeşlik etmek istedi «Ey nefis, şeyh ne yaparsa haklıdır, ben bu yolu Allah için kabul ettim.» diye kulağını çektiler ve sabaha kadara mübarek başlarını kapının eşiğinden kaldırmadı*lar. Ertesi günü şeyh hazretleri dışarıya çıkarken aya*ğını atdılar, boynuna bastılar, «Kim bu?» dediler. «Ba* haüddin »denince, elinden tuttular, içeriye aldılar, su ısıtdılar, dikenlerini elleriyle çıkardılar. Sonra hilâtlarını çıkarıp sırtına giydirdiler. «Oğlum-bu hilât sana yakışır" buyurdular.

Şah-ı Nakşibend Hazretlerimiz buyururlar ki Şeyhi min o hâli ile benim o hâlim hiç gözümün önünden gitmiyor. Şimdi biz de her sabah evden çıkarken, böyle mürid arıyoruz amma. şimdi zaten mürid kalmadı ki, hepsi şeyh hâlife oldu.»

Efendi Hz. ölmüş oğlunu eve çağırarak anasına göstermesi yalanı (S.163-164)

Hakk'tan gelenin hepsi güzeldir. Nefsimize acı ge*lir. Yoksa hepsi tatlıdır. Hep takdire dayanıyor bu iş*ler.

Tasavvur, buyurun ki, Efendi Hazretleri rahmetli vâlidanımdan neler çekti de, hiçbir gün hiç kimseye şikâyet etmedi. Vâlidanım çok sertdi, çok celalli idi, ihvan girip çıkarken çok dikkatli olurdu. Bütün müridan vâlidanımdan çok korkardı. Biz yalnız müstesna idik. Bizi çok severdi. Allah'ım nur içinde yatırsın, sevdiği için de ne desek hoş görürdü.

Efendi Hazretlerinin başına gelen ibtilâya bakın ki bir oğlu çok sevdiği diğer oğlunu vurdu.

İnsan düşünürse, şu ibtilâya bakın efendim. Ve demiş «Onu vurmaya gidiyorum» diye.

Vâlidanım «Efendi, sana onu vurmaya gidiyorum dedi de niçin mâni olmadın?» dediğinde «Hazret-i Al*lah takdir ettiği işde kişinin basiretini bağlar.» buyurmuş.

— Efendim, bir kardeşimiz nakletmişdi, oğlunu göstermişler galiba.

«Evet birgün de göstermişler. Vâlidanım bize söylemişdi. Kimseye bir şey demezsen sana Ahmed'i gösteririm buyurmuş. Kimseye demem demiş. Efendi Hazretleri sabah namazından sonra geri dönmüş. Ahmed gelmiş, babasının ve annesinin elini öpmüş. Bir müddet oturduktan sonra «Hadi oğlum kalk git» buyurunca kalkıp gitmiş. Daha gider gitmez Vâlidanım komşuya atlamış «Ben Ahmed'i gördüm» demiş. On*dan sonrada bir daha görememiş.»

"Denizler çeşit çeşittir" yalanı (S.214-215)

«Denizler çeşit çeşittir. Mevlânın deryasından Ha bibi'nin deryasına, Habibi'nin deryasından zamanın kutbunun mürşidinin deryasına ve o deryadan da murad ettiği yerlere taksim olunur. Onlara Feyz-i ilâhiye denir ki o depolardan kişinin Hakk'a karşı muhabbe*ti nisbetinde kalbe akar. Herkesin muhabbeti nisbe tinde borusu genişler, kalbi de o nisbetine vüs'at bu* lur. Bu kalp vüs'at bula bula göl haline gelir. Sonra d a derya haline gelir.»

Tasavvufun kelime-i tevhidi "la mevcuda ilallah"(Allah'tan başka mevcut yoktur) hurafesi (S.218)

«Kelime-i Tevhid'i söyleyebilmek kaide, hâlde, fi* lde olur ve çok güçtür. (La mevcûde illallah) merhalesine geçen kimse Hakk'tan başka her şeyin yok olduğunu, varsa O'nun olduğunu görür. Evet görünüşte var, var amma O var etti. Hakk'tan gayri hiçbir şey yok. Şu halde niçin Hakk'tan gayrısına tutunuyonuz? işte o zaman Kelime-i Tevhid'i söyleyemiyoruz de*nektir. Bu incelikleri söyleyebilmek çözebilmek Cenâb-ı Hakk'ın müyesser ettiği kullar için çok kolaydır,

Ömer Öngüt vahdet-i vücudu işliyor (S.219)

Bazı insanlar da vardır ki, tuzun suda eridiği gibi varlıklarını eritmişlerdir yok olmuşlardır. Bunlar ise Hakk île çekenlerdir. «La mabude illallah. La maksude illallah, La mevcûde illallah...» Tevhitlerine de nâ il olurlar.

“Yolumuzun efendisi Şah-ı Nakşibendi (K.S) 'Ben bir kafirden de aşağıyım'” şerefsizliği (S.248)

«Yolumuzun Efendisi Şah-ı Nakşibend (k.s) Hazretlerimiz o kadara hâkikata nail olmuşlar ve öyle bin ışık tutmuşlar ki «Ben değersiz bir mahlûkum» buyurmuşlar. Çünkü Herşeyjn O'nun olduğunu Onlar gözle* ri ile görüyorlar. Hattâ bir defasında müridanla bera*ber bir balçığa rast geldiklerinde «Ben bu balçıktan da aşağıyım» buyuruyorlar. Bunun aksi iddia edildi* ğinde ise «Hayır hayır, ben bir kâfirden de aşağıyım» cevabını veriyorlar.

Geylani'nin Allah'a iftira ediyor (S.249)

Hazret-i Allah, Seyyid Abdülkâdir Geylani (k.s) Hazretlerine murakabada :

«Zâhidler yolu nefis içinde, Arifler yolu kalp içinde. Vâkıflar yolu ruh içinde. Bizim öyle kullarımız var ki, Biz onları sırf kendimiz için yarattık. Onlardan bi* ri de sensin yâ Abdülkâdir.» buyurmuşlardır.

Ömer Öngüt İbrahim Ethem hakkında yalan bir rüya uyduruyor (S.251)

"İbrahim Ethem Hazretleri buyuruyorlarki: Rüyada Cebrail Aleyhisselâmı gördüm, gökten iniyordu. Elin* de divit kalem vardı. Sordum:

- Yâ Cebrail, Nereye geliyorsun?
- Yeryüzüne geliyorum.
- Ne yapacaksın?
- Hazret-i Allah'ın sevgili kullarını yazacağım.
- Beni de yazacak mısın?

• Hayır, senin için emir almadım.

— Evet. ben biliyorum, ben Onlardan değilim, amma Onları çok seviyorum, dedim.

Cebrail aleyhisselâm durakladı, sonra «Evet seni yazacağım, hem de en başa yazacağım» diye cevap verdi.

Hazret-i Allah'ın sevgililerini sevmek, bu kadara lutfe mazhar olur. Fakat bu arada sevmediğini sevmek de o derece zararlıdır.»

Halkı batıl inançlara sürüklemek için Esat efendi için uydurulan rüyalar (S.256-257)

Şeyh Es'ad Efendi (k.s) Hazretlerimizin camii şeri*finde imamlık yapan bîr kardeşimiz, ziyaretleri sırasında tanıdığı Efendi Hazretlerine intisap etmek iste*diğinde istihare yapması buyuruluyor.

Yaptığı İstiharede şöyle gösteriliyor:

«Çok büyük meyvelik bir bahçe, içersinde çok bü*yük bir köşk, köşk içinde çok büyük bir zat oturuyor. Yanma gitmek istediğinde kapıda bulunan arabi nö*betçi müsaade etmiyor. Bu zat'a gidebilmeniz için şu zat'a hizmet etmeniz gerekiyor diyerek, ayni bahçe içinde, diğer bir köşkte oturan Efendi Hazretlerini gösteriyor.

Kardeş nöbetçiye İtiraz ediyor, «Bende şeriatın bir imamıyım, o zat'a hizmet etmeden gitmek istiyo*rum» diyor.

Arabî nöbetçi diyor ki: — Burası hususi bir yol* dur. Bu Zat'a gitmek için O zat'a hizmet etmeniz lâzımdır.

• Peki öyleyse bu Zat'ın kim olduğunu söyleyin.

• Menemende iğne ile şehit edilen Es'ad Efendi Hazretleridir.»

Kardeşimiz ertesi gece yine istihare yapıyor. Ay*nî rüyayı, ayni konuşmalarla, aynen görüyor.
Hayırdır inşaallah diyerek üçüncü gece yine isti*hare yapıyor. Ayni rüyayı ayni konuşmalarla tekrar görüyor.

Ömer Öngüt'ün yolu şeyh Esat efendi Hz. çizdiği yoldur.(S.257-258)

«Yolumuz o yol olduğunu. Şeyh Es'ad Efendi (k.s) Hazretlerimizin çizdiği yol üzerinde yürüdüğümüzü belirtmek maksadı ile Risale-i Es'adiyyeyi bastırmışızdır.

Çünkü görülüyor ki, farz-ı mahal Efendi Hazretle rinin halifesiyim diye ortaya çıkan nice kimselerin ellerindeki derslerin hepsi ayrı ayrıdır. Hepsinin ders kağıtları bir değildir.

Bu noktada bizim düsturumuz Efendilerimizin izidir. Biz bu yoldan gidince, bu yolda gitmek istiyenlere de bu yolu gösteriyoruz. Bunu ihvan iyiden iyiye bilsin. Tek kelime ile Hakikatten ayrılmamak, ayrılanları da Onunla bilmek ve bildirmek için Risale-i Es'adiy yeyi bastırmışızdır. O büyük bir ölçüdür.

Hazret-i Allah Efendilerimin yolunu benimsetmiş. Kılı kılına ayrılmamak için, bütün kalıbımızla hareket ediyoruz. Çünkü Ondan fazla birşey bilmiyoruz. Bilmediğimiz için, bilenin izinden yürümeyi kendimize düstur olarak kabul ediyoruz.

Küçücük bir çığır açarsam, kendimi yoldan ayrıl*mış kabul ederim.

Ve biz bu arada, sırf Onların Yolunun hizmetçisi olarak kabul ediyoruz kendimizi.

Onun için Onlar sahip çıkıyorlar yola. Bütün müridânın üzerindeki himmet ve tasarruf hep Onlarındır.

Biz bunu katiyyen benimsemiyoruz, kabul etmiyo*ruz. Onlarda bütün kanatları ile müridânın üzerine gel*mişlerdir.

Maazallah küçücük bir varlık husule gelse, belki onlar çekiliverecekler ve bütün ihvanın feyzi kesilmiş olacak.

Onların deryası olduğu için, ihvanlar deryâlar içersinde rahat rahat yüzebiliyorlar hamdolsun.»

Ömer Öngüt şeyh Esat efendiye , İlahlık vasıflarını veriyor (S.258-260)

«Şeyh Es'ad Efendi (k.s) Hazretlerimiz çok büyük bir zâttır.

Şöyle arzedelim ki, Hacı Halil Efendi Hazretlerimizın zamanın kutbu olduğunu her haliyle gördüğümüz gibi gözümüzle görmüştük.

Buna rağmen geceleri Şeyh Es'ad Efendi (k.s) Hazretlerimiz abd-i acizle meşgul

oldular. Efendi Haz* retleri hayatda idi. Bizzat onların huzur-u saadetlerinde idik, sık sık görüşürdük. Gerçi onlar güneş gibidir. Uzaklık yakınlık diye bir mesafe yoktur. Buna rağmen Şeyh Es'ad Efendi (k.s) hazretlerimiz geceleri meşgul oldular.

Hana yatdığımız manevi hastahane dahî Şeyh Es'ad Efendi (k.s) Hazretlerimize ait idi. Birçok esrar* ları bildirirlerdi.. Bir noktada da onları biraz gücen* dirdik. Başka sırlar ifşa ederlerdi. «Oğlum bunu kimse* ye söyleme» buyurdukları da vaki idi.

Demek istediğimiz, zamanın kutbu ve mutasarrıfı olduğu halde, Onlar ilgi gösterirdi. Tek kelime ile, çok büyük olduklarını anlatabilmek için bunu arz ediyoruz.

Şeyh Es'ad Efendi (k.s) Hazretlerimizi biz bilmezdik. Intlsab ettiğimiz anda onlara sonsuz bir muhab* betimiz uyandı. Bir hafta sonra tecelli ettiler, ve bir daha da bırakmadılar. O muhabbeti bahşeden de Onlar.

Ama ne kadara muhabbet. Halen bu an dahi Efen*di Hazretleri ile Şeyh Es'ad Efendi (k.s) Hazretlerinin ; muhabbetin; bir teraziye koysalar, bir gelir. Hiç eksilmedi. Bu da onların lütfü.
Allah'ımız istifade etmek nimetini bizlere ihsan buyursun.

Bazan Onların yolunda bulunduğumdan da cidden haya ediyorum. Onların âlî hâllerini görünce, kendi halimizi kıyas ediyoruz, kendimizi bu yola bile lâyık görmüyoruz. Kıyas ettiğimiz zaman, bir mahcubiyetden başka birşey göremeyiz. Hazret-i Allah ne büyük kemaliyet bahşetmiş.»

«Efendi Hazretlerinin manevî sehaveti o derece idi ki, bunu size şöyle arzedelîm: Her gördüğüne «Beraber... Beraber...» buyururlardı.

Onlara, kemâliyeti nisbetinde sehavet verilir. Ne büyük bir iütuf...

Onlarla beraber olmak bîr ihsan-ı ilâhiyedir. Onlar bu kelimeyi herkes için kullanırdı. Fakat Onların bu sözü boşa değildir. «Beraberiz...» dediği kimse ile be*raberdir. Onlar.

Çünkü kal ile beraber, hâl ile ve fiil ile de tasarruf altına alırlar. Bu derece sehavetleri vardı.
O bakımdan, Allah'ımız lütuf beraberliğinden ayır masın»

Bu anlatılan olaya inanan Şeyh Esat Efendi ve Ömer Öngüt en büyük zulmü işliyor . (S.261)

Şeyh Es'ad Efendi (k.s) Hazretlerimiz o kadara ileriye gitmişler ki, herhangi bir hâl kendilerinde tecelli ederse «Şeyhimin himmet ve tasarruflarıdır» buyururlarmış.

Hatta bir defasında bir zât, Şeyh Taha Hazretlerinin kabrini ziyarete gitmiş, istimdat etmiş, cevap gelmemiş. Yanındaki kabirden bir zât «O burada yok, İstanbul'da Şeyh Es'ad Efendi Hazretlerinin yanında» buyurmuş, Yani burada yok ki sana cevap versin.

Pirân-ı izam zamanın mürşidinin muhakkak yanın* dadırlar. Onların tasarrufu ile her şey olur. Onu Onlar ihata ederler, bir nevi Onlar idare ederler. Çünkü On* lar kınından çıkmış Kılıç gibidirler. Dünyâda iken insan her an nefsinin hile ve desiselerine uyabilir. Ne*fis insanı anlatılamıyacak kötülüklere duçar eder, hiç umulmayacak yerde maazallah kaydırabilir. Onun için o hilekâr nefsin, tard olunmuş şeytanın şerrinden kurtulmak için, Pirân-ı izam o Mürşidin etrafındadır. Onların tasarrufları bambaşkadır.

Ömer Öngüt Şeyh Esat Efendi'nin Şahsında Allah'a, resulüne, kitabına , İslam'a açıktan açığa iftira ediyor.(S.262-263)

Şeyh Es'ad Efendi Hazretlerimizin Hâne-i saade*tinde bulunuyorduk. Kerimesi var, vâlidânım var. O meyanda tecellî buyurdu Şeyh Es'ad Efendi (k.s) Hazretlerimiz öyle tecelli ettiler ki, tecellisini size şöyle arzedelim:

Cennet-i âlâya girdikten sonra, bir ehl-i cenneti makamına doğru götürürlerken birisini görecek ve secdeye kapanacak. Onu götüren melek diyecek ki, " Niçin secdeye kapandın?», «Ben Cenâb-ı Allah'ı gördüm de secdeye kapandım»,,«Hayır o Allah değil. Hazret-i Allah onu sana hizmetçi, olarak vermiştir.» buyuracak.

O kadara güzel ki, onu Hazret-i Allah zannıyla secde etmiş.
İşte Hazret-i Allah'ın verdiği büyüklük ile, bir velî insanlara tecelli etse, hafsalası almaz. Onu Hazret-i Allah sanır.

Öyle bir tecelli ettiler , hafsalamız almadı. Ne büyükmüş ne büyükmüş dedik. Ya Cenâb-ı Fahr-i Kâinat Efendimiz tecelli etseydi?

Vekili tecelli ettiği zaman hafsalamız durdu. Onlar tecelli etseydi acaba orada ne kalırdı?

Bizi hıfsetmesi için Allah'ımıza sığınmalıyız. Hıfzı himayeye, tasarruf-u ilâhiyeye alınanların yüzü suyu hürmetine bizim de alınmamızı niyaz etmemiz gerek.»

Emir Sultanın şahsında Allah'a iftira (S.263)

«Dün Emir Sultan (k.s) Hazretlerini okuyorduk. Bir noktasında hayret ettik, hayran kaldık. Şöyle ki, Yıl dırım Beyazıd Han Ondan kızı Hundi Sultan için kırk deve yükü altın istemişti. O da çuvallara kum doldurdu. Hazret-i Allah'ın kudreti ile kumlar altın oluverdi.

Allah adına uydurulan batıl inançlar ve iftiralar (S.266)

«Kabrini ziyaret ettiğimiz zât eğer uyanık ise sizin ne maksatla geldiğinizi, ne yaptığınızı, ne okudu*ğunuzu bile bilir. Halbuki biz onu ölü zannederiz.

Bir zât-ı muhterem, Allah dostlarından bir zâtın kabri başına gelmiş. «Yarabbi demiş, araplarda bir âdet var, köle âzad edecekleri zaman bir sevgilinin kabri başında âzad ederler. Ben senin âciz bir kölenim, nolur bu zâtın yüzü suyu hürmetine beni affet, beni âzad et.» ilham vâsıtası ile kendisine denmiş ki «Bu duayı yalnız kendin için mi yapıyorsun?»

Dua Hazret-i Allah'ın o kadara hoşuna gitmiş ki, bütün insanların affını dileseydi demekki affedecekti.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat (s.a) Efendimiz buyururlar ki, «**Sıkıştığınız zaman ehl-i kuburdan istimdat edin**.»
Bu bakımdan ehl-i kemâl kimselerin ziyaret edil*mesinden büyük kârlar husule gelir, oradan boş dö*nülmez.»

"Hatta bir ara perde hafif aralandı." yalanı (S.267)

Hatta bir ara perde hafif aralandı. Değil geleni âdeta gelenin ne maksatla geldiğini dahi bilecek ka*dara Hazret-i Allah'ın onlara bilgi verdiği müşahade edildi.

Onun için imanla göçen kâmil insanların ölmedi*ğini ve Rabbimizin onları herşeyden haberdar ettiğini bilmemiz lâzım. Diğerleri de herşeyden haberdardır, fakat hiçbir şeyle mukabele edecek durumda değildirler. Yunus Emre Hazretleri «ölenler hayvandır, âşıklar ölmez.» buyururlar. Allah'ımız cümlemizi âşıklar* dan etsin.»

Şeyhe tapınma olan Rabıta'nın sırrı (S.272-273)

Râbıtanın sırrı şudur: Hakk Celle ve ata Hazretleri'nin lütuf, ihsan, rahmet deryaları vardır. Bu derya su değildir de anlayabilmeniz için su diyelim. Hazret-i Allah'ın bu deryasını hiçbir beşerin hafsalası almaz, hiç kimse bunu anlayamaz, o kadara büyüktür. Bu ma*nevî su, Hazret-i Allah'ın deryasından Habibinin der*yasına gelir. Onun deryası da uçsuz bucaksızdır. Çünkü Hazret-i Allah'tan mâda zerreden kürreye yaratılan herşey O'nun nurundan yaratılmıştır. Bunu Cenâb-ı Allah gözümüzle gösterdi, size olduğu gibisini tarif ediyoruz. Onun deryası hiçbir mahlukun idrâki dahilinde değil haricindedir. Bu su oradan zamanın - mürşidinin deryasına gelir. Onun deryası da uçsuz bucaksızdır. Rabıta yapıldığı zaman, muhabbet teslimiyet ve itimat nisbetinde, gönüllere yerleştirilen manevî borular büyür ve kişi o depodan o nisbette çokça su alır. Çok muhabbet eden, çok riâyet eden, çok itimat eden, o feyiz suyunu aldıkça ve o su orda durdukça varlık erimeye başlar. Tâ ki sıfıra indiği zaman mürşidi meydana çıkar, onda tasarruf etmeye başlar. Fena fir'rasul de böyledir, Fenâ'fillâh da böyledir. Bu birinci merhaleyi anlarsak, ötekiler de kendiliğinden anlaşılmış olur.

"Pirlerimin tasarrufu yetişti. Şeytan'nın bir hilesi olduğunu anladık" yalanı (S.277-278)

Bir defasında da gece idi. İbadet ediyorduk. Kıyamda iken «Sen artık en yüksek makama çıktın!...» diye içten ve hâli bir ses işittik. Hemen o anda Cenâb-ı Hâkk'ın lütfü Pirlerimin tasarrufu yetişti, o sesin yabancı olduğu ve şeytandan geldiği bilindi. Biz kı*yamda olduğumuzu zannediyorduk. Meğer Mevlâ di*lediğini ibâdet esnasında yüksek bir noktaya çıkarıyormuş. Biz bunu bilmiyorduk. Yalnız gayr-i ihtiyari iniş yapmak lüzumunu hissederek derhal harekete geçtik. O kadara bilgili ki, o kadara hilesi çok ki «Şayet bu tuzağı anlarsa sıyrılmak için inişe geçer, bu sefer ben onu burada avlarım.» diye hesaplamış ve iniş yapacağımız yere kendisine ait bir kürsü kurmuş. Ayaklarımız o kürsünün üzerinde durdu, iniş yapamadık. Kursunun şeytana âit olduğunu duyuran Hazret-i Allah, kendisine sığınma lütfunu da bahşetti, istimdat sayesinde istediğimiz yere rahatça inebildik. Cenâb-ı Hakk bu çok büyük tehlikeyi bir anda bertaraf ettirdi. Bunların hepsi an içinde an oluyor.

"Gücdüvani (K.S)'nin asırlar boyu tasarrufları devam etti."yalanı ve şirki (S.279-280)

Abdülhâlik Gücdüvânî (k.s) Hazretlerimizden sonra gelen Pirân-ı izam, hep Onun himmeti altında yetişti. Tasarrufu asırlar boyu devam etti. Hazret-i Allah Ona o selâhiyeti o kuvveti bahşetmiş. Şâh-ı Nakşibend (k.s) Hazretlerimiz de böyledir. O

Sultanımız*dan sonra birçok Efendilerimiz Pirlerimiz gelmiş geç*miş, fakat hep O'nun manevî himayesinde ve nezâretinde yetişmiş. İmâm-ı Rabbani (k.s) Hazretlerimiz hakeza öyle... Hazret-i Allah'ın çok büyük sevgilileri*dirler.

Şeyh Es'ad Efendi (k.s) Hazretlerimiz de nadi*ren gelenler arasındadır. Meselâ intisab eden bir kar*deşe, biz hemen Şeyh Es'ad Efendi (k.s) Hazretlerimizi tanıtmaya çalışıyoruz. Ona muhabbet etsin ki, himmet ve tasarruflarını üzerine celbetsin.

"Şeyh Esat Efendi Allah'ın izni ile kişinin hayatının takdir (kader) ilmini değiştirmekle değiştirmek meşguller."küfrü (S.280-281)

Cenâb-ı Hakk o kadara büyük tasarruf ihsan buyurmuş ki, birgün bakıyoruz Şeyh Es'ad Efendi (k.s) Hazretleri Hazret-i Allah'ın izniyle kişinin hayatının takdir filmini değiştirmekle meşguller. Tasavvur buyurun büyüklüğünü. Zaten Tarikal-l Nâkşibendiye'nin Pirleri hep öyle, hepsi yüksek... Hazret-i Allah öyle murad etmiş. .

Ne yazık ki diğer hulefâsından hiçbiri orayı tarif atmıyor ve o muazzam kaynaktan o muazzam deryâdan müridânı mahrum ediyorlar. Hatta bir kardeşle tanışmıştık «Ben yirmi senedir İzmir'deyim fakat bilmiyorum.» diyor. Bunu müşahede edince hayret ettik.

"Yol sizin evlat da sizin diyoruz . Esat Efendi tasarruflarına alıyor. Mürid bir günde yetiyor."yalanı (S.281)

Cenâb-ı Hakk'ın sırf bir ihsanından ötürüdür ki, intisab eden bir ihvanı biz ilk ânda Efendi Hazretlerine, Şeyh Es'ad Efendi (k.s) Hazretlerine sevdirmeye çalışırız. Bize gönderileni hemen Efendilerimize havale ederiz. Hiç tutmayız, aradan hemen çekiliriz. Böyle büyük üstadlarımız varken niçin tutayım? Onlar tasar*ruf etsinler, biz Onlara hizmet edelim. Bizde bu fikir hâkimdir. Çok şiddetlede istendiği için, inşaallah Mevlâ bunu reddetmez. Yol sizin evlâd da sizin diyoruz. Bu surette muhabbet ettikçe, Onlar da ister istemez himayelerine alıp kısa zamanda yetiştiriyorlar. Bir yılda yetişecek mürid bir günde yetişiyor. Çok kestirmeden yol veriyorlar. Bîr tek teveccühleri bakırı altına çeviriyor. Kendimde tutsam, kendimde o hal yok ki.. Yeter ki bir kere tasarruflarına alsınlar.

"Ölmüş bir mürşidin hayatı garantidedir.Tasarrufu O nisbette büyüktür, tehlikesiz hareket eder."yalanı (S.281)

Ahirete intikal etmiş bir Mürşid-i Kâmilin nefsi yoktur, ruhu kalıptan çıkmıştır. Hayatı garantidedir. Tasarrufu da o nisbette büyüktür, tehlikesiz hareket eder. Fakat zamanın mürşidinde nefis ve şeytan var, önünü göremiyor. Cambaz gibi ipin üzerinde yürü*yor. Her ân bir tehlike ile karşı karşıyadır. Binaenaleyh geçmiş Pirân-ı izam daima Ona destek verirler, önünü gösterirler ve hiç yalnız bırakmazlar. Yapacağı iş* leri tanzim ettirirler. Çünkü Onun yapacağı iş değil. Onlar daima vazife başındadırlar.

Beyazıd-ı Bestami'nin "Veliler Allah'ın gelinleridir."yalanı (S.287)

Bâyezid-i Bestâmi (k.s) Hazretlerimizin bir ifşaatları var «Velîler Hazret-i Allah'ın gelinleridir.» buyur*muşlar. Hakikaten de böyledir. O sevdiğini bulmuş, sevdiğine kavuşmuş.

Ömer Öngüt ruhu üç bölümden geçirerek Allah'a iftira ediyor (S.290-291)

Yani Hazret-i Allah (Kudsî ruh) u ahsen-i takvîm üzere yarattıktan sonra, Lâhûd âleminden saldı, berâberinde tevhid tohumu olduğu halde evvelâ (Ceberut âlemi) ne indirdi. Ruhlara o âleme mahsus, o âlemin nurundan kisveler giydirdi. Bu kisveyi giyen ruhlar (Sultanî ruh) oldu.

Sonra o kisve ile (Melekût âlemi)ne indirdi. Orada 'da o âlemin nurundan kisveler giydirdi. Bu kisveyi giyen ruhlar da (Ruhanî ruh) ismini aldı.

Hazret-i Allah ruhları yine saldı (Mülk âlemi)ne indirdi. Emr-i ilâhi ile cesedlere inip mülk kisvesine bürünen ruhlar ise (Cismânî ruh) oldu.

Demek ki ruh üç bölümden geçmiş oluyor. Bir de (Kudsî ruh) var ki, o yeri gelince açıklanacak.

Alemlerden süzüle süzüle gelen ve ulviyattan halk olunan ruh. hissiz ve hareketsiz vücuda sığdırıl*dı. Vücudda birde nefis var. Nefisle ruh vücudda ay*rı ayrı yer tutmuşlardır. Nefis zulmâni bir buhardır, karın boşluğunda bulunur. Hazret-i Allah cesedde ruhların her birine, kendilerine mahsus yerler ayırmıştır. Cismânî ruhun yeri etle kan arasıdır ve bedende terbiye edilir. Ruhanî ruhun yeri kalp, sultanî ruhun yeri fuad, kudsî ruhun yeri ise sırdır. Ruhların terbiyesi ayrı bir husustur.

Sır, Halik ile mahluk arasında bir vâsıtadır, tercü*man mesabesindedir. Çünkü Kudsî ruha sahip olan bir kimse Hazret-i Allah iledir ve O'nun mahremi sayılır.

Yani içten içe, âlemden âleme geçiliyor. Bunlar bâtınların da bâtınıdır.

Ömer Öngüt yavaş yavaş böylece zıvanadan çıkmaktadır. (S.292-293)

Peygamber vekili olan bir mürşid merdiven gibidir. Cenâb-ı Hakk'ın ilmi ezelîsinde hidâyet nasip ettiği kulları tasarrufu ile o ulvî âlemlerin yüksek makamlarına tekrar ulaştırır. Nefis de ruha tabi olarak o makamlara çıkar. Tarikat-ı Nakşibendiyenin bir hususiyeti de budur. Mürşid, muhabbet ve teslimiyet nisbetinde tasarrufunu kullanır. Günâ gün nasibini vererek sınıflarını geçirir, mekteplerini değiştirir. Böylece ruh tekâmül edip yükselmeye başlar. Meleküt âlemine çıktığında ruhanî ruh olur. Ceberut âle* mine çıkabilirse sultanî ruh ve nihayet lâhut âlemine yükseldiği zaman kudsî ruh olmuş olur. Burası nebilerin velilerin makamıdır, «insan benîm sırrındır, ben de insanın sırrıyım.» Hadis-i kudsî'si bu ruhu tavsif eder.

'Hazret-i Allah kudsî ruhla desteklediği ve lahut alemine kadara çıkmaya fırsat verdiği bu kullarından dilediklerini orda tutan dilediklerini de irşad için tekrar insanların arasına geri gönderir. O her ân Allah iledir. Kendisi istemediği halde emir tahtında döndürülmüştür, insanları irşad için beşeriyet kisvesine bürünmüştür.Görünüşte halk ile, fakat batini Hakk ile meşguldür. Yeryüzünde Cenâb-ı Hakk'ın emriyle tasarruf eder. Fâil-i mutlak'ını fiillerini görür, bir yap* rağın tutunduğu kadara bile tutunacak varlığı yok*tur. Bir çöp kadara kıymeti olmadığını bilir; kendisi*ni bir resimden hiç fark edemez. Çünkü Fâil-i mutlak o resimde tecellî ediyor. Fakat bu bilinmediği için herkes resmi görür.

“İmam Şarani intisap etmeyenlerin ölü cenaze olacakları” iftirası (S.303)

Hepimiz elhamdülillah müslümanız diyoruz,İslamiyeti yaşamaya gelince, nefse zor geldiği için hiç de oralı değiliz, imanın kemâline nail olmadıkça, kendi*mizi çok rahat aldatırız. Muhakkak yoluna girmemiz lâzım. Imam-ı Şârânî (k.s) Hazretleri intisab etme*yenlerin ekserisinin mort olarak gideceğini söylemiş*ler, Abdülkâdir Geylânî (k.s) Hazretleri de «Şeyhi olmayanın şeyhi şeytandır» buyuruyorlar.

Mürşid ilah ,mürid kul . Tasavvuf dininin aslı budur (S.319)

Amma Hazret-i Allah ki onu tayin etmiştir, mürid ondan alır. Bunun temsilini şöyle

arzedelim: Bir murşidle müridi bir dereden geçeceklermiş. Müridine dönmüş «Evlâdım köprü çok uzakta, kestirmeden geçiverelim. Ben Allah Allah deyip geçerken, sen de mürşi dim mürşidim de ve yürü» demiş. Yürümeye başla*mışlar. Biraz gidince mürid içinden «Ben de Allah diyeyim yürüyeyim" diye geçirmiş. 'Niyetini değişti*rince batmaya başlamış. Durumu sezen mürşid «Oğ*lum ben bu Allah lafzını söylemek için kırk senedir uğraşıyorum, bugün söyledimde, O'nun hürmetine yürüyorum. Benim söylediğim Lâfza-i Celâlin yüzü suyu hürmetine şeyhim de de yürü» demiş.

Ömer Öngüt, İmam-ı Rabbani , Muhyiddin Arabi en büyük zulüm içerisindeler (S.341)

İmam-ı Rabbanî (k.s) Hazretlerimiz «Kıyamete kadara bu yola girecek olan kimselerin ismi cismi tek tek bana bildirildi,» buyuruyorlar.

Muhiddin Arabî (k.s) Hazretleri de, gelecek bütün mürşidlerin ismini bildiğini ifşa etmişlerdir.

"Şah-ı Nakşibendi (K.S) 'in yüz fersah(bir fersah 5 km) mesafede gömülen her Müslümana şefaat edecektir."(S.341)

Şah-ı Nakşibend (k.s) Hazretlerimizin «Mezarımın yüz fersah mesafesinde (Yaklaşık 78.500.000 metrekare) gömülecek her müslümana şefaat etme izni verildi.» buyurmalarından, onlara ne kadara geniş merhamet ve selâhiyet verildiği anlaşılı*yor. Nerde kaldı ki müridânın üzerine eğilmiş olma*sınlar. Mezarının etrafrnı düşünürde kendi evlâdını düşünmez mi yolun büyüğü? Müridân demek öz evlâdı demek.»

Notlar - Ömer Öngüt, Akyol Matbaası, İzmir-1982

UHUVVET RİSALESİ
OKUYUN VE İSLAM ALİMLERİNE NASIL HAKARET EDİLDİGİNİ GÖRÜN..
Yirmiikinci Mektub mektubat 22. mektub

بِاسْمِهِ وَاِنْ مِنْ شَيْءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

ءٍ اِلاَّ يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِبِاسْمِهِ وَاِنْ مِنْ شَيْ

(Şu Mektub, iki mebhastır. Birinci Mebhas, ehl-i îmanı uhuvvete ve muhabbete davet eder.)

Birinci Mebhas

بِسْمِ اللّهِ الرَّحْمنِ الرَّحِيمِ

وَالْكَاظِمِينَ *اَلَّتِى هِىَ اَحْسَنُ فَاِذَا الَّذِى بَيْنَكَ وَبَيْنَهُ عَدَاوَةٌ كَاَنَّهُ وَلِىٌّ حَمِيمٌ اِدْفَعْ بِ *اِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ اِخْوَةٌ فَاَصْلِحُوا بَيْنَ اَخَوَيْكُمْ
الْغَيْظَ وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ وَاللّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ

Mü'minlerde nifak ve şikak, kin ve adâvete sebebiyet veren tarafgirlik ve inad ve hased; hakikatça ve hikmetçe ve insaniyet-i kübra olan İslâmiyetçe ve hayat-ı şahsiyece ve hayat-ı içtimaiyece ve hayat-ı maneviyece çirkin ve merduddur, muzır ve zulümdür ve hayat-ı beşeriye için zehirdir. Şu hakikatın gayet çok vücuhundan altı vechini beyan ederiz:

****

Ey said Nursi ,
Bu yazını okuyanda seni sütten çıkmış ak kaşık zannedecek ! Kendi yazılarında (yazdırılan) bırakın bir kişiye tarafgirce hased ederek yazmayı , sırf kendi itikadına küfür demekte diye vahabi mezhebine toptan tenkid ve hasedce eleştirisel yazarak nifak tohumları ekmektesin . Bundan etkilenen başta Fethullah Gülen isimli işine geldiği zaman ağlayıp gülebilen usta tiyatrocu ve şakirtlerin tüm tevhid ehline inad , ve hasedçe kinlerini kusmakta , vatikana muhabbetini sunmaktadırlar !!
****

BİRİNCİ VECİH: Hakikat nazarında zulümdür.

Ey mü'mine kin ve adâvet besleyen insafsız adam! Nasılki sen bir gemide veya bir hanede bulunsan, seninle beraber dokuz masum ile bir câni var. O gemiyi gark ve o haneyi ihrak etmeye çalışan bir adamın, ne derece zulmettiğini bilirsin. Ve zalimliğini, semâvâta işittirecek derecede bağıracaksın. Hattâ bir tek masum, dokuz câni olsa; yine o gemi hiç bir kanun-u adâletle batırılmaz.

Aynen öyle de: Sen, bir hâne-i Rabbâniye ve bir sefine-i İlâhiye olan bir mü'minin vücudunda îman ve İslâmiyet ve komşuluk gibi dokuz değil, belki yirmi sıfât-ı mâsume varken; sana muzır olan ve hoşuna gitmeyen bir câni sıfatı yüzünden ona kin ve adâvet bağlamakla, o hâne-i mâneviye-i vücudun mânen gark ve ihrakına, tahrib ve batmasına teşebbüs veya arzu etmen, onun gibi şeni' ve gaddar bir zulümdür.

****

Ey sap ile samanı birbirine karıştıran kişi .
Biz müslümanlarla uğraşmadığımızı , bidatçi , hurafeci ve müşriklerle uğraştığımızı anlamaz mısın ? Bizim yazılarımıza baktığında kişilerle değil , sevdiğin kişilerin eserlerindeki ehl-i sünnete muhalif sapkın görüşlerinedir. Bir kişi gider diğeri gelir ama görüşler devam eder ki hala da ediyor .

****

İKİNCİ VECİH: Hem hikmet nazarında dahi zulümdür. Zira malûmdur ki: Adâvet ve muhabbet, nur ve zulmet gibi zıddırlar. İkisi, mâna-yı hakikîsinde olarak beraber cem' olamazlar.

Eğer muhabbet, kendi esbabının rüchaniyetine göre bir kalbde hakikî bulunsa, o vakit adâvet mecâzî olur; acımak sûretine inkılab eder. Evet mü'min, kardeşini sever ve sevmeli. Fakat fenalığı için yalnız acır. Tahakkümle değil, belki lütufla ıslahına çalışır. Onun için nass-ı hadîs ile: "Üç günden fazla mü'min mü'mine küsüp kat'-ı mükâleme etmeyecek."

Eğer esbab-ı adâvet galebe çalıp, adâvet hakikatıyla bir kalbde bulunsa; o vakit muhabbet mecâzî olur, tasannu' ve temelluk sûretine girer.

****

Evet müminin mümine küsmesi , hele hele 3 günden fazla haksız yere küs durması caiz değildir. Amma ve lakin , Müslümanın bidatçilerle , hurafecilerle ve müşriklerle ilişkilerine de bakman gerekecektir. Zira biz sizin itikadınızı ve amellerinizi sahih ve sünnete uygun görmediğimiz için bunları delillendirerek tenkid ediyoruz. Kişiliklerinizle işimiz yok . Gördüğün gibi sizinle ve ağababalarınızla bile konuşuyoruz. Zira tebliğ kıyamete kadar farzdır .

****

Ey insafsız adam! Şimdi bak ki: Mü'min kardeşine kin ve adâvet ne kadar zulümdür. Çünki nasılki sen âdi küçük taşları, Kâ'be'den daha ehemmiyetli ve Cebel-i Uhud'dan daha büyük desen, çirkin bir akılsızlık edersin. Aynen öyle de: Kâ'be hürmetinde olan îman ve Cebel-i Uhud azametinde olan İslâmiyet gibi çok evsaf-ı İslâmiye; muhabbeti ve ittifakı istediği halde, mü'mine karşı adâvete sebebiyet veren ve âdi taşlar hükmünde olan bazı kusuratı, îman ve İslâmiyete tercih etmek, o derece insafsızlık ve akılsızlık ve pek büyük bir zulüm olduğunu aklın varsa anlarsın!..

****

Bizim demogoji yapmadığımızı , tevhidin asli ve islam dinine sokulan hurafe ve bidatlerle mücadele ettiğimizi göremeyenler kalbine perde inenlerdir. Fark ettiğin gibi said nursi burada yazısı İslam dinine düşmanlar (münafık) hakkında yazıyor. yani tevhid ehline , hurafe ve bidat tenkidcisine niye eleştiriyorsun , niye şirk deyip bize küsüyorsun demiyor . İşine geldiği gibi çarpık anlamak istediğin anlaşılıyor.

****

Evet tevhid-i îmanî, elbette tevhid-i kulûbü ister. Ve vahdet-i itikad dahi, vahdet-i içtimaiyeyi iktiza eder. Evet inkâr edemezsin ki: Sen bir adamla beraber bir taburda bulunmakla, o adama karşı dostane bir rabıta anlarsın; ve bir kumandanın emri altında beraber bulunduğunuzdan arkadaşane bir alâka telakki edersin. Ve bir memlekette beraber bulunmakla uhuvvetkârane bir münasebet hissedersin. Halbuki îmanın verdiği nur ve şuur ile ve sana gösterdiği ve bildirdiği esmâ-i İlâhiye adedince vahdet alâkaları ve ittifak râbıtaları ve uhuvvet münasebetleri var. Meselâ:

Her ikinizin Hâlıkınız bir, Mâlikiniz bir, Mabudunuz bir, Râzıkınız bir.. bir bir, bine kadar bir bir. Hem Peygamberiniz bir, dininiz bir, kıbleniz bir.. bir bir, yüze kadar bir bir. Sonra köyünüz bir, devletiniz bir, memleketiniz bir.. ona kadar bir bir. Bu kadar bir birler vahdet ve tevhîdi, vifak ve ittifakı, muhabbet ve uhuvveti iktiza ettiği ve kâinatı ve küreleri birbirine bağlayacak manevî zincirler bulundukları halde; şikak ve nifâka, kin ve adâvete sebebiyet veren örümcek ağı gibi ehemmiyetsiz ve sebatsız şeyleri tercih edip mü'mine karşı hakikî adâvet etmek ve kin bağlamak; ne kadar o râbıta-i vahdete bir hürmetsizlik ve o esbab-ı muhabbete karşı bir istihfaf ve o münasebât-ı uhuvvete karşı ne derece bir zulüm ve i'tisaf olduğunu; kalbin ölmemiş ise, aklın sönmemiş ise anlarsın!

****

İşte biz buradaki misaldeki gibi her şeyi bir olan muvahhid ,tevhid ehli kardeşlerimize karşı kesinlikle kardeşanedir. Ama sırf kıbleye doğru eğilip kalkıp namaz hareketlerini yapıyor diye onun kelime-i şehadetini iptal eden söz ve fillerini yok mu sayalım ? Said Nursi'nin kendisi bir cuma günü Balıkesir hutbesi veren Ataputa çok mu sevgiyle ve kardeşane yaklaşıyordu ?

****

ÜÇÜNCÜ VECİH: Adalet-i mahzayı ifade eden وَلاَتَزِرُوَازِرَةٌوِزْرَاُخْرَى sırrına göre; bir mü'minde bulunan câni bir sıfat yüzünden sair masum sıfatlarını mahkûm etmek hükmünde olan adâvet ve kin bağlamak, ne derece hadsiz bir zulüm olduğunu ve bahusus bir mü'minin fena bir sıfatından darılıp küsüp, o mü'minin akrabasına adâvetini teşmil etmek,

اِنَّالاِنْسَانَلَظَلُومٌ sîga-i mübalâğa ile gayet azîm bir zulüm ettiğini, hakikat ve şeriat ve hikmet-i İslâmiye sana ihtar ettiği halde; nasıl kendini haklı bulursun, "Benim hakkım var" dersin?

****

Yine aynı konu devam ediyor . Burada da sırf ameli günahı olan bir kişi için ona kafir muamelesi yapmak , dümanca tavır almak tabi ki yanlış , haddi aşmaktır. Bizim düşmanlığımız müslüman olduğunu öne sürenlerin sapkın itikadi anlayışlarına ve bidat hurafe itikad ve amellerinedir. Bu da imanımızdan kaynaklanmaktadır .

****

Hakikat nazarında sebeb-i adâvet ve şerr olan fenalıklar, şerr ve toprak gibi kesiftir; başkasına sirayet ve in'ikas etmemek gerektir. Başkası ondan ders alıp şerr işlese, o başka mes'eledir. Muhabbetin esbabı olan iyilikler, muhabbet gibi nurdur; sirayet ve in'ikas etmek, şe'nidir. Ve ondandır ki; "Dostun dostu dosttur" sözü, durub-u emsal sırasına geçmiştir. Hem onun içindir ki; "Bir göz hatırı için çok gözler sevilir" sözü umumun lisanında gezer.

İşte ey insafsız adam! Hakikat böyle gördüğü halde, sevmediğin bir adamın, sevimli mâsum bir kardeşine ve taallûkatına adâvet etmek; ne kadar hilaf-ı hakikat olduğunu hakikat-bîn isen anlarsın.

****

Bizlerde bir ırkı veya şirk bidat hurafe işleyen kişiye aldığımız tavır ve onun sapkınlığına olan tavrımız yüzünden onun mümin yakınlarına ve arkadaşlarına da almamızı gerektirmez. O sakat itikade kim sahip ise ona yani kendisine tavır alırız.

****

DÖRDÜNCÜ VECİH: Hayat-ı şahsiye nazarında dahi zulümdür. Şu dördüncü vechin esası olarak birkaç düsturu dinle:

Birincisi: Sen, mesleğini ve efkârını hak bildiğin vakit; "Mesleğim haktır veya daha güzeldir" demeye hakkın var. Fakat, yalnız hak benim mesleğimdir, demeye hakkın yoktur. وَعَيْنُ الرِّضَا عَنْ كُلِّ عَيْبٍ كَلِيلَةٌ وَلكِنَّ عَيْنَ السُّخْطِ تُبْدِى الْمَسَاوِيَا sırrınca, insafsız nazarın ve düşkün fikrin hakem olamaz. Başkasının mesleğini butlân ile mahkûm edemez.

İkinci Düstur: Senin üzerine haktır ki: Her söylediğin hak olsun. Fakat her hakkı söylemeğe senin hakkın yoktur. Her dediğin doğru olmalı. Fakat her doğruyu demek doğru değildir. Zira senin gibi niyeti hâlis olmayan bir adam, nasihatı bazan damara dokundurur, aks-ül âmel yapar.

****

Müslümanın yalan söylüyeceği , doğru söylemeyeceği yerler olmalı diyerek omurgasız şahsiyet olmayı kendi nefsinden fetva çıkarana ne denebilir ki ? Müslümanın yalan söyleyeceği yerler 3 tür. sadece bunlara ruhsat verilmiştir. sırf karşımdaki kişi bu sebeblerin haricinde bir sebeble beni yanlış anlar , kızar , menfaatime dokunur diye doğru söylemekten

vazgeçilemez.
****

Üçüncü Düstur: Adâvet etmek istersen, kalbindeki adâvete adâvet et; onun ref'ine çalış. Hem en ziyade sana zarar veren nefs-i emmarene ve heva-i nefsine adâvet et, ıslahına çalış. O muzır nefsin hatırı için, mü'minlere adâvet etme. Eğer düşmanlık etmek istersen; kâfirler, zındıklar çoktur; onlara adâvet et. Evet nasılki muhabbet sıfatı, muhabbete lâyıktır; öyle de adâvet hasleti, her şeyden evvel kendisi adâvete lâyıktır. Eğer hasmını mağlub etmek istersen, fenalığına karşı iyilikle mukabele et. Çünki eğer fenalıkla mukabele edersen, husumet tezayüd eder. Zâhiren mağlub bile olsa, kalben kin bağlar, adâveti idame eder. Eğer iyilikle mukabele etsen, nedamet eder; sana dost olur. وَ اِنْ اَنْتَ اَكْرَمْتَ اللَّئِيمَ تَمَرَّدًا*اِذَا اَنْتَ اَكْرَمْتَ الْكَرِيمَ مَلَكْتَهُ hükmünce; mü'minin şe'ni, kerim olmaktır. Senin ikramınla sana müsahhar olur. Zâhiren leîm bile olsa, îman cihetinde kerimdir. Evet fena bir adama "İyisin iyisin" desen, iyileşmesi ve iyi adama "Fenasın fenasın" desen, fenalaşması çok vukubulur. Öyle ise

وَاِنْ تَعْفُوا وَتَصْفَحُوا وَتَغْفِرُوا فَاِنَّ اللّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ *وَاِذَا مَرّوُا بِاللَّغْوِ مَرّوُا كِرَامًا

gibi desatir-i kudsiye-i Kur'aniyeye kulak ver, saâdet ve selâmet ondadır.

****

Nefis ve şeytan müslümanın en büyük düşmanıdır . Biz de bunlara adavet gösteriyoruz ki bidat , ve şirklerle mücadeledeyiz. Yoksa biz de sizler gibi toplumun pohpohlamasına kapılır , puan kazanmaya , makam elde etmeye çalışırdık .

Dördüncü Düstur: Ehl-i kin ve adâvet hem nefsine, hem mü'min kardeşine, hem rahmet-i İlâhiyeye zulmeder, tecavüz eder. Çünki kin ve adâvet ile nefsini bir azab-ı elîmde bırakır. Hasmına gelen nimetlerden azabı ve korkusundan gelen elemi nefsine çektirir, nefsine zulmeder. Eğer adâvet hasedden gelse, o bütün bütün azabdır. Çünki hased evvelâ hâsidi ezer, mahveder, yandırır. Mahsud hakkında zararı ya azdır veya yoktur.

****

Hasedin çaresi: Hâsid adam, hased ettiği şeylerin akibetini düşünsün. Tâ anlasın ki; rakibinde olan dünyevî hüsün ve kuvvet ve mertebe ve servet; fânidir, muvakkattır. Faidesi az, zahmeti çoktur. Eğer uhrevî meziyetler ise, zâten onlarda hased olamaz. Eğer onlarda dahi hased yapsa; ya kendisi riyakârdır, âhiret malını dünyada mahvetmek ister veyahut mahsudu riyakâr zanneder, haksızlık eder, zulmeder.

Hem ona gelen musibetlerden memnun ve nimetlerden mahzun olup kader ve rahmet-i İlâhiyeye, onun hakkında ettiği iyiliklerden küsüyor. Âdeta kaderi tenkid ve rahmete itiraz ediyor. Kaderi tenkid eden başını örse vurur, kırar. Rahmete itiraz eden, rahmetten mahrum kalır.

****

Hasedin çaresini tavsiye ediyorsun , güzel . fakat daha tehlikeli olan şirk ve bidatin tavsiyesinden bihabersin . Yoksa çaresiz misin ?

****

Acaba, bir gün adâvete değmeyen bir şey'e, bir sene kin ve adâvetle mukabele etmeyi hangi insaf kabul eder, bozulmamış hangi vicdana sığar? Halbuki mü'min kardeşinden sana gelen bir fenalığı, bütün bütün ona verip, onu mahkûm edemezsin. Çünki evvelâ, kaderin onda bir hissesi var. Onu çıkarıp o kader ve kaza hissesine karşı rıza ile mukabele etmek gerektir. Sâniyen, nefis ve şeytanın hissesini de ayırıp, o adama adâvet değil, belki nefsine mağlub olduğundan acımak ve nedamet edeceğini beklemek. Sâlisen, sen kendi nefsinde görmediğin veya görmek istemediğin kusurunu gör; bir hisse de ona ver. Sonra bâki kalan küçük bir hisseye karşı en selâmetli ve en çabuk hasmını mağlub edecek afv ve safh ile ve ulüvvücenablıkla mukabele etsen, zulümden ve zarardan kurtulursun. Yoksa sarhoş ve divane olan ve şişeleri ve buz parçalarını elmas fiatıyla alan cevherci bir Yahudi gibi, beş paraya değmeyen fâni, zâil, muvakkat, ehemmiyetsiz umûr-u dünyeviyeye; güya ebedî dünyada durup ebedî beraber kalacak gibi şedid bir hırs ile ve daimî bir kin ile mütemadiyen bir adâvetle mukabele etmek, sîga-i mübalağa ile bir zalûmiyettir veya bir sarhoşluktur ve bir nevi dîvaneliktir.

****

Müslümana değil 1 yıl adavet , 1 an dahi olsa kin nefret duyulamaz. Ama şirke ve bidate ömür boyu ses çıkarmayıp rahatsızlık duymayanlara yaptığımız az mıdır ?

****

İşte hayat-ı şahsiyece bu derece muzır olan adâvete ve fikr-i intikama, -eğer şahsını seversen- yol verme ki kalbine girsin. Eğer kalbine girmiş ise, onun sözünü dinleme. Bak, hakikatbîn olan Hâfız-ı Şirazî'yi dinle:

دُنْيَا نه مَتَاعِيسْتِى كِه اَرْزَدْ بَنِزَاعِى

Yani: "Dünya öyle bir meta' değil ki, bir nizâa değsin." Çünki fâni ve geçici olduğundan kıymetsizdir. Koca dünya böyle ise, dünyanın cüz'î işleri ne kadar ehemmiyetsiz olduğunu anlarsın!.. Hem demiş:

آسَايِش دُو يِتِى تَفْسِيرِ اِينْ دُو حَرْفَسْتْ

بَادُوسِتَانْ مُرُوَّتْ بَادُشْمَنَانْ مُدَارَا

Yani: "İki cihanın rahat ve selâmetini iki harf tefsir eder, kazandırır: Dostlarına karşı mürüvvetkârane muaşeret ve düşmanlarına sulhkârane muamele etmektir."

****

İşte biz de aynen böyle yapıyoruz . Yani Muvahhid dostlarımıza mürüvvetkârane , itikat düşmanlarımıza , şirk ve bidat hurafeleriyle haşır neşir olanlara ise dostluk kuramıyoruz.

****

Eğer dersen: "İhtiyar benim elimde değil; fıtratımda adâvet var. Hem damarıma dokundurmuşlar, vazgeçemiyorum."

Elcevap: Sû'-i hulk ve fena haslet eseri gösterilmezse ve gıybet gibi şeylerle ve muktezasıyla amel edilmezse; kusurunu da anlasa zarar vermez. Mâdem ihtiyar senin elinde değil, vazgeçemiyorsun. Senin manevî bir nedamet, gizli bir tövbe ve zımnî bir istiğfar hükmünde olan kusurunu bilmen ve o haslette haksız olduğunu anlaman; onun şerrinden seni kurtarır. Zâten bu mektubun bu mebhasını yazdık, tâ bu manevî istiğfarı temin etsin; haksızlığı hak bilmesin, haklı hasmını haksızlıkla teşhir etmesin.

****

Şimdiye kadar dediklerimden anlaşılması gerektiği gibi bizim adavetimiz ehli sünnete aykırı halleredir. Bu da mahşere kadar sürecektir (inşeallah)

****

Cây-ı dikkat bir hâdise: Bir zaman, bu garazkârane tarafgirlik neticesi olarak gördüm ki: Mütedeyyin bir ehl-i ilim, fikr-i siyasîsine muhalif bir âlim-i sâlihi, tekfir derecesinde tezyif etti. Ve kendi fikrinde olan bir münafığı, hürmetkârane medhetti. İşte siyasetin bu fena neticelerinden ürktüm, "Eûzü billahi mineşşeytani vessiyaseti" dedim, o zamandan beri hayat-ı siyasiyeden çekildim.

****

Tevhid ehli arasında böyle menfaat icabı düşmanlıklar tabi ki yanlıştır. Fakat bizim durumumuz şahsi menfaatimize dokunduğu için değil , itikadimize dokunduğu içindir.

****

BEŞİNCİ VECİH: Hayat-ı içtimaiyece, inad ve tarafgirlik, gayet muzır olduğunu beyan eder.

Eğer denilse: Hadîste اِخْتِلاَفُ اُمَّتِى رَحْمَةٌ denilmiş. İhtilaf ise, tarafgirliği iktiza ediyor. Hem tarafgirlik marazı; mazlum avamı, zalim havassın şerrinden kurtarıyor. Çünki bir kasabanın ve bir köyün havassı ittifak etseler, mazlum avamı ezerler. Tarafgirlik olsa, mazlum bir tarafa iltica eder, kendisini kurtarır. Hem tesadüm-ü efkârdan ve tehalüf-ü ukûlden hakikat tamamıyla tezahür eder.

Elcevap: Birinci suale deriz ki: Hadîsteki ihtilaf ise, müsbet ihtilaftır. Yani: Herbiri kendi mesleğinin tamir ve revacına sa'yeder. Başkasının tahrib ve ibtaline değil, belki tekmil ve ıslahına çalışır. Amma menfî ihtilaf ise ki: Garazkârane, adâvetkârane birbirinin tahribine çalışmaktır; hadîsin nazarında merduddur. Çünki birbiriyle boğuşanlar, müsbet hareket edemezler.

****

İhtilaf rahmettir sözünün sahih olmadığını muhaddislerimiz ispatlamışlardır. Buraya kadar olan yazıda İhtilafın kötü bir şey olduğunu altaran şahıs , sırf hadis zannettiği sözü anlattıklarına muahefet etmesine rağğmen buraya koymaktadır.

İhtilaf rahmet ise dostluk , ittifak azabtır .

****

İkinci suale deriz ki: Tarafgirlik eğer hak namına olsa, haklılara melce' olabilir. Fakat şimdiki gibi garazkârane, nefis hesabına olan tarafgirlik, haksızlara melce'dir ki; onlara nokta-i istinad teşkil eder. Çünki garazkârane tarafgirlik eden bir adama şeytan gelse, onun fikrine yardım edip taraftarlık gösterse, o adam o şeytana rahmet okuyacak. Eğer mukabil tarafa melek gibi bir adam gelse, ona hâşâ lanet okuyacak derecede bir haksızlık gösterecek.

Üçüncü suale deriz ki: Hak namına, hakikat hesabına olan tesadüm-ü efkâr ise; maksadda ve esasta ittifak ile beraber, vesailde ihtilaf eder. Hakikatın her köşesini izhar edip, hakka ve hakikata hizmet eder. Fakat tarafgirane ve garazkârane firavunlaşmış nefs-i emmare hesabına hodfüruşluk, şöhretperverane bir tarzdaki tesadüm-ü efkârdan barika-i hakikat değil, belki fitne ateşleri çıkıyor. Çünki maksadda ittifak lâzım gelirken, öylelerin efkârının Küre-i Arz'da dahi nokta-i telakîsi bulunmaz. Hak namına olmadığı için, nihayetsiz müfritane gider. Kabil-i iltiyam olmayan inşikaklara sebebiyet verir. Hâl-i âlem buna şahiddir.

Elhasıl:

اَلْحُبُّ لِلّٰهِ* وَالْبُغْضُ فِى اللّٰهِ* وَالْحُكْمُ لِلّٰهِ

olan desatir-i âliye düstur-u harekât olmazsa nifak ve şikak meydan alır. Evet

وَالْحُكْمُ لِلّٰهِ*اَلْبُغْضُ فِى اللّٰهِ demezse, o düsturları nazara almazsa, adalet etmek isterken zulmeder.

Cây-ı ibret bir hâdise: Bir vakit, İmam-ı Ali Radıyallahü Anh, bir kâfiri yere atmış. Kılıncını çekip keseceği zaman, o kâfir ona tükürmüş. O kâfiri bırakmış, kesmemiş. O kâfir, ona demiş ki: "Neden beni kesmedin?" Dedi: "Seni Allah için kesecektim. Fakat bana tükürdün, hiddete geldim. Nefsimin hissesi karıştığı için ihlasım zedelendi. Onun için seni kesmedim." O kâfir ona dedi: "Beni çabuk kesmen için seni hiddete getirmekti. Mâdem dininiz bu derece sâfi ve hâlistir, o din haktır." dedi.

Hem medar-ı dikkat bir vakıa: Bir zaman bir hâkim, bir hırsızın elini kestiği vakit eser-i hiddet gösterdiği için, ona dikkat eden âdil âmiri onu o vazifeden azletmiş. Çünki şeriat namına, kanun-u İlâhî hesabına kesse idi, nefsi ona acıyacak idi. Ve kalbi hiddet etmeyip, fakat merhamet de etmeyecek bir tarzda kesecekti. Demek nefsine o hükümden bir hisse çıkardığı için, adaletle iş görmemiştir.

Cây-ı teessüf bir halet-i içtimaiye ve kalb-i İslâmı ağlatacak müdhiş bir maraz-ı hayat-ı içtimaî:

"Haricî düşmanların zuhur ve tehacümünde dâhilî adâvetleri unutmak ve bırakmak" olan bir maslahat-ı içtimaiyeyi en bedevi kavimler dahi takdir edip yaptıkları halde, şu cemaat-ı İslâmiyeye hizmet dava edenlere ne olmuş ki; birbiri arkasında tehacüm vaziyetini alan hadsiz düşmanlar varken, cüz'î adâvetleri unutmayıp, düşmanların hücumuna zemin hazır ediyorlar. Şu hal bir sukuttur, bir vahşettir. Hayat-ı içtimaiye-i İslâmiyeye bir hıyanettir.

Medar-ı ibret bir hikâye: Bedevi aşiretlerinden Hasenan aşiretinin birbirine düşman iki kabilesi varmış. Birbirinden belki elli adamdan fazla öldürdükleri halde; Sipkan veya Hayderan aşireti gibi bir kabile karşılarına çıktığı vakit; o iki düşman taife, eski adâveti

unutup omuz omuza verip, o haricî aşireti def'edinceye kadar, dâhilî adâveti hatırlarına getirmezlerdi.

İşte ey mü'minler! Ehl-i îman aşiretine karşı tecavüz vaziyetini almış ne kadar aşiret hükmünde düşmanlar olduğunu bilir misiniz? Birbiri içindeki daireler gibi yüz daireden fazla vardır. Her birisine karşı tesanüd ederek, el-ele verip müdafaa vaziyeti almaya mecbur iken; onların hücumunu teshil etmek, onların harîm-i İslâma girmeleri için kapıları açmak hükmünde olan garazkârane tarafgirlik ve adâvetkârane inad; hiçbir cihetle ehl-i imana yakışır mı? O düşman daireler ehl-i dalalet ve ilhaddan tut, tâ ehl-i küfrün âlemine, tâ dünyanın ehval ve mesaibine kadar birbiri içinde size karşı zararlı bir vaziyet alan, birbiri arkasında size hiddet ve hırs ile bakan, belki yetmiş nevi düşmanlar var. Bütün bunlara karşı kuvvetli silâhın ve siperin ve kal'an: Uhuvvet-i İslâmiyedir. Bu kal'a-i İslâmiyeyi, küçük adâvetlerle ve bahanelerle sarsmak; ne kadar hilaf-ı vicdan ve ne kadar hilaf-ı maslahat-ı İslâmiye olduğunu bil, ayıl!..

Ehadîs-i şerifede gelmiş ki: "Âhirzamanın Süfyan ve Deccal gibi nifak ve zındıka başına geçecek eşhas-ı müdhişe-i muzırraları, İslâm'ın ve beşerin hırs ve şikakından istifade ederek az bir kuvvetle nev'-i beşeri herc ü merc eder ve koca Âlem-i İslâmı esaret altına alır.

****

Buradaki ifadeler aynı imanda ve itikatte olanların birbirine adavet değil ittifak etmeleri hakkındadır. Bizlerde böyle olan kardeşlerimizle , cemaatlerle bu anlayıştayızdır. aynı itikatte olmadığımız fakat bazı benzer anlayışlarımız var diye onlara destek vermediğimzden bizi değil kendinizi kınayın . Kendinizi sorgulayın.

****

Ey ehl-i iman! Zillet içinde esaret altına girmemek isterseniz, aklınızı başınıza alınız! İhtilafınızdan istifade eden zalimlere karşı إِنَّمَاالْمُؤْمِنُونَاِخْوَةٌ kal'a-i kudsiyesi içine giriniz; tahassun ediniz. Yoksa ne hayatınızı muhafaza ve ne de hukukunuzu müdafaa edebilirsiniz. Malûmdur ki; iki kahraman birbiriyle boğuşurken; bir çocuk, ikisini de döğebilir. Bir mizanda iki dağ birbirine karşı müvazenede bulunsa; bir küçük taş, müvazenelerini bozup onlarla oynayabilir; birini yukarı, birini aşağı indirir. İşte ey ehl-i iman! İhtiraslarınızdan ve husumetkârane tarafgirliklerinizden kuvvetiniz hiçe iner, az bir kuvvetle ezilebilirsiniz. Hayat-ı içtimaiyenizle alâkanız varsa, اَلْمُؤْمِنُ لِلْمُؤْمِنِ كَالْبُنْيَانِ الْمَرْصُوصِ يَشُدُّ بَعْضُهُ بَعْضًا düstur-u âliyeyi düstur-u hayat yapınız, sefalet-i dünyeviyeden ve şekavet-i uhreviyeden kurtulunuz!..

****

Biz her ne kadar kendimiz gibi itikat edenlerle birlikte olsakta , bizim gibi bazı konularda inandıkları olmasına rağmen kafirlerle diyalog ve ittifak yapanlar , kafirlerin gücüne ve Natosuna destek verenler vebaldedirler , bunlara dostça bakanlar da sorumludurlar.

****

ALTINCI VECİH: Hayat-ı maneviye ve sıhhat-ı ubudiyet, adâvet ve inad ile sarsılır. Çünki vasıta-i halâs ve vesile-i necat olan "ihlâs" zayi' olur. Zira tarafgir bir muannid, kendi a'mal-i hayriyesinde hasmına tefevvuk ister. Hâlisen livechillah amele pek de muvaffak olamaz. Hem hüküm ve muamelâtında tarafgirini tercih eder, adalet edemez. İşte ef'al ve a'mal-i hayriyenin esasları olan "ihlâs" ve "adalet" husumet ve adâvetle kaybolur. Şu Altıncı Vecih çok uzundur. Fakat kabiliyet-i makam kısa olduğundan kısa kesiyoruz.

****

Hep aynı mesele üzerinde cevap yazdığından tekrar tekrar aynı şekilde cevap vermemiz yersizdir. çünkü bizler tevhidi müslümanlara dostça ve ittifakça yaklaşıyoruz. Hurafe ve bidatçilere dostça bakamadığımız için bu yazıya muhatap olduk . Biz elhamdulillah ki sizle aynı itikatte değiliz . İnşeallah tevhidle tanıştığınızda dostluk ve kardeşliğimizi görürsünüz. aksi taktirde bizden bidat , şirk ve hurafelere sevgi beslememizi beklemeyiniz.
Bundan sonrasına cevap vermeyi gereksiz ve israf olarak görüyorum . Çünkü farklı şekilde düşünüyor ve inanıyoruz . Bizim dostluğumuz ve ittifakımız muvahhid müslümanlara karşı tamdır , onlar bizim kardeşlerimizdir , birlikteyiz.
Ama itikatte ve amelde şirk , hurafe ve bidat işleyenlere hiç bir zaman dostluğumuz olmayacaktır .

MAHMUT USTAOSMANOĞLU (Efendi hazretleri (!)

1 - "*İşlerinizde ne yapacağınızı şaşırdığınızda kabir ehlinden yardım isteyiniz*." (*Mahmut USTAOSMANOĞLU başkanlığında bir heyet, Ruhu'l-Furkan Tefsiri, İstanbul 1992, c. II, 82.*)

Bu anlayış sahibleri, yukarda zikrettikleri uydurma bir hadise dayanarak kabirlere, türbelere giderek veli dedikleri kimselerin hastalıklara şifa vesilesi olacaklarını sanırlar veya herhangibir olumsuz hallerinin düzeleceğine inanırlar. Bu inanç sahibleri ve bunlar gibileri, inançlarını doğrulamak için de şöyle bir olayı hikaye ederler:

"*Bir değerli büyüğümüz bayram sohbetinde şöyle demiş:*
"Benim bir hemşirem (kızkardeşim) vardı, yürüyemezdi. Adana'da o zaman bulunan bütün doktorlara gittik, dışarıda hepsine gösterdik çare bulamadılar. Nihayet bize

dediler ki, Toroslarda bir zatın türbesi var, hastayı götürün orada bir gece durdurun. Allah'ın izniyle o zatın dua ve ruhaniyeti şifa vesilesi olur. Biz artık her türlü tıbbî ümidimiz kesildikten sonra oraya annemle birlikte hemşiremi sırtımızda götürdük. Geceleyin hemşirem birden bir feryad etti. Annem, acaba aklına, şuuruna bir şey mi oluyor, korkuyor mu? diye hemen yanına fırladı. Hemşirem halâ bağırıyordu. "İyi oldum, iyi oldum, yürüyorum, aman Allah'ım" diye haykırıyordu. Biz de hayretle yanına vardık. Sabahı beklemeden oradan döndük. Sırtımızda götürdü-ğümüz hemşirem yürüyerek eve geldi."
(*Bir Bayram Sohbeti, Altınoluk Mecmuası, Şubat l997, s. 13*.)

2 - "*Bir veli ölünce ruhu, kınından çıkmış kılınç gibi olur.*"
(*Ruhu'l-Furkan, c. II, s. 67*)

Bu anlayışa göre veli sanılan bir kimse öldüğünde ruhu, kınından çıkmış kılınç gibi olur. Yani; her zaman için kendisinden yardım istenilebilecek durumdadır.

3 - **Mahmut Ustaosmanoğlu bir konuşmasında şöyle demiştir:**
"*Biz Allah ile kullar arasında evliyâullahın ve meşâyih-i izâm (büyük şeyhler, veli kullar) hazerâtının ruhlarının (bu kimselerin kim oldukları Ruhu'l-Furkan, C.II, s.86'da daha açık bir şekilde geçmektedir.) vasıta olduğuna inanırız. Onların ruhaniyetinden istimdâd (yardımına çağırmak) eder, istiânede (yardımına istemek) bulunuruz".*

4 - **Mahmut Ustaosmanoğluna göre veli olmanın şartı şöyledir:**
"*Veli olmanın başlangıcı kul ile Mevla arasına giren düşüncelerin, ve kulun, Allah'a olan yabancılığının ortadan kaldırılmasıdır.*
Mevlanın ikramıyla Allahü Teâlâ'nın dışında kalan herşey sâlikin (tarikata girmiş kimse) gözünden silinir, Allah'tan başkasını görmez hale gelirse, fenafillah yani Allahü Teâlâ'da eriyip gitme adı verilen devlet hasıl olur ve tarikat hali sona erer. Böylece seyr-i ilallah yani Mevla'ya doğru olan manevi yürüyüş tamamlanmış olur. Bundan sonra seyr-i fillah (Allah'da yürüyüş) denilen ispat makamına girilir ve kalbe sadece Allah (Celle celâluh) yerleşir. İşte bunları kazanan kişiye "veli", yani hakiki Allah dostu demek doğru olur.
Nefsi emmare (sürekli kötülük emreden nefis) mutmainneye dönüşür; küfründen ve inkarından vazgeçer. O Mevlasından, Mevlası da ondan razı olur. Nefsin tabiatında bulunan ibadetlere karşı olan isteksizlik hali ortadan kalkar".
(*Ruhu'l-Furkan, c. II, s. 63*)

5 - "*Manevi yolu iyi bilen ve salikleri o yola ulaştırabilen bir şeyh aramak şeriatın emirlerindendir*".

(*Ruhu'l-Furkan, c. II, s. 63*.)

6 - "*Büyük Şeyh Mustafa İsmet Garibullah kuddise sirruhu hazretleri Risale-i kudsiyyesinde şöyle buyurdu: Hz. Ebu Bekr'e varıncaya kadar bütün silsilenden yardım istemeyi adet et. Resulullah sallallahu aleyhi ve selleme vararak ondan da yardım iste. Şeyhini şefaatçı, aracı kıl ki, seni sevinçle doldursun"*.
(*Ruhu'l-Furkan, c. II, s.86*.)

7 - "*Rabıta bir müridin, mürşid-i kâmilinin ru-hâniye-tiyle beraber, suretini kalp gözünün önüne getirerek hayal etmesi ve kalbiyle ondan yardım istemesinden ibarettir."*
(*Ruhu'l-furkan, c,II, s.64*.)

8 - "*Muhammed Halid Hazretleri, Risale-i Halidiye'sinde şöyle buyuruyor: Rabıtanın en üstün derecesi, iki gözün arasında olan hayal hazinesi ile mürşidin ruhaniyetinin yüzüne hatta iki gözünün arasına bakmaktır. Zira orası feyiz kaynağıdır. Ondan sonra mürşide karşı kendini alçaltarak, son derece tevazu ile yalvarmak ve onu Mevlâ ile kendi arana vesile kılmak üzere, mürşidin ruhaniyetinin hayal hazinesine girip oradan kalbine ve derinliklerine yavaş yavaş indiğini düşünüp, senin de peşinden yavaş yavaş oraya aktığını ve indiğini hayal ederek, şeyhini, kendi nefsinden geçinceye kadar hayal gözünden kaybetmemektir*."
(*Ruhu'l-Furkân c. II, s. 79*)

9 - *"(Yusuf 12/24) ayetinin tefsirinde ekseri müfessirler, Allah dostlarının tasarruf ve imdadını (gücünü ve yardımını) açık-lamışlardır. Müfessirlerden Keşşaf, doğruluktan ayrıldığı ve Mutezile Mezhebinin (Mutezile, bir kelâm mezhebidir. Vasıl b. Ata ve taraftarları kurmuştur. İnsanın kendi fiillerinin yaratıcısı olduğunu, Allah'ın bu konuda kimseye karışmadığını savunurlar. Bir çok konuda farklı görüşleri vardır.) görüşüyle vasıflandığı halde Yakup aleyhisselamın ruhaniyyetinin, şaşkın-lığından parmaklarını ısırmış olduğu halde Yusuf aleyhisselama gözükerek "O kadından sakın." dediğini açıklamıştır*."
(*Ruhu'l-Furkan, c. II, s. 65,66*.)

10 - *Ubeydullah el-Ahrâr es-Semerkandî hazretleri "Sadıklarla beraber olun." (Tevbe 9/119) âyetinin tefsirinde şöyle buyurmuştur: "Şüphesiz sadıklarla beraber olmak, surette ve manada onlarla beraber olmaktır." Sonra da manevi beraberliği rabıta ve huzurla tefsir etmiştir ki, bu ehlince malum olan meşru bir iştir.*"
(*Ruhu'l-Furkan, c. II, s.66*.)

11 - “*Şeyhin iki gözünün arası feyiz kaynağıdır. Rabıta yaparken iki gözün arasında olan hayal hazinesi ile mürşidin ruhaniyetinin yüzüne hatta iki gözünün arasına bakılır... Sonra şeyhine karşı kendini son derece alçaltarak ona yalvarıyor, onu Allah ile kendi arasında vesile kılıyor*."
(*Ruhu'l-Furkan, c. II*)

ZULUM KARIŞMIŞ KİTAPLARA 33 MİSAL

Hazret! - İbrahim Ramazanoğlu Elhac Mahmud Sami - Fatih Gençlik Vakfı Yayınları

Sayfa 32: "... İbrahim aleyhisselâm oğlunu kesmek için hazırlandı ve eline bıçağı alarak şöyle söyledi:

- 'Ey Allah'ım! bu benim oğlumdur. Kalbimin meyvesidir ve bana insanların en sevgilisidir..'

Bu arada Hazret-i İbrahim aleyhisselâm şöyle bir nida işitti:

-" **Sen benim kulumun helak olmasını istediğin geceyi hatırlıyor musun? Senin oğluna şefkatli olduğun gibi benim de kullarım için şefkatli ve merhametli olduğumu bilmiyor musun? Sen benden kulumu helak etmemi istemiştin. Şimdi ben de senden oğlunu kesmeni istiyorum. İlk başlayan daha zalimdir**." (Hikem-i Atâî)

Bu eserde buna benzer bir kaydı daha görmek isteyenler baksın (sh. 34): Güya Cenab-ı Hakk'ın Hz. İbrahim'e sürülerini satıp vakıf kurmasını vahyettiğini yazmış. Vakıf hâlâ o kaynaktan besleniyormuş. İlmî bir kaynak yok.
İbrahim Ramazanoğlu Elhac Mahmud Sami Fatih Gençlik Vakfı Yayınları Nu. 2

irfan Sofraları Niyâzî-i Mısrî - Kılıç Kitabevi

Sayfa 150:
"Allah Teâlâ Muhammed'e (s.a.v.): ***'Ben, Bu bölüm uygun görülmemiştir iyya oğlu Yahya için doksanbeşbin kişi öldürdüm. Senin kızın oğlu Hüseyin için bunun iki mislini öldüreceğim'*** diye vahyetti.." **Kaynak yok, ne büyük iftira**.

irfan Sofraları Niyâzî-i Mısrî - Çeviren: Dr. Süleyman Ateş İsteme Adresi: Kılıç Kitabevi Baskı: 1971

Tezkiretu'l-Evliya Feriduddîn-i Attar'dan - M. Z. K.- Gümüş Neşriyat

Sayfa 80:
"... Cenab-ı Hak,
• Ya Cüneyd! Uçmağa girer misin? buyurdu.
• Sultanım, ben seni güçle buldum, beni karşına koy, hayran olayım durayım. Hak Teâlâ:
• Ya Cüneyd! Ben seninim, sen benim. Şimdiye değin sen benim dediğimi tutardın, şimdiden sonra ben de senin dediğini tutanm, buyurdu."
Kaynak yok. iftira.

Sayfa 128:
"... Bir zâlim Rabia'yı altı akçaya sattı. Rabia'yı alan kişi ona iş buyurdu. Rabia işe giderken düştü. Elini dayadı. Yüzünü yere koydu:

- Bari Hûda! Atam, anam yoktur, ben esir oldum. Bunun cezasına guşam yoktur amma senin rızanı isterim. Dileğim odur ki sen benden hoşnut olasın, dedi.
Bir ün işitti:
- Ya Rabia! Seni öyle bir mertebeye erdireyim ki gök teki feriştahlar sana gıpta etsinler, dedi..." **Kaynak yok**.
Bu kitabta, benzer zulümler eksik değil. Meselâ, 5. sahifede 'Veysel Karanî'nin Allah Teâlâ ile bir pazarlığının' diyalogu var. Tabii ilmi bir kaynağı yoktur.

Tezkiretu'l-Evliya Feriduddîn-i Attar'dan Hazırlayan: M. Z. K. Gümüş Neşriyat No.1 Baskı: 1959

Ihyâ-i Ulûmi'd-Dîn -İmâm-ı Gazali -Aîi Arslan

Cild 5, Sayfa 8:
"Rivayet ediliyor ki, Cenab-ı Hak (c.c.) Musa'ya (aleyhisselam) şöyle buyurdu:
-'Ya Musa! Herhangi bir kimse ki, annesine ve babasına karşı iyi davranır, sadece bana isyan ederse, onu mutî kullarımdan yazarım. Ve kim ki, bana itaat eder, babasına ve annesine isyan ederse, onu âsi yazarım.'
Deniliyor ki: Ya'kub (aleyhisselâm), oğlu Yusuf'un (aleyhisselam) huzuruna girdiği zaman, Yusuf (aleyhisselâm) ayağa kalkmadı. Bunun üzerine Cenab-ı Hak kendisine şu vahyi gönderdi:
- Sen baban için ayağa kalkmayı, kendin için bir küçüklük mü sanıyorsun? izzet ve celâlim hakkı için yemin ederim: Bu hareketinden dolayı senin sulbünden bir tek peygamber bile çıkarmayacağım."
Delil yok. Bir de zaif rivayetlerle benzer haksızlıklar yer alıyor bu kitapta. Misal olsun diye (cild 6, sh 10.; cild l, sh. 309.)

Ihyâ-i Ulûmi'd-Dîn İmâm-ı Gazali Tercüme Eden: Aîi Arslan Baskı: 1979 Ihyâ-i Ulûmi'd-Dîn İmâm-ı Gazali Tercüme Eden: Aîi Arslan Baskı: 1979

Tam Müzekkin Nüfus - Eşrefoğlu Rumi - Arslan Yayınları

Sayfa 283:
"... Şeytan:
- Yâ Rabbi! Ben de senden birkaç şey dilerim. Hak Teâlâ buyurdu ki:
• Yâ Mel'un söyle, ne dilersen dile. Şeytan dedi ki:
• Bana asker lâzımdır. Hak Teâlâ buyurdu ki:
• Sokaklarda gezen kadınlar senin askerin olsun.
Şeytan dedi ki:
• Bana duracak yer lazımdır.
Hak Teâlâ buyurdu ki:
• Hamamlar, fıskhaneler sana durak olsun.
Şeytan dedi ki:

• Bana bir yer ver ki benim adamlarım orada bölük bölük dursun. Yalan ve mâlâyanileri varsa o mekânda söylesinler.
Hak Teâlâ buyurdu ki:
• Pazarlar senin ehlinin mekânı olsun. Orada mâlâyani konuşsunlar.
Efendimiz buyurdular ki: Çarşı pazar ehli (eğer ihanet ederlerse) cehennem ehlidir'
Şeytan dedi ki:
• Yâ Rabbî! Bana binmek için eşek gerek.
Hak Teâlâ buyurdu ki:
• Emrimi tutmayan ve namaz kılmayanlar senin eşeğin olsunlar.." **Kaynak yok**.

Sayfa 269-270 :
"Hz. Eyyûb inlemekte idi: Şeytan o esnada haykırdı. Ve dedi ki:
- Şimdi tam Eyyûb'u aldatmanın zamanıdır. Rab binden uzaklaştırdım. Aralarını ayırdım. Şikâyet et mesini temin ettim. Hak Teâlâ şiddetle buyurdu:
- Ben şikâyet edilecek miyim ki benden şikâyet edersin? İzzetim ve celâlim hakkı için bir daha âh edersen muhabbetimin yardımım senden keserim."
Kaynak yok.

Sayfa 311:
"Hak Teâlâ nefsi yarattığı zaman sordu:
• Ey nefis! Sen kimsin, ben kimim? Biliyor musun?
Nefis:
• Sen sensin, ben de benim diye cevap verdi.

İşte, nefis tâ o zamanda Hak Teâlâ'nın huzurunda senlik benlik davasında bulundu. El'an da bu davasını elinden bırakmadı. Hak (celle ve âlâ) bunun üzerine nefse hışım etti. O hışım kıvılcımlarından cehennem yaratıldı. Hakkın emriyle cehennemi üçbin yıl yaktılar. Öylesine karardı ki cehennemin içinde göz gözü görmez hale geldi. Gayet de sıcak. Hak Teâlâ'nın emriyle nefsi getirdiler. Cehennemin içine attılar, îyice yandıktan sonra çıkarıp Allahu Teâlâ'nın huzuruna getirdiler. Tekrar Hak Teâlâ nefse sordu:
• Ey nefis! Sen kimsin, ben kimim? Yine nefis Hak Teâlâ'ya:
• Ben benim, sen sensin, dedi. Hak Teâlâ yine bu yurdu:
• Bunu bin yıl daha cehennemde yakın!. Tekrar çıkardılar ve kendisinden soruldu. Tekrar eskisi gibi cevap verdi. Tekrar Hakk'ın emriyle bin yıl daha cehen nemde yakıldı. Böyle toplam olarak nefs-i emmare üç bin yıl cehennemde yandı. Henüz senlik-benlik davasını elden bırakmadı. Tekrar Hak Teâlâ emretti ki:
• Gidin bunun gıdasını kesin..."
Daha ne iftiralar, ne asılsız diyaloglar var, meselâ bkz. sh. 301-302.

Tam Müzekkin Nüfus - Eşrefoğlu Rumi - Arslan Yayınları Baskı: 1976

Fihi Mâfih - Mevlâna -Maarif Vekâleti Yayınları

Sayfa 192:
"...Yine Yüce Tanrı buyurur ki: Eshab zayıf olduğundan, can korkusundan ve kıskançların kötülüğünden senin adını halkın kulağına gizli gizli fısıldıyorlar. " **Nerede buyurdu? delil**

yok.

Sayfa 86:
'Tatarlar, padişahlarının yanına dert yanmağa gittiler ve: 'Mahvolduk' dediler. Padişahlan on günlük izin istedi. Bir mağaranın kovuğuna gitti ve tam bir vecd içinde ibadet etti, Allah'a yalvardı. Ulu Tann'dan: 'Senin dileğini, yalvarışlarını kabul ettim. Dışarı çık. Her nereye gidersen, muzaffer ol' diye bir ses işitti, (İşte böyle) Tanrı'nın buyruğu ile çıktıklarından, karşılarında bulunanları yendiler ve bütün yer yüzünü kapladılar."
Geh Allah, geh Tanrı diye verdikleri haberlerin kaynağı yok.

Sayfa 237:
"Bayezid dedi ki: Yarabbi! Ben sana hiç ortak koşmadım.
Tanrı: 'Ey Bayezid süt gecesi de ortak koşmadın mı ve bu süt bana dokundu, demedin mi? Halbuki zarar ve fayda veren benim' buyurdu. Bayezid sebebe baktığı için Tanrı onu müşrik saydı.."
Allah Bayezid'i ne zaman müşrik saydı? Kaynak yok.

Sayfa 171:
"Ulu Tanrı, Bayezid'e: 'Ey Bayezid! Ne istiyorsun?' buyurdu.
Bayezid: 'Bir şey istememeyi istiyorum' (K.K.) cevabını verdi."
Bu diyalogun da kaynağı görülmüyor. Ve aynı kitap sayfa 33'te bir dostunu görmek iste-yen ve bu uğurda Allah ile diyalogda bulunan bir kula güya Allah, "eğer onun sana görünmesini istiyorsan başını feda et.." demiş. Hani kaynak? Yine yok.

Fihi Mâfih - Mevlâna - Çeviren: Meliha Ülker Tarıkâhya -Maarif Vekâleti Yayınları -Baskı: 1958

Sohbetname II- İmam Efendi

Sayfa 60:
"Mansur, fani olduktan sonra hak onun lisanından: 'Enelhak' dediği halde Cenab-ı Hak yine razı olmayarak Mansuru dara çektirmiştir. Ya haksız olarak 'ene' diyen ne olur bilmem! Bu sözümü Vahdetciler duysunlar. Bazı zevat 'ene' dediklerinden Cenab-ı Hak onlara: 'Kulum sözünde doğrusun lâkin bu işi hoş etmedin' diye emir buyurduğu mervidir."
Hani kaynak; nereden mervidir? Yok.

Sayfa 128:
"Hz. İsa (a.s.) hasta olduğu zaman, ilâç tavsiye etmişler kabul buyurmamış ve Cenab-ı Hakka arzetmiş ve Cenab-ı Hakk:
'Ya îsâ! Ben senin için sebebleri kaldırmam' diye emir buyurmuştur." **Kaynak yok.**

Sohbetname II- İmam Efendi -Hazırlayan: Cemalettin Emiroğlu Baskı: 1984.

Halkadan Pırıltılar- Necip Fazıl Kısakürek- Türk Neşriyat Yurdu -Baskı: 1948

Sayfa 180:
"Birgün Horasan'daki büyük velinin huzurunda Mansur'un (Hallaç) bahsi geçti. Ahî Ali'nin sualine Horasan büyüğü cevap verdi:

- Birgün murakabede Mansur'u yüksekler yüksekliğinde buldum ve Allah'a yalvardım: 'Ya Rabbi! Bu ne sır ve hikmettir ki, Firavun da, Mansur da Hüdalık davası ettikleri halde birinin ruhunun yükseklerde, öbürünün ki de aşağılıklardadır?' Hitap geldi:
'Firavun, sadece kendisini görerek, kendisine nisbet ederek o lafı söyledi; Mansur ise bizden başka hiçbir şeyi görmeyerek ve kendisine nisbet şuurunu kaybederek... Artık farkı sen anla!.."

Kaynak yok. Bu eserde kaynaksız olarak Allah adına konuşturulmuş hayli söz var. Meselâ, bir zâtın bağlılarının "Cehennemden kurtuluşunu" haber alması (sh. 210) ve meselâ, güya Allah Mansur hakkında, "Kendi sırrımı ona açtım; o herkese gösterdi..." demiş. Bu uydurmayı, insan rüyada da görse söylemekten çekinir. (sh. 61)

Halkadan Pırıltılar- Necip Fazıl Kısakürek- Türk Neşriyat Yurdu -Baskı: 1948

Mektûbât -İmam-ı Rabbânî Ahmed Farukî Serhendî -Tercüme: Hüseyin Hilmi Işık

Sayfa371:
".. Çok zaman sonra, AllahuTeâlâ, merhamet ederek, bu mes'elenin (bir çeşit kâfirin ebedi-yette halinin ne olacağı konusu) hallini ihsan eyledi. Şöyle bildirdi kî, bu (tür) kâfirler, ne Cennette, ne Cehennem'de kalmayacak, âhirette dirildikten sonra, hesaba çekilip, kabahatlari kadar mahşer yerinde azâb çekeceklerdir. Herkesin hakkı verildikten sonra, bütün hayvanlar gibi, bunlar da, yok edileceklerdir..."

Böyle olacağını, Allah "şöyle bildirdi" deniyor. Hani bu bildirinin kaynağı? Yok.

Mektûbât -İmam-ı Rabbânî Ahmed Farukî Serhendî -Tercüme: Hüseyin Hilmi Işık

Otuz Ramazan Otuz Mev'iza - Yakup Altın -Salah Bilici Kitabevi Yayınları -Baskı: 1968

Sayfa 119:
"Bir gün îsâ (aleyhisselâm) Cenab-ı Hakk'a ciddi bir şekilde ibadet eden bir kavme uğradı. Baktı ki, çoluk çocuk toplanmış (....) refah içinde yaşadıklarını gördü. Ne iyi diyerek oradan uzaklaştı. Bir zaman sonra Hz. İsa oraya uğradı. İlk gördüğünden hiçbir şey kalmamış, orası bir harabelik olmuştu. Bunun üzerine Hazreti îsâ: Ya Rabbi! Bu ne hal? Ne oldu bunlara? Yoksa bunlar namızımı terketti, neden bunları helak ettin? deyince kendisine şu vahy geldi: Ey Isâ! Onlar namazlarını terketmediler, bana isyan da etmediler. Fakat onların kullandıkları sudan, bir beynamaz elini yüzünü yıkadı. O suda onların diyanna ulaştı, bunun için ben, onları helak ettim, buyurdu."

Vaiz efendi namazsızlığın fecaatim söyleyecekse, Allah'a iftira etmesine gerek var mıydı? Kaynak yok.

Otuz Ramazan Otuz Mev'iza - Yakup Altın -Salah Bilici Kitabevi Yayınları -Baskı: 1968

Rehber ilmihâli -E. Müftü Hasan Yavaş -Hakikat Kitabevi (Türkiye Gazetesi) -Baskı: 1986

Sayfa 345:

"... Sevgili Peygamberimiz kızı Fatıma'nın evlenme çağına girdiğini müşahede etti. Eğer annesi hayatta olsa idi, şimdi çehizini hazırlardı, diye düşünürken Cebrail aleyhisselâm gelip dedi ki:
- Yâ Rasullallah! Hak Teâlâ hazretleri sana selâm ediyor. Hiç merak etmesin. Kızı Fatıma'nın bütün ihtiyaçlarını, elbiselerini Cennet'ten temin edip, yakında Mü'min ve sadık bir kulumla evlendireceğim, buyurdu.
Rasûlullah Efendimiz, bu sözleri duyunca şükür secdesi yaptı. Cebrail (aleyhisselam) geri döndü. Elinde bohça ile örtülü bir altın tepsi ve yanında bin melek vardı. Arkasından Mikâil, israfil ve Azrail (aleyhisselam), üzeri bohça ile örtülü bir altın tepsi ve ta'zim için herbiri bin melek ile geldi. Peygamber Efendimiz bunlan görünce buyurdu ki:
- Ey kardeşim Cebrail! Hak Teâlâ'nın emri nedir? Bu altın tepsiler nelerdir?

Cebrail (aleyhisselam) cevap verdi:
• Ey Allah'ın Rasûlu! Allahu Teâlâ sana selâm ediyor. Ben Habibimin kızı Fâtıma'yı, Ali'ye verdim. Arş-ı A'zam'da nikâh etsin. Tepsilerin birinde Cennet elbiseleri vardır. Onu Fâtıma'ya giydirsin. Diğer tepsilerde Cennet yemekleri vardır. Onlar ile eshabına ziyafet versin!
Rasûl-i Ekrem Efendimiz bu müjdeyi işitince Hazret-i Fâtıma'ya müjde götürdüler. Fâtımatu'z-Zehra razı olmadı. Hemen Cebrail (aleyhisselam) gelip buyurdu:
• Yâ Rasûlallah! Allahu Teâlâ buyuruyor ki, Fâtıma dörtyüz akçaya razı olmuyorsa, dörtbin akça olsun!
Hazret-i Fâtıma'ya bunu haber verdi. Yine razı olmadı. Cebrail (aleyşhisselâm) yine geldi. Dörtbin altın emir olunduğunu haber verdi. Hazret-i Fâtıma dörtbin altına da razı olmadı. Rasûllullah Efendimiz, kızının yanına vardı, esas maksadının ne oluğunu sordu. Hazret-i Fâtıma dedi ki:
- Babacığım! Kıyamet günü mü'minlerin günahkâr olarından ne kadar kimseye şefaat edersen, ben de o kadar hanımlara şefaat etmek istiyorum, muradım budur.

Rasûlullah Efendimiz kızının isteğini Cebrail'e (aleyhisselâm) bildirdi. Cebrail (aleyhisselâm) Hak Teâlâ'nın Hazret-i Fâtıma'nın arzusunu kabul etiğini, onun da hesap günü ayrıca şefaat edeceğini söyledi."
Kaynak yok.

Sayfa 389:
"Birgün Hazret-i Ali, sabah namazı için mescide giderken bir ihtiyara rastladı, ihtiyarın aksakalına hürmet edip, önüne geçmedi, ihtiyarın arkasından ağır ağır yürüyordu. Mescid kapısına kadar geldiler, ihtiyar içeri girmeyip gitti. Hazret-i Ali bu ihtiyarın hıristiyan olduğunu anladı. Hazret-i Ali mescide girince Rasûlullah Efendimizi Eshab-ı Kiram ile rukû'da eğilmiş buldu. Namaz bittikten sonra Eshab-ı Kiram Rasûlullah Efendimizden birinci rükûda çok beklediklerinin sebebini sordular. Bunun üzerine Rasûlullah Efendimiz buyurdu ki:

(Adet olan teşbihi yapıp rükudan kalkacağım zaman Cebrail (aleyhisselâm) Sidretü'l-Münteha'dan süratle geldi. Başımı tutarak rukû'dan kalkmama engel oldu. Bunun hikmetinin ne olduğunu da bilmiyorum.) O sırada, Allahu Teâlâ da Cebrail'e (aleyhisselâm) buyurdu ki: 'Ey Cebrail! Habibime söyle, rükû'da beklemesinin hikmetini bildir de, Ashabına sırnnı açıklasın!) Hemen Cebrail (aleyhiselâm) Rasûlullah Efendimizin huzuruna gelerek:
- Yâ Rasûlallah! dedi. Siz, rukû'dan kalkacağınız zaman, Allahu Teâlâ, 'Git Habibimin sırtını tut ta rukû'dan kalkmasın. Çünkü sevgili kulum Ali, yolda rastladığı bir ihtiyarın aksakalına hürmet ederek yavaş yürüyor, cemaat sevabından mahrum olmasın! bu yurdu"
Nerede buyurdu; tabii bir kaynak yok. Allah'a ve Rasûlü'ne iftira...

Sayfa 256:
"...Cebrail Aleyhiselam isimli melek göründü. Peygamber Efendimize şunları söyledi:
- Ya Rasulallah Hak Teâlâ'nın selamı var. Eğer Pey gamberin Mağara arkadaşı Sıddık; bir kere daha 'Allah' deseydi; 'Yüceliğim' hakkı için bütün şehitleri diriltirdim..."
Kaynak yok.

Sayfa 325:
"Hazret-i Musa Aleyhisselam zamanında kıtlık olmuştu. Kaç defa yağmur duasına çıkılmışsa da duaları kabul olmamıştı. Allahu Teala Musa aleyhisselam'a vahyetti ki: (içinizde bir koğucu vardır. O bulunduğu müddetçe duanızı kabul etmem?) Musa aleyhiselam dedi ki:
- Ya Rabbi, onu bildir, aramızdan çıkaralım. Allahu Teala buyurdu ki:

Ey Musa! Ben sizi koğuculuktan men ederken, kendim koğuculuk yapar mıyım?"

İşte böyle delilsiz kaynaksız hikayeleri marifet sanan yeni kitaplar bile, hayırlı buldukları, işleri arasına zulüm karıştırmadan edememişlerdir. Dergilerde, gazetelerde, takvimlerde haksız ifadeler arzı endam eder olmuştur. Mesela ; Yenilerde çıkmaya başlayan HİCRET takvimine; 22-2-1986 yaprağı: "...İbrahim Ethem (k.s) hazretleri diyorlar ki, 'Ben mültezem kapısı önünde durdum ve dedim ki, Ya Rab sana ebediyyen isyan etmemek üzere beni masuminden kıl. Hafiften bir ses kulağıma geldi. ' Ya İbrahim, sen benden ismet istiyorsun, bunu bütün kullarım da istiyor, ben herkesi masum edince kime mağfiret edeceğim?"
Kaynak yok.
Rehber ilmihâli -E. Müftü Hasan Yavaş -Hakikat Kitabevi (Türkiye Gazetesi) -Baskı: 1986

Din Adamının Din Düşmanlığı - Hüseyin Hilmi Işık- Işık Kitabevi

Sayfa 41:
"... Allahu Teala insanlara Kur'an-ı Kerim'den hüküm çıkarınız diye emretmiyor. Rasûlunün ve esbabının çıkardığı hükümlere uyunuz, bunları kabul ediniz diyor"
Nerede diyor? Kaynak yok.

Sayfa 14:
"Halbuki dört mezhebin ayrılmasını Kur'an-ı Kerim emrediyor."
Hangi ayette?

Sayfa 69-70:
"...İbni Abidin'e tâbi' olmak istemeyen ise, Kitab'a ve Sünnet'e tâbi' olmayıp, kendi hevâsına, nefsinin arzulanna tâbi' olan bir kimsedir. Böyle kim senin Cehenneme gideceğini Kur'an-ı Kerim ve hadis-i şerifler haber vermektedir.."
Bu ifadelerin Kuran'da olduğu söyleniyor, fakat delil verilmiyor.
Din Adamının Din Düşmanlığı - Hüseyin Hilmi Işık- Işık Kitabevi 1975 Dördüncü Barkı.

Yeni ictihad Fikri ve Müctehid Taslakları- Enver Baytan - Baytarı Kitabevi

Sayfa 89:

"İmam-ı Âzam Hazretleri, "Cenab-ı Hak onu ictihad için yaratmış..."
İmam Malik, İmam Ahmed ibni Hanbel, İmam Şafii'nin de aynen öyle yaratıldığı iddia ediliyor. Neye dayanarak söylüyor bunları? Kaynak yok.

Yeni ictihad Fikri ve Müctehid Taslakları- Enver Baytan - Baytarı Kitabevi -Baskı: 1975

islâm Fıkhında Devlet - Ayetullah Humeyni Çeviren: Hüseyin Hatemi - Düşünce Yayınları

Sayfa 53:
"Yüce Allah vahy yolu ile Rasûl-i Ekrem'i şunu tebliğ etmeye memur etti. Rasul-i Ekrem de (s.a.v.) Hazret-i Emiru'l-Müminin'i (a.s.) hilafete tayin etti."
Hani sözkonusu vahyin ilmi bir kaynağı? Delil yok. Böyle bir vahiy var idiyse, Ensar ve Muhacirin bu vahye karşı gelerek mi Hz. Ebu Bekr'i halife olarak seçtiler? Bu iftira Rasûlullah'ın ashabına da yapılmıştır.

islâm Fıkhında Devlet - Ayetullah Humeyni Çeviren: Hüseyin Matemi Düşünce Yayınları

Ertelenen İslâmi Hayat - ibrahim Balcı, M. Balcı - iklim Yayınları
Sayfa 119:
"Nuh (a.s.) iman etmemiş oğlunu kurtarmak isteyince: 'Ey Nuh! Sen bir oğluna kıyamadın. Bunca insan benim kulum değil mi idi ki onlara beddua ettin' hitabıyla, Allah'ın ikazı, Nuh'u (a.s.) uyandırmış.." **Kaynak yok.**
Ertelenen İslâmi Hayat - ibrahim Balcı, M. Balcı - iklim Yayınları -Baskı: 1986

Nefahatü'l-Üns -Molla Cami -Bedir Yayınevi

Sayfa 123:
"Güneyde dediler ki: 'Vatanın nerededir? Arşın altındadır' dedi. Hak Teâlâ, Musa'ya (aleyhisselâm) buyurdular: 'Ya Musa sen garipsin ve senin vatanın benim" **Nerede kaynak? Hoş olmayan ifadeler de var bu kitapta. Meselâ sh. 42.**
Nefahatü'l-Üns -Molla Cami -Çevirenler: Kâmil Candoğan, Sefer Malak -Bedir Yayınevi - Baskı: 1971

Nura Doğru - Yazan ve Tercüme Eden: Abdullah Aydın

Sayfa 1634:
".Hz. Musa Tur Dağı'nda Yüce Allah'a şöyle niyazda bulunur:
• Ya Rabbi! Kullarının dilinden şikayetçiyim. Beni onların dillerinden kurtar ki, aleyhimde konuşmasınlar! Bunun üzerine yüce Allah şöyle buyurdu:

• Ya Musa! Ben alemlerin Rabbi iken, kullarım benim dahi aleyhimde bulunuyor. Ben bile kullarımın dillerinden kurtulamazken, sen nasıl kurtulursun."

Sayfa 1040:

"Arazisi taşlık olan bir köy halkı Hz. Muhammed'e (s.a.v.) başvurarak; 'Ey Allah'ın Elçisi! Köyümüzde bulunan taşlar yüzünden, arazimiz çok dardır, o taşların kaldırılması için sonsuz gücün sahibi ulu Allah'a dua etmez misiniz? diye o NUR'a dilekte bulundular, Peygamberimiz de (s.a.v.) sahabilerden bazılarını alarak o taşlık köye gitti ve taşların kalkması için Yüce Allah'a niyazda bulundu. Dua esnasında ulu Allah Cebrail'e (a.s.), 'Ey Cebrail! Elçime benim selâmım söyle ve taşlara kutsal eliyle işaret etmesini tenbih eyle taşlara işaret eden Peygamberimiz (s.a.v.) ve seçkin sahabiler gördüler ki taşlar tamamen ve tüm olarak toprak oluvermişler."
Görüldüğü gibi burada da Allah'a ve Rasulü'ne atıflar yapılırken kaynak yok.

Nura Doğru - Yazan ve Tercüme Eden: Abdullah Aydın - İlaveli 4. Baskı (Tarihi Görülmedi)

Büyük Mutasavvıf Abdulkadir Geylani -Mustafa Ertuğrul -Gayret Kitabevi

Sayfa 18-19:
"Birgün; Şeyh Mehmet Sühreverdi'nin hanımı Hazreti Abdulkadir'in evine geldi. Ve kendisinin hiç çocuğu olmadığından Cenab-ı Allah'a bir erkek evlat ihsan etmesi için niyazda bulunmasını rica etti. Hazreti pir:
- Ya Rabbi! Bu hatun bir erkek evlat ihsan etmeni istiyor!' deyince Cenabı Allah'tan şu hitabı duydu:
Ya Gavsül Azam, bu kadının kaderinde evlat yoktur!.
Hazreti Abdulkadir üç defa Allah'a yalvardı. Ve üçünde aynı cevab karşısında kalınca aşkı muhabbetleri bir derya kabardı ve sırtında hırkai şeriflerim çıkardı attı.

- Ya Rabbi! Bu hatuna evlat ihsan etmedikçe bu hırkayı giymiyeceğim! dedi. O sırada Sultanı Külli Enbiya, Allah'ın aynası, gönüllerin padişahı Hz. Muhammed Mustafa Aleyhisselam zuhur etti. Ve eliyle hırkayi Pire uzattı:

- Ey benim gözümün nuru oğlum, aşık ile maşuk arasında bu gibi nazlar, cilveler daima olur. Allah, o hatuna bir evlat ihsan buyurdu!.
Hazreti pir Allah'a şükretti. Ve hatuna müjdeyi verdi. Bir müddet sonra, hatun bir kız evlat doğurdu. Evladının bir kız evlat olduğunu görünce onu bir kırmızı kundağa sarıp Hazreti Abdulkadir'in yanına vardı.
- Ya sultam alem, ben Allah'tan bir erkek evlat istemiştim. Halbuki kız oldu. Hazreti Bazül Eşhep: Çocuğu kucağına aldı. Ve kimyayı saadet olan ilahi bakışlarını çocuğun yüzüne dikti. Ve kerametleriyle erkek olan çocuğu validesine uzattı.."
Bunların ne bir ilmî kaynağı ve ne de tutarlı bir taran yok! iftira. Tek kelimeyle Oha yanii
Büyük Mutasavvıf Abdulkadir Geylani -Mustafa Ertuğrul -Gayret Kitabevi -Baskı: 1948

Ariflerin Menkıbeleri - Demir Kitabevi -Baskı: 1970

Sayfa 349:
"Hak Teâlâ Hazretleri otuz yıl Cüneyd diliyle halka hitap buyurdu."
Gerçekten böyle mi oldu? iftira değil mi bu?

Sayfa 13-14:
"Gavsü'l-A'zam Sultan Şeyh Abdulkadir Hazretleri bir sene kadar ayak üzerinde ibadet ve

Batınî ilimlerle meşgul iken Cenab-ı Hak'dan şu merkezde emir ve ferman geldi:

- Ya Gavsü'l-A'zam! Bunca zamandır meşakkat ve eziyete nefsini alıştırmış, kıyama durmağı âdet haline getirmişsin. Bunun sebebi nedir? Hazret-i Bazül Eşhep Sultan Abdulkadir şu yolda münacaatta bulundu:

• Her şeyi bilen ve hacetleri yerine getiren ya Rab bi! Zat-ı ulûhiyetine ne malûm değildir ki: Zat-ı Ecellü Suhaniye'nin mahbub ve aşıklanyla alemin yüzü uzun uzadıya doludur. Buna binaen ayağımı uzatmam edebe aykın olduğundan utanıyorum. Bu hal üzerine Cenab-ı Hak o vakit:
• Ya Gavsül A'zam ayağım indir evliya-ı kiram kaddesellah esrarahum hazeratının omuzları üzerine koy! diye kati ferman buyurdu."
Bu kat'i ferman hani, nerede? iftira.
Ariflerin Menkıbeleri - Önsöz: Demir Kitabevi - Demir Kitabevi Baskı: 1970

Mucizatu'l-Enbiya - Elhac Muzaffer Ozak -Salah Bilici Kitabevi- Baskı: 1965

Sayfa 49:
"... Ebi Leheb'in oğlu Utbe ve arkadaşları huzuru saadete gelip, hak peygamber isen filan yerdeki ağaca emirediniz yanınıza gelsin, dediler. Bu teklif üzerine Cebrail nazil olup: Yâ Rasullullâh Cenab-ı Al lah size selâm ediyor. Dua ederse ağaç istediği yere gelecektir."
Kaynak yok.

Sayfa 81:
"... Bazıları efendimize gelip halanızın iki koyunundan başka bir şeyi yoktur, dua ediniz, belki Cenab-ı Hak duanız bereketiyle halanızı zengin eder, diye rica ettiler. Derhal Cebrail nazil olup, Yâ Rasulallah! Cenab-ı Hak selam eder, elini koyunların arkasına koysun diye vahy getirdi."
Bu vahiy nerede kaynak yok.
Mucizatu'l-Enbiya - Elhac Muzaffer Ozak -Salah Bilici Kitabevi- Baskı: 1965

Hazret! Muhammed'in Hakikat Olmuş Rüyaları ve istikbali Bildiren İhbarları - Mehmet Fazıl Ressam Kemal -Bakı Yayınevi -Baskı: 1961

Sayfa 22:
"Hazreti Muhemmed eshabma dedi ki: "Cenab-ı Hak bana şunu bildirip söyledi: Biz Hazreti Yahya'nın intikamını yetmiş bin ile aldık. Senin torununun intikamını yetmiş bin misliyle alacağız."
Öbürlerinde olduğu gibi bunda da kaynak yok. Allah'a ve Rasulüne iftira var.

Hazret! Muhammed'in Hakikat Olmuş Rüyaları ve istikbali Bildiren İhbarları - Mehmet Fazıl Ressam Kemal -Bakı Yayınevi -Baskı: 1961

Dürretül Vaizin - Ermişlerden Osman Efendi

• Ey Cebrail! Kıyamet günü ümmetim ne olacak? Bunu anlat bana. Cebrail:

• Sana şunu müjdeleyeyim ki, Ulu Allah şöyle buyuruyor: Ey Muhammed! Sen girene kadar cenneti diğer peygamberlere haram kıldım; ümmetin girene kadar da diğer ümmetlere yasakladım. Peygamber:

• İşte şu an içim rahat etti, tasam dağılıp gitti."
Kaynak yok. İftira.

Sayfa 499:
"...îsâ peygamber bu olayın sebebini merak eder. Fakat soracak kimse yoktur. Yalvarıp yakararak ulu Allah'a, 'Ey Rabbim! der. 'Burada eskiden yaşayan o insan topluluğuna ne oldu? Yoksa namaz kılmadılar, sana baş mı kaldırdılar? Ulu Allah Hz. İsâ'ya, 'Ey sevgili Peygamberim! O aklına gelenler yü zünden değil. Onlar gerçekten iyi insanlardı. Fakat aralarına bir beynamaz karıştı, îşte ne olduysa ondan sonra oldu. Birgün bize karşı da isyanında damlayı taşıran son bir çirkin harekette bulundu. Biz de birlikte silip süpürdük."
-Enisu'l-Mecalis- ilmi bir kaynak verilememiştir. Delil yok.
Dürretül Vaizin - Ermişlerden Osman Efendi - Tercüme Eden- Abdullah Aydın - İkinci Baskı: 1976
Dürretül Vaizin - Ermişlerden Osman Efendi - Tercüme Eden- Abdullah Aydın - İkinci Baskı: 1976

Dürretül Vaizin - Ermişlerden Osman Efendi - İkinci Baskı: 1976

Sayfa 86:
"... İslâm, Allah'ın deyimiyle, onu, insan daki ilahi fıtratın gelişmesi ve olgunlaşmasının bir faktörü olarak görür: 'Ey kulum, bana itaat et ki, seni de kendim gibi yapayım."
Kaynak yok, iftira olmasın, sakın. (Entel görülen Ali Şeriati'nin tenkidi için bakınız: Bu kitabın kişiler bölümüne.)

Dürretül Vaizin - Ermişlerden Osman Efendi - Tercüme Eden- Abdullah Aydın - İkinci Baskı: 1976

Aşıkların Nurları (Envâru'l-Âşıkîn)- Ahmed Bican- Tercüman 1001 Temel Eser-

Sayfa 222:
"Hz. Musa:
-Ey Rabbim! iblisin tevbesini kabul et, dedi.

Hak Teâlâ:
Varsın Adem'in kabrine secde etsin. O zaman sec desini kabul edeyim, buyurdu."

Sayfa 203-204:
"Musa (A.S.):
- Ey Rabbim! Firavuna mühlet verdin. Bundaki hikmet nedir? dedi.
Hak Teâlâ hazretleri:

Firavn'da güzel sıfatlar vardır, ben o sıfatlan severim. Onun için Firavnı hemen helak etmiyorum, buyurdu.
Musa (A.S.):
-Ey Rabbim! O sıfatlar nelerdir? dedi.
Allah Teâlâ hazretleri:

- Benim şehirlerimi adaletle imar etti ve kullarım arasında adaletle hükmeyledi. Onun yalan iddiaların dan bana ne ziyan vardır? buyurdu ."
Kaynak yok.

Sayfa 260:
" Hak Teâla hazretleri buyurdu:
- Ey İlyas muhakkak çok kişileri helak ettin, ölümlerine sebeb oldun. Halbuki onlar bana âsi olmadılar."
Yaratıcısına asi olmayan kişileri Hz îlyas gibi bir nebi nasıl ve neden helak etmiş? Kaynak bile yok.

Sayfa 47:
"..Kalem:

- Ey Rabbim Dervişler için ne yazayım? dedi.
Allah Teâlâ:
- Onlar benimdir, ben onlarla beraberim. Aramızda hiçbir perde ve vasıta yoktur, buyurdu."

Sayfa 274 ve 275 :
" Davut (A.S.):
- Ey Allah'ım bir kimse kederli kişinin hatırını sormaya varsa onun sevabı nedir? dedi.
Hak Teâlâ hazretleri:

- Ona iman ve takva, dervişlik elbisesini giydiririm, buyurdu"

Sayfa 223:
"Gene Allah Teâlâ:
- Ey Musa! Dilermisin ki, kıyamet gününde hasenatını bütün halkın hasenatı gibi yapayım? buyurdu.
Musa (A.S.):
- Ey Rabbim isterim, dedi.. Hak Teâlâ:

- Öyle ise hastaların hatırını sor ve dervişlerin kaftanını bitle."
Bu kitaptaki iftiralar da kaynaksız ve i zahsız olarak doğrular arasında delilsiz olarak verilip durmuş. Bkz. sh.221, 238, 299, ve 269-271. sayfalarda Hz. Davud Peygamber'e iftiralar, ve Hz. Âdem'in Hz. Davud'a ömründen kırk yıl bağışladığı, yaratıcının da buna melekleri şahit tuttuğu halde, sonradan "Bağışlamadım", dediğini ve buna benzer iftiralar için, sh. 101 ve 113. Hiçbirinde kaynak yok.

Aşıkların Nurları (Envâru'l-Âşıkîn)- Ahmed Bican- Türkçesi: Fatih Selim- Kitabı Sunan- Ahmed Karaman- Tercüman 1001 Temel Eser:48 Baskı: 1973

islâm'da Kur'an -Allâme M.H. Tabatabai --Bir Yayıncılık-

Sayfa 51:
Kur'ân'ın 33/33. âyeti için diyor ki Tabatabai, "Bu ayet özellikle Ehl-i Beyt için inmiştir. Ve arınmışlardan oldukları için, onların, Kur'an'ın te'vilini bildiklerini gösterir."

Rasulullah'ın muhterem hane halkını gözardı ederken ne tutarlı bir izah ve ne de ilmî bir kaynak vermiştir.

islâm'da Kur'an -Allâme M.H. Tabatabai Çeviren: Ahmet Erdinç -Bir Yayıncılık -Baskı :1988

Mevlit -Süleyman Çelebi - Devlet Kitapları Yayınları

Sayfa 117:
"Hakk Teâlâ'dan irişdi bir nida/ Ya Muhammed ben sana kıldum atâ/..Zatuma mir'at idin-düm zâtuni/ Bile yazdum adum ile aduni.../ Gel habî- bum sana aşık olmışam/ Cümle halkı sana bende kıl mışam.."
Hak Teâlâ cümle halkı Rasulullaha bende (kul, köle) mi kılmıştır? Yüce Yaratıcı habîbine aşık mı olmuştur? (Aşk, aşın sevgi. Türkçe Sözlük) Allah Teâlâ'ya aşırılık mı yakıştırılıyor?

Said Nursi'de " sana âşık oluşum tabiri (...) Vaci-b-ül-Vücudun kutsiyetine ve istığna-i Zatîsine, mânâ-ı örfi ile münesip düşmüyor.." diyor. (Mektubat. Bediuzzaman Said Nursi, 1958 baskı, Sh.280)

Aslında Mevlidte geçen bütün ifadeler'in Çelebi'ye ait olduğu görülmüyor. Çünki, "Süleyman Çelebi mevlidi metni bir hayli karışıklığa uğramıştır." (îslâmî Türk Edebiyatı, Dr. Necla Pekolcay, 1967 bşk, s. 154)

Prof. Ahmet Ateş'in 'Eski el yazması nüshalara göre bastırılan geniş bir tetkikine bakılınca da mistik edalı Ahmet adlı bir şair gibi "..batini akidesi taşıdığı.." görülenler tarafından mevlide karıştırmalar yapılıp durmuştur. (Mevlid, Ahmed Ateş, 1954 bşk, s. 61-83)

Ömer Rıza'nın "..müceddid liyakafında görerek takdim ettiği bir ilim adamı da "Mevlit kitabı namı altında Arapça-Türkçe hususi risaleler de yazılmıştır.

Her memlekette okunmaktadır, içerisinde doğru sözler olduğu gibi malesef bir takım uydurma ve mübalağalı sözler de vardır.." diyor. (Ana Kaynaklara Göre îslâm Dini, Mehmet Hatiboğlu, 1946 bşk, s. 14 ve 131).

Her ne ise konumuz bu değil. Ancak Allah'a atıf larda bulunurken kaynak gerekmez mi? Delil yok.
Mevlit -Süleyman Çelebi - Hazırlayan: Faruk K. Timurtaş -Devlet Kitapları Yayınları -Basımı :1972

Sohbetler -Ahmed Şahin - 29.6.1992 Tarihli Zaman Gazetesi

"Bak, bütün ikram ve ihsanların sahibi olan Rabbi mizin sevgili kulu Bayezid-i Velisi'ne nasıl hitap ediyor:

- Ey Bayezid! Benim huzuruma gelirken hazinemde bol bol bulunan ibadetlerle, ikramlarla, ihsanlarla, faziletlerle gelmeyi kâfi bulma. Bunların yanında benim hazinemde olmayanlarla gel!..

Bayezd-i Veli düşünmeye başlar. En sonunda feryad eder:

- Ey Rabbim! Senin hazinende olmayan var mı ki, ben o olmayanlarla geleyim?

Şöyle cevap gelir Sultanulârifin'e:

- Evet, ey Bayezid! Benim eşsiz zenginlikteki hazinemde olmayanlar da vardır. O olmayanlar, acz, fakr, zaaf ve çaresizliktir! Sen de aczinle, zaannla, fakrın ve çaresizliğinle gel. Kendini bunlarla bil. Bunları giydiğin elbise, sarındığın gömlek, örtündüğün cübbe gibi benimse. İşte o zaman seni haddini bilmiş, durumunu anlamış, makamını tayin ve tesbit etmiş bir kul olarak kabul eder, huzuru izzetime buyur ederim!..."
Bayezid, nerede Allah'la böyle konuşmuş? Kaynak yok. Ahmed Şahid Bey'in diğer yazılarına, benzer zulümler karıştırılıyor bazen. Mesela Zaman Gazetesi, 31.3.1991' -deki sütununa bu kitapla 'zulüm karışmış kitap beş'- teki bir iftirayı da almış.

Sohbetler -Ahmed Şahin - 29.6.1992 Tarihli Zaman Gazetesi

Cennete Kimler Girecek -Süleyman Karagülle -Kitap Dergisi, Sayı: 40,41,42. -Baskı: 1990

Sayfa 69:
"Allah Kur'an'da Hıristiyanlarla Müslümanların birleşeceğini ve dinsizlik afetini insanlıktan defedeceklerini haber vermektedir."
Nerede bu haber Kur'an'dan bir delil yok. îstedikse de, verdiği kaynakta böyle denmiyordu.
Cennete Kimler Girecek -Süleyman Karagülle -Kitap Dergisi, Sayı: 40,41,42. -Baskı: 1990

Camide Konuşmak -Ali Güler -23.5.1991 Türkiye Gazetesi

"Melekler, 'Yâ Rabbi! Bu kulun, camide dünya kelâmı söylemesinden dolayı ağzından çıkan fena koku, bizleri rahatsız ediyor.' derler. Hak Teâlâ da buyurur ki: 'îzzetim, Celâlim hakkı için, onlara büyük bir bela veririm."
Allah nerede böyle demiş, kaynak yok.

Camide Konuşmak -Ali Güler -23.5.1991 Türkiye Gazetesi

Diriliş - Sahibi ve Yönetmeni: Sezai Karakoç -Sayı: 23, 26 Aralık 1988

Yazı Başlığı: Risale-i Şeyh Muhyiddin-i Arabi

Sayfa 6:
Makaleden cümleler: "Pes Hak Teâlâ kalb-i Muhammediye'de istila etti..."
"Pes Muhammed Rasulullah, mazharullah ve arşullahdır.." "Hak Teâlâ kemalatına Muhammedi mir'at bıraktı.." "Hak Teâlâ eyitmekle nefyetti Muhammed'den evvel Ve

mâ remeyte dedi. Andan sonra isbat etti suret-i Muhammediye'de iz rameyte' dedi..."
"Pes Hak Teâlâ kendü zatını görreye anı mir'at kıldı"
"Pes Muhammed aleyhisselam evveldir, âhirdir, zahirdir, bâtındır.." Bu sözlerin Kur'-ânî tarafı yok. Delil de yok. Kaynak ta yok. Diriliş'in hemen hemen her sayısında buna benzer, hak batıl karışımı, kaynaksız ve tutarsız rivayetler yer almaktadır. Dergi hiçte yoksa bunlardan teberri etse ya, baktığımız kadarıyla verdiği bu mistik sayfalarda bir kritik göremedik.

Camide Konuşmak -Ali Güler -23.5.1991 Türkiye Gazetesi

Cevşenü'l-Kebir - Sözler Yayınevi

Sayfa 2:
"Hazret-i Peygamber'e (sallallahu aleyhi ve sellem) Cebrail (aleyhisselam) vahy ile getirdiği ve zırhını çıkar bunu oku dediği.."
bir dua sunuluyor, fakat kaynak bir kitap gösterilmiyor. Detaylı reddiyesini Cevşen isimli Başka bir yazımda ayrı bir başlık olarak izah ettik.

"Büyük Cevşen' âdı ile, büyütülmüş, 234 sayfalık bir kitabı 'Yeni Asya Neşriyat" tarafından 1991'de neşredilen bir kitabın 49. sh.'da, bu sefer "Said Nursi" imzası konulmuştur. Fakat yukarıdaki ifade aynendi...

Cevşenü'l-Kebir - Yazar ve Hazırlayan Adı Görülmedi- Neşreden- Sözler Yayınevi Baskı: 1984

Sikke-i Tasdik-i Gaybi - Said Nursi - Sözler Yayınevi

Sayfa 101:
(**220 sayfalık bu kitapta Hulusi, Hulus-i Sani, Mehmed Fevzi, Husrev, Ali Ulvi, Ceylan, Şamlı Hafiz, Mustafa Ramazanoğlu gibi 20'yi aşkın kimsele rin yanında Said Nursi imzalı yazıların da çokça yer aldığı halde, şimdi aşağıda vereceğimiz cümlelerin yer aldığı 19 sayfalık kısmın altında bir isim görülemedi**.)

Sayfa 101:
"Celcelûti'ye vahy ile Peygamber (aleyhissalatu vesselam'a nazil olmuş" **deniyor. Hani bu vahy nerede imiş? Hüccet olacak bir kaynak yok. Görülemedi**.

Sayfa 99:
"...îmam-ı Gazali (r.a.) Hüccetu'l-İslâm diyor ki: 'Onlar vahy ile Peygamber'e (a.s.m.) nazil olduğu vakit îmam-ı Ali'ye (r.a.) emretti, "Yaz" O da yazdı.." **Hani bu yazının ilmi bir kaynağı nerede? Nazil olduğu iddia edilen bu vahyinde muteber bir deliline rastlanamadı.**
Bir de Yeni Asya Malatya temsilcisi Ahmet Kurnaz Bey'in (müteşekkirim) 1.9.992 tarihli Zaman Gazetesi'nin "Akademi" başlıklı sayfasından keserek getirdiği bir yazı... buyrun:

"..Cevşene gelince; bizim kaynaklar da bir tek işaret yok. Ama, imam Gazali, İmam Şazeli ve Bediuzzaman gibi kametlerin tasdik ettikleri bir meselede bizim fikir yürütmemiz kendimizi

onlarla kıyas etmek demek olur. Hz. Ali'ye ait meseleleri nakledenlerin çoğunun Şii olması bu rivayetleri reddetmemizi gerektirmez, îbn-i Hadid, Nehcu'l-Belağa şerhinde çok önemli şeyler naklediyor; o söyledi diye kötünün yanında iyi şeyleri de reddedemeyiz ya! Önemli olan sünnet sahihanın kıstas kabul edilmesidir.

Evet, önemli olan bu tür şeylerde ehl-i sünnet prensiplerine ters düşülmemesidir. Yani, sünnete muhalif şeyler var mı yok mu ona bakmak lazım."

Evet, gerçekten de mes'ele sünnet ailesinden olmak; ama Allah Rasûlü'nün Sünneti'ni mevzu uydurmalardan arındırmak daha da büyük bir problem olarak karşımızda duruyor.

Sikke-i Tasdik-i Gaybi - Said Nursi - Sözler Yayınevi - Baskı: 1988

Tam Miftah-ül-Kulub -El-Hac Mehmed Nuri Şemsüddin - Salah Bilici Kitabevi

Sayfa 37-38:
"Salik, bu makamda da şevk ve muhabbetini artırarak ve mürşidinin ruhaniyetinden imdat isteyerek murakabesine devam ederken, Allah Tealâ sonsuz lütuf ve ihsaniyle BEKABÎLLAH tecellisini zuhura getirir. Bu, Hak'la baki alametidir ki, âlem-i lâhuta kadar çıkar. Doğudan batıya bütün mevcudat, melekler, ins ve cin, vahşi hayvanlar ve kuşlar, ağaçlar... zerreye varıncaya kadar her şey önünde açılır ve kendisine artık gizli-örtülü bir şey kalmaz. Karanlık gecede, kara taş üzerinde kara karıncanın yürüdüğünü görür, ayağının sesini işitir.

Bu öylesine bir ihsandır ki, anlatmakla anlamağa imkân ve ihtimal yoktur. En küçük zerreye kadar, bü tün mevcudat sâlike itaat eder ve boyun eğer. Kendisi:

-Evveliyn ve âhiriyn ilimlerini sana ihsan eyledim. Var git kullarımı irşat edip bana getir, hitab-i izzetine mazhar olur."
Yaratıcı hangi kulunu, böylesine bütün güçleri verircesine, "hitab-ı izzetine mazhar kılmıştır? Hiçbir kaynak yok! Cenab-ı Hakk'a ne büyük iftira! Bu kitapta daha ne büyük fecaatlar yer almış. (Miftahu'l-Kulüb, sh: 48, 71, 100, 121... Ve bu kitap sh. 93'e bakınız.)

Tam Miftah-ül-Kulub -El-Hac Mehmed Nuri Şemsüddin -el-Nakşibendi (Sultan 2. Mahmut Devri Yazarı)-Yayınlayan: Salah Bilici Kitabevi

ibac Oğlan ve Emir Celal - Mim Kemal öke -Türkiye Gazetesi-24.9.1992

"...Milliyetçiydi, iki söze kanıverirdi. Bayrağını seviyordu ne yapsın? Al-i İmran Suresi'nin yüzüncü ayeti aklına geldi.

(Meal-i şerifi: "Ey mü'min! Ahdinde sadık, imanın da sabit ol. Dünyada herkes dininden dönse, kâfir olsa, vatanına milletine ihanet etse, sen dininden dönme."

Bunda kaynak verilmiş ama, Kur'an'da bu mealde bir ayet bulunamadı. Büyük zulüm olan iftiralar, ka sıtlı veya kasıtsız, böylece devam edip gidiyor İslâm Âleminde...Yazık çok yazık...
ibac Oğlan ve Emir Celal - Mim Kemal öke -Türkiye Gazetesi-24.9.1992